

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

SARAH J.
MAAS

ALEV ve GÖLGE
HANESİ

BRYCE ve HUNT Hikâyesiyle

DE
X

ZİFİRİ KARANLIK BİR DÜNYA ALEV ALEV YANAN BİR KIVILCIM IŞIL IŞIL PARLAYAN BİR YILDIZ

**#1 New York Times | #1 USA Today | #1 Publishers Weekly
#1 Wall Street Journal | #1 Los Angeles Times**

Bryce Quinlan, Midgard'dan başka bir dünyayı görebileceğini hiç tahmin etmemişti; şimdiyse tek istediği Midgard'a geri dönmektir, çünkü tüm sevdikleri oradaydı: ailesi, arkadaşları ve eşi. Bu garip yeni dünyada mahsur kalmıştı ve zekâsından başka güvenebileceği hiçbir şey yoktu.

Hunt Athalar, kendini pek çok kez derin boşluklarda bulmuştu ama bu sefer en derinine batmıştı. İsteddiği her şeye sahip olduğu kısacık bir sürenin ardından kendini yine Asteri'nin zindanlarında buldu. Özgürlüğü elinden alınmıştı ve Bryce'in korkunç kaderine dair hiçbir fikri yoktu. Ona yardım etmek istiyordu ama Asteri'nin tasmaından kurtulana kadar elinden hiçbir şey gelmeyecekti.

37 dile çevrilen *Hilal Şehir*'in nefes kesici üçüncü kitabı
Alev ve Gölge Hanesi inanılmaz bir geleceğe açılıyor.

"Her fırsatta şaşırtan baş döndürücü, gerilim dolu bir girdap..."
—*Entertainment Weekly*

"Maas'ın okurlarının aradığı tüm fantastik unsurlar, rengarenk çok katmanlı kahramanlar, aşk ve aksiyon dolu olay örgüsü..."
—*Booklist*

"Keskin mizah ve için için yanan romantizmle tatlandırılmış, inanılmaz zengin bir hayal gücü..."
—*Publishers Weekly*

Çeviren: Seyhan Dönmez

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

SARAH J.
MAAS

ALEV
ve
GÖLGE
HANESİ

HİLAL ŞEHİR III

BRYCE ve HUNT Hikâyesiyle

Çeviren: Seyhan Dönmez

DE
X

DEX'TE YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Cam Şato Serisi
Cam Şato
Karanlık Taç
Ateşin Vârısı
Gölgeler Kraliçesi
Fırtınalar İmparatorluğu
Şafak Kulesi
Kül Kraliçesi

Dikenler ve Güller Sarayı
Serisi
Dikenler ve Güller Sarayı
Sis ve Öfke Sarayı
Kanatlar ve Küller Sarayı
Buz ve Yıldızşığı Sarayı
Gümüş Alevler Sarayı

MMK Şehir Serisi
Toprak ve Kan Hanesi
Gökylüzü ve Nefes Hanesi

HİLAL ŞEHİR 3: ALEV VE GÖLGE HANESİ BRYCE VE HUNT

Orijinal adı: Crescent City 3 - House of Flame and Shadow - Bryce and Hunt Bonus Story

© 2024, Sarah J. Maas

Yazan: Sarah J. Maas

Çeviren: Seyhan Dönmez

Yayına hazırlayan: Derya Sevim

Türkçe yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

1. basım / Ocak 2024 / ISBN 978-625-6932-60-9

Sertifika no: 44919

Kapak uygulaması: Gökçen Yanlı

Kapak resmi ve vinyet: Carlos Quevedo

Harita: Virginia Allyn

Sayfa uygulaması: Yasemin Çatal

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLER

SARAH J.
MAAS

ALEV

ve

GÖLGE

HANESİ

HİLAL ŞEHİR III

BRYCE ve HUNT Hikâyesiyle

Çeviren: Seyhan Dönmez

DE
X

Gülümsemesiyle bütün evreni aydınlatan Sloane'a...

LUNATHION

HILAL ŞEHİR

MELEKLER KAPISI

MERKEZ İŞ BÖLGESİ

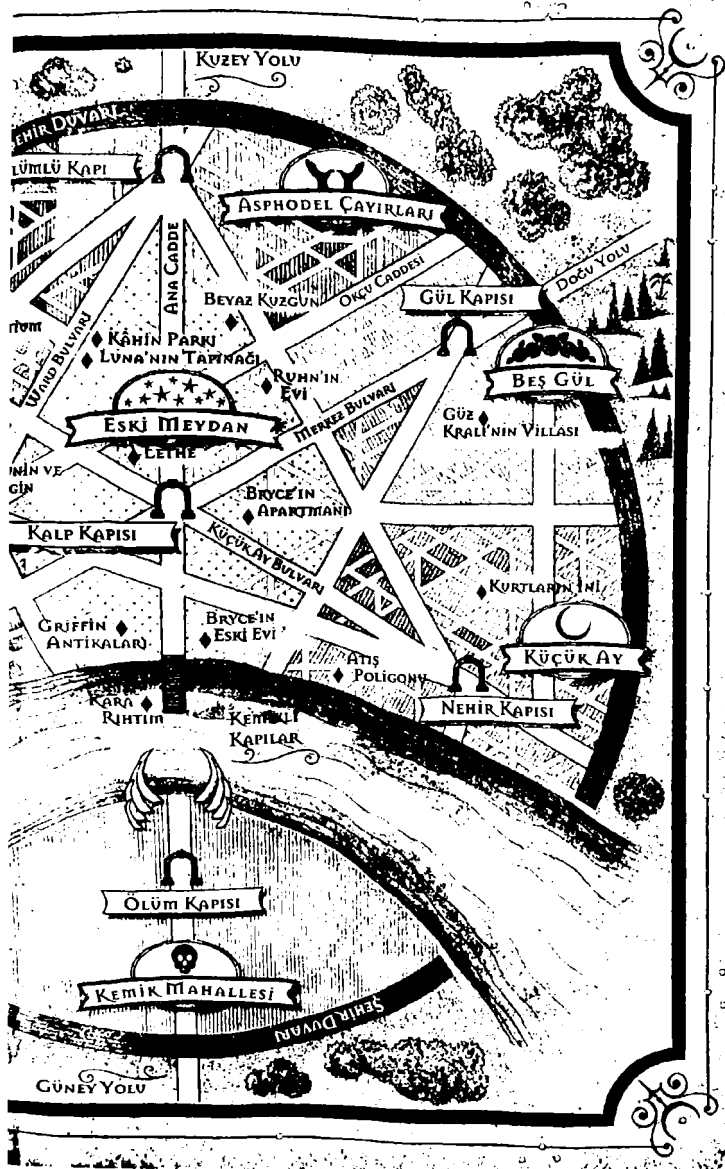
ET PAZARI

TÜCCARLAR KAPISI

BATI YOLU

İSTROS NEHİRİ

MIDGARD'IN DÖRT HANESİ

*Sonsuz Şehir'deki İmparatorluk Senatosu tarafından
33 V.E.'de kararlaştırıldığı gibidir*

TOPRAK VE KAN HANESİ

Şekil değiştirenler, insanlar, cadılar, sıradan hayvanlar ve Cthona'nın seslendiği ve bazıları Luna tarafından seçilen diğerleri

GÖKYÜZÜ VE NEFES HANESİ

Malakim (melekler), Feyler, elementaller, periler* ve Solas tarafından kutsananlar, bazıları Luna tarafından tercih edilir

NİCE SUYUN HANESİ

Nehir ruhları, mer, su canavarları, nemfler, kelpiler, nœkkar ve Ogenalar tarafından izlenen diğerleri

ALEV VE GÖLGE HANESİ

Daemonaki, Azriller, tayflar, vampirler, draki, ejderhalar, ruh çağırıcılar ve Urd'un kendisinin bile göremediği birçok kötü ve isimsiz şey

**Periler, Düşüş'e katılımlarının bir sonucu olarak Hanelerinden atıldılar ve çoğu bunu kabul etmeyi reddetse de artık İkinci Derece olarak kabul ediliyorlar.*

Önsöz

Geyik, ölümsüz efendilerinin önünde diz çökerken boğazlarını parçalamanın nasıl bir duygu olacağını düşünüyordu.

Kendi boğazında soğuk ve ağır bir zincir vardı. Teninde hiç ısınmıyordu. Zincirin simgelediği ölümler, ölümün buz gibi pençesini onun da tatmasını istiyordu.

Bir dehşet kurdu üniformasının üzerindeki gümüş ok: Midgard'dan temizlenen bir isyancıya karşılık alınan ödül. Lidia bu ödüllerden o kadar çok kazanmıştı ki kurşuni üniforması hepsini almıyordu. Sayıları o kadar çoktu ki eritilip bu zincire dönüştürülmüşlerdi.

Bu odada zincirin aslında ne olduğunu gören biri var mıydı?

Bir tasmaydı. Altın kayışı doğruca karşısındaki canavarlara uzanan bir tasmaydı.

Peki bu canavarlar, ayaklarının dibinde oturan sadık köpeklerin aslında efendilerinin kanının dillerinde nasıl bir tat ve his bırakacağı üzerine kafa yorduğundan hiç şüpheleniyorlar mıydı? Ya da dişlerinde?

Ne var ki kalkmasına izin verilene kadar böyle diz çökecekti. Tıpkı tahtta oturan altı Asteri kanunu kurutana dek, cesedini uzay boşluğunda çürümeye terk edene dek bu dünyanın da diz çökeceği gibi.

Sonsuz Saray'ın hizmetçileri dizlerinin altındaki parlak kristal zeminden kanları temizlemişti. Salonun steril havasında bakır tadı kalmamıştı, iki yanda sıralanan sütunları kirleten kan lekeleri de yoktu. Sanki iki gün önce olanlar hiç yaşanmamıştı.

Ama Lidia Cervos şimdi bunları düşünemezdi. Düşmanları tarafından çevrilmişken buna imkân yoktu. Pollux yanında diz

çökmüştü, parlak kanatlarından biri Lidia'nın bacağının üzerindeydi. Yanındaki başka biri olsaydı bu hareket bir teselli, bir dayanışma göstergesi olabilirdi.

Fakat bunu Pollux ve Çekiş yaptığında, sadece sahiplenme anlamına geliyordu.

Lidia soğuk ve ifadesiz gözlerle bakmaya gayret ediyordu. Kalbine de bunu yapmasını söyledikten sonra savunma yapan iki Fey kralını dinlemeye odaklandı.

"Merhum oğlum kendi adına hareket ediyordu" dedi Avallen Feylerinin Kralı Morven. Bembeyaz yüzünde ciddi bir ifade vardı. Uzun boylu, siyah saçlı kral tepeden tırnağa siyahlar içindeydi ama yas tutuyormuş gibi bir hali yoktu. "Cormac'ın ihanetinden haberim olsaydı onu kendi ellerimle teslim ederdim."

Lidia gözlerini kristal tahtlarında oturan asalaklara çevirdi.

Her zamanki gibi bir Fey gencinin bedenine gizlenmiş olan Rigelus biçimli çenesini yumruğuna dayadı. "Oğlunun zincirlerini o kadar sıkı tutuyordun ki neler yaptığından haberinin olmaması pek de inandırıcı değil."

Morven'in geniş omuzlarında fısıldaşan gölgeler pullu zırhına doğru uzanıyordu. "Cormac asi bir çocuktur. Onu bu huyundan uzun zaman önce vazgeçirdiğimi sanıyordum."

"Demek ki yanılmışsın" dedi Akşam Yıldızı Hesperus alaycı bir sesle, sarışm bir su perisi kılığına girmişti. Uzun ince parmaklarını tahtının ısıltılı kolçağına vuruyordu. "Cormac'ın ihaneti ancak ailenizdeki bir çürükten kaynaklı olabilir. Artık cezalandırılması gereken bir çürükten."

Geyik onu tanıdığı uzun yıllar boyunca ilk defa Kral Morven'in dilini tuttuğunu görüyordu. Asterilerin dünkü davetini kabul etmekten başka seçeneği olmayan Morven'in, bağımsızlığının sisli Avallen Adası'nda bile bir illüzyondan başka bir şey olmadığını hatırlatılmasından hoşlanmadığı belliydi.

Zirvelerde, toplantılarda ve balolarda gösteriş yapan adamın şimdi her sözünü tartarak söylediğini görmek bir yandan Geyik'in hoşuna gidiyordu. Morven ağzından çıkacak her sözün son sözü olabileceğinin farkındaydı.

"Oğlumun neler yaptığından da ihanetinden de haberim yoktu" diye homurdandı Morven. "Luna'nın altın yayı üzerine yemin ederim." Etkileyici bir öfkeyle sözlerine devam ederken sesi içeride yankılanıyordu. "Cormac'ın temsil ettiği ve savunduğu her şeyin karşısındayım. Ne bir mezarı olacak, ne de cenaze töreni yapılacak. Cesedini Yaz Toprakları'na götürmek için hiçbir gemi yelken açmayacak. Adını da hanemin tüm kayıtlarından sileceğim."

Lidia bir anlığına –kısacık bir andı– hiç tanımadığı Ophion ajanı için üzüldü. Karşısındaki yaratıkları yok etmek uğruna her şeyini veren Avallenli Fey Prensi için üzüldü.

Lidia da bu uğurda her şeyini vermişti. Daha fazlasını da verecekti.

Kuzey Yıldızı Polaris –beyaz kanatlı ve koyu tenli bir dişi melek şekline bürünmüştü– ağır ağır konuşmaya başladı. "Cormac'ın cesedini Yaz Toprakları'na götürmek için hiçbir gemi yelken açmayacak çünkü oğlan kendi kendini yaktı. Bizi de yanında sürüklemek istedi." Polaris yumuşak, iğrenç bir kahkaha attığında Lidia pençeler tenini çiziyormuş gibi hissetti. "Küçücük bir ateş bizi de yakabilirmiş gibi."

Morven cevap vermedi. Yere çöküp yalvarmak dışında elinden gelen tek şeyi yaptı. İşin sonu yalvarmayla da sonuçlanabilirdi ama Avallen'in Fey Kralı şimdilik başını dik tutuyordu.

Efsaneye göre Avallen'i gizleyen sisleri Asteriler bile delemeydi ama Lidia böyle bir şeye kalkışıldığını hiç duymamıştı. Belki Morven'in gelmesinin bir nedeni de buydu... Asterilerin efsanenin doğru olup olmadığını keşfetmek için bir nedenleri olmaması yüzündendi.

Asteriler kadim bir koruyucu gücün varlığına inandıkları için Avallen'den uzak duruyorlarsa, kendini alçaltmak pahasına da olsa bu gizemi sürdürmeye değerdi.

Rigelus bir ayağını dizinin üstüne attı. Lidia, Parlak El'i aynı kaygısız tavırla birçok ailenin infazını emrederken gömüştü. "Peki ya sen Einar? Sen oğlun için ne diyeceksin?"

"Hain pislik" dedi Lidia'nın yanında diz çökmüş olan Pollux. Kanadı hâlâ sahiplenircesine Lidia'nın bacağına duruyordu. Lidia ona aitmiş gibi.

Güz Kralı, Çekiç'i duymazdan geldi. Rigelus dışında kimseyi dikkate almadan soğuk bir sesle cevap verdi. "Ruhn doğuştan vahşi tabiatlıydı. Onu dizginlemek için elimden geleni yaptım. Bu işe kız kardeşinin entrikaları yüzünden bulaştığına kuşkum yok."

Lidia yumruklarını sıkamak istediği halde parmaklarını gevşek tutmak için çaba harcıyordu. Hiçbir Vanir kulağı tuhaflığı algılamasın diye kalp atışlarını ağır ve normal bir ritme sabitlemeye çalışıyordu.

"Nasıl yani, çocuklarından birini kurtarmak için suçu diğerine mi atıyorsun?" diye sordu Rigelus. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Sen nasıl bir babasın Einar?"

"Bryce Quinlan'ın da Ruhn Danaan'ın da artık benim çocuğum olmaya hakkı yok."

Rigelus başını yana eğdi, koyu renk kısa saçları kristal odanın ışığında parlıyordu. "Bryce'in Danaan soyadını aldığını sanıyordum. Kraliyet statüsünü geri mi aldın?"

Güz Kralı'nın yanağında bir kas seğirdi. "Henüz Bryce için uygun bir ceza kararlaştırmadım."

Pollux'un kanatları hışırdadı ama melek Güz Kralı'na hırlarken başını kaldırmadı. "Adi kızım elime geçirdiğim zaman onu reddettiğine sevineceksin. Ona Harpy'ye yaptıklarının on mislini yapacağım."

"Önce onu bulman gerek" dedi Güz Kralı sakın bir sesle. Lidia, Einar Danaan'ın Midgard'da, Malleus kadar güçlü bir meleklerle açıkça alay eden birkaç Fey'den biri olduğunu düşünüyordu. Fey kralının kızının kilere benzeyen kehribar rengi gözleri Asterilere döndü. "Mistikleriniz Bryce'in nerede olduğunu daha bulamadı mı?"

"Oğlunun nerede olduğunu bilmek istemez misin?" diye sordu Güney Yıldızı Octartis mağrur bir gülümsemeyle.

"Ruhn'in nerede olduğunu biliyorum" dedi Güz Kralı duruşunu bozmadan. "Orada olmayı da hak ediyor." Ardından başını

hafifçe Lidia'ya doğru çevirdi ve onu soğuk bakışlarla süzdü. "Umarım onu doğru düzgün sorgularsın."

Lidia, Güz Kralı'nın gözlerine bakarken yüzü taş gibi, buz gibi... ölüm gibiydi.

Güz Kralı'nın gözü Lidia'nın boğazındaki gümüş zincire kaydı, gördüğünden memnun olmuş gibi hafifçe gülümsedi. Ama sonra Lidia'nın hayran olmaktan kendini alamadığı otoriter bir tavırla Rigelus'a dönüp sordu. "Bryce nerede?"

Rigelus iç çekti, hem sıkılmış hem de sinir olmuştu ki bu ölüm-cül bir kombinasyondur. "Midgard'dan ayrılmayı seçti."

"Yakında telafi edeceğimiz bir hata" dedi Polaris.

Rigelus bu önemsiz Asteri'ye uyarır gibi baktı. Bu bakış Lidia'nın gözünden kaçmadı.

Güz Kralı sesini biraz alçalttı. "Bryce artık bu dünyada değil mi?"

Morven şüpheyle diğer Fey kralına baktı. Herkesin bildiği gibi Midgard'dan gidilebilecek tek bir yer vardı. Nena'daki Kuzey Uçurumu'nun etrafı orada yaşayanların bu dünyaya geçmesini engellemek için tamamen surlarla çevrilmişti. Bryce artık Midgard'da değilse sadece Cehennem'de olabilirdi.

Uçurum'un etrafındaki surların aynı zamanda Midgardlıların dışarı çıkmasını engellediği Lidia'nın hiç aklına gelmemişti.

Yani çoğu Midgardlının.

"Bu bilgi kimseyle paylaşılmayacak" dedi Rigelus sertçe. Sesinin şiddeti ima ettiği şeyi anlatmaya yetiyordu: *Aksi takdirde ölürsünüz.*

Diğer Asteriler neler olduğunu öğrenmek istediği zaman Lidia da oradaydı. Bryce Quinlan kendi saraylarında başka bir dünyaya kapı açıp Parlak El'in parmaklarından kayıp gitmeyi nasıl başarmıştı? Asterilerin kapıldığı kuşku ve öfke, yaşananlardan sonra -ki hâlâ etkisinden kurtulamamıştı- Lidia için küçük bir teselli olmuştu.

Asterilerin tahtlarının arkasında çalan gümüş bir çan biraz sonra başka bir toplantının başlayacağını haber verdi.

"Bu konuşma henüz bitmedi" dedi Rigelus iki Fey kralına. İncecik parmağıyla koridora açılan çift kanatlı kapıyı işaret etti. "Bugün duyduklarınızdan kimseye bahsetmeyeceksiniz, aksi takdirde bu gezegende gazabımızdan kurtulabileceğiniz bir yer olmadığını öğrenirsiniz."

Fey kralları eğilerek selam verdikten sonra tek kelime etmeden dışarı çıktı.

Asterilerin bakışları Lidia'nın ruhuna kadar işliyordu. Hayatındaki diğer kâbuslar karşısında yaptığı gibi bunlara da direndi.

"Ayağa kalk Lidia" dedi Rigelus neredeyse şefkat dolu bir sesle. Sonra Pollux'a döndü. "Ayağa kalk Çekicim." Lidia boğazını asit gibi yakan safrayı bastırarak ayağa kalktı. Pollux da onunla birlikte kalktı. Beyaz kanadı Lidia'nın yanağını sıyırdı, tüylerinin yumuşaklığı ruhunun çürümüşlüğüyle büyük bir tezat oluşturuyordu.

Çan tekrar çaldı ama Rigelus ilerideki sütunların gölgesinde bekleyen görevliye elini kaldırdı. Bir sonraki toplantı biraz bekleyebilirdi.

"Sorgu nasıl gidiyor?" Rigelus hava durumunu sormuş gibi tahtına yayıldı.

"Daha ısınma turlarındayız" dedi Lidia, sanki ağzı bedeninden çok uzaklardaydı. "Athalar ve Danaan'ın çözülmek için zamana ihtiyacı var."

"Ya Zebani?" diye sordu Hesperus, perinin siyah gözleri şeytanca parlıyordu.

"Hâlâ değerlendirme aşamasındayım." Lidia başını yukarı kaldırıp ellerini arkasında birleştirdi. "Ama öğrenmek istediğimiz ne varsa tek tek söyleteceğimden kuşkunuz olmasın majesteleri."

"Her zaman yaptığın gibi" dedi Rigelus, ardından Lidia'nın boynundaki gümüş zincire baktı. "Şimdi git ve elinden gelenin en iyisini yap."

Lidia yerlere kadar eğilerek gösterişli bir reverans yaptı. Pollux da kanatlarını hışırdatarak eğilip selam verdi. Mükemmel bir asker portresi oluşturuyordu, bunun için yetiştirilmişti.

Taht odasından uzun koridora çıktıklarında Çekiş konuşmaya başladı. "Sence o küçük sürtük gerçekten Cehennem'e mi gitti?" Pollux başıyla arkayı, koridorun ucunda mat ve sessiz görünen kristal Kapı'yı işaret etti.

Koridorun iki yanındaki büstler –yüzyıllardır büründükleri bütün formlarıyla Asteriler– yenileriyle değiştirilmişti. Athalar'ın şimşekleriyle kınlan camların yerine yenileri takılmıştı.

Taht odasındaki gibi burada da olanlara dair hiçbir iz kalmamıştı. Bu sarayın kristal duvarlarının ardına tek bir fısıltı bile sızmamıştı.

Yaşananlara dair sadece bir kanıt vardı: Şimdi Kapı'nın iki yanında Asteri muhafızları nöbet tutuyordu. Beyaz-altın sarısı üniformaları içeri süzülen güneş ışığında parlıyor, eldivenli elleriyle kavradıkları mızraklarının sapı kayan yıldızları andırıyordu. Altın rengi miğferlerinin siperliği indirilmiş olduğu için Lidia yüzlerini seçemiyordu. Gerçi bir önemi de yoktu. Kişilikten de yaşamdan da yoksundular. İtaat etmek üzere yetiştirilmiş elit, asil birer melektiler. Tıpkı o parlak beyaz kanatları taşımak üzere yetiştirildikleri gibi. Tıpkı yanındaki melek gibi.

Lidia acele etmeden asansöre doğru yürümeyi sürdürdü. "Vaktimi bunu öğrenmeye çalışarak harcayamam. Ama her nereye gitmiş olursa olsun Bryce Quinlan bir gün kesinlikle geri dönecektir."

Pencerelerin ötesinde Sonsuz Şehir'in yedi tepesi güneşin altında dalgalanıyordu; çoğu kiremit çatılı binalarla doluydu. Şehrin kuzey sınırında yükselen çorak dağ –aslında daha çok bir tepe sayılırdı– zirvesindeki metalik parıltıyla bir feneri andırıyordu.

Athalar ve Başmelek Shaha'ın, isyanın ilk ve son savaşında hezimete uğradığı bu dağın –Hermon Dağı'nın– bugün Athalar'la alay edencesine Asterilerin yeni hibrit mekanik zırhlarına ev sahipliği yapması tesadüf müydü? Athalar zindanda olduğu için onları görmesi mümkün değildi ama Lidia, Rigelus'u tanıyordu. Yeni makinelerin oraya yerleştirilmesi kesinlikle sembolikti.

Lidia dün sabah raporu okumuştı. Ophion'ın engel olma çabalarına rağmen Asterilerin son birkaç haftadır neler düzenlediğini

biliyordu. Kendisi de buna engel olmaya çalışmıştı. Ama rapordaki detaylar, mekanik zırhların batmakta olan güneşin ışığı altında ki görünüşleriyle karşılaştırıldığında silik kalıyordu. Askeri araçlar tepeye tırmanıp mekanik zırhları birer birer yerleştirirken şehir dedikodularla çalkalanmış, medya bu ileri teknoloji hakkında haber yapmak için hemen işe koyulmuştu.

Onları ilk gördüğünde Lidia'nın midesi allak bullak olmuştu, şimdi güneşte ışıldayan çelik zırhlara bakarken midesi yeniden bulanmaya başlamıştı.

Ophion'un başarısızlığına dair bir kanıt daha. Ydra'da mekanik zırhları yok etmişler, daha birkaç gün önce laboratuvarı kullanılmaz hale getirmişlerdi, yine de çok geç kalmışlardı. Rigelus gizlice bu dehşet verici metal orduyu oluşturmuş ve Hermon Dağı'nın çorak tepesine konuşlandırmıştı. Hibritlere yeni bir özellik eklenmişti, bunların idaresi için pilotlara bile ihtiyaç yoktu, buna rağmen her ihtimale karşı bir Vanir askeri taşıyabilecek kapasitedeydiler. Sanki Rigelus, Ophion'ı hibritlerle oyalarken bir yandan da gizlice *bunları* geliştirmişti. Büyü ve teknoloji, asker kaybını minimuma indirecek ölümcül bir verimlilikle bir araya getirilmişti. Ama o zırhlar kalan isyancıların sonunu getirmiş, isyanı tamamen bastırmıştı.

Rigelus'un bu hilesini fark etmesi gerekirdi, hibrit zırhların Rigelus gizlice bu gücü yarattığı sırada Ophion'ı oyalayacak bir yemden başka bir şey olmadığını anlaması gerekirdi. Fakat anlamamıştı. Şimdi bu dehşet verici ordu dünyanın üzerine salınacaktı.

Asansörün kapısı açıldığında Pollux'la birlikte sessizce içeri girdi. Lidia yeraltındaki en son katın –daha doğrusu sondan ikincinin– düğmesine bastı. Asansörler katakomplara inmiyordu, oraya sadece dönemeçli kristal bir merdiven aracılığıyla ulaşılabilirdi. Bin mistiğin uyukladığı yere.

Şimdi mistiklerin hepsi tek bir göreve odaklanmıştı: *Bryce Quinlan'ı bul.*

Bu da akla şu soruyu getiriyordu: Kuzey Uçurumu ve diğer Kapılar sadece Cehennem'e açılıyorsa, Asteriler Bryce'ı bulmak için neden tüm imkânlarını seferber ediyordu? Bryce Cehennem'e

gitmişti, mistiklere onu bulmayı emretmenin hiçbir anlamı yoktu.

Tabii Bryce Quinlan Cehennem dışında bir yere gittiye işler tamamen değişirdi. Başka bir dünyaya mesela. Eğer öyleyse...

Bu ne kadar sürerdi? Midgard'tan başka kaç dünya vardı? Bryce'ın o dünyaların birinde hayatta kalabilmek ya da Midgard'a geri dönebilmek için ne kadar şansı olacaktı?

Asansörün kapıları zindanların nemli karanlığına açıldı. Pollux kanatlarını sıkıca katlayarak taş koridorda yürümeye başladı. Zindandaki tek bir toz zerresi bile bembeyaz kanatlarını kirletsin istemiyor gibiydi. "Bu yüzden mi onları öldürmüyorsun? O sürtüğü yakalamak için yem olsunlar diye mi?"

"Evet." Lidia çılgınlıkları takip ederek duvarlardaki ilk ışık lambalarının yanından geçti. "Athalar, Quinlan'ın eşi. Aralarındaki bağ yüzünden Quinlan bu dünyaya geri dönecek. Dönünce de doğruca eşinin yanına gidecek."

"Peki ya kardeşi?"

"Ruhn ve Bryce birer Yıldız Doğan" dedi Lidia büyük sorgu odasının demir kapısını açarken. Taşa sürtünen metalin çıkardığı tiz sesin etraflarını saran acı dolu iniltilere benzemesi ürperticiydi. "Hem kardeşi hem de müttefiki olduğu için onu kurtarmak isteyecektir."

Lidia basamaklardan indi, tam ortada gorsian zincirlerle tavana asılmış üç erkek vardı. Yerde biriken kan, çıplak ayaklarının altındaki ızgaradan aşağı akıyordu.

Lidia hissedenden nefes alan her yerini kapatıp kilitledi.

Athalar ve Baxian tavandan baygın halde aşağı sarkıyordu, göğüsleri hem yara izleri hem de yanıklarla doluydu. Sırtları...

Sessizliğin içinde sadece damlaların sesi duyuluyordu, akıtan bir musluktan damlayan su gibiydi. Bir zamanlar kanatlarının olduğu yerden hâlâ kan sızıyordu. Gorsian zincirler yaralarının iyileşmesini neredeyse insanlarınki kadar yavaşlatmıştı, ölmelerine engel oluyor ama acının her zerresini hissetmelerini sağlıyordu.

Lidia ikisinin arasından sarkan üçüncü kişiye bakamadı. Onun yanında nefes bile alamıyordu.

Taşa sürtünen derinin sesini duydu, Pollux kırbacını şaklatırken Lidia kendi içinin derinliklerine daldı. Kırbaç Athalar'ın kanlı sırtında şakladı, Umbra Mortis irkilip zincirlerinin ucunda sallandı.

"Uyan" dedi Çekiç alaycı bir sesle. "Sabah oldu."

Athalar'ın şişmiş gözleri aralandı. Bakışlarının karanlık derinlikleri nefretle ışıldıyordu.

Alnına yeniden işlenen hale zindanın gölgelerinden daha siyahtı. Parçalanmış dudakları vahşi bir gülümsemeyle aralanınca kanlı dişleri ortaya çıktı. "Günaydın tatlım."

Athalar'ın sağ tarafından yumuşak, kırık dökük bir kahkaha yükseldi. Lidia aptalca olduğunu bildiği halde bakışlarını oraya çevirdi.

Valbara Feylerinin Veliaht Prensi Ruhn Danaan gözlerini ona dikmişti.

Pollux piercing'ini çekip kopardığı için dudakları şişmişti. Kaşında kurumuş kanlar vardı çünkü oradaki halka da koparmıştı. Dövmeli göğsünde, başının üstündeki kollarında kan, toz ve yaralar birbirine karışmıştı.

Prensin masmavi gözleri tiksintiyle doluydu.

Lidia'ya duyduğu tiksintiyle.

Pollux sorguya başlamadan önce kırbacını bir kez daha Athalar'ın sırtına indirdi. Hayır, henüz ısınma aşamasındaydılar. Sorgu daha sonra başlayacaktı.

Baxian hâlâ baygındı. Pollux dün gece Athalar'la ikisinin kanatlarını kör dişli bir testereyle kestikten sonra Baxian'ı pestile çevirene dek dövmüştü. Zebani hiç kıpırdamıyordu.

Gece, diye seslenmeyi denedi Lidia. Sesini rutubetli havadan Fey prensine ulaştırmaya çalışıyordu. Rüyaları dışında hiç düşünce yoluyla konuşmamışlardı ama Ruhn buraya geldiği andan itibaren Lidia bunu yapmaya çalışıyordu. Defalarca kez onun zihnine ulaşmaya çalışmıştı. Cevap veren tek şey sessizlik olmuştu.

Ruhn onun kim olduğunu öğrendiğinden beri böyleydi. Ne olduğunu öğrendiğinden beri.

Lidia gücünü engelleyen ve iyileşmesini yavaşlatan gorsian taşlarına rağmen Ruhn'ın istese iletişim kurabileceğini biliyordu. Bryce kaçmadan önce ikisinin bu şekilde iletişim kurduğunu biliyordu.

Gece.

Ruhn'ın dudakları sessiz bir hırıltıyla geriye çekildi, çenesinden kan sızıyordu.

Pollux'un telefonu çaldı, etrafa yayılan tiz ses bu acılar tapmağında tuhaf kaçıyordu. Pollux görevine ara verdi, ardından korkunç bir sessizlik oldu. "Mordoc" dedi Çekiç, kırbaç hâlâ elindeydi. Athalar'ın vahşice işkence edilmiş, sallanan bedenine arkasına döndü. "Rapor ver."

Lidia şefinin Çekiç'e rapor vermesine itiraz etmeye yeltenmedi. Pollux, Harpy'nin ölümüyle bizzat ilgileniyordu, Mordoc ve dehşet kurtlarını Bryce Quinlan'ın nereye gitmiş olabileceğini bulmakla görevlendirmişti.

Hâlâ Harpy'nin ölümünden Bryce'in sorumlu olduğunu düşünmesinin tek nedeni, Athalar ve Ruhn'ın Harpy'yi öldürenin Lidia olduğunu açık etmemiş olmasıydı. Lidia'nın kim olduğunu biliyorlardı ve isyan için hayati önem taşıdığı için sırlarını ortaya dökmüyorlardı.

Pollux arkasını döndüğünde Lidia bir anlığına maskesini indirdi. Ruhn'ın gerçek yüzünü görmesine izin verdi. Benlikleri birbirinde erirken Ruhn'ın ruhunu öpen ve kendi ruhunu onunla paylaşan yüzünü.

Ruhn, dedi zihninden yalvarır gibi. *Ruhn*.

Ama Fey prensi yanıt vermedi. Gözlerindeki nefret biraz bile azalmadı. Lidia da yeniden Geyik maskesini taktı.

Pollux telefonu cebine koyup kırbacını yeniden indirmeye hazırlanırken Geyik uzun zamandır kalkarı olmuş o usul ve cansız sesiyle emretti. "Onun yerine dikenli teli getir."

I. KISIM

DÜŞÜŞ

Bryce Quinlan'ın oturduğu oda yukarıdaki dağın o kadar derinliklerindeydi ki gün ışığı burada yaşayan yaratıklar için bir efsane olsa gerekti.

Anlaşılan burası Cehennem değildi ama etrafındaki her şey orayı andırıyordu: siyah taşlar, yeraltındaki saray, yerin daha da altındaki sorgu hücresi... Karanlık, karşısında duran üç kişinin özünde varmış gibiydi. Gri ipek elbisenin içinde ufak tefek bir kadın, pullu siyah zırhlar giymiş kanatlı iki erkek, bunlardan biri -üçlünün ortasında duran yakışıklı ve güçlü erkek- gerçekten gölgeler ve yıldızlarla dalgalanıyordu.

Adının Rhysand olduğunu söylemişti. Ruhn'a çok benzeyen buydu.

Bu tesadüf olamazdı. Bryce sonunda Aidas ve Apollion'un tekli edip durdukları şeyi -orduları Midgard'a gönderip bu galaktik fetih çevrimine bir son vermeyi- kabul etmişti. Ardından Cehennem'e varmak amacıyla Kapı'dan atlamıştı. Ne var ki kendini burada bulmuştu.

Bryce, Ruhn'a neredeyse ikizi kadar benzeyen adamın yanındaki savaşıya baktı. Onu bu adam bulmuştu. Siyah hançeri Yıldız Kılıcı'na tepki vermişti.

Savaşçının ela gözlerinde soğuk, vahşi bir kuşkudan başka bir şey yoktu.

"Birinin artık konuşmaya başlaması gerekiyor." Bunu Bryce'ın eski dilde konuştuğunu duyduğunda ve kılıcı gördüğünde donup

kalan kısa boylu kadın söylemişti. İlk ışığı andıran bir şeyle titreşen küçük sobaların aydınlığı çene hizasında kesilmiş ipeksi saçlarına vuruyor, ince çenesinin gölgesini iyice belirginleştiriyordu. Olağanüstü bir gümüş tonundaki gözleri Bryce'ın üstünde gezinse de pek etkilenmiş gibi değildi. "Adının Bryce Quinlan olduğunu söylüyorsun. Başka bir dünyadan... Midgard'dan geldiğini iddia ediyorsun."

Rhysand yanındaki kanatlı erkeğe bir şeyler söyledi. Belki de kadının söylediklerini tercüme ediyordu.

Kadın konuşmaya devam etti. "Söylediklerin doğruysa buraya nasıl geldin? Neden geldin?"

Bryce boş hücreyi gözden geçirdi. İşkence aletleriyle dolu masalar yoktu; yekpare taşlarda odanın ortasındaki, birkaç adım uzakta duran ızgaradan ve kapıdan başka bir açıklık yoktu. Bryce ızgaradan bir tıslama sesinin geldiğine yemin edebilirdi.

"Bu hangi dünya?" diye sordu hırıltılı bir sesle. Ruhn'ın ikizi o hoş, sıcak antrede kendini tanıttıktan sonra Bryce'ın elini tutmuştu. Bu güçlü kavrayışı ve tenine değen nasırları hissettiği anda etraflarını hem rüzgâr hem de karanlık sarmış, dünya yok olup gitmişti... sonra da kendini kayaların ve loş ışığın içinde bulmuştu. Bir dağın altına oyulmuş saraya getirilmiş, ardından daracık basamaklardan bu zindana indirilmişti. Rhysand hiç konuşmadan odanın ortasındaki sandalyeyi işaret etmişti.

Bryce da oturmuş ve kelepçeleri, zincirleri ya da bu dünyada ne tür prangalar kullanıyorlarsa onları beklemişti. Fakat böyle bir şey olmamıştı.

"Neden eski dilde konuşuyorsun?" diye sordu kısa boylu kadın.

Bryce başını dikleştirerek kadına baktı. "Sen neden konuşuyorsun?"

Kadının kırmızı boyalı dudakları yukarı kıvrıldı. Pek de güven verici bir görüntü değildi. "Neden üstünde başkasının kanı var?"

Kadının hanesine bir puan yazılmıştı.

Bryce kuruyup koyulaşmış kan lekeleriyle kaplı giysilerinin, kana bulanmış ellerinin, durumunu daha da zorlaştırdığının farkın-

daydı. Bu Harpy'nin kanıydı, birazı da Lidia'nun. Hepsi Bryce'ı hayatta tutmak için, sırları güvende tutmak için oynanan dikkatli bir oyunun parçasıydı. Bu arada Hunt ve Ruhn...

Aniden kesik kesik solumaya başladı. Onları orada bırakmıştı. Eşini ve kardeşini. Onları o sarayda, Rigelus'un eline bırakmıştı.

Onları bırakmıştı ve ikisi de büyük ihtimalle...

Duvarlar ve tavan üstüne üstüne geliyor, boğuluyormuş gibi hissediyordu.

Rhysand yıldızlarla çevrelenmiş büyük ellerinden birini kaldırdı. "Sana zarar vermeyeceğiz." Bryce cümlelerin geri kalanının Rhysand'ın etrafındaki koyu gölgelerde gizlendiğini gördü: *Bize zarar vermeye kalkmazsan.*

Gözlerini kapatıp düzenli soluk almaya, üstündeki ve etrafındaki taşların ezici ağırlığına karşı koymaya çalıştı.

Rigelus'un gücünden kaçarak patlayan mermer büstlerin ve kırılan pencere camlarının arasından koşalı, Hunt'ın şimşegi göğsünden geçip Kapı'ya saplanarak bir portal açalı daha bir saat bile olmamıştı. Cehennem'e gitmek için o kapıdan atlamıştı...

Bir saat önce. Bir saat bile değildi. Şimdi ise... şimdi ise buradaydı. Elleri titriyordu, onları yumruk yapıp sıktı.

Yavaşça derin bir nefes aldı. Ardından bir kez daha aldı. Sonra gözlerini açıp güçlü ve berrak bir sesle tekrar sordu. "Bu hangi dünya?"

Üç sorgucu cevap vermedi.

Bryce gözlerini grubun en ufağı olmasına rağmen son derece tehditkâr görünen kadına dikti. "Eski dilin burada on beş bin yıldır konuşulmadığını söyledin. Neden peki?"

Hem Fey olmaları hem de dillerini bilmeleri burası ve Midgard arasındaki bir bağlantıya işaret ediyordu. Bryce bu bağlantının ne anlama geldiğini yavaş yavaş anlamaya başlayarak dehşete düştü.

"Kayıp kılıç Gwydion'u nereden buldun?" dedi kadın sakın bir sesle.

"Ne... Yıldız Kılıcı'nı mı diyorsun?" İki dünya arasında bir bağlantı daha.

Hepsi yeniden gözlerini Bryce'a dikti. Hemen cevap almaya alışmış insanlardan oluşan geçilmez bir duvar.

Bryce'ın damarlarındaki büyüden, boynundaki Archesia tılsımından ve sırtındaki Boru dövmesinden başka silahı yoktu. Ama Boru'yu kullanmak için güce, aptal bir batarya gibi güçle doldurulmaya ihtiyacı vardı.

Bu nedenle elindeki en iyi silah konuşmaktı. Neyse ki Hunt'a kalırsa yıllarını bir kıvrırma ustası olarak geçirmişti.

"Kılıç bir aile yadigârı" dedi. "Atalarım tarafından... on beş bin yıl önce benim yaşadığım dünyaya getirilmiş." On beş bin yıl derken dik dik kadına bakmıştı. O nasıl yaptıysa kadın da hesabı kendisi yapabiliirdi.

Ama yakışıklı erkek -Rhysand- gece yarısını andıran bir sesle sordu. "Bu dünyayı nasıl buldun?"

Bu, karşısına çıkılacak türden bir adam değildi. Bu insanların hiçbirisi değildi ama özellikle bu adam... etrafına güç yayıyordu. Bu dünyanın eksenini sanki oydu. Öyleyse kral gibi bir şey olsa gerekti.

"Niyetim buraya gelmek değildi." Bryce adamın yıldızlarla dolu gözlerine baktı. İlkel bir yanı adamın gözlerindeki katıksız güç karşısında cesaretini yitirir gibi oldu. "Size söyledim, Cehennem'e gitmek istiyordum. Ama kendimi burada buldum."

"Nasıl?"

Izgaranın altındaki şey adamın öfkesini sezmiş gibi daha yüksek sesle tısladı. Kan istiyordu.

Bryce yutkundu. Boru'yu, sahip olduğu gücü, Kapıları öğrenirlerse... Rigelus'un da yapmak istediği gibi onu kullanmalarına ne engel olabilirdi? Ya da onu ortadan kaldırılması gereken bir tehdit olarak görmelerine?

Kıvrırma ustası. Bunu başarabiliirdi.

"Yaşadığım dünyada diğer dünyalara açılan Kapılar var. On beş bin yıldır bu Kapılar çoğunlukla Cehennem'e açılıyordu. Tabii Kuzey Uçurumu doğrudan Cehennem'e açılıyor ama..." Saçmaladığını veya aptalın teki olduğunu düşünebilirlerdi. Çoğu Midgardlının dediği gibi bir parti kızı olduğunu... küllerini elekt-

rik süpürgesiyle çekene kadar Micah da öyle düşünüyordu. "Kapı beni tek yön biletiyle buraya getirdi."

Bu dünyada bilet var mıydı acaba? Ya da taşımacılık?

Sustuklarını görünce açıklamaya başladı. "Bir arkadaşım gücünü kullanarak beni Cehennem'e göndermeyi denedi. Ama galiba..." Rigelus'un o son anlarda söylediklerini aklından geçirdi. Rigelus göğsündeki yıldızın, Yıldız Doğan insanların gerçek dünyasında bir fener vazifesi gördüğünü söylemişti.

Aklına gelen her yolu deneyerek başıyla savaşçının hançerini işaret etti. "Benim dünyamda kılıcım ve kayıp bir bıçak hakkında bir kehanet vardır. Kehanete göre ikisi yeniden birleştiğinde Midgard'ın Feyleri de birleşecek."

Gerçekten de kıvrırma ustasıydı.

"Belki de bu yüzden buradayımdır. Belki de kılıç hançeri sezinlemiş ve... beni ona getirmiştir."

Sessizlik. Sonra hiç sesi çıkmayan ela gözlü savaşçı usulca güldü.

Rhysand tercüme etmeden söylediklerini nasıl anlamıştı? Belki de vücut dilini okuyabiliyordu, ses tonunu, kokusunu...

Savaşçı, sırtını gerginleştiren sakın bir sesle bir şeyler söyledi. Rhysand kaşlarını kaldırarak savaşçıya baktı, sonra tehdit dolu bir sesle Bryce'a tercüme etti. "Yalan söylüyorsun."

Bryce haksızlığa uğramış gibi masumca gözlerini kırptırdı. "Hangi konuda?"

"Sen söyle." Rhysand'ın kanatlarının gölgesi karardı. Bu iyiye işaret değildi.

Bryce başka bir dünyadaydı, güçlü oldukları ve onu öldürmekte tereddüt etmeyecekleri açıkça belli olan yabancılarla birlikteydi. Dudaklarından çıkacak her kelime güvenliği ve hayatta kalması açısından hayati önem taşıyordu.

"Az önce eşimin ve kardeşimin başka bir galaksiden gelen asalaklar tarafından yakalanışını izledim" diye hurladı. "Onlara yardım etmenin bir yolunu bulmaktan başka amacım yok."

Rhysand savaşçıya baktı, o da gözlerini Bryce'tan bir an bile ayırmadan hafifçe başını salladı.

"Peki" dedi Rhysand kaslı kollarını göğsünde kavuşturarak. "Hiç değilse bu doğru."

Ne var ki kısa boylu kadın söylediklerine inanmamış gibiydi. Bryce'm öfkeli çıkışı karşısında yüzü sertleşmişti. "Açıkla."

Bunlar Fey'di. Bryce'in tanıdığı pisliklerden daha iyi olduklarına dair hiçbir iz yoktu. Her nasılsa, Bryce'in dünyasının birkaç yüzyıl gerisinde takılıp kalmış gibi görünseler de, Midgard Feylerinden daha güçlüye benziyorlardı ve bu da onları *daha* kibirli kılmaktan başka bir işe yaramazdı.

Bryce'm Cehennem'e gitmesi gerekiyordu. Ya da hiç değilse Midgard'a geri dönmesi. Çok fazla şey anlatsa...

Kadın tereddüt ettiğini fark etti. "Aklından geçenleri oku da bu iş bitsin, Rhys."

Bryce kaskatı kesildi. Ah tanrılar. Rhysand zihnine sızıp ne isterse görebilirdi...

Rhysand kadına baktı. Kadın ise minyon yapısına hiç uymayan vahşi bakışlarını onun gözlerine dikti. Eğer Rhysand burayı yöneten kişiyse, aslılarını sesi çıkmayan ana kuzularından seçmesi beklenemezdi elbette.

Bryce hücrenin tek kapısına baktı. Bir ihtimal kilitlemedilerse bile kapıya zamanında yetişmesi mümkün değildi. Koşmak onu kurtaramazdı. Archesia tılsımı onu koruyabilir miydi? Ruhn'ın zihin okumasına engel olamamıştı ama...

Davet edilmediğim yere girmem.

Bryce zihninde berrak erkek sesini duyduğunda kendini geriye attı, az kalsın oturduğu sandalyeyi deviriyordu. Bu Rhysand'ın sesiydi.

Sakin ve kendinden emin bir sesle konuşmasına yardım ettiği için Luna'ya şükrederek cevap verdi. *Zihin okuma kuralları gereği mi?*

Rhysand'ın keyiflenmiş gibi duraksadığını hissetti. *Bu iletişim yöntemiyle daha önce karşılaşmışsın.*

Evet. Ruhn hakkında tek söyleyebileceği buydu.

Anılarına bakabilir miyim? Kendi gözlerimle görmek için.

Hayır. Bakamazsın.

Rhysand yavaşça gözlerini kırptı. "Öyleyse söylediklerine inanmak zorundayız."

Kadın hayretle Rhysand'a baktı. "Ama..."

Rhysand parmaklarını şıklatınca arkalarında üç sandalye belirdi. Sandalyelerden birine zarıfçe oturup ayağını dizinin üstüne attı. Fey güzelliğinin ve kibrinin mükemmel bir örneği idi. Başını kaldırıp arkadaşlarına baktı. "Azriel." Yavaşça savaşıcıyı işaret etti. Sonra kadına döndü. "Amren."

Ardından Bryce'ı gösterdi. "Bryce... Quinlan" dedi duygudan yoksun bir sesle.

Bryce yavaşça başını salladı.

Rhysand kısa ve temiz tırnaklarını incelemeye koyuldu. "Demek kılıcın... on beş bin yıldır senin dünyanda bulunuyor."

"Atalarım tarafından getirilmiş." Bryce biraz düşünüp ekledi. "Kraliçe Theia tarafından. Ya da Prens Pelias, yapılan propaganda ya göre değişiyor."

Amren hafifçe gerildi. Rhysand bunu fark ettiğinde gözlerini ona çevirdi.

Bryce cesaretini toplayıp sordu. "Sen... onları tanıyor musun?"

Amren, Bryce'ı kan sıçramış neon pembesi ayakkabılarından, tepeden atkuyruğu yapılmış saçlarına kadar süzdü. Bryce'ın yüzüne bulaşan kanlar şimdi kuruyup sertleşmişti. "Çok uzun zamandır burada bu isimleri dile getiren olmadı."

Bryce on beş bin yıldır olmadığına bahse girerdi.

"Ama onları tanıyorsun, değil mi?" Kalbi şiddetle atmaya başlamıştı.

"Bir zamanlar... burada yaşıyorlardı" dedi Amren dikkatle.

Böylece bunun düşündüğü gezegen olduğundan şüphesi kalmadı. Derinlerinde bir şey yerine yerleşti, gevşek bir iplik sonunda tamamen gerildi. "Öyleyse burası... burası bizim... Midgard Feylerinin... geldiği yer. Atalarım bu dünyadan Midgard'a geldi... ve nereden geldiğimizi unuttuk."

Yine sessizlik. Azriel kendi dillerinde bir şeyler söyledi, Rhysand tercüme etti. Belki de son birkaç dakikadır konuşulanların zihin yoluyla Azriel'e tercüme ediyordu.

"Azriel başka bir dünyaya göç ettiğimize dair hikâyelerimiz olmadığını söylüyor."

Ne var ki Amren tıkanır gibi bir ses çıkardı.

Rhysand kuşkulananarak yavaşça Amren'e döndü. "Böyle hikâyelerimiz var mı?" diye sordu sakince.

Amren ipek bluzundan görünmez bir ipliği alır gibi yaptı. "Biraz şaibeli. Ben şeyden önce içeri girmiştim..." Atkuyruğunu savurarak başını iki yana salladı. "Ama dışarı çıktığımda söylentiler dolaşıyordu. Çok sayıda insan kaybolmuştu, hiç var olmamışlar gibi. Bazıları başka bir dünyaya, bazıları da uzak topraklara gittiklerini söylüyordu. Kazan tarafından seçilip başka bir yere gönderildiklerini söyleyenler de vardı."

"Midgard'a gitmiş olmalılar" dedi Bryce. "Theia ve Pelias önderliğinde..."

Amren elini kaldırdı. "Masallarını sonra da dinleyebiliriz kızım. Benim bilmek istediğim" derken bakışları sertleşti. Bryce'in tek yapabildiği delici bakışlarına göğüs germekti. "Başka bir yere gitmek isterken buraya neden geldiğin."

"Ben de bunu öğrenmek istiyorum" dedi Bryce akıllıca sayılamayacak kadar küstah bir sesle. "İnanın tek istediğim buradan bir an önce gitmek."

"Cehennem'e gitmek için..." dedi Rhysand duyumsuz bir sesle. "Şu Prens Aidas'ı bulmak için."

Bu insanlar Bryce'in dostları ya da müttefikleri değildi. Burası Feylerin anavatanı olabilirdi ancak ne istediklerini, amaçlarının ne olduğunu kim bilebilirdi? Rhysand ve Azriel gayet hoş görünüyordu ama Urd biliyordu ya, Midgard Feyleri binlerce yıldır istediklerini elde etmek için güzelliklerini kullanmıştı.

Rhysand'ın zihnini okumasına gerek yoktu, zaten her şeyi yüzüne bakarak anlıyor gibiydi. Rhysand bacağını indirip iki ayağını da taş zemine bastı. "İzin verirsen durumu sana açıklayayım Bryce Quinlan."

Bryce kendini onun yıldızlarla dolu gözlerine bakmaya zorladı. Asterilerle, Başmeleklerle ve Fey krallarıyla boy ölçüşmüş ve hepsini atlatmıştı. Rhysand'ın da üstesinden gelebilirdi.

Rhysand'ın dudakları yukarı kıvrıldı. "Konuşman için sana işkence yapmayacağız, zihnini okuyacak da değilim. Konuşmama hakkına sahipsin. Ben de, konuşmaya karar verene kadar seni burada tutma hakkına sahibim."

Bryce elinde olmadan odaya bir bakış attı, gözleri tıslama sesinin geldiği ızgaraya takıldı. "Burayı arkadaşlarıma da tavsiye edeceğim."

Rhysand'ın gözlerindeki yıldızlar sönüverdi. "Senin dünyandan başkaları da mı gelecek?"

Bryce elinden geldiğince dürüst cevap verdi. "Hayır. Bildiğim kadarıyla on beş bin yıldır burayı arıyorlar ama benden başka gelmeyi başaran olmadı."

"Kim bunlar?"

"Asteriler. Size söylemiştim... başka bir galaksiden gelen asalaklar."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Onlar..." Bryce sustu. Bu insanların onu Rigelus'a teslim etmeyeceğine nasıl güvenebilirdi? Rigelus'un önünde eğilmeyeceğine? Theia bu dünyadan gelmiş ve Asterilerle savaşmıştı ama Pelias, Asterilerin yalanlarına inanmış ve şevkle ölümsüz ayaklarına kapanmıştı.

Bryce'in sessizliği her şeyi anlatıyordu. Amren sessizce güldü. "Nefesini boşa tüketme Rhysand."

Rhysand avını gözden geçiren bir yırtıcı gibi başını yana eğdi. Bryce başını dik tutarak bu bakışlara göğüs gerdi. Annesi görse onunla gurur duyardı.

Rhysand yine parmaklarını sıklatınca Bryce'in üstündeki kanlar ve lekeler birden yok oldu. Teni hâlâ yapış yapıştı ama temizdi. Gözlerini kırptırarak bedenini inceledikten sonra başını kaldırıp Rhysand'a baktı.

Rhysand'ın yüzünde zalimce bir gülümseme belirdi. "Belki bu konuşmana yardımcı olur."

Amren ve Azriel'in yüzünde en ufak bir kıpırtı olmadı. Bekliyorlardı.

Bryce, Rhysand'ın *yardımcı olmak* derken iyi niyetle konuştuğuna inanacak kadar aptal değildi. Ama bu oyunu oynayabilirdi.

"Asteriler çok yaşlı" diye karşılık verdi. "On binlerce yıldır hayattalar." Saraylarının altındaki odayı, kendilerine özgü takvim sistemleriyle işlenmiş, binlerce yıl geriye giden fetih kayıtlarını hatırlayınca yüzünü buruşturdu. "Muhtemelen yüz bin yıldan uzun süredir hayattalar."

Gardiyanları cevap vermedi, gözlerini bile kırpmadılar. Peki, demek aşırı yaşlılık pek de sorun olarak gördükleri bir şey değildi.

"Benim dünyama on beş bin yıl önce ayak bastılar. Nereden geldiklerini tam olarak kimse bilmiyor."

"*Ayak bastılar* derken ne demek istiyorsun?" diye sordu Rhysand.

"Aslında Midgard'a ilk olarak nasıl geldikleri hakkında hiçbir bilgim yok. Uydurdukları tarihte kendilerini kurtarıcı gibi gösteriyorlar. Yol gösterici gibi. Onlara göre geldikleri zaman Midgard büyü gücü olmayan insanların ve hayvanların yaşadığı geri kalmış bir gezegenmiş. Asteriler mükemmel bir imparatorluğun temellerini atmak için Midgard'ı seçmiş, çok geçmeden diğer dünyalardan yaratıklar ve türler, iki dünya arasındaki Kuzey Uçurumu denilen devasa boşluğu geçerek Midgard'a akın etmeye başlamış. Kuzey Uçurumu şimdi sadece Cehennem'e açılıyor ama o zamanlar... başka yerlere de açılmış."

Amren söze girdi. "Bir boşluk. Bu nasıl olabilir?"

"Hiç bilmiyorum" dedi Bryce. "Şimdiye kadar kimse bunu çözemedi, neden diğer gezegenlerde değil de Midgard'da olduğunu da."

"Diğer yaratıklar sizin dünyanıza geldikten sonra ne olmuş?" diye sordu Rhysand.

Bryce hafifçe iç geçirdikten sonra cevap verdi. "Bu hikâyenin resmi versiyonuna göre başka bir dünya –Cehennem– Midgard'ı istila etmeye kalkmış. Yeni yeni kurulan imparatorluğu ve içinde yaşayan herkesi yok etmek için. Ama Asteriler tüm bu yeni türleri tek bayrak altında toplamış ve Cehennem'i püskürtüp kendi diyarına göndermiş. Bunlar olurken Kuzey Uçurumu kapatılmış ve

varış yeri kalıcı olarak Cehennem'e sabitlenmiş. Sonrasında da çoğunlukla kapalı kalmış. Cehennem yaratıklarının çatlaklardan sızmasını önlemek için etrafına devasa bir duvar örülmüş, Asteriler de sonsuza dek yaşayacak görkemli bir imparatorluk kurmuş. En azından bize böyle öğretili."

Karşısındaki yüzlerden hâlâ kayıtsızlık okunuyordu. Rhysand sessizce sordu. "Peki resmi olmayan hikâye ne?"

Bryce yutkundu, arşivlerdeki oda gözünün önüne geldi. "Asteriler başkalarının gücünden beslenen çok yaşlı ve ölümsüz yaratıklar... insanların, dünyaların gücünü topluyor ve onunla besleniyorlar. Biz buna ilk ışık diyoruz. İlk ışık tüm dünyamızı ama büyük ölçüde Asterileri besliyor. Ölümsüzlüğe ulaşmak için ilk ışığı onlara vermemiz gerekiyor, daha doğrusu ölümsüzlüğe olabildiğince yaklaşabilmek için. Dalış denen bir ritüelden geçerek gücümüzün tamamına erişmiş oluyoruz, bu sırada gücümüzün bir bölümü bizden çekiliyor ve Asteriler için ilk ışık depolarına aktarılıyor. Büyü gücümüz karşılığında ödediğimiz bir vergi gibi."

Ölümden sonra neler olduğuna hiç değinmeyecekti. Ruhlarında kalan gücün de sonunda çekildiğini, ruhların Yeraltı Kralı tarafından Ölüm Kapısı'ndan geçmeye zorlandığını ve Asterileri daha fazla beslemek için ikinci ışığa dönüştürüldüğünü söylemeyecekti. Yeraltı Kralı karnını doyurduktan sonra onlara ne olduğunu.

Amren başını yana eğdi, küt kesilmiş saçları da bu hareketle aynı yöne savruldu. "Kadim yaratıklar beslenip güçlenmek için büyü gücünüzden vergi alıyor." Azriel bakışlarını Amren'e çevirdi, büyük ihtimalle Rhysand söylenenleri hâlâ zihin yoluyla tercüme ediyordu. Amren kendi kendine mırıldanmaya başladı, sanki söyledikleri aklına bir şey getirmişti. "Haraç."

Rhysand hafifçe kaşlarını kaldırdı. Sonra büyük elini zarifçe Bryce'a doğru salladı. "Başka?"

Bryce yine yutkundu. "Midgard, Asterilerin istila ettiği çok sayıdaki dünyanın sonuncusu. Fethettikleri ya da fethetmeye çalıştıkları farklı gezegenlerin arşivini tutmuşlar. Buraya gelmeden önce gördüm. Tüm kayıtların içinde onları kapı dışarı etmeyi

başaran sadece üç gezegen vardı; karşı koymuş ve Asterileri yenmişler. Cehennem, Iphraxia adında bir gezegen ve... Feylerin yaşadığı bir dünya. Gerçek, Yıldız Doğan Feylerin." Başıyla Azriel'in belindeki hançeri işaret etti, hançer Yıldız Kılıcı'nın karşısında koyu bir ışıkla parlıyordu. "Farklı bir isimle bilerseniz de kılıcımı tanıyorsunuz."

Sadece Amren başını salladı.

"Sanırım bu dünyadan geldiği için" dedi Bryce. "Bir şekilde hançerle aralarında bir bağ varmış gibi görünüyor. Kılıcım burada dövüldü, tarihinizin bir parçası haline geldi, sonra da ortadan kayboldu... öyle değil mi? On beş bin yıldır kılıcı görmediniz, bu dili de neredeyse bir o kadar yıl konuşmadınız. Bu da tam olarak Yıldız Doğan Feylerin Midgard'a geldiği zamana denk geliyor."

Yıldız Doğanlar... kraliçeleri Theia ve onu deviren hain prens Pelias. Theia, Midgard'a gelirken iki kızını da yanında getirmişti: Zorla Pelias'la evlendirilen Helena ve adı tarihte kaybolup gitmiş olan diğer kızı. Theia hakkındaki gerçeklerin büyük kısmı da zamanla ya da Asterilerin propagandaları sonucu kaybolmuştu. Uçurum Prensi Aidas, Theia'ya âşık olmuştu, Bryce bu kadarını biliyordu. Theia, Midgard'ı kurtarmak için Cehennem'le birlikte Asterilere karşı savaşmıştı. Sonunda Pelias tarafından öldürülmüş, adı neredeyse tamamen hafızalardan silinmişti. Bryce Theia'nın ışığını taşıyordu, Aidas bunu doğrulamıştı. Ama bunun dışında, Asteri arşivlerinde bile uzun zaman önce ölmüş kraliçe hakkında bir bilgi yoktu.

"Yani Asterilere direnen o üçüncü gezegenin *bizim* dünyamız olduğuna inanıyorsun" dedi Amren yavaşça, gümüş rengi gözleri ışıldıyordu.

Başını sallama sırası Bryce'a gelmişti. Eliyle hücreyi ve üstündeki toprakları işaret etti. "Arşivlerinden öğrendiğime göre, Asteriler benim dünyama gelmeden uzun süre önce *buradaymış*. Bu dünyayı fethetmiş, tüm düzeni bozmuş ve yönetimi ele geçirmişler. Ama sonunda Feyler onları topraklarından kovarak yenmeyi başarmış." Bryce tek tek yüzlerine bakarak iç çekti. "Nasıl?" diye sordu boğuk ve çaresiz bir sesle. "Bunu nasıl yaptınız?"

Rhysand cevap vermek yerine dikkatle Amren'e baktı. Geçmiş hakkında sürekli ona danıştığına göre Amren sarayın tarihçisi ya da âlim gibi bir şey olmalıydı. "Tarihimizde böyle bir vaka yok" dedi Rhysand.

Bryce söze girdi. "Asteriler dünyanızı hatırlıyor. Hâlâ kin duyuyorlar. Liderleri Rigelus onları kovduğunuz için burayı bulup sizi cezalandırmayı kişisel mesele olarak gördüğünü söyledi. Asterilerin bir numaralı düşmanısınız."

"Tarihimizde onlardan bahsediliyor Rhysand" dedi Amren ciddi bir sesle. "Ama Asteriler olarak değil. Burada onlara Daglanlar deniyor."

Bryce, Rhysand'ın parlak teninin hafifçe solduğuna yemin edebilirdi. Azriel bile kanatlarını hışırdatarak sandalyesinde kıpırdandı. "Daglanların hepsi öldürüldü" dedi Rhysand sertçe.

Amren irkildi. Bunun üzerine Rhysand'ın yüzünde daha endişeli bir ifade belirdi. "Anlaşılan öyle değilmiş" dedi Amren.

Bryce, Amren'i biraz daha sıkıştırmaya çalıştı. "Nasıl yenildiklerine dair tarihi bir kayıt var mı?" İçinde bir umut filizlenmişti.

"Kanlı savaşlardan ve korkunç kayıplardan bahsededen eski şarkılardan başka bir şey yok."

"Peki hikâye... sence doğru mu?" diye sordu Bryce. "Ölümsüz, kötü niyetli idareciler bir zamanlar bu dünyada hüküm sürdü ve siz de birlik olup onları yendiniz mi?"

Sessizlikleri bunu doğruluyordu.

Yine de Rhysand buna hâlâ inanmıyormuş gibi başını iki yana salladı. "Yani sence..." Bryce'in gözlerine baktı, bakışları yine o delici vahşiliğe bürünmüştü. Tanrılar, Rhysand çok korkunçtu. "Daglanlar –yani Asteriler– intikam almak için buraya gelmek istiyor. Aradan en az on beş bin yıl geçmişken." Her kelimesi şüphe doluydu.

"Bu Rigelus için beş dakika gibi bir şey" dedi Bryce. "Kendisi yüz bin yaşında falan, unuttun mu? Sonsuz zamana ve imkâna sahip."

"Ne tür imkânlar?" Soğuk, sert sözler... halkı için tehdit oluştur-
ran gücü tartan bir liderin sözleri.

Bryce silahları, kükürt füzelerini, mekanik zırhları, Omega bot-
larını, hatta sadece Asterilerin ne kadar güçlü olduğunu nasıl
anlatılabildi ki? Acımasız bir merminin dehşet verici hızını nasıl
açıklayabildi? Belki düşüncesizce davranıyordu ama... elini
Rhysand'a uzattı. "Göstereyim."

Amren ve Azriel dik dik Rhysand'a baktı. Bu bir tuzak olabilir-
miş gibi.

Rhysand, "Bir saniye" dedikten sonra yok oldu.

Bryce irkildi. "Sen... sen de ışınlanabiliyor musun?"

"Biz buna yabalamak diyoruz" dedi Amren ağır ağır. Bryce,
Azriel'in sırttığına yemin edebildi. "Sen yapabiliyor musun?"
diye sordu Amren.

"Hayır" dedi Bryce yalan söyleyerek. Azriel bunu anladıysa
bile bu kez yüzüne vurmadı. "Yalnızca iki Fey ışınlanabiliyor."

Bu kez irkilen Amren oldu. "Tüm gezegende... sadece iki kişi
mi?"

"Herhalde sizde daha çok kişi yapabiliyor."

Azriel, Rhysand'ın tercüme yardımı olmaksızın, sessizce onları
izliyordu. Bryce etrafını saran gölgeleri görebiliyordu, tıpkı
Ruhn'da olduğu gibiydi. Ancak bunlar daha... vahşiydi.
Cormac'ın gölgelerine benziyordu.

Amren başını aşağı eğdi. "Sadece en güçlüler olsa da evet.
Çoğu kişi yapabiliyor."

Tam da o anda Rhysand yeniden belirdi, bir elinde gümüşten
yapılmış küçük bir küre vardı.

Amren, "Veritas küresi mi?" diye sorarken Azriel de bir kaşını
kaldırdı.

Ama Rhysand onları görmezden gelip diğer elini uzattı, avu-
cunda gümüş bir fasulye tanesi vardı.

Bryce fasulyeyi alarak Rhysand'ın yere bıraktığı küreye baktı.
"Bunlar nedir?"

Rhysand başıyla küreyi işaret etti. “Küreyi elinde tut ve bize göstermek istediğin şeyi düşün. Aklından geçen her şeyi küre bize gösterecek.”

Oldukça kolaydı. Zihnini görüntüleyen bir kamera gibiydi. Bryce yavaşça yaklaşıp küreyi yerden aldı. Metal pürüzsüz ve soğuktu. Göründüğünden çok daha hafifti. İçi boştu.

“Başlıyorum” dedi Bryce, ardından gözlerini kapattı. Silahları düşündü, savaşları, televizyonda gördüğü savaş meydanlarını, mekanik zırhları, kullanmayı öğrendiği tabancaları, Randall’dan aldığı dersleri, kapıya doğru koşarken Rigelus’un koridora saldırdığı gücü...

O noktada düşünmeyi bıraktı. Kapı’ya atlamadan önce, Hunt ve Ruhn’ı geride bırakmadan önce... O ânı zihninde canlandırmak istemedi. Neler yapabileceğini göstermek istemedi. Boru’yu ya da ısılanma yeteneğini görmelerini istemedi.

Gözlerini açtı. Küre hâlâ sessiz ve karanlıktı. Onu tekrar yere koyup Rhysand’a doğru yuvarladı.

Rhysand kürenin hayalet bir rüzgârla uçup eline konmasını sağladı, sonra tepesine dokundu. Bryce’ın aklından geçenlerin görüntüsü küreden akmaya başladı.

Hepsini bir tür bellek kurgusu gibi izlemek çok daha kötüydü. Şiddeti, Asterilerin ve emrindekilerin bu kadar kolay, bu kadar rastgele cinayet işleyebilmesindeki gaddarlığı görünce Bryce dehşete kapıldı.

Ama hissettikleri, diğerlerinin yüzünde beliren şaşkınlık ve korkuyla karşılaştırıldığında hiçbir şey değildi.

Bryce, “Silahlar” dedi Randall’ın ateşlediği tüfeği işaret ederek. Mermi yarım mil ötedeki hedefi tam on ikiden vurdu. “Kükürt füzeleri.” Lunathion’un binaları parçalanırken ortalığı aydınlatan yok edici altın sarısı ışığı gösterdi. “Omega botları.” *SPQM Faustus* karanlık derin sularda yol alıyordu. “Asteri.” Rigelus’un akkor halindeki gücü taşları, camları, önüne gelen her şeyi parçalıyordu.

Rhysand kendini topladı, maskesini yeniden takarak sakın bir görünüme büründü. “Demek böyle bir dünyada yaşıyorsun.”

Bu bir soru sayılmazdı. Ama Bryce başını salladı. "Evet."

"Ve tüm bunları... buraya getirmek istiyorlar."

"Evet."

Rhysand gözlerini boşluğa dikti. Gördüklerini düşünüyordu. Azriel az önce dünyadaki yıkımları gösteren küreye bakakalmıştı. Ürkümüştü... buna rağmen hesap yapıyordu. Bryce bu bakışı daha önce Hunt'ın yüzünde de görmüştü. Bir savaşçının iş başındaki zihni.

Amren ise Rhys'e dönüp gözlerine baktı. Bryce, Rhysand'ın gözlerindeki bakışı da tanıyordu. Aralarında sessiz bir konuşma geçti. Bryce ve Ruhn'ın sık sık yaptığı gibiydi.

Kalbi o bakışı görme, onu hatırlama isteğiyle burkuldu. Ama bu sayede sakinleşti ve düşüncelerini topladı.

Asteriler eskiden buradaydı, farklı bir isimle bile olsa buraya gelmişlerdi. Bu Feylerin ataları onları yenmişti. Ve Urd, Bryce'ı buraya göndermişti... Cehennem'e değil. Burada karşısına hemen Yıldız Kılıcı'na şarkı söyleten bir hançer çıkmıştı. Onu buraya, o nehir kıyısına çeken bir mıknatıs gibiydi. Bu gerçekten kehanetteki bıçak olabilir miydi?

Bryce, Asterileri ortadan kaldırmanın o ilk ışık özünü yok etmek kadar basit olacağını sanmıştı ancak Urd onu buraya göndermişti. Midgard Feylerinin asıl dünyasına. Urd'un kararına güvenmekten başka şans yoktu. Geri dönmek için bir yolunu bulana kadar Ruhn'ın, Hunt'ın, Midgard'da sevdiği kim varsa hepsinin dayanması için dua etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Geride dönebilirdi...

Elinde ışıldayan gümüş fasulye tanesini inceledi. Amren, "Yut onu" dedi Bryce'a bakmadan. "O zaman dilimizi sana tercüme edecek. Konuşmanı da sağlayacak."

"Yok artık" diye mırıldandı Bryce.

Geride dönmek için bir yolunu bulmak zorundaydı. Bu uğurda önce bu dünyada gezinmesi gerekiyorsa dil becerisi işine yarayabilirdi, özellikle de daha bir hayli kıvrımsız gerekeceği için. Elbette bu insanlara zerre kadar güvenmiyordu ama yönelttikleri sorulara bakılırsa onu zehirleyeceklerini de sanmıyordu. Zaten boğazını

kesmek gibi daha kolay bir yol varken neden böyle bir zahmete girsinlerdi ki?

Pek de rahatlatıcı bir düşünce değildi fakat Bryce yine de gümüş fasulyeyi ağzına attı, tükürüğüyle iyice ıslattıktan sonra da yuttu. Dilinde ve boğazında metalin soğukluğunu duydu, midesi- ne inerken kayganlığım hissettiğine yemin edebilirdi.

Bir şimşek beynini ikiye böldü. Kendini iki parçaya ayırılıyor- muş gibi hissediyordu. Bedeni o yakıcı ışığı kaldıramadı...

Gözleri karardı. Sessiz, huzur dolu, sonsuz bir karanlık.

Hayır... kararın odaydı. Yerde yatıyordu, dizlerini kıvrırmıştı ve... ışık saçıyordu. Hem de donup kalmış Rhysand ve Amren'in yüzünü aydınlatacak kadar.

Azriel başında dikiliyordu, Bryce'a doğru uzattığı ölümcül hançerinden tuhaf, siyah bir ışık yayılıyordu.

Azriel karanlığın bıçaktan döküldüğünü fark etti ve gözlerini kırıştırdı. Bryce onu hiç bu kadar şaşkın görmemişti.

"Çek o bıçağı aptal" dedi Amren. "Kız için şarkı söylüyor, onu yaklaştırırsan..."

Azriel'in elindeki bıçak aniden ortadan kayboldu, bir gölge onu çekip almıştı. Gölge sessizce dalgalanarak odayı dolaşmaya başladı.

Bryce yavaşça ayağa kalktı, Randall'la annesinin Vanirler ve diğer yırtıcılar karşısında yapmasını öğütlediği gibi hareket ediyordu.

Ayağa kalkarken beyninde onu hissetti... daha önce bilmediği bir dilin varlığını. Dilinin ucundaydı, anadili gibi içgüdüsel olarak dudaklarından dökülmeye hazırdı. Teninde titreyiyor, sırtını ve kürek kemiklerini yakıyordu... *Dur bir saniye.*

Ah, hayır. *Hayır, hayır, olamaz.*

Bryce, *Sevgiyle her şey mümkündür* yazısını oluşturan harflere dikkat çekmemek için Boru dövmesine uzanmaya cesaret edemedi. Harflerin, ışık saçmasına neden olan büyüünün içindeki şeye reaksiyon gösterdiklerini hissedebiliyor, dövmeyi görmesinler diye dua ediyordu.

Ancak duaları boşunaydı.

Amren, Rhysand'a döndükten sonra o yeni ve tuhaf dilde —onların dilinde— konuştu. "Sırtındaki dövme ve parlayan harfler Nefesler Kitabı'ndakilerle aynı."

Yazıyı tişörtünün altından görmüş olmalıydılar. Aldığı her nefeste tenindeki kanıncalanma azalıyor, sanki saçtığı ışık yavaşça sönüyordu. Ama artık olan olmuştu.

Onu bir kez daha dikkatle süzdüler. Üç acımasız katil dikkatle bir tehdidi gözden geçiriyordu.

Ardından Azriel yumuşak ve ölümcül bir sesle konuştu. "Ya açıklarsın ya da ölürsün."

Tharion'ın kanı sessiz ve nemli banyodaki porselen lavaboya damlarken kalabalığın gürültüsü çatlak yeşil fayanslardan boğuk bir uğultu halinde içeri sızıyordu. Burnundan nefes aldı, ağzından verdi. Sızlayan kaburgalarına bir ağı saplanmıştı.

Dik dur.

Elleriyle lavabonun çentikli kenarlarını kavradı. Tekrar derin bir nefes aldı, dizlerinin bağı çözülmesin diye yere sağlam basmaya çabalayarak kelimelere odaklandı. *Ayakta kal lanet olası.* Bu gece ağır bir yenilgiye uğramıştı.

Engerek Kraliçe'nin dövüş ringinde karşısına çıkan minotor ondan iki kat daha ağır ve en az bir metre daha uzundu. Yeterince hızlı kaçamadığı boynuzların omzunda açtığı yaradan lavaboya kan damlıyordu. Tharion'ın kafası büyüklüğündeki yumrukları da birkaç kaburgasını kırmıştı.

Nefesini yavaşça serbest bıraktıktan sonra acıyla yüzünü buruşturarak lavabonun kenarındaki küçük ilkyardım çantasına uzandı. Titreyen parmaklarıyla acısını azaltacak, Vanir bedeninin şimdiden girdiği iyileşme sürecini hızlandıracak olan iksir şişesini aldı.

Şişenin tıpasını lavabonun yanındaki çöp tenekesine, kanlı sargı bezlerinin ve yüzünü temizlemekte kullandığı kâğıt havluların üstüne attı. Nedense acının –omzundaki deliğin– icabına bakmaktansa yüzünü, o tenin altındaki erkeği görebilmek ona daha önemli gelmişti.

Aynadaki yansıması hiç hoş değildi. Gözlerinin altı da çenesindeki yaralar gibi morarmış, dudağı kesilmiş ve burnu şişmişti. Hepsi çabucak iyileşecekti ama boş bakışları... Aynadaki kendi yüzüydü fakat bir yabancıнын yüzü gibiydi.

Tharion şişeyi kafasına dikip iksiri içerken aynada gözlerine bakmaktan kaçındı. Yumuşak, tatsız sıvı ağzını ve boğazını kapladı. Daha önce de aynı kayıtsızlıkla içkileri tek seferde içmişti. Son birkaç haftadır her şey boka sarmıştı. Tüm hayatı boka sarmıştı.

Geçmişinden de geleceğinden de vazgeçmişti.

Engerek Kraliçe'ye zincirlenmeyi kendisi seçmişti. Çaresizdi ve başka seçeneği yoktu ama verdiği kararın ağırlığı altında eziliyordu. İki gün önce döndüğünden beri depoların civarından ayrılmasına izin verilmemişti, zaten böyle bir şey istediği de yoktu. Suya girme ihtiyacının bile çaresine bakılmıştı. Alt katta doğrudan Istros'tan pompalanan suyla doldurulan özel bir küvet hazırlanmıştı.

Günlerdir nehre girmiyor, rüzgânı ve güneşi hissetmiyor, normal hayatın gevezeliklerini ve ritmik vuruşlarını duymuyordu. Dışarıya bakan bir pencere bile bulamamıştı.

Kapı gıcırdayarak açıldı, tanıdık bir kadın kokusu gelenin kim olduğunu haber verdi. Bu saatte bu banyoya başka kim gelebilirdi ki zaten?

Engerek Kraliçe'nin bir sürü dövüşçüsü vardı. Ama ikisi... Engerek Kraliçe son birkaç gündür onlara ödüllü yarış atı gibi davranıyordu. İkisi müşterilerin en yoğun olduğu saatlerde dövüşüyorlardı. Bu banyoyu ve yukarıdaki suiti de sadece onlar kullanabiliyordu.

Onların sahibi Engerek Kraliçe'ydi. Herkesin de bunu bilmesini istiyordu.

Tharion omzunun üzerinden, "Onları senin için ısıttım" dedi Ariadne'ye. Biçimli hatlarını ortaya çıkaran siyah bir tulum giymiş olan koyu renk saçlı ejderha Tharion'a döndü.

Engerek Kraliçe kalabalığı eğlendirmek için kendilerini kana bulamalarını emretse de Tharion ve Ariadne'nin seksi ve şık görünmesi gerekiyordu. Tharion, Engerek'in onları birbirleriyle dövüştür-

mesinden korkuyordu. Bu önemli karşılaşmanın bir gün gerçekleşeceğinden hiç şüphe duymamıştı.

Ariadne ilerideki lavabonun başına geçti, ellerini yıkarken aynada yüzünü incelemeye başladı.

"Hâlâ her zamanki kadar güzel görünüyorsun" diye takıldı Tharion.

Ariadne ona yandan bir bakış attı. "Sen de berbat görünüyorsun."

"Ben de seni gördüğüme sevindim" dedi Tharion ağır ağır, iyileştirici iksir yüzünden teni kanncalanıyordu.

Ariadne'nin burun delikleri hafifçe genişledi. Bir ejderhaya sataşmak akılcıca değildi. Ama Tharion son zamanlarda bir sürü aptalca karar vermişti, şimdi neden duracaktı ki?

Ariadne gözlerini onunkilerden ayırmadan, "Omzunda bir delik var" dedi.

Tharion bakışlarını kötü durumdaki yaraya çevirdi, derisi kapanmış olsa da üstünde örümcekler geziniyormuş gibi hissediyordu. "Daha iyi ya, karakteri geliştirir."

Ariadne sessizce gülerек aynaya döndü. "Kadınlara olan ilgini fazla abartılı buluyorum. Bunun bir kalkan olduğunu düşünmeye başladım."

Tharion kaskatı kesildi. "Neye karşı?"

"Bilmiyorum, umurumda da değil."

"Ah."

Ariadne aynada kendini incelemeye devam etti. O da kendini -buraya gelmeden önce olduğu kişiyi- mi arıyordu? Ya da Astronom onu bir yüzüğe hapsedip yıllarca parmağına takmadan önce olduğu kişiyi?

Tharion, Engerek Kraliçe'nin Ari'ye dair isteğini yerine getirmişti. Destek bölümündekilere de ejderhaya güvenlik gerekçesiyle el konulduğuna dair bir sürü yalan uydurmuştu. Yani Ari aslında Engerek Kraliçe'nin kölesi sayılmazdı, hâlâ başka birinin kölesiydi. Sadece... burada yaşıyordu.

"Hayranların seni bekliyor" dedi Tharion. Bir parça pamuk alıp akan suyun altında ıslattıktan sonra çıplak göğsündeki kanları temizlemeye koyuldu. Sol tarafındaki duşlardan birine de girebilirdi ama o zaman iyileşmekte olan yaralarının acısından yerinde duramazdı. Sol kürek kemiğindeki derin kesiğe ulaşmaya çalıştı. Ama uzun parmakları bile kesiğe yetişemiyordu.

"Bana bırak" dedi Ariadne pamuğu elinden alarak.

"Teşekkürler Ar... Ariadne." Az kalsın ona Ari diyecekti ama yardım teklif etmişken ejderhayı kızdırmak akıllıca olmazdı.

Tharion ellerini lavaboya dayadığında, Ariadne pamuğu hafif hafif yaraya bastırarak kanları temizlemeye başladı. Tharion porceleni o kadar çok sıkıyordu ki lavabo parmaklarının altında gıcırıyordu. Acıya katlanmak için dişlerini birbirine bastırıldığı sırada ejderha sessizliği bozdu. "Bana Ari diyebilirsin."

"Bu isimden nefret ettiğini sanıyordum."

"Herkes zaten bana Ari diyor, en azından senin demene ben izin vermiş olayım."

"Ölüm avcısı saldırmadan önce arkadaşlarımı bırakıp gitmenin nedeni bu muydu?" Tharion sesindeki öfkeyi gizleyememişti, ejderha istediği kadar kızabilirdi. "Herkes senden en kötüsünü bekliyordu, neden bunu yapmayasın ki?"

Ariadne sessizce güldü. "Arkadaşların... şu cadı ve kızıl kafayı mı diyorsun?"

"Evet. Onları bırakıp gitmen gerçekten çok asilce bir davranış."

"Başlarının çaresine bakabilecek gibi görünüyorlardı."

"Bakabilirler. Ama yine de sana emanet edilmişlerdi."

"Madem arkadaşlarının güvenliğiyle bu kadar ilgileniyordun sen neden yanlarında değildin?" Ari pamuğu çöpe atıp başka bir tane aldı. "Dövüşmeyi kimden öğrendin?"

Tharion konunun kapanmasına ses çıkarmadı, zaten bir yere varamayacaklardı. Bunu neden böyle bir zamanda söylediğini bile bilmiyordu. "Ben de hakkımda hiçbir şey bilmek istemediğini sanıyordum."

"Merak diyelim. Nehir Kraliçesi'nin istihbarat şefi olacak kadar... ciddi görünmüyorsun."

“Ne kadar da yağcısın.”

Ariadne’nin gözlerindeki kıvılcımları gördüğünde omuz silkti. “Dövüşmeyi normal yoldan öğrendim. Okuldan sonra Mavi Saray Harp Akademisi’ne yazıldım ve bu yetenekleri edinmek için yıllarımı harcadım. Havalı bir şey değil. Peki ya sen?”

“Hayatta kalmaya çalışırken.”

Tharion bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki ejderha arkasını dönüp yürümeye başladı. Tharion o henüz kapıya ulaşmadan, “Ari...” diye seslendi. “Söylediğim doğru değildi.”

Ariadne kaşlarını kaldırarak ona döndü. “Hangisi?”

“Senden en kötüsünü beklemiyorduk.”

Ariadne’nin yüzü çarpıldı... öfke, keder, biraz da utanç. Sonuncusu Tharion’ın hayal gücünün eseri de olabilirdi. Ariadne cevap vermeden çıkıp gitti.

Sonrasında banyo yine kanın damlama sesiyle doldu.

Tharion, iksir, tenindeki deliklerin çoğunu kapatana kadar bekledi. Ardından siyah tulumunun üst kısmını sırtına geçirmeden ejderhanın peşinden ilerleyip dövüş ringinin sıcağına, kokularına ve ışığına doğru döndü.

Ari dövüşe yeni başlıyordu. Etkileyici bir serinkanlılıkla üç erkek aslan şekil değiştirene meydan okuyordu, devasa kediler ölümcül bir dikkatle etrafında dönüyordu. Ariadne de onlarla birlikte dönüyor, aslanların arkasına geçmesine izin vermiyordu. Teni parlak pullarla ışıldamaya başlamıştı, siyah gözlerinde kırmızı parlaklıklar oynayıyordu.

Dövüş alanının karşısında, ringe bakan tek taraflı camda sadece spot ışıklarının yansıması görünüyordu. Ama Tharion camın arkasında, dairesindeki süslü püslü eşyaların arasında kimin durduğunu biliyordu. Kimin ejderhanın dövüşünü izleyip kalabalığın coşkusunu gözden geçirdiğini biliyordu.

“Hain” diye fısıldadı biri sol tarafından.

Yukarıdaki basamaklarda duran iki erkek mer’in ona pis pis baktığını gördü. İkisinin elinde de bira vardı ve gözleri çoktan birkaç bardak içmiş gibi parlıyordu.

Tharion onları başıyla hafifçe selamladıktan sonra bakışlarını tekrar ringe çevirdi.

"Siktiğimin eziği" dedi diğer mer.

Tharion gözlerini Ari'den ayırmıyordu. Ejderhanın ağzından dumanlar çıkıyordu. Aslanlardan biri kıvrık tırnaklı pençesini savurarak ileri atıldı ama Ariadne eğilerek darbeyi savuşturdu. Az önce ayaklarını bastığı yerde beton zemin hafifçe yanmıştı. Patlamanın ilk izleri.

"Siktiğimin şefi" dedi ilk mer alaycı bir sesle.

Tharion dişlerini sıkı. Son birkaç gündür bazı merler onu tanıyor ve tam olarak ne düşündüklerini belirtme gereği duyuyorlardı. Herkes Tharion'ın Mavi Saray'dan kaçtığını ve Et Pazarı'nın ahlaksız kraliçesine hizmet etmek için *buraya* geldiğini biliyordu. Nehir Kraliçesi ve kızı bunu herkese anlatmıştı.

Ithan Holstrom ona bir defasında Şef Bilmemkim demişti. Şimdi gerçekten de bu ismin hakkını veriyordu.

Sen şeflikten vazgeçtin, diye hatırlattı kendine. Istros'a bir daha adımını dahi atamazdı. Attığı an eski kraliçesi onu öldürür ya da sobeklerine onu parçalamalarını emrederdi. Karnının derinliklerinde kaygan bir şeyler kıvrılır gibi oldu.

Annesiyle babasının hayatta olduğunu biliyordu çünkü mesaj gönderip duydukları öfkeyi ve hayal kırıklığını ifade etmişlerdi. *Bir çocuğumuzu zaten kaybetmiştik*, diye yazmıştı annesi. Şimdi bir çocuğumuzu daha kaybettik. *Kaçmak da neyin nesi Tharion? Ogena'nın derinliklerinde aklından neler geçiyordu?*

Tharion mesajlara cevap vermemişti. Böyle bir saçmalığa kalkışmadan önce onların güvenliğini düşünmeyerek sorumsuzca ve ben-cilce davrandığı için özür dilememişti. Engerek Kraliçe'ye bağlılık yemini etmekle kalmamış, kaderini de ona bağlamıştı. Zaten Pangera'da olanlardan sonra güvende olabileceği başka bir yer de yoktu. Sadece burada, Engerek Kraliçe'nin hükmetmesine izin verilen yerde güvende olabilirdi.

Ringi adımlayan Ari'yi izlemeye devam ediyordu. Şeflikten vazgeçtin dedi kendine sertçe. *Bunun için.*

"Sen bir yüz karasısın" diye devam etti diğer mer.

Birdenbire kafasına ve çıplak omuzlarına köpüklü bir sıvı sıçradı. Adi herif birasını ona fırlatmıştı.

Tharion onlara bakıp hurladı, neyse ki merlerin kafası bir adım geri gidecek kadar çalışıyordu, herhalde kıskırtıldığı zaman neler yapabileceğini hatırlamışlardı. Ama Tharion ikisini de dövmeye fırsat bulamadan Engerek Kraliçe'nin özel muhafızlarından –donuk bakışlı Fey sığınmacılardan– bir tanesi, "Balık oğlan" diye seslendi. "Patron seni istiyor. Hemen."

Tharion kaskatı kesildi ama seçme şansı yoktu. İçindeki gerginlik direndikçe daha da kötüleşecekti. En iyisi bu işi hemen halletmekti.

Pislik herifleri ardında bırakıp ilerledi. Ari'yi de aslanlarla bıraktı, yirmi dakika içinde hepsi kızartmaya dönmüş olacak ya da ejderha seyircileri yeterince eğlendirdiğine kanaat getirdikten sonra aslında ringe adımını atmadan da başarabileceği şeyi yapacaktı.

Ringin kenarında, pişmiş cesetleri toplayıp yukarıda bir yiyecek tezgâhında satmak için bekleyen satıcılar olduğundan hiç şüphesi yoktu. Buraya boşuna Et Pazarı demiyorlardı.

Yukarı çıkmak, tek taraflı camın arkasındaki odaya gitmek için uzun ve sessiz bir yolda yürümesi gerekiyordu. Tharion düşüncelerini de susturmak istedi. Hissetmeyi, fark etmeyi, umursamayı bırakmak istedi.

Her şey zihninde dönüp dururken bunu yapmak zordu. Başarısız laboratuvar saldırısı ve Cormac'ın ölümü... O kadar aptallardı ki Asterileri alt edebileceklerini sanmışlardı. Şimdi ne hallere düşmüştü.

Aslında bunlar olmadan önce de bir süredir bu yolda ilerliyordu. Her şey Nehir Kraliçesi'nin kızıyla yaşadığı fiyaskoyla başlamış, bir yıl önce Lesia'nın ölümüyle devam etmişti. Şimdi de hepsi doruk noktasına ulaşmıştı. Görünenin altında ne kadar zavallı, ne kadar zayıf bir ezik olduğu iyice ortaya çıkmıştı.

Tharion ahşap kapıyı bir kez çaldıktan sonra içeri girdi.

Engerek Kraliçe dövuş çukuruna bakan camın önünde duruyordu. Ari şimdi aslanlara sataşmaya başlamıştı, kediler deli gibi

kaçmaya çalışıyordu. Ringde kendilerini nereye atsalar bir alev duvarı yollarını kesiyordu.

"Doğuştan yetenekli" dedi Engerek Kraliçe arkasına dönmeden. Et Pazarı'nın kraliçesi ince bedenine göre dikilen beyaz ipek kumaştan yapılmış bir şort tulum giymişti, ayakları çıplaktı. Manikürlü elinden bir sigara sarkıyordu. "Ondan bir şeyler öğrenebilirsin."

Tharion ahşap kapı pervazına yaslandı. "Bu bir emir mi, yoksa tavsiye mi?"

Engerek Kraliçe parlak siyah saçlarını savurarak ona döndü. Her zamanki gibi koyu mora boyanmış dudakları, yılan şekil değiştirenün solgun tenini ortaya çıkartıyordu. "Bu akşamki dövüş için o minotoru bulana kadar neler çektim, biliyor musun?"

Tharion ağzını açmadı. Nehir Kraliçesi'nden azar işitirken kaç kez karşısında böyle sessizce durmuştu? Sayısını unutalı uzun zaman olmuştu.

Engerek Kraliçe'nin dişleri ortaya çıktı. Hem zarif hem de sivrilerdi ve dudaklarının moruyla tezat oluştuyorlardı. "Beş dakika nedir Tharion?" Kraliçenin sesi ölümcül bir mırıltı halini aldı. "Emeğimin karşılığında aldığım şey –seyircilerimin aldığı şey– sadece beş dakika süren bir dövüş mü?"

Tharion omzunu işaret etti. "Bence beni boynuzlayıp ringin bir ucuna fırlatması gayet yeterli bir gösteriydi."

"Bunu birkaç kez daha görmek isterdim. Öfkeden deliye dönüp boğanın boynunu kırmanı değil."

Tharion'un içindeki gerilimi daha da arttı. Kraliçe parmağıyla yanına yaklaşmasını işaret ettiğinde ayakları ve bacakları kendi iradeleri varmış gibi hareket etmeye başladı. Onu cama, Engerek Kraliçe'nin yanına taşıdılar.

Bundan nefret ediyordu. Çağırılmaktan değil, artık buna hiç karşı koymamaktan nefret ediyordu.

"Kısacık performansını telafi etmek için Ari'den dövüşünü uzatmasını istedim" dedi Engerek Kraliçe. Ardından başını ringe doğru çevirdi. Ari'nin yüzü, aslanların alevleriyle bağırmasını sağlarken bomboş ve soğuk görünüyordu.

Tharion'ın midesi bulandı. Ari'nin konuşmak için yanında fazla kalmamasına şaşdırmamak gerekirdi. Buna rağmen ona yardım etmişti. Tharion bundan ne gibi bir sonuç çıkarması gerektiğini bilmiyordu.

Engerek Kraliçe kulağına yaklaşarak, "Bir dahaki sefere biraz daha çaba göster" diye fısıldadı. Dudakları tenine değerken Tharion'ı koklamaya başladı. "O mer serseriler her yerini ıslatmış."

Demek her şeyi görmüştü.

Tharion geri çekildi. "Beni çağırmanın bir nedeni var mı?" Düş almak istiyordu, bir de sadece uykunun sunabileceği iç huzuruna ihtiyacı vardı.

Kraliçe'nin dudakları yukarı kıvrıldı. Tulumunun beyaz kolunu yukarı çekip Ay kadar soluk bileğini açtı. "Düşük performansı görünce belki canlandırıcı bir içkiye ihtiyacın vardır diye düşündüm."

Tharion dişlerini sıktı. O bir köle değildi... yine de çaresizlikten kendini Engerek Kraliçe'ye köle olarak sunacak kadar aptalca davranmıştı. Kraliçe ise ona neredeyse bir o kadar kötü bir şey sunmuştu: Sadece onun üretebildiği bir zehir.

Zehrin tadını bir kez aldıktan sonra... Ağzı sulanmaya başlamıştı. Engerek Kraliçe'nin teninin kokusu, derisinin altındaki kan ve zehir... onun karşısında çaresizdi, adeta aç bir hayvan gibiydi.

"Belki de dövüşlerden önce sana biraz bundan içirmeliyim" dedi Engerek Kraliçe kolunu özel bir ziyafet gibi Tharion'a uzatırken. "O zaman biraz daha... dayanıklı olursun."

Kalan tüm iradesini toplayarak Engerek Kraliçe'nin gözlerine baktı. Bu yaptığından, ondan ve kendinden ne kadar nefret ettiğini görmesini istiyordu.

Kraliçe gülümsedi. Biliyordu. Tharion ona kaçtığı anda, bu hayata kaçtığından da farkındaydı. Kendine burasının bir sığınak olduğunu söylemişti ama gerçekte ne olduğunu görmezden gelmek giderek zorlaşıyordu.

Geç kalmış bir ceza.

Engerek Kraliçe altın sarısı ojeli turnaklarından birini bileğine sürttü. Tharion'ın aklını başından alan o süte benzer, alacalı zehirle çalkalanan bir damarı açtı.

"İç hadi" dedi. Tharion, Engerek Kraliçe'nin kolunu ağzına götürüp zehirden kana kana içerken çığlık atmak, ağlamak, kaçmak istiyordu.

Zehir çok güzeldi. Aşırı korkunçtu. Tharion'ı tamamen sarsmıştı. Havada yıldızlar titreşiyordu. Zaman şurup gibi tatlılaşıp yavaşlamıştı. Yorgunluktan ve acıdan eser kalmamıştı.

Tharion söylentileri buraya gelmeden uzun süre önce duymuştu. Engerek Kraliçe'nin zehri bir ölümlünün elde edebileceği en etkili uyuşturucuydu. Tharion tadını aldıktan sonra buna itiraz edemezdi. Bu zehir karşılığında Engerek Kraliçe'ye korumalık yapan Fey sığınmacılarını hiç suçlamıyordu.

Bir zamanlar onlara acır, tepeden bakardı.

Şimdi onlardan biri olmuştu.

Engerek Kraliçe'nin eli Tharion'ın göğsünden boynuna kaydı, solungaçlarının genelde ortaya çıktığı yerde geziniyordu. Boyalı turnaklarıyla tenini çizdi... bu tamamen onun malı olduğunun bir işaretiydi. Sadece bedenine değil, kişiliğine ve eski Tharion'a da sahipti.

Parmakları boğazını kavradı. Bu seferki bir davetti.

Engerek Kraliçe dudaklarını yine kulağına sürterek fısıldadı. "Bakalım şimdi ne kadar dayanıklısın Tharion."

* * *

"Tharion'ı burada bırakamayız."

"Güven bana Holstrom, Şef Bilmemkim başının çaresine bakabilir."

Ithan kaşlarını çatarak sarsak masada karşısında oturan Tristan Flynn'e baktı. Declan Emmett ve erkek arkadaşı Marc, Et Pazarı'nın tezgâhlarından birinde bir satıcıyla konuşuyordu.

İyaykuş kafalı Vanir bu akşam kayıp arkadaşlarından haber almak amacıyla konuştukları üçüncü kişi, son iki gündür temas kur-lukları on ikinci serseri-ydi.

İthan bu sonuçsuz konuşmalardan o kadar sıkılmıştı ki Flynn'e akıldı. "Feyler böyle mi yapar? Arkadaşlarını acıya mı terk eder?"

"Siktir git kurt" dedi Flynn ama gözlerini satıcıdan laf almak için bütün hünerlerini sergileyen Declan ve Marc'tan ayırmadı. İler zaman soğukkanlı olan Flynn'in bile gözaltılarında şimdi tor-alar vardı. Son günlerde nadiren gülümsüyordu. Herhalde o da han kadar az uyuyordu.

Buna rağmen İthan acımasızca saldırdı. "Demek Ruhn'ın haya-daha..."

"Ruhn bir zindanda Asterilerden işkence görüyor" diye hurladı Flynn. "Tharion ise buraya kendisi kaçtı. Bu seçimi özgür iradesiy-yaptı."

"Teknik olarak, Sonsuz Şehir'e gitmeyi de Ruhn seçti..."

Flynn ellerini kahverengi saçlarından geçirdi. "Sızlanıp dura-ıksan defol git."

"Sızlanmıyorum. Sadece *tam şurada* başı belada olan bir arkada-mız olduğunu ve bizim ona yardım etmeye bile yeltenmediğimizi jylüyorum." İthan devasa deponun ikinci katını, Engerek raliçe'nin özel dairesine açılan kapıyı işaret etti.

"Tekrar söylüyorum, Ketos kaçıp buraya sığındı. Yapabile-ğimiz bir şey yok."

"Çaresiz durumdaydı..."

"Hepimiz çaresiz durumdayız" diye homurdandı Flynn. Geyik gibi kokan bir çuvalla önlerinden geçen erkek draki'ye bakarak çekti. "Ciddiyim Holstrom, eve dön ve biraz dinlen." İthan bir z daha Fey lordunun yüzünün ne kadar yorgun göründüğünü k etti. "Hem" diye ekledi Flynn. "Onu da yanında götür." şıyla ilerideki masada gergin bir halde oturan tedirgin dişi-yi ret etti. Üç ateş perisi omuzlarına dolanmış uyuyordu.

Elbette. İthan'ın son günlerdeki gerginliğinin bir başka nedeni buydu: Sigrid Fendyr'e bakıcılık yapmak.

Onu Fey erkeklerinin evinde –herhalde artık Ithan’ın da evi sayılırdı– bırakmak çok daha akıllıca olurdu ama Sigrid buna karşı çıkmıştı. Onlarla gelmekte ısrar etmişti.

Tıpkı *her şeyi* görmek ve bilmek için ısrar ettiği gibi. Sigrid’in o tanktan çıkıp korkudan sineceğini düşünerek yanılmıştı, iki gündür başına bela olmuştu. Fendyr’leri, düşmanlarını, Ithan’ın düşmanlarını, Astronom’un elinde tutsakken olan biten her şeyi anlatmasını istemişti.

Sigrid geçmişinden pek bahsetmemiş, babası hakkında tek kelime etmemişti. Babasının geçmişini bile Ithan sayesinde öğrenmişti. Sigrid’e adamın uzun zaman önce Görünür Lider olduğunu, en sonunda kız kardeşi Sabine’in ona meydan okuyup mücadeleyi kazandığını anlatmıştı. Sabine’in erkek kardeşini öldürdüğünü düşünüyordu ancak belli ki öldürmek yerine sürgüne göndermişti ve Sigrid de orada doğmuştu. Bunun dışında her şey bir gizemdi. Ithan’ın bir yanı, bir Fendyr’in vârisini –bir *Alfayı*– Astronom’a satacak kadar korkunç neler yaşadığını bilmek istemişti.

Bu vâris şimdi sessizce oturuyordu çünkü Et Pazarı’na girdiği anda *Kim böyle iğrenç bir yerden alışveriş yapmak ister ki?* diye burun kıvrımış ve bunu duyan satıcıları sinir ederek Declan ve Marc’ın işini ânında zorlaştırmıştı.

Pazardaki dedikodu ağı sayesinde söyledikleri her yere yayılmıştı.

Bu yüzden Flynn de ona tek başına oturmasını emretmişti. Daha doğrusu küçük çetesi dışında tek başına. Sigrid nereye gitse periler de onunla birlikte gidiyordu.

Ithan bu bağın tankta geçirilen yıllardan mı, ortak bir travmadan mı, yoksa erkeklerle dolu bir evde yaşayan dişiler olmalarından mı kaynaklandığını bilmiyordu ama dördü bir arada hiç çekilmiyordu.

“Sigrid’in dışarıda gezmesi çok tehlikeli” diye devam etti Flynn. “Biri onu gördüğünü haber verebilir.”

“Kim olduğunu kimse bilmiyor. Onu sıradan bir kurt sanırlar.”

"Evet ama biri Amelie'ye ya da Sabine'e senin yanında dişi bir kurt gördüğünü söylediği an herkes öğrenir. Şimdiden koşup gelmemelerine şaşırdım."

"Sabine gaddar olabilir ama aptal değil. Engerek Kraliçe'nin çöplüğünde olay çıkarmaz."

"Hayır, MİB'e geçmemizi bekledikten sonra bizi pusuya düşürür." Melekler azametli kulelerindeki faaliyetlerle o kadar meşguldü ki uzun zamandır bölgelerinin sokaklarında olanlarla ilgilenmiyordu.

Ithan ters ters ona baktı. Normalde Flynn'le iyi anlaşır, hatta onu severdi. Ama Ruhn, Hunt ve Bryce kaybolduğundan beri...

Aslında *kaybolmak* doğru kelime değildi. Ruhn ve Hunt tutsak edilmişti. Bryce ise... ona ne olduğunu hiç kimse bilmiyordu. Declan'ın bilgisayarda yaptığı araştırmalar sonuç vermeyince bir şeyler öğrenebilmek için buraya gelmişlerdi.

Bryce, Ruhn ve Athalar'a dair en ufak bir bilgi edinebilmek için çırpınıyorlardı. Nereye bakacaklarını öğrenmek için. Yolu aydınlatacak bir kıvılcım için. Hiçbir şey bilmeden kızlarının üstünde oturmaktansa bir şeyler yapmış olmak için.

Ithan altındaki sandalyeye bir göz attı. Şu anda gerçekten kıcının üstünde oturuyordu. Hiçbir şey bilmediği yoktu.

Kendinden nefret etmeye başlamadan ayağa kalktı ve oturduğu yerden rezil Et Pazarı'nın müşterilerini izleyen Sigrid'in yanına gitti. Sigrid öfke ve küçümseme dolu kahverengi gözlerini Ithan'a çevirdi. "Ne berbat bir yer."

Ithan, *Hadi ya* dememek için kendini zor tuttu. "Faydalı yönleri de var."

Dişi kurdu Astronom'un tankından çıkardıktan sonra aklına Feylerin evinden başka gidecek bir yer gelmemişti. Müttefiklere ihtiyacı vardı. Bu yüzden Flynn ve Declan normal hayatlarına devam ediyormuş gibi yaparken onların evinde kalmıştı. Onlar Destek bölümünde çalışmaya devam ederken Prens Ruhn'ın yokluğu, tatile ihtiyacı olduğu şeklinde geçirtilmişti.

Ithan her an askerlerin çıkıp gelmesini beklemişti. Ya da Asterilerin, Sabine'in veya Astronom'un gönderdiği suikastçıların.

Ne var ki kimse bir şey sormamıştı. Sorgulama yoktu. Tutuklama yoktu. Güz Kralı bile Flynn ve Dec'i sıkıştırmamıştı ancak oğluna bir şey olduğunu bildiğine şüphe yoktu. Ruhn nereye gittiye en yakın iki arkadaşının da onunla gittiğini biliyordu.

Halkın Sonsuz Şehir'de neler olduğundan haberi yoktu. Ithan ve Fey savaşçılar da pek bir şey biliyor sayılmazdı ama arkadaşlarının Asterilerin kalesine girdiğini ve bir daha dışarı çıkmadığını biliyorlardı. Asteriler, oyundaki diğer güçler... o anda orada olmasalar bile Ithan ve diğerlerinin de işin içinde olduğunu biliyordu. Yine de onları cezalandırmak için harekete geçmemişlerdi.

Bu hiç de rahatlatıcı değildi.

Sigrid yırtıcılara özgü bir merakla başını yana eğdi. "Buraya sık gelir misin?"

Karşısında başka biri olsa Ithan tavlama sözleri üzerine bir espri patlatırdı ama Sigrid espriden anlamıyordu. Yaşadıklarından sonra onu suçlayamazdı. "Destek'teki işimle ya da sürüyle ilgili bir durum olduğu zaman gelirim. Tanrılara şükür bu da oldukça nadiren gerçekleşiyor."

Sigrid dudaklarını büzdü. "Astronom buraya sürekli gelirdi." Ithan onu kurtarmak için yeniden Astronom'un yerine gittiği günü hatırladı. Yaşlı adam o gün pazardan Sigrid'in tankı için bir parça satın almıştı.

"Burada kimden alışveriş yaptığını biliyor musun?" Bu öylesine sorulmuş bir soru gibi görünüyordu.

Sigrid etrafına bakındı. Kurt formunda olsaydı kulaklarını oynatarak her sesi algılayacağına şüphe yoktu. Ardından gözlerini kalabalık pazardan ayırmadan cevap verdi. "Bir defasında bir satır'den bahsettiğini duymuştum. Tuzlar ve onun gibi şeyler satıyormuş."

Ithan balkonlu kata, satır'ın yaşadığı yerin yeşil kapısına baktı. Şimdiye dek Destek adına yaptığı ziyaretler sayesinde Sigrid'in kimden bahsettiğini anlamıştı. O serseri her türlü kaçak malı satıyordu.

Sigrid, Ithan'ın başka yere baktığını fark edince bakışlarını oraya çevirdi. "Yeri orası mı?"

Ithan yavaşça başını salladı.

Sigrid ayağa fırladı, gözleri yırtıcı bir kararlılıkla parlıyordu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Ithan yolunu keserek.

Periler sıçrayarak uyandı, omuzlarından düşmemek için Sigrid'in uzun kahverengi saçlarına yapıştılar.

"İşimiz bitti mi?" dedi Malana esneyerek.

"Acayip sıkıldık" dedi Sasa tombul bedeniyle Sigrid'in boynunda gerinirken. Üçüncü kız kardeş Rithi de bir şeyler mırıldanarak onayladı.

Sigrid perileri duymazdan gelerek Ithan'a bakıp sııttı. "O satir'in Astronom gibilerine bir şeyler satmakta neden sakınca görmediğini öğrenmek istiyorum..."

Ithan yerinden bir santim bile hareket etmeden, "Buraya sorun çıkarmaya gelmedik" dedi. Ama Sigrid öfkeyle yanından dolaştı, tam bir Fendyr gibiydi. Doğasındaki bu gücün ortaya çıkmaya başladığını Ithan ilk kez görüyordu.

Asil soyunu bir tarafa bırakıp Sigrid'i kolundan tuttu. "Sakın oraya gideyim deme" diye hırladı usulca, parmaklarını kızın kemikli koluna batırdı.

Sigrid önce Ithan'ın eline, sonra da yüzüne baktı. Ardından kızgın bir halde yüzünü buruşturdu. "Gidersem ne olur?"

Sesi bir Alfanın gücüyle çınlıyordu. Ithan'ın içinden ona boyun eğmek, eğilerek geri çekilmek, yolunu açmak geliyordu.

Ama bu dürtüyü kendi dominantlığıyla bastırdı. Fendyr'ler nesillerdir Alfa olabiliirdi ama Holstrom'lar da oldukça güçlüydü. Onlar da Alfaydı, kendilerine göre birer lider ve savaşçıydı.

Bu dışının onu ezip geçmesine izin vermeyecekti. Fendyr falan dinlemezdi.

Flynn'in sandalyesinin yere sürtündüğünü duydu ama Fey erkeği yanlarına gelirken gözlerini Sigrid'den ayırmadı. "Sizin neyiniz var?" diye tısladı. "Et Pazarı'ndaki herkesin bakışlarını üstünüze çekmeden gidin başka yerde hırlaşın."

Ithan, Sigrid'e dişlerini gösterdi. O da aynı şekilde dişlerini göstererek hırladı.

Ithan gözlerini onun gözlerinden ayırmadan Flynn'e cevap verdi. "Gidip tuz satıcısına Astronom'la ne işi olduğunu soracakmış. Geçen yıl başını bir sürü belaya sokan satır'e."

Flynn iç çekerek ahşap tavana baktı. "Bencilce savaşımlara girmenin hiç sırası değil tatlım."

Sigrid sonunda bakışlarını ondan kaçırdı ama Ithan'ın kurt yanı, onun aralarındaki güç savaşına boyun eğmeyeceğini biliyordu. Hayır, sadece başka bir rakip bulmuştu. Sigrid, "Benimle sıradan bir dişiymişim gibi konuşma" dedi Flynn'e. Fey erkeği ellerini havaya kaldırdığında, Sigrid başını hızla Ithan'a çevirdi. "Sahip olduğum hak gereği..."

"Hakkın falan yok" dedi biri arkasından. Bunu söyleyen Marc'tı. Leopar şekil değiştiren olağanüstü bir zarafetle yanlarına geldi. Üstünde kot pantolon ve uzun kollu tişört olduğu halde son derece profesyonel görünüyordu. "Çünkü teknik olarak yoksun. Nereden bakarsan bak sen bir hayaletsin."

Sigrid yavaşça ona döndükten sonra dudakları yukarı kıvrıldı. "Sana fikrini soran oldu mu *kedicik*?"

Ithan normalde şekil değiştirenler arasında böyle bir rekabete tanık olmaktan memnun olurdu ama Marc iyi biriydi. Sigrid'in küçümseyici tavrı çok yersizdi. Declan erkek arkadaşının yanına gelip kolunu geniş omuzlarına attı. "Sanırım birinin yatma vakti gelmiş."

Sigrid hırlarken periler omuzlarından havalanıp yüzünün önüne geldi. "Siggy" dedi Sasa dikkatle. "Buraya başka şeyler yapmak için geldik. Başka bir zaman yeniden geliriz."

Lakabı duyunca Ithan neredeyse gülecekti. Karşısındaki dişi gibi gergin birine Siggy demek çok tuhaf kaçıyordu.

"Evden çıkmamıza bir daha ne zaman izin verirlerse" dedi Sigrid öfkeyle. "Artık birkaç gün sonra mı olur, birkaç hafta sonra mı?"

"Hatırlatmama izin ver" dedi Declan. "Şu anda Sabine'in bir numaralı düşmanısın."

"Gelip beni bulsun" dedi Sigrid kendinden emin bir sesle. "Onunla görülecek bir hesabım var."

“Luna aşkına” diye mırıldandı Flynn. İthan perilerin Flynn’in omuzlarına yerleşirken baş sallayarak onayladığını gördüğüne yemin edebilirdi. Fey lordu, Declan ve Marc’a döndü. “Bir şey öğrenebildiniz mi?”

İkisi de başını iki yana salladı. “Hayır. Asteriler gerçekten hiç bilgi sızdırmıyor. Kimsenin bir şeyden haberi yok.” Ortama ağır ve gergin bir sessizlik çöktü.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Sigrid.

Tanktan çıkalkı daha iki gün olmuştu ama şimdiden bu işten anlayıp anlamadığına bakmadan liderliğe soyunmuştu. Sorularına cevap verilmesini ve kendisine itaat edilmesini bekleyen gerçek bir Alfaydı.

“Neler olduğunu öğrenmeye çalışmaya devam edeceğiz” dedi Declan omzunu silkerek.

Flynn bıkkınlıkla iç geçirdikten sonra yeniden sandalyesine çöktü. “İki gündür hiçbir ilerleme sağlayamadık. Ruhn ve Athalar ihanet suçlamasıyla ellerinde. Bütün bildiğimiz bu.” Marc’ın Sonsuz Şehir’deki köstebeğinin elde edebildiği tek bilgi buydu. Sadece bu kadardı.

Declan kendini bir sandalyeye bıraktı, baş ve işaretparmaklarıyla gözlerini ovuşturdu. “Biz de o zindanlarda olmadığımız için şanslıyız.”

“Onları oradan çıkarmak zorundayız” dedi Flynn kaslı kollarını göğsünde kavuşturarak. Sol omzundaki Rithi de aynısını yaptı.

“Urd bilir ne haldeler” dedi Declan umutsuzca. “Hazırda tıp cadıları da bulundursak iyi olur.”

“Senin iyileştirme büyüün var” dedi Flynn.

“Evet” dedi Dec başını iki yana sallayarak. “Ama olası yaraları düşünersek... eğitilmiş profesyonellerden bir ekiple birlikte çalışmam gerekebilir.”

Tıp cadılarından bir ekip toplamaları gerektiğine göre bunların nasıl yaralar olabileceğini düşününce hepsi yeniden sessizliğe gömüldü. Ağır ve keder dolu bir sessizlik.

"Hem" dedi Declan meydan okur gibi başını kaldırırken. "Onları kurtarıncaya nereye gideceğiz? Midgard'da bizi saklayabilecek, barındırabilecek hiç kimse yok."

"Mer gemisine ne dersin?" dedi Flynn. "Onları Ydra'dan alan gemiyi diyorum. O gemi Omega botlarından daha hızlıydı. Asterilerden saklanmak için de son derece elverişli."

Marc uyarırcasına, "Flynn" dedikten sonra kalabalık pazar yerine bir göz attı. Onları duyabilirlerdi.

Ithan sesini alçalttı. "Tharion bizi o gemiye götürebilir."

Ketos'dan yardım istemeleri gerektiği fikrini duyduğunda Flynn'in gözlerini devirmesini beklemişti ama o sadece ikinci kata bakmakla yetindi. "Tharion bu pazardan dışarı adımını atamaz."

Pangera'dan ayrıldığından beri mer'den haber almamışlardı. Ama bir lamba direğine yapıştırılmış neon yeşili bir kâğıt parçası sayesinde nerede olduğunu öğrenmişlerdi. Bu, Engerek Kraliçe'nin dövüş çukurunda yapılacak bir karşılaşmanın ilanıydı ve Tharion müsabakada baş roldeydi. Ne olduğu gayet açıktı. Tharion, Mavi Saray'dan kaçıp buraya gelmişti.

"Öyleyse Tharion'a, onlara nasıl mesaj gönderebileceğimizi soralım" dedi Ithan.

Declan başını iki yana salladı. "O zaman ne olacak? Sonsuza kadar okyanusun altında mı yaşayacağız?"

Ithan yerinde kıpırdandı. Öyle bir şey olursa içindeki kurt delirirdi. Özgürce koşamaz, ona seslenen Ay'a cevap veremezdi.

"O tanrılar bilir ne zamandır bir tankın içinde yaşıyordu" dedi Flynn, gözlerini Sigrid'e çevirerek. "Biz de şehir kadar büyük, rahat bir denizaltıda yaşayabiliriz herhalde."

Sigrid irkildi, kendini beğenmiş tavrında bir çatlak belirdi.

Ithan, "Dikkatli konuş" diye uyardı.

Periler hemen Sigrid'in yanına gidip onu sakinleştirmeye çalıştı, alevleri şimdi kopkoyu bir ahududu rengine bürünmüştü. Ama Sigrid yavaşça yerinden kalktı, ilerideki opal taşı satan bir satıcıya doğru yürümeye başladı. Ithan'ın verdiği sweatshirt ve pantolon ince bedeninden sarkıyor, her adımda hışırtılı sesler çıkıyordu.

"Söyle de saçlarını yıkasın" dedi Dec sesini hafifçe alçaltarak, gözleri endişeyle parlıyordu.

Sigrid şampuanın ne olduğunu bilmiyordu. Sabunun da. Saç kreminin de. Hatta duşu bile bilmiyordu. Suyun altına girmeyi reddettiği için Ithan sonunda güvenli olduğunu göstermek adına elbiselerle duşa girmişti. Tank gibi bir şey olmadığını göstermek istemişti.

Sigrid daha önce hiç doğru dürüst bir yatakta da yatmamıştı. En azından hiç hatırlamıyordu.

"Tamam" dedi Declan tekrar asıl meseleye dönerek. "Soruşturarak bir şey öğrenemediğimiz ortada ama biraz durup düşünelim... Ruhn hayatta olmalı. Asteriler onu önemli bir siyasi figür olduğu için hemen öldüremez."

"Evet, bu yüzden her şey için çok geç olmadan gidip onu kurtaralım" dedi Flynn. "Onu ve Athalar'ı."

"Peki ya Bryce?" Declan bunu adeta bir fısıltı halinde sormuştu.

"Bryce gitti" dedi Flynn sertçe. "Her nereye gittiye."

Ithan bu ses tonundan hoşlanmamıştı, hem de hiç. "Bryce kaçtı mı demek istiyorsun?" diye sordu. "Ruhn'ı ve Hunt'ı kendi isteğiyle Asterilere mi terk etti? Hadi ama."

Flynn arkasına yaslandı. "Nerede olabileceğine dair daha iyi bir tahminin var mı?"

Ithan, Fey lordunun boğazına bir yumruk indirmemek için kendini zor tuttu. Flynn öfkeliydi, acı çekiyordu ve korkmuştu, Ithan kendine bunları hatırlattı. "Bryce sevdiklerini yüzüstü bırakmaz. Bir yere gittiye muhakkak önemli bir nedeni vardır."

"Nereye gittiğinin bir önemi yok" dedi Flynn. "Tek bildiğim çok geç olmadan Ruhn'ı kurtarmamız gerektiği."

Ithan yeniden ikinci kata baktı, zihninin sunball oyuncusu olan kısmı hesaplar yapıyor, her şeyi detaylıca düşünüyordu...

Dec, Flynn'in omzunu tutup sıktı. "Bak, mer gemisi kötü bir fikir sayılmaz ama uzun vadeli düşünmek zorundayız. Ailelerimizi de unutmamalıyız."

"Annem, babam ve kız kardeşim Cehennem'e gidebilir, umrumda değil" dedi Flynn.

"Eh, ben ailemin güvende olmasını istiyorum" dedi Decla sertçe. "Ruhn ve Athalar'ı kurtaracaksak kimsenin iki ateş arasında kalmayacağından emin olmamız gerek."

Ithan, Dec ona baktığında omuz silkerek yanıt verdi. Onu düşünecek kimsesi kalmamıştı. Gitse onu özleyecek biri var mıydı ki? Tek vazifesi yolun karşısındaki tezgâhta dikilen kurdu korumaktı. Aptalca bir umuttu ama acaba Sigrid... bilemiyordu. Sabine'e meydan okuyup onu yenebilir miydi? Sabine'in kurtları götürdüğü tehlikeli yolu değiştirebilir miydi? Danika'nın bıraktığı boşluğu doldurabilir miydi?

Sigrid bir serseri mayındı. Evet bir Alfaydı ama eğitimi yoktu. Tamamen dürtüleriyle hareket ediyor, ne yapacağı belli olmuyordu. Zamanla gerekli becerileri edinebilirdi ama zaman bu aralar onlardan yana değildi.

Bu yüzden, "Ruhn ve Athalar'ı kurtarmak istiyor musunuz?" diye sordu. "Okyanusu kimseye görünmeden geçmenin tek yolu o mer gemisi. Belki gemideki merler onları nasıl kurtarabileceğimize dair bir fikir verir. Hatta şansımız varsa belki bize yardım bile edebilirler." İkinci katı işaret etti. "Tharion bizim içeri giriş yolumuz."

"Mantıklı gibi görünüyor" dedi Flynn sonunda. "Durmadan Tharion'ı buradan kurtarmamız gerektiği konusunda ısrar ettiğin düşünülürse..."

"Bir taşla iki kuş."

"Tharion buradan ayırlamaz" dedi Marc düşünceli bir tavırla. "Ama hiçbir şey onu bizimle konuşmaktan alıkoyamaz. Belki merlerle nasıl iletişim kurabileceğimizi söyler."

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var" dedi Ithan.

Flynn iç çekti; Ithan bunu, kabul ettiği şeklinde yorumladı. "Biri ona eve gitmesini söylemek zorunda" dedi Flynn başparmağıyla omzunun üstünden Sigrid'i işaret ederek.

"Ve ona eşlik etmeli" diye ekledi Dec.

"Ben değil" dedi Flynn ve Ithan aynı anda.

Declan başını Marc'a çevirip, "Ben de değil" dedi. Leopar daha ne olduğunu bile anlamamıştı.

Marc şakaklarını ovuşturdu. "Üçünüz nasıl oluyor da bu şehrin en korkusuz savaşçılarından sayılıyorsunuz acaba?"

Dec onu yanağından öptü.

Marc iç çekti. "Siggy'yi eve ben götüreceksam konuşma işini de Holstrom halletsin."

Ithan ağzını açtı ama... pekâlâ. Alaycı bir gülümsemeyle erkeklerle baktıktan sonra Alfayı getirmeye gitti. Böylece opal satıcısını da sonu gelmeyen sorulardan kurtarmış olurdu.

Bir taşın şans, aşk ya da mutluluk getireceğini nereden anlıyorsun? Renklerinin bununla ne ilgisi var? Gerçekten işe yaradıklarına dair elinde ne gibi bir kanıt var?

Ithan bunun yıllarca o tankta bastırılmış meraktan mı, yoksa sadece herkesi ve her şeyi sorgulamasını gerektiren, dünyada düzene ihtiyaç duyan Alfalıktan mı kaynaklandığını bilemiyordu.

Varlığını belli etmek için elini onun koluna koydu ama Sigrid yine de irkildi. Opal satıcısı tedbirli bakışlarla izlerken Ithan ellerini kaldırarak bir adım geriledi. "Affedersin."

Sigrid birinin ona dokunmasından hoşlanmıyordu. Ithan'ın ona dokunmasına sadece ilk gece, nasıl yapılacağını bilmediği için saçlarını yıkasın diye izin vermişti.

Ithan diğerlerinin yanına dönmeleri için Sigrid'e işaret etti, O da arada belli bir mesafe bırakarak yanında yürümeye koyuldu. Çoğu kurt dokunulmaya ihtiyaç duyar, bunun için yanıp tutuşurdu. Tankta geçirdiği yıllar bu içgüdüyü kaybetmesine mi neden olmuştu?

Bu şekilde düşününce Sigrid'e kızmak zorlaşıyordu.

Pişen etlerin cızırtısı ve alışveriş yapan müşterilerin gürültüsü arasında, "Buna nasıl alışıyorsun?" diye sordu Sigrid. Periler arkasında hâlâ opallerin yanında uçuşuyor, taşlara bakarak çığlıklar atıyorlardı. Ithan üç perinin bu yabancı dış dünyaya nasıl bu kadar çabuk adapte olduklarını anlamıyordu. Onlar da Astronom'un elinde esirdi, yüzüklere hapsedilmişlerdi.

"Neye?" diye sordu Ithan.

Sigrid ellerine, eşofmanların altındaki ince bedenine baktı. Yanlarından geçen müşteriler Sigrid'i -Ithan'ı- fark ederek ikisinin uzağından geçiyordu. "Çürümekte olan bir cesedin içine hapsedilmiş gibi hissetmeye?"

Ithan gözlerini kırptırdı. "Ben, ee..." Kendini onun yerine koyamıyordu, bir tankın içinde ağırlığı olmadan geçirdiği onca yıldan sonra birden ete kemiğe bürünmüştü. "Sadece zamana ihtiyacın var."

Sigrid gözlerini yere indirdi. Sanki aradığı cevap bu değildi.

"Sigrid" dedi Ithan. "Sen... gerçekten çok iyi gidiyorsun."

Bunu söyleyiş tarzından hiç hoşlanmamıştı, sanki hâlâ bir sunball takımının kaptanıydı ve Sigrid de takım arkadaşlarından biriydi ama...

"Neden bana Sigrid deyip duruyorsunuz?"

"Sasa sana bu ismi koyduğu için" dedi Ithan dostça gülümseyerek.

"Neden bir isme ihtiyacım var? Şimdiye kadar ismim olmadan yaşadım."

"Bir Alfanın ismi olması gerekir. Bir kişinin ismi olması gerekir. Astronom Dalış'ı gerçekleştirmene izin vermiş, yüzyıllarca yaşayacaksın."

Ithan sıkıştırınca Sigrid izolasyon tankında Dalış'ı gerçekleştirdiğini söylemişti. Ne zaman ve nasıl olduğunu bilmiyordu ama Ithan böyle bir korumaya ulaştığını duyunca rahatlamıştı.

"Dalış hakkında konuşmak istemiyorum." Sigrid'in sesi soğuk çıkıyordu.

"Ben de." Ithan, onun nasıl bir deneyimden geçtiğini sormak istiyordu ama şimdi sırası değildi. Bekleyen üç erkeğin yanına varmışlardı. Nihayet opal tezgâhının derinliklerinden çıkmış olan periler de havada süzülen üç alev bulutu halinde yanlarına geldi.

"Ee, gidip kapıyı mı çalacağız?" dedi Flynn, merdivenlerin tepesindeki mahzen girişini andıran metal kapıyı işaret ederek. Burası Engerek Kraliçe'nin özel sığınağının kapısıydı.

Marc, Ithan'ın gözlerine baktı. Marc'ın ona eve kadar eşlik edeceğini Sigrid'e söylemiş miydi?

Ithan büzüldü. Hayır, söylememişti.

Marc ters ters baktı. Leoparın bakışları *Korkak* der gibiydi. Ama birdenbire gerildi ve olağanüstü bir kıpırtısızlığa büründü. “Sessiz olun.”

Diğerleri itaat etti, iki Fey erkeği silahına davrandı. Et Pazarı hiçbir şeyden habersiz alışveriş yapanlarla, yiyip içenlerle dolup taşmaya devam ediyordu, yine de...

Marc açık kahverengi gözlerini depoda, tepedeki pencerelerde gezdirdi. Havayı kokladı.

Ithan da aynısını yaptı. Şekil değiştiren oldukları için duyulan Feylerinkinden daha keskindi.

Arkalarındaki kapıdan gecenin birbirine karışan kokuları içeri sızıyordu, ilerideki kanalizasyon kanalından gelen kötü kokular...

Ve yaklaşan kurtların kokusu.

3

"Dövmedekinin hangi dil olduğunu bilmiyorum" diye belirtti Bryce. "Ben sarhoşken arkadaşım yapmış..."

"Yalan söyleme" dedi Rhysand tehdit dolu, yumuşak bir sesle. Bryce'ı öldürecekti. Hangi dil olursa olsun anlaşılan dövme o kadar kötüydü ki *Bıçağı buraya sapla* bile yazıyor olabilirdi.

Amren etrafında dolaşarak hâlâ beyaz tişörtünün altında parladığına şüphe olmayan dövmeye bakıyordu. "Harflerde bir şey sezebiliyorum..." Bryce gerildi. "Nesta'yı getir."

Azriel homurdandı. "Cassian bundan hiç hoşlanmayacak."

"Cassian anlayış gösterecektir. Nesta bunu benden daha iyi sezebilir." Bryce, Amren ve Azriel'in yeniden görüş alanına girmesi için döndüğü sırada, "Getir onu Rhysand" dedi Amren.

Bryce dizlerini bükerek savunma pozisyonuna geçti. Canı ne kadar yanacaktı? Bir şansı olup olmadığını...

Rhysand yeniden gözden kayboldu.

Bryce'ın doğrulmasına bile fırsat kalmadan geri döndü. Yanında açık kahverengi saçlı, tanıdık bir kadın duruyordu. Daha önce antrede gördüğünde olduğu gibi Azriel ve Rhys'inkine benzeyen siyah deriler giymişti, sakın ve kendinden emin bir havası vardı. Bir savaşçıydı.

Mavi-gri gözleri Bryce'ın üstünde gezindi.

Bryce yavaşça, neredeyse uyuşmuş bir halde tekrar sandalyesine oturdu. O gözlerde her ne var ise...

Kadın diğerlerine döndü, sıkılmış ve duygusuz bir sesle, "Size söylemiştim" dedi. "Bedeninde bir Yaratım olduğunu söylemiştim. Taşdığı kılıç haricinde."

Bryce tedbiri elden bırakıp kadına –herhalde Nesta bu olmalıydı– “Yaratım mı?” diye sordu. Amren de aynı anda Bryce’ın sırtını işaret ederek, “Dövmeyi mi diyorsun?” dedi.

“Evet” dedi Nesta.

Hep birlikte bir kez daha Bryce’a baktılar, yüzleri ifadeden yoksundu. Önce hangisi saldıracaktı? Dörde karşı birdi... buradan sağ çıkamayacaktı.

Amren, Rhysand’a bakıp yavaşça, “Ona ne yapacağımıza sen karar vereceksin” dedi.

Bryce dişlerini sıkı. Kazanma şansı olmasa da teslim olmayacaktı. Elinden geldiğince savaşıacaktı...

Nesta başıyla Bryce’ı işaret etti, soğuk ve kendini beğenmiş bir hali vardı. “Bizimle dövüşebilirsin ama kaybedersin.”

Siktir. Bryce bakışlarını onunkilere dikti, bu gözler çelik gibi bir kararlılıkla ışıldıyordu. “O dövmeye dokunmaya kalkarsanız, Asterilerin beni öldürmeyi neden bu kadar çok istediğini öğrenirsiniz.”

Ağzından çıkar çıkmaz söylediklerine pişman oldu. Azriel elini belindeki hançere attı. Ama Nesta biraz daha yaklaştı, sözlerinden ne etkilenmiş ne de korkmuştu.

“Nedir bu?” diye sordu sırtını işaret ederek. “Derindeki bu yazılar nasıl bir... Yaratım?”

“Yaratımı ne demek, bunu bana söylemediğiniz müddetçe bu soruya cevap veremem.”

Amren, “Ona hiçbir şey söyleme” diye uyardı Nesta’yı. Ardından kapıyı işaret etti. “İşini yaptın, neye ihtiyacımız olduğun söyledi. Seninle sonra görüşürüz.”

Nesta kovulduğunu fark ettiğinde kaşlarını kaldırdı. Fakat Bryce’a bakıp sertçe gülümsedi. “Onlarla işbirliği yaparsan iyi edersin.”

“Onlar da öyle söyledi” dedi Bryce. Ellerini sandalyenin iki yanında yumruk yapmıştı. Sonra aptalca bir şey yapmamak için ellerini bacaklarının altına soktu.

Nesta’nın gözleri keyifle parladı, hareket gözünden kaçmamıştı.

Rhysand, "Ziyaretçimizin dinlenmeye ihtiyacı var" dedikten sonra zarif adımlarla kapıya doğru yürüdü. Bu emir üzerine Amren ve Azriel de onun peşinden gitti. Nesta ise onları takip etmeden önce Bryce'a bir kez daha baktı. Bakışları küçümseyici ve küstahtı.

Azriel kapıya varmıştı ki Bryce kendini tutamayıp kanatlı savaşıya sordu. "Kılıç... kılıç nerede?"

Azriel durdu ve omzunun üstünden Bryce'a baktı. "Güvenli bir yerde."

Bryce savaşçının gözlerine bakarak soğuk bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi. Yüzüne Ruhn'ın hep babalarını andırdığını söylediği o duygusuz ifadeyi yerleştirmişti. Bryce bu yüzünü dünyaya nadiren gösterirdi. "Kılıç benim. Onu geri istiyorum."

Azriel'in dudakları yukarı kıvrıldı. "Öyleyse onu sana geri vermemiz için geçerli bir neden söyle."

* * *

Zaman geçmek bilmiyordu. Düzenli aralıklarla basit yiyeceklerle dolu tepsiler geliyordu: ekmek, yahni -daha doğrusu Bryce'ın yahni olduğunu düşündüğü bir yemek- ve peynir. Bunlar evdekilere benzer yiyeceklerdi.

Otlar bile tanıdıktı, onları Midgard'a bu dünyadan gelen Feyler mi tanıtmıştı? Yoksa kekik ve biberiye gibi bitkiler evrensel falan mıydı? Uzayın her yanına dağılmışlar mıydı?

Belki de bu otları Asteriler kendi gezegenlerinden getirmiş ve fethettikleri gezegenlere ekmişti.

Bunu düşünmenin aptalca olduğunu biliyordu. Galaksiler arası bir bahçeden çok daha önemli şeylere kafa yorması gerekiyordu. Ama yiyeceklere olan ilgisini çabuk kaybetmişti, farklı şeyler düşünmeye de gücü yoktu.

Başka kimse onu görmeye gelmedi. Yahninin içinden aldığı bezelyeleri odanın ortasındaki ızgaraya fırlatarak vakit geçirmeye başladı. Hafif tın sesini, ardından aşağıdaki şeyin tıslayıp kükreyişini duyana kadar geçen saniyeleri sayıyordu.

Aşağıda ne olduğunu bilmek istemiyordu. Hayal gücü bir sürü seçenek sunuyordu, hepsi de sivri dişliydi ve kurt gibi açtı.

Kapıyı sadece bir kez yoklamıştı. Kilitli değildi ama simsiyah bir duvar eşiği kaplayarak koridoru gizliyor, içeri giriş çıkışları engelliyordu. Yıldız ışığını yakmayı denemişti fakat o bile karanlığın karşısında soluk kalmıştı.

Belki de bir tür ruh sağlığı sınavının içindeydi. Nasıl bir rakip olduğunu anlamak için güçlerini ve kilitlerini aşip aşamayacağını görmek istiyorlardı. Belki de sebebi Boru'nun –Yaratım olması artık ne anlama geliyorsa– neler yapabileceğini anlamaktı. Ama karanlığı geçemeyeceğini anlamak için yıldız ışığını kullanmasına hiç gerek yoktu. Karanlığın gücünü iliklerine kadar hissedebiliyordu.

Bryce alternatif bir kaçış yöntemi bulmak için hafızasını zorladı, Randall'ın ona öğrettiği her şeyi gözden geçirdi ama bu geçit vermeyen gücün karşısında hiçbirisi işe yaramazdı.

Bu yüzden oturdu ve yemek yedi. Aşağıdaki canavarlara bezelye fırlatmaya devam etti.

Buradan çıkabilse bile gezegenden ayrılamazdı. Birinin gücünü ona aktarması ve Boru'yu aktive etmesi gerekiyordu. Hem Apollion'un söylediklerinden anladığı kadarıyla Hunt'ın gücü Bryce'inkiyle çoğu kişiden daha uyumluydu. Evet, Hypaxia ölüm avcısının karşısında gücünü ona aktarmıştı ama cadı kraliçenin büyüünün bir Kapı'yı açmaya yeteceğinin garantisi yoktu.

Peki ya geri dönmek için bir Kapı'ya ihtiyacı var mıydı? Micah, Hilal Şehir'in yedi Kapısını da sırtındaki Boru'yu kullanarak açmıştı. Bryce buraya geldiğinde Kapı'yı andıran tek bir yapı bile görmemişti. Sadece çimenlik bahçe, nehir ve yoğun sisin arasından güçlkle seçebildiği bir ev vardı.

Ama hançer –ve onu elinde tutan Azriel– oradaydı. Bryce'in olması gereken yer orasıymış gibi hissediyordu.

"Bıçak ve kılıç yeniden birleştğinde halkımız da birleşecek" diye mırıldandı sessizliğin içinde.

Peki hangi amaçla? Feyler korkunçtu. Anladığı kadarıyla buradakilerin de tanıdıklarından çok farkı yoktu. Midgard'daki Feyler

ahlaken ne kadar çürüdüklerini ilkbahardaki saldırıda villalarının kapısını savunmasız insanlara kapatarak bir kez daha ispatlamışlardı. Kadınları ezen, onları neredeyse köle yerine koyan yasaları ve kurallarıyla nasıl olduklarını kanıtlamışlardı. Bryce, Sonbahar Ekinoksu'nda Hunt'la evlenerek kuralları çığnemişti ama aynı kurallara göre, artık teknik olarak ona ait sayılıyordu. Urd aşkına, bir prenses olmasına rağmen evlendiği için unvanı olmayan bir erkeğin malı sayılıyordu.

Belki de Feyler birleşmeyi hak etmiyordu.

Yine de Asterileri savuşturmayı başarmış birkaç dünyadan biri olan bu gezegenden nasıl kurtulacağı meselesini çözmesi gerekiyordu. Asteri değil, Dağlan. Ya da isimleri her neyse.

Bryce sırtını hücrenin duvarına yasladı, dizlerini göğsüne çekti ve tüm parçaları önüne yayarak bilmeceyi çözmeye çalıştı.

Saatler geçti. Aklına hiçbir şey gelmiyordu.

Yüzünü ovuşturdu. Yanlışlıkla Feylerin ana gezegenine gelmişti. Yıldız Doğan Feylerin –Theia, Pelias ve Helena'nın– dünyasına. Yıldız Kılıcı'nın vatanına, hançerinin beklediği yere. Urd onu buraya belli bi amaçla göndermişse... Bu amacın ne olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu.

Bu beladan nasıl kurtulacağı konusunda da.

* * *

"Onu yanımızda getirmemeliydik" diye homurdandı Flynn. Et Pazan'nın tezgâhları arasından hızlı hızlı geçerek deponun daha sakın tarafındaki diğer çıkışa doğru gidiyorlardı. "Sana söylemiştim Holstrom..."

"Bunu ona ben emrettim" diye sözünü kesti Sigrid. Ithan'ın yanında yürüyor, omuzlarına tünleyen periler şimdi açık sarı bir ışık yayıyordu. Bunu duyunca içinde bir şey filizlendi, bir Alfa onu savunuyordu. Ithan'ın ondan emir aldığını vurgulasa da sorumluluğu üstleniyordu. Son birkaç yıldır liderliği altında yaşadığı Alfalar güç ve hâkimiyetlerini kendileri için kullanmıştı. Danika girişken yapısıyla pozisyonundan yararlanarak astlarını

hep korurdu ama en sonunda ölmüştü. Ithan onun gibi biriyle bir daha hiç karşılaşmayacağını düşünmüştü ama belki de...

"Evde ya da burada olmamız fark etmez, Sabine bizi bulmak istedikten sonra zaten bulurdu" dedi Ithan. "Sadece biraz zaman meselesiydi."

Uzun bir servis koridoruna girdiler, koridorun bir ucunda göçük içinde metal bir kapı vardı, üstüne beyaz harflerle kargacık burgacık ÇIKIŞ yazılmıştı. Kesinlikle yasal şartnamelere uygun değildi. Gerçi Ithan şimdiye dek bir iş sağlığı ve güvenliği müfettişinin bu sefil depoya adım attığını hiç sanmıyordu.

"Dağılalım mı?" diye sordu Dec. "Belki bu şekilde onları atlatabiliriz."

"Hayır" dedi Marc, tırnakları parmak uçlarında parlıyordu. "Koku alma duyuları çok gelişmiştir. Sigrid'in hangimizin yanında olduğunu hemen anlarlar."

Tam da o anda depoyu ulumalar sardı. Ithan'ın tüm vücudu kilitlendi. Bu ulumaların anlamını biliyordu. *Av peşindeyiz*. Cevap vermek için dişlerini sıkı, ulumasını bedeninin içine hapsetti.

Sigrid yerinde duramıyordu. Sanki o da ulumalara yanıt vermek istiyordu.

"Öyleyse kaçıyoruz" dedi Flynn. "Dağılırsak nerede buluşuyoruz?"

Soruya cevap veren olmadı. Bu şehirde, bu gezegende neresi güvenliydi ki? Tutuklu hainlerle bağlantıları düşünülürse seçenekler listesi hayli kısaydı. Bryce nereye gitmiş olabilirdi? Daha önemli, daha müthiş... ya da en azından daha akıllı birini bulmuş olabilirdi. Galeriyeye de gitmiş olabilirdi, galerinin koruyucu kilitlerine ama Jesiba Roga'nın sığınağı artık yoktu. Griffin Antika tamirat görmemiş, bir daha hiç açılmamıştı. Öyleyse geriye bir tek...

"Comitium'a gideriz" dedi Ithan. "Isaiah Tiberian bizi saklar."

Dec bir kaşını kaldırdı. "Tiberian'ı tanıyor musun?"

"Hayır ama Athalar'ın arkadaşıdır. İyi bir adam olduğunu duydum."

"Bir meleğe göre" diye homurdandı Flynn.

"Meleklerle mi gidiyoruz?" diye sordu Sigrid. Her kelimesi küçümseme ve kuşku doluydu.

Depodaki ulumalar yaklaşıyordu: *Karanlığın içinde gizlice ilerliyoruz.*

"Başka seçenek göremiyorum" dedi Dec. "Gerçi bu da kumar oynamak gibi olur. Tiberian doğruca Celestina'ya da gidebilir."

"Validen yana sorun olmaz" dedi Flynn.

"Hiçbir Başmeleğe güvenmiyorum" dedi Marc. "Kontrolsüz bir güce sahip olacak şekilde yetiştiriliyorlar. Şu gizemli akademi-
lere gidiyorlar, ailelerinden koparılıyorlar. Bu şartlarda dengeli insanlar, iyi insanlar yetişmez."

Kapıda durup dikkatle içeriyi dinlediler. Metal kapıdan sızan bir koku almıyorlardı ama arkalarından gelen ulumalar yaklaşıyordu. Depodaki her kimse az sonra bu koridora ulaşacaktı.

"Öyleyse bir tekneye binip açılalım" dedi Flynn arkalarındaki koridora bir bakış atarak. Başıyla Declan'ı işaret etti. "Tekneyi düz kontakla çalıştırabilir misin?"

Declan önlerindeki kapıya bakarak riskleri gözden geçirdi. "Evet mankafa."

Bir uluma daha duyuldu, bu kez tanıdık bir ulumaydı. "Amelie" diye fısıldadı Ithan. Geri dönerlerse dövüşeceklerdi. Hem de sıradan kurtlarla değil, Lunathion'un ikinci en güçlü sürüsüyle dövüşeceklerdi. Yine de o kapıdan onları saklayacak kimsenin olmadığı merhametsiz şehre girmek...

Sigrid hepsine bir iyilik yapıp kapıyı iterek açtı.

Karşılarında -kapının arkasındaki geçitte- Sabine Fendyr duruyordu.

Sabine soğuk bir kahkaha attı. Ithan'ın gözlerine baktı, içlerinde sadece nefret vardı. Ardından Sigrid'e döndü, Ithan'ı dikkate almadığı belliydi. Onun gözünde bir kıymeti yoktu. Hatta onu kurt yerine bile koymuyordu.

Ithan dişlerini gösterdi. Flynn, Dec ve Marc silahının emniyetini indirdi.

Ama Sabine sadece Sigrid'i muhatap alarak sivri dişlerini gösterdi. "Tıpkı ona benziyorsun."

Acı, karanlık ve sessizlik. Hunt Athalar'ın dünyası bundan ibaretti.

Hayır, bu doğru değildi.

İşkence görmüş bedeninin, kesilmiş kanatlarının, midesini kemiren açlığın, boğazını yakan susuzluğun, bileğine vurulmuş köle damgasının dışında dünyası bundan ibaretti. Alnına yeniden işlenen hale bizzat Rigelus tarafından yapılmıştı, dövmenin ezici gücü bu kez çok daha ağırdı. Başardığı ne varsa, yeniden kazandığı ne varsa... silinip gitmişti. Varlığı yine Asterilere aitti.

Ama içinde, o acı ve çaresizlik denizinin ötesinde, bütün dünyası Bryce'tan ibaretti.

Eşi. Karısı. Prensesi.

Prens Hunt Athalar Danaan. Ruhunun ve kalbinin Bryce'a ait olduğunu göstermiyor olsa son isimden nefret ederdi.

İçinde sadece Bryce vardı. Pollux'un dikenli telden kırbağı bile onun yüzünü aklından silemezdi. O kör dişli testere kanatlarını kesmiş olsa da, Bryce'ın yüzünü ondan ayıramazdı.

Bryce kaçmıştı. Yardım istemek için Cehennem'e gitmişti. Hunt ise burada kalmıştı. Asterilerin dikkatini eşinden uzak tutmaya yarayacaksa Pollux'un onu paramparça etmesine, kanatlarını tekrar tekrar kesmesine katlanabilirdi. Bu pislikleri alt etmek için gereken gücü toplaması için Bryce'a zaman kazandıracaksa hepsine katlanabilirdi.

Onun nerede olduğunu söylemektense ölmeyi tercih ederdi. Tek tesellisi Ruhn'ın da aynısını yapacak olmasıydı.

Ruhn'ın diğer tarafında kanlar içinde asılı duran Baxian, Bryce'ın nereye gittiğini bilmiyordu ama son günlerde neler yaptığını gayet iyi biliyordu. Yine de Pollux'un karşısında bir adım bile gerilememişti. Hunt da Urd'un Danika Fendyr'e eş olarak seçtiği bir erkekten tam olarak bunu beklerdi.

Hücre şimdi sessizdi, zincirlerinin şakırtısından başka ses duyulmuyordu. Altlarındaki zemin kan, sidik ve dışkıyla kaplıydı. Koku da neredeyse acı kadar dayanılmazdı.

Yaratıcılığından ötürü Pollux'un hakkını teslim etmek gerekirdi. Başkası olsa karnlarına bıçağı sokup çevirirdi ama Çekiç kurbanlarını bayıltmadan maksimum acıyı vermek için kurbacı hangi noktalara indireceğini iyi biliyordu.

Belki de bu numaraları bilen Geyik'ti. Sevgilisinin arkasında duruyor, ölü gözlerle Çekiç'in yavaşça -çok yavaşça- canlarına okumasını izliyordu.

Danaan'la birlikte sakladıkları diğer sır da buydu. Geyik'in ne ve kim olduğu.

Unutuş onu çağırıyordu, Hunt, Bryce'ın bedeniyle sarmaş dolaş olmak kadar arzuladığı tatlı bir gevşemeyle kendinden geçer gibi oluyordu. Bazen bilincini kaybettiğinde, kendini Bryce'ın kollarına, o tatlı sıcaklığına bıraktığını hayal ediyordu.

Bryce. Bryce. Bryce.

Adı bir duaydı, bir emirdi.

Buradan sağ çıkacağını pek sanmıyordu. Tek görevi Bryce yapması gereken şeyi yapana kadar dayanabilmektir. Yüzyıllarca yaptığı sayısız büyük hatadan sonra... en azından bu kadarını becerebilirdi.

Böyle olacağını anlaması gerekirdi, aslında birkaç hafta önce Bryce'ı bu yoldan vazgeçirmeye çalışırken anlamıştı. Yine de daha çok çaba harcamalıydı. Bryce'a bu sonucun kaçınılmaz olduğunu söylemeliydi, özellikle de işin içinde kendisi varsa.

Celestina'nın yeni vali, yeni kurallar saçmalığına inanmaması gerektiğini biliyordu. Celestina'nın onu ikna etmesine izin vermişti, Başmelek de onlara ihanet etmişti. Shahr'ın arkadaşı olduğundan bahsetmiş, Hunt da hepsine inanmıştı. Uzun zaman önce

ölmüş olan sevgilisinin hatırasının içgüdülerini gölgelemesine izin vermişti. Celestina da zaten bunu bekliyordu.

Bu başka bir Düşmüşler isyanı değilse neydi? Evet, daha küçük çaplı bir isyandı ama bu kez kaybedebileceği şeyler çok daha fazlaydı. O zaman bir ordu kaybetmişti, sevgilisini kaybetmişti... zaman dehşet verici bir şekilde uzayıp yavaşlarken sevgilisinin ölmek üzere olduğunu anlamıştı. Zaman yeniden normal hızına kavuştuğunda ve dünya da zamanla birlikte değiştiğinde sevgilisinin öldüğünü anlamıştı.

Yine de şimdi onu diğerlerine –sadece Bryce’a değil, zindanda yanındaki iki erkeğe de– bağlayan bağlar dayanılmaz hale gelmişti. Acılarını kendi içinde hissediyordu. Belki de onun çektiği acıdan çok daha kötüydü.

Shahar acı çekmeden ölmüştü. Sandriel’in elinde savaş meydana ölmek, hızlı ve acısızdı... daha kolaydı. Daha merhametliydi. Belki de Sandriel bunu bilerek yapmıştı, hayatta kalanların başına ne geleceğini bildiği için ikizini kurtarmak istemişti. Hunt’ın başına gelen de buydu: acı ve işkenceyle geçen yıllar. İnsanı tüketen bir çaresizlikle ve nefretle geçen yıllar.

Uzağında duran Baxian yavaşça inledi.

Hepsinin kolları uyuşmuştu, vücut ağırlığını dengelemeye çalışmaktan omuzları yuvalarından fırlamıştı.

Hunt tüm enerjisini ve dikkatini toplayıp, “Nasılsın?” diye sordu.

Baxian dolu dolu öksürdü. “Müthiş.”

Hunt yan tarafında Ruhn’ın hırladığını duydu. Gülmüş olmalıydı. Burada tek seçenekleri buydu: çığlık atmak ve ağlamak ya da bu büyük felaket karşısında gülmek.

Gerçekten de Ruhn, “Bir... fıkra... anlatayım mı?” diye sorduktan sonra cevap beklemeden devam etti. “İki melek... ve bir Fey prensi... bir zindana girer...”

Ruhn sözünü bitirmedi, zaten buna gerek de yoktu. Hunt’ın göğsünden hırıltılı bir kahkaha koptu. Baxian onunla birlikte gülmeye başladı. Ruhn da hemen ardından kahkahalara katıldı.

Her sarsıntıda kollarına, sırtına ve parçalanmış bedenine korkunç ağırlar giriyor olmasına rağmen Hunt kendini gülmekten alıkoymıyordu. Kahkahaları neredeyse histerikti. Bir süre sonra yanaklarından yaşlar süzölmeye başladı, kokudan diğerlerinin de aynı durumda olduğunu anlayabiliyordu. Sanki çok komik bir şey vardı.

Hücrenin kapısı birden gürültüyle açıldı, ses taş duvarlarda gök gürültüsü gibi yankılanmıştı.

Pollux merdivenlerden inerken, "Kesin sesinizi" diye bağırdı, kanatları loş ışıktaki parlıyordu.

Hunt daha da yüksek sesle gülmeye başladı. Çekiç'in arkasından ayak sesleri geliyordu, peşinden koyu renk saçlı, kahverengi tenli bir erkek içeri girdi: Atmaca. Sandriel'in triarii'sinin son üyesi. "Bunların neyi var böyle?" dedi ince yapılı melek şekil değiştiren alaycı bir sesle.

Pollux işkence aletlerinin durduğu rafa gidip, "Aptallıklarına doyamıyorlar işte" dedi demir bir maşa alırken. Maşayı ateşteki kurlara uzattı, ateşin ışığında parlayan beyaz kanatları yapay görünüyor ve kutsal bir haleyi andırıyordu.

Atmaca yanlarına yaklaştı, üçünü adının hakkını veren dikkatli bakışlarla süzdü. Baxian gibi Atmaca da iki türden geliyordu: beyaz kanatlarını miras aldığı melekler ve yırtıcı bir kuşa dönüşebilme yeteneğini aldığı atmaca şekil değiştirenler.

İki erkek arasındaki tek benzerlik de buydu. Her şeyden önce Baxian'ın bir ruhu vardı. Atmaca ise...

Atmaca'nın gözleri Hunt'ın üzerinde gezindi. Bu gözlerde hayattan ve mutluluktan eser yoktu.

"Athalar."

Hunt onu başıyla selamladı. "Merhaba pislik."

Ruhn kıs kıs güldü. Atmaca rafa gidip uzun, eğri bir bıçak aldı. Organları çekip çıkarmak için tasarlanmış bir bıçaktı. Hunt bu bıçağı ellerine düştüğü son seferden hatırlıyordu.

Ruhn adeta kafayı bulmuş gibi bir kahkaha daha attı. "Çok yaratıcı."

"Bakalım birazdan yine gülebilecek misin küçük prens" dedi Atmaca. Maşayı ısıtmakta olan Pollux bunu duyunca sırtıttı. "Duyduğuma göre kuzenin Cormac ölmeden önce bağışlanmak için yalvarmış."

"Siktir git" diye hurladı Ruhn.

Atmaca şekil değiştiren bıçağı elinde evirip çevirdi. "Babası onu evlatlıktan reddetmiş. Daha doğrusu bedeninden geriye kalanları." Ruhn'a göz kırptı. "Senin baban da aynı yapıtı."

Hunt acısına rağmen Ruhn'ın yüzünde beliren şok ifadesini fark etti. Babasının ihaneti yüzünden miydi? Yoksa kuzeninin ölümünden dolayı mıydı? Burada bunların gerçekten bir önemi var mıydı?

"Sen adi bir yalancısın" dedi Baxian hırıltılı bir sesle. "Hep öyleydin... hep de öyle olacaksın."

Atmaca, Baxian'a bakıp gülümsedi. "Bugün dilinle başlamaya ne dersin hain?"

Baxian'ın hakkını teslim etmek lazımdı, davet eder gibi Atmaca'ya dilini çıkardı.

Hunt sırtıttı. Evet, bu işte birlikteydiler. Sonuna kadar.

Atmaca bakışlarını Hunt'a çevirdi. "Sonra sıra sende Athalar."

"Gel de al o zaman" diye soludu Hunt. Göz ucuyla Ruhn'ın da dilini çıkardığını görebiliyordu.

Atmaca bu meydan okuma karşısında öfkeden köpürdü, beyaz kanatları tüyler ürpertici bir güçle ışıldamaya başladı. Ama yüzü yavaş yavaş bir gülümsemeyle aydınlandı, kurnaz sırtışı korkunç yüzüne yayılırken Pollux akkor haline gelmiş maşayla onlara döndü.

"Önce kim ister?" diye mırıldandı. Melek harekete geçmeye hazır, arkasındaki ateşin ışığında bir silüet gibi görünüyordu.

Hunt gösteri başlamadan önce son kez meydan okumak için ağzını açmıştı ki Pollux'un arkasındaki gölgelerin içinde -ateşin ötesinde- karanlık bir şey kıpırdadı. Gölgelerden daha karanlık bir şey.

Ruhn'ın gölgeleri değildi. Prens gorsian zincirlere vurulmuşken gölgelerine ulaşamıyordu. Sadece zihin okuma yeteneği kalmıştı.

Bu gölge farklıydı. Daha koyu ve daha yaşlıydı. Onları izliyordu.

Hunt'ı izliyordu.

Halüsinasyonlar: Bu hiç iyi değildi çünkü ölümsüz bedeninin bile yok edemediği bir enfeksiyon kaptığı anlamına geliyordu. Bir yandan da iyiydi çünkü artık kendini sessizce ölümün kollarına bırakabilirdi. İyi değildi çünkü Asterilerin tüm dikkatini Bryce'a çevirebileceği anlamına geliyordu. İyiydi çünkü acıları dinecekti. Kötüydü çünkü Hunt kalbinin derinliklerinde hâlâ Bryce'ı yeniden göreceğine dair aptalca bir umut taşıyordu. İyiydi çünkü ölürse Bryce onu aramaya gelmeyecekti.

Gölgelerin içindeki şey hareketlendi. Yavaşça. Sanki bir parmağını Hunt'a uzatmıştı.

Ölüm. Gölgelerin içindeki şey işte buydu.

Ve onu çağırıyordu.

* * *

Gece.

Ruhn bir unutuş salının üzerinde, acılar denizinde sürükleniyordu.

Hatırladığı son şey yere düşen ince bağırsağının çıkardığı ses ve o görüntüydü, bir de Atmaca'nın eğri bıçağı karnını deşerken duyduğu acı.

Şekil değiştirenin atmaca formuna geçip pençeleriyle bağırsaklarını ne zaman deşeceğini merak ediyordu çünkü Atmaca buna bayırlırdı. Ruhn kolayca gözünde canlandırabiliyordu: Atmaca göğsüne tünemişti, pençeleriyle iç organlarını çıkarıyor, jilet gibi keskin gagasıyla etlerini didikliyordu. Yaraları kapandıkça yeni baştan başlıyordu. Tekrar tekrar...

Burada yaşananların yıllarca babasından gördüğü işkencelerden daha kötü olamayacağını düşünerek aptallık etmişti. Karşı koymasının, yaralarının kapanmasını engellemek için babasının taktığı gorsian prangalarından ve yanıklardan daha kötü olamayacağını düşünerek... Ama o zaman hiç değilse kendince hayatta

kalma, iyileşme yöntemleri geliştiriyordu. Şimdi ise sadece acı vardı, sonra unutuş, ardından yine acı.

Ölmüş müydü? Yoksa darbe tam anlamıyla ölümcül olmadığında Vanirlere olduğu gibi ölümden bir fısıltı uzakta mıydı? Gorsian zincirler yavaşlatsa da Fey bedeni organlarını yenileyecekti.

Gece.

Dişinin sesi yıldızların aydınlatığı sularda yankılandı. Uzakta parlayan bir deniz feneri gibiydi.

Gece.

Dişinin sesinden kaçış yoktu. Uyanırsa acılar salı kaplayacak ve Ruhn bu acıların içinde boğulacaktı. Yani dinlemekten, deniz fenerine doğru sürüklenmekten başka çaresi yoktu.

Tanrılar aşkına, sana ne yaptı böyle?

Dört bir yanında, içinde yankılanan bu soru öfke ve kederle doluydu.

Senin binlerce kez yaptığını, demeyi başardı Ruhn.

Lidia şimdi yarunda, salın üstüneydi. Vücudu alevler içindeydi ama Ruhn kusursuz yüzünü görebiliyordu. Gördüğü en güzel dişiydi. Çürümüş kalbinin üstünde mükemmel bir maske vardı.

Düşmanı. Sevgilisi. Ruh eşi olduğunu sandığı...

Lidia diz çöküp elini uzattı. Çok üzgünüm.

Ruhn ona dokunmaması için uzaklaştı. Burada bile güçlükle hareket edebiliyordu. Lidia'nın gözlerinde acıya benzer bir şey belirdi ama ona tekrar dokunmaya kalkmadı.

Bugün öldürülmüş olmalıydı. Ya da Lidia burada olduğuna göre ölüme çok yaklaşmıştı. Demek bütün savunmaları yıkılmış ve Ruhn kim olduğunu öğrendiğinden beri ilk kez o zihinsel duvarı aşmayı başarmıştı.

Cormac'a ne yapmışlardı da iyileşmeyecek şekilde yaralanmasına ve ölmesine neden olmuşlardı?

Hatıranın zihnine akın etmesine engel olamadı. Sonsuz Şehir'e gitmeden önce Cormac'la birlikte o barda oturduklarını, kuzeninin aslında nasıl biri olabileceğini gördüğü o ânı hatırladı. Kral Morven

sistematik olarak iyi yanlarını törpülememiş olsaydı dostu olabilecek o adamı hatırladı.

İki kralın oğullarını evlatlıktan reddetmesi onu şaşırtmamalıydı. Birinin damarlarında ateş, diğerinin gölgeler olduğu halde Einar ve Morven birbirlerine kimsenin fark etmediği kadar çok benziyordu.

Ruhn her zaman babasının Asterilerin gerçek yüzünü gördüğüne ve işler o noktaya gelirse doğru seçimi yapacağına dair küçük bir umut beslemişti. Çalışma odasındaki güneş sistemi modelinin, ışıktaki ve uzayda birtakım örüntüler arayarak geçirdiği o yılların görüldüğünden daha büyük bir anlamı olmalıydı. Bu sadece büyük düzenin içinde gerçekte olduğundan daha önemli hissetmek isteyen canı sıkılmış bir soylunun boş zaman aktivitesi olamazdı.

O umut ölmüştü. Babası omurgasız korkağın tekiydi.

Ruhn, dedi Lidia. İsmi onun dudaklarında duymaktan nefret ediyordu. *Ondan nefret ediyordu. Yan tarafına dönerek Lidia'ya sırtını çevirdi.*

Kızmakta, benden nefret etmekte haklı olduğunu biliyorum, dedi Lidia boğuk bir sesle. Ruhn... yaptıklarımın nedenini anlamam gerek. Neden onları yapmaya devam edeceğimi de.

Acıklı hikâyeyi başkasına sakla.

Ruhn, lütfen.

Sal aniden gıcırdadı. Ruhn, Lidia'nın yeniden ona dokunmaya çalıştığını anladı. Ama o dokunuşa dayanamazdı. Yalvarır gibi çıkan sesine, dünyada ondan başka kimsenin Geyik'ten duymadığı o duygu dolu sese dayanamazdı.

Bahanelerin sikimde bile değil, dedi Ruhn. Acılar denizi onu boğsun diye zihinsel saldan suya yuvarlandı.

Sabine vahşice gülümseyerek deponun yan kapısına doğru yürürken İthan'ın kalbi duracak gibiydi. Sabine'in arkasındaki geçit boştu, ortada hiç tanık yoktu. Tam da İthan'a ve Sabine'in emri altındaki herkese öğretildiği gibi.

Sigrid bir adım gerileyince Declan'a çarptı. Periler boynuna sarılmıştı, sarı alevleri titriyordu.

"Kardeşimin, onu ve kız kardeşini bulmamı biraz fazla kolaylaştırdığının farkındaydım" diye hırladı Sabine. İki Fey savaşçısının silahlarını kafasına doğrultmasına aldırmadan gözlerini Sigrid'e dikti. "Kaç kurdu olduğu konusunda yalan söylediğinin de farkındaydım."

Sigrid geri çekilmeyi bıraktı. İthan gözlerini Sabine'den ayırmaya cesaret edemediği için yüzünde nasıl bir ifade olduğunu göremiyordu.

"Bunca zahmet... *senin* için miydi?" Sabine kıvrık tırnaklarını incelemeye koyuldu. "En azından bu işi çabuk bitireceğime söz veriyorum. Kız kardeşin için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Zavallı köpekçik."

"Onu rahat bırak" diye hırladı İthan. Ağırlığını ayaklarının ön tarafına verip Sabine'in üstüne atlamaya hazırlanıyordu. Son feci hamleyi yapmak için.

Sabine sonunda İthan'ın varlığını fark ederek soğuk bir kahkaha attı. "Tam bir korumasın Holstrom."

Declan tabancasını Sabine'e doğrulttu. "Kaybolmak için iki saniyen var Sabine." Yanında duran Flynn ve Marc da silahını doğrulttu.

Sabine gülümserken burnunu kırıstırdı, şimdi tam olarak kızgın bir kurt gibi görünüyordu. "Beni alt etmek için mermilerden daha fazlasına ihtiyacınız var Feycikler."

Ithan tırnaklarını çıkardı. "Bunlara ne dersin?" Tekrar hırladı. "Bunu gerekli yerlere bildirdiğimizde işin bitti demektir."

Sabine'in gülümseyişi buz kesti. "Kime söyleyeceksiniz? Celestina'nın umurunda bile olmaz. Güz Kralı da Valbara Feyleri için temiz bir sayfa açmak istiyor. Bu işe karışmayacaktır."

Ithan'ın arkasından gök gürültüsünü andıran bir hırıltı yükseldi.

Kollarındaki tüyler diken diken oldu. Bu tam anlamıyla meydan okuyan bir hırlamaydı. Danika'dan duyduğu türden. Connor'dan. Geri adım atmayacak bir kurdun meydan okuması.

Sabine şaşkın şaşkın Sigrid'e baktı.

"O tanka kız kardeşim için girdim" dedi Sigrid hırıltılı bir sesle. Yüzü acı ve öfkeyle çarpılmıştı. "Karnı doysun ve güvende olsun diye. Ama sen onu öldürdün." Ithan'ın içindeki kurt bu buyurgan sesi duyunca dikkat kesildi, Sigrid'in bir hareketiyle saldırmaya hazırlandı. "Boğazını paramparça edeceğim, seni ruhsuz hırsız. Çürüyen *cesedinin* üstüne işeyeceğim..."

Sabine ileri atıldı.

Declan da aynı anda tabancasını ateşledi. Ardından Flynn'in silahı gürültüyle patladı.

Sigrid dizlerinin üstüne çöktü, gürültü yüzünden kulaklarını kapatmak isterken tırnaklarıyla yüzünü yoldu. Flynn elinde silahıyla öne çıktı, pis geçidin zemininde kanlar içinde yatan kurda bir el daha ateş etti.

Dec etkisiz hale getirmek için Sabine'in dizine nişan almıştı. Ama Flynn doğruca yüzüne ateş etmişti.

Flynn, "Çabuk" dedi Sigrid'i kolundan tutarak. Titreyen periler omuzlarına sıçradı. "Nehre gitmemiz gerek... teknelerden birini alacağız."

Sabine'in bedenine, geçide sıçrayan kan ve pıhtılara bakakalmıştı. Yarasının iyileşeceğine şüphe yoktu ama o zamana kadar gitmiş olacaktı.

Vücutundaki bütün kaslar kilitlenmişti. Sanki *Ona yardım et! Alfani koru!* diye haykırıyorlardı. İçinden bir ses ise *Paramparça et onu* diye fısıldıyordu.

Diğerleri geçide doğru koşmaya başlamıştı ama Ithan yerinden kıpırdamadı.

"Durun" dedi. Onu duymadılar. "*Durun!*" Sesi taşlarda, cesette ve kanlarda yankılandı. Geçidin çıkışına birkaç adım kala durdular.

"Ne oldu?" dedi Marc, kedi gözleri karanlıkta parlıyordu.

"Diğer kurtlar... sustular." Peşlerinden gelen ulumalar tamamen kesilmişti.

"Birinin nihayet fark etmesine sevindim." Dışının sesi geçidin sonundan geliyordu.

Engerek Kraliçe pis bir duvara yaslanmıştı. Parmaklarının arasında bir sigara yanıyor, beyaz tulumu lamba direklerinde titreşen ilk ışıktaki ay gibi parlıyordu. Bakışlarını Sabine'in cesedine indirdi. Mor boyalı dudakları yukarı kıvrılırken Ithan'a baktı.

"Kötü köpek."

* * *

"Bu çok alışılmadık bir istek Lidia."

Lidia başını yukarı dikmiş, ellerini arkasında kavuşturmuştu ve kristal koridorda sakın adımlarla yürüyordu. Mükemmel imparatorluk askeri idi. "Evet ama bence Irithys... Athalar için motive edici olabilir."

Rigelus hemen yanında yürüyordu, leylek gibi bacaklarına rağmen zarif bir havası vardı. Gencecik Fey bedeni, altındaki ölüm-süz canavarı maskeliyordu.

Duvardaki minik oyuklarda yanan ilk ışıklarla aydınlatılmış dolambaçlı merdivenden inmeye başlarlarken Rigelus havayı kok-

ladı. "Irithys çoğunlukla işbirliğine yatkındır ama emre karşı da gelebilir."

Lidia şimdi Rigelus'un bir adım gerisindeydi, gözlerini incecik boynuna dikmişti. Rigelus başka bir varlık olsaydı boynunu tutup kırmak çok kolay olurdu. Lidia kırılan kemiklerin avuçlarındaki yankısını neredeyse hissedebiliyordu.

"Irithys ne emredilirse onu yapar" dedi Lidia karanlığa doğru inerlerken.

Rigelus başka bir şey söylemedi, merdivenlerden döne döne Sonsuz Saray'ın altına indiler. Burası Ruhn ve diğerlerinin tutulduğu zindanlardan da derindeydi. Çoğu kişi buranın bir efsane-den ibaret olduğunu sanırdı.

Rigelus sonunda metal bir kapının önünde durdu. Kapı kurşundan yapılmıştı, on beş santimetre kalınlığındaydı.

Lidia, Asterilerle birlikte olduğu süre boyunca buraya sadece bir kez gelmişti. O zaman da yanında Rigelus ve babası vardı.

Parlak El, en sadık –ve en zengin– vatandaşlarından biri olan babasına sarayı bizzat gezdirmişti. O zamanlar genç ve dünyaya karşı nefret dolu olan Lidia da onlara katılmaya fazla istekliydi.

Rigelus elini kapıya koyarken Lidia yine o günlere geri döndü. Kurşun panıldadı, ardından kapı yavaşça açıldı.

İçerinin boğucu sıcaklığı ve nemi ilk ziyaretten beri hiç değişmemişti. Lidia, Rigelus'un peşinden içeri girerken sıcaklığın ıslak parmaklarını yine yüzüne ve boynuna bastırıldığını hissetti.

Önlerinde bir salon uzanıyor, loş ışıktaki taş zemine gömülü bin tane tüpün içinde yüzen bedenler görünüyordu. Maskeler, tüpler ve makineler uğuldayıp tıslıyordu. Tankların arasındaki taşlarda tuz artıkları göze çarpıyordu, bazı bölümler tamamen tuzla kaplanmıştı. Rigelus makinelerin karşısında yerlere kadar eğildi...

Salonun girişindeki devasa masada, kemikli bedenini gözler önüne serecek kadar ince kumaştan yapılmış gri bir cüppeye bürünmüş olan buruş buruş insansı bir form görünüyordu. Mistiklerin Sahibesi. Bir adı varsa bile Lidia hiç duymamıştı.

Sahibinin peçeli başının üstündeki hologramda yıldızların ve gezegenlerin görüntüleri akıyordu. Mistiklerin şu anda Bryce Quinlan'ı aradığı tüm takımyıldızlar ve galaksiler. Evrenin aranmadık kaç köşesi kalmıştı?

Lidia'yı ilgilendiren konu –en azından bugün– bu değildi. “Irithys’e ihtiyacım var” dedi Rigelus.

Sahibe başını kaldırdı ama bedeni ilerlemiş yaşı yüzünden hâlâ kambur duruyordu, o kadar zayıftı ki omurgasının boğumları ince cüppesinin altından dışarı fırlamıştı. “Kraliçenin morali bozuk Majesteleri. Korkarım isteğinize olumlu bakmayacak.”

Rigelus sıkılmış gibi salonu işaret etti. “Yine de deneyeceğiz.”

Sahibe başını yeriden eğip taşa gömülü tüplerin ve makinelerin arasından yürümeye başladı, cüppesinin etekleri tuzdan bembeyaz olmuştu.

Rigelus aşağı doğru hiç bakmadan mistiklerin yanından geçti. Onun için sığır sürüsünden başka bir şey değillerdi. İhtiyaçlarını karşılamaya yarayan bir makinenin dişlileriydi. Ama Lidia suyun içindeki yüzlere bakmaktan kendini alamadı. Hepsi uyuyordu, isteyerek ya da istemeyerek.

Buraya hapsedilmiş bunca mistik nereden gelmişti? Bu mistiklerin ya da ailelerinin başına ne gelmişti de böyle bir bedel ödemeye razı olmuşlardı? Asterilere hizmet etmek gibi sözde bir şerefeye nail olacak ne gibi yeteneklere sahiplerdi?

Rigelus salonun hafifçe parlayan merkezine yaklaşırken Lidia başını yerden kaldırdı. Orada, kavun büyüklüğünde kristal bir kürenin içinde alevlerden ibaret bir dişi uyuyordu.

Uzun saçları altın rengi dalgalar ve ateşten bukleler halinde vücudunu sarmıştı, incecik kolları ve bacakları çıplaktı. Periler Kraliçesi'nin boyu kısa olabilirdi ama uykudayken bile azametli bir duruşu vardı. Tüm salonun yörüngesinde döndüğü küçük bir güneş gibiydi.

Lidia bunun gerçeğe oldukça yakın olduğunu düşündü.

Sahibe topallayarak büyülerle korunan küreye doğru yürüdü, boğum boğum parmaklarıyla küreye vurdu. “Kalk. Efendin seni görmeye geldi.”

Irithys kor gibi parlayan gözlerini açtı. Alevlerden ibaret oldu. Bu halde nefretle kaynıyor gibiydi, özellikle de gözlerini Rigelus'a diktiğinde.

Parlak El dalga geçer gibi başını eğdi. "Majesteleri."

Irithys yavaşça, bir dansçı zarafetiyle yerinden doğruldu. Bakışlarını Rigelus'tan sahibesine, sonra da Lidia'ya çevirdi. Yüzü kurnazlık ve öfkeyle parlıyordu. Perilerin güzelliği düşünülür. günde bu yüz alışılmadık derecede sıradandı.

Rigelus eliyle Lidia'yı işaret etti, uzun parmaklarındaki altın yüzükler Irithys'in ışığında parlıyordu. "Sevgili geyiğimin senden bir isteği var."

Sevgili geyiğimin. Lidia bu sahiplenici sözleri duymazdan geldi. Ruhunu nasıl tırmaladıklarını düşünmek istemiyordu.

Küreye yavaşça yaklaştı, ellerini yine arkasında kenetlemişti. "Zindanda senin ateşini son derece motive edici bulacak üç tutsağım var. Dillerini çözmeme yardım etmek için benimle zindana gelmen gerekiyor."

Mistiklerin Sahibesi başını hızla Lidia'ya çevirdi. "Buradan ayrılması söz konusu olamaz..."

Lidia yaşlı kadına bakmadan cevap verdi. "Buranın sahibesi olduğuna göre, herhalde koruma büyülerini birkaç saat kadar muhafaza edebilirsiniz."

İnce peçenin altında sahibenin gözlerinin öfkeyle parladığına yemin edebilirdi. "Irithys özel koruma gücüne ihtiyaç duyulduğu için burada tutuluyor. Cehennem'in karanlığında bir fener olan ışığına..."

Lidia sıkılmış gibi Rigelus'a baktı.

Rigelus sırtıttı, başkalarının zalimliğinden hep keyif alırdı. Sahibeye dönerek, "Cehennem gelirse haber ver, bizzat kendim gelip sana yardım edeceğim." Bu hem büyük bir şeref, hem de Rigelus'un Athalar'ı konuşturmayı ne kadar istediğinin bir kanıtıydı. Lidia, Ruhn ve Baxian konusunda o kadar emin değildi ama Athalar...

Sahibe başını eğdi. Irithys şimdi gözlerini Lidia'ya dikmişti.

Lidia çenesini yukarı kaldırdı. "Bana yardım etmek istiyor musun?"

Irithys boynunu çevreleyen küçük dövme bandını görebilecekmiş gibi kendine baktı. Bir haleyi andıran dövmeler Periler Kraliçesi'nin gücünü kontrol altında tutmak için sarayın büyücü kocakarıları tarafından yapılmıştı.

Kraliçe bu bakışıyla sessizce bir soru sorar gibiydi.

"Dövmeler kalacak" dedi Rigelus. "Gücünün işe yarayacak kadarını böyle de kullanabilirsin."

Lidia sesini çıkarmadan Irithys'in onu süzmesine izin verdi.

Irithys bir yüzyıldan uzun süredir burada tutuluyordu. Bu zaman boyunca ne gün ışığını görmüş ne de kristal küreden dışarı çıkmıştı. Büyük ihtimalle o ışıldayan gözlerin ardında aklını kaçırmış bir kraliçe vardı.

Ama Lidia için kraliçenin aklının başında olması gerekmiyordu. O ikisi için de düşünebilirdi.

Irithys başını hafifçe öne eğdi.

Rigelus, Lidia'ya döndü. "Seninle bir hafta kalacak."

Lidia ruhunda yanan buz gibi ateşi görmesi için perinin ışıldayan gözlerine baktı. "Athalar'ı konuşturmak o kadar uzun sürmez."

* * *

Bryce akşam yemeği olduğunu düşündüğü yiyeceklere -kızarmış tavuk, yine ekmek ve çeşnili patates- elini bile sürmedi. Saatlerdir kimse yanına uğramamıştı, herhalde onu kontrol etmeye yarın gelecekler ya da karanlık duvara vurarak birinin gelip onunla konuşmasını haykırana dek bekleyeceklerdi.

İki olasılık da cazip görünmüyordu.

Böylece ona iki seçenek kalıyordu. Büyülü duvarı aşmaya çalışacak, sonra da bu dağdan çıkıp nereye gideceğini hiç bilmediği bu yabancı dünyaya adım atacaktı ya da...

Yere doğru bir bakış attı. Izgaranın altında ne olduğuna bakan, yaratıkların ötesinde buradan kurtulmasını sağlayacak bir

çıkış olup olmadığını öğrenecekti... ve nereye gideceğini hiç bilmediği bu yabancı dünyaya adım atacaktı.

Saatlerce düşündüğü halde aklına daha iyi bir fikir gelmemişti.

"Acınacak haldesin" diye homurdandı Archesia tılsımını zincirinden çekip çıkararak. "Gerçekten acınacak haldesin."

Şu anda Hunt'a ne yapıyorlardı? Ruhn'a? Yoksa...

Bunu düşünmek dahi istemiyordu.

Onu buraya getirmeden önce telefonunu almışlardı, bu yüzden saatin kaç olduğunu bilmiyordu. En azından Midgard'da kaç olduğunu. Bu dünyada zamanın ne kadar hızlı ya da yavaş akıyor olabileceği üzerine düşünmek de istemiyordu. Sonsuz Saray'ın koridorunda koşuşunun üstünden ne kadar zaman geçtiğini de...

Çömeldiği duvarın dibinden ayağı kalktı. Hücrenin ortasındaki ızgaraya yürüdü. Izgaraya yaklaşırken aşağıdan gelen tıslamaları duydu.

Diz çöküp ızgaraya asılırken, "Evet, sizi duyuyorum" diye mınıldandı. Parmakları zorlanmaktan ağrıyordu. Ama onu santim santim oynatarak yerinden çıkardı, taş zemine sürten metal büyük bir gıcırta sesi çıkartıyordu.

Bir anlığına durup gelen var mı diye dinledi. Kimse sese bakmaya gelmeyince gözlerini karanlık çukurun içine dikti.

Başını deliğe doğru biraz daha eğdiğinde tıslama sesi kesildi.

Bryce elindeki yıldız ışığını yakıp deliğe tuttu. Aşağıda hiçbir şey görünmüyordu. Elini yumruk yaparak yıldız ışığını bir küre haline getirip deliğin içine attı...

Işığın gümüş rengi parlaklığıyla birleşen siyah pullu gövdeleri gördü. Bir saniye geçmişti ki o devasa gövdelerden biri havaya sıçradı, korkunç dişlerle dolu ağzını açarak yıldız ışığı küresini yutuverdi.

Bryce geri çekildi.

Sobekler... ya da sobeklerin karanlık ikizleri. Kemik Mahallesi'nden kaçtıkları zaman, Tharion su büyüsünü kullanarak oluşturduğu ölümcül mızraklarla onları kalın derilerinden vurmuştu ama... "Kahretsin" diye fısıldadı Bryce.

Omzunun üstünden kapıya baktı. Rhysand'ın gücüyle dolu kalkana. Böyle bir güçle hiç karşılaşmamıştı, yani Asterilerin gücü sayılmazsa.

Rhysand, Asteriler kadar güçlüyse... Sadece bir önseziydi ama Rhysand'ı ona yardım etmesi için kandırabilirse, onunla birlikte Midgard'a gelip Asterilerin canına okumaya ikna edebilirse...

Altı fatihin yerine bir başkasını getirebilirdi. Bir şeyler değişmek zorundaydı, bu döngüye *hemen* bir son verilmeliydi ama her şey yeni bir derebeyiyle yeni baştan başlamamalıydı. Rhysand gerçekten o kadar güçlüyse bu sorguların daha fazla barışçıl bir şekilde süreceğini sanmıyordu, özellikle de şimdi sırtına önemli bir şeyin dövmesinin yapıldığını öğrendikleri için. *Yaratım* her ne ise ona çok önem veriyorlardı. Çok geçmeden sabırlarının tükeneceğine şüphesi yoktu.

Sabırları tükendiğinde Rhysand onu mental olarak sorgulamak için rızasını almaktan ya da kibarca ısrar etmekten vaz mı geçecekti, yoksa Azriel o siyah bıçakla karnını mı deşecekti... burada kalıp öğrenmek istemiyordu.

Bryce deliğe ve aşağıdaki yaratıklara baktı.

Beynindeki dili değiştiren ve Boru'nun ışık saçmasına neden olan o büyü özü göğsünde bir şey bırakmıştı. O gücü kullanarak...

Yaratıkların yanına ışınlanmak –buradaki adıyla yabalamak– için bir nanosaniyesi olacaktı. Yaratıkların hemen üstündeki duvarda çıkıntı yaptığını fark ettiği, ayağından birazcık daha geniş olan o taş parçasının üzerine gitmeliydi. O zaman aşağıda bir çıkış yolu olup olmadığını görecekti. Yaratıkların içinde gezindiği bir yeraltı tüneli gibi bir şey olabilirdi

Tabii aşağısı bir çukurdan, yaratıkların oturup birilerinin et fırlatmasını beklediği gerçek bir kafesten ibaret değilse.

Gözünü gerçekten karartması gerekiyordu.

Elleri titriyordu, yine de yumruklarını sıktı. Bir Asteri'yi alt etmişti. Tamam, Hunt'ın şimşeginin verdiği güçle yapmıştı ama...

Buradaki her dakika büyük önem taşıyordu. Her dakika Hunt ve Ruhn'ı, Rigelus'un ellerine bırakıyordu. Tabii hâlâ hayattalarsa.

"Hunt. Ruhn. Annem. Babam. Fury. June. Syrinx." Boğazındaki yumruyu bastırmaya çalışarak isimlerini fısıldadı.

Buradan çıkmak zorundaydı. Bu insanlar çok tehlikeli olduğuna karar verip onu uygun yollarla ortadan kaldırmadan önce. Ya da Midgard'a ve Rigelus'a sıcak baktıklarına karar verip Bryce'ın barış yapmak için harika bir kurban olacağını akıl etmeden önce.

"Kaldır kıcını" diye homurdandı. "Kıcını kaldır da bir şeyler yap."

Hunt olsa kafayı yediğini söylerdi. Ruhn olsa gardiyanlarını ikna etmek için biraz daha yalanlar kıvrımasın diye söylerdi. Ama Danika...

Danika olsa çoktan atlamıştı.

Danika gerçekten de Bryce'la birlikte Dalış'ın derinliklerine atlamıştı. Dönüşü olmadığını bile bile.

Ölümü Rigelus tarafından planlanmış olan Danika, Micah'ı onu öldürmesi için kandırmıştı.

Gözlerinin önünü beyaz bir pus kapladı. Damarlarına sadece Feylerin kapıldığı o ilkel öfke pompalanmaya başladı. Öfke görüşünü netleştirdi. Kaslarını gerginleştirdi. Göğsündeki yıldız yumuşak bir ışıla parlamaya başladı.

"Sikerim böyle işi" diye hırladı Bryce.

Sonra da çukura ışınlandı.

* * *

Ithan Holstrom, Declan Emmett, Tristan Flynn, Marc Rosarin ve tanımadığı bir dişi kurt –son derece tanıdık gelen üç periyle birlikte– suite girince Tharion kafasının hâlâ güzel olduğunu ve halüsinasyon gördüğünü sandı. Engerek Kraliçe'yle birlikte kafayı bulmuş altı Fey fedai de onlara eşlik ediyordu.

Tharion televizyonun karşısındaki kanepede uzanıyordu, o kadar gevşemişti ki sanki kemikleri eriyip minderlere karışmıştı. Grup içeri girdiğinde kafasını zorlayarak kaldırdı ve miskin miskin gülümsedi. "Selam dostlar."

Declan sertçe iç çekti. "Yakıcı Solas aşkına Tharion."

Tharion'ın yüzüne ateş bastı. Nasıl görüldüğünün farkındaydı. Ama vücudunu kıpırdamaya ikna edemiyordu. Kafası çok ağır, kolları ve bacakları çok gevşekti. Gözlerini kapatıp kendini yeniden tatlı rehavete bıraktı.

"Burada neler oluyor?" diye hırladı Flynn. "Bunu ona sen mi yaptın?"

Tharion, Ari'nin oturma odasında olduğunu ancak tıslamasını duyunca anladı. "*Ben mi?* Biçare insanlara uyuşturucu vermek gibi bir huyum olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Onları yüzüstü bırakmak gibi bir huyun var" dedi Flynn. "Yoksa bu sadece Bryce ve Hypaxia'ya özel bir durum muydu?"

"Sen partilerine dönsene güzel çocuk" dedi Ari sertçe.

"Sizi yalnız bırakayım da hasret giderin" dedi Engerek Kraliçe. Dışarı çıkıp kapıyı arkasından yavaşça kapattı.

Tharion gözlerini açmayı başardı. "Neden buradasınız?" Ogenas aşkına, ağzı çok uzaklardaymış gibi geliyordu.

Declan Emmett birkaç adım yaklaştı. "Bryce, Athalar ve Ruhn... Sonsuz Saray'dan çıkmayı başaramadı."

Başının dönmesine neden olan şey duydukları mı yoksa zehir miydi? "Öldüler mi?" Kelime dilinde kül gibiydi.

"Hayır" dedi Declan. "Yani bildiğimiz kadarıyla. Bryce... ortadan kayboldu. Ruhn ve Hunt ise şu anda Asterilerin zindanında."

Tharion gözlerini Fey savaşçının yüzüne dikti -Declan'ın silüeti bulanıklaşmaya başlamıştı- ve korkunç haberi idrak etmeye çalıştı.

"Dostum, gözbebeklerin kocaman olmuş" dedi Flynn. Bu kadar bulanık görmesine şaşırması gerekirdi. "Ne içtin sen?"

"Bilmek istemezsin."

"Kraliçenin zehirini" dedi Ari sertçe. "İçtiği bu işte."

"Berbat görünüyorsun" dedi Declan yaklaşıp dikkatle Tharion'a bakarak. "Omzun..."

"Minotor yaptın" diye homurdandı Tharion. "Ama iyileşiyor. Hem bundan bahsetmek istemiyorum. Bryce nereye gitti?"

"Bilmiyoruz" dedi Declan.

"Siktir" dedi Tharion nefesini salarken. Kelimenin bütün kemiklerinde ve damarlarında yankılandığını hissediyordu. Başka şeyler

de soracaktı ki Ari'nin grubu dikkatle süzdüğünü fark etti. Ari gözlerini Holstrom'un yanındaki dişi kurda dikti. "Seni tanıyorum."

Dişi kurt çenesini yukarı kaldırdı. "Ben de seni ejderha."

Tharion'ın yüzünde şaşkın bir ifade olmalıydı çünkü Holstrom, "Bu Sigrid" dedi. "Sigrid Fendyr."

Evet, halüsinasyon görüyordu. Lider dışında tek bir Fendyr vardı: Sabine. Onun da herkesten gizlediği kızları olmadığına emindi.

Declan en yakın sandalyeye çökerken, "Detaylara sonra gireriz" dedi. Erkek arkadaşı yanında duruyordu, bir elini onun omzuna koymuştu. "Bu boktan işi çözmek zorundayız."

Flynn bir küfür savurdu. "Çözülecek ne var ki? Sabine'i öldürdük."

Tharion irkildi, daha doğrusu denedi. Bedeni hareket etmiyordu.

"Onu sen öldürdün" dedi Declan. "Ben bacağına ateş etmiştim."

"Aslında öldü sayılmaz" dedi Flynn.

"Artık bir yüzü yok" diye karşı çıktı Dec. "Bu da demektir ki..."

"Diğer kurtlara ne oldu?" diye sordu Holstrom ortaya.

Ah, bir dakika... Tharion ve Ari'ye soruyordu. Ari boş gözlerle Holstrom'a baktı. "Hangi kurtlar?"

"Siyah Gül Sürüsü peşimizdeydi" diye açıkladı Ithan. "Sonra birden... yok oldular. Engerek Kraliçe onları nereye götürdü?"

"Aramaya nehirde başlayabilirsin" dedi Tharion dili dolaşarak.

"Engerek Kraliçe onları öldürmemiştir" dedi Marc. "Bu onun başına bile dert açar. Fedailerini onları bayıltıp başka bir yere taşımış olmalı."

"Peki ya Sabine?" diye sordu Holstrom.

Tarırlar, Tharion'un başı çatlıyordu. Bu tuhaf bir rüya olmalıydı, değil mi?

"Engerek Kraliçe bunu bir şekilde kendi lehine çevirecektir" dedi Marc. "Ya kendini Sabine'in kurtancısı ilan edecek ya da bizi ele verecek."

Tharion kaşlarını kaldırarak Marc'a baktı.

Marc bakışını fark edip açıklamaya koyuldu. "Başı Engerek Kraliçe'yle derde giren birkaç müşterim olmuştu. Yani taktikleri hakkında birkaç şey öğrendim."

Tharion bu çok normalmiş gibi başını salladıktan sonra gözlerini tekrar kapattı.

"Bu gerçekten acınası" diye tısladı Ari. Herhalde bunu ona söylemişti. Ama sonra diğerlerine sordu. "Yani hepiniz Engerek Kraliçe'nin tutsağı mısınız?"

"Emin değilim" dedi Declan. "Bizi tam, ee... Sabine'i yere sererken yakaladı. Peşinden gelmemizi söylerken de emir verir gibiydi."

"Peki başka bir şey söylemedi mi?" diye sordu Ari. Tharion kendinden geçmemeye çalışarak bir gözünü araladı.

"Sadece bu geceyi burada geçirebileceğimizi söyledi" dedi Flynn. Tharion'un yanına oturup televizyonun kumandasını aldıktan sonra maç özetlerini açtı.

"Tiberian'ın yanına ya da nehre kaçmamız gerek" dedi Declan.

"Engerek Kraliçe istemedikçe buradan çıkamazsınız" dedi Tharion hırıltılı bir sesle.

"Yani kapana mı kısıldık?" Sigrid'in sesinde paniğe benzer bir şey vardı.

"Hayır" dedi Holstrom. "Sadece atacağımız adımı iyi düşünmemiz gerek. Bu bir strateji meselesi."

"Yürü be muhteşem sunball kaptanı" dedi Flynn sahte bir ciddiyetle.

İthan gözlerini devirdi. Bu, o kadar normal ve dostça bir hareketti ki Tharion'un göğsü sıkıştı. Tüm bunlardan, normal bir hayat sürme şansından vazgeçmişti. Ve şimdi arkadaşları buradaydı... onu bu halde görüyorlardı.

Tharion gözlerini yeniden kapattı, bu kez arkadaşlarını görmeye dayanamadığı için kapatmıştı. Acınası hali karşısında Holstrom'un gözlerindeki endişeyi ve acımayı görmeye dayanamadığı için.

Şef Bilmemkim. Şef Beş Para Etmez daha doğru olurdu.

* * *

Yaratıklar yakından çok daha büyük, çok daha pis kokuluydu. Ona doğru döndükleri sırada Bryce'ın büyü gücü tükenmek üzereydi. Taş çıkıntısının üstünde yalpalayarak dengesini sağladı.

Bir sıçrayışta onu yutabilirlerdi. Göğsünde parlayan yıldız yalnızca en yakınıdakileri aydınlatıyordu; tıslayan ağızları, kıvranan gövdeleri, yere çarpan kuyrukları...

Gücünü toplamaya çalıştı ama... gücü kalmamıştı. Sadece damarlarında ışıldayan yıldız tozu vardı. O da ancak göğsündeki yıldızın parlamayı sürdürmesine yetiyordu. Öyleyse ışınlanamayacaktı. Bu yaratıklar kör edilecek kadar görebiliyor muydu acaba? Karanlıkta yaşıyorlardı. Görmeye ihtiyaç duymayacak şekilde evrilmiş olabilirler miydi?

Aklından bin bir düşünce geçiyordu. Izgara on metre yukarıdaydı, bir daha oraya çıkamazdı. Çukurun zemini de onu koklayan, ne olduğunu anlamaya çalışan bu şeylerle doluydu.

Ama yanına yaklaşıyorlardı. Sanki Bryce'taki bir şey onları uzak tutuyordu.

Yaratım. Belki bu yaratıklar için de bir anlamı vardı.

Bryce tişörtünün yakasını aşağı doğru çekip yıldızı tüm ihtişamıyla ortaya çıkardı. Yaratıklar tıslayarak ve kocaman, pullu kafalarını sağ sola savurarak geri çekildi. Dişleri yıldız ışığında parlıyordu.

Çukurun iki yanında bir tünel uzanıyordu. Bryce sadece tünelin iki yanındaki devasa ağızlarını seçebiliyordu ama bu çukur bir geçidin ortasında konuşlanıyor gibiydi. Peki geçit nereye gidiyordu? Bu hayatında yaptığı en aptalca şeydi. Aptalca fikirler ve hatalarla dolu bir hayatı olduğu düşünülürse bunun ne anlama geldiği açıktı ama...

Tünellerden birine doğru dönerek ilerisini daha iyi görmeye çalıştı. Göğsündeki yıldız sönmeye başlamıştı. Galiba gücü hızla

tükeniyordu. Hızla diğer tünele doğru döndü, gücü tamamen tükenmeden önce elinden geldiği kadar ilerisini görmeye çalıştı.

Tam o anda yıldız yeniden parlamaya başladı.

“Vay” diye mırıldandı Bryce. Diğer tarafa döndü. Yıldızın ışığı söndü. Tekrar döndü. Yıldız ışık saçmaya başladı.

Rigelus yıldızın insanlara tepki verdiğini söylemişti. Bryce’a sadık olanlara, seçilmiş şövalyelerine falan. Ayrıca Theia’nın göğsünde de bu yıldızdan olduğunu söylemişti. Ve bu dünyada, Theia ve Yıldız Doğanların kendi gezegeninde...

Bryce’ın yıldıza güvenmekten başka şansı yoktu.

“Öyleyse bu taraftan” dedi, sesi çukurda yankılanıyordu. Ama tünel duvarındaki bir sonraki çıkıntıya varmak için yaratıklar girdabını aşması gerekiyordu.

Daha önce hiç kanatları olsun istememişti ama şu anda oldukça fazla işe yararlardı. Hunt yanında olsaydı...

Boğazı tıkanıp. Yaratıklar tıslıyor, kuyruklarını kamçı gibi yere vuruyorlardı. Sanki dikkatinin dağıldığını sezmışlerdi.

Bryce, Danika’yı kaybettikten sonra yaptığı gibi –onunla alay eden tüm o Vanirlere ve Feylere karşı yaptığı gibi– soluklarına odaklandı. Yıldız, yolu göstererek parlamaya devam ediyordu. Yaratıklar sakinleşti, sanki Bryce’la ayrı şeyleri hissediyorlardı.

Kendini soğukkanlı olmaya zorladı. Korkmamaya. Yaratıklar daha da sakinleşti. Bazıları başını yere koymuştu.

Bryce göğsündeki yıldıza bir bakış attı. Hâlâ etrafa parlak bir ışık saçıyordu. *Onlar da senin şövalyelerin*, der gibiydi. Yıldız, Hunt hakkında yanılmamıştı. Cormac hakkında da.

Bir ayağını çıkıntıdan dışarı uzattığında yaratıklar yerinden kıpırdamadı. Ayağını biraz indirdi, sallanan bir yem gibi...

Yine hiçbir şey olmadı.

Kalp atışları hızlandı, devasa bir kafa kalkıp ona doğru döndü...

Sevgiyle her şey mümkündür. Danika’nın sevgisini düşündü, içini bu duyguyla doldurarak kendini toplayıp yere indi.

Yaratıkların yuvasma.

Karşısında itaatkâr köpekler gibi yatıyorlardı. Bryce nedenini sorgulamadı. Göğsündeki yıldızdan, yıldızın işaret ettiği tünelden ve sevdiklerinin yüzünü bir kez daha görme arzusundan başka bir şey düşünmüyordu.

Yavaşça bir adım attı, neon pembesi spor ayakkabıları, dehşet verecek kadar yakınındaki karanlık pulların arasında aşırı parlak görünüyordu. Ardından bir adım daha attı. Yaratıkların onu izlediğini hissedebiliyordu ama tek bir pençe bile hareket etmiyordu.

Midgard'dan ayrılmadan önce Ruhn ona kraliçe demişti. Hayatında ilk kez, o ölüm denizinin içinde yürürken... başını biraz daha dik tuttuğunu hissederek gibiydi. Sanki omuzlarına bir pelerin yerleşmişti, yürürken arkasında yıldız ışığından bir iz bırakıyordu.

Sanki başına bir taç oturmıştı. Karanlıkta ona yol gösteren bir taç.

* * *

Tharion sonunda dikkatini ve enerjisini toplayıp ayağa kalktı ve sallanarak odasına doğru yürümeye başladı. Holstrom hemen karşısına dikildi.

"Neler oldu?" diye sordu kurt. Tharion'ı eşikte durdurmuştu.

"Nehir Kraliçesi beni arıyor." Tanrılar aşkına, sesi kendi kulaklarına bile ölü gibi geliyordu. "Onun eline düşüp ölecek veya hapse atılacaktım ya da... buraya gelecektim."

"Bana gelmeliydin."

"Ne için?" Tharion'ın kahkahası da sesi gibi ölüydü. "Sen de bir sığınmacısın. Biz sürüsü olmayan kurtlarız." Tharion şimdi Flynn'in yanında oturan kurdu işaret etti. "Yeri gelmişken... Sigrid Fendyr ne alaka?"

"Uzun hikâye. Sabine'in kuzeni." Ithan dudaklarını büzdü. "Astronom'un oradaki dişi mistik vardı ya? Onu iki gün önce oradan çıkardım."

Tharion'ın başı dönüyordu. "Peki burada ne arıyorsunuz?"

"Sabine, Sigrid'i öldürmek için ortaya çıkmadan önce herkesi seni bu bok çukurundan kurtarmaya ikna etmiştim. Böylece *Derinlik Bombacısı*'na binip Ruhn ve Athalar'ı kurtarabilecektik."

"Çok uzun konuştun." Tharion'ın kafası allak bullak olmuştu.

Belki de zehir yüzündendi. Midesi bulanıyordu. Bir tuvalete, rahat bir yatağa ya da bir anlık huzura ihtiyacı vardı.

"Burada kalamazsın" dedi Ithan. Fakat Tharion kendini yüzüstü yatağına atarken kurdun sesi çok uzaklardan geliyordu. "Seni buradan çıkarmanın bir yolunu bulacağız."

"Çok geç kurt" dedi Tharion, yastıklar yüzünden sesi boğuk çıkıyordu. Uyku sivri pençelerini geçirip onu içine çekerken sesi daha da boğuklaştı. "Artık beni hiç kimse kurtaramaz."

* * *

Ithan, Sigrid'i şu anda karanlık olan dövüş çukuruna bakan pencerenin önünde volta atarken buldu. Vakit o kadar geç olmuştu ki dövüş çukurunun ışıkları bile söndürülmüştü.

"Uyuman gerek... kanepeyi sana bıraktık."

Dec, Flynn ve Marc yere kıvrılmıştı, gerçi Ithan nefes alış verişlerinden üçünün de uyanık olduğunu biliyordu. Böyle bir geceden sonra nasıl uyuyabilirlerdi ki?

Sigrid kollarını ince bedenine doladı. "Buraya kısıldık kaldık."

"Hayır" dedi Ithan. "Buna izin vermeyeceğim."

"Tekrar kapana kısılmak istemiyorum." Sigrid'in sesi titriyordu. "Buna dayanamam."

"Buradan çıkacaksın. Ne olursa olsun."

Sigrid elini suitin kapısına doğru sallayarak, "Öyleyse neden şimdi gitmiyoruz?" diye sordu.

"Çünkü kafası güzel altı Fey suiakstçısı, dışarı çıkmaya kalkacak olursak bizi öldürmek için kapının önünde bekliyor."

Sigrid'in yüzü bembeyaz oldu, eliyle göğsünü ovuşturmaya başladı. "Bizi buraya kapattılar. Dışarı çıkmam gerek."

"Çıkacaksın."

Sigrid gözlerini kapattı, paniğe kapılarak kesik kesik solumaya başladı.

Ithan odaya bir göz attı. Üç peri –şimdi Flynn’ın yanına kıvrılmış, mor alev toplan halinde uyuyorlardı– fazla panik olmamıştı. Sesleri çıkmasa da soğukkanlı davranmışlardı. Korkuya alışkın gibilerdi. Bu düşünceyle Ithan’ın içi burkuldu.

“Sabine yine peşime düşecek” dedi Sigrid. “Öyle değil mi?”

“Buna kalkışacağı kesin ama o kendini toplayana kadar biz çoktan şehri terk etmiş olacağız.”

Sigrid gözlerini kıstı. “Neden hemen gitmedik? Beni tanktan çıkardığın zaman?”

Ithan kaskatı kesildi. “Çünkü başka nereye gidebileceğimizi bilmiyordum.”

“Bu soytarıların evinden başka gidecek yer...”

“Bu soytarılar benim dostum, ayrıca tanıdığım en iyi savaşçılar” dedi Ithan öfkelenerek. “Bu soytarılar bu gece senin için canını tehlikeye attı, seni bu soytarılar kurtardı.”

Sigrid dişlerini gösterdi. “Sabine iyileşecekse cesedini bulup parça parça edeyim ki...”

“İnan bu benim de aklımdan geçti. Ama...”

Ithan cümlesini bitirmedi.

“Ama ne?”

Ithan başını iki yana salladı, bunu düşünmek bile istemiyordu. “Geç oldu” dedi. “Uyuman gerek.”

“Uyuyamam ki.”

“Yine de dene” dedi Ithan, sesi olması gerekenden daha sert çıkmıştı.

Sigrid öfkeyle yüzüne baktıktan sonra bakışlarını Tharion’ın odasının kapısına çevirdi. “Bize yardım etmesini istediğin mer o mu?”

“Evet.”

Sigrid sessizce güldü. “Kimseye yardımı dokunacağını sanmıyorum. Kendine bile.”

“Uyumalısın” dedi Ithan bir kez daha. Sabrı tamamen tükenmişti.

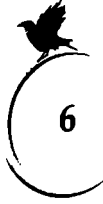
“Bunu sık sık yapar mısın?” diye sordu Sigrid birdenbire. “Başkalarının kölesi olmuş kişileri hep kurtarır mısın?”

“Sadece son zamanlarda” dedi İthan bıkkın bir sesle.

Sigrid’in cevap vermesini beklemeden Tharion’ın odasına gitti, kendini ağır uykuda olan mer’in yatağının yanına atıp gözlerini kapattı.

Sabine’in işini neden bitirmemişti? Ya da Sigrid’in bitirmesine izin vermemişti? O zaman Sigrid’in Alfalğı ve Görünür Liderliği de garantilenmiş olurdu.

Cevabı biliyordu. Ama bilmemeyi tercih ederdi.

Tünelin içinde altı metre kadar ilerlediğinde yaratıkların sayısı iyice azalmıştı. Bryce sonuncusunun yanından da geçene kadar hiç kıpırdamadan onu izlediler. Sonunda kendini yolu kapatan parmaklıkların karşısında buldu, sadece bariyerin sol tarafında küçük bir kapı vardı ve ittiği gibi açılıverdi. Kapıdan geçebilmek için eğilmek zorunda kalmıştı, belli ki yaratıkların dışarı çıkmasını engelleyecek şekilde tasarlanmıştı.

Kapıyı arkasından kapattı.

Metal gıcırdayıp tısladı, tüneli kızgın eşekarları sarmış gibiydi.

Yaratıklar yine hareketlenmeye başladı. Ağızlarını açıp kapatıyor, birbirlerine sürtünüyorlardı, sanki kapı kapandığında sersemlikleri geçmişti. Bryce kapıdan geri çekildiği anda kocaman bir yaratığın parmaklıklara doğru atıldığını gördü.

Demir, çarpmanın etkisiyle sallandı ama yıkılmadı.

Bryce yeniden harekete geçen ölümcül yaratıkları izlerken nefes nefeseydi. Ama yaratıklar parmaklıkların arasından geçemeyecek kadar büyüktü.

Ürpererek nefesini saldı ve önünde uzanan tüneli incelemeye koyuldu. Yıldız devam etmesini söyler gibi daha parlak olmaya başlamıştı.

"Tamam" dedi Bryce hafifçe göğsüne vurarak. "Tamam."

* * *

Bryce saatlerce yürüdü. Daha doğrusu bacaklarının ağrmasına ve ayaklarının spor ayakkabılarının yumuşak dolgusuna rağmen acımasına bakarak saatlerce yürüdüğünü tahmin ediyordu.

Tünel hiçbir yere çıkmayabilirdi. Yüzlerce kilometre uzunluğunda olabilirdi.

Yanına bir şeyler almalıydı, tepsideki yiyeceklerin birazını ceplerine ve sutyenine tıktırmalıydı. Yanına su almalıydı.

Tünel hiç çatallanmıyordu, ne başka tüneller ne de kavşaklar vardı. Karanlığın içinde uzayıp giden tek bir geçitten ibaretti.

Ağzı kurumuştı, yapmaması gerektiğini bildiği halde durdu. Yıpranmış duvarın dibine oturup yutkunmaya çalıştı. Devam etmekten başka seçeneği yoktu.

Bir an için gözlerini kapattı. Sadece bir an için...

* * *

Bryce aniden gözlerini açtı.

Uyuyakalmıştı. Kim bilir kaç saattir yürüyordu ve o kadar yorulmuştu ki nasıl olduğunu bile anlamadan uyuyakalmıştı ve...

Göğsündeki yıldız tişörtünün altında hâlâ parlıyordu. Bryce hâlâ tüneldeydi.

Ama artık tünelde yalnız değildi.

Nesta başında dikiliyordu, sırtında bir kılıç asılıydı. Mavi-gri gözleri yıldız ışığının gücüyle parlıyor gibiydi.

Bryce hareket etmeye cesaret edemedi.

Nesta ona deri kaplı bir matara fırlattı. "Kendine bir iyilik yap ve tekrar bayılmadan şundan biraz iç."

* * *

Bryce mataradaki suyu yudumlarken -çok şükür mataranın içindeki suydü- bir yandan da şişenin üzerinden Nesta'yı izliyordu. Karşısındaki duvarın dibine oturmuş, kedilere özgü bir merakla Bryce'a bakıyordu.

Bryce uyandığından beri konuşmamışlardı. Nesta oturmak dışında hiç hareket etmemişti.

Sonunda mataranın ağzını kapatıp Nesta'ya fırlattı. Nesta matarayı kolayca yakaladı. "Hücreden kaçtığını nasıl öğrendin?" Işınlanabildiğini söylemeye henüz gerek yoktu.

Nesta ona sıkılmış gibi -Bryce'in bunu zaten bilmesi gerekiyor- muş gibi- baktı. "Gölgelerle konuşabilen adamlarımız var. Izgara- dan aşağı indiğini bize söylediler."

Enteresan... ve ürpertici. "Yani buraya beni hücreye geri götür- mek için mi geldin?"

Nesta matarayı çantasına sokup ayağa kalktı, zarif ve kendin- den emin tavırlarla hareket ediyordu. Sırtındaki kılıç... Yıldız Kılıcı değildi ama Bryce aralarında bir benzerlik olduğuna yemin edebilirdi. Sanki bir varlık onu kılıca çekiyordu.

Nesta başıyla arkalarındaki tüneli, geri dönüş yolunu işaret etti. "Beni sana eşlik etmem için gönderdiler."

"Aynı şey." Bryce ayağa kalktı. Bu dişiye karşı şansı oldukça yüksekti ama kılıç sorun yaratıyordu. Nesta'da hissettiği ne tür bir varlıksa anlaşılan Bryce'in sırtındaki Boru'yu algılayabiliyordu. Bütünüyle yabancı olmasa da becerilerini ve gücünü bilmediği bir rakiple dövüşmek herhalde pek akıllıca olmazdı. "Bak. Niyetim sorun çıkarmak değil..."

"Öyleyse çıkarma. Benimle gel."

Bryce arkalarındaki tünele baktı. "Yaratıkları geçmeyi nasıl başardın?"

Nesta hafifçe gülümsedi. "Kanatlı birilerini tanımanın faydala- nı."

Bryce göğsündeki sızıya rağmen hınıldadı. "Yani biri seni kapı- ya kadar uçurdu..."

"Şimdi de bizi dışarı uçuracak." Nesta yandan bir gülümse- meyle karşılık verdi. "Ya da zorluk çıkarmaya karar verirsen seni sürükleyecek."

Bryce, Nesta'nın arkasındaki yolu gözden geçirdi. Sadece koyu gölgeler görünüyordu. Onu kapmak için bekleyen kanatlı birin- den eser yoktu. "Blöf yapıyorsun."

Nesta'nın gözlerinde gümüş rengi alevlerin dans ettiğini gördü. "Öğrenmek ister misin?"

Bryce gözlerini onunkilere dikti. Ölmesini istemedikleri açtı çünkü Nesta'yı onu öldürmesi için değil geri getirmesi için göndermişlerdi. Ama o hücreye dönerse, onu daha ne kadar orada tutacaklardı? Hunt ve Ruhn için saatlerin bile önemi büyüktü...

"Keşiflere daima hazırımdır" dedi Bryce.

Sonra ışık saçmaya başladı.

Nesta bir küfür savurdu ama Bryce ışığın Nesta'nın gözlerini kör edip etmeyeceğini görmek için beklemeden tünelde koşmaya başladı. Silahlı olmadığından başarmak için tek şansı hızlı bir başlangıç yapmaktı.

Taş duvar gibi bir güç arkadan Bryce'a çarptı. Dünya yan yattı, taş zemine yığılırken nefesi ciğerlerinden boşaldı, kemiklerine büyük bir acı saplandı. Etrafını saran gölgeler onu yere sabitlemişti. Bryce çırpıyor, gölgelere tekmeler savuruyordu.

Işığın şiddetini artırdı, akkor halinde bir ışık patlaması gölgeleri dört bir yana dağıttı.

Damarlarında ışınlanmasına yetecek kadar büyü kalmamış olabiliyordu ama hiç değilse bununla biraz zaman kazanabiliyordu. Zorlanarak ayağa kalktı ama gölgeler onu yemek isteyen bir kurt sürüsü gibi tekrar üstüne atladı.

Başına üşüşmelerine bir saniyeliğine izin verdikten sonra gücünü toplayarak dört bir yana saçılan bir ışık bombası patlattı. Gölgeler tavana ve duvarlara savruldu. Çarptıkları yerlerden taş parçaları dökülüyordu. Dağ şiddetle sarsılmaya başlamıştı.

Bryce koşmaya başladı. Tünelin ve karanlığın derinliklerine koşuyor, dört bir yanından yağan taş parçalarından kaçarken yıldızı ışık saçıyordu.

Yer tekrar sarsılıp gürlerken Bryce bir toz bulutunun içinde yere kapaklandı.

Şimdi sadece sessizlik vardı, arada bir geri dönüş yolunu kapatan kayalardan dökülen taşların sesi duyuluyordu. Ama bir göçük Vanirleri ve Feyleri uzun süre durduramazdı. Bryce ayağa kalkmaya yeltendi...

Boğazına metal battı. Buz gibi soğuk bir metal.

"Sakın" dedi Nesta usulca, nefes nefeseydi. "Kıpırdama."

Bakışlarını yukarı çevirerek dişiye baktı ama bıçağı boğazından itmedi. İçinden bir ses gerekmedikçe kılıca dokunmaması için haykınıyordu. "Gölge numarası iyiydi."

Nesta sert bakışlarını yüzüne dikmişti. "Ayağa kalk."

"Kılıcını indirirsen kalkarım."

Dik dik birbirlerine baktılar, kılıç hafifçe uzaklaştı. Bryce ayağa kalktı, üstünü başını silkeledi. "Şimdi ne yapıyoruz?"

Yorgunluktan dizlerinin bağı çözülüyordu. Büyü gücü tükenmişti, damarlarında hiç yıldız ışığı kalmamıştı.

Nesta göçüğe bir göz attı. Herhalde sahip olduğu gölge büyüğü kayaları yerinden oynatmaya yetmiyordu. Savaşçı başıyla ilerideki tüneli işaret etti. "Sanırım senin istediğin oldu."

"Niyetim bu değildi..."

"Bunun bir önemi yok. Artık tek bir çıkış yolu var. Tabii bir çıkış yolu varsa."

Bryce iç çekti ve kaşlarını çatarak göğsündeki yıldıza baktı, tişörtünün altında hâlâ parlıyordu. Beyaz kumaşa bulaşan tüm tozu toprağı aydınlatıyordu. "Bu işe başka kimseyi sürüklemek istememişim."

"Madem öyle Oyuk Şehir'de kalsaydın."

Bryce bunu aklının bir yerine yazdı, onu tuttukları yerin adı Oyuk Şehir'di. "Bak, bu yıldız..." Hafifçe göğsüne vurdu. "Bu taraftan gitmemi söylüyor. Nedenini bilmiyorum ama yıldızın gösterdiği yoldan gitmek zorundayım."

Nesta kılıcıyla önlerinde uzanan karanlık yolu gösterdi. Bryce kılıcın havaya savrulurken şarkı söylediğine yemin edebilirdi. "Öyleyse önden buyur."

"Beni durdurmayacak mısın?"

Nesta kiskanulalı bir zarafetle kılıcı sırtındaki kınına soktu. "Burada kapana kısıldık. En azından ileride ne varmış görebiliriz."

Bryce hiç böyle bir tepki beklemiyordu, özellikle de Feyler söz konusu olduğunda.

Omuz silkerek karanlığın içinde yürümeye başladı, gözleri yanındaki dişiye odaklanmıştı. Urd onları nereye götürdüğünü biliyor olsun diye dua ediyordu.

Lidia ateş perileri kraliçesinin kristal küresiyle birlikte loş koridorlarda yürüyordu. Irithys'in alevleri mermer zemine ve duvarlara altın sarısı ışıklar saçıyordu.

Periyle hiç konuşmuyordu, Asteri sarayının her yeri kameralarla doluyken bu doğru olmazdı. Irithys bunu umursamıyor gibiydi. Bacaklarını toplayarak kürenin dibine sakince oturmuştu. Ama birkaç uzun dakikanın ardından, "Zindanlar bu tarafta değil" dedi.

"Demek sarayın planını iyi biliyorsun."

"Hafızam güçlüdür" dedi kraliçe soğuk bir sesle, uzun saçları başının üstünde sarı bir alev halinde uçuşuyordu. "Bir kez gördüğüm bir şeyi bir daha unutmam. Mistiklerin yanına giden yolu bütün detaylarıyla hatırlıyorum."

Faydalı bir yetenek. "Zindanlara gitmiyoruz" dedi Lidia.

Gözucuyla Irithys'in ona baktığını gördü. "Ama Rigelus'a demiştin ki..."

"Kürenden çıkmayalı... ve gücünü kullanmayalı uzun zaman olmuş." Halenin kısıtlaması altında ne kadar gücü kaldıysa tabii. "Zindana gitmeden önce biraz ısınman iyi olur diye düşündüm."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu kraliçe, alevleri temkinli bir turuncuya dönüşmüştü. Lidia ona cevap vermek yerine çıt çıkmayan alt katların birindeki demir kapının kilidini açtı. Kapının tokmağını tutarken elleri titremediği için Luna'ya sessizce teşekkür etti, parmağındaki altın-yakut yüzük Irithys'in ışığında parlıyordu.

Lidia uzaktaki tanrılara dua eden yanını, kuşkulu yanını hemen bertaraf etti. Sakin ve soğuk bir ifadeye büründü, yüzü unutulmuş bir orman gölünün yüzeyi kadar kıpırtısızdı.

Kapı açılınca bir masa ve önünde bir sandalye, diğer tarafındaysa gorsian zincirlere vurulmuş bir kocakarı görüldü.

Kadın başını kaldırıp sarıya çalan nefret dolu gözlerini Lidia'ya dikti. Geyik kapıyı arkasından kapattıktan sonra gözleri küreye ve içinde turuncu ışıklar saçan Periler Kraliçesi'ne çevrildi.

Lidia tutsağın karşısındaki sandalyeye oturdu, perinin kristalini de çanta gibi masanın üstüne koydu. "Benimle görüşmeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim Hilde."

"Başka şansım yoktu ki" dedi kocakarı hırıltılı bir sesle. Seyrelmiş beyaz saçları ay ışığı huzmeleri gibi parlıyordu. Sefil ve kaçık bir yaralıydı ama gizli bir güzelliği vardı. "Köpeklerin beni gerçek olmayan suçlamalarla tutukladığından beri..."

"Üstünde Ophion isyancıları tarafından kullanıldığı bilinen bir iletişim kristali bulundu."

"O kristali hayatımda görmedim" dedi Hilde sertçe; kararmış eğri büğrü dişleri görüldü. "Bana kumpas kurdular."

"Tabii tabii" dedi Lidia elini sallayarak. Hâlâ tetikte olduğunu gösteren turuncu ışıklar saçan Irithys her hareketi izliyordu. "Derdini Rigelus'a anlatırsın."

Saray büyücüsü endişeye kapılacak kadar akıllıydı. "Öyleyse neden buradasın?"

Lidia sırtarak Irithys'e baktı. "Seni biraz ısıtmak için."

Periler Kraliçesi ne demek istediğini anlayarak koyu, tehditkâr bir kırmızıya büründü.

Ama kocakarı hırıltılı bir kahkaha attı. Üstünde hâlâ saray üniforması vardı, sarkık göğüslerinin üstünde rengi solmuş Cumhuriyet arması görünüyordu. "Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok Lidia."

Lidia bacak bacak üstüne attı. "Göreceğiz."

Hilde tısladı. "Kendini çok güçlü ve erişilmez sanıyorsun."

"İntikamını alacağını söyleyeceğin kısıma geldik mi?"

"Anneni tanurdım kızım" dedi kocakan sertçe.

Lidia eğitimi ve iradesi sayesinde ifadesiz bir yüz takınup sıkılmış gibi bir sesle konuşmayı başardı. "Annem bir cadı kraliçeydi. Onu pek çok kişi tanıyordu."

"Ama ben onu gerçekten tanıyordum, savaş günlerinde onun birimindeydim."

Lidia başını yana eğdi. "Ruhunu Alev ve Gölge Hanesi'ne satmadan önce mi yoksa sonra mı?"

"Alev ve Gölge Hanesi'ne annen yüzünden bağlılık yemini ettim. Çünkü annen zayıf ve omurgasızdı, ayrıca cezalandırmaktan hiç zevk almıyordu."

"Öyleyse annemle bu konuda ayrılıyoruz."

Hilde sulanmış gözlerini Lidia'nın üzerinde gezdirdi. "Aynı annen gibisin. Şimdi kendine kraliçe diyen rezil kız kardeşinden çok daha iyisin."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum ama unutma ki Hypaxia yanı yanya Alev ve Gölge Hanesi'nden sayılır, her iki taraftan da ona bağlı olmalısın."

Lidia, Irithys'in her kelimeyi dikkatle dinlendiğinin farkındaydı. Irithys bir kez gördüğü şeyleri unutmadığını söylemişti, acaba aynı şey duydukları için de geçerli miydi?

"Annen seni göndermekle aptallık etti" diye homurdandı Hilde.

Lidia bir kaşını kaldırdı. "Yoksa bu da bir iltifat mı?"

"Nasıl istersen öyle kabul et." Kocakan çürük dişlerini gösterek korkunç bir şekilde gülümsedi. "Sen doğuştan katilsin, gerçek cadılar gibi. Tahtta oturan kız ise annen kadar yufka yürekli. Valbara cadılar hanedanının sonunu getirecek."

"Ne yazık, oysa babam zeki bir müzakereciydi" dedi Lidia. Parmağındaki yakut yüzüğe hayranlıkla bakıyormuş gibi yapıyordu, taş Irithys'in alevleri kadar kırmızıydı. "Ama benden yeterince bahsettik." Eliyle kocakanı, sonra da periye işaret etti. "Periler Kraliçesi Irithys. Cadılar Meclisi'nin baş büyücüsü Hilde."

"Kim olduğunu biliyorum" dedi Irithys, sesi dizginlenmiş bir öfkeyle kısılmıştı. Şimdi kürenin ortasında yüzüyordu, vücudu kan kırmızısıydı. "Bu tasmayı bana sen taktın."

Hilde kararmış diş etlerini göstererek gülümsedi. Başkası olsa bu gülüşten korkabilirdi. "Senden önce tacı taşıyan küçük sürtüğe de aynısını yapma şerefine nail olmuşum."

Irithys'in annesini kastetmiyordu. O hiçbir zaman kraliçe olmamıştı. Hayır, son Periler Kraliçesi ölünce taç ailenin farklı bir koluna geçmişti ve ilk vâris Irithys'ti.

Bu lanetli bir mirastı, kraliçe unvanını aldığı anda hapis cezasına çarptırılmıştı. Tacı taktıktan sonraki gün Rigelus onu zindana getirtmişti.

"Evet Hilde" dedi Lidia tatlı bir sesle, "Ne kadar becerikli olduğunu hepimiz biliyoruz. Athalar ilk halesini sana borçlu. Ama istersen biraz da neden bize ihanet ettiğinden söz edelim."

"Ben ihanet falan etmedim." Gorsian zincirlere rağmen kocakandan güçlü bir enerji yayılıyordu.

Lidia iç çekerek tavana baktı. "Bugün yapmam gereken görüşmeler var Hilde. Şu işi biraz hızlandıralım mı?"

Aniden, Irithys'in kristal küresinin tepesine dokundu. Küre yok oldu, şimdi kocakarı ve Periler Kraliçesi'nin arasında hiçbir şey yoktu.

Irithys hiç kıpırdamadı. Kaçmaya ya da alev saçmaya kalkışmadı. Alevler içindeki canlı bir yakut gibi olduğu yerde kaldı. Sanki bunca yıldan sonra kristalden kurtulmak...

Lidia bu düşünceyi bir kenara bıraktı, sesleri de gözleri kadar ölüydü. "Ne kadar motive edici olabildiğini bir görelim Majesteleri."

Hilde öfke dolu gözlerle baksa da ne sindi ne de titredi.

Ama Irithys saçları havada anaforlar çizerken Lidia'ya döndü. "Hayır."

Lidia bir kaşını kaldırdı. "Hayır mı?"

Masanın diğer tarafındaki Hilde hâlâ öfkeden köpürse de dikkatle dinliyordu.

Irithys hiç korkmadan, "Hayır" dedi.

"Bu bir rica değildi." Lidia başıyla kocakarıyı işaret etti.
"Hilde'nin elini yak."

Hilde boğumlarla kaplı elini hemen masadan çekti. Bu onu kurtarabilirmiş gibi.

Irithys başını havaya dikti. "Esirin olabilirim ama sana itaat etmek zorunda değilim."

"Hilde, Cumhuriyet'e ihanet etti..."

"Yalan" diye atıldı Hilde.

"Merhameti hak etmiyor" diye devam etti Lidia.

"Mesele merhamet değil" dedi Irithys, kırmızı alevler koyulaşıp şarap rengini aldı. "Bu bir onur meselesi. Kendini savunamayacak birine saldırmak doğru değil, düşman olsa da olmasa da."

Lidia'nın üstdudağı dişlerinin üzerinden geriye çekildi. "Yak dedim."

Irithys'in alevleri iyice kızararak morumsu bir maviye döndü.
"Hayır."

Hilde karga sesini andıran bir kahkaha attı.

Lidia genelde düşmanlarının yalvarmaya başlamasına neden olan bir serinkanlılıkla devam etti. "Son kez söylüyorum..."

"Bin kez de söylesen hayır. Şerefim üzerine hayır."

"Şerefim burada geçerli değil. Burada onun bir anlamı yoktur."

"Elimde şerefimden başka bir şey kalmadı" dedi Irithys. Çivit mavisini alevleri o kadar sıcaktı ki Lidia'nın üşüyen ellerini ısıtıyordu. "Şerefim ve adım. Onları lekelemeyeceğim, şerefimden ve adımdan vazgeçmeyeceğim. Düşmanlarım ne yaparsa yapsın. Ya da beni neyle tehdit edersen et Geyik."

Lidia perinin alev alev yanan gözlerine baktı, bu gözlerde boyun eğmez bir irade okunuyordu. Kolayca yola gelmeyecek bir iradesi vardı.

Lidia başını alaycı bir tavırla yana eğdi. Elini şöyle bir sallayarak Rigelus'un bir haftalığına ona armağan ettiği büyüü aktive etti. Eriyen bir buz küresinin tekrar eski haline gelişi gibi, kristal küre Irithys'in etrafında yeniden şekillendi.

"Öyleyse sana ihtiyacım yok" dedi Lidia, ardından küreyi alıp kapıya doğru yürüdü.

Irithys hiçbir şey söylemedi ama alevleri hâlâ masmaviydi.

Lidia metal kapıyı açtığı anda Hilde masadan seslendi. "Peki ya ben ne olacağım?"

Lidia saray büyücüsüne soğuk gözlerle baktı. "Rigelus'tan merhamet dilenmeni öneririm." Kocakarının cevap vermesini beklemeden kapıyı çarparak kapattı.

Merhamet. İki gün önce üst koridorların birinde kendi iletişim kristalini yanından geçen Hilde'nin cebine atarken kalbinde merhametten eser yoktu. Ruhn zindanda olduğuna göre, zaten kristalle iletişim kuracağı kimse olmayacaktı. Kristalin işi her bakımdan bitmişti. Ancak Hilde'nin üstünde bulununca -Mordoc, Lidia'nın şüphelenmesi üzerine koklayarak ortaya çıkarınca- kristal yeniden paha biçilmez bir değere kavuşmuştu.

Lidia, Irithys'in Asteriler dışında kimseden, boğazına dövme yapan kocakarından daha fazla nefret edebileceğini düşünmüyordu. Irithys'in Hilde'nin canını yakmaktan alacağı zevki başka kimseden alabileceğini sanmıyordu.

Ne var ki Periler Kraliçesi teklifini reddetmişti.

Yeniden sıcak ve nemli salona girdiğinde sahabe ortalarda yoktu. Irithys'i salonun ortasındaki yerine koyarken de sahibeyi görmedi.

Lidia geri çekilirken, "Ya diğer tutsaklar?" diye sordu Irithys.

Lidia durdu ve ellerini ceplerine soktu. "Vaktimi neden bana yardımcı olman için seni ikna etmeye harcayayım?"

Gerçekten de vakit daralıyordu. Lidia'nun gitmesi gereken yerler vardı, hem de hemen.

"Bugün beni küreden çıkarmak için o kadar zahmete girdin. Hem de bir hiç uğruna."

Lidia omuz silktikten sonra kapıya doğru yürümeye başladı. "Savaşı kaybettiysem kabullenmesini de bilirim." Omzunun üstünden periye baktı. "Adının ve şerefının tadını çıkar. Umarım o kristal kürenin içinde sana arkadaşlık ederler."

* * *

Bryce ve Nesta yüzyılların ürkütücü sessizliği içinde yürüyorlardı.

Bryce'ın ayakları yine acımaya başlamıştı, ayaklarının sızısı bacaklarına kadar yayılıyordu. Normalde derdini konuşarak unutmaya çalışırdı ama bu dünyayla, Nesta'nun halkıyla ilgili meraklı sorular sormaması gerektiğini biliyordu.

Bu fazla şüphe uyandırırды. O kendisi ve Midgard hakkında olabildiğince az bilgi veriyorsa herhalde onlar da kendi gezegenleri için aynı ketumluğu sergileyecekti.

Nesta aniden durdu ve bir yumruğunu havaya kaldırdı.

Bryce da onunla birlikte durdu, yandan bir bakış atınca Nesta'nun mavi-gri gözlerinin yavaşça tünelin ilerisinde gezindiğini gördü. Yüzünden buz gibi bir soğukkanlılık okunuyordu.

"Ne oldu?" diye fısıldadı Bryce.

Nesta'nun gözleri bir kez daha tünelde gezindi.

Bryce bir adım atınca yıldızı savaştının durmasına neden olan şeyi aydınlattı. Tünel geniş bir odaya açılıyordu, odanın tavanı o kadar yüksekti ki Bryce'ın yıldız ışığı bile oraya ulaşamıyordu. Odanın ortasında yol her iki tarafa doğru alçalıyor, geriye sadece uçsuz bucaksız bir uçurumun üstünde uzanan taş bir köprü kalıyordu.

Aşağıda, çok çok aşağıda çağlayan suların sesini duyduğunda uçurumun uçsuz bucaksız olmadığını anladı. Ses buradan bile böyle çok duyulduğuna göre burası büyük bir yeraltı nehriydi. Karanlıktan su zerrecikleri süzülüyordu, nemli havada yoğun bir metal ve... demir kokusu vardı. Aşağıda demir yatakları olmalıydı.

Nesta da fısıldayarak cevap verdi. "Bu köprü pusu kurmak için mükemmel bir yer."

"Kim pusu kuracak ki?" diye mırıldandı Bryce.

"Bu dünyanın tüm korkunçluklarını öğrenecek kadar çok yaşamadım ama karanlık yerlerin karanlık şeyleri beslediğini söyleyebilirim, özellikle de burası gibi eski ve unutulmuş yerler."

"Harika. Peki şu karanlık şeylere görünmeden karşıya nasıl geçeceğiz?"

“Bilmem... bu tüneli hiç bilmiyorum.”

Bryce şaşkın bir halde Nesta’ya döndü. “Daha önce bu tarafa hiç gelmedin mi?”

Nesta ters ters baktı. “Hayır. Kimse gelmedi.”

Bryce sessizce gülerek uçurumu ve köprüyü gözden geçirdi. Hiçbir kıpırtı, aşağıdaki suyun çağılısından başka hiçbir ses yoktu. “Kimi kızdırdın da beni almaya seni gönderdiler?”

Nesta’nın dudaklarının yukarı kıvrıldığını görebiliyordu. “Normal bir günde pek çok isim sayabilirdim. Ama bugün... gelmeyi kendim istedim.”

Bryce bir kaşını kaldırdı. “Neden?”

Nesta’nın gözleri yine o gümüş rengi alevle ışıldadı. Bryce’in sırtından bir ürperti geçti. Nesta hem bir Fey’di hem de... değildi.

“Önsezi diyelim” dedi Nesta, ardından köprüye adım attı.

* * *

Dar köprünün yarısına gelmişlerdi ki –Bryce köprünün parmaklıklarının olmadığını, aşağıda gürleyen nehirden ne kadar yüksekte olduklarını düşünmemek için elinden geleni yapıyordu– sesi duydu. Yeni bir gürültüydü, nehrin uğultusu yüzünden güçlükle duyulabiliyordu.

Taşa sürten pençe sesleri.

Ses hem yukandan hem de aşağıdan geliyordu.

“Çabuk” Nesta basit ama olağanüstü kılıcını çekti. Elini değiştirdiği anda gümüş rengi alevler kılıcın üstüne yayıldı ve...

Bryce’in ciğerlerindeki hava birden uçup gitti. Kılıç nabız gibi atıyordu, sanki kılıcın etrafındaki tüm hava çekilmişti. Yıldız Kılıcı gibiydi. Hem bir kılıç, hem de daha fazlasıydı. Tıpkı Nesta’nın hem bir Fey, hem de daha fazlası olduğu gibi.

“Kılıcın neden...”

“Çabuk” dedi Nesta bir kez daha, köprünün geri kalanını yürümeye başladı.

Bryce itaat edecek kadar kendini topladı, iki taraftaki uçurumu düşünerek cesaret edebildiği ölçüde hızlı yürüyordu.

Deri kanat sesleri duyuldu. Taşa sürtünen pençe sesleri sadece birkaç metre ileriden geliyordu...

Bryce tedbiri bir yana bırakıp tünelin ağzına doğru koşmaya başladı. Nesta acele etmesi için tünelin ağzından el sallıyor, kılıç diğer elinde hafifçe parlıyordu.

Sonra Bryce'in yıldızı tünelin ağzını çevreleyen kayaları aydınlattı.

Bryce koşmaya devam etti.

Girişteki kayaları *yaratıklar* kaplamıştı, zindanın altındaki canavarlardan daha küçük olmalarına rağmen neredeyse onlar kadar korkunçlardı. Derileri daha kaba ve sertti, ilkel bir tür yarasa-kertenkele melezi gibi görünüyorlardı. Siyah dilleri, tüyler ürpertici dişlerinin arasından dışarı çıkıyordu. Çağlar boyunca karanlıkta beslenmiş kristaloslara benziyorlardı.

Yaratıklardan birkaçı avlanmak için aşağıdaki boşluğa doğru dalışa geçti.

Tünel ve köprü gümbürdedi.

Bryce tökezledi ve köprüden düşecek gibi oldu, beyaz bir panik dalgası tüm duyularını kör etti...

Eğitimi ve Fey yetileri sayesinde sabit kalmayı başardı, o korkunç boşluğa düşmediği için sevinçten ağlayabilirdi.

Özellikle de iki otobüs büyüklüğünde devasa ve sümüksü bir şey yukarıya doğru sıçradığı için.

Su ve çamurla parlayan kocaman bir solucan.

Sıra sıra dişlerle dolu bir ağız kocaman açıldı ve onu *kapmaya* çalıştı...

Bryce kucunun üstüne düştüğü anda solucan o dişleriyle uçan kertenkelelerden üçünü yakaladı ve hepsini bir lokmada yuttu.

Bryce'in yıldız ışığı parlayarak tüm mağarayı ışığa ve gölgelere boğdu.

Duvarlardaki yaratıklar –ya solucan ya da ışık yüzünden– tiz sesler çıkıyor, tünedikleri yerden havalanarak doğruca yaratığın açık ağzına uçuyorlardı. Yaratık nehir sularını ve metal kokan çamurları sıçratarak ağzını tekrar kapattı, birkaç kertenkele daha solucanın boğazında gözden kayboldu.

Bryce öylece bakakalmıştı.

Solucan gövdesini şöyle bir bükerek üstüne atlayabilir ve onu bir lokmada yutabilirdi. Yıldız ışığı hiçbir işe yaramazdı. Solucanın gözleri yoktu. Herhalde koku duyusuyla hareket ediyordu, Bryce ise o köprünün üstünde tir tir titreyen bir ziyafet gibiydi.

Güçlü, ince bir el kolunun altından kavrayıp Bryce'ı geriye çekti.

Bryce birden duyuların akınuna uğradı: sürüklenirken altında gıcırdayan kaya, ışık, gölgeler, tiz bağırışlarla uçan yaratıklar, kayaya sürtünmekten acıyan sırtı, derinliklerden bir kez daha sıçrayıp yaratıkları kapmaya çalışan solucanın devasa gövdesinin çıkardığı ıslak ses...

Nesta onu tünelin güvenli bir yerine bıraktığında titremekten kendini alamıyordu. Solucan birkaç kez daha ağzını açarak havaya sıçradı, mağara her defasında sıçrayışının şiddetiyle sarsıldı. Demir kokusu iyice artmıştı ve... kan. Nehrin kıyısı kan sisiyle kaplanmıştı.

Solucanın ağzının her kapanışında kayalar da Bryce'ın kemikleri de sarsılıyordu.

Yaratıkların o dişlerin arasında kayboluşunu dehşet içinde izlemekten başka bir şey yapamıyordu. Kan kokusu gitgide arthıyordu. Sonunda solucan aşağı doğru çekilmeye başladı. Nehre ve aşağıdaki inine geri döndü.

Nesta da en az onun kadar nefes nefese kalmıştı. Bryce sonunda savaşçıya baktığında onu izlediğini fark etti. Nesta'nın güzel yüzü öfke ve hayal kınıklığına benzer bir şeyle doluydu. "Orada donup kaldın."

Büyük bir öfke, titremelerini ve taşın üstünde sürüklenmekten kaynaklanan acılarını alıp götürdüğünde ayağa kalkmaya yeltendi. "O şey de neyin nesiydi?"

Nesta orada biri varmış gibi Bryce'ın arkasındaki gölgelere doğru baktı. "Bir Middengard Solucanı."

"Middengard mı?" Bryce şaşırmıştı. "Yani... *Midgard* mı? O solucanların kökeni benim dünyam mı?"

Yaratık ne kadar korkunç da olsa kendi dünyasından başka bir varlıkla karşılaşmak nedense... rahatlatıcıydı. Bunda rahatlatıcı bir yön bulması belki de ne kadar çaresiz bir durumda olduğunun göstergesiydi.

"Bilmiyorum" dedi Nesta.

"Bu solucanlardan burada çok var mı?" Gerçekten öyleyse Feylerin bu dünyayı bırakıp gitmesine şaşmamak gerekti.

"Hayır" dedi Nesta çenesinde bir kas seğirirken. "Bildiğim kadarıyla sayıları çok az. Ama kız kardeşim yendiği bir solucanın resmini yapmıştı. Onu abartarak çizdiğini düşünmüştüm ama gerçekten de çizdiği kadar korkunçmuş." Nesta başını iki yana salladı, şok yerini yeniden soğuk ve keskin bir şeye bıraktı. "Başka solucanlar da olduğunu bilmiyordum." Bir savaşçının temkinli bakışlarıyla Bryce'ı süzdü. "Ne tür bir gücün var? Bu ne tür bir ışık?"

Bryce yavaşça başını iki yana salladı. "Işık. Bildiğin... ışık işte." Bir defasında ona bunun başka bir dünyadan gelen tuhaf ve korkunç bir ışık olduğunu söylemişlerdi.

Bu dünyadan.

Nesta'nın gözleri parladı. "Ataların hangi saraydan?"

"Bilmiyorum. Gücünü taşıdığım Fey atam Theia, bir Yıldız Doğanmış. Aynı benim gibi."

"Bu terim burada hiçbir şey ifade etmiyor." Nesta, Bryce'ı tutup kolayca ayağa kaldırdı. "Ama Amren bana Theia hakkında söylediklerinden bahsetti, o kraliçe sizin dünyanıza buradan gitmiş."

Bryce üstündeki tozu ve toprağı silkeledi. Egosundakileri de. "Evet."

"Theia bu toprakların Ana Kraliçesiymiş. Yani gitmeden önce" dedi Nesta.

"Öyle mi?" Anlaşılan Theia Midgard'da bir lider olmasının yanı sıra, burada da güçlü bir yöneticiydi. Atası bir Ana Kraliçeydi. Bryce ise onun sadece yıldız ışığını değil, bu dünyayla olan soylu bağlarını da taşıyordu. Eğer kökenini bir tehdit olarak

algılarıyla, tahtta hak iddia edebileceğini falan düşünürlerse bu insanlarla başı derde girebilirdi.

Nesta'nın bakışları Bryce'in göğsündeki yıldıza, sonra da arkasındaki gölgelere kaydı. Ama konuyu kapatıp önlerinde uzanan tünele döndü. "Eğer yine bizi yemek isteyen bir şeyle karşılaşsak" dedi savaşı. "Korkmuş bir geyik gibi donup kalma. Ya kaç ya da savaş."

Randall görse bu dişiye bayılırdı. Bu düşünce acı vericiydi. Bryce sertçe cevap verdi. "Zaten hayatım boyunca bunu yaptım. Senden nasihat dinlemeye ihtiyacım yok."

"Öyleyse bir dahaki sefere seni tehlikeden uzaklaştıracam diye hayatımı tehlikeye atmama neden olma" dedi Nesta soğuk bir sesle.

"Senden beni kurtarmanı istemedim" diye hırladı Bryce.

Ama Nesta, Bryce'ı ve yıldızın yolu göstermesini beklemeden tünelde yürümeye koyulmuştu bile. "Zaten başımızı yeterince belaya soktun" dedi savaşı arkasına bakmadan. "Yanımdan ayrılma."

Gölgeler yine onu izliyordu.

Baxian ve Ruhn bayılmıştı, Hunt da kendinden geçtiğini samuştu ama... bilinci yerindeydi. Onu izleyen bir gölgeye bakıyordu. Gölge, Pollux ve Atmaca'nın onun üzerinde kullandığı aletlerle dolu olan rafın yanında duruyordu.

Lidia bugün etrafta görünmemişti. Hunt bunun iyiye işaret olup olmadığını bilmiyordu. Ruhn'a fikrini sormaya cesaret edememişti. Bunun iyi bir şey olup olmadığını içlerinde en iyi kendisinin bileceğini düşünüyordu. Bu pisliğe yıllarca katlanmıştı.

Ama diğer pek çok şeyi de biliyor olması gerekirdi.

Hunt ellerini ve omuzlarını hissetmiyordu. Ama yavaş yavaş yeniden çıkmaya başlayan kanatlarının kaşınması devam ediyordu. Sanki sırtında karıncalar geziniyordu. Olduğu yerde kıvrınmak kaşıntıya çözüm olmuyordu.

Başmeleklerle, Asterilerle uğraşmaması gerektiğini bilmeliydi. Bryce'ı daha sert uyarmalıydı, onu bu çılgınca işten vazgeçirmek için daha fazla çaba sarf etmeliydi.

Yüzyıllar önce Isaiah onu ikna etmeye çalışmıştı. Hunt onu dinlememişti... sonuçlarına da katlanmıştı. Bundan ders alması gerekirdi.

Kanı vücudundan akarken soğuyor, yere damlıyordu.

Anlaşılan bir bok öğrenmemişti. Shahar'a olan aşkının onu yıkıma sürüklemesine göz yumduğu gibi eşinin felakete sürüklenmesine de izin vermişti. Asteriler ve düzenleriyle boy ölçüşmek ve kazanmak mümkün değildi. *Bunu bilmesi gerekirdi.*

Gölge ona gülümsedi.

Hunt da ona gülümsedi. Ardından gölge konuşmaya başladı.

"Cehennem tam sana göre."

Hunt acıdan o kadar uyuşmuştu ki tanıdık erkek sesini duyunca irkilmedi bile. Bu sesi daha önce başka bir rüyada, başka bir hayatta da duymuştu.

"Apollion" diye homurdandı. Demek Ölüm değildi.

Kendini hayal kırıklığına kaptırmamaya çalıştı.

"Ne kadar da acınacak durumdasın" diye mırıldandı Çukur Prensi. Oynaşan gölgelerin içinde durmaya devam ediyordu. İblis prens havanın tadına bakıyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Çektiğin acı ne kadar leziz."

"Seninle paylaşmak isterdim."

Odada dehşet verici, yumuşak bir kahkaha yükseldi. "Anlaşılan espri yeteneğinden bir şey kaybetmemişsin. Hem de alnına yeniden hale dövmesi yapıldığı halde."

Hunt vahşice gülümsedi. "Hem de bu kez Rigelus kendi elle-riyle yaptı."

"Büyücü kocakarılardan birine yaptırmak yerine kendisinin yapması ilginç. Bir fark hissediyor musun?"

Hunt başını öne eğdi. "Bu seferki... acıyor. Büyücünün halesi soğuk demir gibiydi. Bu ise asit gibi yakıyor." Son kelimeyi söylediği an aklına bir şey geldi. "Bryce. O... seninle mi?" Ona bir şey yaptılarsa, Apollion böyle bir şeye dair en ufak bir imada bulunursa...

"Hayır." Gölge gözlerini kırıştırdı gibi oldu. "Neden sordun?"

Buz gibi bir dehşet Hunt'ın içine sızdı. "Bryce, Cehennem'e gelmedi mi?" Öyleyse neredeydi? Bir yere varmış mıydı, yoksa sonsuza dek zamanın ve uzayın içinde yuvarlanmaya mı mahkûm olmuştu?

Acınası bir ses çıkarmış olmalıydı çünkü Apollion, "Sinir krizi geçirmeden önce biraz bekle Athalar" dedikten sonra ortadan kayboldu.

Hunt nefes alamıyordu. Belki ciğerleri vücudunun ağırlığıyla ezildiği içindi ama... Bryce başaramamıştı. Cehennem'e gidemişti, o ise burada kapana kısılmıştı ve...

Apollion yeniden göründü, yanında ikinci bir gölge daha vardı. Daha uzun ve inceydi, gözleri mavi opal gibiydi.

"*Bryce nerede?*" diye tısladı Uçurum Prensi.

"Seni bulmaya gitmişti." Hunt'ın sesi titriyordu. Ruhn yanında inleyerek hareket etti. "Seni bulmaya gitmişti Aidas." Cehennem'in iblis prensleri birbirlerine baktılar, aralarında sessiz bir konuşma geçti. Hunt konuşmaya devam etti. "Siz ikiniz, ona sizi bulmasını söylediniz. Bize ordulardan, yardım etmek istediğinizden, Bryce'ı hazırlamaktan bahsedip durdunuz."

"Olanlardan sonra" dedi Aidas kardeşine, Hunt'ı tamamen görmezden geliyordu. "Bu mümkün mü?"

"Romantizme kapılma" dedi Apollion.

"Yıldız ona rehberlik etmiş olabilir" dedi Aidas.

"Lütfen" diye söze girdi Hunt, yalvanyor da olsa umurunda değildi. "*Bryce'ın nerede olduğunu söyleyin.*" Baxian hırıltılar çıkarak kendine gelmeye başladı.

"Aklıma bir şey geliyor ama sana söyleyemem Athalar. Rigelus işkenceyle ağzından alabilir" dedi Aidas usulca. "Gerçi aynı şey onun aklına da gelmiştir herhalde."

"Siktir gir" dedi Hunt sertçe.

Ama Apollion kardeşine döndü. "Gitmemiz gerek."

"Öyleyse ne diye gölgelerin içinden beni izliyordun?" diye sordu Hunt.

"Zamanı geldiğinde sana güvenip güvenemeyeceğimizi anlamak için."

"Ne için?"

"Doğmana sebep olan şeyi yapman için, babanın seni dünyaya getirmesine neden olan görevi yerine getirmen için" dedi Apollion. Ardından ortadan kayboldu, şimdi Aidas mahkûmların karşısında tek başına duruyordu.

Hunt'ın içini eski ve davetsiz bir acının ağırlığıyla dolu bir şok kapladı. "Benim babam yok."

Gölgelerin içinden çıkarken Aidas'ın yüzünde üzgün bir ifade vardı. "Yanlış soruları sorarak çok vakit harcadın."

“Bu da ne demek şimdi?”

Aidas başını iki yana salladı. “Alnunu yeniden çeviren siyah taç sadece bir ceza değil.”

“Bir kez olsun gerçeği söyle...”

“Hayatta kalmaya bak Athalar.” Uçurum Prensi de kardeşinin peşinden giderek karanlığın ve korların içinde gözden kayboldu.

* * *

Tharion vücudunun her santiminde yankılanan korkunç bir baş ağrısıyla uyandı.

Odasının kokusundan Holstrom’un orada uyuduğunu anladı, herhalde yerde yatmıştı ama şimdi ortada yoktu. Baş ağrısından gözlerini kısıp oturma odasına doğru ilerledi. Holstrom kanepede oturuyordu, Flynn de yanındaydı. Declan ve Marc ise dövuş çukuruna bakan pencerenin önündeki küçük masada kahve içiyordu. Ariadne bir sandalyeye oturmuş kitap okuyordu, dün akşam aslanları yakan dişi sanki o değildi.

Fendyr vârisi ortalarda yoktu. Periler de. Belki de Tharion halüsinasyon görmüştü.

“Günaydın” diye homurdandı odanın aydınlığı yüzünden bir gözünü kapatarak.

Kimse cevap vermedi.

Peki. Birazdan gerekeni yapacaktı. Kahve içtikten sonra. Odanın diğer ucundaki bara doğru yürüdü, sesi kısık televizyonun parlak ışığı sol gözüne bir ağrı sapladığı için kahve makinesini kas hafızasıyla açtı. Altına bir fincan koyduktan sonra hayal meyal görebildiği düğmeye bastı.

Kahve kokusunu içine çekerken Flynn’in, “Gerçekten bok gibi görünüyorsun” dediğini duydu. “Ari ise her zamanki gibi muhteşem görünüyor.”

Ejderha, Fey lordunu duymazdan gelerek kitabını okumayı sürdürdü. Kılım bile kıpırdatmamıştı, sanki varlığını unutmalarını istiyordu. Böyle bir şey mümkünmüş gibi.

Flynn bakışlarını yeniden Tharion'a dikti. "Neden yardım istemek için bize gelmedin?"

Tharion kahvesini yudumlarken ağzı yanınca yüzünü buruşturdu. "Bu konuşmayı yapmak için vakit çok erken."

"Saçmalama" dedi Holstrom. "Sana yardım edebilirdik. Neden buraya geldin?"

Tharion öfkeli bir sesle konuşmaktan kendini alamadı. "Çünkü o zaman Nehir Kraliçesi sizi öldürdü. Vicdanım buna el vermedi."

"Böyle daha mı iyi yani?" diye sordu Ithan.

Flynn ekledi. "Kraliçe sana her ne teklif ettiyse kabul ettin ve burada kapana kısıldın, ayrıca yaptığı boktan tekliften bahsetmiyorum bile. Böyle bir aptallığı nasıl yapabildin?"

Tharion ters ters baktı. "Beni aptallıkla suçlayabilecek son kişinin Flynn."

Flynn'in gözleri parladı, sıradan görünümünün altında nadiren ortaya çıkan güçlü Fey lordu bir an görünür gibi oldu. "Ben bile ruhumu Engerek Kraliçe'ye satmazdım Ketos."

Holstrom ekledi. "Seni bu işten kurtarmanın bir yolu olmalı. Mavi Saray'dan kaçtın. Neden buradan da..."

"Bak" dedi Tharion dişlerini sıkarak. "Sende kurtancı kompleksi gibi bir şey olduğunu biliyorum Holstrom..."

"Siktir git. Sen benim dostumsun. Kendini içine attığın tehlikeyi görmezden gelemezsin."

Tharion kurda pis pis baksa mı, yoksa gidip sarılsa mı bilemiyordu. Kaynar kahvesinden bir yudum daha aldı. İçeceğin boğazını yakması hoşuna gitmişti.

"Geriye bir tek biz kaldık. Artık sadece biz varız" dedi Ithan boğuk bir sesle.

"Her şey boka sardı" dedi Declan masadan sessizce. "Ruhn, Athalar, Bryce..." Marc teselli etmek için elini omzuna koydu.

"Biliyorum" dedi Tharion. "Cormac da öldü."

"Ne?" Flynn kahvesinin tamamını fincana geri püskürttü.

Tharion laboratuvarda olanları anlattı. Kahretsin... şu anda gerçekten o zehirden biraz içebilirdi. Engerek Kraliçe'yle yaptığı anlaşmayı da anlattıktan sonra hepsi yeniden sessizliğe gömüldü.

"Tamam" dedi Flynn sonunda. "Bundan sonra yapacaklarımız şunlar: *Derinlik Bombacısı*'na... ve *Pangera*'ya ulaşmamız gerekiyor. Sonsuz Şehir'e gitmeliyiz." Başını Tharion'a doğru salladı. "Sabine bizi pusuya düşürmeden önce seni bulmaya karar vermiştik, seni buradan kurtaracak ve bizi gemideki merlerle irtibata geçirebilir misin diye soracaktık."

"Engerek gitmesine hayatta izin vermez" dedi Ari sessizliğini bozarak.

İçlerinde bir ejderha olduğunu gerçekten unutmuş gibi gözlerini kırpıştırarak Ari'ye baktılar. Marc dudaklarını büzdü. Ari'nin tüm konuşulanları duyduğunu fark etmişti.

Ama Flynn bir kaşını kaldırarak sordu. "Başımıza Engerek uzmanı mı kesildin?"

"Uzmanlık alanım adiler" dedi Ari sakın bir sesle. Flynn'e onun da bu listeye dahil olduğunu anlatmak ister gibi baktı. "Tharion'ı bırakmasını isterseniz ona daha da sıkı yapışacaktır."

"Doğru söylüyor" dedi Tharion. "Belki Komutan Sendes'le iletişime geçmenin bir yolunu bulabilirim..."

"Hayır" dedi Ithan. "Hep birlikte gidiyoruz."

"Gerçekten çok duygulandım" dedi Tharion kahvesini tezgâha bırakarak. "Ama *Hadi ben kaçtım* diyerek kapıdan çıkmak o kadar kolay değil."

Ithan öfkeyle kabardı ama tam o anda banyonun kapısında, buharlar içinde Sigrid belirdi. Herhalde düş almıştı. "Peki neye mal olur?"

Tharion dişiye baktı. Sağlam duruşuyla ve parlak gözleriyle kesinlikle bir Alfaydı. Bu gözlerde korkudan eser yoktu. "Engerek kendi çıkarına bakar."

Ari, "Zenginsin" dedi Flynn'e.

"Engerek için önemli olan para değil" dedi Marc. "İstemediği kadar parası var zaten. Bir takas olması gerekir."

Tharion kaşlarını çatarak koridora, Engerek Kraliçe'nin dairesine açılan kapıya baktı. "Kraliçenin yanında şu anda kim var?"

"Bir dişi" dedi Ari ayağa kalkıp koridora doğru yürüyerek. Odasının kapısına vardıktan sonra omzunun üstünden, "Kraliyet

üniformalı güzel bir sarşın" dedi. Ejderha başka bir şey söylemeden odasının kapısını kapattı. Sonra da kilitledi.

"Buradan gitmemiz gerek" dedi Declan alçak sesle. "Hemen."

"Sorun ne?" diye sordu Flynn. Declan elini tabancasına atmıştı bile, Marc da kedi zarafetiyle ayağa kalkmıştı.

Tharion koridora doğru baktığı anda kapının açıldığını gördü. Mavi ipek kumaştan bir eşofman ve konçlu beyaz spor ayakkabı giymiş olan Engerek Kraliçe onlara doğru yürürken altın halka küpeleri siyah küt saçlarının altında sallanıyordu. Arkasını dönüp, "Bir saniye" dedi odadaki kişiye. "Sana uyacak zehir aşağıda. Hemen gidip getireyim."

Yılan şekil değiştiren odaya girip dostlarını süzerken Tharion kaskatı kesildi.

Engerek Kraliçe, "Sabine'in kanunu ellerinden tam temizleyememişsin" dedi Flynn'e.

Hepsi ters ters kraliçeye bakıyordu. Fakat ayağa fırlayıp cevabı yapıştıran Fendyr vârisi oldu. "Serin de Astronom'dan aşağı kalır yanın yok. Bu insanları buraya hapsederek, uyuşturucu vererek..."

Engerek Kraliçe sözünü kesti. "Sakin ol küçük Fendyr." Sigrid'i ıslak saçlarından bol eşofmanlarına kadar şöyle bir süzdü. "Burada kalmak bedava ama gardirop yenilemek ücrete tabidir."

"Bırak gitsinler" diye emretti Sigrid, sesi gök gürültüsü gibi çıkıyordu. "Ejderha ve mer'in... gitmesine izin ver."

Tharion, Alfanın hiddetinin onu umutlandırmasına izin vermedi. Özellikle de Engerek Kraliçe kahkahalarla gülerken. "Bunu neden yapayım ki? Bana iyi kazandırıyorlar." Alaycı bir gülümsemeyle Tharion'a baktıktan sonra müşterisinin istediği uyuşturucuyu getirmek için kapıya doğru yürüdü. "Tabii işlerini beş dakika da bitirmedikleri zaman."

Tharion öfkeyle kollarını kavuşturdu. Engerek Kraliçe kapıyı kapatıp gittiği anda koridordan sert ayak sesleri duyuldu.

Dec ve Flynn silahlarını çekti. Holstrom tırnaklarını çıkarmıştı. Tharion da silahını çekti, bütün vücudu gerilmişti.

"Kaldırın o silahları" dedi sakın bir dişi sesi. Dehşet, Tharion'ın beynindeki son sisi de dağıttı.

“Kahretsin” diye fısıldadı Flynn.

“Ya kapıyı açarsınız” dedi Geyik nazık bir sesle. “Ya da Prens Ruhn ölür.”

Bryce ve Nesta saatlerce tünelde yürüdüler, aralarındaki boşluk yine gergin bir sessizlikle doluydu. Bu sefer öncekinden bile daha gergin bir sessizlikle.

Kendi dünyasında tanıdığı Feylerle olan ilişkilerini düşündüğünde aslında bunun normal olduğunu fark etti. Bunu fark etmenin onu neden... hayal kırıklığına uğrattığını bilmiyordu.

Yeniden durduklarında Nesta hiç konuşmadan Bryce'a bir su matarası ve bir parça tahıllı ekmek fırlattı.

Bryce hafif tatlı ve ıslak ekmeği çiğnerken, "Tedarikli gelmişsin" dedi. "Beni hücreye geri götürmek için geldiğini düşünürsek bu oldukça tuhaf."

Nesta matarasından su içmekle meşguldü. "İçimde uzun süre peşinde koşacakmışım gibi bir his vardı da."

"Mola verip bir şeyler yiyecek kadar uzun muydu?" Göz göze geldiler, Nesta'nun bakışları Bryce'ın yıldız ışığında gümüşü parıltılar saçıyordu.

"Bu mağaraları bilmiyoruz. Her şeye hazırlıklı geldim."

"Anlaşılan solucana hazırlıklı değilmişsin."

"Hayattasın, öyle değil mi?"

Bryce kendini tutamayıp güldü. "Doğru."

Bundan sonra başka bir şey konuşmadılar.

Yolları bir çıkmazda son bulabilir, yürüdükleri kilometreler ve harcadıkları saatler boşa gidebilirdi. Ama tünel sanki... onları bir yere götürüyordu. Bryce, Nesta'nun onu göçüğe geri sürüklemesini ve eğer orada kurtanlmayı beklemelelerini sağlayacaksa, yolcu-

luklarının sonuçsuz kalma ihtimaline dair bir şey sormamayı tercih ederdi.

Sonu iyi bir yere çıksa da çıkmasa da kendi yolunda ilerliyordu.

* * *

Bryce kendi düşüncelerine o kadar dalmıştı ki tünelin çatallandığını fark etmemişti, az kalsın sağa doğru kıvrılan geçidin önünden geçip gidecekti. Aniden durdu, arkasından gelen Nesta'mın ayak sesleri kesildiğinde savaşçının da aynısını yaptığını anladı.

Bryce tişörtünün yakasını aşağı çekip yıldız ışığını iyice ortaya çıkararak önlerindeki iki seçeneği de aydınlattı.

Sol tarafta tünel devam ediyor, eski kaya duvarlar kıvrılarak karanlığın içine doğru uzamyordu.

Sağ tarafta ise... Doğal kemerin etrafına yıldızlar ve gezegenler oyulmuştu, hepsinin üstünde de doğan bir güneş yer alıyordu. Bryce kemere doğru dönünce yıldızı daha çok ışık saçarak onu oraya yönlendirdi.

Bryce tünelin içindeki duvarları kaplayan şiddet ve kan dolu tasvirleri belli belirsiz seçebiliyordu.

"Bir tahminde bulunup sağdan gidelim diyeceğim" dedi iç çekerek, yıldızı tekrar tişörtüyle kapattı.

"Pekâlâ" dedi Nesta, ardından kemere doğru yürümeye başladı.

Tam tünele girecekleri sırada Bryce fırlayıp savaşçıyı yakasının arkasından yakaladı. Nesta hızla arkasına döndü ve bir anda Bryce'ı altına alıp kılıcını boğazına dayadı. Metal inanılmayacak kadar soğuktu.

Bryce ellerini havaya kaldırdı. Fazla derin nefes almamaya, boğazını o korkunç kılıçla daha fazla temas ettirmemeye çalışıyordu. "Hayır... bak." Başını elinden geldiğince az hareket ettirerek tünelin girişindeki çizimleri işaret etti.

Nesta kılıcı çekmedi. Buz gibi metal teninde adeta nabız gibi atıyordu, sanki kılıç canlı ve bilinçli bir varlıktı. Nesta gözlerini Bryce'ın işaret ettiği yere çevirdi.

“Bu nedir?”

“O çizimler” diye fısıldadı Bryce. “Kendi gezegenimde işim antika sanat eserlerini incelemek, satmak ve... neyse, aslında bunun konuyla bir ilgisi yok. Şimdiye dek çok fazla Fey sanat eseri gördüm ve duvarlardaki o şeyler... bir tehlikeyi haber veriyor. Yani paslı mızraklara hedef olmak istiyorsan yürümeye devam et.”

Nesta gözlerini kırptırdı ve başını yana eğdi. Fey’den çok kediye benziyordu. Kılıcını indirdi.

O buz gibi metal hem tenini hem de ruhunu bırakınca Bryce mutluluktan haykırmamak için kendini zor tuttu. Bir daha asla böyle bir şey yaşamak istemiyordu.

Nesta ya kılıcın Bryce üzerindeki etkisinin farkında değildi ya da bunu umursamıyordu, duvardaki çizimleri incelemeye koyulmuştu. Onlara en yakın olanları.

Süslü giysilerinden ve göz alıcı mücevherlerinden Fey soylusu olduğu anlaşılan bir kadın duvardan onlara bakıyordu. Sanki birine sesleniyor, yeni gelenleri tünelde içeriye alıyordu. Genç ve güzeldi, buna rağmen son derece asil bir duruşa sahipti. Uzun saçları sessiz bir nehir gibi aşağı dökülerek zarif, oval yüzünü çevreliyordu.

Bryce korkusunu iyice üzerinden atıp yazıyı tercüme etti. “Adı Silene’miş.”

Nesta resmin altındaki yazıya baktı. “Başka bir şey yazmıyor mu?”

Bryce omuz silkti. “Geleneksel Fey zırvaları. Süslü unvanlar ve soyları falan yazıyor işte. Böbürlenmeyi ne kadar sevdiklerini bilirsin.”

Nesta’nın dudakları yukarı kıvrıldı. Bryce ileri doğru devam eden kabartmalı panelleri işaret etti.

“Uyarı şurada anlattığı hikâyede yer alıyor.”

Duvara bir ceset tarlası resmedilmişti, uzayıp giden bir savaş meydanı. Meydanın üzerinde her birinden cesetler sarkan çarmıklar yükseliyordu. Pullu ve pençeli büyük, kapkara yaratıklar... Bryce bunların hücrenin altındaki çukurda gördüğü yaratıkların

aynısı olduğu fark edince ürperdi- çılgıklar atan kurbanları parçalıyordu. Taş sunakların üzerine kan kartalı işkencesiyle öldürülmüş cesetler yayılmıştı.

"Kazan aşkına" diye fısıldadı Nesta.

"Cesetlerdeki o delikler... yaraya benzeyenler... İçlerinde buradan geçenlere silah doğrultacak mekanizmalar olduğuna bahse girerim" dedi Bryce. "Resme bakanlara Fey kurbanlarının acısını ve korkusunu hissettirmenin berbat bir 'sanatsal' yolu olarak"

Bryce, Nesta'nın yüzünde şaşkınlık ya da utanç gibi -belki savaşçı bunun farkında bile değildi- bir duygunun belirdiğini gördü.

"Öyleyse buradan nasıl geçmeyi düşünüyorsun?" Bu, şaşırtmacalı bir soruydu. Bir sınavdı.

Bryce'ın yeniden *donup kalmaya* hiç niyeti yoktu. Elini uzattı. "Bana ağır bir şey ver. Ateş etme mekanizmasını harekete geçirebilecek miyim görelim."

Nesta iç çekti, yine sinir olmuş gibiydi. Bryce ona dönerek daha iyi bir fikri var mı diye soracaktı ki Nesta bir kolunu havaya kaldırdı. Parmaklarını gümüş rengi alevler sardı. Bryce bir adım geri çekildi.

Bu ateşti ama ateş gibi değildi. Aleve dönüşmüş buz gibiydi. Nesta elini taş duvara koyarken ateşin parlıtısı gözlerine yansıdı. Ardından çizimlerin üstüne gümüş rengi bir alev yayıldı.

Mekanizma çıtırdadı... ve tekledi. Duvardan paslı metal oklar fırladı. Daha doğrusu fırlamaya çalıştı. Yerlerinden tam çıkamadan eriyip gittiler.

Nesta'nın gücü titreşerek duvara yayıldıktan sonra karanlığın içinde kayboldu. Hafif çıtırtı ve tıslamalar gölgelerin içinde yitip gitti, tuzakların sesi küle dönüştü.

Nesta, Bryce'ın gözlerine baktı. Elinden çıkan ateş söndü ama gözlerinde hâlâ gümüş alevler oynaşıyordu. "Teşekkür ederim" dedikten sonra yürümeye başladı.

* * *

Bir süre sonra tünel duvarındaki küçük bir girintide mola verip peynir ve yine tahıllı ekmekten yediler. Tek ışık kaynakları Bryce'ın tişörtünün altından parlamaya devam eden yıldızdı. Tünel o kadar soğuktu ki Bryce yanındaki kadının sıkıca sarındığı koyu renk pelerine imrenerek bakıyordu.

Soğuğu unutmak için duvara kazınmış resimlere bakarak oyalanıyordu. Feyler son derece uzun boylu, cüppeli insansıların önünde diz çökmüştü, havaya kaldırdıkları ellerinden yıldız ışığı yayılıyordu. Büyü. Karşılarındaki taçlı yaratıklara bir sunu. Yaratıklardan biri elini en yakınındaki Fey'e uzatmış, parmaklarını sunulan ışığa doğru açmıştı.

Diz çökmüş Feylerin arkasında, toprağın üstünde yatan prangalı insanları fark edince midesi bulandı. Kabaca çizilmiş insan yüzleri, Feylerin o uhrevi ve saf güzelliğiyle çarpıcı bir tezatlık oluşturuyordu. Karşısında yine berbat bir yaratıcılık örneği vardı: İnsanlar Feylerin ve ilahi efendilerinin yanında bir hiçmiş gibi çizilmişti. Doğru düzgün resmedilmeye bile değmezlerdi. Feyler onlara tepeden baksın, ayaklarının altında ezsin diye çizilmişlerdi.

Bryce uzaklardan Rigelus'un sesini duyar gibi oldu. Asteriler bir zamanlar Vanirlerin hükmedecek bir şeye sahip olması için insanları onlara vermişti. Böylece Asterilerin kölesi olduklarını, durumlarının hiç de parlak olmadığını düşünmelerini engellemiş olacaktı. Bu hatalı üstünlük ve mülkiyet anlayışı Midgard'da bugüne dek devam etmişti. Anlaşılan aynı durum bu dünyada da söz konusuydu.

Nesta peynirini yiyip bitirdikten sonra, "Yıldızın hep böyle parlar mı?" diye sordu Bryce'a bakmadan.

"Hayır" dedi Bryce ağzındaki ekmeği yutarak. "Ama burada hep parlıyor."

"Neden?"

"Ben de bunu öğrenmek istiyorum: Yıldızın beni bu tünelden nereye götürdüğünü. Oraya *neden* götürdüğünü."

"Dünyamıza neden geldin?" Rhysand ya da diğerleri Bryce'ın peşine takılmadan önce Nesta'ya her şeyi anlatmış olmalıydı.

Bryce tüneli ve antik çizimleri işaret etti. "Burası nedir böyle?"

"Dedim ya, bilmiyoruz. Sen yaratıkları geçene kadar Rhys bile bu tünelin varlığından haberdar değildi. Burada böyle çizimler olduğunu da bilmiyordur."

"Peki Rhysand sizin... kralınız mı?"

Nesta güldü. "Olmayı çok isterdi. Ama hayır. Rhysand, Gece Sarayı'nın yüce lordudur."

Bryce bir kaşını kaldırdı. "Yani bir krala mı hizmet ediyor?"

"Burada krallar yoktur. Sadece her biri bir yüce lord tarafından yönetilen yedi saray vardır. Bazen bir yüce leydi de efendiye eşlik eder."

Gölgelerin içinde bir taş sekti. Bryce hemen dönüp baktı ama... hiçbir şey göremedi. Sadece karanlık vardı.

Nesta'nın dikkatle ona baktığını gördü. "Neden oklara hedef olmama izin vermedin?" diye sordu. "İstesen beni tuzağa düşürüp kaçabilirdin."

"Ölmeni istemem için hiçbir neden yok."

"Ama hücreden kaçtın."

"Sorguların genelde nasıl sona erdiğini bilirim."

"Kimse sana işkence yapmayacaktı."

"Henüz demek istedin sanırım."

Nesta cevap vermedi. Karanlıktan yine bir çıtırtı gelmişti. Bryce başını hızla sese doğru çevirdi ve yine Nesta'yı ona bakarken buldu.

"Bu nedir?" diye sordu sessizce.

Nesta'nın gözleri karanlıkta kedi gözü gibi parladı. "Sadece gölgeler."

Tharion bu işin sonunun iyi bitmeyeceğini biliyordu. Flynn ve Dec silahını Geyik'e doğrultmuştu. Marc'ın parçalamaya hazır tırnakları parlıyordu. Holstorm, Sigrid'in önüne geçmiş ve dişlerini göstererek yere çömelmişti. Fendyr vârisi vahşice bir dikkatle onlara bakıyordu, ortada bir tehdit olduğunun farkındaydı ama bu tehdidin ne olduğunu bilmiyordu.

Kahretsin ki mantığın sesi olarak geriye bir tek Tharion kalıyordu.

Bu nedenle en iyi bildiği şeyi yaptı. Eskiden yaptığı gibi gülümsemesini takınıp Tristan Flynn'in yanına gitti.

Sivri uçlu parmaklarından birini Fey lordunun silahının namlusuna koydu. "Sakin ol" dedi. "Hepimiz tarafsız bölgede bulunuyoruz. Lidia bile sana burada zarar verecek kadar aptal olamaz." İçten içe titrediği halde Geyik'e göz kırptı. "Öyle değil mi?"

Geyik'in yüzünde duygudan eser yoktu ama başını öne eğdi.

Sigrid öne çıktı. "Kimsin sen?"

Geyik'in altın rengi gözleri dişi kurdun üzerinde gezinirken burun delikleri yavaşça genişlemişti. "Sanırım" diye mırıldandı. "Bu soruyu asıl benim sormam gerekiyor."

"Seni ilgilendirmez" diye söze girdi lthan.

Geyik ona bundan kuşkulu olduğunu ama şu anda öncelikli sorununun bu olmadığını anlatmak ister gibi baktı. Ardından Fendyr vârisine döndü. "Bizi biraz yalnız bırakır mısınız?"

Holstrom hurladı. "Ne söyleyeceksen onun yanında da söyleyebilirsin."

"Öyle mi?" Geyik önce Ithan'ı, sonra da Sigrid'i iyice süzdü. "Demek güvenini kazandı."

Ithan kollarını göğsünde kavuşturdu. "O gün barda hakkımda her şeyi biliyormuşsun gibi konuşuyordun. Sen söyle."

"Holstorm" dedi Declan usulca. "Belki de Sigrid kısa bir süreliğine ejderhanın yanına gitse iyi olur."

Ithan öfke dolu bakışlarını Declan'a çevirdi ama sonra yumuşar gibi oldu. Konu Ruhn'la ilgilirse ve Geyik'in konuşmasının tek yolu Sigrid'in oradan uzaklaşmasıysa...

Tharion söze girdi. "Ari kapısını kilitledi, bunun *yalnız kalmak istiyorum* demek olduğuna eminim." Ari'ninkinin yanındaki odayı işaret etti. "Benim odama git."

Sigrid dudak büktü. "Ben emir verebileceğiniz bir yavru kurt değilim..."

"Lütfen" dedi Declan çaresiz bir tavırla. "Senden... rica ediyorum." Marc elini yine hafifçe Declan'ın omzuna koydu.

Hemen sonra öyle bir an oldu ki, Ithan ve Sigrid birbirlerine bakarken Tharion aralarında bir güç savaşının geçtiğine yemin edebilirdi.

Sigrid öfkeyle kabardı. Sertçe, "Peki" diyerek Tharion'ın odasına doğru yürümeye başladı.

Periler de peşinden gideceklerdi ama Lidia onları durdurdu. "Siz üçünüz... durun bakalım."

Sasa, Malana ve Rithi döndü ve kocaman gözlerle Geyik'e baktı. Lidia, Tharion'ın odasına girip kapıyı hışımla çarpan Sigrid'i görene kadar konuşmadı.

Ithan'ın iç geçirdiği Tharion'ın dikkatinden kaçmadı.

Lidia saatine baktı, herhalde Engerek Kraliçe'nin dönmesine ne kadar kaldığını hesaplıyordu. Flynn ve Dec'e dönerek, "İkinizi aramaya gelmişim ama sizin evde kimse yoktu" dedi. Sesindeki tiksintiden Archer Sokağı'ndaki evleri hakkında ne düşündüğü belli oluyordu. "Ama Ketos'un kaçıp Et Pazarı'na sığındığını biliyordum... bu yüzden sizin de buraya saklanmış olabileceğinizi tahmin ettim."

"Tahmin mi ettin?" dedi Declan. "Yoksa biri mi ispiyonladı?"

"Kendinizi bir şey sanmayın" dedi Geyik kollarını göğsünde kavuşturarak. "Ne yapacağınızı kestirmek son derece kolay."

"Çok yaralıyorsun" dedi Flynn, silahını hâlâ kılıfına koymamıştı. "Buraya saklanmaya gelmedik."

Declan *Bula bula bu yalanı mı buldun?* der gibi öksürdü. Marc gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"Buraya neden geldiğiniz umurumda bile değil" dedi Geyik. "Fazla vaktimiz yok. Ruhn'ın hayatı beni dinlemenize bağlı."

"Ruhn'a ne yaptınız?" dedi Flynn.

Tharion, Geyik'in yüzünde acıya benzer bir şey gördü. "Ruhn hayatta. Athalar ve Argos da öyle."

"Ya Bryce?" diye sordu Ithan boğuk bir sesle.

"Bilmiyorum. Bryce..." Geyik başını iki yana salladı.

"Baxian?" dedi Declan. "Zebani?"

Lidia cevap vermeye fırsat bulamadan Flynn atıldı. "Neden buradasın?" Sesi titriyordu. "Bizi tutuklamak için mi? Başarı-sızlığımızı yüzümüze vurmak için mi?"

Geyik, Fey lorduna döndü ve... evet, gözleri gerçekten acıyla parlıyordu. "Ruhn'ı kurtarmanıza yardım etmek için buradayım."

Tharion bile gözlerini kırıştırdı.

"Bu bir tuzak" dedi Declan.

"Tuzak değil." Geyik umutsuzca onlara bakıyordu. "Athalar, Baxian ve Ruhn... Asteri sarayının altındaki zindanda tutuluyor. Çekiç ve Atmaca onlara her gün işkence yapıyor. Onlar..." İnce çenesinde bir kas seğirdi. "Arkadaşlarınız konuşmadı. Ama Asterilerin bu işkence eğlencesini daha ne kadar sürdüreceğinden emin değilim."

"Pardon ama" dedi Declan sertçe. "Asterilerin baş sorgucusu sen değil misin?"

Geyik kusursuz yüzünü Fey savaşçısına çevirdi. "Herkes beni öyle tanıyor, evet. Size her şeyi anlatacak kadar vaktim yok. Ama yardımına ihtiyacım var Declan Emmett. Midgard'da o zindanlara kolayca girebilen birkaç kişiden biriyim. Onları dışarı çıkara-

bilecek tek kişi benim. Fakat sarayın güvenlik kameralarına girmek için yardımına ihtiyacım olacak. Bunu daha önce yaptığını biliyorum.”

“Evet” diye mırıldandı Dec. “Ancak güvenlik kameralarına girsek de planlarımız hiç de iyi sonuçlanmadı. Son büyük maceramızın nasıl gittiğini Cormac’a sor.”

Kelimeler Tharion’ın üstüne taş gibi yağdı. Fey prensinin kendini nasıl feda ettiğini hatırladı. Aniden bir patlama olmuş ve Cormac ölmüştü.

“O planın başarısızlığa uğramasının tek sebebi Rigelus’un her şeyden haberdar olmasıydı” dedi Geyik, sesi hiç de gaddarca çıkmıyordu. “Celestina onları sattı.”

Odayı bir şok dalgası sardı. Marc, Declan’a fısıldadı. “Sana söylemiştim. Başmeleklerin hepsi şerefsizdir.”

Flynn ellerini havaya kaldırdı. “Uyuşturucu almış gibi hissedenden sadece ben miyim?”

Tharion yüzünü ovuşturdu. “Galiba benim kafam hâlâ güzel.” Flynn sessizce güldü ama Tharion kendini topladı ve hafifçe öksürerek boğazını temizledikten sonra Geyik’e döndü. “Birkaç şeye açıklık getirelim. Sen Asterilerin en becerikli sorgucususun. Senin ve o dehşet kurtlarının bu şehirde bize gece gündüz işkence etmesinin üzerinden çok geçmedi. Açıkça söylemek gerekirse, sen kötülüğün ta kendisisin. Yine de arkadaşlarımızı kurtarmak için bizden yardım istiyorsun ve şüphelenmememizi bekliyorsun, öyle mi?”

Geyik hepsini uzun uzun süzdü. Tharion oturmakla iyi etmişti çünkü Geyik sakın bir sesle, “Ben Ajan Günişığı’yım” dedi.

“Yok daha neler” dedi Flynn sertçe, silahını yeniden Geyik’e doğrultmuştu.

Asterilerin beyin takımında yüksek mevki sahibi olan Günişığı. Daha Asteriler harekete geçmeden planlarını bilen Günişığı. İsyancıların istihbarat zincirindeki en hayati halka olan Günişığı.

“Ruhn gibi kokuyor” diye mırıldandı İthan. Hepsî gözlerini kırıştırarak ona baktı. Kurt yeniden kokladı. “Biraz. Koklasanıza... gerçekten Ruhn kokuyor.”

Tharion, Geyik'in yanaklarının hafifçe kızardığını görünce şok oldu. "Ruhn ve ben..."

"Buna hayatta inanmam" dedi Flynn sertçe. "Muhtemelen zindanda Ruhn'un kanının içinde geziniyordu."

Geyik dişlerini göstererek hırladı, bu sakın görüntüsündeki ilk çatlağın habercisiydi. "Ruhn'a asla zarar vermem. Son günlerde ne yaptıysam –şu anda ne yapıyorsam– hepsi Ruhn'ı hayatta tutmak için. Pollux'u dizginlemenin ne kadar zor olduğunu biliyor musunuz? Yavaş gitmesi için ikna etmenin? Bunun nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Son kısmı ona bağırarak söylediği için Flynn bir adım geriledi. Lidia derin bir nefes aldı, tüm vücudu titriyordu. "Ruhn'ı oradan çıkarmam gerek. Bana yardım etmezsen senin yüzünden ölmüş olacak. İşte o zaman seni mahvederim Tristan Flynn."

Flynn yavaşça başını iki yana salladı, yüzünden şaşkınlık ve kuşku okunuyordu.

Geyik, Tharion'a döndüğünde alev alev yanan bakışları karşısında duruşunu bozmadı. "Ajan Gümüşyay, Asterileri de beraberinde ölüme sürüklemeye çalışarak kendini feda ettikten sonra, *Derinlik Bombacısı*'nı sizi almaya gönderen bendim. Komutan Sendes'e Ruhn, Athalar ve Baxian'ın ele geçirildiğini; Bryce'ın da kaybolduğunu ben haber verdim. Rigelus'u kokunuzdan uzak tutan ve Asterileri Ruhn, Bryce ya da Athalar'ın değer verdiği birini öldürmekten alıkoyan da bendim."

"Ya da" dedi Tharion. "Gerçek Ajan Günışığı'ndan bilgileri alıp bizi tuzağa düşürmek için buraya geldin."

"Neye istiyorsan ona inan" dedi Geyik. Omuzlarına gerçekten yorgunluk çökmüştü. Tharion bir anlığına ona acıdı. "Ama üç gün içinde onları kurtaracağım. Bana yardım etmezseniz bunu başaramam."

"Sana inansak bile" dedi Declan. "Asterilerin gözünü kırpmadan öldüreceği ailelerimiz var. Sevdiklerimiz var."

"Öyleyse bu üç günü onları güvenli bir yere saklamak için kullanın. Ama bundan ne kadar çok insanın haberi olursa yakalanma ihtimalimiz de o kadar artar."

Flynn, "Ciddi olamazsın" dedi Declan'a. "Bu canavara güveniyor musun?"

Declan, Geyik'in gözlerine baktı. Tharion, Declan'ın o gözlerde bulduklarını tarttığını anladı. "Bana mantıklı geldi Flynn. Ruhn'ın, Günışığı hakkında bize anlattıklarını düşününce... akla yakın geliyor."

"Ruhn senin ne olduğunu biliyor mu?" dedi Flynn.

Lidia onu duymazdan gelerek Tharion'a baktı. "Sana da ihtiyacım var Ketos."

Tharion sahte bir kayıtsızlıkla omuz silkti. "Maalesef binadan ayrılamam."

"Bir yolunu bul. Kurtarma işlemini tamamladıktan sonra *Derinlik Bombacısı*'nda benimle işbirliği yapmanı istiyorum."

"Belli ki uyuşturucunu Engerek Kraliçe'den alıyorsun... neden ondan Tharion'ı serbest bırakmasını istemiyorsun?" dedi Holstrom.

Lidia geyik şekil değiştiren soyuyla çelişecek kadar sert bakışlarını Ithan'ın gözlerine dikti. "Sen neden istemiyorsun Ithan Holstrom?"

Sesinde Tharion'ın anlam veremediği bir şey vardı, meydan okuma gibi bir şey. Bir düello daveti.

"Ruhn biliyor mu?" diye sordu Flynn bir kez daha.

"Evet" dedi Geyik. "Ruhn, Athalar ve Bryce biliyor. Baxian'ın haberi yok."

Flynn yutkunurken gırtlığı inip kalktı. "Ruhn'a yalan söyledin."

"Birbirimize yalan söyledik" dedi Geyik, altın rengi gözlerinden duyguya benzer bir şeyler geçti. "Kimliklerimizin ortaya çıkması gerekiyordu. İkimiz de... çok ileri gittik."

"Neden onları kurtarmaya çalışıyorsun?" diye sordu Declan. "Ruhn ve Hunt'ın iyi birer savaşçı olmaları dışında Ophion için bir değeri yok. Argos'un ise Ophion'la bağlantısı bile yok."

"Hunt, Bryce Quinlan için değerli ve gücünü aktive etmesi için de önem taşıyor. Baxian Argos güçlü bir savaşçı ve yetenekli bir casus. Bu yüzden de hepimiz için değerli."

"Ya Ruhn" diye sordu Ilhan kaşlarını kaldırarak.

"Ruhn benim için değerli" dedi Geyik kendinden emin bir sesle. "İki gün sonra gün doğumunda, Ionia limanındaki kuzey iskelesinin en ucunda bir kayık sizi bekliyor olacak. Kayığa binin, kaptan sizi kıyıdan birkaç mil açığa götürecektir. Orada bunu suya atıp bekleyin." Tharion'a küçük, beyaz bir taş fırlattı.

Tharion bunun gibi bir taşı daha önce de görmüştü, Ydra açıklarındaki o gün. Geyik o zaman da böyle bir taşı suya atmıştı ve *Derinlik Bombacısı* ortaya çıkmıştı.

Geyik, Tharion'ın şaşkınlığını fark etmiş olmalıydı çünkü, "Ydra'da olanların ardından gemiyi ben çağırmıştım" dedi. "Taşı okyanusa atın, *Derinlik Bombacısı* yine çıkıp gelecek ve sizi Pangera'ya götürecektir."

Odaya sessizlik çöktü.

Lidia, Flynn'in boynunda büzülmüş olan perilere baktı. "Siz içiniz, size de soracaklarım var."

Sasa, "Bize mi?" diye cıyıkladı Flynn'in sol kulağının arkasına saklanarak. Flynn'in teni alevlerin aydınlığında kıpkırmızı görünüyordu.

"Kraliçeniz hakkında" dedi Lidia.

"İrithys mi?" dedi Malana koyu mor renkte parlayarak. "Nerede..."

"Ben nerede olduğunu biliyorum" dedi Lidia sakın bir sesle. Ne var ki elleri titriyordu, Tharion bunu fark edince şaşırdı. "Ama siz onun hakkında ne biliyorsunuz öğrenmek istiyorum. Huyu hakkında."

"Asteriler onu nerede tutuyor?" diye sordu Sasa, öfkeden akkora dönmüştü.

Lidia çenesini yukarı kaldırdı. "Sorularıma cevap verirsiniz söylerim."

"Kraliçeyi sadece hakkında duyduklarımızdan tanıyoruz" dedi Rithi başını Flynn'in sağ kulağının arkasından çıkararak. "Asil ve cesur biri..."

"Peki güvenilir mi?" diye sordu Lidia.

Rithi yeniden Flynn'in kulağının arkasına saklandı ama Sasa sertçe cevap verdi. "O bizim kraliçemiz. Kendisi bir onur abidesidir."

Lidia sakince periyeye baktı. "Onurdan nasibini almamış pek çok yönetici tanıyorum." Tharion, Geyik'e... Ajan Günişığı'na bakakaldı. Yeni... müttefiklerine. "Başka?"

"Bütün bildiğimiz bu" dedi Malana. "Bu kadar duyduk. Şimdi söyle bakalım: Kraliçemiz nerede?"

Lidia'nın dudakları yukarı kıvrıldı. "Onu kurtarmaya mı gideceksiniz?"

"Onlara patronluk taslama" dedi Flynn büyük bir ciddiyetle. Periler Flynn'e iyice sokuldu.

Lidia başını eğdiğinde Tharion donup kaldı. "Özür dilerim. Cesaretiniz ve sadakatınız takdire şayan. Keşke elimde sizin gibi bin tane olsa."

"İltifatlarının canı cehenneme" diye hurladı Sasa, alevleri iyice parlamaya başlamıştı. "Bize söz vermiştin..."

"Asteriler kraliçenizi saraylarında tutuyor."

"Onun dışında!" diye haykırdı Sasa, yine akkor haline gelmişti.

"Daha iyi pazarlık yapmalıydınız."

Tharion gerildi. Bu dişi müttefikleri olabilirdi ama kahretsin ki çok kayıptı.

Öfke dolu sessizlikte Geyik kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açmadan durdu ve, "Bana güvenmediğinizi biliyorum" dedi arkasına dönmeden. "Sizi suçlayamam. Bana güvenmemeniz aslında işimi iyi yaptığımı gösteriyor. Ama..."

Omzunun üstünden arkasına bakınca Tharion gırtlığının inip kalktığını gördü. "Ruhn ve Athalar tehlikede. Biz burada konuşurken Rigelus hangisinin öleceğine karar vermeye çalışıyor. Her şey bunun Quinlan'ı nasıl etkileyeceğine dayanıyor. Ama Rigelus kararını verdiğinde yapabileceğim hiçbir şey kalmayacak. Bu yüzden de..." Sesi boğuklaştı. "Size yalvarıyorum. Çok geç olmadan başarmama yardım edin. Engerek Kraliçe'yle ilgili sorunu halletmenin bir yolunu bulun." Başını önce Tharion'a, sonra da

Declan'a doğru salladı. "Sonsuz Saray'daki güvenlik kameralarına girmek için her an benden işaret almaya hazır olun." En sonunda diğerlerine baktı. "Ve Luna aşkına, iki gün sonra o limanda olun."

Bunları söyledikten sonra çıkıp gitti. Uzun bir süre boyunca hiçbiri konuşmadı.

"Flynn" dedi Declan sonunda. "Anlaşılan dileğin yerine geldi."

Mağara, çağlayan suların uğultusuyla doluydu. Bryce'ın yüzüne sıçrayan sular o kadar soğuktu ki buzdan öpücüklerle benziyorlardı.

Büyük Fey savaşlarını, sevişme ve doğum sahnelerini sergileyen tuhaf çizimler buraya kadar uzanıyordu. Bir tanesinde başında taç olan maskeli bir kraliçe vardı, elindeki enstrümanlarla hayranlıkla onu izleyen bir kalabalığın önünde duruyordu. Kraliçenin arkasındaki dağın tepesinde bir saray gökyüzüne doğru yükseliyor, bulutların arasında kanatlı atlar uçuyordu. Bunun kraliçenin ilahi hükmetme hakkını gösteren dini bir tasvir olduğuna şüphe yoktu. Dağın tepesindeki sarayın biraz ilerisinde göz alıcı detaylarla ve büyük bir beceriyle çizilmiş, adalarla dolu bir deniz uzanıyordu.

Kutsal bir toprağın, gelişmekte olan bir uygarlığın tasvirleri. Rölyeplerden biri Hilal Şehir Balesi'ndeki frize, örsün başında kılıç döven Fey erkeği frizine o kadar benziyordu ki Bryce neredeyse küçük bir çılgılık atacaktı. Nehirden önceki son resim geçiş dönemine aitti. Bir Fey kralı ve kraliçesi tahtlarında oturuyordu, arkalarındaki dağın üstünde -bu, tepesinde saray bulunandan farklı bir dağdı- üç yıldız yükseliyordu. Öyleyse bu farklı bir krallıktı. Nesta nehre varmalarından önce, *Kadim bir yölce lord ve leydi*, demişti.

Resmin alt kısmı hakkında yorum yapmamıştı, kral ve kraliçenin tahtının altına korkunç bir yeraltı dünyası resmedilmişti. İnsansı figürler acıyla kıvranıyor, buz saçağına benzeyen bir şeylerin ve

ağzını açmış pullu yaratıkların arasında acı çekiyordu. Resim ya geçmişte yenilen düşmanların ya da hükümdarlara boyun eğmeyenlerin başına neler geleceğini gösteriyordu.

Her yer bu dehşet sahneleriyle doluydu, adalar denizinin ve dağdaki sarayın altında bile bunlardan vardı. Sanki burada, cennette bile ölümün ve kötülüğün var olduğunu söylüyordu. Bu Midgard sanatının da yaygın motiflerinden biriydi. Genellikle bir başlıkla birlikte ortaya çıkardı: *Et in Avallen Ego*.

Avallen'de bile ben varım.

Ölümün fısıltısı. *Memento Mori*'nin bir başka versiyonu. Ölümün daima seni beklediğine dair bir uyarı. Avallen'in kutsal Fey adasında bile.

Belki de *Memento Mori* düşüncesini yücelten tüm kadim sanatlar Midgard'a bu insanlar tarafından getirilmişti.

Belki de Bryce şu anda önemi olmayan şeyleri çok fazla düşünüyordu, özellikle de önünde geçilmez bir nehir varken.

Bryce ve Nesta çağlayan nehre baktı, kapkara sular mağaraların derinlerine doğru akıyordu. Demir kokusu burada daha yoğundu, herhalde bunun sebebi şimdi nehrin daha yakınında duruyor olmalarıydı. Bunun bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey tünelin karşı tarafta devam ettiği ve aradaki mesafenin sıçrayarak alınamayacak kadar fazla olmasıydı.

"Kanatlı arkadaşlarınızın imdadınıza koşmasının tam zamanı" diye mırıldandı Bryce. Yıldızı önünü aydınlatıyordu, ışığı soluktu ama yine de nehrin karşısındaki yolu işaret ediyordu.

Nesta omzunun üstünden Bryce'a baktı. "Hücreden yabalayarak çıktın." Yani gölgeler gerçekten Nesta'ya ve diğerlerine her şeyi anlatmış mıydı? "Yine yapamaz mısın?"

"Ben, şey... onu yapmak tüm gücümü tüketti." Zayıflıklarını ortaya koymaktan nefret ediyordu ama başka ne diyeceğini bilememişti. "Hâlâ gücümü toplamaya çalışıyorum."

"Büyük gücün şimdiye kadar yenilenmiştir. Göçükten önce birazını bana karşı kullanmayı başarmıştın. Göğsündeki yıldız da hâlâ parlıyor. Biraz gücün kalmış olmalı."

“Yıldızın parlamasını her zaman sağlayabiliyordum” dedi Bryce. “Gerçek gücüne ulaşmadan uzun zaman önce bile.” Bir anlığına Nesta’ya gücünün derinliklerine nasıl eriştiğini, biri kendi gücüyle desteklediğinde gücünün nasıl daha da arttığını anlatmayı düşündü. Sırf devasa bir solucan da olsa düşmanın karşısında donup kalan bir ezik olmadığını savaşıya kanıtlamak için.

Ama yetenekleri hakkında bu kadar bilgi vermesi akıllıca olmazdı.

“Peki sen, şey... yabalayamıyor musun?” diye sordu Nesta’ya.

“Hiç denemedim” dedi Nesta. “Ulu Periler arasında benimkiler gibi becerilere nadiren rastlanır.”

“Ulu Periler mi? Normal Feylerin... aksine mi yani?”

Nesta omuz silkti. “Kendilerini daha önemli göstermek için Ulu diyorlar.”

Bryce’ın dudakları yukarı kıvrıldı. “Benim dünyamdaki Feyler gibi.” Başım yana eğdi. “Sen Ulu Perilerdensin ama... onlardan biri değilmişsin gibi konuşuyorsun.”

Nesta bakışlarını tekrar nehre çevirerek, “Fey diyarında yeni-yim” dedi. “İnsan olarak doğdum ve kendi isteğim dışında Ulu Peri’ye dönüştüm.” İcini çekti. “Uzun hikâye. Ama Fey topraklarında yaşamaya başlayalı daha birkaç yıl oldu. Çoğu şey bana hâlâ yabancı.”

“Nasıl olduğunu iyi bilirim” ded Bryce. “Annem insan, babam ise Fey. Hayatım boyunca iki dünya arasında yaşadım.”

Nesta hafifçe başını salladı. “Bunların hiçbirisi nehri geçmemize yardımcı olmuyor.”

Bryce arkadaşını dikkatle süzdü. Nesta sonradan Fey olmuş bir insan ise –artık bu nasıl olabiliyorsa– belki de kendini hâlâ insanlara daha yakın hissediyordu. Belki de onu ezip öldürmek üzere tasarlanmış bir dünyada güçsüz ve korkmuş olmanın ne demek olduğunu anlardı.

Belki de emrinde çalıştığı ‘yüce bir lord’ tarafından Bryce’ın sempatisini ve güvenini kazanması için gönderilmişti. Bu tünellerde söylediği her şey yalan da olabilirdi. Ayrıca Bryce’ın sırtındaki

Boru'ya bakması için çağılacak kadar da güçlüydü, savunmasız bir kuzu değildi.

"Yüzmek ister misin?" diye sordu Bryce, ardından diz çöküp elini nehre daldırdı. Su buz gibiydi.

Harikaydı. Gerçekten... harikaydı.

Kaşlarını çatarak yıldızın ışığıyla aydınlanan karanlık sulara baktı. Suyun derinliklerindeki beyaz pürüzsüz taşlar bir an ışıldadı. Gerçekten ışıldadı.

Bryce yıldızına bir göz attı. Yıldız şimdi daha güçlü bir ışık saçıyordu. Bryce ayağa kalktı, üşümüş ıslak ellerini bacaklarına sildi. Yıldızın ışığı azaldı.

"Ne oldu?" Nesta bir elini sırtındaki kılıca uzatarak yanına geldi.

Bryce tekrar diz çökerek elini yeniden buz gibi suya soktu. Işığını suyun üstüne doğru tuttuğunda yıldız daha güçlü parlamaya başladı. Dizlerinin üstünde dönerek yönünü nehrin karanlıklarına doğru çevirdi. Yıldız ışığının şiddeti arttı. Bryce yeniden tünele doğru dönünce yıldızın ışığı azaldı.

"Şaka yapıyor olmalısın" diye mırıldandı Bryce yeniden ayağa kalkarken.

Nesta, "Ne?" diye sordu nehri ve etraflarını saran karanlığa gözden geçirerek.

Bryce cevap vermedi. Yıldız onu buraya kadar getirmişti. Eğer nehre girmesini istiyorsa...

Omzunun üzerinden Nesta'ya baktı. "Dipte görüşürüz." Sonra birden çağılayan sulara atladı.

* * *

Soğuk Bryce'in nefesini kesti.

Yıldızın ışığıyla aydınlanan sular berrak ve masmaviydi. Işık mağaranın yüksek tavanına vuruyordu ve Bryce'in tek yapabildiği nehir boyunca uzanan kaya çıkıntılarına çarpmamak için başını suyun üstünde tutmaktı.

Nesta da arkasından suya atlamıştı. Bryce az önce bir kıvrımdan dönerken kadının, "Akılsız sersem!" diye bağırıldığını duymuştu. Ardından nehrin uğultusu bütün sesleri yutmuştu.

Yıldız onu bir yere götürüyor olmalıydı. Bir şeye.

Bryce bir dönemeçten daha döndü, başını suyun üstünde tutmaya çabalarken yıldızından karanlığın içine doğru bir huzme uzandı.

Gümüş rengi huzme nehrin karşı tarafında beliren küçük bir göleti aydınlattı. Akıntının içindeki bir duraktı. Nehir kıyısının hemen önünde ve... ardında bir başka tünelin girişi yükseliyordu.

Bryce gölete doğru yüzmeye başladı. Akıntının tersine yüzüyor, o durgun su birikintisine ulaşmadan sulara kapılıp gitmemek için harcadığı efordan her yerine ağırlar giriyordu. Art arda kulaç atarak ve ayaklarını çırparak tüm gücüyle o daracık kıyıya varmaya çalışıyordu.

Kıyıya doğru yüzmesini işaret etmek için dönüp Nesta'ya baktı ama dışının zaten birkaç metre arkasından geldiğini ve kıyıya ulaşmak için canla başla yüzdüğünü gördü. Bryce da yüzmeye devam etti, acımasızca üstüne çullanan sulara karşı yüzmekten kollarına ağırlar giriyordu. Bir an önce o durgun suya varamazlarsa hiç şansları kalmayacaktı...

Akıntının şiddeti azaldı. Bryce şimdi daha rahat kulaç atıyordu, hızı artmıştı.

Sonra kendini gölette buldu, burada su geride bıraktıkları azgın akıntılara kıyasla durgun ve hafifti. Kayalıklara tutunarak kıyıya çıktı.

Hemen yanındaki kayalar birbirine sürtünerek sallandı, ardından Nesta'nın ıslak ve kesik kesik solukları duyuldu. "Sen..." dedi soluk soluğa. "Kafayı mı..." Bir soluk daha aldı. "Yedin?"

Bryce soğuktan zangır zangır titremeye başlasa da o güzel, muhteşem havayı içine çekti. "Yıldız bu taraftan gitmemizi söyledi" dedi güçlkle.

"En azından haber verseydin" diye hırladı Nesta.

Dirseklerinin üstünde doğrularak derin derin nefes aldı. "Neden? Söyleseydim beni vazgeçirmeye çalışırdın."

“Çünkü” dedi Nesta sertçe, gözlerini kurulayıp dizlerinin üstüne kalktı. “Buraya ıslanmadan da gelebilirdik. Seni gözümün önünden ayırmamam gerekiyor... bir an bile. Bu yüzden de peşinden gelmek zorunda kaldım. Suya öyle âni atladın ki... bak şimdi donuyoruz.”

“Buraya ıslanmadan nasıl gelecektik?” diye sordu Bryce. Soğuktan titriyordu, dişleri birbirine vurmaya başlamıştı.

Nesta gözlerini devirdikten sonra gölgelere döndü. “Artık ortaya çıksan iyi olur.”

Bryce dizlerinin üstünde hızla dönüp olmayan silahını ararken Azriel süzülerek yere kondu.

Kanatları o kadar genişti ki neredeyse mağaranın iki ucuna değiyordu. Siyah hançer de belinde takılıydı, koyu renk sapı Bryce’ın yıldızının ışığında hafifçe parlıyordu. Azriel’in geniş omzunun üzerinden, şekil bulmuş bir gölgeye benzeyen siyah sapıyla Yıldız Kılıcı görünüyordu.

* * *

“Bryce Cehennem’de değil de ne demek?” Ruhn dilinden geriye kalan parçayla güçlükle konuşabiliyor, aldığı her nefeste sanki boğazına cam kırıkları batıyormuş gibi hissediyordu.

Hunt cevap vermedi, Ruhn da aslında bir cevap beklemiyordu.

“Nerede?” diye hırıldadı Baxian. Ruhn meleğin ancak bu kadarını söyleyebildiğini anladı.

“Bilmiyorum” dedi Hunt, sesi bağırmaktan kısılmıştı.

Atmaca hepsini yere indiren kolu çekmiş, yaraları soğuk taş zemine çarptığında acıyla haykırmaları karşısında kahkahalar atmıştı. Yerde birikmiş olan kanlar ve dışkılar üstlerine sıçramıştı. Ama hiç değilse artık yerdeydiler.

Hâlâ el ve ayak bileklerinden zincirli oldukları için Ruhn titreterek öylece yatmaktan başka bir şey yapamıyordu. Omuzları, kolları ve ciğerleri rahatladığı için gözlerinden yaşlar süzülmeye başlamıştı.

Atmaca gitmeden önce önlerine bir tepsi yiyecek bırakmıştı ama tepsiyi o kadar uzağa koymuştu ki fareler akın etmeden yiyeceklerle ulaşabilmek için kendi dışkılarının arasında sürünmeleri gerekiyordu.

Baxian şu anda bacaklarından destek alarak tepsiye ulaşmaya çalışıyordu, yeniden çıkmaya başlayan kanatları kana bulanmıştı. Pis elini çorba ve ekmeğe doğru uzatırken derin bir inilti koyuverdi. Kaburgalarındaki yaradan kan sızıyordu.

Vücudu yiyecek diye haykırsa da Ruhn kesik kesik solurken bir şey yiyebileceğini sanmıyordu.

Kâhin ona kraliyet soyunun onunla son bulacağını söylemişti. Buraya düşeceğini ve kurtulamayacağını da görmüş müydü? İçinden zindanın nemli soğuşundan da beter bir ürperti geçti.

Bu olası kaderi uzun zaman önce kabullenmişti. Tamam, böyle öleceği aklına gelmemişti ama zamansız bir ölüm olacağı içine doğmuştu. Ancak, Bryce artık gerçek bir kraliyet mensubu olduğuna göre kehanet onun kaderine de ışık tutuyordu. Kardeşi Cehennem'e gitmeyi başaramadıysa... belki hayatta bile değildi. Böylece, kraliyet soyu ikisinin de ölümüyle sona eriyordu.

Şüphelerinden Athalar'a bahsedemezdi. Bu umutsuzluk parçası Umbra Mortis'i Pollux'un işkence aletlerinden daha çok yıkardı. Ruhn bu sırrı kendine saklayacaktı. Bu korkunç gerçeği iltihaplanması için kalbinde bırakacaktı.

Tepsi önüne kayarken iğrenç dışkı kokularının arasından bayat ekmeğin kokusunu aldı. Tepsi ne olduğunu bilmek istemediği bir sıvının içinden önüne doğru itildi. Gerçi aldığı kokuya bakarak bu sıvının ne olduğuna dair birkaç korkunç tahminde bulunabiliyordu.

"Yemen gerek" dedi Hunt, bir çorba kâsesini ağzına götürürken elleri titriyordu.

"Demek ölmemizi istemiyorlar" dedi Baxian bir parça ekmeği tepside yavaşça alırken.

"Henüz değil." Athalar yavaşça çorbasını yudumladı. Kusmaktan korkuyormuş gibi bir hali vardı. "Ye Danaan."

Bu bir emirdi. Ruhn kendini zayıf ve titreyen parmaklarını çorbaya uzatırken buldu. Çorbayı dudaklarına götürmek için tüm dikkatini, tüm gücünü toplamak zorunda kaldı. Hiç tat alamadı. Doğru ya, dili daha yeni yeni büyüyordu. Bir yudum daha aldı.

"Bryce'in nerede olduğunu bilmiyorum" dedi Hunt boğuk bir sesle. Sağlam eliyle bir parça ekmek aldı. Diğer elinin yanmış parmakları sağa sola bükülmüştü. Bazılarının tırnakları yoktu.

Kahretsin, bu hale nasıl düşmüşlerdi?

Athalar son lokma ekmeğini de yutup iğrenç kokulu yığınların ve birikintilerin içine sırtüstü uzandı. Ardından gözlerini kapattı. Hale, meleğin altında kara kara ısıldıyordu. Ruhn, Athalar'ın bu gevşemiş halinin düşünceleriyle çeliştiğini biliyordu. Melek endişe ve korkudan deliye dönmüş olmalıydı.

Büyük ihtimalle suçluluk duygusuyla kıvranıyordu. Suçluluk duyması gereken sadece o değildi, hepsi bu hale düşmelerine neden olan seçimler yapmışlardı. Ama kelimeler Ruhn'ın dile getiremeyeceği kadar ağır ve acı vericiydi.

Baxian da yemeğini bitirip uzandı ve hemen uykuya daldı. Çekiç ve Atmaca, Zebani'ye çok yüklenmişti. Onlar için bu kişisel bir meseleydi. Baxian bir zamanlar onlardan biriydi. Bir silah arkadaşı, yaptıkları gaddarlıkta bir ortak. Şimdi ise onu parça parça ediyorlardı.

Ruhn kâsesini yeniden kaldırdı -kâse silah olarak kullanmak için kırmasınlar diye silikondan yapılmıştı- ve içindeki sıvıya baktı. Sıvının dıştan içe, içten dışa dalgalanışını izledi.

"Buradan çıkmamız gerek" dedi. Kulağa bundan daha aptalca gelen bir şey olamazdı. Elbette buradan çıkmaları gerekiyordu. Pek çok lanet olası sebepten dolayı.

Athalar bir gözünü aralayarak Ruhn'ın gözlerine baktı. Bu göz acı, öfke ve kararlılıkla parlıyordu. Haleye ve bileğindeki köle bantına rağmen pes etmemişti. "Öyleyse... seninkiyle konuş." Kız arkadaşınla dememişti.

Ruhn dişlerini sıkı, parçalanmış dudaklarına korkunç bir acı saplandı. Geyik'ten yardım istemektense burada ölmeyi tercih ederdi. "Başka bir yol bulmalıyız."

"Bu zindanlarda... yedi yıl kaldım" dedi Hunt. "Buradan kaçış yok, özellikle de Pollux bizi parçalamak için bu kadar çaba harcamuşken."

Ruhn tekrar haleye baktı. Meleğin kaçış yok derken sadece zindanları kastetmediğini biliyordu. Artık Asterilerin malıydılar.

Baxian uyandı. "Ben bundan hiçbir zaman hoşlanmadım Athalar" dedi bitkin bir sesle. "Katlanmak zorunda kaldığı şeylerden."

"Buradan ayrılırken şeref madalyası almadığım için şaşkınım." Bu esprili sözler Hunt'ın boş bakışlarıyla tezat oluştuyordu. Ruhn, Umbra Mortis'in gözlerinde bunu görmeye dayanamıyordu.

Baxian da kesik kesik kıkırdarak espri yaptı. "Belki Pollux bu kez sana madalya verir."

Ruhn buradan kurtulursa işini bitireceği ilk pislik Pollux olacaktı. Nedeni üzerinde düşünmek istemiyordu. Beyaz kanatlı meleği her gördüğünde içini kaplayan öfkeyi de düşünmek istemiyordu.

Çok aptalca davranmıştı. Toyca, düşüncesizce ve *aptalca* davranarak kendini Gün'e -Lidia'ya- iyice kaptırmış ve kâhinin uyarısını unutmuştu. Bunun sadece çocuğu olmayacağı anlamına geldiğini düşünerek kendini kandırmıştı. O kadar zavallı ve yalnızdı ki en iyi ihtimali düşünmek istemişti ancak hayatı boyunca hep felakete tek yön bileti olduğu ortadaydı.

Yapılacak tek şey buna bir son vermektir.

"O zaman tek başınaydın Athalar" dedi.

Hunt, *Hadi ya?* der gibi gözlerine baktı. Ruhn sadece başını sallamakla yetindi. Dost, kardeş... her ne ise Athalar'ın arkasındaydı.

Athalar'ın gözleri ışıldadı. Belki de minnettendi. Ya da umutlan. Az önceki boşluktan çok daha iyiydi. Ruhn bunu görünce düşüncelerine odaklandı ve beynindeki acı sisini temizledi. Bu onun için tek yönlü bir bilek olabilirdi ama Hunt için öyle olması gerekmiyordu. Bryce için de...

Hunt gözlerini, kalbini dolduran korkuyu görmeden başını çevirdi.

Neyse ki Baxian söze girdi. "Hem o zaman... Umbra Mortis de değildin. Değiştin Athalar."

Hunt kulak tırmalayan bir sesle güldü, sesi meydan okuma ve isyanla doluydu. Bunun için tanrılara şükretmek gerekiyordu. "Planın nedir Danaan?"

"Başından beri yanımızda mıydın?" Bryce gölgelerle kaplanmış savaşıya baktı. Nehri artık geride bırakmışlardı ve alçak bir tünelden geçiyorlardı. Bryce'ın yıldızını takip ediyorlardı, ışık duvarlardaki çizimleri hafifçe aydınlatarak yine ileriye işaret ediyordu. Bryce'ın dişleri soğuktan birbirine çarpıyordu ama yürümek donmuş bedenini biraz da olsa ısıtmıştı.

Bryce ve Nesta'yı birkaç adım geriden izleyen Azriel, "Evet" demekle yetindi.

Nesta sessizce güldü. "Ağzından başka laf alamayacaksın."

Bryce titremesini bastırmaya çalışarak omzunun üstünden erkeğe baktı. "Işığuma vuranlar da senin gölgelerin miydi?"

"Evet" dedi Azriel yine.

Nesta kıkırdadı. "Muhtemelen o zamandan beri de sinir oluyordur."

"O buz gibi nehre atladığını görmek oldukça yardımcı oldu" dedi Azriel sakince. Bryce savaşçının yakışıklı yüzünde bir gülümseme görür gibi olmuştu.

"Neden saklandın ki?" diye sordu.

Nesta savaşçının yerine konuşarak, "Gözlemek için" dedi, bir yandan da yürümeye devam ediyordu. "Senin ne yapacağını görmek için. Beni nereye götüreceğini görmek için. Bir tünel olduğunu anlar anlamaz hazırlanıp peşine düştük." Yanına yiyecek de alması bu yüzden.

Başka çizimlerin önünden geçtiler. Nesta'nın gümüş rengi alevleri hepsini önceden etkisiz hale getiriyordu. Bu çizimler daha

barışıldı, oyun oynayan küçük çocuklar vardı. Zaman geçtikçe ağaçlar çiçek açıyor, sonra yapraklarını döküyor, ardından tekrar çiçekleniyordu. Bunlar konuştukları konuya hiç uymayan güzel ve mükemmel sahnelerdi.

Bryce tüneli ve çizimleri işaret etti. "Ben de siz ne biliyorsanız onu biliyorum. Sadece ışığı takip ediyorum."

"Işığın peşinden doğruca nehre dalarak" diye homurdandı Nesta. Azriel arkada kıs kıs güldü.

Bryce tekrar Azriel'e bir bakış atarak kanatlarına ve zırhına baktı. Kulaklarına... onların sivri değil, insanlarınki gibi olduğunu şimdi fark ediyordu. Daha önce Azriel'e benzeyen savaşçı çizimleri görmüşlerdi, o savaşçılardan oluşan ordular vardı. "Bu dünyada Vanirler var mı?"

Azriel gözlerini kıstı. "O nedir?"

Bryce yavaşlayıp Azriel'in yanında yürümeye başladı. Gerçi savaşçı da onunla yürümek için hızlanmış olabilirdi. "Midgard'da -benim dünyamda- büyü gücüne sahip, insan olmayan tüm varlıklara böyle denir. Feyler, melekler, şekil değiştirenler, merler, periler..." Azriel her kelimedede kaşlarını kaldırıyordu. "Vanirler besin zincirinin tepesinde yer alır."

"Bu dünyada" diye başladı Nesta. Hemen önündeydi ve biraz olsun ısınmak için ıslak, soğuk kollarını ovuşturuyordu. "Sadece insanlar ve periler vardır. Ama perilerin arasında da Ulu Periler vardır. Mesela... ben ve Amren. Bir de bazılarının sıradan periler dedikleri diğer büyülü yaratıklar. Sonra Azriel gibi insanlar var, Illyrialılar. Onlar Ulu Perilerden de değiller sıradan kesimden de. Sadece... Illyrialılar işte."

"Sıradan periler ha?" dedi Bryce. "Züppelik ölümsüzlerin içine işlemiş."

Azriel homurdandı, belki de gülme tarzı böyleydi.

"Rhysand da Illyrialı mı?" diye sordu Bryce. "Kanatları var da."

"Yarı yarıya" dedi Nesta. "Yarı Ulu Peri, yarı Illyrialı." Azriel fazla konuşmaması için uyarmak ister gibi hafifçe öksürdüğünde Nesta ise sert bir sesle ekledi. "İki tarafın kibrini de almış yani."

Azriel bu kez daha da şiddetli öksürdü. Bryce dişleri birbirine vursa da gülümsemekten kendini alamadı.

Gözü Azriel'in sırtındaki Yıldız Kılıcı'na, sonra da belindeki bıçağa kaydı. Bir anlığına kulakları çınladı ve sert bir gümbürtü sesi geldi. Bryce'in eli kılıca ve bıçağa doğru çekiliyormuş gibi seğirdi.

Aynı anda Azriel'in kanatları da seğirdi, savaşçı ürpertisini atmak ister gibi omuzlarını döndürdü. Bryce, Nesta'nın bu alışılmadık bir görüntüyü müş gibi dikkatle Azriel'e baktığını gördü.

Bryce öğrendiklerini, sorularını bir kenara bırakıp, ısıtmak için ellerini birbirine sürttü. *Amaca odaklan* diye hatırlattı kendine yürümeye devam ederlerken. *Kıvrırma ustası*.

* * *

Azriel'in hem hançeri hem de Yıldız Kılıcı'nı taşımaktan rahatsız olduğu belliydi.

Karanlığın içinde ilerledikçe giysileri yavaşça kuruyor, vücutları ısınyordu. Bryce'in saydığına göre Azriel en az altı kez kanatlarını titretmiş ya da omuzlarını çevirmişti.

Ayrıca ne zaman savaşçının fazla yakınına gitse kulaklarında o çınlamayı duyuyordu.

Bir nehir kadar geniş olan sığ ve taşlık bir akıntıdan geçtiler. Neyse ki Bryce'in yıldızı tam akıntının karşısındaki tüneli işaret ediyordu. Bu kez yüzmeleri gerekmiyordu. Sudan geçtikleri sırada yıldız önlerinden kaçışan kaygan beyaz yaratıkları aydınlatıyordu. Bryce onlardan kaçmamak için kendini zor tutuyordu. Suyun burnuna dolan yoğun demir kokusundan da öyle. Sırf sudaki iğrenç canlıları düşünmemek için, "Bu tünelleri Feyler mi yapmış?" diye sordu.

Birkaç adım ileriden yürüyen Nesta cevap vermedi. Ama arkadan gelen Azriel biraz düşündükten sonra, "Sanmıyorum" dedi. "Hepsinin aynı büyüklükte olmasına bakılırsa bence bu geçitleri bir Middengard Solucanı açmış. Belki de etrafta dolaşmak için bu geçitleri kullanmıştır."

"Fark eder mi?" dedi Nesta arkasına bakmadan.

"Olabilir" diye mırıldandı Azriel. "Tetikte olmamız gerek. Belki de tünel sistemine ulaşmak için hâlâ bu geçitleri kullanıyordur."

Bryce birden endişeye kapıldı. "Neden öyle dedin?"

Azriel başıyla Bryce'in yine semender benzeri yaratıklar sandığı beyaz yığını işaret etti. "Kemikler. Köprünün oradaki şeylerin kemikleri."

Bryce kaygan bir taşla basıp kaydı, ardından buz gibi suyun içine düştü. Avuçları ve dizleri sızlamaya başlamıştı...

Sırtında hemen güçlü bir el hissetti ama çok geçti, elleri ve bacakları sızlayan kesiklerle doluydu. "Dikkat et" dedi Azriel. Bryce'ı daha sağlam bir kayanın üstüne yerleştirmişti.

Bu kez Bryce'in kulaklarıyla birlikte midesi de allak bullak olmuştu, hançer şimdi burnunun dibindeydi. Kılıç o kadar yakınında duruyordu ki...

Azriel bir hınlı çıkardığında kaskatı kesildi. Sanki silahların bir araya gelme ya da uzaklaşma isteğini, birbirlerine yaklaşıncaya ortaya çıkan tuhaf gücü o da hissetmişti.

Azriel, "Baştığın yere dikkat et" dedikten sonra geri çekildi. Kılıç ve hançerin Bryce'in içinde yarattığı tuhaf gerilim âniden kesildi. Midesinin çalkalanması durdu, kulakları da kendine geldi.

Kıyıya vardığında acıyan ellerini silkeledi, kanunun kokusu nehrin kokusundan daha güçlüydü, ardından dizlerindeki kanı sildi. Kahretsin, bu taytı çok severdi. Eline kanla birlikte çamur da gelmişti. Bryce dilini şaklatırken elini kayaya sürerek temizlemeye çalıştı.

Kanı ve çamuru huzur içinde lavta çalan iki Fey dişisi resminin üstüne sürdüğünü sonradan fark etti. Resme dişilerden ve uzun süre önce ölmüş sanatçıdan özür diler gibi baktıktan sonra yürümeye devam etti. Yürüdü. Yürüdü.

Azriel bir sonraki gün, "Ellerin iyileşmiyor" derken Bryce'in arkasında duruyordu. Karanlıkta zamanı gösteren hiçbir şey olmadan birkaç saat uyudukları için şu anda muhtemelen ertesi günün içerisindeydiler. Bryce tünelde damlayan her su damlasını, yuvarla-

nan taşları, yanındaki savaşçıların soluklarını ve giysilerinin hissettir-
sını dinleyerek sürekli bölünen bir uykuyla geceyi geçirmişti.

İçinde her ânının izlendiğine dair bir his vardı.

Çabucak bir şeyler yedikten sonra tekrar yola koyulmuşlardı. Anlaşılan hâlâ kanayan ellerinin kokusu Azriel'in dikkatinden kaçmamıştı.

Önlerinden yürüyen Nesta, Azriel'in söylediği şeyden endişelenmiş gibi durdu, geri dönüp elini uzattığında Bryce ona sıyrıklarla kaplı avuçlarını gösterdi.

Nesta, "Suda bir şey mi vardı?" diye mınıldandı Azriel'e bakarak.

"Dizleri iyileşti" diye fısıldadı Azriel.

Bryce, Azriel'in bunu nereden öğrendiğini bilmek istemiyordu. Yaralarla kaplı ellerine baktı, hâlâ kan ve çamur içindeydiler. "Belki de büyü gücüm burada tuhaf bir şekilde işliyor olabilir. Bu yıldızın neden... GPS gibi davrandığını da açıklıyor."

GPS'i onların dilinde telaffuz etmekte zorlanmıştı ama söylediğinden bir şey anlamamış olsalar bile dışarıya belli etmediler.

Azriel, "Normalde ne hızla iyileşiyorsun?" diye sordu. Bryce'ın elini tuttuğunda, yıldız ışığı Azriel'in altın rengi tenine... ve yara izlerine vurdu. Ellerin her santimi izlerle doluydu.

Bryce bu izleri sisli nehir kıyısındaki ilk karşılaşmalarında görmüş ama sonra unutmuştu. Hayatında hiç bu kadar çok yanık izi görmemişti.

Kılıç ve hançer şimdi çok yaklaştıkları için uğuldayıp birbirlerini çekmeye başlamıştı. Bryce'ın kulakları çnlıyor, midesi çalkalanıyordu.

Azriel'in kanatları seğiriyordu.

Ama Bryce bıçakların çağrısını görmezden gelerek kanayan ellerinden söz etmeye başladı. "Ben yarı insanım, yani yavaş yavaş iyileşmeye alışkınım ama Dalış'tan beri normal Vanır hızında iyileşiyorum."

Nesta'ya Dalış'tan da bahsedilmiş olmalıydı çünkü onun ne olduğunu sormadı. "Belki gücünün yenilenmesinin çok fazla zaman alması da bununla ilgilidir."

"Tekrar söylüyorum" dedi Azriel. "Dizleri iyileşti."

Bryce, Azriel'in parmaklarındaki yara izlerine baktı. Böyle zalimce bir şeyi ona ne -kim- yapmıştı? Onlara açılmanın, zaafı-
nı belli etmenin aptalca olduğunu bildiği halde, "Babam olacak
adam da kardeşimi yakarak cezalandırdı" dedi usulca. "Onun
yara izleri de hiç geçmedi." Ruhn o izleri dövmeyle kapatmıştı.
Bryce bunu buraya gelmeden hemen önce öğrenmişti, Ruhn'ın
çektığı acıdan düşündükçe...

Azriel elini bıraktı, ardından hiçbir şey söylemeden geri çekil-
di. Kılıç ve hançer artık Bryce'a seslenmiyordu. Ona işkence etme-
ye devam ediyorlarsa bile Azriel hiç renk vermedi. Sadece yola
devam etmelerini işaret etti ve karanlığın içine doğru yürümeye
koyuldu, bu kez öne kendisi geçmişti. Bryce bir anlığına arkasın-
dan baktıktan sonra peşine düştü, kalbi anlayamadığı bir neden-
den dolayı göğsünde ağırlaşmıştı.

Nesta tünelde yürürken bu kez Bryce'ın biraz daha yakınında
duruyordu. Sesini hafifçe alçaltarak konuştu. "Kardeşinin başına
gelenlere üzüldüm."

Sözleri Bryce'ı sakinleştirip kendine getirdi. "Bir gün babama
bunun hesabını soracağım."

"Güzel" dedi Nesta. "Güzel."

* * *

"Daglanlardan bahsetsenize." Bryce'ın sesi sessiz mağarada
yankılandı, tünelin duvarına sırtını çevirerek oturmuştu, tam
üstünde üç tane dans eden Fey resmi vardı. Mağara, kanının
kokusuyla dolmuştu, ellerindeki yaralar hâlâ iyileşmemişti ve
kanamaya devam ediyordu. Endişe verecek kadar değildi, sadece
arada bir yaralardan incecik bir kan sızıyordu.

Samimiyetin verdiği rahatlıkla yan yana oturmuş olan Azriel
ve Nesta kaşlarını çatı. "Onlar hakkında bir şey bilmiyorum"
dedi Nesta. Biraz düşündükten sonra ekledi. "Gerçi onlar gibi
ölümsüz birini öldürmüştüm. Yedi ay önce falan."

Bryce kaşlarını kaldırdı. "Bir Asteri... yani Dağlan değildi, öyle mi?"

Azriel yerinde kıpırdandı. Nesta bunu görünce ona yandan bir bakış atsa da, "Sanmıyorum" dedi. "O yaratık -Lanthys- başlı başına bir türdü. Gerçekten... korkunçtu."

Bryce başını yana eğdi. "Onu nasıl öldürdün?"

Nesta cevap vermedi.

Bryce'ın gözü savaşçının omzunun üstünden görünen kılıcın sapına kaydı. "Onunla mı?"

"Onun adı Ataraksiya" dedi Nesta sadece.

"Bu eski dilden bir kelime." Nesta başını sallarken Bryce mırıldandı. "İç Huzuru... kılıcın adı bu mu?"

"Lanthys de bunu duyunca gülmüştü."

"Ben gülmüyorum" dedi Bryce dişinin gözlerine bakarak.

Nesta'nın yüzünde bariz bir meraktan başka bir şey yoktu. "Işığının geldiği yara izi" dedi Nesta. "Sekiz köşeli yıldız şeklinde. Neden?"

Bryce tişörtünün altından vuran soluk ışığa baktı. "Sanırım, Yıldız Doğanların sembolü, sanırım."

"Yani o izi büyü mü bıraktı?"

"Evet. Kim olduğumu ve ne olduğumu herkese açıkladığım zaman yıldızı göğsümden çıkardım. Arkasında bu izi bıraktı." Azriel'e baktı. "Yanık izi gibi."

Azriel'in yüzü ifadesizdi ama Nesta sormaya devam etti. "Yani içinde bir yıldız mı var? Gerçek bir yıldız?"

Bryce omzunu silkti. "Evet? Yani gerçek bir yıldız değil tabii. Uzaydaki dev gaz topları gibi değil. Ama yıldız ışığı."

Nesta pek etkilenmiş gibi değildi. "Ama şu Asterilerin de... içlerinde yıldız olduğunu söylemiştin, değil mi?"

Bryce yüzünü buruşturdu. "Evet."

"Peki onlarla senin arandaki fark nedir?" diye sordu Nesta.

"Benim galaksiler arası sömürgeci bir pislik olmamam dışında mı?"

Nesta'nun dudaklarının yukarı kıvrıldığına yemin edebilirdi. Azriel de gölge kadar yumuşak bir sesle kıkırdadı. "Doğru" dedi Nesta.

"Ben, ee... bilmem ki" dedi Bryce düşünerek. "Aslında bunu hiç düşünmedim. Ama..." Rigelus'tan kaçtığı o son anlar kafasında yeniden canlandı, onun mermerleri ve camları parçalayarak yanağını sıyıran gücü...

"Benim ışığım böyle işte" dedi. "Işık. Asteriler güçlerinin, içlerindeki kutsal yıldızlardan geldiğini iddia ediyor ama o ışıkla fiziksel olarak bir şeylere müdahale edebiliyorlar. Öldürebiliyor, yok edebiliyorlar. Kayaları parçalayabilen yıldız ışığı gerçekten ışık mıdır? Bize söyledikleri her şey yalan. İçlerinde yıldız olmaması da mümkün, hatta belki yıldız benzeyen parlak bir büyüdür ve herkesi hayrete düşürmek için onun kutsal bir yıldız olduğunu söylemişlerdir."

Azriel kanatlarını hışırdatarak sordu. "Güçlerine ne isim verildiğinin bir önemi var mı?"

"Hayır" dedi Nesta. "Ben sadece merak etmişim."

Bryce dudağını ısırды. Gerçekten Asterilerin gücü neydi? Peki ya kendi gücü? Onunki ışıktı ama belki de Asterilerin amansız gücü gerçekten bir yıldızdan... ya da güneşten geliyordu. Bu öyle yakıcı ve şiddetli bir güçtü ki yoluna çıkan her şeyi yok edebiliyordu. Bunu düşünmek için pek de rahatlatmadığından konuyu değiştirmek adına Nesta'ya aklındaki şeyi sordu. "Peki bu ne tür bir kılıç?" Nesta'nın omzunun üstünden kılıcın sıradan kabzası görünüyordu.

"Öldürülemez olanları bile öldüren bir kılıç" dedi Nesta.

"Yıldız Kılıcı da öyle" dedi Bryce usulca. Sonra başıyla Azriel'in belini işaret etti. "Senin hançerin de öldürülemez olanları öldürebiliyor mu?"

"Onun adı Doğrucu" dedi Azriel gölgeler konuşuyormuş gibi yumuşak bir sesle. "Ve hayır, öldüremiyor."

Bryce bir kaşını kaldırdı. "Yani... doğruları mı söylüyor?"

Azriel'in yüzünde mağaranın dondurucu havasından da soğuk bir gülümseme belirdi. "İnsanlara doğruları söylüyor."

Bryce, Nesta'nın gözlerini devirdiğini görmeseydi ürperebilirdi. Bunu gördüğünde cesaretlenip kanatlı savaşıya sordu. "Bu hançer nereden geldi?"

Azriel'in ela gözlerinden soğuk bir ihtiyatlılık okunuyordu. "Neden soruyorsun?"

"Çünkü Yıldız Kılıcı..." Bryce, Azriel'in sırtındaki kılıcı işaret etti. "Hançere sesleniyor. Bunu senin de hissettiğini biliyorum." *Ne varsa ortaya çıksın.* "Sana kafayı yedirtiyor, değil mi?" diye üstelendi Bryce. "Ben yaklaşınca daha da beter oluyor."

Azriel'in yüzü yine ifadesizdi.

Nesta, "Evet" dedi Azriel'in yerine cevap vererek. "Onu hiç bu kadar huzursuz görmemiştin."

Savaşçı ters ters arkasına baksa da söylediğini kabul etti. "Sanki bir arada olmak istiyorlar."

Bryce başını salladı. "Kendimi o çimenlikte bulduğumda, birbirlerine yaklaştıklarında hemen tepki vermişlerdi."

"Benzer şeyler birbirini çeker" dedi Nesta düşünceli bir tavırla. "Pek çok büyülmüş şey birbirine tepki verir."

"Bu çok farklıydı. Sanki... bir yanıt gibiydi. Kılıcım ışık saçmaya başladı. Hançer ise karanlık parıltılar içindeydi. İkisi de aynı siyah metalden yapılmış. Galiba iridyum, öyle değil mi?" Başıyla Azriel'in belindeki hançeri işaret etti. "Yoksa düşmüş bir meteor-dan falan mı yapılmışlar?"

Azriel'in sessizliği bunu doğruluyordu.

"Size zindanda söylemiştim çocuklar" diye devam etti Bryce. "Benim dünyamda gerçekten kılıcımın bir hançerin halkımızı yeniden birleştireceğine dair bir kehanet var. *Bıçak ve kılıç yeniden birleştiğinde halkımız da birleşecek.*"

Nesta kaşlarını çattı. "Sence sözü edilen hançer bu mu?"

"Her şey buna işaret ediyor." Bryce hâlâ kan içinde olan ellerinden birini kaldırdığında Nesta ve Azriel'in gerildiği gözünden kaçmadı. Ama parmaklarını kapatarak, "Onları hissedebiliyorum" dedi. "Yaklaştıkça daha net hissediyorum."

Nesta, "Öyleyse fazla yaklaşma" dediğinde elini indirdi.

Ardından dönerek duvarlardaki resimlere baktı. "Bu rölyefler de bir hikâye anlatıyor."

Nesta başını kaldırıp resimlere baktı: ön tarafta dans eden üç Fey, gökyüzünde yıldızlar, denize dağılmış adalar. Tepesinde şato olan dağ. Yine her şey yeraltında acı çekenleri hatırlatıyordu. *Memento Mori. Et in Avalen ego.* "Nasıl bir hikâye?"

Bryce omuzlarını kaldırdı. "Birkaç haftam olsaydı hepsini inceleyip analiz edebilirdim."

"Ama tarihimizi bilmiyorsun ki" dedi Nesta. "Temel alabileceğin bir bağlam yok."

"Bağlama gerek yok. Sanatın dili evrenseldir."

"Sırtındaki dövme gibi mi?" dedi Nesta.

Tamam. Soru sorma sırası onlara gelmişti. "Arkadaşınız... Amren. Dövmemin bir kitaptaki dille aynı olduğunu söylemişti, değil mi?"

Azriel kaya gibi sert bir yüzle sordu. "Senin dünyanda ona ne diyorsunuz... o dile?"

Bryce başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Daha önce söylediğim şey doğrudu. Arkadaşım ve ben... O gece çok içmiştik." Bir ton da neşekökö içmişlerdi ama bunu söylemesine gerek yoktu, Midgard'daki uyuşturucular üzerine açıklama yapmasına da. "Pek hatırlamıyorum. Arkadaşım *Sevgiyle her şey mümkündür* anlamına geldiğini söylemişti."

Nesta dilini şaklattı ama bunu küçümsemeyle yapmamıştı. Anlayışla yapmış gibiydi.

Bryce devam etti. "Alfabeyi dövmeci dükkânındaki bir kitaptan seçtiğini söylemişti ama... öyle olduğunu pek sanmıyorum." Konuyu Boru'dan uzaklaştırması gerekiyordu. Hem de hemen. Özellikle de dövmesini incelemesi için çağırdıkları kişi Nesta olduğundan.

Azriel sordu. "Arkadaşın o dili nereden biliyormuş?"

"Hâlâ bilmiyorum. Ben de aylardır arkadaşımın neler bildiğini çözmeye çalışıyorum."

"Neden kendisine sormuyorsun?" dedi Nesta.

"Çünkü öldü." Kelimeler ağzından istemediği kadar sönük çıkmıştı. İki yıldan uzun süredir her günü bu gerçeğe geçirdiği halde söylerken içinde bir şeyler kırılmıştı. "Asteriler onu öldürttü, sonra da şeytani bir cinayet süsü verdi. Arkadaşım, Asteriler ve dünyamız hakkında çok önemli bir gerçeği keşfetmek üzereydi, onu bu yüzden öldürdüler."

"Ne gerçeği?" Bunu soran Azriel'di.

"Ben de onu öğrenmeye çalışıyorum" dedi Bryce.

"Dövmendeki dil de bunun bir parçası mı?" diye sordu Azriel.

"Bilmiyorum, ben sadece arkadaşımın Asterilerin gerçek yüzünü ve fethettikleri dünyalara ne yaptıklarını öğrendiğini biliyorum. Eğer geri dönebilirim..." Kalbi dayanılmayacak kadar ağırlaştı. "Geri dönebilirim belki geri kalanını da öğrenirim."

Bir sessizlik oldu. Ardından Nesta başıyla dans eden iki Fey figürünü işaret etti. "Öyleyse bu ne anlatıyor? Madem bağlama ihtiyacın yok."

Bryce rölyefi inceledi. Dans edenlere, yıldızlara, arka plandaki rüya gibi adalara baktı. "Bir zamanlar bu dünyada mutluluk olduğunu anlatıyor" dedi usulca.

Ortam bir süre sessizleştikten sonra Nesta sordu. "Bu kadar mı?"

Bryce gözlerini dans eden Feylerden, yıldızlardan, yemyeşil topraklardan ayırmadı. Alt kısımdaki karanlığı görmezden geldi. Güzelliklere odaklandı... sadece güzelliklere. "Önemli olan tek şey bu değil mi?"

Engerek Kraliçe'nin Ithan'la görüşmeye tenezzül etmesi beş saati buldu.

Beş saat, üstüne üstlük Ithan'ın iki Fey suikastçısının nöbet tuttuğu koridorun kapısını açıp depoyu yerle bir etmeye dair tehditler savurması gerekmişti.

Ancak o zaman onu buraya, kraliçenin ofisine getirmişlerdi.

Bu arada Flynn, Dec, Marc ve Tharion ise hem Et Pazarı'ndan nasıl çıkacaklarına, hem de Geyik'e güvenip güvenemeyeceklerine dair kafa patlatıyordu. Kayıp kraliçelerinden bahsedilmesi üzerine şok olan periler, Sigrid'le birlikte Tharion'ın odasına kapanmıştı. Ejderha da henüz odasından çıkmamıştı.

Ama Ithan kafa patlatmaktan, sorular sormaktan bıkmıştı. Bu konuda zaten hiçbir zaman iyi olmamıştı. Belki de sporcu kişiliğinden dolayı böyleydi ama bir şeyler yapmak istiyordu.

Geyik'e güvenip güvenmemelerinin bir önemi yoktu. Geyik onları Pangera'ya, arkadaşlarının yakınına gönderebilecekse... Ithan için sorun yoktu. Ama önce bir arkadaşını dışarı çıkarması gerekiyordu.

Ithan harabeyi andıran ofiste yeşil renkli eski bir sandalyeye oturmuştu, beton bir tuğlaya benzeyen bilgisayarda tuşlara tek tek basarak bir şeyler yazan Engerek Kraliçe'yi izliyordu.

Bilgisayarın tepesinde Luna'nın bir heykeli duruyordu. Luna, okunu Engerek Kraliçe'nin yüzüne doğrultmuştu. Uzun tırnaklar klavyede birkaç kez daha yavaşça tıklırdadı, sonra kraliçenin yeşil gözleri Ithan'a kaydı.

“Söyle bakalım, ortalığı neden ayağa kaldırdın?”

Ithan kollarını kavuşturdu. Masanın üstünde siyah taştan yapılmış küçük bir Cthona heykelciği duruyordu. Tanrıça bir koluyla bir bebeği çıplak göğsüne bastırmıştı. Diğer elindeki küreyi –bu Midgard’dı– odaya doğru uzatmıştı. Dünyaları doğuran Cthona. Cesaretini toplamak için elini hafifçe heykelciğe dokundurdu.

“Sabine konusunda ne yapacağın hakkında konuşmak istiyorum” dedi.

Engerek Kraliçe küt kesim parlak saçlarını savurarak arkasına yaslandı. “Bildğim kadıyla, Amelie Ravenscroft boğazı muhafızlarım tarafından kesildikten sonra yeniden uyandığında Görünür Lider’in peşine düştü. Ardından leşini eve sürükledi ve Sabine’i iyileştirmek için düzenli olarak ilk ışıkla besledi. Sabine şimdiden ayağa kalkmıştır bile.”

Ithan’ın karı dondu. “Demek Sabine hızlıca iyileşti.”

Engerek Kraliçe başını yana eğdi. “Tersini mi umuyordun?”

Ithan cevap vermedi. “Peki Sigrid ve beni ona mı teslim edeceksin?” diye sordu.

Engerek Kraliçe çekmecelerden birini açıp gümüş bir tabaka çıkararak içindeki sigaralardan birini ağzına götürdü. “Kibarca rica edersen yapmayabilirim Holstorm.” Konuştukça sigara ağzında hareket ediyordu, tütünü çakmakla tutuşturup derin bir nefes çekti.

“İstedğin nedir?”

Engerek Kraliçe, Ithan’ı süzerken ağzından dumanlar çıkıyordu. Dilini mor boyalı altdudağının üstünde gezdirdi. Tadına ve kokusuna bakıyordu. Yılanların yaptığı gibi.

“Önce bir tanışalım. Tanışmamıştık, değil mi?”

“Merhaba. Tanıştığımıza sevindim.”

“Çok asabisin. Ben de seni yufka yürekli bir şey sanıyordum.”

Ithan dişlerini gösterdi. “Neden bu fikre kapıldın bilmiyorum.”

Engerek Kraliçe sigarasından bir nefes daha çekti. “Sabine’in emirlerine karşı gelip insanları kurtarmak için diğer şekil değişt-

renleri Asphodel Çayırları'na götüren kurt sen değil miydin? Toprak ve Kan Hanesi'nin en savunmasızlarını kurtarmak için?"

Ithan hırladı. "Ben sadece iyilik yaptım. Başka bir niyetim yoktu."

Engerek Kraliçe ağzındaki dumanları dışarı üfledi, üst kattaki ejderhadan daha çok ejderhaya benziyordu. "Göreceğiz."

"O gün sen de adamlarını yardıma gönderdin" diye meydan okudu Ithan.

Engerek Kraliçe sakince Ithan'ın sözünü tekrarlayarak, "Ben sadece iyilik yaptım" dedi. "Başka bir niyetim yoktu."

"Belki bugün de bir iyilik yapmak istersin."

"Alıcı mısın, satıcı mı Holstorm?"

Ithan bir şeyleri parçalamaya başlaması için uluyan içindeki kurdu dizginledi. "Bak, ben oyun oynamıyorum."

"Çok yazık." Engerek Kraliçe manikürtlü tınaklarını incelemeye koyuldu. "Sabine de oynamıyor. Siz kurtlar çok sıkıcasınız."

Ithan bir şey söyleyecekken vazgeçti. Kraliçenin söylediklerini ve yaptıklarını düşündü. "Sabine'den hoşlanmıyorsun."

Kraliçenin dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı. "Hoşlanan var mı ki?"

Ithan yumruklarını sıktı. "Madem ondan hoşlanmıyorsun, gitmesine neden izin verdin?"

"Ben de aynı soruyu sana soracaktım köpekçik. Sabine'i yere sermiştin, neden işini bitirmedin?" Ithan elinde olmadan kaskatı kesildi. "Elbette" diye devam etti Engerek Kraliçe. "Bunu Fendyr vârisinin -adı Sigrid'di, değil mi?- yapması gerekir. Siz kurtlar buna... meydan okuma demiyor musunuz?"

"Sadece açık dövüşte ve İn'e bağlı sürü üyelerinin huzurunda. Sigrid dün gece Sabine'i öldürseydi, bu bir suikast sayılırdı."

"Aynı şey."

Ithan'ın sırtından bir ürperti geçti. "Sabine'in gerçekten ölmesini istiyorsun." Kraliçe cevap vermedi. "Benden istediğin bu mu? Sabine'i öldürmemi..."

"Ah, hayır. Bu tür entrikalara bulaşmaya cesaret edemem."

"Sadece uyuşturucu ve sefaletle ilgileniyorsun yani."

Kraliçe yine hafifçe gülümsedi. "Sevgili abimin burada, benim gibi biriyle olduğunu bilse ne derdi?"

Ithan kraliçeye beklediği tepkiyi vermeyecekti. "Hepimizi buradan çıkarmam karşılığında ne istiyorsun söyle."

"Bir dövüş." Engerek Kraliçe sigarasını söndürdü. "Tek bir dövüş. Senden. Özel bir dövüş. Sadece benim için."

"Neden?" diye sordu Ithan.

"Eğlenceye büyük önem veririm. Özellikle de kendi eğlenceme." Kraliçe yine gülümsedi. "Buradan güvenli bir şekilde çıkabilmeniz için –ve Ketos'un özgürlüğüne kavuşması için– tek bir dövüş. Kazanırsan hepsi senindir. Bundan başka bir şey gerekmiyor."

Kahretsin, Marc'ı da yanında getirmeliydi. O bunu daha dikkatli düşünür, her türlü tuzağı bir kilometre öteden fark ederdi.

Ama Ithan odadan çıkarsa, başka birini getirmeye giderse bu seçeneğin ortadan kalkacağını biliyordu. Kararı vermek ona kalıyordu, bu işte tek başınaydı.

"Dövüşeceğim, sen de gitmemize izin vereceksin. Hem de hemen."

Kraliçe başını öne eğdi. "Hatta sizi gitmek istediğiniz yere arabayla bıraktırım."

Tek bir dövüş. Ithan hayatı boyunca pek çok kez dövüşmüştü. Hem bu dövüşlere Tharion da katılmıştı ve o kadar yorgun düşmüş gibi görünmüyordu.

"Zehrinden içmem" dedi Ithan.

"Teklif ettiğimi kim söyledi?" Kraliçenin dudakları yukarı kıvrıldı.

"Tharion'ı da bu işten kurtaracaksın" diye ekledi Ithan. "Artık bağlama saçmalıkları yok."

"Güceniyorum ama Holstorm. Bizler birbirimize kutsal bir bağla bağlıyızdır."

"Senin için hiçbir şey kutsal değil."

Engerek Kraliçe bir parmağını kaldırıp Luna heykelciğini Ithan'a çevirdi, oku şimdi Ithan'ı hedef alıyordu. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Eylemlerle desteklemediğin sürece süslü sözlerin bir anlamı yok."

Kraliçe yine hafifçe gülümsedi. "Ne kadar da kendini beğenmişsin."

Ithan içindeki kurdu ve ondan geriye kalan kemikleri görmesi için gözlerini kraliçenin gözlerine dikti.

Bu işte bir sorun olmalıydı. Ama vakit tükeniyordu ve Ithan bu işten kurtulmak için başka bir seçenek düşünemiyordu.

"Tamam" dedi. "Tek bir dövüş."

"Anlaştık" diye mınıldandı Engerek Kraliçe. Ayağa kalkıp yılan gibi kıvrılan vücuduyla zarifçe kapıya doğru yürüdü. "Dövüş bu akşam saat onda. Eğer isterlerse arkadaşların da izlemeye gelebilir." Kapıyı açtı, bu dışarı çıkması için verilen bir emirdi. Ithan itaat etti, Engerek Kraliçe başka bir tabaka çıkardı –bu seferki altındandı– ve kapağını açtı. Ithan eşikten geçerken kraliçenin, "Merak etme, sana sıkı bir rakip ayarlayacağım" dediğini duydu.

Engerek Kraliçe mutlulukla sınıtıyordu. "Abini gururlandır" dedikten sonra kapıyı Ithan'ın yüzüne kapattı.

* * *

Lidia Cervos, Asteri sarayındaki gösterişli odasındaydı. Makyaj masasına oturmuş saçını tanyordu. Şehrin yedi tepesine bakan; sarı ipeklilerden, fildişi rengi kadifelerden ve cilalanmış meşeden oluşan bir garabet. Asterilerin şımarık ve sadık finosu için mükemmel bir odaydı.

Dün Celestina'ya bir mesaj iletmek için Lunathion'a gitmesini ve "parti hediyeleri" almak için Et Pazarı'na uğramasını kimse sorgulamamıştı. Mordoc bile umursamamıştı.

Ne var ki müttefikleri... onlar da Lidia'yı düşmanlarının sadık finosu olarak görüyordu.

İşte buradaydı. Yalnızdı. Declan Emmett ve arkadaşları onunla buluşsun diye dua ediyordu. Onlarca kat aşağıdaki Periler

Kraliçesi hakkında doğru yargıya varmış olmak için de dua ediyordu.

Banyonun kapısı açıldığında buharların arasında Pollux göründü, çınlıplaktı ve ıslak teni parlıyordu.

"Daha giyinmedin mi?" diye sordu kaşlarını çatarak Lidia'nın gri renkli ipek sabahlığına bakıyordu. Hâlâ yapılmamış saçlarını görünce yüzünü iyice astı. "On beş dakika sonra çıkıyoruz."

Çetrefilli dans şimdi başlıyordu.

"Regl oldum" dedi Lidia elini karnına koyarak. "Katılmadığım için üzgün olduğumu söylersin."

Pollux sarı saçlarını arkaya yatırıp Lidia'nın yanına geldi, büyük aleti her adımda sallanıyordu. Beyaz kanatlarından damlayan sular krem rengi halının üstünde bir iz oluşturunuyordu. "Rigelus bizi bizzat davet etti. Bir ilaç al."

"Aldım" dedi Lidia öfkesini hafiften belli ederek. Yalan da değildi. Planı yatarsa diye acil durumlarda kullandığı gebelik önleyici iksirlerden içmişti. Böylece âdet dönemi iki hafta erken başlamıştı.

Pollux tam o anda kanunun kokusunu almak için havayı kokladı. "Erken regl olmuşsun."

Lidia'nın âdet döngülerini biliyordu çünkü regl olduğu zaman onunla sevişmek istemezdi. Artık bu dönemlere minnet duymaya başlamıştı. Pollux genelde o haftayı başka birine işkence ederek geçirirdi.

Lidia sırf aleti yüzünün önünde olduğundan ve ona bakmak için zerre kadar istek duymadığından gözlerini Pollux'un gözlerine dikti. İlaç etkisini ânında göstermişti. Midesi bulanıyordu, biraz da ağrısı vardı.

Acıyla yüzünü buruşturması yalandan değildi. "Rigelus'a özür dilediğimi söyle."

Pollux merhametten yoksun gözlerle Lidia'yı süzdü. Aleti ise tam tersine dikleşmişti. Yemeğine acı çektirmekten hoşlanan bir kedi gibiydi.

Ama Lidia umursamadan yeniden aynaya döndü. Geniş, güçlü bir el saçını okşayıp kenara çekti. Sonra dudaklar boynunu buldu,

Pollux'un dili kulağının arkasını yalıyordu. "Umanım ağrın **çabuk** geçer."

Lidia kendini zorlayarak elini onun saçlarına daldırdı. Parmaklarını ıslak saç tutamlarının arasından geçirirken hafif bir inilti çıkardı. Sebebi acı veya şehvet olabilirdi. Malleus için hepsi aynıydı. Pollux geri çekildi, bir eliyle aletini okşuyordu. "Sonra görüşürüz" dedikten sonra bembeyaz kanatlarıyla giyinme odasına doğru yürümeye koyuldu.

Pollux göz alıcı smokiniyle on beş dakika sonra odadan çıkarken Lidia yataktaydı. Kuş tüyü yastıkların ve ipekli örtülerin arasında uzanıyordu. Pollux denen canavar dışarıdan son derece güzel görünüyordu.

"Lidia" dedi Çekiş sahiplenici ve yumuşak bir ses tonuyla. Hemen sonra da gitti.

Lidia yatakta yatıp sadece âdet görmesinden dolayı olmayan mide bulantısını bastırmaya çalıştı. Ancak on dakika sonra yataktan kalkabildi.

Hızlıca banyoya gitti, Pollux duş aldığı için etraf hâlâ buharlar içindeydi. Pollux genelde çok sıcak suyla yıkanır, Lidia içindeki kötülüğü haşlamak istiyor olabileceğini düşünürdü. Pollux'un asla açmayacağını bildiği kadın hijyen ürünleriyle dolu çantayı aldı, sanki bir tampona dokunursa aleti kuruyup düşecekmiş gibi davranıyordu.

Çantanın içinde kontrollü bir telefon vardı. Her ay bir kutu tamponun içinde başka bir tane geliyordu. Dışarıdaki duvarlarda bulunan saray kameraları ya da hattın diğer ucundaki kişi tarafından kimliğinin tespit edilmesine yol açabilecek sesleri engellemek için suyu yeniden açtı. Ardından numarayı tuşladı.

Bir santral görevlisi cevap verdi. "Fincher Yer Döşemeleri."

Lidia sesine tatlı bir ahenk kattı. "Yirmiyeye yirmi ebadında dişbudak yer döşemesi arıyorum da."

"Bir saniye lütfen."

Başka bir telefon çalmaya başladı. Sonra farklı bir kadın sesi, "Yirmiyeye Yirmi Ebadında Dişbudak Yer Döşemesi konuşuyor" dedi.

Lidia rahat bir nefes aldı. Bu numarayı şimdiye dek sadece bir kez aramıştı, o da uzun zaman önceydi. Acil bir durumda kullanması için ona sürekli kontrollü telefon göndermişlerdi. Lidia ayda bir gelen telefonları hiç kullanmadan kırmıştı.

Eh, bu acil bir durumdu.

"Ben Günuşığı" dedi normal sesiyle.

Telefondaki kadın hayret dolu bir ses çıkardı. "Solas."

Lidia hemen devam etti. "Tüm ajanların iki gün sonra harekete geçmek üzere hazırlanmasını istiyorum."

Telefondaki kadın hafifçe öksürdü. "Şey... Ajan Günuşığı, harekete geçecek kimse olduğunu sanmıyorum."

Lidia yavaşça gözlerini kırıştırdı. "Ne demek bu?"

"Çok fazla darbe aldık, çok fazla kayıp verdik. Ajan Gümüşyay'ın ölümünden sonra davadan ayrılan çok kişi oldu."

"Kaç kişi ayrıldı?"

"Birkaç yüz kişi kadar."

Lidia gözlerini kapattı. "Peki şu anda görevlendirilebilecek hiç kimse..."

"Komutanlık tüm görevleri iptal etti. Hepsi saklanmaya gidiyor."

"Öyleyse beni Komutanlık'a bağla."

"Benim... bunu yapma yetkim yok."

Lidia gözlerini açtı. "Ya elimde... önemli bilgiler varsa?"

"O halde bana söyleyin, ben iletirim."

Lidia ayağını soğuk mermere vurmaya başladı. Bir zamanlar bir pazarlık yapmıştı, onu şimdi olduğu yere getiren bir pazarlık. Bu ikili hayata. Farklı biri olmaya...

"Komutanlık'a söyle, onlardan başka kimseyle konuşmayacağım. Elimdeki bilgi onlara hayatta kalma şansı kazandırabilecek kadar önemli."

Santral görevlisi bir anlığına durup düşündü. "Eğer öyle değilse..."

"Gerçekten önemli. Uzun zamandır yapmak istedikleri bir şeyle ilgili olduğunu, şimdi bunu halletme şansı bulabileceklerini söyle."

Yine sessizlik. Kadın muhtemelen bildiği her şeyi gözden geçiriyordu. "Bir saniye."

Birkaç dakika sonra telefonda bir erkek sesi duyuldu. Lidia kendini tanıtmak ve hem kendi kimliğini hem de muhatap olduğu kişiyi doğrulamak için şifreleri kullandı. Ardından yavaşça şekillendirdiği ve artık uygulamaya geçirilmesi gereken planı açıkladı. Evet, Ophion'ın bir gün daha hayatta kalması gerekiyordu... ama daha çok Ruhn'ın hayatta kalmasına o farkında olmadan yardımında bulunmaları önemliydi.

İki gün. Lidia süreyi bu kadarla sınırladı. Adama bir zaman, bir hareket noktası verdi ve hazır olmalarını emretti. Kesinlikle işaretini kaçırmamaları gerekiyordu. Yemi önlerine atmıştı. Şimdi komutanın söz verdiği gibi gelmelerini bekleyecekti.

Lidia telefonu kapatıp cihazı yumruğunun içinde ezdi ve geriye plastik ve cam parçalarından başka bir şey bırakmadı. Banyonun penceresini açtı, içeriği havalandırır gibi davranarak minik parçaları yıldızlı gecenin içine attı.

* * *

Bir nehir daha. Bu seferkinin suyu beline kadar geliyordu ve buz gibiydi. Neyse ki yıldız bu kez ileriye işaret ediyordu, yüzmeye gerek yoktu. Hiç konuşmadan suyun içinde ilerledikleri sırada hâlâ kanayan elleri nehrin öpücüğüyle sızlıyordu. Karşı kıyıya çıkışlarında Bryce soğuktan tır tır titriyordu.

"Yani bu sekiz köşeli yıldız" dedi Nesta sessizliği bozarak. Yeniden yürümeye başlamışlardı, ayakkaşlarının içine su dolduğu için vıcık vıcık sesler çıkıyordu. "Senin dünyandaki Yıldız Doğan insanları simgeliyor. Başka bir anlamı yok mu?"

"Neden yıldızla ilgili sorular sorup duruyorsun?" dedi Bryce dişleri titrerken. Azriel birkaç adım geriden geliyordu, hiç sesi çıkmıyordu ama Bryce her kelimeyi dinlediğinin farkındaydı.

Nesta sessizliğe gömüldü. Bryce cevap vermeyeceğini düşündü ama sonra, "Sırtımda kısa süre önce... bir dövme vardı" dedi.

"Büyülü bir dövmeydi fakat şimdi yok. Sekiz köşeli bir yıldız dövmesiydi."

"Ve?"

"Ve büyü, yani dövmenin belirmesini sağlayan güç... şekli o seçmişti. Yıldızın benim için bir anlamı yoktu. Belki eğitimimle ilgili bir şeydir diye düşünüyordum ama şekli senin göğsündeki ize benziyordu."

"Demek yakın dost olmak kaderimizde varmış" dedi şakayla. Nesta söylediği şeye tepki vermedi. "Beni almaya gelmek için gönüllü olmanın nedeni bu mu?" diye sordu Bryce.

"Bize rehberlik eden, yol gösteren bazı güçler olduğunu bilecek kadar uzun süredir Fey topraklarındayım. Onlara izin vermeyi öğrendim. Onları dinlemeyi." Sırıttı. "Yıldız ışığının peşinden nehre daldığında seni bu yüzden öldürmedim. Sen de aynı şeyi yapıyordun."

Bryce'ın göğsü sıkıştı. Dışının anlatacak bir hikâyesi vardı, başka şartlar altında bu hikâyeyi dinlemek isterdi. Ama sorup sormamayı düşünmesine bile fırsat kalmadan biraz ileride kocaman, beyaz bir şey belirdi. Devasa kemiklerden oluşan bir iskelet.

Bryce, "Solucan?" diye sorsa bile o anda bunun solucan olmadığını fark etti. Bu yaratık farklıydı, gövdesi sobeklerinkine benziyordu. Dışlerinin her biri Bryce'ın eli kadar büyüktü.

"Hayır" dedi Azriel arkalarından, nehrin uğultusu sesini boğuyordu. "İskeleti bu kadar sağlam olduğuna göre onu Middengard Solucanı'nın yediğini de sanmıyorum."

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu Bryce.

"Hayır" dedi Azriel yeniden. "Bilmediğime de memnunum."

"Sence buralarda bundan daha fazla var mıdır?" diye sordu Nesta karanlığı gözden geçirerek.

"Umarım yoktur" dedi Azriel. Bryce ürperdi ve fırsattan yararlanarak öne geçip yürümeye devam etti. O eski, dehşet verici kemikleri geride bıraktı.

Çizimlerin değiştiği bir noktaya vardıklarında nehir hâlâ gürültüyle uğulduyordu. Normalde çizimler hayat, aksiyon ve

hareket doluydu. Ama bu... basitti. O kadar basitti ki tek odak noktasının bu olması gerektiği ortadaydı. Resmi yapan kişi için büyük önem taşıyan bir şeydi.

Duvara bir kemer oyulmuştu. Sadece çizimdi, gerçek bir kemer değildi. Etrafında yıldızlar parlıyordu. Kemerde bir erkek duruyordu, figür etkileyici bir derinlikle oyulmuştu ve selam verircesine elini havaya kaldırmıştı.

Bryce daha dikkatli inceleyebilirdi, tabii Middengard Solucanı arkalarındaki nehirden çıkıvermeseydi.

Middengard Solucanı sonunda gelmişti. Tam da Bryce'm planladığı gibi.

Bryce yol boyunca solucan için kanunu akıtmış, arkasında bir iz bırakmıştı. Yaranın kabuklarını sürekli yolarak yeniden kanatmıştı... nehre "düşmüş" gibi yaparak kasten açtığı yaraları. Madem solucan kokuları takip ederek avlanıyordu, Bryce da arkasında doğruca onlara gelmesini sağlayacak gerçek bir neon tabela bırakmıştı. Solucanın ne zaman ve nasıl saldıracağını bilmese de bunu bekliyordu.

Ve hazırды.

Bryce geri çekilirken Azriel'den sadece gölgeler değil, mavi bir ışık da yayılıyordu. Hemen yanındaki Nesta da etrafa dalgalar halinde gümüş alevler saçıyordu. Sırt sırta verip tüm dikkatlerini devasa yaratığa yönelttiler. Ataraksiya, Nesta'nın elinde ısıldıyordu. Azriel'in elindeki Doğrucu karanlık bir nabız gibi atıyordu.

Ya şimdi ya hiç. Bryce'ın bacakları koşmaya hazırlanarak gerildi.

Nesta'nın bakışları bir anlığına Bryce'a kaydı. Sonunda anlamış gibiydi: Bryce'm "iyileşmeyen" eli. Duvarlara sürdüğü kan. Birbirine bağlanan nehir kolları üzerine kafa patlatması. Bölge ve solucan hakkında ne bildiklerini öğrenmek için ağızlarını araması. Hepsi bu yaratığı üstlerine salmak içindi.

Bryce, "Üzgünüm" dedi Bryce. Ardından koşmaya başladı.

Niyeti onlara zarar vermek değildi, bu konuda yalan söylememişti. Hiç şüphesiz solucanla dövüşüp hayatta kalabilirlerdi. Nesta kız kardeşinin tam da öyle yaptığını söylemişti.

Ama Bryce, Urd'un onu buraya neyi keşfetmesi için gönderdiğini öğrenmek zorundaydı. Bryce'in dünyasına yardım edebilecek ya da zarar verebilecek bir bilgiyse... bu insanların onu bilmesini istemiyordu. Bu bilgiyi ona karşı kullanmalarını veya Asterillere sunmalarını istemiyordu. Ya da kendi çıkarları için Midgard'a karşı kullanmalarını. Bu tünelin sonunda ne olduğunu tek başına öğrenecekti.

Tünelde koşarken yolu gümüş alevlerle ve mavi büyüyle aydınlanıyordu. Nesta ve Azriel'in gücü, korkunç Midgard Solucanı'na karşı şimşek gibi çakıyordu.

Tünele çizilmiş yüzler, kınayan ve soğuk gözlerle hızlıca kaçan Bryce'ı izliyordu. Kesik kesik soluyor, ne kadar koşması gerektiğini bilmiyordu ama biraz daha uzaklaşabilirse...

Arkasındaki duvarlarda bir çığlık sesi yankılandı. Bu peşinde olan birinin çığlığı değildi, acı dolu bir haykırıştı. Azriel. Bryce omzunun üstünden arkasına baktığı anda savaşçının mavi ışığının söndüğünü gördü.

Ardından mağarada bir dişinin çığlığı yankılandı, Nesta'nın gümüş rengi alevleri de gözden kaybolmuştu. Artık yolu sadece Bryce'in yıldız ışığı aydınlatıyordu. Şimdi arkasında sadece karanlık ve sessizlik kalmıştı.

Yola devam etmek zorundaydı. Onlar deneyimli savaşçılardı. Başlarının çaresine bakarlardı.

Ama Bryce'in solukları ve telaşlı ayak sesleriyle bölünen o sessizlik...

Bryce kıvrırma ustasıydı. Onları oyalamayı başarmış, küçük ve çıkarıcı bir pislik olduğunu düşünmelerine engel olmuştu ama...

Âniden yavaşlayıp durdu. Arkasında derin bir karanlık vardı.

Kendini bir şehrin yüksek surları önündeki büyük savaş meydanını betimleyen bir resmin karşısında bulmuştu. Feyler, kanatlı korkunç yaratıklar ve hurlayan hayvanlar, hepsi acıya batmış bir halde savaşıyordu. Ön planda bir Fey duruyordu, mızrağını başka bir Fey'in ağzına saplamıştı.

Feyler birbirlerine karşı. Bunun Bryce'ı etkilememesi gerekiyordu. Onu böyle olduğu yere çivilememesi gerekiyordu. Mızrağını karşısındaki dişi askerin acı içindeki yüzüne saplayan savaşçı dişinin acımasız yüz ifadesini inceledi. Bunu görmek içinde bir huzursuzluk uyandırmamalıydı.

Bu tür şeylerin Feylere yabancı olmadığını uzun zaman önce anlamıştı. Onlar gibi olmadığını, hiçbir zaman da olmayacağını bilmek içini rahatlatıyordu.

Peki az önce yaptığı şey...

O bir canavar değildi. Öyle değil mi?

Belki de pişman olacaktı. Hunt olsa tuzak kurduğu, sonra da tuzağa düşürdüğü insanlara yardıma koştuğu için ona bağırırdı.

Bryce mağarada hızla koşmaya başladı. Nesta ve Azriel'in yanına dönüyordu.

Ve iş iştten geçmemiş olsun diye dua ediyordu.

* * *

Bryce aynı yoldan geri dönerken daha önce nehirden kaynaklandığını sandığı uğultunun aslında Middengard Solucanı'nın hareket eden devasa gövdesinden geldiğini anladı. Azriel ve Nesta da aynı hataya düşmüş olmalıydı.

Yıldız ışığı karanlıkta duvarları gümüş rengine boyuyor, mağarayı çığ bir ışıkla aydınlatıyordu.

Yıldız ışığı daha önce hiç böyle... ruhsuz gelmemişti. Onlara yol gösterirken rahatlatıcı bir havası vardı, bu kapkaranlık diyara biraz renk ve canlılık katıyordu. Ancak şimdi, koşarken attığı her adımda yukarı aşağı sallanan ışık çok sertti. Renkten yoksundu.

Sanki ışık bile ondan iğrenmişti.

Nesta ve Azriel kemer resminin olduğu tünelde değildi. Yerin sarsılmasına ve birbirine çarpan dişlerin uzaktan gelen sesine bakılırsa solucanı tekrar nehre doğru çekmişlerdi.

Bryce nehrin kıyısına varmadan yavaşlayarak yürümeye başladı, bir yandan da Randall'dan öğrendiklerini aklından geçiriyordu.

Gözlemle, hesapla, karar ver.

Nehre kalan son birkaç metreyi yavaş yavaş yürürken ışığını azaltmak için elini yıldızının üstüne koydu ve...

Orada değillerdi. Middengard Solucanı'ndan da yemeğinden de eser yoktu. Bryce'ın canı sıkılmıştı. Nesta ve Azriel hem son derece korkusuz hem de yetenekli görünüyordu. O solucanın onlara bir şey yapması pek de mümkün...

Ama yapmıştı.

Nesta on metre kadar ileride, nehirdeki geniş bir kayanın üstünde yatıyordu. Solucan da Azriel de ortada yoktu. Belki de Azriel'i çoktan yemişti. Birazdan da diğer yiyeceğini almak için geri dönecekti.

Tanırlar. Onun yüzünden olmuştu, bağışlanamaz bir hata yapmıştı...

Bryce buz gibi suya girip taşların üzerinde kayarak Nesta'nın yanına koştu. Beline kadar gelen sular şiddetli bir akıntıyla köpürürken onu çevirmek için elini uzattı...

Fakat Nesta'nın gözleri açıktı. Ve öfkeyle doluydu.

Bryce'ın boğazına bir el dolanırken aynı anda sırtına bir bıçak dayandı. Ardından Azriel fısıltıyla hırladı. "Bu bıçağı sırtına sokmamam için geçerli bir neden söyle."

Bryce dişlerini gösterdi. "Çünkü size yardım etmek için geri döndüm?"

Nesta sessizce gülerek ayağa kalktı. Sapasağlamdı.

"Peki ya Middengard Solucanı?" diye sordu Bryce. Sırtına saplanmak üzere olan bıçağı düşünmemeye çalışıyordu. Ya da şimdi çok yakınında olan hançerin ve Yıldız Kılıcı'nın gücünü ve uğultusunu.

"Solucan peşimizde" dedi Nesta öfkeyle. Nehri ve tüneli hızlıca gözden geçirdi.

"Öyleyse kaçsanıza" dedi Bryce soluk soluğa. "Tünel açık..."

"O yaratığı sağ bırakamayız" diye fısıldadı Azriel ürkütücü bir kinle. Nesta, Ataraksiya'yı kınından çekince kılıç hafifçe parladı. Nesta son derece sıradan bir şey yapıyormuş gibi sakindi.

Yakıcı Solas aşkına. Böyle bir aptallık yaptığını bilse Randall onu öldürürdü. "Geri dönmem için beni kandırdınız."

Nesta, Azriel'e başını salladı. Savaşçı bıçağı Bryce'in sırtından çekti ama hareket etmesini engellemek ya da nehrin akıntısında sabit durmasını sağlamak için bir eliyle omzundan tutuyordu. "Beni duvarlardaki tuzaklardan kurtarmıştın. Bu kadar duygusal olduğuna göre muhakkak suçluluk duygusuna kapılacaktın."

Evet, böyle bir aptallık yaptığını bilse asıl *annesi* onu öldürürdü.

"Ben..." diye başladı Bryce ama Nesta konuşmasına izin vermedi. "Kes."

Sert ses tonu Bryce'in dikkatle nehrin karanlık sularına, iki tarafta uzanan tünele bakmasına yetti. Yıldız Kılıcı ve Doğrucu'nun çağrısı bile şimdi ikinci plana atılmıştı. "Solucan nasıl kayboldu?" diye sordu.

"Nehir yatağındaki derin çukurlara saklandı" diye homurdandı Azriel. "Nesta'nın gücünün kokusunu alınca çukurlardan birine daldı. Ama sarsıntıya bakılırsa... hâlâ yakınlarda. Bizi izliyor."

"Öyleyse ne bok yemeye nehrin içinde duruyoruz?"

Nesta sırtıttı. "Yem."

* * *

Abini gururlandır.

Engerek Kraliçe, Ithan'ı karnından vursa daha iyiydi. Kardeşinin bu halini görse Connor'ın ne kadar utanacağını biliyor gibiydi.

Ithan yeniden odaya döndüğünde, "Sabine konusunda ne yapmayı düşünüyor?" diye sordu Tharion. Doğru ya, onlara Engerek Kraliçe'ye bunu sormak istediğini söylemişti.

"Hiçbir şey" dedi Ithan.

Sigrid kanepedeydi, yanında oturan Declan'ın telefonu üstünde uçuşan parmaklarına gözlerini dikmişti.

"Marc nerede?" diye sordu Ithan.

Flynn, "Avukat imtiyazları kartını oynadı" dedi Dec'in yerine konuşarak. "Muhafızlara yasal konularla ilgili bazı saçmalıklardan bahsetti. Sen gittikten kısa bir süre sonra Engerek Kraliçe'den gitmekte serbest olduğunu bildiren bir mesaj aldı."

Demek Engerek Kraliçe'nin bilgisayarda yazdığı buydu.

"Nereye gitti?"

"Firmasına" dedi Dec gözlerini telefonundan ayırmadan. "Bizi bu bataktan çıkarmanın yasal bir yolu var mı diye bakacak."

"Ben sanırım bir yolunu buldum" dedi Ithan. Hepsî ânında ona doğru baktı.

Tharion sessizce sordu. "Kraliçe sana ne teklif etti köpekçik?"

"Altından kalkamayacağım bir şey değil."

Tharion dövüş ringine bakan pencerenin önündeki masadan kalktı. "Yoksa..."

"Benden tek bir dövüş istedi. Bu akşam."

Sigrid'in gözleri kocaman açıldı. "Ne tür bir dövüş?"

Ithan, Tharion'ın arkasındaki pencereyi işaret etti. "Şu havalı dövüşlerden. Orada yapılanlardan."

"Kiminle olduğunu söyledi mi?" Ithan, Ketos'u hiç bu kadar ciddi görmemişti. "Detayları sorman gerekirdi. Seni mahvedecek... bir şekilde hepimizi mahvedecek." Tharion'ın sesi sertleşti. "Ne bok yemeye kabul ettin?"

"Seni yaptığın aptalca tercihin sonuçlarından kurtarmak için" dedi Ithan sertçe. "Hepimizi bu işten kurtarmak için."

Tharion gözlerini kırptırarak baktı, bakışları karanlık ve soğuktu. "Beni kurtarmayı isteyen olmadı. Buradan elimi kolumu sallayarak çıkabileceğimi mi sanıyorsun? Bu mümkün değil."

"Engerek Kraliçe gidebileceğini..."

"Sonra ne olacak?" Mer ayağa kalktı. "Yine Nehir Kraliçesi'nin insafına kalacağım. Engerek Kraliçe bunu biliyor. Burada, onun yanında kalmaktan başka şansım olmadığını biliyor." Tharion başını tiksintiyle iki yana salladı. "Seni beyinsiz." Mer aceleyle odadan çıktı.

Bir an sessizlik oldu. "Önce bizimle konuşman gerekirdi" dedi Declan sonunda.

"Eh, konuşmadım işte" dedi Ithan sertçe. Ardından iç çekti. "Geyik bize iki günlük süre tanıdı. Marc bir dâhi falan tamam da yasal saçmalıklar zaman alır. Bizim o kadar zamanımız yok."

"Mer haklı" dedi Sigrid ters ters. "Engerek Kraliçe gibi birine güvenmemen gerekirdi. Can ticareti yapanların şerefi yoktur."

"Biliyorum" dedi Ithan. Bir anlığına Sigrid'in gözlerinde o sert ama adil Alfayı gördü. Her bir canın önemini ve değerini anlamaya yarayan duygusal yaralarla dolu Alfayı.

Belki de dün gece Sabine'i öldürmesine izin vermeliydi. Ithan tekrar iç çekti.

Flynn bara doğru yürüdü. "En iyisi içelim Holstrom."

"Maçlardan önce asla içmem" dedi Ithan.

Flynn, "Güven bana" dedi Ithan'ın eline bir kadeh viski tutuşturarak. "Engerek rakibini kendi eliyle seçecekse acını hafifletecek bir şeye ihtiyacın olacak."

* * *

"Yaratığı bize çekmek için her yere kanını bulaştırdın" dedi Nesta. "Solucan senin peşinde, bizim değil. Yani onu tekrar buraya çekecek olan da sensin."

Bryce bir Nesta'ya, bir Azriel'e baktı. Gerçekten ciddiydiler.

Az önce Nesta'nın üzerinde yattığı kayayı işaret etti. "Ne yani, o kayanın üzerinde oturup Middengard Solucanı'nın gelip beni yemesini mi bekleyeceğim?"

"Son kısım sana kalmış" dedi Nesta nehrin diğer ucuna doğru dönerek. "Ama gördüğüme göre iyi bir koşucusun. Yaratığı atlatsın. Muhtemelen."

Pislik.

Azriel homurdandı. "Sessiz olun." Bryce başka seçeneği olmadığından itaat etti.

Yıldızın ne kadar ışık saçtığına bir önemi yoktu. Middengard Solucanı kördü. Şimdi Bryce yeniden nehre girdiğine göre kanunun kokusu da suya karışmıştı, yani yaratığın kokuyu alması an meselesiydi.

Aslında sadece birkaç saniyesi kalmıştı.

Bir an sadece nehrin çağlayan suları vardı. Hemen sonra birdenbire Azriel'in önünde bir su duvarı yükseldi, savaşçının güçlü bedeni bile solucanın devasa gövdesi yanında küçücük kaldı.

Bryce bu bahar Hilal Şehir'de gerçekleşen saldırı esnasında dahi bu kadar korkunç bir yaratık görmemişti. Azriel'den yayılan mavi ışınlar yaratığa doğru fırladı.

Fakat solucanın kapkara, ıslak derisine işleyip yok oldular.

Kayadan atlayıp suyun içinde kemere doğru ilerlemeye başlamadan önce Bryce'ın tek görebildiği buydu.

Nesta hızla yanından geçti. Ataraksiya elindeydi, diğer elinde ise gümüş rengi alevler oynayıyordu. Middengard Solucanı ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde yok oldu, nehrin dibindeki deliklere geri döndü.

Nesta, "Nerede?" diye bağırdı Azriel'e. Savaşçı ona dönerek nehri ve tüneli gözden geçirdi.

Solucan arkalarındaki -Bryce'a yakın bir noktadaki- başka bir delikten çıkarak tekrar suyun üstüne sıçradı.

Bryce yıldız ışığını ona doğrulttu ama gümüşü ateş yanından hızla geçip gitti. Saf güç şiddetle gövdesine çarptığında solucan tiz bir ses çıkardı. Mağara şiddetle sarsıldı, taş ve kaya parçaları nehre yuvarlandı.

Ateş, solucanın derisine işleyip yok oldu. Middengard Solucanı yeniden suya, dipteki çukura daldı.

Azriel ve Nesta yine sırt sırta pozisyon alırken Bryce kendine gelmeye çalışarak sordu. "Ne oldu?"

"Solucan... gücümü yuttu" diye mırıldandı Nesta.

"Bu mümkün değil" dedi Azriel, gözlerini nehre dikmişti.

"Gerçekten yuttu" dedi Nesta sertçe. "Hissettim."

Azriel'in ağzından sadece tek bir kelime döküldü. "Kahretsin."

“Kaçmamız gerek” dedi Bryce.

“Hayır” dedi Nesta, gözlerinde yine o gümüş rengi ateş belirmişti. “O şey bu savaştan sağ çıkamayacak.”

Middengard Solucanı bunu duymuş gibi meydan okurcasına sudan fırladı, ağzını kocaman açarak Nesta, Azriel ve Bryce’in üstüne atladı.

Azriel’in kanatlarını çırpmasıyla üçü de yerden havalandı, bu o kadar hızlı olmuştu ki solucanın saldırısı boşa gitmişti. Yaratık, Azriel’in ayağını kulpayı ıskalayarak yeniden suya daldı ve bir kez daha gözden kayboldu.

Nesta, “Onu dizginlememiz gerek” dedi Azriel’e. “Sonra Ataraksiya’yla yanına yaklaşabilirim.”

Azriel soluk soluğa, “Gücün onu öldürmediyse Ataraksiya’nın öldürebileceği de şüpheli” dedi, onları kıyıya indirmişti. “Zincirlerimi de örümcek ağıymış gibi sikip atar.”

“Öyleyse bizim yerimize savaştan bir şey bulalım” dedi Nesta. Azriel endişeye kapılmış gibi hızla ona döndü.

Bryce, “Tamam” dedi. Ardından elini Azriel’e uzattı. “Yıldız Kılıcı’nu bana ver.” Başlarına bu belayı o açmıştı, kurtarmayı da deneyebilirdi. Yıldız Kılıcı, Azrilleri öldürmüştü. Belki bu yaratığı da öldürürdü.

“Olmaz” dedi Azriel... ama Bryce’a söylemiyordu. Altın rengi teni korkuyla soluverdi. “Nesta...”

Nesta’nın elindeki metalik şey gün ışığı gibi parladı. Bu bir maskeydi.

“Nesta” dedi Azriel uyarı gibi, sesi panikten sert çıkıyordu ama artık çok geçti. Nesta gözlerini kapatıp maskeyi taktı. Bir anda tünelde tuhaf ve soğuk bir rüzgâr esmeye başladı.

Bryce bu rüzgârı daha önce de hissetmişti... Kemik Mahallesi’nde. Ölümün, çürümenin, sessizliğin rüzgârı. Kollarındaki tüyler diken diken oldu. Nesta şimdi gümüş rengi alevlerden ibaret olan gözlerini açtığında karı buz kesti.

Bu maske her ne ise, nasıl bir güce sahipse... içinde ölümü taşıyordu.

Azriel, "Çıkar şunu" diye hırladı ama Nesta elini tünelin karanlığına doğru uzattı.

Kadim ve kupkuru bir ses Ölümlü, diye fısıldadı Bryce'ın kafasında. *Sen bir ölümlüsün ve öleceksin. Memento Mori. Memento Mori, Memento...*

Kemikler karanlıkta takırdadı. Yer şiddetle sarsılmaya başladı.

Azriel, Bryce'ı çekip sırtını kendininkine yaslayarak duvara doğru ilerlemeye başladı, bu onları gelmekte olan şeyden koruyabilirmiş gibi. Yıldız Kılıcı ve Doğrucu uğuldayarak Bryce'ın omurgasına asılıyordu. Bryce'ın elleri kaşınıyor, sanki silahları avuçlarında hissediyordu...

Nesta'nın karanlıktan çektiği şeyin ne olduğunu göremeden Middengard Solucanı onları buldu.

Daha önceki gibi nehrin sularından fırladı, dar tünelin içinde kıvrılarak dönüş yolunu kapattı. Azriel'in kalkanı mavi bir ışıkla etraflarını sanyordu.

Solucan korkunç dişlerle dolu ağzını açarak doğrucu üstlerine atıldı.

Ama devasa, beyaz bir şey solucana çarptı. Sadece kemiklerden oluşan, Middengard Solucanı'ndan daha büyük bir yaratık.

Bu, tünelde karşılaştıkları iskeletti. Yeniden canlanmıştı.

Sivri tırnaklarla son bulan uzun kollarıyla solucanın korkunç ağzını iki yandan tuttu ve dişlerini canavara geçirdi.

Solucan tiz bir ses çıkardı ama yaratık sımsıkı tutmaya devam ederek kafasını dişlerinin arasında salladı, salladı, *salladı...*

Azriel, Bryce'ı geriye doğru sürükledi. Kılıç ve hançer onları kınundan çekip kullanması için Bryce'a haykırıyordu. Ama Azriel, Bryce'ı sürüklemeye devam etti. Hortlak ve solucan boğuşurken Bryce'ı tünelin derinliklerine götürdü. Tavan sallanıyor, taş parçaları yere dökülüyordu. Savaşçı bir kanadını siper ederek ikisini de bu kesici yağmurdan korudu.

Ama bu dünyada onları birkaç metre ötedeki varlıktan koruyacak hiçbir şey yoktu.

Saçları hayalet bir rüzgârla uçuşmakta olan Nesta gümüş alevler içinde parlıyordu. Maske hâlâ yüzündeydi. Bir parmağını dövüşen

yaratıklara doğrultmuştu. Kemik ve ölümden oluşan yaratığı Middengard Solucanı'na saldırtıyordu. Tekrar. Tekrar. *Ve tekrar.*

"Nesta ne yaptığını..." diye başladı Bryce ama Azriel eliyle ağzını kapatarak onu tünelin derinliklerine doğru biraz daha sürükledi.

Bryce, Nesta'nın parmaklarının kapanıp yumruk haline gelişini hayret ve korku içinde izlemekten başka bir şey yapamadı.

Yaratık, başını olduğu gibi dişlerinin arasına aldığı solucanı hızla yere çarptı. Yer çarpmanın etkisiyle sarsılmıştı. Azriel bile tökezledi, eli Bryce'ın ağzından kaydı.

Middengard Solucanı kıvranıyordu ama hortlak onu sıkıca tutmayı sürdürdü. Hortlak yaratığı yere bastırırken Nesta da Ataraksiya'yı kınından çekerek yaklaşıyordu.

"Ona yardım etmemiz gerek" dedi Bryce soluk soluğa.

"Merak etme, Nesta halleder" dedi Azriel. Bryce'ı tünelin biraz daha içine doğru çekmişti. Bryce onu darbenin etki alanının dışına çıkarmaya çalıştığını fark etti.

Solucan kılıcın yaklaştığını sezmiş olmalıydı çünkü onu yere çivileyen kemik ve tırnakları sertçe itirdi.

Hortlağı itmeyi başarmıştı ama sadece bir saniyeliğine.

Nesta boştaki elini tekrar kaldırdığında hortlak yeniden solucanı yere yapıştırdı. Solucan çaresizce kıvranmaya başlamıştı.

Nesta bir dansçı zarafetiyle hortlağın kuyruğuna tırmandı, ardından bir deredeki kayaları andıran omurga boğumlarının üstünden koştu. Daha iyi bir aç yakalamak için yükseğe çıkıyordu.

Solucan tiz bir feryat kopardı ama Nesta hortlağın beyaz kafasına ulaşmıştı. Ardından kılıcını havaya kaldırarak atladı.

Doğruca solucanın kafasına inmişti.

Yaratığın üstüne gümüş alevler yayılmaya başladı. Ölüm getiren o soğuk ve kuru rüzgâr içeride bir kez daha esti.

Middengard Solucanı yere devrildi.

Sessizlik çıkan sestten bile daha kötüydü.

Azriel ânında yok oldu, kanatlarını sıkıca toplayarak Nesta'ya ve solucanı hâlâ bırakmamış olan hortlağa doğru koşuyordu.

Azriel, "Çıkar şunu" dedi Nesta'ya.

Nesta başını, Bryce'ın sadece korku filmlerindeki içine şeytan girmiş oyuncak bebeklerde gördüğü gibi yavaş bir şekilde Azriel'e çevirdi.

"Çıkar dedim" diye hurladı Azriel.

Nesta gözlerini Azriel'den ayırmadan Ataraksiya'yı solucanın gövdesinden çıkardı, ardından yaratığın yanından kayarak olağanüstü bir rahatlıkla kayanın üzerine indi.

Bryce'ın vücudundaki bütün kaslar gerilmişti, zihnindeki ses durmadan fısıldıyordu. Ölümlü. Öleceksin. Öleceksin. Öleceksin.

Nesta yaklaşırken tır tır titremekten nefret ediyordu. Hem insan hem de Vanir yarının maskenin içinde barındırdığı bu şey karşısında –o her ne ise– titremesinden nefret ediyordu.

Azriel bir adım bile gerilemedi. Nesta gelip tam karşısında durdu. Maskenin göz deliklerinden bakan şey ne insan ne de Fey'di.

"Çıkar şunu" dedi Azriel buz gibi bir sesle. "Yaratığı serbest bırak."

Hortlak bir anda yere yığılıp tekrar kemik yığını haline geldi.

"Cassian seni bekliyor Nesta" dedi Azriel sesini yumuşatarak. "Maske'yi çıkar." Nesta elinde Ataraksiya'yla sessizce duruyordu. Bir vuruşta Azriel'i öldürebilirdi. "Seni Rüzgâr Evi'nde bekliyor" diye devam etti Azriel. "Evde."

Nesta tekrar gözlerini kırpmıştı. Gümüş rengi ateş biraz yatışmıştı.

Cassian her kim ise, Rüzgâr Evi her ne ise... Maske'nin siren şarkısına karşı koyabilen tek şey olabilirdi.

"Gwyn ve Emerie bekliyor" dedi Azriel. "Feyre ve Elain de." Gümüş ateş bunun üzerine parladı. Sonra Azriel ekledi. "Nyx de bekliyor."

Gümüş alevler tamamen söndü.

Maske, Nesta'nın yüzünden kayıp yere düştü.

Nesta düşecek gibi sallandı ama Azriel onu tutup göğsüne bastırdı, yara izi dolu elleriyle saçlarını okşadı. "Yüce Ana'ya şükürler olsun" diye fısıldadı. "Yüce Ana'ya şükürler olsun."

Bryce son derece özel bir şeye tanık olduğunu hissederek başını çevirecek gibi oldu.

Ama Nesta, Azriel'in kollarından sıyrıldı. Dengesini sağladıktan sonra Bryce'a döndü, Ataraksiya hâlâ elindeydi. Diğer elinin parmaklarını oynatınca Maske ânında kaybolarak Nesta onu her nereden çağırdıysa oraya gitti.

Bryce'ın aklından pek çok şey geçiyordu ama hiçbirini söyleyemedi.

Nesta, Ataraksiya'yı sırtındaki kınına soktu. "Yola devam edelim" dedi Bryce'a.

Bryce'in titremesinin geçmesi saatler aldı. O soğuk ve ölümcül rüzgârı teninden atması. Ölümünün, her şeyin ölümünün fısıltılarının son bulması.

Daha önce hiç o maske gibi bir şey görmemişti. Nesta maskenin insafına kalmış gibiydi ancak Azriel o isimleri saydıktan sonra kendine gelmişti, belli ki bunlar onun sevdiği birileriydi.

Sevgiyle her şey mümkündür. Ölüm maskelerinden kurtulmak bile.

Azriel'in yanından ayrılmayan Nesta hiç konuşmuyordu. Belki de Nesta'nın yanından ayrılmayan Azriel'di. Nesta'nın ondan uzaklaşmasını istemiyor gibiydi.

Sonunda Bryce daha fazla dayanamadı. "Özür dilerim."

Sustuklarını görünce dönüp onlara baktı. İkisinin yüzü de buz gibiydi.

"Ben... Gerçekten çok üzgünüm" dedi Bryce, kalbi hızla atıyordu.

"Bunca zahmete değmezmişsin" dedi Nesta öfkeyle.

"Öyleyse neden beni öldürmüyorsunuz?"

Azriel o ölümcül sakinliğiyle, "Çünkü bu tünellerin sonunda her ne bulmayı umuyorsan" dedi. "Bizi öldürmek için onca zahmete girmene neden olan şey her ne ise... görmeye değer bir şey olmalı."

"Beni burada bırakıp kendiniz de gidebilirsiniz." Herhalde bu öneride bulunmaması gerekirdi. Ama artık çok geçti.

"Göğsündeki yıldız tersini söylüyor" dedi Nesta. Sonunda Azriel'in yanından ayrıldı ve öne geçip karanlığın içine doğru yürümeye koyuldu. "Ne yapacağını görmek için bu kadar çaba harcadık. En azından sonuna kadar gidelim."

"Çaba mı?" Ama Bryce daha bunu söylerken anlamıştı. "O ızgaradan aşağı ineceğimi biliyordunuz."

"Evet, Rhysand bunu tahmin etmişti. Sen de yabalayarak iyice böbürlenmesine neden oldun. Tamam, yabalamana çok şaşırdı ama... pislik bizi senin peşine taktı." Nesta karanlığın içinde kendinden emin adımlarla yürürken arkasına dönmeden konuşuyordu. "Bizden ileri doğru tek bir yol bırakmamızı istedi. Seni tek bir yol olduğuna inandırmamız gerekiyordu. Böylece niyetini belli ederek buraya neden geldiğini gösterecektin."

"Göçüğü bilerek yaptınız."

Nesta omuz silkti. "Azriel yaptı. Ama evet."

"Neden... bunları neden yaptınız? Bu sizi neden bu kadar ilgilendiriyor?"

Nesta hemen cevap vermedi. Bryce'in arkasında sessiz bir tehdit duvarı gibi duran Azriel de tek kelime etmedi. "Çünkü göğsündeki yıldız daha önce görmüştüm" dedi Nesta sonunda.

"Evet, söylemiştin" dedi Bryce. "Dövmende..."

"Dövmemde değil."

"Nerede peki?" diye fısıldadı Bryce. Kafasındaki soruların cevabını alabilirse...

Ama Nesta yeniden karanlığa doğru yürümeye başladı. "Hayırlı bir yerde değil."

* * *

Bölük pörçük bir uykudan daha uyandıklarında Azriel ve Nesta'nın, Bryce'a hâlâ kızgın olduğu belliydi. Hakları da vardı ama Bryce'ın da kızmaya hakkı yok muydu? Yol boyunca her adımını manipüle etmişler, onu hayvanat bahçesindeki bir hayvanmış gibi izlemişler, kendi başlarının altından çıktığı halde göçüğe kendisinin sebep olduğunu düşünmesini sağlamışlardı.

Tünelde yürüdükleri sırada öfke dolu gözlerle Azriel'e yandan bir bakış attı. Azriel ise sakın bakışlarla karşılık verdi.

Azriel'in arkasındaki duvar resimlerinde eski görünümlü, surlarla çevrili şehirlerde refah içinde yaşayan ve tepelerde gülüp eğlenen Feyler görülüyordu. Gelişimi ve değişimi yansıtan bir sahneydi. Ama Azriel bakışlarını ileri çevirdi, Nesta'nın durduğu yeri başıyla işaret etti.

"Bir sorunumuz var" diye mınıldandı Nesta yanına geldiklerinde.

Önlerinde bir uçurum vardı. Yıldız ışığı tek bir ışık huzmesi halinde uçurumun karşısını işaret ediyordu. Bryce yutkundu.

Evet, gerçekten bir sorunları vardı.

* * *

Ruhn yediklerini kusmamayı başardı ve iğrenç kokulu pis zemine uzandığı gibi uyuyakaldı.

Günlerdir doğru dürüst uyuyamadığı için uyuyakalmış olabildi. Athalar dinlenmesini söylediği için de olabildi, zaten artık aklını başına toplaması gerektiğini biliyordu. Ama kendini burada bulmuştu. Tanıdık görünümlü bir mental köprüdeydi. Gözlerini alevlerden oluşan dişiye dikmişti.

Ruhn? Lidia'nun sesi titriyordu. *Ne oldu?*

"İletmem gereken bir haber var." Her kelime soğuk ve sertti.

Ne gariptir ki burada soluğu kesilmeden konuşabiliyordu. Lidia'yı saran alevler sönüp de altın sansı saçları ortaya çıktığında Ruhn sarsıldı. Lidia... o kadar güzeldi ki. Birbirlerini yeni yeni tanıdıkları o haftalarda bunun bir önemi olmazdı. Aslında olmuştuk da ama...

Lidia üç metre ileride duruyordu. Ruhn yıldızlarıyla gizlenme gereği duymamıştı. Umurunda değildi.

"Bryce... yardım istemek için Cehennem'e gitmeye çalışıyordu. Başaramamış."

Lidia'nın yüzü ifadesizdi. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çukur Prensi, Hunt'ı ziyaret etti. Bryce'ın onun yanında olmadığını doğruladı, kardeşlerinin yanında da değilmiş."

Lidia, Apollion'dan bahsedilince irkilmedi. Hunt'ın neden onunla temasta olduğunu bile sormadı. "Peki nereye gitmiş?"

"Bilmiyoruz. Plana göre Cehennem'e gidip orduları toplayacak, sonra da onlarla birlikte geri dönecekti ama Cehennem'de olmadığına göre mahvolduk demektir."

"Cehennem... geçmişte gerçekten sizinle ittifak yapmış olabilir mi?" Lidia'nın her kelimesi kuşku doluydu.

"Evet. Yine yapabilir."

"Bunları bana neden anlatıyorsun?"

Ruhn dişlerini sıktı. "Belki sen ya da Komutanlık, Bryce'ın nereye gitmiş olabileceğine dair bir fikre sahipsinizdir ya da geri döndüğünde bir mucize gerçekleştirmesini falan bekliyorsunuzdur diye düşündük. Ama sonra böyle bir seçeneğin söz konusu olamayacağını bilmeniz gerektiği kanaatine vardık."

Lidia bir küfür savurdu. Ophion'ın dağılıp giden planlarını görebilecekmiş gibi ellerine baktı. "Kız kardeşinden veya Cehennem'den gelecek bir yardıma bel bağlamıyorduk ama yine de uyarıyı gereken yerlere ileteceğim." Lidia'nın gözleri endişe doluydu. "Peki Bryce..."

Gün elbette doğruca meselenin özüne inecekti.

"Bilmiyorum." Ruhn'ın soğuk sesi her şeyi anlatıyordu.

Lidia başını yana eğdi, Ruhn onu anlattığı her şeyi tarttığını anlayacak kadar iyi tanıyordu. Kâhin'in söylediklerini.

Ama Lidia, "Bryce ölmedi" dedi. Sesi son derece kendinden emin çıkıyordu.

"Hadi ya." Ruhn alaycı bir ses tonuyla konuşmaktan kendini alamadı. "Nasıl bu kadar eminsin?"

Lidia, Ruhn'ın kin dolu tavrının üstünde durmadı. "Rigelus mistiklerine onu aramalarını emretti. Bryce'ın bulunmasını istiyor."

"Rigelus benim bildiklerimi bilmiyor."

"Hayır... senden daha fazlasını biliyor. Bryce'ın öldüğünü düşünseydi bunca zahmete girmezdi. Ya da Cehennem'de olduğunu. Bryce'ın başka bir yerde olduğunu biliyor."

Ruhn göğsünde tomurcuklanan umudu görmezden geldi. "Peki bu ne anlama geliyor?"

"Rigelus, Bryce'in bulunduğu yerin bazı değişiklikler yaratabileceğini düşünüyor." Lidia kollarım kavuşturdu. "Yani Bryce'ın gitmiş olabileceği yer... Rigelus'u endişelendiriyor."

"Bunun nasıl bir değişiklik yaratabileceğini anlamadım."

"Öyleyse kız kardeşini hafife alıyorsun demektir."

"Siktir git" dedi Ruhn sertçe.

"Rigelus, Bryce'ı bir anlığına bile hafife almıyor" diye devam etti Lidia, sesi sertleşmişti. "Bin mistik Ruhn... hepsi Bryce'ı arıyor. Rigelus'un genelde mistiklere kaç görev verdiğini biliyor musun? Ama şimdi hepsi sadece Bryce'ı bulmak için uğraşıyor. Bu da Rigelus'un çok ama çok korktuğunu gösteriyor."

Ruhn güçlkle yutkundu. "Mistikler, Bryce'ın yerini tespit ederse ne olacak?"

Lidia başını iki yana sallarken alevler saçlarının etrafında savruldu. "Bilmiyorum. Ama Rigelus'un bir planı olmalı." Belli ki niyeti bu planı öğrenmekti.

"Bryce'ı neden bulamamışlar ki?" dedi Ruhn. "Rigelus'un mistiklerinin bulamayacağı şey yok sanıyordum."

"Evren çok büyük. Bin mistiğin bile her galaksiyi ve yıldız sistemini taraması zaman alır."

"Ne kadar zaman?"

Lidia'nın gözleri öfkeyle parladı. "Muhtemelen Bryce'a gerekenden daha az... tabii gerçekten imkânsızı gerçekleştirmeye çalışmıyorsa."

"Neymiş o?"

"Yardım bulmak."

Ruhn daha fazla dayanamayacaktı. Dönüp köprünün ucuna doğru yürümeye başladı. "Ruhn."

Ruhn, Lidia'nın adını söyleyiş tarzı karşısında ürpererek durdu. Ekinoks balosundan sonra -Lidia kim olduğunu öğrendiğinde- adını onun ağzından ilk kez duyduğunda hissettiklerini hatırladı.

Ama sorun da zaten buydu, değil mi? Lidia, Ruhn'ın kim olduğunu biliyordu... Ruhn da onun kim olduğunu. O Ajan Günışığı olabilir ama isyancılara katılmaya karar vermeden önceki yıllar

boyunca Geyik olmuştu. Ruhn'ın hayatını kurtarmak için Harpy'yi öldürmeden uzun süre önce, Sandriel ve Asteriler için pek çok iğrenç şey yapmıştı. Taraf değiştirmek bu lekeleri siler miydi?

"Sana yardım etmek için elimden geleni yapıyorum" dedi Lidia usulca.

Ruhn omzunun üzerinden arkasına baktı. Lidia kollarını karnına dolamıştı. "Ne yaptığın umurumda değil. Buraya da başkalarının hayatı buna bağlı olabilir diye geldim."

Lidia'nın gözleri acıyla doldu, bunu görünce Ruhn'ın öfkesi alevlendi. Acı çekiyormuş gibi bakmaya nasıl cüret ederdi, oysa asıl acıyla dolu olan Ruhn'ın kalbiydi...

"Sen benim için öldün" dedi Ruhn dişlerinin arasından, sonra da kayboldu.

Azriel tünelin geri kalanıyla aralarındaki dipsiz uçuruma bakarak, "Burası uçamayacağım kadar dar" dedi. Bu kez köprü yoktu. Sadece daracık, sonsuz bir uçurum vardı. Burası Azriel'in kanatlarını açamayacağı kadar dar bir uçurumdu. Atlayamayacakları kadar da geniş.

Bryce soğuk bir sesle, "Bu da manipölasyonlarınızdan biri mi?" diye sordu Nesta'ya.

Nesta güldü. "Kayalar yalan söylemez. Azriel kanatlarını yarıya kadar bile açamaz."

Bu kadar yol aldıktan sonra hiçbir şeyin cevabını bulamadan, geri dönmesine yardımcı olacak hiçbir şey elde edemedi. dönmek... Yıldız hâlâ ileriye gösteriyor, uçurumun karşı tarafındaki tüneli işaret ediyordu.

"Kimsede ip yok mu?" diye sordu Bryce çaresizce. Sorusu kuşku dolu bir sessizlikle karşılandı. Bryce başıyla Azriel'i işaret etti. "Senin gölgelerin şekil değiştirebiliyor... göçüğe onlar sebep olmuştu. Ne bileyim, bir köprü falan yapamaz mısın? Ya da mavi ışığın... onunla solucanı bağlamaktan bahsetmiştin. Işıkla bir halat yapabilirsin."

Azriel kaşlarını kaldırdı. "Bunlar söz konusu bile olamaz. Gölgele yoğunlaştırılmış büyüden oluşuyor. Bunlar..." Zırhındaki mavi taşları gösterdi. "Gücümü yoğunlaştırmama ve silah benzeri şeylere dönüştürmeme olanak sağlıyor. Ama sonuçta sadece... büyüden ibaretler."

Bryce dudağını büzdü. "Yani prizma gibi."

Azriel omuz silkti. "Evet."

"Yoksa daha çok lazer ışını gibi mi?" Beynine işlenmiş bu yeni dilde *lazer* derken gerçekten yabancı bir kelime söylüyormuş gibi zorlanmıştı. Tıpkı Midgard'da yaptığı gibi söylemişti ama bu dünyanın aksanıyla söylediği için kelime hafifçe çarpılmıştı.

Azriel, "O nedir bilmiyorum" derken Nesta da aynı anda, "Bu karşıya nasıl geçeceğimizi sorununu çözmiyoruz" dedi.

Ama Bryce kaşlarını çatarak Azriel'e baktı. "Gücünü hiç başka birini şarj etmek için kullandın mı?"

"Şarj etmek mi?"

"Körüklemek gibi. Karşındakinin gücünün daha da artması için gücünü ona yönlendirmek."

"Senin için böyle bir şey yapabileceğimi mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Bateri konseptinin burada pek bir anlam ifade etmediğinden eminim ama evet. Büyü gücüm bir başkasının gücüyle artırılabilir." Bir diğer tercüme edilemez kelimeyi *-bateri-* söylerken yine zorlanmıştı.

Ama Nesta, Bryce'ı dikkatle süzdü. "Ne için?"

"İşinlanabileyim diye." Tercüme edemediği bir kelime daha. "Yabalayayım diye." Uçurumun diğer tarafını işaret etti. "Yabalayarak sizi de oraya geçirebilirim."

"Tek başına karşı tarafa yabalayıp bizi burada bırakmayacağına inanmam için bana bir neden söyle" dedi Azriel.

"Söyleyemem. Bana güvenmek zorundasınız."

"Yaptığın şeyden sonra mı?"

"Benim de kalbimde bir delik açmayacağınıza güveneceğimi unutmayın." Bryce elini hafifçe yıldıza vurdu. "Tam şuraya nişan al."

"Daha önce de söyledim, seni öldürmek istemiyoruz."

"Öyleyse dikkatli nişan al."

Azriel ve Nesta baktı.

"Bakın" diye ekledi Bryce. "Elimde olsa size bir teminat verirdim. Ama değerli her şeyimi aldınız." Azriel'in sırtındaki kılıcı işaret etti.

Nesta başını yana eğdi. Sonra elini cebine soktu. "Peki ya bu?" Telefonu.

Telefonu. Nesta'nın bir hareketiyle kilit ekranı göründü. Hunt'ın yüzü karanlıkta parlıyordu. Eşinin güzel ve muhteşem yüzü, öyle mutluluk doluydu ki...

Azriel ve Nesta ekranın -fotoğrafın- parlaklığı karşısında gözlerini kırptırdı, ardından Nesta telefonu yeniden cebine koydu.

"Kılıfın içinde bir resim var" diye ekledi Nesta. "Üç dişiyle birlikte bir resmin."

Bryce, Danika, June ve Fury'nin fotoğrafı. Pangera'ya doğru yola çıkmadan önce fotoğrafı oraya koyduğunu unutmuştu. Ama Nesta'nın cebindeki, yaptığı o havalı su geçirmez büyülerle korunan fotoğraf Midgard'la olan tek bağıydı. Sevdikleriyle olan tek bağı. Eğer bu kahrolası dünyaya tıklıp kaldıysa... en azından elinde o fotoğraf bulunmalıydı.

"Beni onunla kandırmayı mı düşünüyordun?" diye sordu Bryce.

Nesta omuz silkti. "Senin için değerlidir diye düşünmüştüm."

"Sizinle oynamadığım ne malum? Sizi bırakıp kaçabilmek için fotoğrafa değer veriyormuş gibi davranamaz mıyım?"

"Hayatta mıyız diye bakmak için koşarak gelmenin sebebi de bu" dedi Azriel sakince.

Peki. Bu kez kendini ifşa edecekti. "Yıldızı vur" dedi Azriel'e.

"Ne kadar güçle?"

Tanrılar, bu gerçekten çok kötü bir fikir olabilirdi. Hiç bilmediği, anlamadığı bir güçle denemeye girişmek...

"Birazcık. Beni kızartmamaya dikkat et yeter."

İçinde Middengard Solucanı'yla olanlardan sonra Azriel'in bundan fazlasını yapamayacağına dair bir his vardı. Ama Azriel'in dudakları yukarı kıvrıldı. "Elimden geleni yaparım."

Bryce kendini hazırlayıp derin bir nefes aldı...

Daha nefesini salamadan savaşçı harekete geçti. Mavi bir şimşek, yakıcı ve sert bir güçle yıldızına çarptı. Bryce öksürüklere boğularak iki büklüm oldu. Göğsündeki yanmayı, bu yabancı gücün verdiği tuhaf hissi bastırarak nefes almaya çalıştı.

“İyi misin?” diye sordu Nesta, endişelenmiş gibiydi.

Azriel’in gücü yüzünden mi böyle olmuştu? Yoksa bu dünyayla ilgili bir şey miydi? Hunt’ın gücü bile böyle değildi... seyreltilmemiş, yüksek dereceli alkol gibi.

Bryce gözlerini kapatıp ona kadar saydı, güçlkle nefes alıyordu. Gücün kanına karışmasına izin verdi. Kemiklerine. Bedenindeki her bir parça güçle karıncalandı.

Yavaşça doğrularak gözlerini açtı. Nesta ve Azriel’in yüzünün aydınlanmasından gözlerinin akkor haline geldiğini anladı.

İkisi de gerilmişti, Bryce’in kaçmasına ya da saldırmasına hazırlanarak ellerini silahlarına atmışlardı. Ama Bryce ellerini –şimdi bembeyaz bir ışık saçıyorlardı– onlara doğru uzattı.

Elini önce Nesta tuttu. Ardından Azriel’in yara izleri içindeki eli, elini kavradı. Tenlerinin birleştiği yerden ışık sızıyordu. Sanki Azriel’in gölgeleri meraklı yılanlar gibi olanları izliyordu.

Bryce tünelin ağzını gözünün önüne getirdi. İşte oradaydı. Oraya gitmek istiyordu...

Göz açıp kapayınca kadar hallolmuştu.

İçindeki katıksız güç, atlayışla birlikte biraz azaldı. Gözlerinin akkору söndü, cildi eski haline geri döndü. Şimdi ışık saçan tek şey yine yıldızıydı.

Azriel ve Nesta’nın ona daha farklı baktığını gördü. Kuşkuyla ama saygılı bir şekilde bakıyorlardı.

Azriel, “Hadi gidelim” dedi Bryce’in elini bırakarak. Çünkü kılıç ve hançer şimdi birbirlerini çekmekle kalmıyordu, şarkı da söylüyorlardı. Bryce’in yapması gereken tek şey elini onlara uzatmak ve...

Ama kendini bu isteğe kaptırmasına fırsat kalmadan Azriel karanlığın içine doğru yürümeye başladı.

Azriel’in birkaç metre gerisinden yürümek bıçakların şarkısına engel olmaya yetmedi. Fakat Bryce onları görmezden gelmek için uğraştı, Nesta’nın dikkatli bakışlarının farkındaydı. Her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışıyordu.

Ancak öyle olmadığını biliyordu. Hiç de yolunda değildi. İçinde bu tünellerin sonunda bekleyen şeyin çok daha kötü olduğunu dair bir his vardı.

* * *

Nesta saatler sonra duvardaki bir başka resmi göstererek, "Kazan" dedi. Duvarda gerçekten dev gibi bir kazan resmi vardı, üstünde üç yıldız olan bir dağın tepesinde bulunuyordu.

Azriel durdu ve başını yana eğdi. "Bu Ramiel." Bryce'ın sorar gibi baktığını görünce açıkladı. "İllyrialılar için kutsal bir dağ."

Bryce başıyla resmi işaret etti. "Bir kazan bu kadar önemli kulan nedir?"

"Bu kazanı" diye düzeltti Azriel. Bryce başını iki yana salladı, anlamamıştı. "Sizin dünyanızda kazanla ilgili hikâyeler yok mu? Feyler gelirken bu geleneği de getirmemiş mi?"

Bryce dikkatle dev kazanı inceledi. "Hayır. Bizim beş tanrımız var ama kazan falan yok. Ne işe yarıyor?"

"Tüm yaşam ondan gelmiştir ve gelmektedir" dedi Azriel, sesinde saygıya benzer bir şey vardı. "Yüce Ana, kazanın içindekileri bu dünyada boşaltmış ve böylece yaşam oluşmuş."

"Ama kazan gerçek... efsaneden ibaret değil" dedi Nesta usulca. Duyulabilecek şekilde yutkundu. "Bir düşman beni kazanın içine itince Ulu Peri'ye dönüştüm. Kazan saf güçten oluşuyor, aynı zamanda da... duyarlı."

"Taktığın o maske gibi mi?"

Azriel kanatlarını sıkıca topladı, potansiyel bir düşmanla bu kadar güçlü bir araç hakkında konuşmaktan çekindiği belliydi. Ama Nesta sordu. "Maske'de bir bilinç sezdin mi?"

Bryce başını salladı. "Benimle konuştuğunu falan söyleyemem. Sadece... hissettim."

"Nasıl bir histi?" diye sordu Nesta sessizce.

"Ölüm gibi" diye fısıldadı Bryce. "Ölümün cisimleşmiş hali gibi."

Nesta uzaklara daldı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Maske'nin yaptığı da bu. Onu takan kişiye ölüme hükmetme gücünü veriyor."

Bryce'ın kanı buz kesti. "Bu burada... normal tür bir silah mı sayılıyor?"

"Hayır" dedi önden gitmekte olan Azriel, omuzları gerilmişti. "Sayılmıyor."

Nesta açıkladı. "Maske, Kazan tarafından yaratılmış korkunç bir güce sahip olan üç objeden biridir. Onlara Korku Ganimeti deriz."

"Peki Maske... senin mi?"

"Ben de Kazan'ın bir yaratımıyım" dedi Nesta. "Bu da Maske'yi kullanmama olanak sağlıyor." Sesinde kibirden ya da böbürlenmeden eser yoktu. Sadece soğuk bir teslimiyet ve sorumluluk duygusuyla konuşuyordu.

"Yaratım demişken" dedi Bryce düşünceli bir tavırla. "Dövmemin Yaratım olduğunu söylemişsiniz."

"Onu biz de anlamadık" dedi Nesta. "Öyle olması için bu dünyada, Kazan tarafından yaratılmış mürekkebe sahip olman gerektirdi."

Boru buradan gelmişti. Midgard'a, Theia ve Pelias tarafından getirilmişti. Belki o da Kazan tarafından yapılmıştı.

Bryce bu düşünceleri ve aklına gelen soruları bir kenara bıraktı. "Midgard'da, Kazan gibi bir şey yok. Solas bizim güneş tanrımız, Cthona da onun eşi ve toprak tanrıçası. Luna ay, kız kardeşi Ogenas ise Cthona'nın denizlerdeki kuskanç tanrıça. Urd hepsini yönetir, kaderi dokuyan odur." Bryce biraz düşündükten sonra ekledi. "Urd aynı zamanda burada olma nedenim sanırım."

"Urd" diye fısıldadı Nesta. "Feyler kaderimizi Kazan'ın belirlediğini söyler. Belki de sizin dünyanızda Urd'a dönüşmüştür."

"Bilmiyorum" dedi Bryce. "Hep halkları Midgard'a göç ettikten sonra orijinal dünyaların tanrılarına ne olduğunu merak etmişimdir. Onlar da peşlerinden mi geldi? Urd'u, Luna'yı ya da tanrılardan birini yanımda getirdim mi?" Mağaraları işaret etti.

"Buradalar mı, yoksa dünyanızda sığınacak bir tanrım olmadan yapayalnız mıyım?"

Yeniden yürümeye başladılar, sorular cevapsız kalmıştı.

Bryce, Maske'yi gördükten sonra bunu merak etmeden durmadığı için sordu. "Öldüğünüz zaman ruhunuz nereye gidiyor?" Ruh kavramına inanıyorlar mıydı? Belki de bununla başlaması gerekirdi.

Ama Azriel, "Yüce Ana'ya geri döner" dedi. "Yüce Ana ölen kişi için yeni bir amaç bulana kadar huzur içinde onun kalbinde dinlenir. Yaşanacak başka bir hayat ya da yeni bir dünya." Azriel Bryce'a yandan bir bakış attı. "Peki ya sizin dünyanızda?"

Bryce'ın müdesi burkuldu. "Biraz... karışık."

Yürürken yapacak başka bir şeyleri olmadığı için açıklamaya başladı. Kemik Mahallesi'ni ve diğer Sessiz Diyarları, Yeraltı Kralı'm ve Yelken Açma'yı anlattı. Devrilen ya da kıyıya varmayı başaran siyah kayıkları. Geçiş ücreti olarak verilen Ölüm Mührü'nü. Ardından ikinci ışığı açıkladı, kalan son enerjilerini de Asteriler için besine dönüştürmek üzere onlardan alan ruhların kıyma makinesini anlatmaya harcadı.

Sözlerini bitirdiğinde yol arkadaşları sessizdi. Düşünceye daldıklarından değil, kapıldıkları dehşetten susuyorlardı.

"Yani seni bekleyen bu mu?" diye sordu sonunda Nesta. "Besine... dönüşmek mi?"

"Beni bekleyen bu değil" dedi Bryce sessizce. "Ben, şey... beni neyin beklediğini bilmiyorum."

"Neden?" diye sordu Azriel.

"Bahsettiğim o arkadaşım, Asteriler hakkındaki gerçeği öğrendiğini söylemiştim ya hani? Öldüğünde Yelken Açma esnasında kıyıya varma şerefinin ondan esirgeneceğinden endişelenmiştim. Son bir kez daha saygısızlığa uğramasına izin veremezdim. O zamanlar ikinci ışıktan haberim yoktu. Ben de Yeraltı Kralı'yla pazarlık yaptım: arkadaşımınkine karşılık kendi ruhumu, Kemik Mahallesi'ndeki yerimi teklif ettim." Yine o dehşet dolu sessizlik devam ediyordu. "Yani öldüğümde oraya gitmeyeceğim. Nereye gideceğimi bilmiyorum."

"En azından Kemik Mahallesi'ne gitmeyeceğini bilmek içini rahatlatıyor olmalı" dedi Nesta. "Enerjini çekip alsınlar diye." Ürperdi.

"Evet" dedi Bryce. "Ama oraya değilse nereye gideceğini?"

"Hâlâ bir ruhun var mı?" diye sordu Nesta.

"Doğrusunu istersen bilmiyorum" dedi Bryce. "Varmış gibi hissediyorum. Fakat ben öldüğümde yaşamaya devam edecek olan nedir?" İç geçirdi. "Ya bu dünyada ölürsem... ruhuma ne olacak? Midgard'a geri mi dönecek, yoksa burada mı kalacak?" Kelimelere döktüğünde hepsi daha da iç karartıcı geliyordu. Boğazı acı verecek kadar tıkanı.

Parlak bir şey gözlerini kamaştırdı... telefonu. Hunt'ın yüzü ona gülümsüyordu.

"Al" dedi Nesta. Bryce hiçbir şey söylemeden telefonu aldı, eşini görünce ağlamamak için kendini zor tuttu. "Sözünü tutkun ve bizi karşıya geçirdin. Telefonunu alabilirsin."

Bryce sebebinin bundan ibaret olmadığını biliyordu ama başını sallayarak teşekkür etti.

Ekranı Nesta ve Azriel'e doğru çevirdi. "Bu Hunt" dedi boğuk bir sesle. "Eşim."

Azriel fotoğrafa baktı. "Kanatları var."

Bryce başını salladı, boğazına bir yumru oturmuştu. "O bir melek." Ama Hunt'tan bahsedince gözleri daha da çok yanmaya başladı, bu yüzden telefonu cebine koydu.

Yürümeye devam ettikleri sırada Nesta sordu. "Tekrar mola verdiğimizde... o zumbırtının nasıl çalıştığını gösterir misin?"

"Telefonun mu?" Kelime dillerine çevrilemezdi ve onların aksarıyla söyleyince kulağa son derece aptalca geliyordu.

Ama Nesta başını salladı, gözlerini ilerideki tünele dikmişti. "Ne işe yaradığını anlamaya çalışırken hepimiz kafayı yedik de."

* * *

Tharion, ejderhayı dövüş çukurunun tuvaletinde köşeye sıkıştırdı. Öğle maçında jaguar şekil değiştirenin bacağına açtığı yara yüzünden topallıyordu. Bu akşam seyircinin en yoğun olduğu saatte maça çıkmayacaktı çünkü dövüş ringinde bu kez Ithan vardı.

"Holstorm'u sakın öldürme" diye uyardı Ariadne'yi.

Ariadne başını geriye attı, alev alev yanan gözlerle Tharion'a bakıyordu. "Onunla maça çıkacağını kim söylüyor?"

Dövüşe bir saatten az kalmıştı ve Ithan'ın rakibi henüz açıklanmamıştı. "Engerek, Ithan'ın üstüne başka kimi salabilir ki? Burada ondan daha güçlü olan tek dövüşçü sensin. Ithan'a rakip olabilecek tek kişi."

"Ne kadar gurur verici."

"Onu sakın öldürme" diye hurladı Tharion.

Ariadne kırıksızlarını kırıştırdı. "Öldürürsem ne olur?"

Tharion dişlerini sıktı. "Ithan iyi bir adam. Pek çok kişinin de değer verdiği biri, onu öldürmen Engerek'in çok işine yarar. Dövüşü çabuk bitir, elinden geldiğince de acısız olmasına dikkat et."

Ari ışıldayan gözleriyle ters düşen soğuk bir kahkaha attı. "Bana emir veremezsin."

"Hayır, veremem" dedi Tharion. "Sadece tavsiyede bulunuyorum. Ithan'ı öldürürsen, ona ölümcül bir zarar verirsen o kadar çok düşmanın olur ki şaşırırsın. Özellikle de Tristan Flynn... Patavatsız bir aptal gibi görünebilir ama seni elleriyle parçalayacak kadar beceriklidir, ayrıca bu düşmanların arasında beni de sayabilirsin."

Ariadne güldü, Tharion'ın yanından dolanıp geçmeye kalktı. Tharion onu kolundan yakalayıp sivri tırnaklarını yumuşak etine batırdı. "Ciddiyim."

"Peki ya ben?" dedi Ariadne alaycı bir sesle.

"Sana ne olmuş?"

"Ithan Holstrom'u da bana zarar vermemesi için uyaracak mısın?"

Tharion gözlerini kırptırdı. "Sen bir ejderhasın."

Ariadne yine soğuk soğuk güldü. "Yapmam gereken bir iş var. Ben de yemin ettim."

"Hep kendi çıkarını düşünüyorsun."

Ariadne kolunu kurtarmaya çalıştı ama Tharion parmaklarını etine daha fazla batırdı. Ejderha tısladı. "Ben senin küçük entrikacı grubunun bir parçası değilim, olmak da istemiyorum. Sizi de Asterilere karşı düzenlemeye çalıştığınız şeyi de umursadığım yok. Hepinizin öleceği çok belli."

"Peki sen ne istiyorsun Ari? Böyle bir hayat mı?"

Ari'nin derisi ısındı, Tharion avuçları yanınca onu bırakmak zorunda kaldı. Ejderha ürpertici sessizlikteki çukura açılan kapıya doğru yürüdü. Engerek Kraliçe dövuşü sadece kendisinin izleyeceğine söz vermişti.

Ariadne kapıyı açtı ve omzunun üzerinden seslendi. "Kurdunu barbekü soslu mu, yoksa salçalı mı istersin?"

* * *

"Demek bir telefon bu fotoğrafları çekebiliyor" dedi Nesta kelinin üstüne basa basa. Taşlardan atlayarak küçük bir dereden daha geçiyorlardı. "Bu fotoğraflar zamanda bir ânı yakalıyor, o ânın içindeki insanları değil, öyle mi?"

"Telefonlarda kamera var" dedi Bryce. "Kamera da şey yapar... evet. Hızlıca o ânın resmini yapar diyebiliriz." Tanrılar aşkına, kendi dilinde açıklaması gereken çok fazla kelime ve terim vardı. Konuşmaya devam etti. "Ama tüm detayları kusursuzca yansıtarak yapar. Daha fazlasını sormayın çünkü nasıl olduğunu ben de bilmiyorum."

Nesta zarafetle karşı kıyıya atlarken kıkırdadı. Azriel önde, karanlığın içinde ilerliyor, etrafındaki resimler Bryce'ın ışığıyla aydınlanıyordu. Yine savaş, yine ölüm, yine acılar vardı... Bu kez daha büyük ölçekteydi; bütün şehirler yanıyor, insanlar acıyla haykırıyordu. Tahribat ve felaket bambaşka bir boyuta ulaşmıştı. Acıya karşı koyacak bir cennet yoktu. Sadece ölüm vardı.

Nesta derenin kenarında durup Bryce'ın karşıya geçmesini bekledi. "İçinde müzik de var demek. Symphonia gibi?"

"O nedir bilmiyorum ama evet, içinde müzik de var. Telefonumda birkaç bin şarkı vardır."

"Bin mi?" dedi Nesta hızla ona dönerek. Bryce son taşın üstünden kıyıya atladı, spor ayakkabıları çakılların üzerinde kayıyordu. "O minicik şeyin içinde mi? Hepsini sen mi kaydettin?"

"Hayır... işi bunları kaydetmek olan insanların oluşturduğu koskoca bir sektör var. Fakat siz sormadan söyleyeyim nasıl yaptıklarını ben de bilmiyorum." Dengesini bulduktan sonra şimdi zifiri karanlığın içinde heyula gibi bir gölgeden ibaret olan Azriel'in peşinden yürümeye başladı.

Nesta yetişip Bryce'ın yanında yürümeye koyuldu. "Bir de diğer insanlarla zihinden konuşmanı sağlıyor."

"Sayılır. Diğer insanların telefonlarına bağlanabiliyor, böylece sesini ârında karşıya ileterek..."

"Dur tahmin edeyim, bunun nasıl olduğunu da tam olarak bilmiyorsun."

Bryce güldü. "Üzücü ama doğru. Teknolojik ürünleri alıp kullanıyoruz ama nasıl çalıştıklarını sorgulamıyoruz. Telefondaki fenerin nasıl çalıştığını bile açıklayamam." Bryce göstermek için butona bastı, mağara aydınlandı. Şimdi etraflarını saran duvarlardaki savaş sahneleri ve acı çeken insan resimleri çok daha çarpıcıydı. Azriel ileriden tısladı, elini gözlerine siper ederek onlara döndü. Bryce hemen feneri kapattı.

Nesta sıırttı. "Yemeğini pişirip giysilerini değiştirmemesine şaşırdım."

"Birkaç yıl sonra belki o da olur."

"Ama bunları yapmak için de büyü gücünüz var, değil mi?"

Bryce omuz silkti. "Evet. Benim dünyamda büyü ve teknoloji iç içe geçmiştir. İlkinden nasibini pek almamış olanlar için teknoloji gerçekten bu boşluğu doldurmaya yardımcı oluyor."

"Peki bize gösterdiğin o silahlar" dedi Azriel sessizce, yetiştirmeleri için durdu. "O... tabancalar."

“Onlar teknoloji ürünü” dedi Bryce. “Büyülü değiller. Ama bazı Vanirler büyü ve makineleri ölümcül bir etki yaratacak şekilde birleştirmenin yollarını buldular.”

Etrafa ağır bir sessizlik çöktü.

“Geldik” dedi Azriel ilerideki karanlığı işaret ederek. Demek bu yüzden durmuştu.

Şimdi yollarını devasa büyüklükte metal bir duvar kapatıyordu, yaklaşık on metre yükseklikte ve genişlikteydi. Ortasında kocaman, sekiz köşeli bir yıldız vardı.

Resimler metal duvara doğru devam ediyordu: savaş ve acı. İki kadın geçidin iki yanında koşuyordu, sanki bu duvara koşuyorlardı. Gerçekten de yıldızın etrafına kemerli bir geçit çizilmişti. En başından beri hedef burasıymış gibi.

Bryce başını çevirip Nesta’ya baktı. “Yıldızımı burada mı görmüştün?”

Nesta duvara, yıldız kabartmasına, etraflarını saran mağaraya bakarak yavaşça başını iki yana salladı. “Nerede olduğumuzu bilmiyorum. Burası nedir bilmiyorum.”

“Öğrenmenin tek bir yolu var” dedi Bryce sahte bir cesaret gösterisiyle duvara yaklaşarak. Yanında tel gibi gerilen Azriel de duvara doğru yürümeye başladı, bir elini şimdiden Doğrucu’ya atmıştı.

Yıldızın en alttaki ucu aşağıya, tam Bryce’m önüne doğru uzanıyordu. Elini metale koyup itti ama hiçbir şey olmadı.

Nesta, Bryce’m yanına geldi ve eliyle metale hafifçe vurdu. Tok ses mağaranın duvarlarında yankılandı. “Gerçekten kıpırdayacak mı sandın?”

Bryce yüzünü buruşturdu. “Denemeye değer diye düşündüm.”

Nesta bir şey söyleyecek gibi oldu –belki de Bryce’la dalga geçecekti– ama metal gıcırtsını duyduğunda sustu. Yavaşça bir adım geri çekildi. Azriel kolunu Nesta’nun önüne uzattı, mavi ışık yara izi dolu elinde oynayıyordu.

Bryce kapının önünde yalnız kaldı.

Zaten istese bile kıpırdayamaz, gözlerini kıpırdayan duvardan çekemezdi.

Yıldızın sivri uçları genişleyip daralmaya başladı, nefes alıyor gibi görünüyordu. Metalden dişliler birbirine geçmiş gibi bir çıtırtı geldi. Ardından kilitler açıldı.

Yıldızın en alttaki ucunda, üçgen şeklinde bir kapı açıldı.

Yıldız kapısının arkasında sadece kuru, eski bir karanlık bekliyordu. Ne bir ses duyuluyordu, ne de bir hayat belirtisi vardı. Yine karanlıkla karşı karşıyaydılar. Nedense bu karanlık arkalarındaki tüneldekinden daha eskiydi. Daha ağır. Daha tetikte.

Sanki canlıydı. Ve açtı.

Bryce yine de karanlığa adım attı.

“Burası ne böyle?” diye fısıldadıktan sonra cesaretini toplayıp kapının arkasındaki tünele bir adım daha attı. Azriel ve Nesta hemen peşine düştü.

Tiz bir metal sesi havayı yırtınca Bryce hızla döndü...

Çok geç kalmıştı. Azriel bile kapıyı kapanmaktan alıkoyacak kadar hızlı davranamamıştı. Çarpma sesi Bryce’in ayaklarında ve bacaklarında yankılandı. Tozlar havaya savruldu.

İçeride kalmışlardı.

Bryce’in yıldızı parladı... ve söndü.

Kollarındaki tüyler diken diken oldu, ilkel bir içgüdü nedenini bilmeden *kaçmasını* haykırıyordu.

Azriel’in eli ışık saçmaya başladı, daha önce bunun fey ışığı olduğunu söylemişti. İki ışık küresi ileri doğru süzülüp kısa geçidi aydınlattı. Geçidin diğer ucunda geniş, daire şeklinde bir alan vardı. Zemin tünelin duvarlarındakilere benzeyen semboller ve çizimlerle doluydu.

Nesta korkuyla fısıldadı. "Göğsündeki yıldızı işte burada görmüştüm." Ataraksiya'yı çekti, kılıç karanlıkta parladı. "Buraya Hapishane diyoruz."

* * *

Ithan tam da maç günleri gibi olduğunu düşündü. Bedenini aynı huzursuzluk, aynı odaklanma hissiyatı sarmıştı.

Ama bu kez hakem yoktu. Kurallar yoktu. Mola ilan edecek kimse yoktu.

Dövüş çukurunun ortasındaki boş ringin kenarında durdu, arkadaşları ve Sigrid ringin etrafını çevirmişti. Şiddete dayanamayan periler uzak durmayı seçmişti.

Ejderha ortalarda yoktu.

Ithan üçüncü derece yanıkların ne kadar kötü olduğunu araştırmaya cesaret edememişti. Gidip Athalar ve Ruhn'ı kurtaracak halde olacak mıydı bilmiyordu. Ve anlaşılan Zebani'yi... neler dönüyordu?

Odaklan. Dövüşte hayatta kalırsa -kazanırsa- bu akşam buradan çıkabilirlerdi. Kazanmaya alışkındı. Yani bir zamanlar.

Yanında duran Flynn, "Ejderha dikkatini dağıtmaya çalışacaktır" dedi, gözlerini boş ringe dikmişti. "Ama alevlerini atlatabilirsen bence onu yenebilirsin."

"Ejderhadan hoşlandığınızı sanıyordum" diye mırıldandı Declan. "Kelime oyunu yapmıyorum."

"Arkadaşımı kızartacaksa hayır."

Ithan gülümsemeye çalıştı ama başaramadı.

Tharion, "Ari sana acımayacaktır" diyerek konuşmaya dahil oldu. Bir saat önce geri dönmüş ama odasına girip kapıyı kapatmıştı. Hiç değilse dövüş için çıkıp gelmişti.

"Peki ne yapması gerekiyor Ketos?" diye sordu Flynn. "Durup cayır cayır yanmayı mı bekleyecek?"

"Engerek Kraliçe'nin bunu son derece eğlenceli bulacağına bahse girerim" dedi Declan ciddi bir sesle.

Ithan gülümsemekten kendini alamadı.

Tharion ise ciddiyetini bozmadan Ithan'a döndü. "Ari büyük ihtimalle canım yakacak. Hem de çok fazla. Ama aşırı kibirlidir, bunu ona karşı kullanabilirsin."

Ithan, Sigrid'in bakışlarını üzerinde hissediyordu. Buna rağmen mer'e başını salladı. "Su büyüyle alevleri söndüreceğine söz verirken sorun kalmaz."

Tharion'un dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Holstrom, ben... Bak, daha önce saçma sapan konuştuğumu biliyorum..." Başını iki yana salladı. "Beni buradan çıkarabilirsen minnettar kalırım. Denemen bile benim için çok değerli. Önemsiyor olman."

Ithan, "Biz bir sürüyüz" dedi Tharion, Flynn ve Dec'e. "Elbette birbirimizi kollayacağız." Hiçbiri karşı çıkmadı. Ithan'ın kalbi sıkıştı.

Tharion'un gözleri heyecanla parladı. "Teşekkürler."

Karşı taraftaki çift kanatlı kapı açıldı, parlak altın sarısı tulumu ve aynı renk boğazlı spor ayakkabılarıyla Engerek Kraliçe görüldü.

"Muhtemelen Ari'ye bir alev topu halinde çatı kirişlerinden üstüne atlamasını söylemiştir" diye homurdandı Tharion. Yılan şekil değiştiren hiç acele etmeden zarifçe yürümeye koyulmuştu. Ithan başını kaldırıp yukarı baktı ama keskin kurt gözlerinin görebildiği kadarıyla ringin gölgeler içindeki tavanı boştu.

Engerek Kraliçe birkaç metre ötede durup Ithan'a hafifçe gülümsedi. "Bunları mı giyeceksin?" Kaşlarını çatarak tişörtüne ve kot pantolonuna baktı. Bu cehennem çukuruna geldiğinden beri üstünde bunlar vardı. Ama Engerek Kraliçe başını Tharion'a doğru salladı. "Ona biraz çekidüzen vermeliydin."

Tharion cevap vermedi, yüzü taş kadar ifadesizdi.

Engerek Kraliçe döndü, erimiş altın gibi parlayan tulumuyla en yakındaki basamağa doğru yürüdü. Kendini yere bırakıp elini zarifçe Ithan'a doğru salladı. "Başla."

Ithan boş ringe göz attı. "Ejderha nerede?"

Engerek Kraliçe telefonunu çıkarıp bir şeyler yazdı, zaten solgun olan yüzü ekranın ışığında hayalet gibi görünüyordu. "Ariadne mi? Ah, artık benim için çalışmıyor."

"Ne?" dedi Tharion ve Flynn aynı anda.

Engerek Kraliçe başım telefonundan kaldırmadı, başparmaklarıyla bir şeyler yazmaya devam ediyordu. Metalik altın sarısına boyanmış olan uzun tırnakları ışıktaki parlıyordu. "Bir saat önce reddedilemeyecek kadar güzel bir teklif geldi."

"Ari senin kölen değil" dedi Tharion sertçe, yüzü Ithan'ın hiç görmediği kadar öfke doluydu. "Sen onun sahibi değilsin."

"Hayır" dedi Engerek Kraliçe yazmaya devam ederek. "Ama sözleşme... ikimiz için de avantajlıydı. Ari de kabul etti." Sonunda başını kaldırdı. Tharion'a bakarken yeşil gözlerinde merhametten eser yoktu. "Bana sorarsan bunu Ithan'ı yakmak zorunda kalmamak için kabul etti. Bu konuda suçluluk duymasına kim sebep oldu acaba?"

Herkes dönüp mer'e baktı, Tharion ise şaşkın bir halde Engerek Kraliçe'ye bakakalmıştı.

"Elbette" diye devam etti Engerek, telefonuna odaklanarak yeniden bir şeyler yazmaya başlamıştı. "Yeni patronuna ejderhanın yumuşak kalpli biri olduğunu söylemedim. Ama yeni çevresi göz önüne alınırsa çabucak sertleşecektir diye düşünüyorum." Telefonundan mesaj gönderme sesi yükseldi.

Tharion kusacak gibi görünüyordu. Ithan onu suçlayamazdı.

Ama Ithan odaklanmaya ve sakinleşmeye çalıştı. Kraliçe dengesini bozmak istiyordu. Onu sersemletmek istiyordu. Omuzlarını dikleştirdi. "Öyleyse kiminle dövüşeceğim?"

Engerek Kraliçe telefonunu cebine koydu, bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi.

"Elbette Fendyr vârisiyle."

* * *

"Rhys'i bulmamız gerek."

"Öyleyse dağı tırmanmamız, büyülu koruma duvarlarını aşip aşağı inmemiz, sonra da Rhys'e zihin yoluyla ulaşamayacak kadar uzakta olmamamız için dua etmemiz gerekecek."

Bryce sessizce tartışan Azriel ve Nesta'yı dinliyor, onlar abışırken etrafı gözden geçiriyordu.

"Burası çok tehlikeli bir yer" dedi Azriel ciddi bir sesle. "O koruma duvarları katran gibi yapışkan."

"Evet" dedi Nesta. "Ama onca yolu geldikten sonra neden buraya kadar sürüklendiğimizi görelim."

"Bryce'ın neden buraya kadar sürüklendiğini... yıldız tarafından." Sonunda ikisi de dönüp ona baktı, yüzlerinde gergin bir ifade vardı.

Bryce yüzüne masum bir ifade yerleştirerek sordu. "Hapishane nedir?"

Nesta bir anlığına dudaklarını büzdükten sonra, "Kıyılarımızın açığında sisli bir ada" dedi. Ardından Azriel'e baktı. "Sence okyanusun altından yürüyebilir miyiz?"

Azriel başım yavaşça iki yana salladı, koyu renk saçları yukarıda sallanan fey ışıklarında parlıyordu. "O kadar yürüyebilmemize imkân yok. Kapı bizi anakaradan buraya taşıyan bir tür portal olmalı."

Nesta kaşlarını kaldırdı. "Bu nasıl olabilir?"

"Arazinin her yerinde mağaralar ve uzak yerlere açılan kapılar var" dedi Azriel. "Belki bu da onlardan biridir." Bakışları Bryce'a kaydı, konuşulanları büyük bir dikkatle dinlediğini fark etmişti. "Hadi içeri girelim."

Büyük ve nasırlı eliyle Bryce'ı elinden tutup ilerideki bölmeye doğru çekti.

Yüzü altın rengi kürelerin ışığında soğuk bir kararlılıkla doluydu, ela gözleri karanlığı gözden geçirerek etrafta geziniyordu.

Azriel'e bu kadar yakınken -ele eleyen- Bryce kılıç ve hançerin yine uğuldayıp nabız gibi attığını duyabiliyordu. Kulaklarında yankılanan bir zonklama başlamıştı.

Yıldız Kılıcı'nın sapı ona doğru döndü, Bryce elini uzatsa ona dokunabilirdi. Tek harekette sapını kavrayabilirdi.

Azriel ona uyanır gibi baktı.

Bryce sakın, sıkılmış bir yüz ifadesi takındı. Azriel kendi iyiliği için dikkatli olmasını anlatmak amacıyla mı öyle bakmıştı, yoksa yanlış bir hareket yapmaması için mi?

Belki de ikisi birdendi.

Kısa geçidin sonundaki geniş, daire şeklindeki bölmeye çok çabuk ve hızlı vardılar. Fey ışıkları taş zemine oyulmuş çizimlerin üstünde dans ediyordu, bu çizimler de tünellerde gördükleri kadar süslü ve detaylıydı. Odanın zemini boydan boya çizimlerle kaplıydı.

Bryce'ın içinde kötü bir his, bir ağırlık, bir uzak durma isteği vardı.

Kılıç ve hançer bile sessizleşmişti. Yıldız hâlâ sönüktü. Görevleri bitmiş gibiydi. Onu getirmeleri gereken yere varmışlardı.

Bryce iç çekti. "İçeri giriyorum. Geride kalın" dedi Azriel'e.

"Eğlenceyi kaçıralım mı yani?" diye homurdandı Azriel. Nesta arkalarından kıkırdadı.

"Ben ciddiym" dedi Bryce elini çekmeye çalışarak. "Siz burada kalın."

Azriel elini bırakmadı. "Ne hissediyorsun?"

"Korumaları" dedi Bryce arena büyüklüğündeki mağarayı tekrar gözden geçirerek. Orada, tam ortada...

Yine sekiz köşeli bir yıldız vardı.

Nesta'mn daha önce gördüğü yıldız bu olmalıydı. Bryce'ın göğsündeki yıldız yanıt verir gibi bir anlığına parlayıp söndü.

Nesta yanlarına gelip eliyle işaret etti. "Arp yıldızın tepesinde duruyordu."

"Arp mı?" diye sordu Bryce, Azriel'in uyanır gibi Nesta'ya baktığı gözünden kaçmamıştı. Ama Nesta gözlerini yıldızdan ayırmadan kendi kendine konuşur gibi mırıldandı. "O koruma büyülerini tarafından orada tutuluyordu."

Azriel içeriyi gözden geçirdi, Bryce'ın elini hâlâ bırakmamıştı. "Burada başka nelerin saklı olduğunu bilmiyoruz" dedi Nesta'ya.

“O zaman Arp’tan başka bir şey sezmemiştim” dedi Nesta ama hâlâ bir savaşçı dikkatiyle içeriyi gözden geçiriyordu.

“Buraya ikinci bir giriş yolu olduğunu da fark etmemiştik” dedi Azriel. “Şu anda hiçbir varsayımda bulunamayız.”

Bryce boynundaki Archesia tılsımına dokundu. Tılsım onu galeride korumuştı... Jesiba’nın birinci sınıf korumalarından geçmesini sağlamıştı...

Burada bir yerlerde bir cevap olmalıydı. Bir şey hakkında. Herhangi bir şey.

Bryce tılsımı parmaklarının arasına aldı. Sonra Azriel’in omzunun üzerinden baktı ve gözleri kocaman açıldı. “Dikkat et!”

Azriel elini hemen bıraktı ve hızla görünmeyen, hissedilmeyen düşmana doğru döndü.

Var olmayan düşmana.

Bryce, Fey süretiyle yerinden fırladı, savaşçı orada kimse olmadığını fark edene kadar büyüleri korumaları geçmişti bile.

Azriel öfkeyle yüzünü astı ama Nesta hoşuna gitmiş gibi sınıtıyordu.

“Artık kendi başınasın” dedi Azriel, ellerindeki mavi taşlar da yüzündekine denk bir öfkeyle ışıldıyordu.

Bryce kaşlarını kaldırarak birkaç adım geriledi. “Gerçekten geçemez misin?”

Azriel çömelip yara izleriyle dolu elini taş zemine sürdü, öfkesi merak karşısında kaybolmaya başlamıştı. “Pekmez kadar yoğunlar.” Dudakları yukarı kıvrılarak Bryce’a baktı. “Takdir mi etsem, yoksa endişeye mi kapılsam bilemedim.” Ayağa kalkıp başıyla Nesta’ya işaret etti. “İçeri giriyor musun?”

Nesta kollarını göğsünde kavuşturarak Azriel’in yanında kaldı. “Önce ne olacağını görelim.”

Bryce yüzünü astı. “Teşekkürler.”

Nesta gülümsemedi. “Acele et. Etrafı incele ama fazla oyalanma” demekle yetindi.

“Kılıcım yanımda olsaydı daha iyi olurdu” dedi Bryce.

Azriel bir şey söylemedi, yüzü ifadesizdi. *Peki.* Bryce iç çekerek yerdeki çizimleri gözden geçirdi. Helezonlar, yüzler ve...

Kollarındaki tüyler diken diken oldu.

"Bunlar Midgard'ın takımyıldızları." Bryce bir küme yıldızı işaret etti. "Bu Büyük Kepçe. Bu da... Orion. Hunter."

Hunt. Onun Hunt'ı.

Yıldızların izini sürüp izledikleri yolu incelerken yol arkadaşları, tüneller, her şey aklından uçup gitti. Archesia tılsımı etrafındaki büyülü korumaları temizlemeye çalışırken ısınmıştı.

"Okçu" diye fısıldadı Bryce. "Akrep ve Balık... Bu benim kozmosumun haritası." Botu yerde çıkıntı yapan bir yan küreye çarptı, üstüne çığlık atan bir yüz çizilmişti. "Siph." En uzak gezegen. Bir sonrakine, üstünde sert bir erkek yüzü olan benzer tümseğe geçti. "Orestes."

"Orestes mi?" dedi Azriel sertçe, Bryce yeniden tünelin girişinde duran Azriel ve Nesta'ya baktı. "Savaşçı mı?"

Bryce gözlerini kırptırdı. "Evet."

"Enteresan" dedi Nesta başını yana eğerek. "Belki de isim aynı kaynaktan geliyor."

Bryce bir sonraki tümseği gösterdi, üstünde sakallı ve yaşlı bir adamın yüzü vardı. "Oden." Odanın merkezine yakın olan bir sonraki tümseğin üstünde gülen genç bir erkeğin yüzü görünüyordu. "Lakos." Yıldızın diğer tarafında üzerine miğfer çizilmiş, devasa bir tümsek bulunuyordu. "Thurr" dedi Bryce. Sonra üstüne bir kadın kafası çizilmiş olan başka bir yükseltiyi işaret etti. "Farya." Onun ilerisinde, üzerinde yılan gibi kıvrılan filizler olan büyük ve yüksek bir tümsek vardı. "Sol" diye fısıldadı güneş şeklindeki yükseltiyi işaret ederek.

Etrafı yeniden gözden geçirdikten sonra sekiz köşeli yıldıza döndü. Yıldız Lakos ve Thurr'un arasındaydı. "Midgard." İsim mağarada yankı yapmış gibiydi. "Biri zemine bunları çizmek için çok uğraşmış. Benim dünyama gidip tekrar buraya dönmüş biri." Bryce omzunun üzerinden Nesta'ya baktı, savaşçının yüzü ifadesizdi. "Sekiz köşeli yıldızın üstünde bir arp olduğunu mu söyle-

miştin?” Nesta başını belli belirsiz salladı. “Ne tür bir arp? Bir özelliği var mı?”

“Onu çalan kişiyi başka yerlere götürebiliyor” dedi Nesta hemen.

“Başka?” diye sordu Bryce. Birden göğsü yine ışık saçmaya başlamıştı.

Azriel ağzını kapatmak istiyormuş gibi bir elini Nesta’ya doğru kaldırdı ama o devam etti. “Arp da bir Yaratım. Zamanı durdurabiliyor.”

“Zamanı mı durduruyor?” Bryce’in dizlerinin bağı çözülür gibi oldu.

Kendi dünyasında böyle bir şeyi yaratabilecek tek bir grup vardı. Gerçekten bu tür nesneler yapmışlarsa, bu dünyaya geri dönmek istemeleri için geçerli nedenleri var demekti. Bu nesneleri almak için.

Bryce âniden içinde beliren bir önseziyle, “Peki bu Yaratım’ların içinde Boru denen bir şey var mı?” diye sordu.

“Bilmiyorum” dedi Nesta. “Neden?”

Bryce odanın, kozmos haritasının tam ortasındaki sekiz köşeli yıldıza baktı. “O arpı buraya nedensizce koymadılar.”

“Saklamak için koydular” dedi Azriel.

“Hayır” dedi Bryce usulca, tamamen yıldıza doğru dönüp elini göğsündeki yara izine koydu.

Yıldız onu buraya kadar getirmişti. Tam bu noktaya, önceden arpın olduğu yere.

“Benim gibi biri için burada bırakılmıştı.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Nesta, sesi kayalarda yankılandı.

Ama Bryce devam etti, sözler ağzından kontrol edemeyeceği kadar hızlı dökülüyordu. “Galiba... tünellerdeki tüm o resimlerin amacı, neler olduğunu bize hatırlatmak.” Eliyle Azriel ve Nesta’nın arkasındaki geçidi işaret etti. “Resimler bir hikâye anlatıyor... kendi hikâyelerini. Bizi *buraya* çağırıyorlar.”

“Neden?” diye sordu Azriel o ölümcül fısıltısıyla.

Bryce bir müddet sekiz köşeli yıldıza baktı. "Gerçeği öğrenelim diye."

"Bryce" dedi Nesta temkinli bir sesle, sanki aklından geçenleri okuyordu.

Bryce arkasına bile bakmadan yıldızın üstüne bastı.

Hunt kan kusarak öksürürken aldığı her nefeste yıldızları görüyordu.

“Lanet olsun Athalar” diye homurdandı Danaan’ın diğer tarafında asılı olan Baxian. Ancak onun durumu da iç açıcı değildi.

Yerde toplamda birkaç saat kalmışlardı, sonra Pollux geri dönmüş ve hepsini yeniden askıya almıştı. Hunt omuzları tekrar yerinden çıkarken kendini bağırmaktan alıkoyamamıştı.

Ama Pollux’u farklı bir yere çağırmışlardı, anlaşılan sarayda onlara işkence edecek başka bir manyak yoktu ki öylece kalmışlardı.

Bryce. Eşinin adı ıslak, hırıltılı solukları arasında gidip geliyor-du. Bryce’la pek çok şey yapmak istemişti. Normal ve mutlu bir hayat sürmek. Çocuk sahibi olmak.

Tarırlar, küçük kanatlı çocuklarını kollarında tutarken Bryce’ın güzel yüzünün nasıl bir hal alacağını kaç kez düşlemişti? Saçlarını ve huylarını annelerinden alacaklardı, gri kanatlarını da ondan. Ara sıra o masum yüzlerinde kendi annesinin gülümseyişini görecekti.

Bu zindanlara son atıldığında tutunabileceği bir gelecek hayali yoktu. Shahar ölmüştü, Düşmüş’lerin çoğu da onunla birlikte ölmüştü, onlarla birlikte Hunt’ın hayalleri de tükenmişti. Ama belki de bu sefer durum çok daha kötüydü. O hayallere bu kadar yaklaşmak, onları bu kadar canlı görebilmek, Bryce’in orada olduğunu bilmek... ama hiçbirine ulaşamamak.

Bu düşünceleri, omuzlarından ve yara bere içindeki vücudundan daha çok canını yakan acıyı bir kenara itip hırladı. “Danaan. Sıra sende.”

Bugün Çekiç'in erken ayrılması bir fırsat yaratmıştı. Diğer her şey; Apollion ve Aidas'ın ima ettikleri, babası ve derisindeki siyah taç -hale- hakkındaki her şey... Tamamen ikinci plana düşmüştü.

Hermon Dağı'nda yaptığı tüm hatalar, ölen Düşmüşler, Shahr'ı kaybetmek, esir düşmek... ikinci plana düşmüştü.

Son birkaç aydır durmadan tekrarlanarak onları bu felakete sürükleyen tüm hatalar... ikinci plana düşmüştü.

Tek şansları buysa hepsini geride bırakabilirdi. Geçen sefer yalnızdı. Yedi yılı burada yapayalnız geçirmişti. Ona arkadaşlık eden tek şey ilerideki bölmelerde işkence gören diğer Düşmüşler'in çılgınlıktaydı, ona saat başı yaptığı hataları hatırlatıyorlardı. Sonra iki yıl boyunca Ramuel'in zindanında kalmış, tek başına dokuz yıl geçirmişti.

Yanındaki iki arkadaşının da aynı şeylere katlanmasına izin vermeyecekti.

"Hadi Danaan" dedi Ruhn'a.

"Bir saniye... bekle" dedi Ruhn soluk soluğa.

Kahretsin, prens beklemesini istediğine göre gerçekten kötü halde olmalıydı. Gururlu piç.

"Beş dakika olsun" dedi Hunt nazik ama ciddi bir sesle, suçluluk duygusu içini kemiriyordu. Ruhn'ın hakkını teslim etmek gerekirdi, sadece bir dakika sonra zincirleri yeniden şangırdamaya başladı.

Ruhn vücudunun tüm ağırlığıyla ileri geri sallanarak zincirlere asılırken, "Sessiz ol" dedi Baxian. Ayağını biraz daha uzatabilse erişebileceği silah rafına yetişmeye çalışıyordu.

"Fazla... uzak" dedi Ruhn bacaklarını rafa doğru uzatarak. Ocak demirini almaya çalışıyordu, eğer karın kasları dayanırsa yukarı doğru kıvrılıp ayaklarını kullanarak demiri halkalara soka-bilir ve zincir kopana kadar çevirebilirdi.

Başarı ihtimali düşüktü ama şu anda her şeyi denemeye değer-di.

"Dur" dedi Hunt, omuzlarına ağırlar girerek doğrulup ayağını uzattı. Acısını bastırıp nefes almaya çalışarak Ruhn'a bir tekme

attı. Prens acıyla boğuk bir çığlık attı ama bu kez rafa biraz daha yaklaşmıştı.

“Sen yaparsın” diye mırıldandı Baxian.

Ruhn geriye savrulduğunda Hunt onu bir kez daha tekmeledi, hareketin etkisiyle vücudunun her yerine saplanan acıdan gözleri yaşarmıştı.

Raf hâlâ çok uzaktaydı. Birkaç santim daha uzanabilse Ruhn ayağıyla ocak demirinin sapını yakalayabilirdi ama o birkaç santimi aşmak mümkün değildi.

“Dur” dedi Hunt, güçlükle nefes alıyordu. “Yeni bir plana ihtiyacımız var.”

“Rafa ulaşabilirim” diye hırladı Ruhn.

“Ulaşamazsın. İmkânı yok.”

Ruhn’ın salınımı gitgide yavaşladı, sonra da durdu. Asıldıkları yerde, zincir şakırtıları arasında hiç konuşmadan durdular. Ardından Ruhn sordu. “Isırığın ne kadar güçlü Athalar?”

Hunt kaskatı kesildi. “Bu da ne demek?”

“Eğer... sana doğru sallanırsam...” dedi Ruhn soluk soluğa. “Elimi ısırp koparabilir misin?”

Şok Hunt’ın içine bir kurşun gibi saplandı. Ruhn’ın diğer tarafından Baxian’ın sesi yükseldi. “Ne?”

“O zaman daha uzağa erişebilirdim” dedi Ruhn insanı ürpertecek kadar sakın bir sesle.

“Elini falan ısırmayacağım” dedi Hunt güçlükle.

“Rafa ulaşmamın tek yolu bu. Elim yeniden çıkar.”

“Sen aklını kaçırmışsın” dedi Baxian.

Ruhn başını Hunt’a doğru salladı. “Umbra Mortis gibi davranman gerekiyor. O tam bir savaşçıdır, böyle bir durumda asla tereddüt etmez.”

“Savaşçı” dedi Hunt. “Yamyam değil.”

Ruhn, “Başka çaremiz yok” dedi Hunt’ın gözlerine bakarak.

Prensın yüzünden kararlılık okunuyordu. Bu yüzde en ufak bir şüphe ve korku yoktu.

Pollux büyük ihtimalle ertesi sabaha kadar dönmeyecekti. İşe yarayabilirdi.

Hunt'ın paramparça ruhu zaten suçluluk duygusuyla kıvranıyordu. Ne fark edecekti ki? Kalbine bir yük daha binecekti, o kadar. Yaptıklarından sonra hiç değilse bu kadan elinden gelebilirdi. Onları bu katıksız felakete sürükledikten sonra.

Hunt başını hafifçe öne eğdi.

"Athalar" dedi Baxian boğuk bir sesle. "Athalar."

Hunt bakışlarını Zebani'ye çevirdi, tiksinti ya da korku görmeyi bekliyordu. Ama sadece dikkatli bakışlarla karşılaştı. "Ben yaparım" dedi Baxian.

Hunt başını iki yana salladı. Gerçi Ruhn ona doğru uzanursa Baxian muhtemelen ona erişebilirdi...

"Ben yaparım" dedi Baxian bir kez daha. "Benim dişlerim daha keskin." Yalan söylüyordu. Dişleri Zebani formundayken daha keskin olabilirdi ama...

"Kimin yapacağı umurumda değil" diye hırladı Ruhn. "Fikrimi değiştirmeden yapın şunu."

Hunt yeniden Baxian'ın yüzünü inceledi. Son derece serinkanlı... ve kederli görünüyordu. "Bırak bu yükü ben taşıyayım" dedi Baxian usulca. "Bir sonrakini sen sırtlanabilirsin."

Sandriel'in şatosunda geçirdikleri yıllarda Zebani, Hunt'ın düşmanıydı. O düşman nereye gitmişti? Hiç var olmamış mıydı, yoksa başından beri maske mi takmıştı? Bir kere Baxian'ın Sandriel'in yanında ne işi vardı?

Belki de bunun artık bir önemi yoktu. Hunt onayladığını ve teşekkür ettiğini göstermek için Baxian'a başını salladı. "Tam Danika'ya layık bir eşmişsin."

Baxian'ın bakışlarından acı ve sevgi okunuyordu. Belki de Hunt'ın sözleri bir yaraya, uzun zamandır peşini bırakmayan bir şüpheyeye dokunmuştu.

Hunt'ın kalbi sıkıştı. O duyguyu iyi bilirdi.

Ama Baxian başını Ruhn'a çevirdi, prensin gözlerine Sandriel'in triarii'sindeyken herkesçe bilinen o kararlılığıyla baktı.

İşte o zamanlar ölümüne mücadele ettiği erkek oradaydı. Baxian'ın boynundaki yara izi de Hunt'ın şimşeginin bir lütfu olarak bu karşılaşmaların birinden kalmıştı.

Baxian, "Hazırlan" dedi Ruhn'a sessizce. "Çılgılık atmaman gerekiyor."

* * *

Lidia regl olduğunu bahane ederek bir süreliğine de olsa yalnız kalabilmişti, planum tüm detaylarıyla düşünüyor, işe yarayıp yaramayacağı üzerine kafa patlatıyor, odasında volta atarak doğru kişilere güvenip güvenmediğini sorguluyordu.

Güven Lidia'ya yabancı bir kavramdı... Ajan Günışığı olmadan önce bile. Babası ona kesinlikle böyle bir şey aşlamamıştı. Annesi onu üç yaşındayken o canavar adamın kollarına gönderdikten sonra da... hayatında güven diye bir şey var olmamıştı.

Ama şu anda güvenmekten başka seçeneği yoktu.

Lidia tamponunu yeni değiştirmiş ve ellerini yıkamıştı ki Pollux banyoya girdi.

"Güzel haberlerim var" dedi Pollux göz kamaştıran bir gülümsemeyle. Quinlan kaçtığından beri hafiflemiş gibiydi.

Lidia banyonun kapısına yaslanıp Pollux'un kusursuz üniformasını inceledi. "Öyle mi?"

"Rigelus'un sana önceden söylememesine şaşırdım." Pollux karlı gömleğini çıkardı.

Üstündeki Ruhn'ın kanıydı, kokusu odayı doldurmuştu. Ruhn'ın kanı...

Pollux duşa doğru yürürken kasları altın rengi teninin altında kıpırdıyordu, vücudu bu banyoda şimdiye kadar galonlarca kandan temizlenmişti. Suyu açarken vahşice bir heyecan içindeydi.

"Rigelus ve diğerleri Harpy'yi iyileştirmeyi başarmış."

* * *

Bryce sekiz köşeli yıldızın üstüne çıktığında önce hiçbir şey olmadı.

"Şey..." diye söze başladı Nesta.

Bryce'ın ayaklarının altındaki ve göğsündeki yıldızdan ışık yayılmaya başladı. İkisinin ışığı birbirine karışınca koyu renk saçlı, genç bir dişinin -bir Ulu Peri'nin- hologramı belirdi. Kalabalığa konuşma yapıyormuş gibi görünüyordu.

Bryce bu kalp şeklindeki yüzü tanıyordu. Bu uzun saçları.

"Silene" diye mırıldandı.

Nesta, "Çizimlerdeki mi?" diye sorunca Bryce bakışlarını ona çevirdi, savaşçı büyülu korumaları aşıp içeri giriverdi. İstese başından beri yapabilirmiş gibi. Azriel onu durdurmaya kalkışmadı ama tünelin girişinde kalmaya devam etti. "Tünellerin başlangıcında" dedi Nesta. "Genç bir kadın resmi vardı... adının Silene olduğunu söylemiştin."

"Kesinlikle o" dedi Bryce başını sallayarak. "Peki kim bu Silene?"

Azriel sesinde bir acı tınsıyla usulca cevap verdi. "Rhysand'ın kız kardeşine benziyor."

Nesta başını çevirip merak ve sempati dolu gözlerle Azriel'e baktı. Bryce bu bağlantının ne anlama geldiğini soracaktı ki hologram konuşmaya başladı.

"Hikâyem ben doğmadan önce başladı." Kadın ciddi ve yorgun bir sesle konuşuyordu. Bitkin ve kederliydi. "Sadece annemin anlattıklarından ve babamın hatıralarından bildiğim bir zamanda..." Bir parmağını kaşlarının arasına götürdü. "Annem ve babam bana bir kez gösterdi, zihin aracılığıyla. Ben de şimdi sana göstereceğim."

"Dikkat edin" dedi Azriel ama artık çok geçti. Silene'in yüzü silindi, az önce durduğu yeri sisler kapladı. Sisten yayılan ışık Bryce'ın yanına gelmiş olan Nesta'mın şoka uğramış yüzünü aydınlattı.

Bryce, Nesta'yla bakıştı. "Belanın işaretini aldığımız an" diye mırıldandı Nesta. "Kaçalım."

Bryce başını salladı. Bu kadarını kabul edebilirdi. Sonra sisin içinden Silene'in sesi gelmeye başladı. İşte o zaman aklında kaçmaya dair tek bir düşünce kalmadı.

Biz Dağlanların köleleriydik. Halkımız –Ulu Periler– beş bin yıl boyunca Dağlanlar önünde diz çöktü. Zalim, güçlü ve kurnazdılar. Bütün isyan girişimleri daha güçler toplanamadan bastırılıyordu. Atalarım nesillerce isyan etmeye çalıştı. Her defasında başarısız oldular.

Sis sonunda dağıldı.

Gri bir gökyüzünün altında cesetlerle dolu bir savaş meydanı göründü, kilometrelerce önce tünelde gördüklerine benzer bir meydandı. Çarmıhlar, canavarlar, kan kartalları...

Dağlanlar, Ulu Perileri yönetiyordu. Biz de onların idaremize bıraktığı toprakların yanı sıra insanları yönetiyorduk. Ne var ki bu bir güç yanılmasıydı. Gerçek efendilerimizin kim olduğunu biliyorduk. Yılda bir kez onlara Haraç vermek zorundaydık. Gücümüzün çekirdeğini vergi olarak sunuyorduk. Onları daha güçlü kılmak... ve kendi gücümüzü kısıtlamak için.

Bir tahtın önünde diz çökmüş Fey dışisini gördüğünde Bryce'un nefesi kesildi, dışinin havaya kaldırdığı ellerinden ışık dökülüyordu. Pürüzsüz, zarif parmaklar dışinin güç damlacığının üstüne kapanmıştı. Işık, solgun teni aydınlatarak titreşiyordu.

Gücü ele geçiren el havaya kalktı, görüntü uzaklaşıp elin sahibi ortaya çıkınca Bryce kaskatı kesildi: Siyah saçlı, beyaz tenli bir Asteri.

O soğuk, ürpertici gözleri nerede olsa tanırdı. Kadın altın rengi kıyafetler içindeydi, başında yıldızlardan oluşan bir taç vardı. Parmaklarını güç çekirdeğinin üstüne kapatırken kırmızı dudaklarında soğuk bir gülümseme belirdi.

Güç, Asteri'nin bedenine nüfuz ederek yok oldu.

Yıllar geçtikçe Dağlanlar dünyamız üzerindeki hâkimiyetlerini pekiştirip küstahlaştılar. Ama kendilerine fazla güvendikleri için gözleri gizlice güçlenen düşmanlarını göremeyecek kadar kör olmuştu, bu daha önce eşi benzeri görülmemiş bir güçtü.

Sahne değişirken Bryce hâlâ nefes alamıyordu. Nesta yanında ölü kadar hareketsizdi, şimdi Asteri tahtının bir adım gerisinde Ulu Perilerden sarı saçlı bir kadın duruyordu. Çenesini yukarı kaldırmıştı, yüzü efendisinininki kadar soğuktu.

Annem o canavara bir asır hizmet etti, her kapisine köle gibi katlandı.

Daha Silene yeniden konuşmaya başlamadan Bryce onun kim olduğunu anladı. Sonunda oraya, yıldızların ötesine kimin gerçeğini öğrenmek için sürüklendiğini anladı.

Theia.

Pollux düşün altına girerken Lidia duyduğu şey karşısında donup kaldı. "Harpy'yi iyileştirdiler de ne demek?"

Çekiç sarı saçlarını ıslatmak için başını geriye eğerken suyun gürültüsünü bastırmak için sesini yükselterek cevap verdi. "Bir süredir Harpy üzerinde çalışıyorlarmış, özel proje gibi bir şeymiş, Rigelus öyle söyledi. Görünen o ki işler iyi gidiyor."

"İyi gidiyor derken?" diye sordu Lidia, kalbinin sakince atmasını sağlamak için tüm gücünü harcıyordu.

"Yani Harpy uyanacak. Rigelus'un bir şeye daha ihtiyacı var." Pollux düşün kapısını açıp elini Lidia'ya uzattı. Bu bir davetten ziyade bir emirdi.

Lidia hissetmediği parmaklarla üniformasının düğmelerini çözdü. "Regl olduğumu unuttun mu?" diye sordu içinin kaldıracı bileceği ölçüde cilveli bir sesle.

"Su kam alır götürür" dedi Pollux, soyunurken onun bakışlarını üstünde hissetmek Lidia'nın midesini bulandırdı. Duşa girdi, su o kadar sıcaktı ki yüzünü buruşturdu. Pollux onu çıplak bedene doğru çekti, sertleşmiş aletini Lidia'ya dayamıştı bile.

"Harpy ne zaman uyanacak?" diye sordu. Pollux ağzını boğazına dayayıp sertçe ısırdı, Lidia yine yüzünü buruşturdu.

Harpy uyanıp gördüklerini, onu gerçekte kimin öldürdüğünü söylerse...

O zaman ne kadar ustaca düşünülmüş olursa olsun Lidia'nın planlarının bir önemi kalmazdı.

Pollux elini Lidia'nun poposuna kaydirdi ve avuçlayıp sıkı. Hafifçe kulağını ısırdıktan sonra Lidia'yı saran korkudan habersiz dudaklarını ıslak tenine bastırarak, "Yakında" dedi. Poposunu tekrar, bu kez daha sert sıkı. "Birkaç güne uyanmış olur."

* * *

Engerek Kraliçe'nin sözleriyle odaya bir kükürt füzesi düşmüş gibi oldu.

Tharion bir Ithan'a, bir Sigrid'e, bir de yılan şekil değiştirene bakıp duruyordu. Fendyr vârisi şoktan bembeyaz olmuş bir yüzle kraliçeye bakakalmıştı.

Engerek Kraliçe, "Sen bana ne demiştin?" dedi Sigrid'e ağır ağır. "Astronomdan aşağı kalır yanımin olmadığını mı?" Manikürlü elini ringe doğru sallarken altın sarısı tımakları ışıltıydı. "İşte sana kendini kurtarman için bir fırsat. Eminim Astronom sana hiç böyle bir fırsat tanımamıştır."

"Sigrid'le dövüşmem" diye hurladı Ithan öfkeyle.

"Öyleyse sen ve arkadaşların burada kalıyorsunuz" dedi Engerek Kraliçe ellerine yaslanıp geriye yaslanarak. "Diğer arkadaşlarınız için planladığınız kurtarma operasyonu da suya düşer."

Bu sürtük her şeyi biliyordu.

"Bırak Holstrom'la ben dövüşeyim" dedi Tharion sertçe.

"Hayır" dedi Engerek Kraliçe tatlı zehir gibi bir sesle. "Holstrom ve kız ringe çıkmazsa anlaşma yatar."

"Seni lanet olası..." diye başladı Flynn.

"Dövüşeceğim" dedi Sigrid ellerini iki yanında yumruk yaparak.

Hepsi dönüp Fendyr vârisine baktı. Ithan'ın yüzü acıyla çarpılmıştı.

Tharion bunu fark ettiğinde kendine lanetler okudu. Onları buraya onun tercihleri sürüklemişti. Onun hataları.

Engerek Kraliçe, "Güzel" dedi Sigrid'e. Fendyr vârisi, yılan dişlerini gösterdi. Ama Et Pazarı'nın kraliçesi kurda bakıp yılan

gibi gülümsemekle yetindi. "Bu Midgard'da son gecen olabilir. Belki de gardırobunu gerçekten yenilemen gerekiyordu."

* * *

Bryce cesaret ve güzellik konusunda Geyik'le boy ölçüşebilecek olan bu sert yüzlü, güzel kadına bakakalmıştı. Theia'ya.

Silene'in bir sonraki sözleri kadim Fey kraliçesi ve Geyik'in bir-birine ne kadar benzediğini bir kez daha doğruluyordu.

Ama annem Theia, Daglanlara hizmet ettiği süre boyunca fetihlerde kullandıkları araçlar hakkında elinden geldiğince çok şey öğrenmeye çalıştı. Biz ona gizlice Korku Ganimeti adını vermiştik. Maske, Arp, Taç ve Boru.

Bryce göz ucuyla Nesta'nın son kelimede başını çevirip ona baktığını gördü.

Boru, Maske'nin ve Arp'ın kardeşiydi. Midgard'a buradan gelmişti, daha da kötüsü Asterilerin ölümcül silahlarından biriydi...

Ve Theia'nın.

Bryce'ın aklına tüneldeki taçlı, maskeli kraliçe resmi -Theia'nın resmi- geldi. Kraliçe elinde iki şey tutuyordu: bir boru ve bir arp.

Daglanlar, diye devam etti Silene. Sürekli Ganimet'i kimin kontrol edeceği üzerine tartışıyor, bu yüzden de Ganimet çoğunlukla kullanılmıyordu. Bu da onların sonu oldu.

Yani bu muydu? Bryce bu yüzden mi bu dünyaya gönderilmişti? Ganimet denen şeyi öğrenebilmek için mi? Asterileri alt edecek şey Ganimet miydi? Bryce, Theia'nın siyah kaidelerden birtakım nesneler toplayan ellerine bakakaldı. Onları saklandıkları yeraltı ambarlarından gizlice alıyor, hızlı hareket etmek için yeraltı mağaralarını kullanıyordu.

Bunun gibi mağaralar. Birkaç saat içinde büyük mesafeler kat etmeye yarayan mağaralar. Ya da bir an içinde.

Şimdi kar yağıyordu. Theia bir dağın tepesindeydi, arkasında siyah bir abide yükseliyordu.

"Ramiel" diye fısıldadı Azriel. Arkalarında, büyülü korumaların uzağındaydı.

Theia döne döne düşen karların arasında yakışıklı, geniş omuzlu bir erkeğe sanıldı.

Annem ve babam Fionn, Dağlanlar öğrenirse onları ayırmaktan keyif alacağı için aşklarını yıllarca saklamışlar. Ama gizlice buluşmayı ve gerçekleştirecekleri isyanı planlamayı başarmışlar.

"Fionn..." diye mınıldandı Azriel, sesi hayretle doluydu. "Senin atalarından biriydi."

Nesta başını görüntüden ayırıp Azriel'e çevirerek kaşlarını çattı. "En azından içeri gel" diye homurdandı eliyle işaret ederek. Yerden dumanlar yükselirken gümüş rengi alev uzaklaşıp Azriel'in kanatlarını sıkıca sardı.

Büyülü korumaların içinden bir yol açılmıştı. Büyüler Nesta'nın açtığı yolu kapatmak ister gibi alevlere karşı titreşiyordu ama Nesta'nın gücü hepsini uzak tutuyordu.

Azriel, Nesta'ya başını salladıktan sonra gümüş alevlerle çevrili daracık geçide girdi, güzel yüzünde korkudan eser yoktu. Azriel içeri girdiğinde Nesta gücünü serbest bıraktı, o zaman büyülü korumalar sahile vuran bir dalga gibi hemen eski yerini aldı.

Bryce hologramı, Silene'in babam dediği altın sarısı saçlı Fey erkeğini gösterdi. Fionn'u. "Bu kim?" diye sordu sessizce. Midgard'ın tarihsel kayıtlarında ve öykülerinde Fionn diye birinden hiç bahsedilmiyordu.

"Bu toprakların ilk ve son Yüce Kralı" diye fısıldadı Azriel.

Bryce üzerinde biraz daha düşünmeye vakit bulamadan Silene devam etti. *Ama annem ve babam Dağlanların en değerli silahına ihtiyaçları olduğunu biliyorlardı.*

Bryce gerildi. Onlara üstünlük sağlayan şey bu olmalıydı...

Ramiel'in etrafındaki kar taneleri aralandı, abidenin dibinde kocaman demir bir çanak ortaya çıktı. Ağır, uğursuz varlığı hayalden bile dünyaya sızmayı başanıyordu.

"Kazan" dedi Nesta korku dolu bir sesle.

Demek işe yarar bir silah değildi. Silene konuşmaya devam ederken Bryce kendini hazırladı.

Kazan bizim dünyamıza, bizim mirasımıza aitti. Ama Dağlanlar buraya geldiğinde Kazan'ı ele geçirdiler, güçlerini kullanarak onu yolundan saptırdılar. Onu daha ölümcül bir şeye dönüştürdüler. Kazan artık bir yaratım aracı değildi, yıkım aracına dönüşmüştü. Ve yarattığı korkunç şeyler... annem ve babam onları da kendi lehlerine çevirecekti.

Geçmişe ait görüntü yeniden değişti. Şimdi Fionn, Kazan'ın içinden üst kısmından sular damlayan uzun bir kılıç çıkarıyordu. Kapkara metaliyle tüm ışığı emen siyah bir kılıç. Bryce'ın dizlerinin bağı çözülürdü.

Yıldız Kılıcı.

Kazanın başında iki kişi daha vardı, yoğun kar sebebiyle yüzleri seçilemiyordu ama Bryce kim olduklarını merak etmeye bile fırsat bulmadan Silene yeniden anlatmaya başladı.

Dağlanlarla savaştılar ve kazandılar, diye sürdürdü sözlerini. Dağlanları kendi silahlarıyla yok ettiler. Ama annem ve babam Dağlanların diğer sırlarını öğrenmeyi düşünmedi. Çok yorgunlardı ve geçmişi geride bırakmak istiyorlardı.

"Bir dakika" dedi Bryce. "O silahları nasıl kullandılar?" Nesta ve Azriel ihtiyatlı gözlerle ona baktı. "Onları kullanmayı nasıl başardılar? Ayrıca diğer sırlar derken..."

Ama Silene konuşmaya devam ediyor, tarih dudaklarından akıp gidiyordu.

Babam Yüce Kral oldu, annem de kraliçe. Yine de şu an bulunduğunuz bu adayı, burasını... annem kendine ayırdı. Bir zamanlar köle olarak hizmet ettiği bu yer annemin toprağı ve mabedi oldu. Annemden önce hüküm süren Dağlan kadınları burayı doğal savunma konumundan, onu gözlerden gizleyen sislerden örtilmiş seçmişti. Annemin burayı seçme nedeni de buydu. Ama dahası da vardı. Annem pek çok kez bana bu adanın bir ruhu olduğunu, burayla ilgilenmeye layık tek kişinin o ve vârisleri olduğunu söylemişti.

Nesta, Azriel'e dönüp mırıldandı. "Hapishane bir zamanlar kraliyet toprağı mıymış yani?"

Bryce'ın umurunda değildi. Azriel de bu sözlerle cevap vermedi. Silene; Theia ve Fionn'un, Ganimet ve Kazan'ı Asterilere karşı

nasıl kullandığı kısmı geçiştirmişti, Bryce bunu öğrenemeyecekse, bu gezegene neden gelmişti ki?

Silene yine anlatmaya koyuldu.

Daglanlar gidince, bizden ve topraklardan artık Haraç alınmadığı için yüzyıllar geçtikçe güçlendik. Topraklarımız da güçlendi. Daglanlar gelmeden önceki haline geri döndü. Biz de onlar gelmeden önceki halimize döndük, yeniden büyü güçleri bu topraklara bağlı olan yaratıklar halini aldık. Böylece toprağın gücü annemin gücü oldu. Gün batımı, alacakaranlık... adanın uzun zaman önce gömülmüş olan kalbi işte buydu. Annemin gücü bu alacakaranlığın içinde çiçek açtı, topraklar da bu güçle birlikte dirilip kendine geldi. Annemin de dediği gibi adanın sanki şimdi onun ellerinde çiçek açan, burada inşa ettiği saray tarafından beslenen bir ruhu vardı.

Denizlerin içinden resimlerde gördüklerine benzer yemyeşil, verimli adalar yükseldi.

Silene sözlerini sürdürürken Bryce gözlerini bu fevkalade manzaradan alamıyordu. Boş bir rahimle geçen yüzyılların ardından annem beş yıl içinde hem beni, hem de ablamı doğurdu. Babam artık iyice yaşlanmıştı, annemden yüzyıllarca yaş büyüktü. Ama Fionn annemi tahta uygun görmedi. Tacı en büyük çocuğun, ablam Helena'nın giymesi gerektiğini söyledi. Artık başa yeni bir neslin geçmesi gerektiğini düşünüyordu.

Annem bundan pek hoşlanmadı. Sarayındaki pek çok kişi de... özellikle de annemin generali Pelias. O da Helena'nın babamın tahtına geçemeyecek kadar genç olduğu konusunda annemle hemfikirdi. Annem ise en verimli çağını sürüyordu. Hâlâ güç doluydu, ayrıca sonunda ona çocuk armağan ettiklerine göre tanrılar tarafından kutsandığı da açıktı.

Böylece her şey yine daha önceki gibi oldu: Tahtın arkasındakiler onu devirmeye çalıştılar.

Görüntü değişti, bataklık gibi bir yer belirdi. Fionn adanın yeşillikleri içinde at sırtında ilerliyor, elinde yayıyla çiçek dolu ağaçların altından eğilerek geçiyordu.

Annem ve babam sık sık Daglanların kendilerine avlak olarak ayırdığı ve avlamaya değer korkunç canavarlar ürettiği geniş arazide avlanmaya

giderdi. Annem ve Pelias'la birlikte dolaşmaya çıktığı gün babamın başına gelenlerin kaza olup olmadığını bilmiyorum. Ama şüphelerim var.

Jesiba'nın galerisindeki nøkk'un akrabası olabilecek türden koyu renk saçlı, korkunç görünümlü bir yaratık elleri ve ayakları bağlanıp ağzı kapatılmış olan Fionn'u bataklığın kapkara derinliklerine sürükledi. Bir zamanların kibirli kralı bataklığın dibine batarken çığlıklar atıyordu.

Bryce korkudan olduğu yerde donup kaldı.

Theia ve Pelias suyun kıyısında duruyordu, yüzleri duygudan yoksundu.

Ağaçların çiçekleri dökülmeye başladı. Yapraklar da döküldü. Kuşlar havalandı. Sanki bataklığa birden kış gelmişti. Sanki toprak da kralıyla birlikte ölmüştü.

Sonra göletin ortasından Yıldız Kılıcı fırladı, gri ışıktaki parlıyordu. Az sonra pullu bir el sudan bir hançer çıkardı... Doğrucu. Bryce grimsi ışıktaki parlayan ıslak bıçaklara bakarken yarattığın bıçakları işe yaramaz bulduğu için mi, yoksa bir hediye olarak mı dışarı fırlattığını merak ediyordu. Bunun bir önemi yoktu, böylesi bir ihanet ve gaddarlık karşısında bunu kim umursardı ki?

Babam hiçbir zaman verici biri olmamıştı. Gwydon uzun zamandır ondaydı ve onu anneme bir kez bile vermemişti. Savaşta ölen bir arkadaşından kalan hançer belinde kullanılmadan durmuştu. Ama bu durum çok uzun sürmemişti.

Theia ellerini suya, kılıç ve hançere uzattı. İkisi de görünmez kanatlarla ona doğru uçtu. Theia'nun ellerine doğru.

Kılıcı ve hançeri havadan kapıldığı an Theia'dan yıldız ışığı yayılmaya başladı, kılıç ve hançer ise kendi yıldız ışığıyla parlıyordu.

Annem o gün sadece Pelias ve babamın bıçaklarıyla döndü. Yapımlarında annem de yardım ettiği için kılıç ve hançer kanındaki çağrıya yanıt veriyordu. Annemin güçlüne.

Bryce o çağrıyı biliyordu. Bu dünyaya geldiğinden beri onu duyuyordu. Sırtından bir ürperti geçti.

Sonra annem Ganimet'i kendine aldı.

Theia şimdi tahtta oturuyordu. Arp ve Boru yanında, Maske kucağında, Taç da başındaydı.

O tahtta kontrolsüz, sınırsız bir güç oturuyordu. Bryce güçlkle nefes almaya başladı.

Aidas'ın o kadar övgüyle bahsettiği Theia... katil bir despot muydu?

Silene cevap verir gibi konuştu. *Halkımız ona itaat etti, böyle bir güç karşısında başka ne yapabilirlerdi ki? Annem kısa bir süre boyunca hüküm sürdü. Bunlar halkım için güzel yıllar mıydı bilmiyorum ama savaş olmadı. Hiç değilse bunu söyleyebiliriz.*

"Evet" dedi Bryce öfkeyle, diğerlerinden ziyade Silene'e söylüyordu. "Hiç değilse sizde savaş olmamış."

Ablam ve ben büyüdük. Annem bizi kendisi eğitti, bize hep Daglanlar yok edilmiş olsa da kötülüğün yaşamaya devam ettiğini hatırlattı. Kötülük daima ayağımızın dibinde pusudaydı, bizi yutmayı bekliyordu. Sanırım bunu, onun hiç olmadığı kadar dürüst ve namuslu insanlar olmamız için söylüyordu. Yine de biz büyüyüp güçlendikçe açıkça anlaşıldı ki miras alınacak tek bir taht vardı. Helena'yı çok seviyordum. Tahta geçmek isteseydi hiç itirazım olmazdı. Ne var ki Helena da benim gibiydi, tahta geçmekle ilgilenmiyordu.

Bu anneme yetmemişti. İsteddiği her şeye sahip olmak yetmemişti.

"Klasik baskıcı anne" diye homurdandı Bryce.

Annem, Daglanların konuşmalarını ve diğer dünyalardan bahsettiklerini hatırlıyordu. Fethettikleri yerlerden. İki kız çocuğu ve tek bir taht varken... bize koca dünyalar gerekiyordu. Annemin mirası için.

Bryce başını iki yana salladı. İçinde bu işin nereye gittiğine dair kötü bir his vardı.

Annem eski efendisinden öğrendiklerini hatırlıyor, Boru ve Arp'ı kullanarak bir kapı açabileceğini biliyordu. Feyleri yeni zirvelere taşıyabilir, yepyeni bir refaha ve prestije kavuşturabilirdi.

Bryce gözlerini devirdi. Aynı yozlaşmış ve hayal dünyasında yaşayan Fey yöneticileri, farklı dönem.

Fakat bu hayalini sarayında açıkladığı zaman pek çok kişi karşı çıktı. İstilacılardan daha yeni kurtulmuşlardı, şimdi kendileri de mi istilacıya

dönüşecekti? Annemden kapıyı kapatmasını ve bu delilikten vazgeçmesini istediler.

Ama annemin vazgeçmeye niyeti yoktu. Topraklarında bu düşüncüyü destekleyen yeterince Fey olmasının yanı sıra, güneyli bazı ateş ustaları ve diğer dünyalardaki el değmemiş zenginlikleri düşündükçe ağzının suyu akan tacirler vardı. Böylece bir ordu toplandı.

Anneme nereyi hedef alacağını söyleyen Pelias'tı. Eski efendilerinden kalan yıldız haritalarına bakarak bir dünya seçti.

Bryce'ın midesi bulanıyordu. Asteriler bu dünyada da arşivler ve kayıtlar tutmuş olmalıydı. Burada da kesinlikle sarayda bulunduğu gibi fethedilmiş gezegenlere dair notlarla dolu bir oda vardı. Odanın adını Alacakaranlık koymuşlardı, sanki bahsi geçen onca dünya içinde bu dünya odak noktası olarak kalmıştı. Burası.

Pelias anneme bunun Daglanların uzun zaman önce göz diktiği ama fethetme şansı bulamadığı bir dünya olduğunu söyledi. Boş ama zenginliklerle dolu bir dünya.

Annem, Pelias'ın barış içinde geçen dönem boyunca vaktini kadim çağırma büyülerini öğrenmekle ve diğer dünyalarda Daglanlardan geriye kalanları arayarak kozmoz taramakla geçirdiğini bilemezdi. Pelias'ın o dünyalardan ne istediğini ancak tahmin edebilirim... belki de Ganimet'i Theia'nın elinden alıp gücü kendi eline geçirmek için ondan daha güçlü birine ihtiyacı olduğunu biliyordu.

"Seni aptal" dedi Bryce yıldız haritalarıyla dolu bir masanın başında duran Pelias ve Theia'ya bakarak. "İkiniz de aptalsınız."

Onca arayışın sonunda nihayet biri cevap verdi. Mistik ordusunu kullanarak dünyamızı bulmak için galaksileri tarayan bir Daglan. Daglan, Pelias'a ne isterse vereceğini söyledi... yeter ki anneme Korku Ganimeti'ni kullanarak gösterdiği dünyaya bir portal açtırabilsin.

Bryce'ın hemen yanında duran Nesta tiksintiyle dilini şaklattı.

Boru ve Arp'ı kullanarak bu dünyaya bir portal açmasını söylediği zaman annem Pelias'ı -komplocusu ve müttefikini- hiç sorgulamadı. Bu adanın, bizim sisler içindeki evimizin, bunu yapmak için en ideal yer olduğunu nereden bildiğini de sormadı. Hemen fethetmeye ve sömürge kurmaya hazır olanları bir araya topladı ve kapıyı açtı.

Bir odada –göksel çizimler henüz eklenmemiş olsa da yerdeki sekiz köşeli yıldızla bakarak bu odada– Bryce’ın babasına çok benzeyen kızıl saçlı bir Fey’in yanında Helena ve Silene belirdi. Büyümüş ve güzelleşmişlerdi. Yine de hâlâ çok genç ve... zayıflardı. Birer ergen gibi görünüyorlardı.

Odanın tam ortasında, gün ışığı içindeki yemyeşil topraklara bir kapı açıldı. Yeşilliklerin içinde onları bekleyen...

“Hassiktir.” Bryce’ın ağzı kurudu. “Rigelus.”

Helena ve Silene’den büyük görünmeyen genç Fey, Theia’ya gülümsedi. Ardından bir elini kaldırarak selam verdi.

Dostane bir yüz takınıp onu ve diğerlerini portaldan içeri çağırdığı için annem düşmanı tanımadı. Kendisine vaat edilen boş dünyada aslında birilerinin yaşadığını gördüğünde kuşkuya düştüyse bile yabancılar kendilerinin de Fey olduğunu, uzun zaman önce Daglanlar tarafından dünyamızdan koparıldıklarını, ayrıca onları devirdiklerini iddia ettikleri zaman bu kuşkular yatıştı. Halkımızı yeniden birleştirmek için bunca zaman beklemişlerdi.

Daglanların birkaç sözleriyle annemin şüpheleri yok oldu ve Midgard’a göçümüz başladı.

Odadan, portaldan, Midgard’a uzun sıralar halinde Feyler geçmeye başladı.

Bryce’ın midesi çalkalanıyordu. “Asterilere kapıyı açtı. Ganime’ti ayaklarına getirdi.”

“Aptal” diye hırladı Nesta görüntüye bakarak. “Güce susamış aptal.”

Ama Theia bu diyarın kapısını açıtsa, Boru ve Arp elindeyse, Asteriler neden hemen ikisine de el koymamıştı? Bu dünyayı istiyorlardı, Ganime’ti istiyorlardı, Theia ikisini de kendi eliyle getirmişti. Asteriler her iki gerçeği de unutmayacak kadar zeki ve adilerdi. Ortada bir plan olmalıydı...

Yüce Ana’nın lütfu sayesinde annem yeni müttefikler ya da yoldaşlar konusunda –ister Asteriler ister başkaları olsun– paranoyak olduğu için Boru’yu ve Arp’ı sakladı. Bana anlattığına göre bir hiçlik cebi yaratıp ikisini de oraya gizledi. O hiçlik cebine sadece kendisi ulaşabilirdi, Boru’yu ve Arp’ı cebin derinliklerinden sadece o çekip alabilirdi. Ama Pelias’ın,

Daglanlara çoktan Boru ve Arp'tan bahsettiğinden haberi yoktu. Daglanların sırf onları nereye gizlediğini bulmak için bir müddet de olsa yaşamasına izin verdiğini bilmiyordu. Böylece Daglanların emri altındaki Pelias, Boru ve Arp'ın yerini ondan öğrenebilirdi.

Annem bizim dünyamıza açtığı kapıdan da bihaberdi... Daglanlar bunun için de çok ama çok uzun zamandır bekliyordu. Ama sabırlılardı. Theia'nın güçlerinden gitgide daha fazlasının yeni dünyaya girmesine izin vermekten memnunlardı, böylece Theia'nın kendi dünyası savunmasız kalmış oluyordu. Boru'yu ve Arp'ı teslim etmesi için güvenini kazanmayı beklemeye razıydılar.

Bu bir tuzaktı, bu oyun aylar ya da yıllar boyunca sürecekti. Ganimet'i Theia'dan almak için, bizim dünyamıza geri dönüp onu yeniden ele geçirmek için... Bu, mükemmel ârı bekleyen ama zaman alacak zekice bir tuzaktı.

Biz ise yeni dünyamızın güzelliğine daldığımız için bu kadar kolay olabileceğini düşünmedik. Bu kadar basit olabileceğini.

Midgard zenginliklerle dolu bir yerdi. Yeşilliklerle, ışıkla ve güzelliklerle. Tıpkı bizim topraklarımız gibi... kocaman bir istisna dışında. Yaratıklarla dolu uzak bir ovanın, bir uçurumun tepesinden görünüşü belirdi. Yaratıkların bazıları kanatlıydı, bazılarıysa değildi. Ele geçirme umuduyla bu dünyaya gelen tek varlıklar biz değildik. Başka halkların da Daglanlar tarafından benzer dostluk kisveleri altında kandırıldığını çok geç öğrenecektik. Onların da silahlanarak bu topraklar için savaşmaya geldiğini. Ama aramızda çatışmalar başlamadan öğrendik ki Midgard zaten ele geçirilmişti.

Theia ve Pelias; peşlerinden gelen Helena ve Silene'yle birlikte arkalarına dizilmiş on sıra savaşçıyla, uçurumun tepesinde durmuş yemyeşil toprakları ve ufuktaki devasa surlarla çevrili şehri gözden geçiriyordu.

Bryce'ın nefesi kesildi. Yıllarını Parthos'un kayıp kitaplarıyla çalışarak geçirmişti, o surların içinde bir zamanlar büyük bir uygarlığın geliştiğini biliyordu ama şu anda karşısında Midgard'da var olan ihtişamın, insan becerisinin kanıtı duruyordu. Ve bu ihtişam tamamen silinip gitmişti.

Sırada ne olduğunu bilerek kendini hazırladı, bundan nefret ediyordu.

Midgard'da insan eliyle yapılmış şehirler bulduk. Bu dünyada büyük ölçüde insanlar yaşıyordu, bunun dışında bir avuç alışılmadık yaratık vardı ve onlar da genelde kendi halindeydi. Dünyalar söz konusu olduğunda burası bomboş bir sayfa sayılırdı. Dağlan'ın gücüne karşı koyabilecek büyüye sahip değildi.

"Siktir git" diye fısıldadı Bryce. Nesta da bir şeyler homurdanarak onayladı. "Boş bir sayfaymış." Yumruklarını sıkı. Derisinin altında tanudık, uzun zamandır kaynamakta olan bir öfke oynayıyordu.

Ne var ki insanlar bizim gelişimimizden hiç de hoşnut olmamıştı. Zırhlar kuşanmış insanlardan oluşan bir lejyon, açık renk taşlardan yapılmış surlarla çevrili bir şehrin önünde sıralanmıştı. Bryce izlemek istemiyordu ama gözlerini görüntüden alamadı.

Annem daha önce insanların isyanlarının üstesinden gelmişti. Ne yapılacağını biliyordu.

İnsanlar katledilmişti, üstünde yattıkları kumlar kana boyanmıştı. Bryce titredi, dişlerini o kadar sıkı ki çenesi acımaya başladı. Çok fazla ölü vardı, hem asker hem de siviller. Yetişkinler ve... Tanrılar aşkına, Bryce küçük bedenleri görmeye dayanamadı.

Azriel alçak sesle bir küfür savurdu. Nesta kesik kesik solu-yordu.

Silene ise sesi bile titremeden konuşmayı sürdürdü, sanki acı-masızca dökülen kanın anısı onu hiç etkilememişti.

Şehirden şehire geçtik. Toprakları dilediğimizce ele geçirdik. Bizim için yapılar inşa etsinler diye insanları köle olarak çalıştırdık.

Ama insanlardan bazıları direndi, biz Feyler bir zamanlar efendilerimize karşı nasıl birleştiysek insanların şehir devletleri de öyle birleşti.

Bryce sıralar ve falanjlar halindeki bronz zırhlı lejyonların, Feylerin parlak zırhlarına karşı dizildiğini görünce sevinmeye yeltenmedi. Bu hikâyenin nasıl bittiğini biliyordu.

Bu olanların resmi tarihten silineceğini biliyordu.

Peki ya Aidas, Theia'nın –Helena, Silene ve Feylerin– ne yaptığını biliyor muydu? Biliyor olmalıydı, ne de olsa Theia'ya âşıktı. Buna rağmen ondan katil bir pislik değilmiş gibi bahsetmeye cüret edebilmişti. İyi bir şeymiş gibi Bryce'ın, Theia'nın ışığına sahip olduğundan bahsedebilmişti.

Göğsündeki yıldız... bir kasabın ışığıydı. *Atasının.*

Buraya bunu öğrensin diye mi gönderilmişti? Bu korkunç gerçeği? Cesur bir kurtarıcının evladı değil, ahlaken yozlaşmış bir soyun temsilcisi olduğunu?

Yıldızın ondan öğrenmesini istediği şey bu olsa da olmasa da fark etmezdi, artık öğrenmişti ve bunu asla unutmayacaktı.

Atalarının yaptıklarının telafisi yoktu.

Bu düşünceler cam kırıkları gibi kalbine batıyordu. Bryce o anda çekip gidebilirdi. Silene'e tarih derslerini de alıp defolmasını söyleyebilirdi ama bu dayanılmaz tarih, Midgard'ın geleceğinin nasıl kurtulacağına dair ufak bir ipucu verebilecekse...

Bryce dinlemeye devam edecekti.

“İkisinden birinin Kemik Mahallesi’nin yolunu tutmasıyla bitecek” dedi Engerek Kraliçe. Telefonunu çıkarıp ringde birbirine meydan okuyan kan içindeki kurtların fotoğrafını çekti.

Ölümüne bir dövüş. “O, Holstrom olmayacak...” dedi Tharion tıkanarak.

“Göreceğiz” dedi Engerek Kraliçe. Ithan hırlayınca Tharion yeniden dövüşe odaklandı. Sigrid’in bir darbesini daha savuştururken Ithan’ın öfkeyle parlayan gözlerinden kurdun her şeyi duyduğunu anladı.

Tharion, “Lütfen” dedi Engerek’e. “İzin ver Fendyr vârisinin yerine geçeyim...”

Engerek Kraliçe telefonunu altın sarısı tulumunun cebine koyarken, “Bu kadar yeter balık” dedi.

Ithan ringden nefes nefese seslenmeseydi Tharion yalvarabilirdi. “Olan oldu Tharion.” Holstrom çoktan ayağa kalkmış, Sigrid’in etrafında dolaşmaya başlamıştı. Yara içindeki vücudunun her yerinden kanlar akıyordu. Sigrid’e doğru dürüst dokunmamıştı bile.

Tharion ona dokunmayacağım biliyordu. Onca acı çekmiş bir dişiye zarar vermek Holstrom’un yapacağı şey değildi.

Tharion nefes alamıyordu. Öfkesi bedeninde çalkalanan azgın bir deniz gibiydi, onu boğuyordu. Arkadaşlarına bunu yaşattığı için Engerek Kraliçe’yi öldürebilirdi. Bu işin sorumlusunu bulmak için tek yapması gereken aynaya bakmak olsa bile.

Sigrid yine pençesini savurdu, Ithan sporcu zarafetiyle eğilip elinden kurtuldu.

Ardından Sigrid saldırıya geçti, öyle güçlü ve sakindi ki Tharion tamamen içgüdüleriyle hareket ettiğini anladı. Sert bir vuruş, yumruk, eğil...

Sigrid sadece Fendyr soyunun bir vârisi değildi. Fendyr soyunun en güçlüsüydü.

Ithan’ın tek yapabildiği her darbeden kaçınmaktı. Ağzı ve dişleri kan içindeydi. Kahverengi gözleri öfkeyle parlıyordu. Ona saldıran kurda değil, buna neden olan kadına duyduğu öfkeyle.

"Kahretsin" dedi Flynn saçlarına asılarak.

Ithan'ın sırtı halatlara çarptı, kurdun yumruğu yüzüne inerken kaçacak hiçbir yeri yoktu.

Tharion'ın midesi allak bullak oldu. Bunların hepsi onun içinde, kendini gezegendeki en büyük ezik gibi hissediyordu...

Ama Ithan hazırlıklıydı. Âniden eğildi ve tırnaklarını Fendyr vârisinin karnına sapladı.

Sigrid çığlık attı, sendeleyerek geriledi ve dizlerinin üstüne çöktü.

Ithan durdu, güçlkle nefes alıyordu. Kanlar içindeki karnını tutan dişiye doğru yürürken yüzü bomboştı. Sert bir darbeydi... ama ölümcül değildi. Ithan'ın tırnakları parmak uçlarında parlıyordu.

Ithan son darbeyi indirmek için elini kaldırdığında Tharion'ın soluğu kesildi.

* * *

Silene'in sesi başından beri olduğu gibi yine sakın ve duygusuzdu. Acı çekenlerin tarihini sakince anlatan, sıkılmış bir ölümsüz.

İnsanlarla savaşımız henüz devam ederken dünyalar arasındaki kapı yeniden açıldı. Yeni Feyler gelmişti, bu kez başka bir dünyadan.

Uzun boylu, güzel varlıklar göründü. Bryce'in öfkesi ve umutsuzluğu bile azaldı.

Başka bir dünyadan gelen Feyler... ama buradakilere çok benziyorlardı. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Asterilerin eskiden fethettiği bir yerden mi geliyorlardı? Sömürgeleştirdikleri, tahrif ettikleri ve sonunda kaybettikleri bir başka yerden mi?

Onlar da bizim gibi Feylerdi ama farklıydılar. Kulakları, zarafetleri ve güçleri bizimki gibiydi ama onlar şekil değiştirenlerdi, hem de hepsi. Her biri bir hayvana dönüşme yeteneğine sahipti. Ayrıca hepsinin insan bedenindeyken bile uzun köpek dişleri vardı.

Bu çok kafa karıştırıcıydı, öyle ki annemin savaş çıkırtkanlığını bırakmasına yetti. İki tür Fey vardı. Birbiriyle bağlantısız ve uzak iki dünya-

dan gelmişlerdi. Bu yeni Feyler elemental büyüye sahipti, bu büyü Pelias'ın onlardan çekinmesine neden olacak kadar güçlüydü. Tanıdığımız Feylerden daha saldırgan, daha vahşiydiler. Ayrıca doğrudan Rigelus'un emri altına girdiler.

Aslında Rigelus'u uzun zamandır tanıyor gibiydiler.

Annem çok geçmeden ev sahibimizin iddia ettiği kadar iyiliksever olmadığından şüphelenmeye başladı. Ama onun hakkında ne kadar yanıtladığını öğrendiğinde iş işten geçmişti.

"Hadi canım" diye hırladı Nesta, sesi tiksinti doluydu. Bryce ancak başını sallayabildi.

Annem sadece bize güvenirdi. Bir zamanlar Pelias'a da güvenmiş olabilirdi ama o Rigelus'un desteğiyle bu yeni dünyanın zeoklerine kendini fazla kaptırmıştı.

Bir perdenin arkasından Pelias göründü. Beyaz taştan inşa edilmiş bir villanın yanındaydı, akan nehre bir kadını atıyordu. Yaralar içinde olan, çıplak ve ölü bir kadını.

Bryce neredeyse dizlerinin üstüne çökecekti, vahşice öldürülmüş kadının cesedi sürüklenerek berrak sulara batarken Pelias çoktan gitmişti.

"Bu ne cüret" diye homurdandı Nesta. "O insan şehirlerinde çocukları öldürüyorlardı."

"Bugün de devam ediyor" dedi Bryce boğuk bir sesle. "Vanirler işkence ederek öldürdükten sonra insanları çöp bidonlarına atıyor. Bu Midgrad'da her gün oluyor, başlatan da bu adi pislik." Titreyen parmağıyla görüntüyü işaret etti. "Pelias'la başladı, Theia'yla, tüm bu canavarlarla."

Artık patlamak üzereydi ama Silene hikâyesine devam etti.

Annem sonunda gerçeği bulmak için sadece Helena ve bana güvenmeye başladı. Bizden faydalanabileceğini biliyordu çılıkıl yıldız ışığı kadar gölgeleri de taşıyorduk.

Helena ve Silene görkemli kristal bir sarayın karanlığında kimseye görünmeden yürüyordu. Sonra dönemeçli kristal bir merdivenden indiler. Bryce, "Burası Asterilerin sarayı" diye fısıldadı Azriel ve Nesta'ya. "Sonsuz Şehir'de."

Düşmanın kalesinde bir ay gizlendik, ikimiz de gölgelerden ibarettik. Annemin yanına döndüğümüzde korkunç gerçeği öğrenmiştik: Rigelus ve yoldaşları Fey değildi. Dünyaları birbiri ardına fetheden, o dünyalarda yaşayan insanların büyü gücü ve canıyla beslenen asalaklardı. Daglanlar, gerçek isimleriyle: Asteriler.

Annem o zaman bize yıllar önce olanları anlattı ve gösterdi. O zamandan beri neler yaptığını. Ama babamıza yaptıklarından dolayı ne kadar dehşete düşüp öfkelensek de geçmiş için özür dilemekle vakit kaybetmedi. Gerçekten düşmanın tuzağına düştüysek, o düşmanı yenmemiz gerektiğini söyledi.

Bryce elini göğsündeki yıldız şeklindeki yara izine koydu, parmaklarıyla tişörtünün kumaşını kavradı. Bu izi göğsünden koparıp atabilir miydi, bu iki yüzlü riyakârlarla olan bağı koparıp bundan sonsuza dek kurtulabilir miydi?

Annem, Daglanların uzun zaman önce hazırladığı yıldız haritasını saklamıştı. Haritadaki bir dünya dikkatini çekmişti, bizimki gibi Daglanları alt etmiş bir dünya.

Gösterişli bir yatak odasında, iki kızıyla birlikte bir masanın başında duran Theia bir elini havada salladı. Arp ve Boru hiçlik cebinden çekip çıkarılmış gibi âniden masanın üstünde belirdi, Yıldız Kılıcı ve hançerin yanında ışıdamaya başladı.

Theia bir karar veriyormuş gibi başını bir kez yavaşça salladı, ardından Boru'yu ve Arp'ı çaldı. Dünyalar arasında bir portal belirdi. Hiçbir yere gitmeyen bir kemer halinde cisimleşti. Kemerin önünde altın sarısı saçlı, yakışıklı bir erkek duruyordu. Gözleri mavi opaller gibiydi.

Bryce'ın soluğu kesildi.

Annem onun dünyasına giden kapıyı açtığı anda Prens Aidas tek bir soru sordu: "Cehennem'den yardım istemeye mi geldin?"

* * *

Baxian kan, et ve kemik tükürürken Hunt olduğu yerde büzüldü. Hepsini yere, tam altlarına saçıldı, çıkan koku...

Ruhn soluk soluğaydı, titriyordu ama Zebani'den durmasını istememişti.

"Biraz daha" dedi Baxian zorlukla nefes alırken. Çenesinden akan kanları gördüğünde Hunt'ın midesi bulandı. "İki kez daha ısırdıktan sonra kopacak."

Ruhn sızlansa da sertçe başını salladı. Birbirlerine doğru salındılar, bacakları sıkıca kenetlendi. Baxian aceleyle Ruhn'ın elini tekrar ısırdı. Kaybedecek zaman yoktu.

Hunt sesleri duymamaya çalıştı. Kokuları almamaya. Onun yerine Bryce'ı, geleceğini ve o güzel çocukları düşündü. Amacı kaçmak ve hayatta kalmaktı. Amacı Bryce'tı.

Onları bu kaderden korumayı başaramadıktan sonra eşinin yüzüne nasıl bakacağını hiç bilmese de. Arkadaşlarının bunu yapmasına razı olduktan sonra onun gözlerine nasıl bakacağını bilmiyordu.

Ruhn boğuk bir sesle haykırdı. Baxian tekrar öğürdü, ağzı hâlâ Ruhn'ın bileğindeydi. Öylece kalmıştı.

Artık duramayacak kadar çok yol almışlardı. Hunt tam da Ruhn'ın söylediği gibi ihtiyaç duydukları Umbra Mortis'in o soğuk ve duygusuz ses tonuyla, "Tekrar dene Baxian" dedi.

"Lütfen" diye inledi Ruhn. Durmasını değil, acele etmesini istiyordu. Bir an önce bitirmesini.

Umbra Mortis, "*Bir daha dene*" diye emretti Baxian'a.

Bu tarif edilemeyecek kadar korkunç görevi Hunt'ın yerine üstlenen Baxian'a.

Zebani atılıp dişlerini geçirdi, ardından bir çıtırtı duyuldu.

Ruhn çığlık atarak hızla geriye doğru kaçtı.

Hunt önce nereye bakacağını bilemedi. Altındaki taş zemine kan ve et tüküren Baxian'a mı? Hâlâ zincire bağlı olan ele ve bilek parçalarına mı, yoksa şimdi tek koluna binen ağırlık yüzünden sessizce hıçırarak ayaklarını rafa uzatmaya çalışan Ruhn'a mı?

Hunt harekete geçti, ayaklarını kaldırıp onun bedenini itti. Ruhn'ın ayak parmakları ocak demirinin tepesine değdi.

"Biraz daha" diye bağırdı Hunt. Umbra Mortis'e dönüşmüştü, tekrar o canavar olmuştu. Bu sayede arkadaşlarına hayatta kalmak için bir şans tanıyacaktı...

Ruhn'ın bedeni tekrar Hunt'a doğru yaklaştı. Her yeri kan içindeydi, Hunt kendini toplayıp onu bir kez daha itti. Prensın ayak parmakları ocak demirine dokundu. Demiri tuttu. Tekrar geriye doğru hareket ederken demir de onunla birlikte geldi.

Ruhn durdu, şimdi tek kolundan asılıydı. Tek kolla nasıl yukarı doğru kıvrılacaktı? Hunt sallanmaya başladı. Bacaklarını kullanarak Ruhn'ın bükülmesine yardım edebilirse...

"Ne kadar akrobatik" dedi tanıdık bir erkek sesi kapıdan. "Ayrıca bu ne azim böyle."

Rigelus yanında Pollux ve Atmaca'yla yanlarına doğru yürürken Hunt'ın içini buz gibi bir dehşet kapladı.

* * *

Ithan, Sigrid'in başında soluk soluğa dikiliyordu ve pençelerini havaya kaldırmıştı. Fendyr vârisinin yüzü acıdan bembeyazdı, eliyle hâlâ kanlar içindeki karnını tutuyordu.

Engerek Kraliçe kenardan, "Öldür onu Holstrom" diye mırıldandı. Altın dalgalar içindeyken ayağa kalkmıştı. "Öldür de bitsin bu iş."

Engerek Kraliçe bu seçimi yapmasını istemişti, işin *eğlencesi* de buradaydı. Arkadaşlarını, Athalar'ı, Ruhn'ı ve muhtemelen Bryce'ı kurtarmakla... Sigrid'i kurtarmak arasında kalsın istemişti. Fendyr soyunun geleceğini. Sabine'in alternatifini.

Sigrid başını kaldırıp Ithan'a baktı. Burnu kanıyordu.

Bunu ona Ithan yapmıştı. Kendini hiç pençelerini Sigrid'in karnına geçirdiği zamanki kadar iğrenç ve değersiz hissetmemişti.

Ama Sigrid kanlı dişlerinin arasından, "Sana teşekkür edemedim" dedi.

Dünya âniden durdu. Engerek Kraliçe bile yok olmuştu. "Ne için?" diye sordu Ithan soluk soluğa.

"Beni tanktan çıkardığın için." Sigrid'in gözleri öyle güven dolu, öyle hüznüydü ki...

Abini gururlandır.

Connor burada olsaydı...

Ithan pençelerini indirdi. Yavaşça Engerek Kraliçe'ye döndü, kraliçenin yüzü asılmıştı. "Senin de anlaşmanın da canı cehenne-me. Eğer bize izin..."

Sigrid birden atıldı.

Parçalamak üzere adice ve zalimce boğazına saldırdı. Ithan hamleden kaçamadı, kurdun tırnakları koluna battığında korkunç bir acı hissetti.

"Sonuna kadar Fendyr" dedi Engerek Kraliçe hoşnutlukla. Bu bir iltifat değildi. Ithan kolunu çekip kurtarıırken etleri de parçalarınca acıdan nefesi kesildi.

Sigrid tekrar boğazına atıldı. Sonra tekrar. Sadece bir Fendyr Alfasının sahip olabileceği bir güçle onu halatlara fırlattı. Ithan halatlardan sekip kurda doğru atılırken gerçeği gördü. Sigrid'in gözlerindeki ölümü.

Sigrid, Ithan'ı öldürecekti. Onu tanktan çıkarmış olabilirdi ama sonuçta Sigrid bir Alfaydı.

Ve Alfalar kaybetmezdi. Sıradan kurtlara karşı kaybetmezlerdi.

Abini gururlandır.

Ithan havada uçarken, Sigrid'in gözlerine bakarken aklında sadece bu söz vardı. O gözlerdeki ödün vermeyen ilkel ve esaslı güce. Bu gücün insafı yoktu. Hiçbir zaman olamazdı.

Sigrid'e neden Sabine'in işini bitirmesini söylemediğini anladı. Sabine'i küle çevirip Görünür Lider olarak yerine geçmesini neden söylemediğini.

Anladı ve bundan nefret etti. Kendinden nefret etti. Ama saldırmaktan vazgeçecek kadar değildi.

Abini gururlandır.

Ithan pençesini kurdun omzuna savurdu, bu Sigrid'i yere yıkacak kadar sert bir darbeydi.

Ama Alfa hızlıydı, çok hızlıydı. Ayrıca ne kadar hızlı hareket edebildiğinin henüz farkında değildi.

Ithan da öyle.

Tırnakları Sigrid'in omzuna inmek üzereydi. Kurt birden dar-beden kaçmak için sağ tarafa çekilmeyi başardı.

Ithan olanları ağır çekimde izledi. Sanki başka birine bakıyor, bu ringe tıkılmış başka bir kurdu seyrediyordu.

Sigrid yana kaçıyordu, o kadar hızlıydı ki Ithan yumruğunu geri çekmeye zaman bulamadı. Sonra kurdun hareketsiz kaldığını gördü, gözleri şok ve acıdan kocaman açılmıştı.

Ithan'ın tırnakları Sigrid'in omzuna batmamıştı.

Doğruca boğazına geçmişti.

Aidas bir Cehennem Prensi'ydi, diye devam etti Silene.

Bryce'ın soluğu boğazına takılıp kalmıştı.

Midgard'daki casusları, Asteriler Aidas'ın gezegenini fethetmekte çuvalladığından beri dünyalar arasında iletişim kurmayı sağlayan nadir çağırma tuzlarından kullanarak onu her şeyden haberdar ediyorlardı. Aidas o zamandan beri Asterileri avlamakla görevlendirilmişti. Böylece kötülükleri bir daha asla zafere ulaşamayacaktı. Ne onun dünyasında ne de başka bir dünyada.

Cehennem tüm bunların içinde her nasılsa iyiliğin gücüydü. Aidas, Theia'da vahşetten başka ne görebilmişti? Dahası onu nasıl sevebilmişti? Bu çok anlamsızdı. Tabii Aidas da tıpkı Theia gibi riyakâr bir katil değildi...

Annem ve Aidas uzun saatler boyunca portal aracılığıyla konuştu, ikisi de diğerinin dünyasına geçmeye cesaret edemiyordu. Sonradan günler boyunca gizlice plan yaptılar.

Çok geçmeden daha fazla askere ihtiyacımız olduğu anlaşıldı. Bize sadık olan tüm Feylere... ve insanlara ihtiyaç vardı. Annem katlettiği, köleleştirdiği düşmanlara şimdi muhtaç olmuştu. İnsanların son kalesi Parthos'taydı, zamanın tüm bilgileri ve düşünceleri büyük kütüphaneye sığınmıştı. Böylece biz de karanlığın örtüsü altında eserek Parthos'a gittik.

"İnanılmaz" dedi Nesta öfkeyle.

Geniş nehir deltasının siyah topraklarından beyaz surlarla çevrili, rüya gibi bir şehir yükseldi. Parthos.

Şu anda Midgard'da bulunan tüm şehirlerden daha güzeldi. Zarif kuleler ve sütunlarla süslenmişti, pazarların kurulduğu meydanlarda devasa dikilitaşlar göze çarpıyordu. Göz alıcı fısıkiyeler ve karmaşık ağlar halinde uzanan kemerli su yolları şehri sarmıştı. İnsanlar korku değil huzur içinde, rahatça dolaşıyordu.

Şehrin kıyısında, kuzeydeki bataklıklara bakan sütunlara sahip devasa bir bina bulunuyordu. Hayır, bu birkaç binadan oluşan bir kompleksti.

Parthos kütüphanesi.

Burası sadece kitapların bulunduğu bir yer değildi. Yerleşke binlerce yıllık bilgi hazinesi olan büyük bir kitap koleksiyonunu bünyesinde barındırmasının yanı sıra, çeşitli araştırma alanlarındaki – güzel sanatlar, fen bilimleri, matematik, felsefe– birkaç akademiye de ev sahipliği yapıyordu.

Kütüphanenin o eski halini gördüğünde Bryce'ın içi sızladı. Neyin kaybedildiğini gördüğünde.

Yerleşkenin ortasındaki bir amfiteatra doluşmuş olan insanlar ve Feyler elleriyle bir şeyleri işaret edip bağışarak tartışıyordu.

Toplantılar iyi gitmiyordu, dedi Silene. Ama annem geri adım atmadı. Öğrendiklerini açıkladı. İnsanların uzun zamandır bildiği ama detaylarından haberdar olmadığı şeyleri anlattı.

Tartışan gruplar yavaş yavaş taş banklara oturup sessizce Theia'yı dinlemeye başladı.

Annem sözlerini bitirdiğinde insanlar kendi keşiflerini açıkladı... bize sonumuzu gösteren keşfi.

Bir kadın kalabalığın arasından sıyrılırken Bryce nefes almaya, sakinleşmeye çalışıyordu.

Asteriler tıpkı parazitler gibi içtiğimiz suya da bulaşmıştı. Gölleri, dereleri ve okyanusları zehirlemişlerdi. Bu zehir bedenlerimize girmiş, büyü gücümüzü bozmuştu.

Yüce tanrılar.

Asteriler, Midgard'a giren tüm büyümlü yaratıklar ve onların soyundan gelenler için bir reşit olma ritüeli yaratmıştı. Büyümlü bir büyümlü güç patlaması oluşturuluyor, sonra bu güç kontrol altına alınarak Asterilere

aktarılıyordu. Bu Haraç'la yıllarca bizden emdikleri güç tohumlarından daha büyük, daha konsantre bir dozdu. Bunu neredeyse dini bir ayine dönüştürmüşlerdi, enerjiyi yakıt olarak kullanmayı sağlayan bir yöntem olduğunu söylemişlerdi ve o zamandan beri de bu şekilde besleniyorlardı.

“Dalış” diye fısıldadı Bryce, dehşetten olduğu yerde donup kalmıştı. Nesta ve Azriel'in ona baktığını hissedebiliyordu ama gözlerini anıların görüntüsünden alamıyordu.

Güçlü olan biri ritüele katılmak istemezse kanındaki enfeksiyon, o ölümsüzlüğü kurutana ve yok edene kadar tüketiyordu... tıpkı insanlar gibi. Bu yaşlılık diye geçiştiriliyordu. Ritüeli Asterilerin hasat alanlarından başka yerde gerçekleştirmenin tehlikeleri hakkında yalanlar uydurulmuştu, bu alanlarda toplanan güç Asterilere, onların şehirlerine ve teknolojilerine aktarılabilirdi.

Bryce neredeyse kusacaktı.

Asterilerin, Bryce'ın dünyasında olan insanlar üzerindeki hâkimiyeti sadece büyüye ve askeri güce dayalı değildi. Bu asalaklar herkesin gücüne el koymayı garantiye almıştı. Zorbalıkları Midgard'daki her varlığın kanuna sızmıştı.

İnsanlar bunu öğrenmişti. Asteriler etrafa bilgi saçma konusunda dikkatsiz davranmıştı çünkü insanlar büyü olmadan etkilenmiyordu. Ve biz –insanların mutlu mesut zalimleri– farkında bile olmadan haksızlığa uğrayan konumuna gelirken kibirli bir sessizlik içinde izlemişlerdi. Bu dünyanın suyundan bir yudum içerek Dağların malı olmuştuk. Artık bunu değiştirmek mümkün değildi.

Umutsuzluktan neredeyse çıldıracaktık.

Bryce sonunda gerçekten bir anlam çıkarmaya başlamıştı. Bedeninden uzaklaştığını hissediyordu. Bu lanetli tarihin son sahneleri de sergilenirken sanki hepsini uzaklardan dinliyordu.

Ama insanları bize güvenmeye ikna ettik. Annem, Midgard'a peşimizden gelen Feylerden bazılarını –güvenebileceğini umduklarına– elini uzatmaya başladı.

Sonunda annem savaşıma gönüllü on bin Fey topladı, bunların çoğu alacakaranlık topraklarımızdan geliyordu. Annem, Cehennem'in kapısını tamamen açtığında Aidas ve kardeşleri de yanlarında elli bin asker getirdi.

Savaşın vahşetini anlatacak kelime bulamıyorum. Kaybedilen canların, işkencenin ve korkunun. Ama annem pes etmedi.

Asteriler hemen karşı saldırıya geçti ve akıllıca davranıp ordularının başına Pelias'ı getirdiler. Pelias annemi ve taktiklerini iyi tanıyordu.

Cehennem orduları da halkımız da yiğitçe savaştığı halde yeterli olmadı.

Annem ve Prens Aidas'ın nasıl sevgili olduğunu hiç öğrenemedim. Tek bildiğim savaşta olduğumuz halde annemi hiç bu kadar huzurlu görmediğim. O gün portal açılıp da Aidas ortaya çıktığında hayrete düştüğüm zaman, annem bana bunun Aidas'la eş olmalarından kaynaklandığını, ruhlarının galaksiler aşır birbirini bulduğunu, aralarındaki bağın fiziksel bir şeymiş gibi onları o kader gününe bağladığını söylemişti. Birbirlerini bu kadar derinden seviyorlardı. Annem savaş sona erdiğinde Aidas'la birlikte Cehennem'e gideceğimize söz vermişti. Hükmetmek için değil, yaşamak için. Savaş bitince hayatının geri kalanını yaptıklarını telafi ederek geçireceğine söz vermişti.

Bu sözünü yerine getiremedi.

"Tüh" dedi Nesta acımasızca.

Ama Bryce bir şey söyleyecek halde değildi. Çaresizlik ve korkudan başka bir şey hissetmiyordu.

Düşman gece yarısı saldırmadan önce haber gönderdi: Teslim olursak canımız bağışlanacaktı. Savaşırsak öldürülecektik.

Kampımızı dağın yükseklerine kurmuştuk, yağın karın bizi düşmandan koruyacağını düşünmüştük. Fakat tam tersine şimdi soğuk ve açlıkla karşı karşıyaydık, güçlerimizi hazırlayacak vaktimiz olmamıştı. Aidas daha fazla asker toplamak için Cehennem'e dönmüştü, bu yüzden annemizle baş başa geçirdiğimiz ender gecelerden birini yaşıyorduk.

Cehennem yardımımıza koşma şansını bulamadı. Annem dünyalarına bir portal açma zahmetine bile girmedi. Midgard'daki güçlerimiz çoktan tükenmişti, yeni askerlerin toplanması günler alacaktı. Yine de anne portal açması, en azından prensten yardım alması için yalvardık ama annem bunun bir işe yarayacağına inanmıyordu. O gece olacakların kaçınılmaz olduğunu düşünüyordu.

"Aptal" dedi Nesta yine, Bryce uyuşmuş gibi başını salladı.

Ama annem savaşmamızı istemek yerine ablama ve bana çok önemli bir görev verdi.

Kanlar içindeki Theia, Boru'yu Helena'nın eline tutuşturdu. Silene'e de Arp'ı ve hançeri almasını işaret etti. Yıldız Kılıcı'nı da kendisi aldı.

Bu dünyaya ilk giriş yaptığımız yer yakınlardaydı. Burada kamp yapma sebebimiz biraz da annemin tekrar bir portal açıp savaşmak için daha fazla Fey toplayabilmesi içindi. Annem dünyalar arasında yolculuk yapmayı hâlâ pek anlayamamıştı, başka bir noktadan bir portal açarsa bunun bizim dünyamızda farklı bir yere açılıp açılmayacağından emin değildi. Bu yüzden Midgard'daki giriş noktamızın yine sarayımıza açılacağına inanarak bir kumar oynadı. Oradan kestirme tünelleri kullanarak Fey orduları toplayacaktı. Daha önce ona karşı çıktıklarını bildiği halde, büyük ihtimalle onu reddedeceklerini ya da öldüreceklerini bildiği halde başka seçeneği yoktu.

Bunun Rigelus'un çıkarına olacağını bilmiyordu. Arp ve Boru'yu hiçlik cebinden almasının ve sonunda kapıyı yeniden açmasının. Askerlerinin sayısı bu kadar azalmışken, gücü tamamen tükenmişken, Rigelus elbette bu fırsattan yararlanıp dünyalar arasında geçiş yaparak fetihlerde bulunacaktı.

Ama o zaman bile Rigelus'un yeterince ihanetini gördüğümüz için dünyalar arasındaki kapının sonsuza dek mühürlenmesi gerektiğini biliyorduk.

Boru'yu ve Arp'ı çalın, diye emretti annem. Ve bu dünyadan çıkan. Her şey çok hızlı gerçekleşecekti. Kapı bir anlığına açılacaktı, o kadar hızlı olacaktı ki Rigelus bu fırsattan yararlanamayacaktı. Rigelus haberini bile almadan kapıyı açıp gitmiş olacaktık.

Theia iki kızını da alından öptü.

Annem, Pelias'ın yaklaştığını haber verdi. İkimizin peşindeydi. Rigelus onu Feylerin Prensi yapmıştı, Eski komutanı saltanatını meşrulaştırmak için bizi kullanacaktı. Niyeti bizden çocuk sahibi olmaktı.

Tüm yaptıklarına, insanlara karşı işledikleri tüm suçlara rağmen kardeşler için duyduğu korku Bryce'in göğsünü sıkıstırıyordu.

Theia kızlarına sarılarak yıldız ışığıyla parıltıladı. Bryce, Theia'nın vücutlarının arasındaki küçük alanda Arp'ın alttaki tel-

lerinden birine dokunduğunu gördü. Theia'nın vücudundan bir yıldız -Bryce'ın kendi göğsünden çekip çıkarabileceğine benzer bir yıldız- çıktı ve bölünerek üç ışık topu haline geldi, biri Silene'in göğsüne süzüldü, diğeri Helena'nın. Sonuncusu da diğeri iki yıldızın annesiymiş gibi, Theia'nın vücuduna geri döndü.

Bir anlığına üçü de ışık saçtı. Silene'in elindeki Doğrucu bile Theia'nın elinde parlayan Gwydion'ın melodisine eşlik ederek karanlıkla dalgalanır gibi yanıp söndü.

Annem Arp'ı kullanarak korunmamız için büyü gücünü kendi vücudundan bize transfer etti. Bu da uzun zaman önceki efendilerinden öğrendiği bir diğer sırdı. Arp, onu çalan kişinin dünyanın farklı yerlerine seyahat edebilmesini sağlamanın yanı sıra nesnelerin yerini de değiştirebiliyordu... büyüü annemin ruhundan bizimkine bile aktarabiliyordu.

Theia elinde Gwydion'la çadırdan çıktı. Fey zarafeti ve kararlılığıyla muhteşem bir kanatlı atın sırtına atladı, havaya yükselip savaş kokan gecenin içinde uçmaya başladı.

Bryce sertçe iç çekti. Silene'in hikâyesinin başlarında ve Midgard'a ilk girdiklerinde yaratıkları göstermemişti ama şimdi buradaydılar. Demek tünellerde gördükleri resimlerde olan kanatlı atlar dini sembollerden ibaret değildi. Midgard'da ilk dönem sanat eserlerini süsleyecek kadar uzun süre yaşamışlardı, tıpkı Hilal Şehir Balosu'ndaki frizler gibi. Nesilleri tükenmiş olmalıydı, artık efsaneden ve ışıltılı oyunculardan ibaretlerdi.

Theia ve kızlarının yok ettiği bir güzellik daha.

Helena panik dolu gözlerle Silene'e döndü.

Kaçmak için kendi dünyamıza geri dönme riskini göze almaya değerd. Oradaki Feyler, Asterilerle olan bağlantımız yüzünden ya da onlara güvenmek gibi bir aptallıkta bulunduğumuz için bizi öldürebilecek olsa bile.

Helena, Silene'i elinden tutup kampın bir ucuna doğru sürüklemeye başladı. İlerideki karla kaplı tepede kayaların oluşturduğu doğal bir kemer vardı. Bir kapı.

Ama ne kadar hızlı koşarsak koşalım yeterince hızlı değildik.

Aşağıda dağa akın eden Feyler görünüyordu. Bunlar ilerlemekte olan düşman güçleri değildi. Helena ve Silene'in ne yaptığı-

nı fark ederek yanlarına koşan saray üyeleri idi. Hâlâ annelerinin büyüyle ışık saçan iki prenses dağın tepesinde duruyordu, gecenin karanlığında gümüş rengi ışık saçan iki fener gibiydiler. Feyler, üşümesin diye sarıp sarmaladığı küçük çocuklarını kucaklayarak onlara doğru koşuyordu.

Bryce bu son dehşet sahnesini izlemeye dayanamıyordu. Ama kendini zorladı. O çocukların anısı için.

Duramazdık. Kendi halkımız için bile.

Silene'in sözleri karşısında Bryce'ın içi nefretle doldu, öfkesi o kadar şiddetliydi ki onu her an bir alev gibi yutabilirdi.

Helena, Boru'yu dudaklarına götürürken Silene de Arp'ın tellerinden birini çekti. Kemerli geçitte titrete bir ışık dalgalandıktan sonra söndü. Geçidin arkasında taştan bir oda belirdi, karanlık ve boştu.

O anda kurtlar bizi buldu. Şekil değiştiren Feyler karın içinde ilerleyerek dağın diğer tarafından yaklaşıyordu. Asteriler bizi yakalamak için en vahşi savaşçılarını göndermişti. Kendi dünyamıza giden bu kapıyı açık bırakırsak peşimizden geleceklerdi. Kapıyı kapatmak zorundaydık.

Bryce buna hayret etti: Kurtların ve şekil değiştirenlerin... bir zamanlar Fey olmasına. Bryce'ın türüne çok benziyorlardı ama yine de çok farklıydılar.

Arp'ı tekrar kaldırdım, dedi Silene, sesi sonunda kederden titremeye başlamıştı. Ama kardeşim Boru'yu çalmadı. Dönüp baktığımda...

Silene durdu, Helena'nın metrelerce ötede durduğunu görmüştü. Helena karın içinden, gökyüzünden yaklaşmakta olan düşmana bakıyordu. Çocukları için yalvararak telaşla dağın yamacından tırmanan çaresiz insanlara bakıyordu.

Helena kaçan insanlara bakarken kurtlar yaklaşıyordu. Helena Silene'ye doğru eğildi, en kısa teli çekti ve hâlâ Arp'ı tutmakta olan kız kardeşini geriye itti.

Helena Arp'ı kullanarak beni geçide göndermişti.

Silene karın içine düştü, şimdi kardeşiyle arasında yüzlerce metre vardı. Aşağıda kurtlar Helena'ya doğru yaklaşıyordu.

Helena geçitten uzaklaşarak dağdan aşağı doğru koşarken arkasına hiç bakmadı. Bana zaman kazandırmaya çalışıyordu. Ama ben bir an

durup baktım. Helena'ya, peşinden koşan kurtlara baktım. Dağın daha da aşağılarında Pelias'la savaşa tutuşmuş olan annemize baktım, kanatlı atı yanında ölü yatıyordu.

Pelias'tan şiddetli bir gülüş yayıldı, daha önce onda hiç görmediğim kadar büyük bir gülüş.

Bu güç Silene'in annesine çarptı... çok şiddetliydi.

Kaçmakta olan insanlar bile durdu, dönüp kanlar içinde yüzükoyun yatmakta olan silüete baktılar. Yıldız Kılıcı'nı yerden almak için eğilen Pelias'a.

Pelias neredeyse zarif ve çabuk bir el hareketiyle kılıcı Theia'nın başına sapladı.

O anda bir seçim yapmam gerekiyordu. Ya kalıp annemin intikamını alacak, kardeşimle birlikte savaşacak... ya da kaçıp kurtulacaktım. Kapıyı arkamdan kapatacaktım.

Silene Arp'ı çalarak portaldan atlayıp ötesindeki odaya geçti.

Ben dünyalar arasında yuvarlanırken... Boru çalmaya başladı.

Silene düştü, düştü, düştü, kâh aşağı doğru, kâh yanlamasına sürüklendi. Boru'nun sesi birden kesildi, Silene kendini karanlıkta, taş bir zeminde yatarken buldu.

Evdeydi.

Ağlayarak ayağa kalktı, giysilerinden karlar dökülüyordu. Bryce'in kalbinde Silene'in gözyaşlarına karşı zerre acıma yoktu.

Çıglıklar duvarlarda, taşlarda yankılanırken ona acıyamazdı. Silene'in halkı geçide varmıştı, şimdi kayaya vurarak geçmelerine izin verilsin diye yalvarıyorlardı.

Silene kulaklarını kapayarak yeniden yere çöktü. Arp'ı göğsüne bastırdı.

Yukarıdaki annemiz, kapıyı aç! diye bağırdı bir adam. Çocuklarımız var! Çocukları al!

Bryce dehşet içinde başını iki yana sallarken çıglıklar ve yakaşlar azaldı. Sonra da tamamen kesildi. Buradaki taşların içine çekilmiş gibi. Silene'in etrafında eriyen karlarla birlikte.

"Seni adi korkak" diye fısıldadı Bryce sonunda. Sesi son kelimede titredi. İşte miras aldığı şey buydu...

Odaya derin bir sessizlik çöktü, sadece diz çöküp Arp'a sarılmış olan Silene'in hırıltılı solukları duyuluyordu.

O anda, dedi Silene, kafamda tek bir düşünce vardı. Bu bilginin benimle birlikte öleceği. Bu dünya, Midgard'a giden Feyler hiç var olmamış gibi yoluna devam edecekti. Hepsi kamp ateşlerinin başında kaybolan insanlar hakkını da fısıldanan bir hikâyeye dönüşecekti. Bu dünyayı korumak için aklıma gelen tek şey buydu. Kefaretimi ödemek için.

İş işten geçmişti. Ve elbette geçmişini saklamak Silene'in menfaatineydi, kim olduğunu ya da ailesiyle birlikte neler yaptıklarını kimseye söylemezse bunun için cezalandırılmazdı da. Ne kadar hoş. Ne kadar asilce.

Odanın ortasındaki sekiz köşeli yıldızın üstüne diz çökmüş olan Silene etrafını gözden geçirdi. Odadaki tek süs bu yıldızdı.

Arp'ı yavaşça yıldızın üstüne bıraktı. Saçlarındaki karlar hâlâ erimeye devam ediyordu, ayağa kalkıp gözyaşlarını sildi, sonra büyü gücünü, ışığının saf gücünü topladı. Işık tereyağını kesen bir bıçak gibi taşı kesti... lazer.

Bu sadece ışık değildi, onu Asterilerin güçlerini kullanabildiği gibi kullanıyordu.

Silene yere gezegenler, yıldızlar ve tanrılar çizdi. Kozmosun bir haritasını. Terk ettiği dünyanın haritasını. İş bitince belindeki hançerle kıvrılıp Arp'ın yanına uzandı.

Yıldızları aşip kardeşine ulaşabilirmiş gibi parmaklarını taşın üstünde gezdirdi. Parmak ucunda bir yıldız ışığı çekirdeği şekillenmeye başladı.

Görüntü karardı. Sonra Silene'in yüzü tekrar belirdi, şimdi yaşlanmış, çökmüştü. Masmavi gözleri donuk bakıyordu. *Gücüm tükeniyor, dedi. Umarım hayatımı akıllıca harcamışımdır. Annemin suçlarının, aptallığının, aşkının kefareтини ödeyerek... ve her şeyi düzeltmeye çalışarak. Bu tünelleri açtım, buraya bir yol yaptım, ne olduğumuza, ne yaptığımıza dair bazı kayıtlar kalsın diye. Ama önce hepsini hafızalardan silmem gerekti.*

Silene'in yüzü silindi, başka görüntüler belirmeye başladı. Daha hızlı bir kurgu.

Silene Arp'tan uzaklaşarak dağın, bu dağın, içine oyulmuş bir sarayın boş, güzel koridorlarında yürüyordu.

Hepimiz ortadan kaybolduğumuzdan beri evimiz boş kalmıştı. Sanki diğer Feyler buranın lanetlendiğini düşünüyordu. Ben de onu gerçekten lanetledim. Her şeyi lanetledim.

Anılarda kaybolmuş gibi duraksayarak bir zamanlar tanıdık olması gereken odalarda dolaştı. Sonra bir elini havada salladı, bütün koridorlar doğal kaya duvarlarla çevrelendi. Elini bir kez daha sallayınca dağ süslü taht odalarını yutuverdi, geriye bir tek en alt kattaki geçitler, zindanlar ve daha da aşağıdaki oda kaldı.

Buranın bir zamanlar ne olduğunu saklama çabalarımın rağmen Arp'ın varlığı hâlâ hissedilebiliyordu. Havada korkunç, eski bir gücün kokusu vardı. Tıpkı küçükken annemin bizi uyardığı gibi: Kötülük daima oradadır, tam altımızda, bizi dışlerinin arasına almak için pusuda bekler.

Bu yüzden onu saklamak için başka bir canavar bulmaya gittim.

Başka bir dağın altında, güneyde, kan, öfke ve kâbuslardan oluşan bir varlık buldum. Bir zamanlar Asterilerin finosu olan bu varlık uzun zamandır saklanıyor ve gafil avlananlarla besleniyordu. Hançerin ve gücümün yardımıyla bir tuzak kurdum. Kokuyu alıp gelince onu buraya çektim. Hücrelerden birine kapattım. Kapıyı büyülerle donattım.

Canavarları –Daglanlardan kalan finoları– birer birer avladım, sonunda en alttaki odaların çoğu onlarla doldu. Bir zamanlar çok güzel olan evim bir hapishaneye döndü. Toprak bile buraya topladığım kötülüklerden o kadar iğrendi ki adalar büzüştü, arazi çoraklaştı. Annemle birlikte Midgard'a gitmemiş olan kanatlı atlar, bir zamanlar gökyüzünde süzülen, dalgalarla oynayan o atlar... onlar bile gitti. Dağdaki canavarlardan başka tek bir canlı kalmadı.

Bryce'in içinde ne bir acıma ne de merhamet kıpırtsı vardı. Silene'in "halkın yararı için" saçmalığına inanmamıştı. Hepsi kendi kıcını kurtarmak içindi, bu dünyadaki Feylerin Silene ve annesinin onları mahvetmeye ne kadar yaklaştığını asla öğrenmemesi içindi. Silene ve Helena'nın Midgard'daki Feyleri çocuklarıyla birlikte orada bıraktığını öğrenmemeleri için. Portal birkaç saniye daha açık tutulsaydı Silene düzinelerce hayatı kurtarabilirdi. Ama yapmamıştı.

Bu yüzden ödediği kefaretin de canı cehennemeydi.

Gidip bir müddet toprakları dolaştım, Theia'nın idaresi olmadan nasıl bir aşama kaydettiklerini gördüm. Birkaç bölgeye ayrılmışlardı ve savaşta olmadıkları halde artık o bildiğim birleşik krallık değillerdi.

Bir Yölce Lord'ının oğluyla nasıl evlendiğime dair detayları anlatmayacağım. Eşimin Gece Lordı, benim de onun leydisi olmamdan önceki ve sonraki yılları da. Eşim diğer lordlarını eşleri gibi benim de Yölce Leydi olmamı istedi ama ben bunu reddettim. Gülcün annemi ne hale getirdiğini görmüştüm ve bunu istemiyordum.

Yine de ilk oğlum doğduğunda, bebek ağlarken sesinin geceyle dolu olduğunu duyduğumda, onu Hapishane'ye getirdim ve büyümlü korumaları kanına işledim. Bazen yıldız ışığı saçan bebeğin onu benden miras aldığını kimse bilmiyordu. Bunun akşam yıldızının ışığı olduğunu kimse bilmiyordu. Alacakaranlık yıldızının.

Çoraklaşıp bomboş kalan bu ada... bu ada da onundu. Biraz büyüyünce burada onun için ne bıraktığımı oğluma söyledim. Böylece biri bu kayıda erişebilecek, Ganimet'i kullanmanın doğurduğu korkunç riskleri ve daima buraya dönmeyi bekleyen Asterilerin oluşturduğu tehdidi bilecekti. Asterilere karşı ihtiyaç duyacağı gömümlü silahın burada olduğunu anlattım. Sadece bunu babasına, eşime, söylememesini istedim. Bildiğim kadarıyla da söylemedi. Ve bir gün bunları oğluna, onun yerini alacak olan oğluna anlatacağına söz verdi. Gizli bir utanç, gizli bir geçmiş, gizli bir silah... hepsi de soyumuzda gizli. Taşımamız gereken yük buraya kazındı ve anlatıldı, böylece orijinal tarih çarpıtılırsa ya da bazı kısımları unutulursa... burada, taşlara kazınmış halde kalacak.

Nesta, Azriel'e fısıldadı. "Rhys... biliyor mu?"

"Hayır" dedi Azriel hiç şüphe etmeden. "Bir müddet sonra tüm bunlar unutulmuş ve bir sonraki nesile aktarılmamış."

Bryce'in umursadığı yoktu. Artık gerçeği biliyordu, önemli olan tek şey Midgard'a dönüp bunu diğerleriyle paylaşmaktı. Hunt'la.

Ama dünyanın geri kalanı için, annem ve topraklarının bir fısıltıya dönüşmesini sağladım. Sonra da bir efsaneye. İnsanlar Theia'nın gerçekten yaşayıp yaşamadığını merak ediyordu. Eski jenerasyondan kimse kal-

manıştı. Eşimi öldükten sonra bile hayata tutundum. Biliylikleri olarak halkıma yalanlar uydurdum ve bu yalanlar gerçekmiş gibi yaptım.

"Theia ve General Pelias'a ne olduğunu kimse bilmiyor" dedim sayısız nesile. "Onlar Kral Fionn'a ihanet etti, Gwydion kayboldu ve bir daha da bulunamadı, hançer de öyle."

"Theia ve Fionn'un iki kızı varmış. Önemsiz, dikkat çekici yanı olmayan kızlar." Belki de en zor kısmı buydu. Kendi ismim gittiği için değil. Helena'nın ismini de silmek zorunda kaldığımı için.

Bryce dik dik baktı. Kardeşinin ismini silmek insanları çoluk çocuk katletmekten daha mı kötüydü?

Oğlumun oğulları oldu, torunlarımın çocuklarını görecektik kadar uzun yaşadım. Sonra buraya döndüm. Bir zamanlar ılık ve müzikle dolu olan, şimdi ise sadece dehşete ev sahipliği yapan bu yere.

Bu anlattıklarımı, kanı bu görüntüleri çağırarak birine, çocuğumun çocuğuna, veliahtımın veliahtına bırakmak için. Sana... hikâyemi bırakıyorum, senin hikâyeni. Sana, bu taşlarda, annemden kalan mirası ve yükü bırakıyorum.

Görüntü bulanıklaştı, sonra Silene yeniden göründü. O yaşlı, yorgun yüz.

Umarım Yüce Ana beni bağışlar, dedi Silene. Ardından hologram yok oldu.

"Ben bağışlamıyorum" dedi Bryce sertçe. Sonra da az önce onun durduğu yere doğru el hareketi çekti.

Asterilerin Parlak Eli, peşinde Pollux ve Atmaca'yla içeri girerken Hunt'ın tek yapabildiği çaresizce izlemektir. Atmaca hâlâ zincirden sarkmaya devam eden eli fark ettiğinde güldü.

"Tıpkı kapana yakalanınca uzuvlarını kemirip koparan fareler gibi" dedi alay ederek.

Baxian sert bir sesle, "Siktir git" dedi. Yüzü, boynu, göğsü Ruhn'in kanıyla kaplıydı.

Rigelus, "Sözlerine dikkat et" dedi. Pollux, Ruhn'in hâlâ ayaklarının arasında tuttuğu ocak demirini alırken hiç karışmadı. Ruhn demiri bırakmak istemedi, bacaklarını yukarı doğru kıvrarak demiri kendine çekti. Ama güçten düşmüştü ve kan kaybediyordu, yapabileceği hiçbir şey yoktu. Pollux demiri sertçe çekip aldı ve onunla Ruhn'in sırtına bir kez vurduktan sonra -prens bunun üzerine acıyla hırlıladı- zincirden sarkan kesik eli dürttü.

El, mide bulandırıcı bir ses çıkararak kirli zemine düştü.

Atmaca yeni bir oyuncak bulmuş gibi gülümseyerek eli yerden aldı.

Rigelus üçünü süzerek sakın bir sesle konuşmaya başladı. "Burada bu kadar sıkıldığınızı bilseydim Pollux'u daha çabuk gönderirdim. Oysa yeterince acı çektiğinizi düşünüyordum."

Pollux bembeyaz parlayan kanatlarıyla manivelaya doğru yürüdü. Sırtarak manivelayı çekip üçünü de sertçe yere indirdi.

Hunt'ın içini dolduran acı, kesilmiş bileğinin üstüne düşen Ruhn'in çılgınlığını bastırdı.

Hunt kendine biraz zaman tanıdı; o pis zeminin üstünde Umbra Mortis'in buz gibi karanlığına gömülmek için bir an...

Acıyı, suçluluk duygusunu bastırmak, odaklanmak için. Başını kaldırmak için.

Rigelus bomboş gözlerle onlara bakıyordu. "Yakında Bayan Quinlan'ın nereye gitmiş olabileceğine dair daha fazla bilgi sahibi olmayı umuyorum" diye mınıldandı. "Ama belki şimdi konuşmak istersiniz."

"Siktir git" dedi Ruhn.

Rigelus'un arkasında duran Atmaca, Ruhn'ın kesik elinin parmaklarını sadece ortaparmak dik kalacak şekilde katladı.

Hunt hafifçe hırladı. Bu Umbra Mortis'in hırlamasıydı.

Rigelus ise Hunt'a biraz daha yaklaştı, kusursuz beyaz ceketi burada insanı tiksindirecek kadar temiz görünüyordu. Parmaklarındaki altın yüzükler parlıyordu. "Seni yeniden hale ve köle bantıyla görmek beni hiç mutlu etmiyor Athalar."

"Hale mi" dedi Hunt mümkün olduğunca sert bir sesle. "Yoksa siyah taç mı?"

Rigelus gözlerini kırpıştırdı -şaşkınlığının tek belirtisi buydu- ama bu terimin Parlak El için bir şeyler ifade ettiği belliydi.

"Gölgelerle konuşuyorsun, değil mi?" diye tısladı Rigelus.

"Umbra Mortis işte" dedi Hunt. "Ölümün Gölgesi için gayet mantıklı."

Baxian kıkırdadı.

Rigelus gözlerini kısarak Zebani'ye baktı, sonra başını yeniden Hunt'a çevirdi. "Umbra Mortis'in bu iki zavallı numuneyi hayatta tutmak için neler yapabileceğini merak ediyorum."

"Ne istiyorsun?" diye hırladı Hunt. Pollux ona tehdit eder gibi baktı.

"Küçük bir görev" dedi Rigelus. "Bir iyilik. Bayan Quinlan'la hiç ilgisi olmayan bir iyilik."

"Onu dinleme" diye homurdandı Baxian, Atmaca kırbacını şaklatınca acıyla haykırdı.

Rigelus, Zebani'ye aldırmadan, "Size bir kurtulma şansı teklif etmek istiyordum" dedi Hunt'a. "Eğer benim için bir şey yaparsan."

Demek bütün mesele buydu. Rigelus'un mistikleri Bryce'ı bulacaktı, bunun için üçüne ihtiyacı yoktu. Ama işkence, ceza... Hunt bulanık zihnini berraklaştırmaya, her kelimeyi dikkatle dinlemeye çalışıyordu. Geride bırakmaktan büyük mutluluk duyduğu Umbra Mortis olmaya çalışıyordu.

"Şimşeğin bir nimet Athalar" diye devam etti Rigelus. "Nadir bulunan bir nimet. Onu bir kez benim için kullanırsan üçünüz için daha konforlu bir... ortam ayarlayabiliriz."

"Peki ne yapmak için?" diye sordu Ruhn sertçe.

"Bir yan proje için."

"Kabul etmiyorum" dedi Hunt.

Rigelus hüznle gülümsedi. "Ben de öyle düşünmüştüm. Yine de bunu duymak beni hayal kırıklığına uğrattı." Cebinden açık renkli bir taş parçası çıkardı, bir kristaldi. Avucu büyüklüğünde, işlenmemiş bir kristal parçasıydı. "Onu senden rızan olmadan çıkarmak zor olacak ama imkânsız değil."

Hunt'm midesi allak bullak oldu. "Neyi çıkarmak?"

Rigelus elinde kristalle Hunt'a yaklaştı. Birkaç adım ötesinde durdu ve parmaklarını açıp avucundaki kuvars parçasını gözden geçirdi. "Doğal bir kanal" dedi Parlak El düşünceli bir tavırla. "Ve mükemmel bir güç havuzu." Sonra bakışlarını Hunt'a çevirdi. "Sana bir seçme şansını tanıyacağım: Bana şimşeğinden bir miktar verirsen arkadaşlarınla birlikte işkenceden kurtulacaksınız."

"Hayır." Kelime Hunt'm karnunun derinlerinden gelmişti.

Rigelus'un yüzünde hâlâ sakın bir ifade vardı. "Öyleyse arkadaşlarından hangisinin öleceğine karar ver."

Hunt'm içini buz gibi bir dehşet kapladı. "*Canın cehenneme.*" Umbra Mortis ulaşamayacağı kadar uzaklara gitmişti.

Rigelus iç çekti, sıkılmış ve yorgun bir hali vardı. "Seçimini yap Athalar: Zebani mi, yoksa Fey Prensi mi?"

Seçemezdi. Seçmeyecekti.

Pollux canavar gibi sırıtıyordu, eline uzun bir bıçak almıştı bile. Hunt'm arkadaşlarından hangisi seçilirse seçilsin Çekiç onu işkence ederek öldürecekti.

"Ee?" dedi Rigelus.

Yapacaktı. Parlak El söylediğini mutlaka yapardı, ona arkadaşları arasında bir seçim yaptırır ya da ikisini birden öldürürdü.

Hunt kendinden hiç bu kadar nefret etmemişti. Buna rağmen içine –şimşegine– uzandı, gorsian zincirleriyle bastırılıp boğulmuştu ama hâlâ oradaydı.

Rigelus'un tek istediği buydu. Kuvarı Hunt'ın koluna batırarak taşın deriyi kesmesini sağladı. Hunt'tan yakıcı, asit kadar sert bir şimşek fışkırdı ve ruhundan kopup gorsian zincirlerin arasından sıynılarak santim santim kristale dolmaya başladı. Hunt bir çığlık attı, birden dehşet içinde anlayıverdi: Diri diri derilerini yüzdüğü zaman düşmanları da böyle hissediyordu. Onu yok ettiğinde Sandriel de böyle hissetmişti, ah tanrılar, öyle yakıyordu ki...

Âniden her şey son buldu.

Bir dügmeye basılmış gibiydi, şimdi içini dolduran sadece karanlıktı. Şimşegi tekrar içine çekilmişti ama Rigelus'un ellerindeki kristal artık ışık saçıyordu, Hunt'ın bedeninden çekilen şimşekle doluydu. Bir ilk ışık bataryası gibi... Dalış esnasında çekilen güç parçası gibi.

"Sanırım bu şimdilik işimi görür" diye mırıldandı Rigelus taşı yeniden cebine koyarak. Taş, pantolonunun siyah kumaşını aydınlatıldığında Hunt'ın boğazı tıkanıp kusacak gibi hissediyordu.

Parlak El döndü ve arkasına bakmadan Çekiç ve Atmaca'ya sordu. "Bence ikisi hâlâ Bayan Quinlan'ı dönmeye teşvik edebilir, sizce de öyle değil mi? Celladın seçimi."

"Seni alçak" diye soludu Hunt. "Benden istediğini yaptım."

Rigelus odadan çıkmak için basamaklara doğru yürüdü. "En başta şimşegini vermeyi kabul etseydin arkadaşlarının ikisi de bağışlanacaktı. Ama beni bunca zahmete soktuğun için... bence ne kadar kısa sürse de karşı koymanın ne gibi sonuçlar doğuracağını öğrenmen gerek."

"Sana karşı koymaktan asla vazgeçmeyecek. Biz de vazgeçmeyeceğiz göt herif" dedi Baxian öfkeyle.

Zebani'nin Hunt'ı savunması çok anlamlıydı. Ayrıca durumu daha da kötüleştiriyordu.

Hunt son kez buraya kapatıldığında yalnız başınaydı. O zaman katlanması gereken tek şey askerlerin çöğlölklanydı. Suçluluk duygu-su onu yiyip bitiriyordu ama şimdi olduğundan farklıydı. İki karde-şiyile birlikte burada olmaktan ve kendi acısının yanı sıra onların acılarına da katlanmaktan farklıydı.

Yalnız olsa daha iyi olurdu. Çok daha iyi.

Rigelus da bunu biliyordu. Buraya gelmek için bu kadar bekle-mesinin nedeni de buydu, içinde bulunduğu çıkmazı anlaması için Hunt'a zaman tanımıştı.

Parlak El basamakları kedi zarafetiyle çıktı. "İş oraya gelince Athalar'ın nelerden vazgeçeceğini göreceğiz. Hatta Umbra Mortis'in bile çizgiyi nerede çekeceğini."

* * *

Lidia'nun zamanı tükeniyordu. Harekete geçecekse hemen geç-meliydi. Hataya yer yoktu. Ne şekilde olursa olsun mahkûmların hazır olmasını istiyordu.

Ama zindana girdiği an Ruhn'ın elinin olması gereken yerdeki kalıntıyı gördü ve soluğu kesildi.

Prens baygın halde zincirlerinden sarkıyordu. Athalar ve Baxian da baygındı. Üçü de kan içindeydi.

Pollux ve Atmaca soluk soluğaydı, canavar gibi sınıtıyorlardı. "Eğlenceyi kaçırдын Lidia" dedi Atmaca. Sonra elini kaldırdı...

Elinde...

O büyük, dövmeli el -Ruhn'ın eli- Lidia'ya dokunmuştu. O zihinsel düzlemde, ruhları buluştuğunda, o nazik ve sevgi dolu eller onu okşamıştı.

Lidia, "Aferin" dedi ancak içinden çöğlölklar atıyordu. Ruhunun duvarlarını pençeleyip öfkeyle haykıırıyordu. "Bu hanginizin eseri?"

"Aslında Baxian'm" dedi Çekiç kıkırdarak. "Kurtulmak için eli bir köpek gibi kemirip koparmış."

Lidia kendini zorlayarak döndü. Çok etkilenmiş gibi Zebani'ye baktı. Küçük bir parçası gerçekten etkilenmişti. Ama Ruhn'ın katlandığı acıdan...

Elini karnına koydu, yüzünü acıyla buruşturması tamamen rol sayılmazdı.

"Lidia?" dedi Atmaca beyaz kanatlarını hisşirdatarak.

Pollux, "Regl oldu" dedi Lidia'nın yerine, sesi tiksinti doluydu.

Lidia şovunu tamamlamak için, "Ben iyiyim" dedi sertçe. Atmaca ve Pollux *Kadınlar* der gibi bakıştı. Lidia üniformasının ceketinin iç cebinden kadife kaplı bir kutu çıkardı. Kutunun kapağını açtı, içindeki iki şırıngadan ilk ışık yayılıyordu.

"O nedir?" Atmaca yaklaşıp iğnelere baktı.

Lidia kendini zorlayarak önce Atmaca'ya, sonra da Pollux'a bakıp sınttı. "Athalar ve Zebani'nin kanatlarının artık hedef olmaması bence çok üzücü. Onları oyuna geri getirmeliyiz diye düşündüm."

Tıp cadılarının kullandığı şifa iksiri biraz ilk ışıkla karıştırıldığında, gorsian zincirlerinin baskılayıcı gücüne rağmen kanatlarının bir-iki güne yeniden büyümesini sağlayacaktı. Ruhn'ın elinden haberi olsaydı üç şırınga getirirdi ama şu anda böyle bir ihtiyacı şüphe uyandırmadan açıklaması mümkün değildi.

Ayrıca Athalar ve Baxian'ın uçabilmesi gerekiyordu.

Pollux gülümsedi. "Çok zekice Lidia." Başıyla baygın melekleri işaret etti. "Yap hadi."

Lidia'nın Çekiç'in iznine ihtiyacı yoktu ama itiraz etmedi. "Kanatları tamamen çıkana dek bekleyin" diye uyardı Pollux ve Atmaca'yı. "Bırakın kanatlarına yeniden kavuşmanın tadını çıkarsınlar, sonra onları tekrar kesmenin enteresan bir yolunu bulursunuz."

Athalar ve Baxian o kadar kendinden geçmişti ki omurgalarının ortasına batan iğneleri hissetmediler bile. İlk ışık sırtlarında parlamaya başladı, parlak kökler gibi kanatlarının olması gereken yere doğru yayıldı. Işığın geçtiği yerdeki yaralar yavaşça iyileşiyordu ama Lidia iksiri hazırlayan tıp cadısına iksire özellikle

kanatları hedef almasını sağlayacak bir büyü kanştırmasını söylemişti. İkisini de tamamen iyileştirirse çok fazla şüphe uyandırır.

Sırtlarındaki kanat kalıntıları gözlerinin önünde yavaşça büyümeye başladı. Etler, kirişler, kemikler bir araya gelerek çoğalıyordu.

Lidia bu ürkütücü görüntü karşısında başını çevirdi. Zamanında iyileşsinler diye dua etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Rafa doğru yürürken, "Bundan sonrasını ben hallederim" dedi Pollux ve Atmaca'ya.

"Onları iyileştirmek için geldiğini sanıyordum." Atmaca bir Lidia'ya bir meleklere baktı.

"Sadece kanatlarını" dedi Lidia. "Kanatları iyileşirken diğer parçalarla neden oynamayayım?"

Çekiş gülümsedi. "İzleyebilir miyim?"

"Hayır."

Ruhn kıpırdandı ve hafifçe inledi. Lidia raftaki uzun bıçaklardan birini alıp Pollux'un karnına saplamamak için kendini zor tutuyordu.

Pollux, "İzlemeyi ne kadar sevdiğimi bilirsin" diye mırıldandığında Atmaca kıkırdadı. Tam bir oksijen israfıydı. Çekiş vahşet dolu eylemlerini gerçekleştirirken durup izlerdi. Sandriel'in yanında geçen yıllarda da izlemekten zevk alırdı.

Malleus'un gözleri şehvetle parladı. "Bize bir gösteri yapsana."

"Çıkın dışarı" dedi Lidia keyifsizce. Pollux kontrol ondaymış gibi davranabilirdi ama Asterilerin gözdesinin kim olduğunu biliyordu. Lidia'nın emirleri göz ardı edilemezdi. "Dikkatimi dağıtmayın."

Atmaca kıs kıs güldü ama itaat ederek dışarı çıktı. Tam bir dal-kavuktu.

Çekiş ise Lidia'ya doğru yürüdü. Bir sevgilinin nezaketiyle Lidia'nın boynunu tuttuktan sonra morartacak kadar sıkıp dudaklarını onunkilere yaklaştırdı. "Bu saygısızlığın hesabını sike sike soracağım Lidia. Regl olsan da olmasan da."

Ardından basamakları çıktı, kanatları gazabının şiddetiyle parlıyordu. Kapıyı arkasından çarptı.

Lidia bir süre durup dinledi. İkisinin de gittiğinden emin olduğu anda yerde yatan Ruhn'ın yanına koştu.

"Kalk." Sert ve soğuk bir sesle konuşuyordu. Ama prens güzel, mavi gözlerini açtı.

Lidia, Ruhn'ın yüzünü gözden geçirdi. *Ruhn*. Kimse cevap vermedi. Sanki acı Ruhn'ın içini oyup boşaltmıştı. *Ruhn, beni dinle.*

Sen benim için öldün, demişti Ruhn. Anlaşılan aralarındaki bağlantıyı da öldürmüştü. Ancak Lidia hâlâ düşüncelerini Ruhn'ın zihnine yönlendirebiliyordu.

*Ruhn, fazla zamanımı yok. Buradan çıkmanıza yardım edebilecek insanlarla temasa geçmeyi başardım ama Harpy her nasılsa yeniden dirilmek üzere, bu olduğu zaman gerçek ortaya çıkacak. Planımın aksa-
madan yürümesi için, kurtulmanız için, beni dinlemen gerekiyor...*

Fakat prens gözlerini kapattı, bir daha da açmadı.

* * *

Hapishanenin altındaki odaya ağır, dayanılmaz bir sessizlik çöktü. Bryce gözlerini sekiz köşeli yıldıza dikmişti, tiksinti yağ gibi kayarak damarlarında dolaşıyordu.

"Ne kadar korkunçlarmış" dedi hırıltılı bir sesle. "Menfaatçi, sorumsuz canavarlar."

"Silene ve Helena portalı kapattı ama" dedi Nesta çekinerek.

Bryce gözlerini Nesta'ya çevirdi. "Tekrar açtıktan sonra kapatılır... *kaçmak* için. Portalı kaçmak istedikleri için açtılar. O çocukları bırakıp gittiler. Portalı biraz daha açık tutsalar onları kurtarabilirlerdi. Ama Silene kendini kurtarmayı seçti. Tam bir *yüz karası*."

"Kaderlerinin Pelias'ın elinde olması" dedi Azriel. "Neden bu kadar acele ettiklerini açıklayabilir."

Bryce az önce Silene'in durduğu yeri işaret etti. "Çocukları dışarda bıraktılar. O adi *sırlılık* kendini kurtarmak için onları dışarıda bıraktı, sonra da kendini temize çıkarmaya çalıştı."

Bunun Valbara Feylerinin ilkbaharda Hilal Şehir’de yaptığı şeyden farkı yoktu, masum insanları dışarıda bırakıp büyülerle korunan villalarına saklanmışlardı.

“Peki sen...” dedi Nesta daha yumuşak bir sesle. “Burada ne bulmayı umuyordun?”

“Bilmiyorum.” Bryce acı acı güldü. “Belki... Asterilerin nasıl öldürüldüğüne dair bir şeyler biliyorlardır diye düşünmüştüm. Ama Silene o kısmı çabucak geçti. Midgard Feyleri şu anki odun kafalı durumlarına aradan geçen on altı bin yılda evrilmişlerdir diye düşündüm. En başından beri odun kafalı olmayabileceklerini düşündüm.”

Yüzünü ovuşturdu, acıdan gözleri yanıyordu. “Theia’nın ışığına sahip olmak... iyi bir şey sandım. Theia, Pelias’tan daha iyi sandım. Ama değilmiş.” Aidas onu *sevmişti* ha? “Işık bu saçmalıkların içinde bana bir avantaj kazandırır sandım. Ama alakası bile yok. Işık sadece bencil, entrikacı pisliklerin mirasının bana geçtiği anlamına geliyor.”

Daha da kötüsü Midgard’ın sularındaki şu parazitti... buna karşı ne yapılıbilirdi ki? Bryce derin bir nefes aldı.

Omzunda hafif bir el hissetti. Nesta.

“Rhys’e anlatmamız gerek” dedi Azriel boğuk bir sesle. Hâlâ duyduklarının etkisinde gibiydi. “Hemen.”

Bryce bakışlarını Azriel’in yüzüne çevirdi. Savaşçının yüzünden endişe ve kararlılık okunuyordu. Gördüğü her şey... bu dünya için, bu dünyada yaşayan insanlar için bir tehditti.

Azriel dehşet verici bir serinkanlılıkla sordu. “Boru’ya ne oldu?”

Bryce öfkeyle Azriel’in gözlerine baktı, yalanlar uyduracak halde değildi.

Nesta onun yerine cevap verdi. “Bryce, Boru’nun kendisi Azriel. Boru dövmeyle tenine işlenmiş.” Elini omzundan çekip Bryce’ın yüzüne baktı. “Öyle değil mi? Dövmenin daha önce o şekilde tepki vermesine neden olabilecek tek şey bu.”

Azriel’in ela gözleri vahşice ışıldadı. Dövmeyi Bryce’ın sırtından söküp çıkarabilirdi.

Bryce çıkış tüneline doğru koşarsa... Buradan bir çıkış olduğuna, sonra da bir dağdan aşağı inildiğine dair bir şeyler söylemişlerdi.

Ama bu saray bir adaydı. Onlardan kaçmayı başaramazdı.

Azriel acele etmeden, hesaplı adımlarla Bryce'ın etrafında dolanmaya başladı. Bryce da onu görüş alanında tutmak için Azriel'le birlikte dönüyordu. Böyle yaparak sırtını Nesta'ya vermişti ve o... bu odadaki en tehlikeli yırtıcı olabilirdi.

"Bu dünyaya da böyle geldin" dedi Nesta bir adım gerileyerek. Ataraksiya'yı çekmek için alan kazandığına şüphe yoktu. "Başka kimsenin gelememesinin, senin gelmenin nedeni de buydu. Kimsenin peşinden buraya gelemeyeceğini söylemenin nedeni de. Çünkü Boru'ya sahip olan yalnızca sensin. Sadece sen dünyalar arasında yolculuk edebilirsin."

"Sırtımı ortaya çıkardın" dedi Bryce. Şakadan teslim oluyormuş gibi yaparak ellerini havaya kaldırdı, bir adım atarak Nesta'nın menziline çıktı. "Ben bir dünyadan diğerine atlayan kocaman, kötü bir canavarım. Tıpkı atalarım gibi."

"Sen bir baş belasıydın" dedi Nesta duyusuz bir sesle. Gözlerinde o gümüş rengi parlaklık belirdi, o ürkütücü ateş.

"Size yüzlerce kez söyledim çocuklar. Buraya gelmeyi ben istemedim..."

"Fark etmez" dedi Nesta. "Sonuçta buraya, Dağların hâlâ dönmekte kararlı olduğu bu dünyaya geldin."

"Asterilerin portal açmak için Boru'ya ihtiyacı var. Belki beni bulabilirler ama içeri giremezler."

"Ama geri dönmek istiyorsun" dedi Nesta. "Bunun için de Midgard'a bir kapı açman gerekiyor. Ya Rigels tam oradaysa? İçeri girmek için bekliyorsan?"

Bryce, Azriel'e bakmak için döndü ama...

Etrafında sadece gölgeler vardı.

Nesta dikkatini dağıtmıştı, Nesta'ya doğru döndüğünde Azriel de ortadan kaybolmuştu. Mükemmel bir uyum içinde, sessizce çalışmışlardı.

Bryce niyetlerinin saldırmak olmadığını fark etti, etrafındaki-lerden daha koyu bir gölge huzla odanın karşısındaki tünele doğru ilerliyordu. Takviye getirmek için gidiyordu.

"Hayır!" Bryce elini ileri uzattı ve parmaklarından ışık fışkırdı. Azriel'in gölgelerine çarpıp karanlığı dağıttı, gölgelerin altındaki savaşçı ortaya çıktı. Ama koşmasına engel olamadı...

Bryce'ın daha fazla güce ihtiyacı vardı.

Ayağının altındaki sekiz köşeli yıldız parladı. Sanki büyü gücü yıldızın içindeki bir şeyi dürtmüştü. Karıştırılan küllerin içinde harlanan korlar gibi. Ya yıldızı onu bilgiye değil de... başka bir şeye yönlendirdiyse? Somut bir şeye?

Benzer şeyler birbirini çekerdi.

Sana bu taşlarda, annemden kalan mirası ve yükü bırakıyorum, demişti Silene.

Burası, -bir zamanlar saray olan bu Hapishane- ona miras kalmıştı. Silene bir zamanlar burayı nasıl yönettiyse şimdi de Bryce yönetecekti.

O görüntü, Silene'in bu odanın ortasındaki Arp'ın yanına uzanıp parmağını çizimlerden birine uzatması, parmağının ucunda bir ışık çekirdeğinin şekillenmesi...

Bu taşlarda...

Silene eski sarayını ve evini bu Hapishane'ye dönüştürmüştü. Bunu yapmak için kayalara büyü aşlamış olmalıydı. Sadece top-rağı değiştirmek için değil, hücrelerindeki canavarlara ev sahipliği yapmak için de gücünün bir kısmını vermiş olmalıydı.

Theia bunu nasıl yapacağını ona göstermişti. Kızlarıyla geçirdiği o son anlarda onları korumak için Boru'yu kullanarak büyü gücünün bir kısmını Silene ve Helena'ya transfer etmişti. Bu güç, bir yıldız şeklinde belirmişti. Silene de buraya aynısını mı yapmış?

Silene'in elini uzattığı o anda, Arp onun büyü gücünü buraya transfer etmiş olabilir miydi?

...Annemden kalan mirası ve yükü bırakıyorum.

Theia'nın kendi gücünü kızına verdiği gibi, Silene de gelecek nesillerden birinin sahip çıkması için aynı gücü buraya bırakmış olabilirdi.

Düşünceler Bryce'ın aklından birbiri ardına kayan yıldızlar gibi geçiyordu. Daha çok içgüdüyle dizlerinin üstüne çöküp elini sertçe sekiz köşeli yıldızın tepesine koydu. Düşünce gücüyle kaya tabakalarının ve toprağın altına ulaştı... işte oradaydı. Tam altında uyuyordu.

Midgard'dan bildiği türden bir ilk ışık değil, Dalış'tan önceki zamanlara ait saf Fey gücüydü. Güç, karanlığın içine fırlatılan parlak bir ok gibi Bryce'a doğru yükselmeye başladı...

Azriel kanatlarını çırparak havalandı, hızla tünelin çıkışına doğru uçmaya başladı.

Bir ışık topu küçük bir güneş gibi taştan dışarı fırladı. Bu bir yıldızdı, Bryce'ın göğsündeki yıldızın ikiziydi. Yıldız ışığı sonunda yeniden uyandı, parlayan parmaklarla birkaç santim uzağındaki yıldızın uzanıyor gibiydi.

Bryce titreyen ellerle yıldızı göğsünde parlayan yıldızın yaklaştırdı. Vücuduna.

Her yeri bembeyaz bir ışık sardı.

Damarlarına işlenmemiş, kadim bir güç doldu. Kafasındaki saçlar havaya kalktı. Yerdeki taş parçaları havalandı. Bryce hem her yerdedi, hem de hiçbir yerde. Akşam yıldızıydı, karanlıktan önceki son renk ışınlarıydı.

Azriel neredeyse tünele varmıştı. Kanatlarını bir kez daha çırpacağı an tünelin karanlık ağzına girmiş olacaktı.

Ama Bryce'ın aklından geçirmesiyle, Azriel'in etrafını sarkıtlar ve dikitler sardı. Mağara bir kurda dönüşmüştü, ağzını açarak kanatlı savaşçıyı kapmaya çalışan bir kurda...

Kayalar Silene için olduğu gibi Bryce için de hareket etmişti.

"Durdur onu" dedi Bryce. Ağzından babasınıninkine bu kadar benzeyen bir sesin çıktığını hiç duymamıştı.

Azriel tünelin kemerine doğru süzüldü... ve taş bir duvara çarptı. Çıkış kapalıydı.

Yavaşça döndü, kanatları seğiriyordu. Yüzünü önüne çıkan kayaya çarptığı için burnu kanıyordu. Kanatlarını açarak dövmeye hazırlandı.

Dağ aniden şiddetle sarsıldı. Mağara da onunla birlikte sarsılıyor, tavandan taş parçaları yağıyordu. Duvarlar hareket etmeye başladı, kayalar birbirine sürterek gıcırđıyordu. Sanki o eski saray taşlardan yeniden çıkmaya çalışıyordu.

Nesta, Ataraksiya'yı çekerek Bryce'a doğru koştu. Kılıcın üstünü gümüş rengi alevler sarmıştı.

Bryce elini kaldırdığında yerden biten sivri kaya parçaları Nesta'nın yolunu kapattı. Yer tekrar sarsıldı...

"Dur" diye bağırdı Azriel, sesinde paniğe benzer bir şey vardı. "Hücreler..."

Bryce uzaktan onları hissedebiliyordu: Dağın, Bryce'ın dağının içinde gizlenen yaratıkları. Korkunç, dehşet verici yaratıkları. Bazıları Silene onları hapsettiğinden beri buradaydı. Onca zamandır kaçmanın ve intikam almanın yollarını planlıyorlardı. Dağa eski ihtişamını geri verirse onları serbest bırakmış olacaktı.

O an dağ – ada– Bryce'la konuştu.

Yalnızdı. Çok yalnızdı, bunca zamandır bekliyordu. Bu çalkantılı gri denizde sürükleniyor ve üşüyordu. Bryce elini uzatırsa, kalbini ona açabilirse... belki yeniden şarkı söyleyebilirdi. Canlanabilirdi. Derinlerde atan canlı bir kalp vardı, oraya hapsedilmişti. Bryce onu serbest bırakırsa toprak uykusundan uyanacak ve yerden yeniden öyle harikalar fıskıracaktı ki...

Dağ yeniden sarsıldı. Nesta ve Azriel üç metre ileride duruyordu. Ataraksiya parlı parıldı, Doğrucu gölgelerle sarılmıştı. Yıldız Kılıcı hâlâ savaşçının sırtındaki kınındaydı ama Bryce hafifçe kıpırdandığına yemin edebilirdi. Sanki Azriel'den onu çekmesini istiyordu.

Nesta sarsılan toprağa bakarak Bryce'ı uyardı. "O hücrelerin kapısını açarsan..."

"Sizinle dövüşmek istemiyorum" dedi Bryce. Sesi boğuk çıkıyordu, sanki Silene'in sakladığı yerden aldığı büyü gücü ruhunu boşaltmıştı. "Ben sizin düşmanınız değilim."

"Öyleyse seni Yüce Lordumuza götürmemize izin ver" dedi Nesta sertçe. Ataraksiya yanıt verir gibi parladı.

"Neden? Beni bir yere kapatsın diye mi? Boru'yu derimden kesip çıkarsın diye mi?"

"Eğer öyle gerekiyorsa evet" dedi Nesta soğuk bir sesle, dizlerini bükerek saldırmaya hazırlandı. "Dünyamızı korumak için bunu yapmak gerekiyorsa."

Bryce dişlerini göstererek vahşice sınıttı. Yerden yine sivri kayalar yükseldi, Nesta ve Azriel'e doğru eğildiler. "Gücünüz yetiyorsa gelin."

Azriel kanatlarını çırparak Bryce'a doğru atıldı, saldırıya geçen bir panter kadar hızlıydı...

Bryce ayağını yere vurdu. Sivri kayalar daha da uzayıp savaşçının yolunu kapatmıştı. Azriel'den yayılan mavi ışık kayaları delip geçti.

Bryce ayağını yeniden yere vurarak mızrak şeklindeki ölümcül kayalardan biraz daha çağırdı... ama başka kalmamıştı. Sadece ucsuz bucaksız bir boşluk vardı.

Ayağının altında gerçekten de bir boşluk olduğunu anladığı an başlıkları yer çöküverdi.

Mahkûmlar, Ruhn'ın elini ısırarak koparmak kadar sert bir yöntemle başvurduğuna göre ruhsal çöküntüye tehlikeli derecede yaklaşmış olmalıydılar. Bu da Lidia'ya çok az zaman ve pek az seçenek bırakıyordu.

Şu anda karşısında duran şey, bu seçeneklerin en akıllı ve hızlı olanıymış gibi görünüyordu. Declan Emmett'in güvenli karmaşık kanallardan gönderdiği şifreli mesajı aldığına ve kameraların yönünü değiştirdiğine güvenmekten başka çaresi yoktu.

Lidia nemli salonun kapısından girer girmez Mistiklerin Sahibesi sıvışıp gitmişti. Rigelus'a onun beklenmedik ziyaretini yetiştirmeye gittiğine şüphe yoktu. Lidia'ya girişteki masada beklemesini emretmişti.

Kadının gerçekten gittiğinden emin olana dek beklemiş, sonra emri bir tarafa bırakmıştı.

"Irithys" dedi kristal kürenin dibinde uzanan periye. Kıvrılıp yan yatarak uyuyan kraliçe uyanmamıştı. Ya da uyuma numarası yapıyordu. "Yardıma ihtiyacım var."

Periler Kraliçesi bir gözünü araladı. "Yine birilerine işkence yapmak için mi?"

"Bana işkence yapman için."

Irithys bunu duyduğu an iki gözünü de açtı. "Ne?"

Lidia yüzünü kristale yaklaştırıp fısıldadı. "Zindanda bir melek var. Hunt Athalar."

Irithys'in soluğu kesildi, Hunt'ı tanıyordu. Gerçi tanımama şansı yoktu, o da kendi çağında Düşmüşler'den biri sayılırdı.

konuda ona itaat eden şu mistiklerden farkın yok. O emrederse yalan söylerler. Rigelus'un ağzından çıktığı an kendilerini bile boğarlar."

"Sonra açıklayabilirim. Şu anda sana söyleyebileceğim tek şey..." Kelimeyi söyleyecekken tıkanı. "Bana güvenmen."

"Kameralar ne olacak?" Irithys her yerde asılı olan ve sürekli onları izleyen gözlere doğru baktı.

"Kameraların şu anda başka yere bakmasını sağlayan adamlarım var" dedi Lidia bunun doğru olması için dua ederek.

Luna'ya yaklaşarak küreye dokunduğunda kristal eriyiverdi. Rigelus'un küreyi açması için kanına bahsettiği erişim hâlâ elindeydi... Bunu hâlâ gerçekleştirebilirdi.

Aslında niyeti Ruhn, Baxian ve Athalar'ın gorsian zincirlerini eritmek için Periler Kraliçesi'ni kullanmaktı ama plan değişmişti. Irithys'e çok daha önemli bir şey için ihtiyacı vardı.

Periler Kraliçesi şimdi dışarıdaydı, kollarını göğsünde kavuşturmuş duruyordu. Rengi tanıdık, temkinli bir turuncuya bürünmüştü. "Ya bu?" Boynundaki dövmeyle gösterdi.

Lidia elinden geldiğince sakın bir sesle, "Hilde'yle özgürlüğüne karşılık bir anlaşma yaptım" dedi. "Zamanı geldiğinde bana tek bir iyilik yapacak ve serbest kalacak."

Irithys başını yine yana eğdi. "Peki sana işkence edeceğim kısım?"

"O daha sonra. İnandırıcı kılmak için."

"Neyi inandırıcı kılmak için?"

Lidia saatine baktı. Fazla vakti kalmamıştı. "Var musun, yok musun bilmem gerek."

Periler Kraliçesi'nin hakkını teslim etmek gerekirdi, hiç vakit kaybetmemişti. Lidia bakışlarının altında nelerin gizlendiğini görmesi için perinin gözlerine baktı. Irithys'in yüzü şaşkınlıkla aydınlandı... ama yavaşça başını salladı, rengi kararlı bir yakut kırmızısına dönmüştü.

"Kocakanyı getir" dedi kraliçe.

* * *

Hilde'yi aşağı getirmek birkaç dakika aldı. Muhafızlar, Geyik'e soru sormadı. Şanslıydı çünkü sahibe şikâyetle gittiği Rigelus'un yanından henüz dönmemişti.

Hilde perinin önünde duran Lidia'ya ters ters baktı. Kraliçe kristalinden çıkmıştı ve kıpkırmızı alevler içindeydi. "Senin için bu iyiliği yaptıktan sonra özgürce çıkıp gidebilecek miyim?"

"Şerefim üzerine söz veriyorum ki kimse seni durdurmayacak."

Hilde dikkatle Lidia'nın yüzünü inceledi. "İstedğin nedir peki?"

Lidia başıyla Irithys'i işaret etti. "Yıllar önce yaptığın şeyi iptal et. Boynundaki dövmeyi sil."

Hilde'de en ufak bir şaşkınlık belirtisi olmadı. Yeniden bir Lidia'ya, bir periye baktı. Kraliçe hâlâ sessiz ve tetikteydi. "Efendin seni bunun için cezalandırmayacak mı?"

"Yaptığım her şey Rigelus'un iradesine hizmet ediyor, o her zaman göremese de" dedi Lidia. Elbette bu bir yalandı.

Ama Hilde yavaşça başını salladı, Irithys'in alevlerinin kırmızısı seyrek kırmızı saçlarına vuruyordu. "Öyleyse sen resmi olarak adımı temize çıkarana dek Hane'me sığınacağım."

Lidia kocakarnının gorsian zincirlerini açmak için bir anahtar çıkardı. Kilit tıkırdarken Irithys yanında gergin bir menekşe rengine büründü.

Kocakarnının zincirleri açıldı.

Zincirler daha yere düşmeden Hilde hızla Lidia'ya döndü, öfkeyle haykırmak için ağzını açtı...

Lidia silahını gözün takip edemeyeceği kadar büyük bir hızla çekip kocakarnının başına dayadı. "Hiç sanmıyorum."

"Sen hain bir pisliksin. Bunu anlattığım zaman Rigelus beni bir güzel ödüllendirecek."

Lidia silahın namlusunu kocakarnının şakağına bastırdı. "Kraliçeyi hemen serbest bırak, yoksa bu mermiyi beynine yersin. Ve kendini yeniden zincirlerin içinde bulursun."

O zaman gorsian zincirleri iyileşmeyi yavaşlatacağı için aldığı hasar kalıcı olurdu. Ölmesi fazla uzun sürmezdi.

Hilde tükürdü, yeşilimsi-kahverengi bir balgam Lidia'nın ayaklarına sıçradı. "Beni sonradan öldürmeyeceğini nereden bileceğim?"

"Luna'nın altın yayı üzerine yemin ederim ki seni öldürmeyeceğim."

Feylerin kan yemini kadar güçlü pek az yemin vardı. Kocakan etkilenmiş gibiydi, çürük dişlerini göstererek, "Peki" dedi.

Boğum boğum elini havada sallarken gırtlaksı bir sesle büyülü kelimeleri söylemeye başladı, Irithys'in alevlerle kaplı boynundaki dövme eriyordu. Alevlerden oluşan mavi bedenin üzerinden siyah bir yağmur gibi akıp aşağıdaki taşlara damlamaya başladı.

Dövme temizlendiğinde peri bembeyaz bir ışıkla parladı.

Lidia silahını kocakarının kafasından çekti. "Anlaştığımız gibi."

Hilde alay eder gibi güldü. "Şimdi ne olacak? Bir planı olduğunu bile bile gidecek miyim?"

Lidia bakışlarını Irithys'e çevirdi. "Sıra sende peri."

Irithys gülümsedi, akkor halindeki küçük parmağını salladı.

Hilde birden alevler içinde kaldı. Çılgılık atmaya bile vakit bulmadan küle dönmüştü. Odayı saran keskin kokulu dumanların içinde Irithys yeni doğmuş bir yıldız gibi parlıyordu.

Periler Kraliçesi, "Peki ya şimdi ne olacak Geyik?" diye sordu. Solas kadar parlaktı.

Lidia kolunu uzattı. "Şimdi bunun kazayla olmuş gibi görünmesini sağlayacaksınız."

"Ne?"

"Yak beni." Hilde'nin küllerini başıyla işaret etti. "Öyle değil tabii ama... yeteri kadar. Böylece mahkûmlara işkence ederken bana yardımcı olman için seni yeniden çağırdığım zaman bizi alt edip kaçtığını söylediğimde inandırıcı olacağım."

Irithys'in beyaz alevleri yeniden sarıya döndü. "Ne yapmak için kaçacağım peki?"

"Bir şaşırtmaca yaratmak için."

"Canın yanacak."

Lidia perinin gözlerine baktı. "Güzel. Gerçekçi olması için yanması gerekiyor."

Kraliçeye planını mümkün olduğunca çabuk anlattı. Saraydan çıkmak için etkisiz hale getirilmiş kameraların yanından nasıl geçeceğini, nerede saklanacağını, ne zaman ve nerede saldıracağını açıkladı. Ve olur da her şeye rağmen başırırsa... ondan sonra ne yapması gerektiğini anlattı. Ne kadar çılgınca ve imkânsız da olsa.

Hepsi kraliçeye bağlıydı. Lidia sözlerini bitirdiğinde Irithys başını iki yana sallıyordu... Sebebi itiraz etmesi değil, yaşadığı şoktu.

Lidia, "Sana güvenebilir miyim?" diye sordu periye.

Irithys yeniden beyaz ışık saçmaya başladı, akkor halinde parlıyordu. "Şu anda başka seçeneğin yok, değil mi?"

Lidia yeniden kolunu uzattı. "Canımı yak Majesteleri."

* * *

Karanlık, molozlar ve toz. Öksürükler ve iniltiler.

Arkasından gelen seslerden Nesta ve Azriel'in hayatta olduğunu anladı. Ne halde oldukları ise... eh, şu anda pek de umurunda değildi.

Buradan ve Silene'den çektiği güç bedeninde uğulduyordu, hem tanıdık hem de yabancıydı. Artık onun bir parçası olmuştu. Hunt'tan aldığı geçici güç gibi değildi, daha çok kendi gücüne saplanmış, kendini oraya bağlamış bir şeydi.

Benzer şeyler birbirini çekiyordu. Sanki yıldızı bu büyü gücünün var olduğunu biliyordu ve Bryce'ı ona çekmişti, sanki ikisi kardeş güçlerdi...

Öylelerdi de. Bryce, Helena'nın soyu vasıtasıyla Theia'nın ışığını taşıyordu. Bu ışık ise... Theia'nın diğer kızı aracılığıyla taşıdığı ışığıydı. İki kız kardeş sonunda birleşmişti. Ama Silene'in ışığı Bryce'inkiyle karıştığında...

Bu da ışıktı ama daha önce sahip olduğu güçle tam olarak aynı değildi. Bryce bunu çözemiyordu, aradaki ince farkları keşfedecek

vakti yoktu. Ayağa kalkarak düştükleri odayı dolduran hafif ısıltıyı inceledi. Yıldızın bir kat altına gizlenmiş bir odadaydılar.

Odanın ortasında berrak kuvars taşından yapılmış bir lahit duruyordu. Lahitin içinde, edebiyen genç ve güzel kalacak şekilde muhafaza edilen koyu renk saçlı bir kadın yatıyordu.

Bryce olasılıkları hızla aklından geçirdi. Burası Theia ele geçirmeden önce bir Asteri sarayıydı. Tünellerdeki çizimlerde, Silene'in annesinin öğrettiklerini tasvir etmek için yaptığı resimlerde...

Kötülük daima altlarında bekliyordu.

Peki ya Silene, Theia'nın neyi kastettiğini hiçbir zaman anlamadıysa? Ya bu sadece bir metafor değilse?

Burada, gerçekten tam altlarında, o unutulmuş tabutun içinde uyuyan...

Kötülük işte burada yatıyordu.

Bryce boş odanın ortasındaki kristal tabutu incelerken kesik kesik soluyordu.

Odada hiç kapı yoktu. Görebildiği kadanyla buraya sadece az önce çökmüş olan tavandan girilebiliyordu.

Kristal lahitin içinde yatan kadın sinir bozacak kadar detaylı bir şekilde korunuyordu.

Hayır, korunduğu falan yoktu. Zayıf göğsü hafifçe inip kalkıyordu. Kadın uyuyordu.

Ensesindeki tüyler diken diken olmuştu.

Hapishane'den salmaması konusunda uyarıldığı mahkûmlardan biriydi. Burada kadim, tuhaf bir varlık tutuluyordu. Ayaklarının altındaki bir hücredeydi, o kadar tehlikeliydi ki kristal bir lahitin içine...

Kristal tabut uyuyan kadının yüzünü gözler önüne seriyordu: insansı, beyaz tenli, ince yapılı. Altın sansı ipek elbisesi vücudunun hoş kıvrımlarını öne çıkarıyordu.

Bryce hiç bu kadar beyaz bir ten görmemişti. Kadının teni dolunay gibi parlıyordu. Koyu renk saçları... nedense fazla koyuydu. Işığı hiç yansıtmıyordu. Doğada böyle bir renk var olamazdı.

Peki... ruj mu sürmüştü o? Kimsenin böyle kıpkırmızı dudakları yoktu. Danika bir keresinde Bryce'ın sürdüğü benzer bir ton için *Sakso Kırmızısı* diye espri yapmıştı.

"Ne yaptın sen?" diye sordu Azriel hırıltılı bir sesle. Bryce arkasına döndüğünde savaşçının kanatlarını sırtında toplayarak ayakta durduğunu gördü. Nesta yaralanmış gibi Azriel'e yaslanmıştı,

Ataraksiya elinden sarkıyordu. Savaşçı şimdi Yıldız Kılıcı'nı eline almıştı, diğer elinde de Doğrucu vardı.

Öyleyse Azriel'de bir tür Yıldız Doğan kanı olmalıydı, belki uzak bir atadan falan geçmişti. Belki de bıçağa sahip olduğu için Yıldız Kılıcı'nı da kullanabiliyordu.

Tabuttaki kadın Azriel'in sorusunu duymuş gibi gözlerini açtı. Gözleri masmaviydi... ve ışık saçıyorlardı.

Bryce geri çekilmeye çalıştı ama kadın gözlerini ona çevirince olduğu yerde tamamen donup kaldı. O kırmızı dudaklar yukarı kıvrılarak gülümsedi fakat bu gülümseyişte en ufak bir neşe yoktu. Kadın uzun ve ince elini kristal lahitin kapağına bastırarak, "Çıkar beni köle" dedi.

Kristal tarafından boğulsa da bu ses soğuk ve acımasızdı.

Nesta öfkeyle Bryce'a dönerken, "Sen aklını mı kaçırdın?" diye sordu. Ardından topallayarak bir adım atıp yanına yaklaştı.

"Niyetim hücrelerden birini açmak değildi..." diye başladı Bryce.

"Burası hücrelerden biri değil" diye hırladı Azriel. "Böyle bir yerin varlığından bile haberimiz yoktu."

Tabuttaki kadın tartışmalarını duymazdan geldi. "Ne zaman dır uyuyorum?" Yine lahitin kristaline yüklendi.

Yoksa bu bir kafes miydi?

Azriel, Bryce'a hırladı. "Onun burada olduğunu biliyor muydun?"

Bryce gözlerini tabuttan ve içindeki canavardan ayırmadı. "Hayır."

Tabutun içindeki kadın kapağa vurdu, çıkan tok ses karanlık taş duvarlarda yankılandı. "Ne dediysem onu yap köle."

"Siktir git" dedi Bryce tabuta doğru.

"Ne cüretle bana karşı gelirsin?" Bryce kuvarsların arasından tabutun içindeki kadının burun deliklerinin açıldığını gördü. Havayı kokluyordu. "Ah. Sen bir melezsın. Hem köle, hem de kölelerimizin kölesisin. Bu kadar kaba davranmana şaşmamak gerek."

Nesta, "Nesin sen?" diye hırladı Ataraksiya'yı havaya kaldırarak.

Kadının uzun tırnakları tabutun kapağına sürtündü. Kapakta zayıf bir nokta ararken onlara hiç bakmıyordu. "Ben sizin tanrınızım. Efendinizim. Beni tanı mıyor musunuz?"

"Bizim efendimiz yok" diye hırladı Bryce.

Kadının tırnakları kristalde derin çizikler açtı ama kapak açılmadı. Kadın bakışlarını Bryce'ın arkasına çevirdikten sonra Azriel'i gördü. Dudakları yukarı kıvrıldı. "Bir piyade eri. Mükemmel. Bu küstah kadını öldür ve beni buradan çıkar." Eliyle Bryce'ı işaret etti.

Azriel'in hareket etmediğini görünce kafesteki kadın tısladı. "Diz çok asker. Haracımı ver ki gücümü yeniden kazanayım ve bu kafesten çıkayım."

Bryce o zaman anladı. Bunca zaman bu kafeste hangi kötülüğün tutulduğunu anladı.

Azriel'in yanında duran Nesta pozisyon aldı. Sanki o da anlamıştı. Hareket yaratığın dikkatini çekti, gözleri saf bir öfkeyle ışıldıyordu. Bir Nesta'ya bir Bryce'a baktı ve beyaz dişlerini göstererek Bryce'a sordu. "Boru'yu senin için çalan Theia mıydı? Onu senin etine yerleştiren?" Bakışlarını yeniden Nesta'ya çevirdi. "Ve sen... Hazine'nin diğer kısımlarıyla bağlantılısın. Theia onları sana mı verdi?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum" dedi Nesta soğuk bir sesle.

Bryce'ın tabuttaki yaratığın ne olduğuna dair bir şüphesi varsa da kadının bir sonraki sözleriyle kayboldu.

Yaratık güldü ve Nesta'ya bakıp ağır ağır konuştu. "Üstünden kokularını alabiliyorum kızım. Bir demirci kendi eserlerini tanı maz mı?"

Bryce'ın ağzı kurudu.

Lahitin içindeki kadın bir Asteriydi.

* * *

Tharion'ın söyleyecek sözü yoktu. Dakikalar, saatler ya da günler sonra; Et Pazarı'nın koridorlarından deponun yan tarafın-

daki bir geçitte onları beklemesi gereken arabaya doğru yürürken hâlâ söyleyecek bir sözü yoktu.

Hiçbirinin yoktu.

Ithan, Sigrid'in boğazını parçaladığından beri konuşmamıştı.

Kazayla olmuştu. Tharion, Ithan'ın omzunu hedef aldığını görmüştü ama Sigrid öyle hızlı kaçmıştı ki –ve maalesef yanlış yöne kaçtığı için– kurdun darbesi ölümcül bir sonuca ulaşmıştı.

Ithan, Fendyr vârisinin boğazma indirdiği yumruğa ve tırnaklara bakarken herkes sessizliğe gömülmüştü. Bomboş gözlerle bakan Sigrid'i ayakta tutan tek şey Ithan'ın eliydi.

“Çek yumruğunu” diye emretmişti Engerek Kraliçe.

Ithan'ın yüzü ölü gibi solmuştu. Tharion kendi yüzünün de aynı şekilde olduğunu biliyordu, ardından kurt tırnaklarını ve elini Sigrid'in boğazından çekip çıkarmıştı.

Son saygısızlık, son dehşet de bu olmuştu. Ithan elini çekerken tırnakları Sigrid'in ince boynundan geriye kalanları da kesip almıştı.

Ithan kanlı elini geri çekince, Sigrid'in bedeni ringe devrilince... kafası yuvarlanıp gitmişti.

Ithan yaptığı şeye bakakalmıştı. Tharion, Holstrom'un asıl niyetinin ne olduğunu hepsinin *gördüğünü* ve onu öldürmek istemediğini bildiklerini söylemek için gereken kelimeleri bulamamıştı.

Engerek Kraliçe'nin suikastçıları geçidin kapısında duruyor, kapıyı açık tutuyorlardı. Söz verildiği gibi geçitte siyah bir sedan bekliyordu.

Tharion gecenin içine bir adım –tek bir adım– atmıştı ki burnuna Istros'un tatlı, davetkâr kokusu çarptı. Bütün kasları ve güdülleri canlandı. Suya gitmesi, suyun vahşiliğine ve büyüüne dalması için yalvarmaya başladılar. Bacaklarının yerini yüzgeçlerin alması için, nehrin solungaçlarında ve kanunda dalgalanmasına izin vermesi için...

Tharion duyularını bu isteğe, bu özleme tamamen kapattı. Adım adım sedana doğru yürümeye devam etti.

Yine hiç konuşmadan arabaya bindiler. Flynn direksiyona geçerken Dec de yanındaki koltuğa oturdu. Tharion'a da bu korkunç yükü onun yerine sırtlanmış olan adamla birlikte arka koltuğa geçmek kaldı.

Flynn arabayı çalıştırıp geçitten geri geri çıkmak için omzunun üstünden arkasına bakarak, "Sen, şey..." diye başladı. "İyi misin Holstrom?"

İthan cevap vermedi.

Declan telefonuna baktığı sırada, "Marc ailelerimizle ilgileniyor" dedi sessizce. "Herkesin güvende olması için elinden geleni yapıyor."

Küçücük bir teselli.

Arabanın ön camına üç parlak ışık çarpınca hepsi sıçradı. Ama bunlar perilerdi. Perileri unutmuşlardı.

Flynn camını indirdiğinde Rithi, Sasa ve Malana hemen içeri girdi. "Gazla, gazla" dedi Sasa soluk soluğa. Flynn sorularla vakit kaybetmeden son süratle geri geri ilerleyerek geçitten çıktı. Hemen vitesi değiştirip ana caddeye çıkarak gazladı, Tharion'ın bir daha hiç görmeyeceğini sandığı labirenti andıran sokaklarda hızla ilerlemeye başlamışlardı.

Declan ön taraftaki içecek tutucularının içine yerleşen perilere, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Onu yaktık" dedi Sasa. Koyu turuncu bir renge bürünmüştü.

"Neyi yaktınız?" diye sordu Flynn.

Malana arka camı işaret edince Tharion'ın ağzı açık kaldı. Et Pazarı'ndan yükselen alevler karanlık gökyüzüne doğru uzanıyordu.

"Kraliçe sizi öldürecek." Tharion'ın sesi boğuk çıkıyordu. Çok çığlık atmış da sesi kısalmış gibiydi. Belki de atmıştı. Bilmiyordu.

"Bunu yapmak için önce bizi bulması gerek" dedi Rithi.

Holstrom yine bir şey söylemedi. Ama Sasa ona dönüp sordu. "Neden?"

Ne demek istediğini hepsi biliyordu.

İthan başını iki yana sallayarak camdan dışarı baktı.

Tharion, Holstrom'dan af dilemesi gerektiğini biliyordu. Ithan'ı öldürebilecek hamleyi yapan o olduğu halde Sigrid'den de af dilemeliydi.

"Ithan" diye üsteledi Sasa.

"Kraliçenin istediğini yaptım." Ithan'ın sesi yumuşak ve kırık dökük çıkıyordu.

Arabanın içinden hiç ses çıkmadı. Kimse konuşmak istemiyor gibiydi. Bu nedenle Tharion onun sormasının iyi olacağını düşündü. "Nasıl yani?"

Ithan camdan dışarı bakmaya devam ediyordu. Yüzündeki ifade bomboştu, ayrıca hâlâ kan içindeydi. Başka bir şey söylemedi.

Şehirde ilerlemeye devam ettiler, az önce olanlara rağmen şehirde hiçbir şey değişmemişti. Gül Kapısı'na, sonra da Doğu Yolu'na vardılar. Sahile ve onları bekleyecek olan gemiye doğru ilerlediler.

Ve ardından olacak olanlara.

* * *

Azriel sol elinde siyah bir ışık saçan Doğrucu'yla birlikte kristal tabuta doğru bir adım atarken Bryce geri çekildi.

Tabutun içinde uyuyan altın rengi kıyafetler içindeki yaratığı daha önce gördüğünü fark etmişti: Silene annesinin hikâyesini anlatırken. Karşılarındaki bu kadın... burada hüküm süren Asteriydi. Theia'nın sahibesi.

Asteri mavi gözlerini hançere çevirdi. "Önümde silah çekmeye nasıl cüret edersin asker? Seni gecedan ve acıdan yaratanlara karşı?"

"Sen benim yaratıcım değilsin" dedi Azriel soğuk bir sesle. Yıldız Kılıcı diğer elinde ışıldadı. Onu dürtüyorlarsa ya da sesleniyorlarsa bile Azriel hiç belli etmiyordu. İki elinde de en ufak bir kıpırtı yoktu.

Uzun bıçağı tanıyan Asteri'nin gözleri parladı. "Öyleyse seni Fionn mu gönderdi? Uykumda beni öldüresin diye? Yoksa o hain

Enalius mu? Görüyorum ki onun hançerini taşıyorsun... onun casusu musun? Yoksa suikastçısı mı?"

Bu sözler Azriel için bir şeyler ifade ediyor olsa gerekti. Savaşçı yaşadığı şokla hafif bir ses çıkardı.

Nesta etkileyici bir uyanıyla, "Evet" diye yalan söyledi. "Ama görünen o ki seni uyanırken öldürme zevkine erişeceğiz."

Asteri yine gülümsedi. "Beni öldürmek için bu lahiti açmanız gerekiyor."

Bryce da dişlerini göstererek kadına gülümsedi. "Onları Fionn gönderdi. Ama *beni* Theia gönderdi."

Yaratığın gözlerinde mavi ateşler oynadı. "Ben icabınıza baktıktan sonra o hain sürtüğün defteri de dürülecek."

Azriel tabutun yanında yürümeye başladı. Asteri'ye saldırmanın en iyi yolunu bulmaya çalıştığı belliydi. "Şansına küs" dedi Bryce alaycı bir sesle. "Theia öleli on beş bin yıl oluyor. Arkadaşlarının geri kalanı da. Halkın artık bu dünyada unutulmaya yüz tutmuş bir efsaneden başka bir şey değil."

Bryce'a gereken şaşırtmaca buydu.

Bir anda afallama sırası yaratığa gelmişti. Asteri kafasındaki bir hatıra netleşmiş gibi kendi kendine mırıldandı. "Theia o gün çok büyüleyiciydi. Bana yorgun göründüğümü ve burada, kuyunun üstündeki kristalin içinde dinlenmemi söylemişti. Ama bunun yerine beni kristalin içine hapsedti. Çağlar boyunca burada kalıp açlıktan öleyim diye." Kar kadar beyaz dişlerini gösterdi. "Rüyalarımda Theia üstümdeki taşlarda dans ediyordu. Ben ayaklarının altında ölürken mezanının üstünde dans ediyordu. Gizlice buraya da geldi... ah, buraya geldiğini *sezebiliyordum*. Gece yarısı, kimsenin haberi olmadan gelip tepemde dikilerek bana *bakıyordu*..."

Bryce, Azriel'e bakıp mırıldandı. "Yıldız Kılıcı'nı bana ver." Kılıç Azrilleri öldürmüştü. Belki bir Asteri'yi de öldürürdü. Belki de buraya bunu öğrenmeye gelmişti.

"Hayır" diye hurladı Azriel. "Bu felaketi başımıza sen getirdin."

"Kadının burada olduğunu bilmiyordum ki..."

"Çıkarın beni köleler" diye söze girdi Asteri. "Sabrım tükeniyor."

Theia kızlarına bu şeyin burada olduğunu neden söylememişti? Neden bu kadar sorumsuzca ve düşüncesizce davranmıştı?

Et in Avalle Ego. Burada, Theia'nın hüküm sürdüğü dönemde bir cennet olan bu adada bile bu kötülük varlığını sürdürmüştü. Theia çocuklarını ona karşı uyarmıştı, kötülüğün daima altlarında pusuya yattığını, onları kapmak için beklediğini söylemişti. Gerçek anlamda.

Silene burada hüküm süren Asterilerin burayı lekelediğini iddia etmişti. Öyle ki bu lekenin Hapishane'nin kötülükleri tarafından gizlenmesi gerekmişti. Silene bu lekenin burada hâlâ bir Asteri bulunduğu için kaldığını çözmemişti.

Ancak yine burada, her şeye rağmen o geçmişe, Bryce'ın hâlâ bulamadığı cevaplara canlı bir bağlantı vardı. Urd ona buraya kadar rehberlik ettiyse...

"Sana soracağım şeyler var" dedi Bryce sakın bir sesle. "Cevap vermezsen seni sonsuza dek burada bırakmaktan mutluluk duyacağım."

"Ah, bu gezegen sonsuzluğa varmadan çok önce ölmüş olacak. Sonsuzluğun yıldızı şisecek, şisecek ve sonunda önüne çıkan her şeyi yutacak. Bu dünya da dahil."

"Astronomi dersi için teşekkürler."

Asteri hafifçe gülümsedi. "Sorularını cevaplayacağım... beni bu mezardan çıkarırsan."

Bryce kadının gözlerine baktı.

"Aklından bile geçirme" diye mırıldandı Azriel.

Ama zamanı azalıyordu. Her dakika Hunt acı çekiyordu. Bryce bundan emindi.

Buradaki taşlar ve büyümlü korumalar iradesine yanıt veriyordu...

Azriel ona doğru atıldı ama Bryce çoktan parmağını kristal tabuta doğrultmuştu. "*Kalk öyleyse.*"

Kapağın kilidi gök gürültüsü kadar şiddetli bir çıtırtıyla açıldı.

Tabutu açmak dağın taşlarını hareket ettirmek kadar kolay olmuştu.

Gümüşi alevler gözlerinde ve Ataraksiya'nın üzerinde oynasırken, "Ne yaptın?" dedi Nesta.

Asteri elini kilidi açılan kapağa koyup itmeye başladı.

Bryce elbette bu şeyin karşısında silahsız durmayacaktı. Elini Azriel'e doğru uzattı ve gücünü eline yönlendirdi.

Yıldız Kılıcı Azriel'in elinden havalanıp Bryce'ın eline kondu.

Azriel irkildi, omuzlarında saldırmaya hazır gögeler belirdi ama Bryce, "Theia bu numarayı bana Silene'in küçük hatıralar kurgusunda gösterdi" dedi. Hissettiği şey buydu, kılıcın çağrısıydı. Kılıç eline sıçramaya istekliydi. Böylece onu uzaklardan çağırabilirdi.

Azriel dişlerini gösterdi ama sırtına gizlenmiş bir panelden başka bir kılıç çekti ve diğer elindeki Doğrucu'yu havaya kaldırdı. Nesta da Ataraksiya'yı kaldırmıştı.

Bryce tabuta dönünce Asteri'nin yumurtadan çıkan bir örümcek gibi yavaşça dışarı çıktığını gördü.

İçeriye aydınlatan tek şey Bryce'ın göğsündeki ışıktı. Canavarın solgun yüzü ışıktaki daha da beyaz görünüyor, dudaklarının kırmızısı mora çalıyordu. Uzun siyah saçları ince bedeninden aşağı dökülüyor, sıvı bir karanlık gibi ayaklarının altındaki taşlarda birikiyordu.

Ama olduğu yere büzülüp kaldı. Ayakta duracak gücü yok gibiydi.

Azriel, "Sen sola geç" diye mınıldandı Nesta'ya, güç etraflarında parlıyordu...

Bryce, "Hayır" dedikten sonra arkasına bakmadan Asteri'nin yanına gidip oturdu ve Yıldız Kılıcı'nı soğuk taşların üstüne bıraktı.

Azriel ve Nesta'nın saldırıya geçmediğini görünce şaşırılmıştı. Elllerinde silahlarıyla bir adım geride duruyorlardı.

"Arkadaşların beni saldırgan için deli olduğunu düşünüyor" dedi Asteri. Düzgün bir oturma pozisyonuna geçerken sarı ipek elbisesindeki görünmez bir tozu temizler gibi yaptı.

"On altı bin yıldır beslenmediğinin, yani canına okuyabileceğimin farkında değiller de ondan."

"Farkındayız" diye homurdandı Nesta.

Bryce, "Temel bilgilerle başlayalım sülük" dedi Asteri'ye. "Nereden..."

"Bana Vesperus diyebilirsin." Yaratığın gözleri öfkeyle parladı.

"Hesperus'un akrabası mısın?" Bryce bir kaşını kaldırdı, bu isim Midgard Asterilerinden birinin ismine çok benziyordu.

"Akşam Yıldızının?"

"Akşam Yıldızı benim" dedi Vesperus öfkeyle.

Bryce gözlerini devirdi. "Tamam, sana da Akşam Yıldızı deriz. Oldu mu?"

"Uygun değil mi?" Vesperus sivri tınaklı uzun parmaklarını salladı. "Ben toprağın büyüünden içtim, toprağın büyüü de benden."

"Buraya nereden geldin, daha önce neredeydin?"

Vesperus ellerini kucagında birleştirdi. "Bir zamanlar burası gibi yemyeşil olan bir gezegenden."

"Orası yeterince iyi değil miydi?"

"Nüfusumuz çok artmıştı. Dünyamızdaki çeşitli varlıklar arasında savaşlar patlak vermişti. Bazılarımız toprakta değişikliklerin başladığını gördü. Kuruyan nehirleri, güneş ışığının geçmesine izin vermeyecek kadar yoğun bulutları... ve gezegenden ayrıldı. En zekilerimiz dünyaların dokusunu bükmenin yollarını buldu. Aralarında yolculuk edebilmek için. Onlara seyyahlar diyorduk. Dünya gezginleri."

"Yani gezegeninizi mahvedip başka gezegenlerden beslenmeye mi gittiniz?"

"Gıda bulmak zorundaydık."

Bryce'ın parmakları taş zeminin üstünde kıvrıldı ama sesi hâlâ sakın çıkıyordu. "Dünyalar arasında portal açmayı biliyorsanız Korku Ganimeti'ne neden ihtiyaç duyuyordunuz?"

"Ana gezegenimizden ayrıldıktan sonra gücümüz azalmaya başladı. Topraklarımızın özündeki büyüye bağlı olduğumuzu çok geç anladık. Diğer dünyalardaki büyüler yeterince güçlü değildi. Ne var ki kendi gezegenimize dönmeyi başaramadık. Buraya gelenlerimiz toprağın nimetleri sayesinde o gücü artırmanın yollarını buldu. Gücümüzü bir araya topladık ve toprağın nimetlerini Kazan'a aşıladık, böylece Kazan isteklerimizi yerine getirecekti. Sonra ondan Ganimet'i yaptık. Sonra da Kazan'ın özünü bu dünyanın ruhuna bağladık."

Solas aşkına. "Yani Kazan'ı yok edersen..."

"Bu dünyayı da yok edersin. Biri olmadan diğeri var olamaz."

Arkalarında duran Nesta sertçe iç çekti. "Bu yaptığınız çok iğrenç" dedi Bryce.

"Bu bir teminat."

"Bu dünyaya bir kapatma düğmesi koymuşsunuz."

"Pek çok dünyaya... kapatma düğmesi koyduk. Çıkarlarımızı korumak için." Bunu son derece sakın, kendinden emin bir tavırla söylemişti.

"Rigelus'u tanıyor musun?"

"Bir solucan için adını çok rahat söylüyorsun."

"Birbirimizi pek yakından tanırız da."

Kadın hafifçe dudaklarını büzdü. "Rigelus'u tesadüfen tanıdım. Sanırım onu öldürmek istiyorsun, bunu nasıl yapacağını sormak için de bana geldin."

Bryce cevap vermedi.

Vesperus soğuk gözlerle Bryce'a baktı. "Bu konuda sana yardım edemem. Halkımın sırlarını ele veremem."

"Theia'nın seni öldürmemesinin nedeni de buna benzer bir merhamet miydi?"

Vesperus ters ters baktı. "Theia bu tür bir cezanın benim türüm için ölümden çok daha kötü olacağını biliyordu. Hapsedilmek ama yine de yaşamak. Ne nefes almak, ne yemek, ne içmek... sadece yarı uykuda, açlıktan ölmeye terk edilmek." Gözlerindeki parıltı sadece öfkeden dolayı değildi. Delilikten de kaynaklanıyordu. "Beni öldürseydi merhamet etmiş olurdu. Theia bu kelimenin anlamını bilmezdi. Ona çocukluğundan beri bunu öğretmeye çalıştım. Arada bir buraya gelip bana bakardı... Uykuda olsam da burada olduğunu hissederdim. Bana bakmaktan şeytanca bir zevk alıyordu. Böylece zaferinden emin oluyordu."

Bryce'ın sırtından bir ürperti geçti. "Seni bir ganimet olarak burada tutuyormuş."

Vesperus başım salladı. "Acı çekmemden zevk alıyordu."

"Onu suçlayamam" dedi Bryce sertçe, yine de midesi bulanmıştı. Theia, Midgard'a yardım etmiş olabilirdi ama onu büyüten canavar kadar kötüydü.

"Benim de sana soracaklarım var melez."

"Konuş bakalım" dedi Bryce elini sallayarak.

"Theia'yla yaptığımız savaşı kaybettiysek, halkım şimdi bir efsaneden ibaretse, nasıl oluyor da Rigelus'u bu kadar yakından tanuyorsun? Asteriler hâlâ burada mı yaşıyor?"

"Hayır" dedi Bryce. "Ben başka bir dünyadan geldim. Hâlâ Asterilerin kontrolünde olan bir dünyadan."

"Asteriler ne zamandır hüküm sürüyor?"

"On beş bin yıldır."

"Rigelus kendisiyle övünüyor olmalı."

"Ah, hem de nasıl."

Asteri bakışlarını Bryce'dan ayırdıktan sonra arkasında duran Azriel ve Nesta'ya çevirerek kaşlarını kaldırdı. "İdareimiz altında yaşamak o kadar mı çekilmez? Neden her zaman bize başkaldırma gereği duyuyorsunuz?"

Hem evet hem de... hayır. Bryce için hayat güzeldi. Bazı açılardan baktan da olsa güzeldi. Ama pek çok kişi için...

Vesperus, "Gücünüzün birazını biz alsak ne fark eder?" diye devam etti tekrar Bryce'a dönerek. "Zaten onu ne yapacaksınız ki?"

"Bize yalan söyleniyorsa fark eder" dedi Bryce. "Gücümüze istediğiniz gibi el koyamazsınız. Kontrolsüz bir güce sahipsiniz ve üstünlüğünüzü hak etmiyorsunuz."

"Evrenin doğal bir düzeni vardır kızım. Güçlüler zayıfları yönetir, zayıflar da bundan faydalanır. Doğadaki her şey ya avlar ya da avlanır. Siz Feyler bunu ancak kendi başınıza geldiğinde bir hakaret olarak görüyorsunuz."

"Seninle işgal ettiğini tartışacak değilim. Rigelus ve diğerlerinin benim dünyam üzerinde hakları yok ama Midgard'daki suları zehirlediler, sular büyümümüzü emen ve onu Asterilere sunmamızı gerektiren bir tür parazitte dolu. Bunu nasıl düzeltebilirim?"

Vesperus'un gözleri zevkle parladı. "Tebaamızın rızasını gerektiren Haraç yerine böyle bir şey yapmayı ummuştuk ama nasıl yapacağımızı bir türlü çözememiştik... Su kaynağı mı dedin?" Asteri hafifçe güldü. "Rigelus her zaman çok zekiydi."

"Bunu nasıl düzeltebilirim peki?"

"Karşılığında elime hiçbir şey geçmeyeceği halde sana yardım edeceğimi düşünüyor gibisin."

"Ne istediğini biliyorum ama bu gerçekleşmeyecek."

"Peki hükmetmek gibi bir arzum olmadığını, sadece yaşamak istediğimi söylersem?"

"Yine de o insanlardan beslenmeye ihtiyaç duyan bir sülük olacaksın. Serbest kalmayı hak etmiyorsun."

"Bu topraklarda benim gibi yaratıklar için bir yer var. İstenmeyenler için. Orta Bölge olarak adlandırılıyor. Orayı uzun uykum esnasında rüyamda gördüm."

"Bu kararı ben veremem."

"Şu Yaratım pisliğinin sahip olduğu tacı kullan." Vesperus başıyla Nesta'yı işaret etti. "Karşıdakilerin zihnini temizleyerek hayalindeki şeyi hayata geçirmek için bir yol açabilirsin."

Vesperus'un ne demek istediği hakkında Bryce'ın hiçbir fikri yoktu ama sakın bir sesle karşı çıktı. "Siz Asteriler, yaptıklarınızı

mazur göstermenin yollarını bulmak için oldukça vakte sahiptiniz, değil mi?”

“Biz üstün varlıklarız. Hiçbir şeyi mazur göstermemiz gerekmiyor.”

“Midgard tam sana göre bir yer.”

“Rigelus gücünü bu kadar uzun süre elinde tutabildiyse dünyanın avucunun içinde demektir. Ondan vazgeçmeyecektir. Arkadaşlarımla ve benim bu dünyada ve diğerlerinde yaptığımız hatalardan ders alacaktır.”

Bryce elini yumruk yaptı. Gücünü kontrol altında tutmak için kendini zorluyordu.

Vesperus bakışlarını Bryce’ın parlayan yumruğuna çevirdi. “Öyleyse savaşma vaktimiz geldi mi?”

Asteri’den yayılan güç durmaksızın Bryce’ın tenine çarpıyordu.

Büyü gücünün bu kadar uzun süre beslenmekten mahrum kalması bile Vesperus’u öldürmemişti. Sonsuz Şehir’deki Asteri sarayının altındaki devasa ilk ışık çekirdeğini yerinden sökmek, besin kaynaklarını ortadan kaldırmaktan başka neye yarardı ki? Bu yeterli olmazdı.

Bryce bu yüzden gücünün bir kısmının yüzeye çıkmasına izin verdi. Yıldız ışığının daha... ağır olduğuna yemin edebilirdi. Silene’den aldığı güç de eklendiği için şimdi daha farklı hissettiriyordu.

“Sizi öldürmenin mümkün olduğunu biliyorum” dedi Bryce, gücün gözlerinde parladığını hissediyordu. “Feyler bir keresinde siz ezikleri öldürmüştü, ayrıca benim dünyamda Apollion içinizden birini yutmuştu.”

“Yuttu mu?” Vesperus’un keyfi kaçmıştı.

Bryce yavaşça gülümsedi. “Ona Yıldız Yiyen derler. Sirius’u yuttu. Onu hazırda bekletiyorum, gelip seni de yutması için.”

“Yalan söylüyorsun.”

“Keşke Rigelus’un hâlâ Sirius için sakladığı boş tahtı sana gösterebilseydim. O kadar şeker ki.”

"Bu Apollion ne tür bir yaratık böyle?"

"Biz iblis diyoruz ama sen onları muhtemelen başka bir isimle biliyorsundur. Türünüz onların dünyası olan Cehennem'i istila etmeye kalktı. Ne var ki sonu sizin için pek iyi olmadı."

"Öyleyse Cehennem ve şu Apollion bu saygısızlığın bedelini ödeyecek" diye tısladı Vesperus.

"Nedense bunu senin ödetebileceğini hiç sanmıyorum."

Vesperus parmaklarını altın sarısı giysisinin içindeki dizine vurdu. Gözleri ölüm tehdidi saçan bir gece yansı mavisine bürünmüştü. Ellerini yere dayayarak kalkmaya yeltendi.

Bryce, "Kıpırdama" dedi elini Yıldız Kılıcı'nın sapına atarak. Azriel ve Nesta da kılıçlarını Asteri'ye doğrulttu.

Ama Vesperus yine de kalktı. Karşılarında dimdik duruyordu. Bryce da çaresiz bir halde ayağa fırladı. Vesperus sallansa bile ayakta kalmayı başardı.

Asteri yavaşça bir adım yaklaştı. Bryce yerinden kıpırdamadı.

Vesperus bir adım daha attı, şimdi yere daha sağlam basıyordu. Bryce'in arkasına doğru bakıp gülümsedi. Azriel'e, elinde tuttuğu Doğrucu'ya bakıyordu. "Onu nasıl kullanacağını bilmiyorsun, değil mi?"

Azriel hançeri yaklaşan Asteri'ye doğrulttu. "Karnına saplayacağım ucun bu taraftaki olduğuna eminim."

Vesperus kıkırdadı, koyu renk saçları attığı her küçük adımda sallanıyordu. "Türünüzün tipik bir özelliği. Silahlarımızla oynamak istersiniz ama bu silahların gerçekte neler yapabildiğini bilmezsiniz. Herhalde kafanız bu kadar çok olasılığı birden almıyor."

Azriel kanatlarını açarak hafifçe hırladı. "Denemeye ne dersin?"

Vesperus bir adım daha attı, şimdi Bryce'la arasında sadece bir adım vardı. "Kokusunu alabiliyorum, yarattıklarımızdan pek çoğunun kullanılmadığını hissediyorum. Aptal cahiller."

Bryce büyü gücünü serbest bıraktı. Aklından geçirdiği anda saçları bir kez daha gücünün yarattığı akım tarafından havaya kalkarak başının etrafında uçuşmaya başladı. Gücü hâlâ bu dağ-

dan aldığı şey tarafından takviye edilmiş durumdaydı. Yıldız Kılıcı'nu öne doğru uzattı, ışık kılıcın üstünde dalgalanıyordu.

Vesperus ışık saçan kılıca tıslayarak hafifçe geriledi. "Haşaratın sorun yaratma ihtimaline karşı toprakların dört bir yanına gücümünden küçük parçalar sakladık. Görünen o ki aklımız bizi yanıltmamış."

"Öyle yerler yok" dedi Azriel soğuk bir sesle.

"Yok mu?" Vesperus bembeyaz dişlerini göstererek şeytani bir biçimde sırıttı. "Bütün kutsal dağların altına baktın mı evlat? Köklerine? Büyü her türden yarattığı kendine çeker. Onları şu anda bile hissedebiliyorum, etrafta sürünerek büyüye kemiriyorlar. *Benim* büyümü. Onlar da en az sizin kadar haşarat."

Bryce gizlice kristal tabutun etrafından dolaşan Nesta'ya özellikle bakmıyordu. Nesta daha önce Middengard Solucanı'nın gücünü yuttuğunu iddia etmişti. Vesperus'un kastettiği bu türden yaratıklar mıydı?

Hatta daha da önemlisi: Nesta'nın gücü hâlâ az mıydı? Yoksa eski gücüne kavuşmuş muydu?

Bryce, Yıldız Kılıcı'nu daha sıkı kavradı. Kılıcın gücü avuçlarının da nabız gibi atıyordu. "Peki neden gücünüzü *buraya* depoladınız? Burası bir ada, kolayca uğranılacak bir yer değil."

"Bazı yerler gücü diğerlerinden fazla tutar kızım. Böyle yerlerde dünyalar arasındaki perde incedir ve büyü doğal olarak boldur. Işığımız toprağın canlandırıncı büyüyle beslenerek coşar." Eliyle etrafı gösterdi. "Bu ada ince bir yer, etrafını saran sis de bunu gösteriyor."

Bryce, Vesperus'a yaklaşan Nesta'ya zaman kazandırmak için konuşmaya devam etti. "Midgard'da böyle bir şey yok."

Gerçekten yok muydu? Aşılmaz sislerle çevrili olan Kemik Mahallesi ikinci ışığın tamamını tutuyordu.

"Her dünyada en az bir tane ince yer vardır" dedi Vesperus ağır ağır. "Ayrıca her zaman ondan faydalanmaya daha yatkın olan bazı insanlar vardır. Oradaki gücü elde etmeye, onun aracılığıyla başka dünyalara yolculuk etmeye kalkan insanlar."

Bryce, Kuzey Uçurumu'nun da sislerle kaplı olduğunu fark etti. Dünyalar arasında bir yırtık, ince bir yer. Ve bu dünyada indiği o nehir kıyısı... orası da sisler içindeydi.

"Theia bu yeteneğe sahipti" dedi Vesperus. "Ama ışığı nasıl elde edeceğini bilmiyordu. Eğitimi sırasında bunu ona açıklamaya özellikle dikkat ettim... Eğer isterse, kendi gücünü artırmasını sağlayacak gücü ele geçirirse, tüm dünyaları nasıl aydınlatabileceğini söylemedim. Ama sen Işık Hırsızı... Theia bu yeteneği sana geçirmiş olmalı. Ve görünüşe göre sen onun öğrenemediği şeyi öğrenmişsin."

Vesperus çıplak ayaklarına ve onların altındaki kayaya baktı. "Theia sarayımın altına sakladığım güce nasıl erişeceğini asla öğrenemedi. Onu orada, bu dağın damarlarına gömülü halde bırakmaktan başka şansı yoktu. Onun için bir kayıp... benim içinse bir kazanç."

Tanırlar. Burada ilk ışık çekirdeği vardı, ayaklarının altında, derinlerde...

Vesperus gülümsedi. "Fırsatını bulmuşken beni gerçekten öldürmeliydin."

Işık, Asteri'nin bacaklarına ve bedenine yayıldı. Göz kamaştırıcı bir parlaklık, sonra...

Vesperus'un kırmızı dudakları zafer sevinciyle aralandı ama sesi çıkmadı. Ağzından çıkan tek şey siyah kandı.

Bryce çatırtı sesi karşısında gözlerini kırıştırdı. Püsküren ıslaklık. Vesperus'un parlayan göğüsleri arasında beliren gümüş rengi ışıltı.

Asteri'nin bedenini saran ilk ışık titreşmeye başladı, sonra da söndü.

Nesta, Ataraksiya'yı Vesperus'un göğsüne sokmuştu.

Ithan var olmayı hak etmiyordu. Nefes almayı da.

Ama işte hayattaydı. İona rıhtımına yaklaştıkları sırada bir arabarın arka koltuğunda oturuyordu. Geyik onları satmamış olsun diye, onları Panger'a'ya götürecek gemi rıhtımında bekliyor olsun diye dua ediyordu.

Türdeş katili. Cani. Bu düşünceler kemiklerinde yankılanıyordu.

Ithan, Valbara kurtlarını farklı bir geleceğe taşıyabilecek ve Sabine'e alternatif olabilecek tek kişiyi öldürmüştü.

Kazayla olması bir şey değıştirmezdi. Sigrid'in gırtlakım parçalamıştı. Yumruğunu çekerken de kafasını koparmıştı.

Arkadaşlarını kurtarmak için bu ağza alınmaz, korkunç şeyi yapmıştı. Geyik'ten aşağı kalır yanı yoktu.

Ithan arabanın camındaki yansımasını gördüğü gibi hemen başını çevirdi.

* * *

Ataraksiya, Middengard Solucanı'nu öldürmüştü ama bir Asteri'yi de öldürebileceğine dair herhangi bir işaret yoktu. Apollion dışında herhangi bir şeyin –herhangi bir dünyada– bunu yapabileceğine dair hiçbir emare yoktu.

Bryce, "Uzaklaş..." diye uyardı Nesta'yı ama savaşçı ona hırladı. "Seni özellikle lafa tutuyordu, fırsatını bulduğu an o ışık zulasını kullanarak seni öldürecekti aptal."

Vesperus'un dudaklarından siyah kanlar sızıyordu. "Sen gerçekten aptalsın kızım."

Vesperus elini Ataraksiya'nın ucuna koyup itince güç Bryce'ın elinden kayıp gitti. Kılıç Vesperus'un göğsünden geri fırladı. Hareket o kadar sertti ki Nesta tökezledi, yüzü şoktan bembeyaz kesilmişti.

Vesperus yavaşça döndü ve kadına bakıp gülümsedi. Sonra göğüslerinin arasındaki deliğe baktı, yarası iyileşmeye başlamıştı bile. O ilk ışık, birinci sınıf bir iyileştirme büyüsüydü. O kadar büyük dozda alınunca...

"Ataraksiya işe yaramadı" diye fısıldadı Nesta. Yüzünden hâlâ şokta olduğu anlaşılıyordu. "Hazine..."

"Sakin Ganimet'i çağıрма" diye emretti Azriel. "Onu Vesperus'un yakınına getirme."

Nesta başını iki yana salladı. "Ama..."

"Canımızı kurtarmak için bile olsa" diye hırladı Azriel.

"Ah, Ganimet'i yakında ele geçireceğim" dedi Vesperus. Tabutunun yukarısındaki deliğe, yıkılmış odaya baktı.

Bryce bir an için mezarda değil, Griffin Antikaları'ndaydı. Sonra birden kendini galerinin altındaki kütüphanede buldu. Micah ondan uzak tutuluyor, Lehabah ise Bryce'a gitmesi için yalvanyordu...

O zaman bir yolunu bulmuştu. Lanet olası bir Başmelek'i öldürmüştü.

Onları kullanması için yalvaran iki bıçak vardı. Bryce elini, büyü gücünü yeniden Azriel'e doğru uzattı. Yıldız Kılıcı gibi Doğrucu da hemen savaşçının elinden sıyrılmıştı. Azriel yakalamaya çalıştı ama hızlı hamlesi bile hançeri durdurmaya yetmedi. Bıçak parmaklarına süzülürken Bryce'ı durdurmaya yetecek kadar hızlı değildi.

Hançerin sapı avucuna kondu, bıçak soğuk ve ağırdı.

Bedeni uğuldamaya başladı. Sanki iki elinde de birer bıçak -Yıldız Kılıcı ve Doğrucu'yu- tutmak vücudunda bir elektrik akımı oluşturmuştu.

Bryce, Vesperus'a doğru yürüdüğü sırada Asteri hafifçe geriye kaçtı. Tam da düşündüğü gibi olmuştu.

Arkasında duran Nesta ve Azriel biri gümüş rengi, biri mavi olmak üzere ikiz büyü oklarını serbest bıraktı... oklar iki farklı yönden Vesperus'a fırladı. Bir anlığına Asteri'nin dikkati dağıldı...

Bryce'ın, Micah'ı öldürmek için kullandığı o bir an.

Şimdi bir elinde kılıç, diğerinde ise hançer varken Asteri'ye doğru koşmak için kullandığı o bir an.

Kemik ve metal çarpıştı. Bryce, Doğrucu ve Yıldız Kılıcı'nı göğsüne sapladığında Vesperus öfkeyle haykırdı.

Gücünü Yıldız Kılıcı'na yönlendirdi. Işık siyah bıçağın üzerinde dalgalanıyor, kılıca bu adi canavarı parçalamasını söylüyordu...

Ardından gücünü Doğrucu'ya yönlendirdi, hançerin üstünü gölgeler kapladı.

İki bıçağın bulunduğu yerde -Bryce'ın ışığının bıçaklarla birleştiği noktada- güç güçle buluştu.

Bryce'ın kulakları çınlamaya başlamıştı. Şimşek gibi bir büyü içine akın ediyor, bedeninden dışarı sızıyor, oda adeta dalgalanıyordu. Bryce'ın içinden boğuk bir gümbürtü sesi yankılandı.

Kanlı aya doğru uluyan bir yaratık gibi kükrüyordu. Hayal meyal Yıldız Kılıcı'nun ve hançerin parlak bir ışıkla kaplandığını fark etti.

Vesperus çarpınarak Bryce'ın elinden kurtulup dizlerinin üstüne çöktü.

Öne doğru eğilerek bıçakları saplarından kavradı. Teni siyah metale dokununca tısladı. "Bunun için seni *geberteceğim*."

Ama ağır ağır ve güçlkle konuşuyordu.

Hayır, *zaman* yavaşlamıştı. Tıpkı Micah'da olduğu gibi, sanki bıçaklar Asteri'yi ve büyük bir dünya gücünü öldürüyordu...

Havada mavi bir büyü belirdi, kobalt mavisi bir kurdele yıldız ışığını ve karanlığı delip geçiyordu. Kurdele Vesperus'un boynuna dolanırken Bryce her bir ilmeği ve halkayı görebiliyordu.

Zaman yeniden normal hızına döndü. "Dur!" diye bağırdı Bryce ama artık çok geçti.

Azriel'in mavi ışığı tenine değdiği sırada Vesperus bir elini boynuna götürdü. Ağzından kan sızarken boğuk bir kahkaha attı. "Hâlâ çok cahilsiniz. Gücünüz daima bana ait olacak."

Parmak uçlarında Illyrialının saldırısından emilen mavi büyü belirdi. Vesperus ışığı bir eline eldiven gibi doladı ve Yıldız Kılıcı'nın sapını tuttu.

Eldiven ihtiyaç duyduğu korumayı sağlamış ve bu sayede bıçağa dokunabiliyormuş gibi Yıldız Kılıcı'nı çekip çıkardı, ardından kanla kaplanmış taşların üstüne fırlattı.

İşe yaramamıştı. Kılıç ve hançer birlikte Asteri'yi öldürememişti.

Elinden mavi ışık yayılan Vesperus göğsünde saplı duran hançeri inceledi, sonra Bryce'a gülümseyerek hâlâ şimşekle sarılı olan parmaklarını hançerin sapına doladı. "Bağırsaklarını bununla deşeceğim kızım."

Nesta, Ataraksiya'yı elinde çevirerek yukan savurdu. Azriel ona bağırdı. "Gücünü bıçağa aktar!"

"Hayır!" diye haykırdı Bryce. Yıldız Kılıcı ve Doğrucu'nun Asteri'yi zayıflatmıştı belliydi. Bıçakların gücünü nasıl artıracığını çözebilirse hepsini öldürmeyi de...

Vesperus, Doğrucu'yu tek bir çekişte göğsünden çıkardığı an Ataraksiya siyah kanlar –ya da bir Asteri'nin damarlarında nasıl bir parazit akıyorsa onu– fışkırtarak eti kemiği kesiverdi.

Vesperus'un siyah kafası taşlara çarptı.

Nesta gümüş alevler içindeki Ataraksiya'yı Asteri'nin kafasına sapladı. Bir kez daha sapladı. Ardından bir kez daha. Parçalanan cesetten parazit ve ışık sızarken Nesta'nın kılıcı saplamaya devam eden kolu giderek yavaşladı.

Zaman yeniden yavaşlamıştı. Bryce kılıcı saran her bir gümüş rengi kıvılcımı görebiliyordu, gümüş alevlerin Nesta'nın gözlerindeki yansımaları görebiliyordu.

Kılıç son bir kez daha Vesperus'un kafasına indi. Kemikleri santim santim parçalayarak parazitleri yok etti.

Zaman yeniden akmaya başladı ama Vesperus kıpırdamadı.

Vesperus, bu dünyada kalan tek Asteri... yerde ölü yatıyordu.

* * *

Tekne onları bekliyordu. Bu kadarı yolunda gitmişti.

Tharion, Ithan'a bakmaya dayanamıyordu. Arkadaşlarının hiçbirine, hatta onun için çok şey yapmış olan perilere bile bakamıyordu.

Kaptan onlara el sallıyordu, hava hâlâ karanlıkken acele etmeleri için sessiz bir emir. Şafak gökyüzünü griye boyamaya başlamıştı bile.

Arabayı rıhtımın ucunda bırakıp onları bekleyen küçük tekneye doğru koşmaya başladılar. Engerek Kraliçe arabayı buraya kadar takip etmiş olsa bile *Derinlik Bombacısı*'na bindikleri an izlerini kaybettireceklerdi.

Tharion elini cebine sokup gemiyi çağırarak olan beyaz taşı yokladı. Dec, Flynn ve periler tekneye atladı. Dec sessizce kaptanla bir şeyler konuşmaya başladı ama Holstrom rıhtımın ucunda durmuştu.

Tharion sessizce Holstorm'a yaklaştı.

Su berraktı, dipten altı metre yukarıda bile. Hemen atlayıp ferah okyanus suyunun tadını çıkarabilirdi.

Dünyanın sularına varlığını duyuracak bir dalga göndermeye cesaret edemedi. Korkaktı.

Flynn seslendi. "Hadi gelin göt herifler!"

Tharion, Ithan'a baktı ama kurt gözlerini doğu ufkuza dikmişti. Doğan güneşe.

"Hazır mısın?" diye sordu Tharion. Bunlar Ithan'a ilk sözleriydi, şeyden beri... Tharion bunu düşünmek istemiyordu.

"Geri dönmek zorundayım" dedi Holstrom hırıltılı bir sesle.

"Ne?" Tharion tamamen Ithan'a döndü. "Bu da ne demek?"

Kurt yavaşça dönüp Tharion'a baktı, gözleri keder doluydu. Tharion, onun için dövüşmesine neden olarak bu adama yaptığı şeyden ötürü duyduğu suçluluğun ağırlığını hissetti.

"Hilal Şehir'e dönmek zorundayım" dedi Ithan taş kadar kırılsız bir yüzle. "Dönmek zorundayım."

"Neden?"

"Holstrom! Ketos!" diye bağırdı Dec teknenin motoru çalışırken.

"Her şeyi düzeltmek için" dedi Ithan sessizce.

Kaslar titredi, bir ışık dalgalandı ve insan formu devasa bir kurda dönüştü.

"Ithan..." dedi Tharion.

Kurt döndü ve rıhtımda koşmaya başladı. Yükselen güneşin ışığında altın rengine bürünen kurak kırlara doğru koşuyordu.

Flynn bağırdı. "Holstrom, ne bok yiyorsun?"

Ama kurt kıyıya varmıştı bile. Ardından marinarın ana binasına vardı. Sonra da binarın yanındaki sokağa saptı... ve gözden kayboldu.

Bir sessizlik çöktü, etrafta sadece motorun uğultusu duyuluyordu. Tharion tekrar tekneye ve iki arkadaşına doğru döndü, periler aralarında üç küçük yıldız gibi parlıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Flynn

Tharion başını iki yana salladı, ne diyeceğini bilemiyordu. Bir süre sonra tekneye bindi.

Hepsi onun yüzünden olmuştu. Tekne okyanusa doğru açılırken yüzünü gökyüzüne kaldırdı ve bir daha Valbara'yı görüp göremeyeceğini düşündü.

Hak etse bile.

Bryce bir anlığına hareket edemedi. Vesperus ölmüştü.

Nesta elini hızla indirince yaratığın bedeni o tuhaf gümüş rengi ateşle yanmaya başladı.

Asteri küle dönünce Bryce kılıcı ve hançeri yerden aldı, ikisi de Vesperus'un kanına bulanmıştı.

Hızla Nesta ve Azriel'e döndü. "Onu öldürmemeliydiniz. Kontrolümüz altına alabilseydik ondan o kadar çok şey öğrenebilirdik ki..."

"Az kalsın neye sebep olacağın hakkında bir fikrin var mı?" dedi Nesta öfkeyle. Her tarafı Vesperus'un parazitine bulanmıştı. Öldürme faslını bitirmeye henüz karar vermemiş gibi Ataraksiya'yı hâlâ elinde tutuyordu. "Neyi serbest bıraktığın hakkında?"

"Bana güvenin, Asterilerin neler yapabileceğini sizden daha iyi biliyorum."

"Öyleyse yaptıkların için daha da az mazeretin var demektir" dedi Nesta sertçe. Ardından kılıcını havaya kaldırdı.

Azriel yara izleriyle kaplı elini Bryce'a uzattı, soluk soluğaydı. "Buradan çıkmak için bir yol aç. Bizimle geliyorsun. Hemen."

Başka bir dağın altındaki hücreye. Aslında Vesperus'un hak ettiği sorguya kendisinin maruz kalacağından hiç şüphesi yoktu.

Sessizce güldü. "Çok beklersiniz." Etrafında molozlar uçuşmaya başladı. "Bana aradığım cevabı verebilecek tek kişiyi öldürdünüz."

"Daglanları öldürmenin yollarını arıyorsun. Eh, o canavarı öldürdüm işte" dedi Nesta. "Bu yeterli bir cevap değil mi?"

"Hayır" dedi Bryce. "Bunu yaparak kafamda daha fazla soruya yol açtın."

Gücün göğsündeki yıldızdan yayılmasına izin verdi. Sırtındaki Boru'dan.

"Bunu sakın yapma" dedi Azriel ölümcül ve yumuşak bir ses tonuyla.

Ama Bryce gücünün bir parçasını dışarı saldı. Silene'in taşları oyarken kullandığı gibi keskin ve hedefe odaklanmış bir güç. Azriel'in kendi gücünü Bryce'ın yıldızına odakladığı zamanki gibi bir güç.

Işık cızırdayarak taşı kesti, Azriel'in ayağının dibine bir çizgi çekildi.

Silene'in büyüünün eklenmesiyle gücünde her ne değiştiyse... evet. Bu işe yarayabilirdi.

"Onlara sizden bahsetmeyeceğim" dedi Bryce sakince. Bir yanı büyüyle yarattığı lazere hayret ediyor, diğer yanı ise bundan ürküyordu. Sonsuz Şehir'deki Kapı'dan atlamadan önce Rigelus'un ona karşı kullandığı güce ürpertici derecede benzeyen bu güçten ürkmüştü. "Eşimin üzerine yemin ederim. Hatta Rigelus..." Başını iki yana salladı. "Burası hakkında tek kelime etmeyeceğim."

Azriel bir ayağını Bryce'ın yere çizdiği çizgiden dışarı attı. "Zorla söyletirler. Benim gibiler, onlar gibiler... biz ihtiyacımız olan bilgiyi almayı biliriz." Gözleri sonsuz bir acı tehdidiyle karardı.

"İşin oraya varmasına izin vermem" dedi Bryce. Gücünü yine yıldızının içinden geçirdi ve... doğruca kristal lahitine gönderdi.

Bu dünyaya gelen yolu açan Kapı gibi kristal olan lahite.

Lahit parıladı, sonra kapkara bir çukura dönüştü.

"Lütfen" dedi Azriel, şimdi Bryce'ın ellerine bakıyordu. Yıldız Kılıcı'na ve Doğrucu'ya. Ela gözleri paniğe benzer bir şeyle doluydu.

Bryce başını iki yana sallayarak geriye doğru ilerledi ve dünyada açtığı deliğe yaklaştı. Evrende açtığı. Bu yol onu Midgard'a götürsün diye dua ediyordu.

Nesta'nın gözlerine baktı. Bu gözlerde öfke dolu gümüşü alevler oynayıyordu.

“Sen de en az onlar kadar canavarsın” dedi Nesta.

Bryce bunu biliyordu. Başından beri biliyordu. “Aşk insanı böyle yapar.”

Gümüş rengi alevler Bryce’a doğru atıldı ama o çoktan atlamıştı bile. Kafasının, sırtının yanından hiç görmediği bir soğuk geçti...

Sonra Nesta’nın gümüş alevlerinin ışığı söndü ve üstündeki Kapı kapandı. Çukurun derinliklerine dalarken etrafında karanlıktan başka bir şey yoktu.

Eve gidiyordu.

II. KISIM

ARAYIŞ

Pollux ve Atmaca'nın Rigelus'la birlikte gitmesinin üzerinden saatler geçmişti. Hunt hâlâ ölmesi için kimi seçeceklerini bilmiyordu. Tahmini Baxian'dan yanaydı ama Pollux, Ruhn'ı öldürürse Bryce'ı perişan edeceğini fark edebilirdi de. Tabii eşi geri dönüp bunu öğrenebilirse.

Kendine gelip de sırtında tanudık, artan bir ağırlık bulunca hem şaşırmış hem de huzursuz olmuştu. Baxian'a bakınca ağırlığın nedenini anlamıştı: Kanatları gorsian zincirlerine rağmen her nasılsa büyük bir hızla yeniden çıkıyordu. Biri onlara iyileşmeyi düzenleyecek bir şey vermiş olmalıydı ama bunun hayra alamet olması mümkün değildi.

Acaba gardiyanları amansız bir kaşınmanın da kırbaç ve dağlama kadar korkunç bir işkence olacağını mı fark etmişti? Hunt kaşıntıdan dişlerini sıkarak kıvranmaya başladı, amansız kaşıntıyı azaltabilirmiş gibi sırtını kamburlaştırdı. Sırtını tek bir kez kaşıyabilmek için her şeyini ama her şeyini verirdi.

"Orion." Kafasında, odada Aidas'ın sesini duydu. Mavi opal gibi gözleri olan bir kedi zemindeki kan ve pisliklerin arasına çömelmişti. Rigelus'un aylar önce Hunt'ı kandırmak için kullandığı formun aynısıydı.

"Aidas... yoksa Rigelus mu demeliyim?" diye inledi Hunt.

Aidas ne demek istediğini anlayacak kadar zekiymiş, Hunt'ın kanıtı ihtiyacı vardı. İblis prens, "Bayan Quinlan benimle ilk defa on üç yaşındayken Kâhin'in Tapınağı'nın önündeki bir bankta karşılaştı" dedi. "Ona bir kâhini neyin kör edeceğini sormuştum."

Demek gerçekten Aidas'tı. Asterilerin bir oyunu değildi.

"Bryce" diye inledi Hunt.

"Onu anıyorum" dedi Aidas. Hunt kedinin üzgün görüldüğüne yemin edebilirdi.

"Rigelus şimşeğimle ne yapmak istiyor?"

Aidas kuyruğunu oynattı. "Demek bu yüzden seni pes ettirmek için bu kadar uğraşıyor."

"Ona şimşeğimden vermezsem ikisinden birini öldüreceğini söyledi." Hunt başıyla Ruhn ve Baxian'ı işaret etti.

Aidas kabardı. "Sakın verme Athalar."

"Çok geç. Şimşeğimi ilk ışığa benzeyen bir kristalin içine topladı. Adi pislik yine de ikisinden birini öldürecek."

Aidas'ın mavi gözleri endişeyle doldu ama bir şey söylemedi.

"Şimşeğimle ne yapmak istiyor?" diye sordu Hunt yeniden.

"Bir tahminde bulunmam gerekirse... Sofie Renast'ın şimşeğini ele geçirmek istemesinin nedeniyle aynıdır: ölüleri diriltmek."

Hunt'ın başı dönmeye başladı. "Şimşeğim bunu yapamaz ki. Sofie'nin şimşeği yapabiliyor muydu, onu bile bilmiyoruz."

Aidas gözlerini kırptırdı. "Eh, anlaşılan Rigelus iki şimşek kaynağının da bunu yapabileceğini düşünüyor."

"Bunu nasıl öğrendin? Biz bunu keşfetmemiştik, üstelik haftalardır Sofie hakkında bilgi toplamaya çalışıyorduk." Hunt zihnindeki sisi dağıtmaya çalıştı. Hayır, bunun mümkün olmadığını biliyordu.

"Boş boş oturup benimle temasa geçmenizi beklemiyorum" dedi Aidas. "Casuslarım Midgard'daki fısıltıları duyar... içlerinden biri ilgimi çekince de gidip araştırırım."

"Yani Nehir Kraliçesi'nin Sofie'nin peşine düşmesinin nedeni... nekromansiyle ilgilenmesi miydi? Neden Kemik Mahallesi'ne gitmedi?"

"Nehir Kraliçesi'nin ne istediğini bilmiyorum."

Hunt, *Derinlik Bombacısı'nın* morgunda bulduktan sonra Sofie'nin cesedine ne olduğunu hatırlamak için hafızasını zorladı. Cormac cesedi ne yapmıştı? Hâlâ gemide miydi? Eğer öyleyse

Okyanus Kraliçesi elinde ne olduğunun farkında mıydı? Kafası sorularla doluydu ama içlerinden biri öne çıkıyordu. "Rigelus neden Sofie'nin cesedinin peşine düşmedi? Neden beni bulmaya çalıştı?"

"Kendini ona hayli elverişli bir şekilde sundun Athalar. Canlı olduğundan ve bir cesetten daha kolay yönlendirileceğinden bahsetmiyorum bile."

"Seninle aynı fikirde olmayacak bazı Başmelekler var."

Aidas'ın ağzı yukarı kıvrıldı. "Rigelus'un senden aldığı şimşekçi kullanmanın bir yolunu bulması muhtemelen zaman alacaktır" dedi. "Gerçi itiraf etmeliyim ki... böyle bir deneye giriştiğini öğrenmek beni hayli huzursuz etti. Rigelus'un ölümlerle uğraşması hiçbirimiz için iyi olmaz."

"Neden olmasın?" dedi Hunt. "Urd aşkına, yüzyıllarca onlara kölelik ettim."

"Belki de babanın seni ne için yetiştirdiğini sonunda öğrenmişlerdir."

Hunt bu sözler karşısında sırtındaki sefil kaşıntıyı bile unuttu. "Bu da ne demek şimdi?"

Ama Aidas başını iki yana salladı. "Bu hikâyeyi başka zamana saklayalım Athalar."

"Şimdi anlat Aidas. Babam hakkındaki bu üstü örtülü sözler, siyah taç, güçlerime dair sırlar..."

"Bu zindandan çıkamadığın müddetçe hiçbirinin anlamı yok."

"Öyleyse olur olmaz zamanlarda gölgelerin içinden fırlamayı bırak da bir anahtar bul."

"Yapamam. Bedenim burada gerçek değil."

"Quinlan'ın dairesinde yeterince gerçekti ama."

"O bir portaldı, bir çağrıydı. Bu ise bir... telefon konuşması gibi."

"Öyleyse adamlarından birini Kuzey Uçurumu'ndan bize yardım etmeye yolla..."

"Nena'yla aradaki mesafe çok fazla. Zamanında yetişemezler. Sorularına cevap alacaksın Athalar, söz veriyorum. Hayatta kala-

bilirsen. Ama Asteriler ölüleri diriltmek için geleneksel nekromansi yöntemlerinden daha hızlı ve daha az kısıtlı yollarla şimşeğini kullanmayı başırırsa öyle ordular yaratırlar ki..."

"Şimşeğimin birazını verdiğim için beni iyice pişman ediyorsun." Ruhuna yük olacak yeni bir suçluluk duygusu daha. Şimdiye dek bu ağırlığın altında nasıl ezilmediğini bile bilmiyordu.

"Öyleyse Rigelus'a bir daha şimşeğinden vermemeye çalış" dedi Aidas, yine de ona acıyarak baktı. "Arkadaşlarından biri yarın öleceği için üzgünüm."

"Hassiktir" dedi Hunt boğuk bir sesle. "Kimi seçtiklerini biliyor musun?"

Aidas bir prensten ziyade kedi gibi başını yana eğdi. Sanki Hunt'ın duyamadığı sesleri duyuyordu. "Ölümü seni ve Bryce'ı daha çok sarsacak olanı." Hunt gözlerini yumdu. "Fey Prensi."

Hep Hunt'ın yüzündendi. Düşüş'ten beri hiçbir şey öğrenmemişti. Cezayı tek başına üstlenmeye hazırды ama bunu diğerlerinin yapması, Ruhn'ın yapması...

"Üzgünüm" dedi Uçurum Prensi bir kez daha, içten bir hali vardı.

Ama Hunt boğuk bir sesle, "Bryce'ı bulursan..." dedi. "Yeniden görürsen... ona söyle..."

Geri dönmesin. Acı ve sefalet dolu bu dünyaya bir daha adımını bile atmasın. Hunt tüm bunlara bir son veremediği için çok üzgündü.

"Biliyorum" dedi Aidas, Hunt'ın cümlesini bitirmesine gerek görmeden karanlığın içinde gözden kayboldu.

Bryce dünyaların arasına düşmüştü. Yine de yere indiğinde bir duvara yanlamasına çarptı.

Anlaşılan büyüdü yıldızlar arası seyahat, fizik yasalarını takmıyordu.

Bryce'ın başı zonkluyordu; ağzı iyice kurumuştı. Bedeni hareket etmeyi reddediyordu, sanki hâlâ uzayın ve zamanın içinde düşüyormuş gibiydi ama bir halının kaba iplikleri yanağına sürtünüyor, kapalı alandaki sesleri boğuyordu. Hava kuruydu, biraz da rutubet kokuyordu. Tanıdık bir koku.

"Ne kadar da enteresan" dedi bir erkek sesi Bryce'ın dilinde birkaç metre öteden. Bu Bryce'ın duyduğu en güzel sestti.

Gerçi bu sözlerin Güz Kralı'ndan değil de başka birinin ağzından çıkmasını isterdi.

Güz Kralı Bryce'ın başında dikiliyordu, elleri alevlerle çeviriliydi. Yukarıda altından yapılmış bir güneş sistemi tıkırdayıp vızıldıyordu. Bryce babasının çalışma odasına inmişti.

Güz Kralı'nın dudakları o tanıdık, zalim ve soğuk gülümsemeyle kıvrıldı. "Nerelerdeydin bakalım Bryce Quinlan?"

Bryce ağzını açtı, güç toparlanmaya başladı...

Ve söndü.

"İhtiyar bir pislik için hayli hızlısın" diye inledi bileklerindeki gorsian prangalara asılarak. En azından prangalara bağlı bir zincir yoktu, sadece kelepçe takılmıştı. Ama bu da yeterliydi. Bryce yıldız ışığının tek zerresini bile çağırıyordu.

Babası da bunu biliyordu. Hiç acelesi yokmuş gibi ağır ağır devasa ahşap masasına doğru yürüdü.

Buraya, olabilecek en berbat yere, indiği o ilk saniyelerde babası o kelepçelerle gücünü etkisiz hale getirmekle kalmamış silahlarını da almıştı. Yıldız Kılıcı ve Doğrucu şimdi masasında duruyordu. Bryce'ın telefonuyla birlikte.

Bryce çenesini yukarı kaldırdı ama yerde oturmayı sürdürdü. "Ruhn ve Hunt hayatta mı?"

Güz Kralı'nın gözlerinden tiksintiye benzer bir şey geçti. Bu tür ölümlü bağların Bryce'ı ilgilendirmemesi gerekiyormuş gibi. "Elini açık ediyorsun Bryce Quinlan."

"Adımın artık *Bryce Danaan* olduğunu sanıyordum" dedi Bryce öfkeyle.

"Soyun zararına olarak, evet" dedi Güz Kralı, gözleri ışıldadı. "Neredeydin?"

"Alışveriş merkezinde indirimli ürün satışı vardı" dedi Bryce soğuk bir sesle. "*Ruhn ve Hunt hâlâ hayatta mı?*"

Güz Kralı başını yana eğdi, bakışlarını Bryce'ın kirli tişörtünde, yırtılmış taytında gezdirdi. "Artık bu gezegende olmadığını haber vermişlerdi. Nereye gittin?"

Bryce cevap vermedi.

Babası hafifçe gülümsedi. "Sanırım noktaları birleştirebilirim. Yıldız Kılıcı'na benzeyen bir bıçakla dünya dışından geliyorsun. Bu kehanette sözü edilen hançer, öyle değil mi?" Gözleri hırsıyla parladı. "İlk Savaşlar'dan beri burada görülmemişti. Bir tahminde bulunmam gerekirse... uzun zamandır gitmek istediğim bir yere ulaşmayı başardın." Başının üstünde tıkırdayan güneş sistemine baktı.

"Çantalarını hazırlamadan önce bir daha düşünsen iyi olur" dedi Bryce. "Pisliklerden pek hoşlanmıyorlar da."

"Bakıyorum yaptığın yolculuk ukalalığından bir şey götürmemiş."

Bryce şirin şirin gülümsedi. "*Bakıyorum sen de hâlâ alçağın tekisin.*"

Güz Kralı dudaklarını büzdü. "Yerinde olsam dikkat ederdim." Yaslandığı masadan doğrulup Bryce'a doğru yürüdü. "Burada olduğunu kimse bilmiyor."

"Kendi kızını rehin almak: Mükemmel ebeveynlik örneği."

"Ben seni salmayı uygun görene kadar burada misafirimsin."

"Ne zaman olacak bu?" Bryce masum pozu takınarak kırıpkle-
rini kırıştırdı.

"İstediğim güvenceyi aldığım zaman."

Bryce parmağıyla çenesine vurarak düşünüyormuş gibi yaptı.
"Şuna ne dersin: Gitmeme izin ver, ben de beni oyaladığın için
seni öldürmeyeyim?"

Güz Kralı korkunç bir sesle hafifçe güldü. Annesi bu soğuk
sürüngeni nasıl sevebilmişti?

"Villanın etrafını büyüyle mühürledim bile, hizmetçilerimi ve
muhafızlarımı da gönderdim."

"Yani yemeği kendimiz mi yapacağız diyorsun?"

Güz Kralı'nın yüzü yumuşamadı. "Ben uygun görene kadar
kimse geri döndüğünü bilmeyecek."

"Sonra Asterilere mi söyleyeceksin?" Bryce'ın kalbi duracak
gibi oldu. Buna izin veremezdi.

Babası yine gülümsedi. "Bu tamamen sana bağlı."

* * *

Ithan, Tharion ve diğerlerini bıraktığı Iona'daki rıhtımdan yüz-
lerce mil uzaktaki Hilal Şehir'in doğu kapısına kadar koştu.

Türdeş katili. Cani.

Abini gururlandır.

O tekneye binememişti. Tekneye binmektense, gündoğumuna
doğru yelken açıp her şeyi arkasında bırakmaktansa kendini suya
atardı.

Ketos yaptıklarının sonuçlarından kaçabilirdi ama Ithan bunu
yapamazdı.

Batmakta olan güneşin altında parlayan ve her zamanki gibi
koşuşturma içinde olan şehir Ithan'ın ne yaptığından habersizdi.
Her şeyin nasıl değiştiğinden.

Ithan Küçük Ay üzerinden doğruca Istros'a gitmek yerine
BeGü'den Merkez Bulvar'a inmeyi tercih etti. Şu anda başka bir
kurt onu görürse...

Ithan o zaman ne yapacağını bilmek istemiyordu. Ne söyleyeceğini.

Sokakların kalabalık olduğu bu saatlerde göze batmıyordu ama Merkez Bulvar'ı ara sokakları takip ederek geçti, sonra da güneye doğru inmeye başladı. Yanından koşarak geçerken Kalp Kapısı'na da doğudaki, Bryce ve Danika'nın eskiden oturduğu eve de hiç bakmadı.

Sadece önüne, yaklaşmakta olduğu nehre doğru bakıyordu. Caddenin sonundaki Kara Rıhtım'a doğru.

Şehrin akşam kalabalığına rağmen sisler içindeki Kara Rıhtım sessiz ve boştu. Banklarda gidenlerin yasını tutarak ağlayan birkaç kişi vardı ama iskelede hiç kimse yoktu.

Ithan'ın içi sislerin derinliklerine, Kemik Mahallesi'ne doğru bakmaya elvermedi.

Abini gururlandır.

Connor nehrin karşısından ona doğru bakıyor olmasın diye dua ediyordu.

İnsan formuna geçti, iskelede batıya doğru bir blok yürüdü. Girişin nerede olduğunu biliyordu... bunu herkes bilirdi.

Elbette kimse oraya gitmezdi. Kimse buna cesaret edemezdi.

Büyük siyah kapı, mermerden yapılmış siyah binarın tam ortasındaydı... yani görünüşte. Bina zarif bir mozoleden esinlenilerek tasarlanmıştı. Asıl önemli olan kapıydı, binarın varlığının ana nedeni oydu: Kapı binarın içine değil, altına açılıyordu.

Kapıda nöbetçi yoktu. Ithan'a kalırsa nöbetçiye gerek de yoktu. Burayı soymak isteyen içeride karşılaçağı şeyleri de hak etmiş demekti.

Siyah kapı kargacık burgacık, eski işaretlerle kaplıydı. İşaretler insana ait olmayan turnaklar tarafından çizilmiş gibiydi. Tam ortaya çizilmiş alevler içinde, boynuzlu, insansı bir kafatası Ithan'a bakıyordu.

Ithan kafatasının nefret dolu yüzüne eliyle bir kez vurdu. Sonra bir kez daha vurdu. Metalden tok bir ses çıktı.

Kapı bir mezar kadar sessizce açılıverdi. Arkasında sadece karanlık vardı, bir de karanlığa inen uzun bir merdiven.

Burası Midgard'daki Cehennem olabilirdi.

İthan içeri girerken hiçbir şey hissetmedi. Kapı İthan'ı sonsuz gecenin içine hapsederek arkasından kapandı.

İthan, Alev ve Gölge Hanesi'nin içine hapsedildi.

Yemeği gerçekten Güz Kralı pişirdiyse Bryce onun hiç de fena bir aşçı olmadığını kabul etmek zorundaydı. Büyük yemek odasındaki mermer masada kızarmış tavuk, taze fasulye ve birkaç kalın ekmek dilimi onu bekliyordu.

Anlaşılan Bryce bir cuma günü, öğleden sonra üç civarında gelmişti. Güz Kralı onu çalışma odasından ikinci kattaki bir yatak odasına götürürken ondan tek öğrenebildiği buydu. O günün tarihini, hatta hangi ayda olduklarını bile öğrenememişti. Ya da hangi yılda.

Bryce'ın içini yağ gibi bir bulantı kapladı. Hunt son yakalandığında *yıllarca* Asterilerin zindanlarında kalmıştı. Hâlâ orada mıydı? Hâlâ hayatta mıydı? Peki Ruhn hayatta mıydı? Ailesi?

Gri ve beyazın çeşitli tonlarındaki mermer ve gösterişli mobilyaların zarif –yine de kişiliksiz– bir karışımından oluşan yatak odasında bu soruları yanıtlamaya yardımcı olacak hiçbir şey yoktu. Babası dünyayla bağlantısının kesilmesini istemişti, bu yüzden de bağlantısı kesilmişti: Televizyon yoktu. Telefon yoktu, sabit hatlı telefon bile. İç kısımdaki lavanta bahçesine bakan, yerden tavana kadar uzanan pencerelerde meraklı gözlerin içeriyi görmesini engelleyen bir büyü ışıldıyordu. Gökyüzüne bakınca tam üstlerinde yanar döner bir fanus görünüyordu... koruma büyülerini. Tıpkı ilkbahardaki saldırı sırasında Feylerin topraklarını kapatmak için yaptığı büyüler gibi.

Ama Bryce'ın kafasında yankılanan şey, Silene onları kendi dünyalarına almayınca, çocuklarını Asterilerin gaddarlığına terk edince yalvarmaya başlayan Fey ana-babaların ıgıllarıydı.

Ve şimdi, saatler sonra, kocaman yemek masasında babasının karşısında oturuyordu, duş almış, babasının verdiği –ve bir seks kaçamağından kalmış olmasın diye dua ettiği– pantolon ve tişörtü giymişti. “Plan bu mu yani?” diye sordu. “Sıkılıp sana her şeyi anlatana kadar beni buraya kapatmak mı? Yoksa Hunt’tan ufacık bir haber alabilmek karşılığında sana ne istersen anlatayım diye beni bilgiden mahrum bırakmak mı?”

Babası düşmanlarının icabına nasıl baktığını gösteren bir dik-katle tavuğunu kesiyordu. Ama derin bir nefes alarak iç çekti. “Hâlâ hayatta olduğuna göre diğer dünyadaki ev sahiplerin saygısızca saçmalıklara karşı hayli hoşgörülü olmalı.”

“Çoğu insan buna cazibe diyor.”

Babası şarabını yudumladı. “Orada ne kadar kaldın?”

“Bana Ruhn ve Hunt’tan bahset.”

Babası şarabından bir yudum daha aldı. “Beni şaşırtıp cevap almak için pek de iyi bir girişim değildi.”

“Sadece gerçek bir pislik bu bilgiyi kendine saklayabilir.”

Babası şarabını masaya bıraktı. “Şöyle yapacağız Bryce Quinlan. Cevapladığın her soruma karşılık sorularından birine yanıt alacaksın. Yalan söylediğini anlarsam benden cevap almazsın.”

“Biliyorsun ki bu oyunu senden bile korkunç biriyle –bunun şok edici olduğunu biliyorum– yeni oynadım ve sonu onun için hiç de iyi olmadı. O yüzden soru-cevap kısmını geçmemizi ve bana bilmek istediğim her şeyi anlatmanı öneriyorum.”

Babası gözlerini Bryce’a dikti. Bütün gece orada oturabilirdi.

Bryce ayağını mermer zemine vurarak düşündü. “Peki.”

“Gerçekten Feylerin dünyasına gittin mi?”

“Evet.”

Güz Kralı’nın çenesinde bir kas seğirdi. “Athalar ve Ruhn hâlâ hayatta.”

Bryce duyduğu rahatlamadan gevşememeye çalıştı. “Ne zamandır...”

Babası parmağını kaldırdı. “Sıra bende.”

Pislik.

“Dünyaları nasıl bir yerdi?”

“Bilmem, sadece bir hücre, birkaç tünel ve mağara gördüm. Ama... özgür bir yere benziyordu. En azından Asteriler yoktu.” Sonra babasının keyfini kaçıracağını bildiği için ekledi. “Oradaki Feyler bizden daha güçlü. Asteriler Dalış sayesinde gücümüzün bir parçasını alıyor, o güç onları besliyor, güçlendiriyor. O dünyada ise Feyler güçlerini katıksız ve tam olarak ellerinde bulunduyorlar.”

Bryce tavandan sarkan iki demir avizenin san ışığı altında bile babasının yüzünün hafifçe solduğuna yemin edebilirdi. Bu onu beklediğinden çok daha fazla memnun etmişti.

“Kaç gündür yoktum?” diye sordu.

“Beş gündür.”

Demek dünyaların zaman akışı birbirine benziyordu. “Peki...”

“Oradayken ne öğrendin?”

Buna nasıl cevap verecekti? Ona gerçeği söylemek... “Bunu hâlâ düşünüyorum.”

“Bu kabul edilebilir bir cevap değil.”

“Feylerin çoğunun” dedi Bryce sertçe, “hangi dünyada olurlarsa olsunlar bencil pislikler olduğunu öğrendim.”

Babası kaşlarını kaldırdı. “Ya?”

Bryce kollarını kavuşturdu. “Şöyle söyleyeyim, tek damla ter dökmeden seni duman edecek bir kadın tanıyorum.”

Yine de Nesta bunu Bryce’a yapmamıştı. Bryce şans eseri olduğunu düşünmüştü ama Nesta’nın tüm gücünü kullanmamış olması mümkün müydü? O ne Silene’e, ne de Theia’ya benziyordu.

Şu anda bir önemi yoktu ama Bryce’ın kafasına takılmıştı.

“Bu soruma cevap değil. O dünyaya gitmenin bir nedeni olması... ne öğrendin?”

“Birincisi, oraya yanlışlıkla gittim. İkincisi, *teknik olarak* sorunu yanıtlamış oluyorum, bu yüzden bir dahaki sefere daha net bir soru sor.”

Babasının yüzünden karanlık ve ölümcül bir şey geçti.
"Nasıl..."

Bryce bir parmağını kaldırarak babasının taklidini yaptı. "Ben gittikten sonra ne oldu?"

Söz söyleme hakkını ve ısrarını ifade eden parmağı görünce babasının viski rengi gözleri alev alev oldu. Bunu bir kadın yaptığı için görüntü daha da sinir bozucu olmalıydı.

Ama Güz Kralı öfkesini bastırdı, o da kendine has bir ukalalıkla kendi kötü haberini verirken Bryce kadar tadını çıkarıyormuş gibiydi. "Asteriler Athalar'ı ve kardeşini zindana attı ve sarayda neler olup bittiğini dışarı sızdırmamayı başardı. İçimizden sadece bilmesi gerekenlere bilgi verdiler." Şarabından içti. "Gelirken o Feyleri de Midgard'a mı getirdin?"

"Benimle buraya geldiklerini gördün mü?" Oradan pek de iyi ayrılmadığını babasına söylemesine gerek yoktu. Biraz daha kalmış olsaydı Azriel onu öldürebilirdi.

Bryce kollarını masaya dayadı, gorsian zincirler soğuk mermerin üstünde takırdadı. "Yani Ruhn'ın beş gündür Asterilerin zindanında olduğunu biliyordun ve ona yardım etmek için hiçbir şey yapmadın, öyle mi?"

"Ruhn başını gelenleri hak ediyor. Bu kaderi kendisi seçti."

Bryce yumruklarını sıkı, tırnakları avuçlarına batıyordu. "O senin oğlun lanet olası."

"Başka oğullara da sahip olabilirim."

"Seni öldürürsem olamazsın." Bryce'ın görüş alanını tanıdık, beyaz bir sis kapladı.

Babası ilkel Fey öfkesini fark etmiş gibi gülümsedi... ama bu tamamen insani bir öfkeydi. "Annene çok benziyorsun." Sıttı. "Onun hakkında bir şey sormayacak mısın?"

"Anneme bir şey olsaydı dayanamaz söylerdin. Pek hoşuna giderdi. Asteriler neden Hunt ve Ruhn'ı öldürmedi?"

"Galiba sıra bendeydi."

"Tersine benim sıram. Onun hakkında bir şey sormayacak mısın? da soru sayılıyordur adi herif."

Babasının gözleri elinde olmadan keyiflenmiş... ve etkilenmiş gibi ışıldadı. "Öyle olsun."

"Ruhn'ı ve Hunt'ı neden öldürmediler?"

"Herhalde onları sana karşı kullanmak için, tabii kesin bir şey söyleyemem." Kendine biraz daha şarap doldurdu, sıvı pencere-lerden içeri dolan soluk güneş ışığında taze kan gibi parlıyordu. "Bana hançerden bahset, o bıçak kehanetlerde geçen, Yıldız Kılıcı'nın kardeşi olan bıçak mı?"

"Ta kendisi. Ona Doğrucu diyorlar." Bryce ağzını yeniden açtı ama sonra vazgeçip parmaklarıyla masaya vurdu. Gidişatı öğrenip müttefiklerin nerede olabileceğini belirlese daha iyi olurdu... tabii hayatta kalabilmişlerse. "Ophion ne durumda?"

"Laboratuvardan beri saldırı olmadı. Kökleri kurumak üzere. Nereden bakarsan bak Ophion'ın işi bitti."

Bryce yüzünü buruşturmamak için kendini zor tuttu.

Güz Kralı şarabından bir yudum daha aldı. Böyle giderse güneş tamamen batmadan bütün işeyi bitirecekti. "Doğrucu'yu nasıl ele geçirdin?"

"Çaldım." Bryce babasının tiksintiyle kaşlarını çatışını görünce gülümsedi. "Diğer arkadaşlarım ne âlemde, hepsi hayatta mı?"

"Hain Cormac'ı da arkadaştan sayıyorsan hayır. Ama geri kalanı, duyduğum kadarıyla, hayatta ve iyiler." Bryce sersemledi. Cormac... "Hançeri kehaneti yerine getirmek için mi çaldın?"

Bryce yapmacık bir umursamazlıkla omzunu silkerek çatalını elinden bıraktı. "Bu oyundan sıkıldım."

Cormac ölmüştü. O gün laboratuvarda mı ölmüştü, yoksa daha sonra mı? Belki de Asterilerin zindanlarında sorgulanırken ölmüştü. Yoksa aile şerefine leke sürdüğü için parçalasın diye o boktan babasına mı yollamışlardı?

Güz Kralı oyunu kazanmış gibi gülümsedi. "Öyleyse çekilebilirsin. Yarın görüşeceğiz."

Bryce içini burkan kederi bastırarak sordu, "Ne için?"

"Son soruma cevap vermedin, o yüzden ben de buna vermek zorunda değilim herhalde, değil mi?"

"Siktir git."

Güz Kralı başını eğip sessizce yemeğine devam etti.

* * *

Alev ve Gölge Hanesi'nin basamakları o kadar karanlıktı ki Ithan'ın kurt gözleri bile o karanlığı delemiyordu.

Basamakların dibinde neyin beklediğine dair hiçbir şey duymamıştı. Ama başka seçeneği olmadığını biliyordu.

Ne zamandır inmekte olduğunu artık bilmiyordu, basamaklar havasız ve boğucuydu. Bir mezar gibi.

Basamaklara sürten spor ayakkabılarının sesi siyah duvarlarda yankılanıyordu. Karanlıkta bir şeyler görebilmek için gözlerini ne kadar zorlasa da fayda etmiyordu. Basamaklar bir uçurumda son bulsaydı farkına bile varmayacaktı. Hiçbir şey görünmüyordu.

Gerçekten de basamaklar birden bitiverdi. Ama bir uçurumun kıyısında değil. Metal tangırdadı, duvara çarpan Ithan'ın kafatası da metalle birlikte sarsıldı. Ithan küfür ederek geriye doğru sekti.

Sahanlığa altın sarısı, yumuşak bir ışık sızıyordu.

Bu bir duvar değildi. Bir kapıydı ve arkasında, ışığın içinde siluet halinde incecik bir kadın duruyordu. Ithan daha yüzünü seçmeden sesini tanıdı. O cilveli, kültürlü, sıkılmış ses tonunu.

"İlginç bir kapı çalma yöntemi" dedi Jesiba Roga.

Jesiba Roga, Ithan'ı yeraltındaki siyah taş bir salondan geçirdi, salon sadece sivri dişli, kükreyen ağızlar şeklinde yapılmış şöminelerde yanan ateşlerin ışığıyla aydınlanıyordu. Bu şöminelerin önüne çeşitli renklerde drakiler, kadehlerde kan içen vampirler ve iş kıyafetleri içinde dizüstü bilgisayarlarında bir şeyler yazan daemonakiler yayılmıştı.

Burası tuhaf bir şekilde ... normal bir yerdi. Özel bir kulüp gibiydi.

Ithan buranın gerçekten de bir çeşit özel kulüp olduğunu düşündü. Hanelerin genel merkezleri bütün üyelerine her zaman açıktı. Bazıları, çoğunlukla da Hane'nin günlük işlerini yürüten çalışanlar, burada yaşamayı tercih ederdi. Bazıları da sadece takılmak, birileriyle buluşmak ya da dinlenmek için gelirdi.

Utanç vericiydi ama Ithan Lunathion'un Toprak ve Kan Hanesi'nin genel merkezine hiç gitmemişti. Hilene'deki ana merkeze de hiç gitmemişti. Bryce'ın küçükken gittiğini hatırlıyordu ama detaylar aklından silinmişti.

Ithan uzun salonda Jesiba'nın peşinden yürüdü, başını kaldırıp da Ithan'a bakmayan insanların yanından geçtiler, sonra siyah ahşaptan yapılmış, üstünde Hane'nin boynuzlu kafatası mührü olan çift kanatlı bir kapıdan girdiler.

Ithan ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu. Bir konsey salonu, havalı bir çalışma odası...

Bir alevin merkezi gibi koyu mavi bir ışıklandırmayla aydınlatılmış, gösterişli oniks bir bar beklemediği kesindi. Salonun arka

tarafında, bir kemerin altındaki küçük sahnede bir caz dörtlüsü çalıyordu, yüksek masalar –hepsi içinde o mavi ışıktan yanan cam mumluklarla süslenmişti– sahneye doğru konuşlandırılmıştı. Ama Roga doğruca önüne yaldızlı tabureler sıralanmış obsidiyen cam bara yöneldi.

Barda alışan altın sarısı pullu dişi draki Roga’yı başıyla selamladı, üstünde tll, siyah bir elbise vardı. Büyücü de başını hafifçe eğerek selam verip oturdu, elini yanındaki tabureye vurarak, “Otur” dedi Ithan’a.

Ithan köpek doğasına yapılan bu bariz gönderme karşısında büyücüye ters ters baksa da itaat etti.

Az sonra barmen önlerine iki koyu renkli kadeh koydu, kadehlerin ikisinde de dumanlar oynaşıyordu. Jesiba kendi kadehini tek dikişte boşalttı, konuşmaya başladığında ağzından dumanlar çıkıyordu, “Kapı görevlileri Ithan Holstrom’un giriş basamaklarından indiğini söyleyince neşe kökünü fazla kaçırdıklarını sandım.”

Ithan koyu renk kadehine, görünüşü ve kokusu viskiye benzenen kehribar rengi ikiye baktı ama şimdiye dek hiç dumanlar çıkaran viski görmemişti.

“Bunun adı dumanşov” dedi Roga. “Viski, rendelenmiş zencefil, havalı görünmesi için de biraz draki büyüsü.”

Ithan Roga’nun sözüne uyarak içkiyi bir dikişte bitirdi. İki boğazını, içindeki boşluğu yakarak midesine indi.

“Eh” dedi Roga, “bu kadar iştahlı içtiğine ve burada olduğuna göre işler pek de yolunda gitmiyor sanırım.”

“Bir nekromensıra ihtiyaım var.”

“Benim de yeni bir asistana ama işinin erbabı birini bulmanın ne kadar zor olduğunu bilsen şaşardın.”

Ithan öfkesini saklamadı. “Ben ciddiylim.”

Roga barmene bir içki daha vermesini işaret etti. “Ben de yle. Quinlan Fey Arşivleri’nde çalışmak için beni bırakıp gittiğinden beri gırtladıma kadar işe batmış durumdayım.”

Ithan Bryce ve Jesiba’nın durumunun tam olarak böyle olmadığından emindi. “Bak, buraya seninle bunları konuşmaya gelmediğimi...”

"Evet ama kapı görevlileri seninle ilgilen sin diye başka birine değil de bana haber verdiği için şanslısın. Vampirlerden biri şim-diye tadına bakmış olabilirdi."

Arkalarındaki yüksek masayı işaret etti, masada daracık siyah elbise giymiş iki muhteşem sarışın oturuyordu, önlerinde içki yoktu. Menüyü gözden geçirir gibi içerideki insanları inceliyorlardı.

Ithan boğazını temizledi. "Bir nekromensıra ihtiyacım var" dedi tekrar. "Hem de acilen."

Jesiba iç çekti, bir dumanşov daha getiren barmene başıyla teşekkür etti. "Abin öleli çok oldu."

"Abim için değil" dedi Ithan. "Başka biri için."

Jesiba bu kez içkisini yavaş yavaş içiyordu. Yutkunurken dudaklarının arasından dumanlar süzül dü. "Her ne ise köpekçik. Bu durumla barışmanı öneriyorum."

"Barış falan yok" diye hırladı Ithan. Kadehlerin şangırdadığına, caz dörtlüsünün durakladığına, iki vampirin dönüp yeniden ona baktığına yemin edebilirdi. Jesiba'nın bir bakışıyla salon yine olağan ritmine döndü.

"Kimi öldürdün?" diye sordu Jesiba zar zor duyulacak kadar alçak bir sesle.

Ithan'ın boğazı tılandı. Nefes alamıyordu.

"Holstrom." Jesiba'nın gözleri barın arkasındaki duvar şamdanlarının alevleri gibi parlıyordu.

Bunu düzeltmenin, yaptığı nı geri almanın yolu yoktu. O bir haindi, bir katil ve...

"Kimi diriltmen gerekiyor?" diye sordu Roga buz gibi bir sesle.

Ithan kendini Roga'nın gözlerine bakmaya, yaptığı şeyle yüzleşmeye zorladı.

"Kayıp bir Fendyr vârisini."

* * *

Bryce kendini kırmızı deri koltuğa bırakıp güneş sistemi modeline bakarken, "Bu sabah kapıma bıraktığın o boktan küçük

yoğurt kahvaltı sayılıyorsa, dün akşamki yemekte de herhalde önceki günden kalanları ısıtmıştın" dedi Güz Kralı'na.

Devasa masasında oturmakta olan babası onu duymazdan geldi.

"Beni burada ne kadar tutacaksın?"

"Yine soru sorma oyunu mu oynuyoruz? Dün akşam o oyundan sıkıldın sanıyordum." Güz Kralı başını kaldırmadan yazı yazmaya devam ediyordu, kızıl saçları geniş omuzlarından birine dökülmüştü.

Bryce dişlerini sıktı. "Sadece ne kadar zamanım kaldığını hesaplamaya çalışıyorum."

Babasının altın kalemı -lanet olsun, bir dolmakalem!- kâğıda uzun bir çizik attı. "Madem kahvaltım yetersiz, yiyecek bir şeyler daha alacağım."

Bryce bacak bacak üstüne attı, arkasına yaslanırken deri koltuk gıcırdadı. "Şu haline bak: Kendi yemeğini kendin pişiriyor, alışverişi kendin yapıyorsun. Gören şumarık bir velet değil de becerikli bir yetişkin olduğunu sanacak."

Güz Kralı geniş omuzlarını dikleştirince gri tişörtünün göğüs kısmı gerildi.

Bryce güneş sistemini işaret etti. "Astronom bunu Avallen zanaatkârlarına yaptırdığını söyledi. Ne hoş." Astronomun adı geçince Güz Kralı gözlerini kıstı ama başını kâğıttan kaldırmadı. Bryce devam etti, "Modelin kendimizle ilgili temel sorular üzerine düşünmemizi sağladığını söyledi, kim olduğumuz ya da nereden geldiğimiz gibi. Bütün günü burada derin düşüncelere dalarak geçirdiğine inanmakta güçlük çekiyorum."

Babasının kalemı kâğıdın üzerinde durakladı. "Fey soyu nesillerdir zayıflıyor. Kendimi bunun nedenini araştırmaya adadım. Bu model bu soruya cevap bulmak amacıyla yapıldı."

Bryce tırnaklarına üfledi. "Özellikle de Yıldız Doğan prenses olduğum tasdiklendikten sonra, ha?"

Güz Kralı parmaklarının arasındaki kalemı sıktı, o kadar sert sıkmıştı ki Bryce altın kaplamanın ezilmemesine şaşırdı. "Soyu-

muzun zayıflaması sorunu sen doğmadan uzun zaman önce de kafamı kurcalıyordu."

"Neden? Kimin umurunda ki?"

Güz Kralı sonunda başını kaldırdı, gözleri soğuk ve ölü gibiydi. "Halkımız zayıflıyorsa benim umurumda. Meleklerden, şekil değiştirenlerden, cadılardan daha alt seviyeye düşmüşsek elbette umurumda."

"Demek mesele egon."

"Mesele hayatta kalmamız. Feyler Asterilerin yanında avantajlı bir pozisyonda bulunuyor. Gücümüz azalırsa bunu sürdürmekle uğraşmazlar. Diğerleri, leşe üşüşen yırtıcılar gibi, elimizdekileri bizden almak için sinsice sokulur. Asteriler de onları durdurmak için parmağını bile oynatmaz."

"Sen ve Morven, Cormac ve beni evlendirmeyi bu yüzden mi planladınız?"

"Kral Morven da neslimizin zayıfladığını fark etmişti. Ama o Avallen'in sisleri arkasına saklanmak gibi bir lükse sahip."

Bryce parmaklarını koltuğun yuvarlak koçağına vurdu. "Asterilerin Avallen'i saran sisleri geçemediği doğru mu?"

"Morven geçemeyeceklerinden neredeyse emin. Gerçi Rigelus bariyerleri aşmayı hiç denedi mi bilmiyorum." Güz Kralı sol tarafındaki uzun pencereye, zeytin ağaçlarının ve lavanta yataklarının üstünde ışıldayan büyümlü kubbeye baktı. Arkasına saklanmayı umabileceği bariyer bu kadardı.

Bryce seçeneklerini gözden geçirdi ve sonunda cesaretini toplayıp sordu, "İnce yer sözü senin için bir anlam ifade ediyor mu?"

Güz Kralı başını yana eğdi, bu hareketin kendi alışkanlığına ne kadar benzediğini görmek az daha Bryce'a kafayı yedirtecekti. "Hayır. Neymiş o?"

"Öyle bir şey duydum da."

"Yalan söylüyorsun. Bunu Feylerin dünyasındayken öğrendin."

Belki de sormasa daha iyi olurdu. Belki de bunu babasına söylemek fazla tehlikeliydi. Kendisi için değil, arkasında bıraktığı dünya için. Bryce parmaklarını vurmaya kesti, elini serin, pürüzsüz kolçağına koydu. "Sadece sözü duydum, anlamını değil."

Güz Kralı bunun da yalan olduğunu ~~sezerek~~ Bryce'ı dikkatle süzdü ama gözleri hayranlığa benzer bir şeyle parıltıladı. "İfaddinden fazla küstahsın."

Bryce oturduğu yerden yarım yamalak bir reverans yaptı.

Güz Kralı kalemi parmaklarının arasında çevirirken sözlerine devam etti, "Annenin senin hakkında sakladığı bir şeyler olduğunu başından beri biliyordum. Seni benden gizlemek için öyle şeyler yaptı ki."

"Sonyopatın teki olduğun için olmasın?"

Güz Kralı elindeki kalemi yine sıktı. "Bir zamanlar Ember beni seviyordu. Bu aşkı sadece çok büyük bir şey bitirebilirdi."

Bryce masumca bir merakla çenesini yumruğuna dayadı. "Ona vurman gibi mi? Bu türden büyük bir şey mi?"

Ateş Güz Kralı'nın omuzlarını, uzun saçlarını yaladı. Ama sesi hâlâ duygudan yoksundu. "Eski defterleri açmayalım. O konudaki hislerimi sana anlatmıştım."

"Evet, bunun için çok üzgünsün. O kadar üzgünsün ki annemin başından beri korktuğu şeyi yapıyorsun: Beni villana hapsediyorsun."

Güz Kralı pencereleri işaret etti. "Sence burada, dünyadan ve meraklı gözlerden uzakta güvende değil misin? Midgard'da birileri döndüğünü öğrendiği zaman haber hemen Sonsuz Saray'a ulaşmayacak mı, o zaman işin bitmeyecek mi?"

Bryce elini göğsüne koydu. "Kendini benim kurtarıcım gibi göstermene bayılıyorum -bu konudaki çaban gerçekten takdire şayan- ama bu saçmalıkları bir kenara bırakalım. Beni buraya benden bir şey istediğin için kapattın. Nedir o?"

Güz Kralı cevap vermek yerine dönüp prizmaya benzer bir cihazın düğmelerinden birini çevirdi. Bunun üzerine güneş ışığı modeldeki gezegenleri delip geçti.

Bir prizma... Bryce'ın gücüyle yaptıklarının tam tersi. Bryce ışığı yoğunlaştırırken prizma onu parçalıyordu.

Bryce ellerine baktı, kan kırmızısı deri koltuğun üstünde çok solgun görünüyorlardı. Adrenalin, çaresizlik ve cesaretle hareket

etmişti. Feylerin dünyasındaki o son anlarında ışığını lazere çevirmeyi nasıl başarmış? O anda içgüdüsel bir şey gibi gelmişti ama şimdi... Belki de bilmemek daha iyiydi. Işığının Asterilerin yıkıcı gücünün özelliklerine ne kadar yaklaştığını düşünmek istemiyordu.

"Ruhn bütün gün buraya kapanıp birtakım örüntüler aradığını söyledi" dedi Bryce başıyla güneş sistemi modelini, prizma şeklindeki cihazı, masanın üstündeki altın rengi aletleri işaret ederek. "Ne tür örüntüler bunlar?" Anlı şanlı Güz Kralı'nın adeta bir komplo teorisyeni olduğu düşüncesi Ruhn'la ikisini çok güldürmüştü. *Ne bulmayı düşünüyor ki?* diye sormuştu Ruhn kıs kıs gülererek. *Evrenin devasa bir XOX oyunu oynadığını mı?*

Bunları hatırlayınca Bryce'in kalbi acıyla burkuldu.

Güz Kralı başka bir not yazmaya koyuldu, kâğıdın üstünde gidip gelen kalem derin sessizliğin içinde çok fazla ses çıkarıyordu. "Sır saklamayı bilmeyen boşboğaz bir çocuğa neden güveneyim ki?"

"Demek bir sır, ha? Yani tartışmalı bir şey, öyle mi?"

Güz Kralı'nın yakışıklı yüzü tiksintiyle çarpıldı. "Bir defasında kardeşinden bana yıldız ışığından bir tohum vermesini istemiştin."

"İğrenç. Ona öyle deme."

Güz Kralı'nın burun delikleri genişledi. "Üretebildiği küçücük tohum bile bunu faydalı bir şekilde kullanmamı sağladı." Prizmayı tutan altın kaplamalı cihaza dokundu.

"Duvarda gökkuşakları yapmanın senin için bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum."

Güz Kralı duymazdan geldi. "Bu cihaz ışığı kırarak parçalara ayırıyor, böylece ışığın tüm yüzeylerini inceleyebiliyorum." Prizmanın tam karşısına yerleştirilmiş benzer bir cihazı işaret etti. "Bu cihaz da ışığı toplayıp tekrar tek bir ışın haline getiriyor. Yeniden biçimlendirme esnasında ışığa daha fazlasını eklemeye çalışıyorum. Işık parçalara ayrılmış en temel halindeyken güçlendirilebilirse daha güçlü bir versiyonuna dönüştürülme şansı var."

Bryce Azriel'in kullandığı mavi taşlardan bahsetmekten kaçındı... taşların nasıl kendi çapında büyülü birer prizma olduğundan,

Azriel'in gücünü yoğunlaştırıp yönlendirdiklerinden. "Yani böylece zamanını iyi değerlendirmiş oluyorsun, öyle mi?" dedi onun yerine.

Güz Kralı'nın sessizliği öfke doluydu.

"Dur bir hesap yapayım." Bryce parmaklarıyla saymaya başladı. "Asteriler ışıktan yapılmış. İlk ışıkla besleniyorlar. Sen bilimin söyleyebildiklerinin ötesinde ışığı, ışığın özelliklerini inceliyorsun..."

Güz Kralı'nın çenesinde bir kas seğirdi.

"Yaklaştım mı?" diye sordu Bryce. "Ama madem Asteriler hakkında böyle soruların var, neden onlara sormuyorsun?" Kendi kendine mırıldandı. "Belki de bunu onlara karşı kullanmak istiyorsundur."

Güz Kralı bir kaşını kaldırdı. "Hayal gücün ne kadar geniş."

"Ah, evet. Ama küçükken benimle hiç ilgilenmezdin. Şimdi ise birden, büyüğü ışığım ortaya çıktıktan sonra, benden hapı yutmuş küçük ailenin bir parçası olmamı istiyorsun."

"Sana olan ilgimin tek sebebi bir sonraki nesile aktaracağın kan."

"Maalesef Hunt bu işi biraz karmaşıklştırıyor."

"Hem de nasıl."

Bryce duraksadı ama tuzağa düşmemek için bir şey sormadı. Parmaklarıyla saymaya devam ederek Güz Kralı'nı açtığı başıboş yoldan götürmeye devam etti.

"Yani kızının ışık güçleri var, sen ışık örüntüleriyle ilgileniyorsun... öğrendiklerini Asterilerden gizlemek istiyorsun..." Bryce elini indirerek kıkırdadı. "Ah, inkâr etmeye kalkma" dedi Güz Kralı ağzını açınca. "Asterilere yardım etmek isteseydin beni çoktan onlara teslim etmiştin."

Güz Kralı gülümsedi. Gülümseyişinde korkunç bir güzellik vardı. "Sen gerçekten de benim çocuğumsun. Hem de Ruhn'ın hiç olmadığı kadar."

"Bu bir iltifat değil" dedi Bryce ama tahminleriyle onu iğnelemekten memnun bir şekilde sözlerine devam etti. "Onları öldürüp öldüremeyeceğimi öğrenmek istiyorsun, değil mi? Asterileri.

Yıldız Doğan ışığının Asterilerin ışığından farklı olup olmadığını, öyle ise bunun *nasıl* bir fark olduğunu bilmek istiyorsun. Güneş sistemi modeli de burada devreye giriyor: Nereden geldiğimizi... ne tür bir ışığa sahip olduğumuzu, bu ışığın nasıl silah olarak kullanılabileceğini düşünürken."

Güz Kralı'nın burun delikleri yine genişledi. "Peki sen yolculuğun esnasında bu tür şeyler öğrendin mi?"

Bryce bileğindeki gorsian kelepçesine vurdu. "Bunu çıkarırsan ne öğrendiğimi sana gösteririm."

Güz Kralı sırttı, prizmayı yeniden eline aldı. "Bekleyeceğim."

Bryce bunun işe yarayacağına bir an bile inanmamıştı ama görünüşe göre bunu Güz Kralı da biliyordu. Bunun bir oyun, aralarındaki bir dans olduğunu.

Bryce başıyla Güz Kralı'nın bir gün önce masanın üstüne bıraktığı Yıldız Kılıcı'nu ve Doğrucu'yu işaret etti. Ruhn'ın dediğine göre Güz Kralı kılıca dokunmaya nadiren cesaret edebiliyordu. Bryce'ın dünkü zorunlu inişinden beri yerlerinden kıpırdamadıklarına göre bu doğrudu. "Hadi Büyülü Yıldız Doğan Prenses zaferlerime nasıl bir başarı daha ekleyebileceğimizi konuşalım: Kılıçla hançeri bir araya getirdim. Kehanet gerçekleşti."

"Kehanet hakkında hiçbir şey bildiğin yok" dedi Güz Kralı tekrar işine dönerek.

Bryce sevimli sevimli sordu, "Yarı yanlış mı yorumladım? *Bıçak ve kılıç yeniden birleştiğinde halkımız da birleşecek.* Eski dünyamıza gittim. Bazı insanlarla tanıştım. Onlara var olduğumuzu hatırlattım. Buraya geri döndüm. Böylece, iki halk yeniden birleşti."

Güz Kralı katıksız bir tiksintiyle başını iki yana salladı. "O bıçaklar hakkında da kendi gerçek doğan kadar az şey biliyorsun."

Bryce esniyormuş gibi yaptı. "Eh, bıçakları sadece Seçilmiş Kişilerin kullanabileceğini biliyorum ya. Dur biraz... şimdi sen bıçakları kullanamıyor musun yani? Bildiğim kadarıyla... Seçilmiş Kişi üyelik kartı sadece Ruhn'da ve bende var."

"Ruhn böyle bir şeyi kullanabilmek için gereken saf güce sahip değil."

"Ama ben sahibim, değil mi?" diye sordu Bryce masum masum. "Bu yüzden mi buradayım? Asterileri senin için alt edebileyim diye el ele verip antrenman falan mı yapacağız?"

"Asterilerden kurtulmak istediğimi kim söyledi?"

"Onlar hakkında ne düşündüğünü söylemekten özellikle kaçırıyorsun. Hem beni onlardan korumaya kalkırıyorsun, hem Feyleri gözlerine hoş göstermeye çalışırıyorsun. Hangisi?"

"İkisi birden olamaz mı?"

"Tabii. Ama Asterilerden kurtulursan bu sana Cormac'la evlenmemin de dahil olduğu o plandan çok daha fazla güç kazandırır."

Güz Kralı cihazın üstündeki bir göstergeyi ayarladı, ışık bir milimetre sağa kaydı. "Feyler hayatta kaldığı müddetçe gücü kimin elinde tuttuğunun bir önemi var mı?"

"Şey, evet. Seçeneklerden biri bu dünyaya musallat olan bir paraziti içeriyor. Bence bunu seçmeyelim."

Güz Kralı cihazı tekrar yerine koydu. "Şu paraziti biraz açıklasana. Asterilerin Dalış esnasında gücümüzün bir kısmını aldığından bahsetmiştin."

Bryce düşünmeye koyuldu. Güz Kralı bakışlarını Bryce'ın gözlerine dikti, içinde süregiden çekişmeyi görebiliyordu.

Babası kime söyleyecekti ki? Şu noktada ne kadar çok kişi, hatta alçaklar bile, bilirse o kadar iyiydi. Böylece sır onunla birlikte ölmemiş olurdu.

Hem öğrendiği ve yaşadığı onca şeyden sonra belki de tüm parçaları bir kerede ortaya sermek işe yarayabilirdi.

Bryce babasına anlattı. Asteriler hakkında öğrendiği her şeyi, geçmişlerini, beslenme şekillerini, ilk ışığı ve ikinci ışığı. Tanrılar, dile getirildiklerinde kulağa çok daha korkunç geliyorlardı.

Sözlerini bitirince koltukta arkasına yaslandı. "Yani Asteriler için devasa bir açık büfeden başka şey değiliz."

Güz Kralı Bryce'ın anlattıklarını hiç ses çıkarmadan, dikkatle dinlemişti ama şimdi sessizce konuşmaya başladı. "Belki de Asteriler çok uzun süredir halkımızdan çok fazla şey alıyordur. Nesilden nesile soyun zayıflamasının nedeni de budur." Daha çok

kendi kendine konuşuyor gibiydi ama sonra gözlerini Bryce'a çevirdi. "Demek Midgard'daki bütün sular kirlendi."

"Planladığın buysa bir filtrenin işini göreceğini sanmıyorum."

Güz Kralı ters ters baktı. "Ama diğer dünyadaki Feylerin böyle bir derdi yok."

"Hayır. Asteriler dünyalarını işgal ettiğinde bu iğrenç hırsızlık yöntemini daha geliştirmemişlerdi." Bryce şakaklarını ovuşturdu. "Belki kılıç ve hançer bu paraziti temizleyebilir." Tekrar düşünmüş gibi mırıldandı. "Belki de ne olacağını görmemiz için bıçakları sana saplamama izin vermelisin."

"Silahların nasıl çalıştığını asla anlayamayacaksın" dedi Güz Kralı soğuk bir sesle.

"Sen anlıyor musun yani?" diye sordu Bryce şüphecililiğini sesine yansıtarak. "Nasıl?"

"Eski metinlere erişimi olan tek kişi sen değilsin. Jesiba Roga'nın koleksiyonu benimkinin sadece bir kısmı... Avallen'dekilerin de. Metinleri bazı sonuçlara varacak kadar uzun süre inceledim."

"Aman ne güzel. Sen bir dahisin."

Güz Kralı'nın parmak uçlarında ateşler çatırdadı, küçükken Ruhn'ı da bu alevlerle yakardı. Bryce bu düşünceyi kafasından uzaklaştırırken babası, "Yerinde olsam bu kadar küstah olmazdım" dedi uyarıcı gibi, "Hayatta kalman tamamıyla benim iyi niyetime dayanıyor."

Bryce'ın içi yağlı bir mide bulantısıyla çalkalandı. Hangi oyunu oynuyorlarsa bu eli Güz Kralı kazanabilirdi. "Tanrım, sen korkunç birisin."

Güz kralı yanından başka bir defter alıp yeşil kapağını açtı. Bu defter de yazılarla doluydu. Güz Kralı'nın araştırma kayıtları ve düşünceleriyle. Kapağın altında bir tomar kâğıt vardı, onlar da kralın el yazısıyla doluydu. Güz Kralı defterin sayfalarına göz atarken, "Senden sıkıldım" dedi sakın bir sesle. "Gidebilirsin."

Atmaca zindanın kapısını açık bırakınca Hunt olacağını anladı. Hepsi yeniden pis zemine indirilince kötü bir şey olacağını anladı. Ruhn kolunun acısıyla inledi.

Tüm bunlar Hunt'ı Rigelus'un iradesine boyun eğdirmek içindi. Onun kararlılığını yavaş yavaş kırmak, acı çekertmek ve arkadaşlarının da yanında acı çekişini izletmek, onu yıpratıp bu noktaya getirmek içindi. Böylece durmaları için yalvaracak, bunun sona ermesi için ne isterlerse yapacaktı. Arkadaşlarını kurtarmak için...

Mordoc ve dehşet kurtlarından birkaçı içeri girdiği sırada Atmaca kapıdan emretti. "Ayağa kalkın." Atmaca'nın emrine itaat etmesini beklemeyen Hunt'ın üstüne atıldılar, üniformalarındaki gümüş oklar parlıyordu.

Hunt dişlerini gösterdi. Birkaçı yüzündeki ifadeyi, hâlâ boyun eğmemiş olan Umbra Mortis'i görünce geri çekildi.

Yakasındaki onca gümüş oka rağmen Mordoc bile durup düşüncelere daldı.

Hunt'ın bacakları titriyor, bedeni acıyla haykıyordu ama yine de ayakta durdu. Şeklini yeni bulmuş olan kanatları kaşınıyor, meleklerle özgü bir öfkeyle açılmaya çalışıyordu. Her şey onun suçu olabilirdi ama kaybedeceğini bilse de pes etmeyecekti.

"Rigelus bir seyirci istiyor" dedi Atmaca. Ardından ince bileğindeki görünmez bir saate vurdu. "Majestelerini bekletmesek iyi olur."

Ruhn'ın ve Baxian'ın nasıl ayakta durduğu konusunda Hunt'ın hiçbir fikri yoktu. Ama inleyerek ve tıslayarak da olsa ayakta duruyorlardı. Baxian'a yandan bir bakış attığında Zebani'nin

kanatlarının -tamamen şekillenmişlerdi ama hâlâ Hunt'ınkiler kadar zayıftılar- sıkıca toplanmış olduğunu gördü.

İçlerinden birinin bugün kanatlarını koruyabileceğine dair pek umudu yoktu. Ama kanatlarını yeniden kaybetmek, Ruhn'ı kaybetmekten daha iyiydi. Prensın ölmesine izin verirse Bryce onu affeder miydi? Peki ya o kendini affeder miydi?

Cevabı zaten biliyordu.

Mordoc, Hunt'ın kafasına bir silah doğrulttu. Zincirleri duvardan sökülürken diğer dehşet kurtları da Baxian ve Ruhn'a aynısını yaptı.

Hunt, Ruhn'ın acı dolu, bitkin gözlerine baktı. O birkaç basamaktan Atmaca'nın yanına nasıl çıkacaklarını bile bilmiyordu.

Seni tanımak güzeldi Athalar.

Prensın sesi boğuk çıkıyordu. Sanki zihinden konuşmak için bile çok fazla enerji harcaması gerekiyordu. Belki de üstlerindeki gorsian taşları yüzündendi.

Ama her nasılsa... Ruhn başına gelecekleri biliyor gibiydi. Ve karşı koyacak gücü de yoktu.

Basamakların dibine vardıklarında, "Adım adım arkadaşlar" diye mırıldandı Baxian. Hunt basamakları çıkabilmek için soğuk duvara dayamak zorunda kaldığı elden nefret etti. Kesik kesik çıkan soluklarından, bedeninin feryadından, her basamağı çıkmak için harcadığı efordan nefret etti.

Ama Baxian'ın dediği gibi yaptı. Adım adım.

Sonra Atmaca'yı karşılarında buldular, hâlâ pis pis sırıtıyordu. Mordoc ve dehşet kurtları silahlarını indirmeden beklerken adı herif alay ederek eğilip selam verdi. "Bu taraftan arkadaşlar."

Mordoc kıs kıs güldü. *Pislik.*

Hunt sendeleyerek koridora çıktı, başı dönüyordu. Yemek niyetine bir kupa sulu çorba ve bayat ekmek vermişlerdi. Quinlan olsa kesin zekice bir yorum yapardı. Atmaca'ya *Pizzam nerede kuş oğlan?* dediğini duyar gibiydi.

Hunt kendi kendine güldüğünde Atmaca omzunun üstünden şaşkun şaşkun ona baktı.

Ruhn tökezledi, neredeyse yeri boyluyordu. Dehşet kurtlan hemen ileri atıldı ve düşmeden Ruhn'ı tutup kaldırdılar. Prens ayaklarını yere sürterek adım atmaya, ayakta durmaya çalıştı ama bedeni buna izin vermiyordu.

İki dehşet kurdu Ruhn'ı bir çanta gibi sürüklerken Hunt'ın elinden izlemekten başka bir şey gelmedi.

Belki de Ruhn'ın ölmesi bir lütuf olacaktı. Bu iğrenç bir düşünceydi ama...

Baxian arkadan, "Lütfen asansörü kullanmamıza izin verin" diye mırıldandı. Hunt yeniden kıkırdadı. Belki de sinir krizi geçirmek üzereydi.

"Kapat çeneni" diye hırladı Mordoc. Baxian sızlandı, dehşet kurdunun hırpalanmış bedenine indirdiği bir yumruk yüzünden olduğuna şüphe yoktu.

Tanrılara şükür, gerçekten de asansöre doğru götürülüyorlardı. Tam o anda asansörün altın kaplamalı kapıları aralandı ve pınl pırl üniforması içinde Geyik göründü.

"Günaydın çocuklar" dedi. İnce eliyle asansörün kapısını açık tutarken yüzü ölüm kadar soğuktu. Diğer kolu askıdaydı, sıkıca sarılmıştı.

"Lidia" dedi Atmaca başıyla yaralı kolunu işaret ederek. "Yanıkların nasıl oldu?"

Topallayarak asansöre binip Lidia'nın yanına geçerken Hunt kolundaki askuya bir bakış attı. Geyik isyancılık oynamayı bırakıp kendi benliğine geri mi dönmüştü? Belki de bir mahkûmu konuşturmak için ateş kullanmış ve işi fazla abartmıştı. Ruhn'm yüzünde en ufak bir kıpırtı olmadı. Yeniden ayağa kalkmıştı, yavaş yavaş asansöre doğru yürüyordu.

"İyi." Lidia düğme paneline yaslandı, altın sansı gözleri alev alevdi. Baxian'ı kokladıktan sonra Atmaca'ya döndü. "Onları önce yıkayamaz mıydın?"

Atmaca, "Rigelus hemen dedi" diye cevap verdi Ruhn'ı içeri iterken.

Prens asansörün dibindeki cam duvara çarptı ve inleyerek yere yığıldı. Atmaca, Baxian'ı içeri itmek için harekete geçtiğinde

Zebani dişlerini gösterdi. Ardından hafifçe topallayarak Hunt'ın yanına geçti. Bu sırada Atmaca bile bir şey yapmaya çalışmamıştı.

Sandriel'in yanında geçen yıllardan beri ne kadar çok şey değişmişti. Ve ne kadar az.

Lidia sertçe, "İki kişilik yer var" dedi dehşet kurtlarına. İki asık suratlı asker asansöre bindi. İkisinin de gri üniformalarının yakası en az bir düzine gümüş okla kaplıydı. Lidia, Mordoc'a döndü. "Üst katta bekleyin."

Mordoc başını salladı, altın sarısı gözleri kan dökme beklenti- siyle parlıyordu. Homurdanarak dehşet kurtlarına bir şeyler söyledi, bunun üzerine kurtlar hızla merdivenlere doğru yürümeye başladı. Mordoc, Lidia'ya son bir kez baktı, vahşice bir zevk yüzünde dans ediyordu. Ardından kurtların peşinden gitti.

Lidia, dehşet kurtları ve şefleri girişi boşaltana kadar bekledikten sonra elini kapıdan çekti. Asansörün kapısı kapandı ve kabin yukarı doğru kaymaya başladı.

Yeraltı katlarından yukarıdaki kristal saraya çıktılar.

Parlak ışık Hunt'ın gözlerini delip geçti... gün ışığı. Karanlığa alışmış olan gözleri odaklanamıyordu, etrafındaki hiçbir şeyi seçemiyordu. Işığı engellemek için bir kanadını kaldırdı, hareketin etkisiyle tüm vücuduna bir ağırlık saplandı. Ruhn ve Baxian da ışıktan rahatsız olarak tısladı.

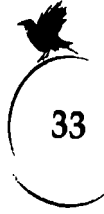
Atmaca kıs kıs güldü. "Rigelus size daha neler yapacak neler." İki dehşet kurtu da onunla birlikte kıkırdadı.

Hunt gözlerini kısarak kanadını indirip pisliğin gözlerine baktı. "Siktir git." Bu şerefsizler onu bok yalvartırdı... Ne kendi hayatı için ne de Ruhn için bu mümkün değildi.

"Ben bile daha iyi ifade edemezdim Athalar" dedi Lidia sakın bir sesle. Hunt dönüp ona baktı ama yeterince hızlı değildi.

Atmaca da yeterince hızlı dönememişti.

Hunt bu ânu hiç unutmayacağını anladı: Lidia Cervos'un silahını çıkarıp Atmaca'yı iki gözünün arasından vurduğu ânu.

Ruhn ne olduğunu bile anlamadan kör edici bir ışık görmüş ve silah sesleri duymuştu.

Üç ceset yere devrildi. Atmaca, ardından da iki dehşet kurdu. Karşılarında silahını indirmiş olan Lidia duruyordu.

"Nasıl yani?" diye bağırdı Baxian.

Bilmiyordu, Ruhn ona söylememişti. Öfkesine ve nefretine rağmen Günişığı'nın kimliğini, onu ele verebilecek biriyle paylaşma riskini göze alamamıştı.

Lidia sağlam eliyle asansörün düğmelerinden birine bastı. "Arabaya gitmek için bir dakika, otuz beş saniyemiz var." Cebinden bir deste anahtar çıkarıp Athalar'ın önünde diz çöktü. Sargılı eliyle biraz uğraşarak önce ayaklarındaki, sonra da ellerindeki gorsian zincirlerini çözdü. Ardından Baxian'a geçti.

Ruhn gözünü açıp kapayana kadar Lidia onun önüne gelmişti bile, gözleri parlak ve ıslıl ışıldı. "Bekle" diye fısıldadı. İnce parmakları tenine dokundu ve gorsian taşı yere düştü. Ruhn'ın büyü gücü birden yükseldi, içinde bir yıldız ışığı dalgası kabardı.

Işık dalgası kolunun ucunda durdu. Elini kaybetmişti...

Ruhn sallandı. Lidia onu tutup kolayca ayağa kaldırdı. Ama şimdi askıdan çıkmış olan kolunun acısıyla inlediği Ruhn'ın dikkatinden kaçmamıştı.

Birden Lidia'nın kokusuyla sarsıldı. Geyik ayakta durmasına yardım etmek için kolunu beline dolarken bedenini saran koku Ruhn'ı kendine getirdi.

"Ne kadar oldu Lidia?" diye sordu Baxian. "Ne zaman taraf değiştirdin?" Yüzü şoktan gevşemişti.

"Hayat hikâyelerimizi anlatmak için yeterince zamanımız olacak" dedi Lidia değişen kat numaralarını izleyerek. "Kapı açılınca sola gidin, sonra ilk kapıdan girip iki kat aşağı inin ve dışarı çıkıp arabaya atlayın. Araba hepinizi alacak kadar büyük... ve kanatları." Omzunun üstünden arkasına baktı. Gözlerini Hunt'ın, sonra da Baxian'ın üstünde gezdirdi. "Uçacak kadar iyileştiler mi? İlk ışık enjeksiyonu işe yaradı mı?"

Meleklerin iyileşmesini sağlayarak bu kaçıışı hazırlayan Lidia mıydı?

"Henüz zayıflar ama iş görürler" diye soludu Baxian. "Ama buradan çıkabileceğimizi düşünüyorsan kafayı yemişsin demektir."

"Kapat çeneni" dedi Lidia sertçe. Sağlam koluyla sıkıca kavradığı Ruhn'ı kapıya doğru çevirdi. "Bir dakikamız kaldı."

Asansörden bir çınlama sesi geldi. Ruhn, Hunt ve Baxian gibi kendini hazırlaması gerektiğini anladı ama acı içindeki, güçten düşmüş vücudunu hareket ettiremiyordu. Kapı açıldığında bile...

Lidia onu asansörden çıkardı. Ruhn'ı adeta sürükleyerek koridora fırlayıp sola döndü, Athalar ve Baxian da onu takip etti.

Ruhn'ın gözünün önünde benekler uçuşuyor, görüş alanını bir karanlık kaplıyordu. Tek yapabildiği ayakta durmak ve ayaklarını hareket ettirmektir. Lidia onları koridorda koşturup sözünü ettiği o kapıya, sonra da basamaklara getirdi...

Ruhn ilk basamakta tökezledi, Lidia hemen onu zayıf sırtına alarak kaldırdı. Yaralı koluna rağmen onu *cidden* taşıyordu. Her hareket kolundaki tüm sinirlerin çığlık atmasına neden olmasaydı Ruhn utançtan yerin dibine girebilirdi.

Aşağı indiler, ardından cam kapıdan yerüstündeki garaja girdiler. Arkasına bir mitralyöz yerleştirilmiş olan üstü açık bir cip kaldırımın kenarında bekliyordu.

Ruhn'ı ön tarafa tıkarırken, "Baxian, mitralyöze geç" diye emretti Lidia. Ruhn kendini acıdan bayılacakmış gibi hissediyordu.

Zebani bir şey sorma gereği duymadan makinelinin yanına tırmandı. Athalar kendini arka koltuğa attı, kanatlarını içeri zorlukla sığdırabilmişti. Sonra Lidia sürücü koltuğuna atladı. Ayaklarını sertçe pedallara basarken vitesi taktı ve araba hızla ileri atıldı.

Çok katlı garaj, askeri araçlarla doluydu. Biri onları görecek, biri gelecekti...

Sert bir virajda Ruhn yan panele çarpıp, çarpmanın etkisiyle vücuduna bir acı yayıldı. Lidia drift atarak arabayı kaydırdı, kaydırdı... sonra gazı kökleyip bir rampadan aşağı uçtu. Hunt kırk dökük bir kahkaha attı, etkilendiği açıktı. Ama âniden sustu.

Ruhn az sonra nedenini anladı. Güvenlik istasyonu. İstasyonun etrafına altı muhafız konuşlanmıştı: iki melek, dört kurt. Hızla yaklaşan arabanın sesini duydular.

Mitralyözdeki Baxian'ı fark etmeye vakitleri olmadı. Zebani yüzlerce mermiyi üstlerine boşaltırken ne tüfeklerini kaldırmaya, ne de bir büyü kıvılcımı çağırmaya fırsat bulabildiler. İniş rampasının açısı nedeniyle tam Zebani'nin ateş hattında duruyorlardı.

Lidia arabayı üstlerine sürerken havayı fışkıran kanların oluştuğu sis sarmıştı, araba mide bulandırıcı patırtılarla cesetlerin üstünden geçti. Geyik bariyeri parçalamıştı.

Güneş ışığına çıktılar ama rahat bir nefes almaları mümkün olmadı. Şimdi şehrin merkezindeydiler ve dört bir yanları düşmanla doluydu. Ruhn nefes alamıyordu.

Telsizden bir ses duyuldu, bu Declan Emmett'in sesiydi. "Günüşiği, beni duyuyor musun?"

Ruhn'ın yüzünden sıcak gözyaşları akmaya başladı.

Lidia sarayla yapının diğer ucundaki devasa demir kapı arasındaki uzun ve geniş beton köprüye daldı. Üzeride bir güvenlik istasyonu daha belirmişti.

"Duyuyorum Emmett" dedi Lidia telsize. Direksiyonu sargılı koluyla tutmak zorunda kalınca yüzünü buruşturdu. Hâlâ acıdığına göre başına korkunç bir şey gelmiş olmalıydı. Bunu düşününce Ruhn'ın içi burkuldu. "Köprü'nün kapısına yaklaşıyoruz."

"Kamera görüntüleri gidip geliyor. Asansörün orada izinizi kaybettik. Herkes orada mı?" dedi Dec.

Lidia, "Herkes burada" dedi Ruhn'a bakarak.

Dec, "Şükürler olsun" dedi. Bir hıçkırık Ruhn'ın boğazını tıka-mıştı. "Kamera kapıda on iki muhafız gösteriyor. Durma Günüşiği. Devam et. Tekrarlıyorum, devam, devam, devam."

Hızla güvenlik istasyonuna, silahlarını onlara doğrultmuş olan askerlere doğru gidiyorlardı. Askerler arabayı Geyik'in kullandığını görünce afalladı. Onu kızdırmanın ölüm demek olduğunu herkes bilirdi.

"Lidia" dedi Baxian uyarır gibi. Ne kadar afallamış da olsalar aynı anda vurulamayacak kadar çok asker vardı.

Geyik cipi en yüksek vitesa taktı.

En yakındaki asker –bir melek– havaya sıçrayıp tüfeğini üstlerine doğrulttu. Athalar'ın şimşegi, yaklaşan ölümü durdurmak için zayıf bir girişimde bulunarak panıladı.

Ama Baxian yine mitralyözü ateşleyerek askeri yere indirdi. Melek yere çakılırken kanatları açıldı, üstlerine kıpkırmızı bir kan yağmuru yağdı.

Lidia mermiler havada uçuşurken eğilerek çatışmanın içine daldı. Tahtaları parçalayarak barikatı geçtiler. Asterilerin kristal sarayı kaçtıkları şeyin korkunç bir hatırlatıcısı olarak arkalarında yükseliyordu.

Ardından kapıdan geçtiler, sert bir dönüşle en yakın caddeye saptıkları sırada cipin üstüne hâlâ tahta parçaları yağıyordu. Birden yan sokakların birinden beyaz bir minibüs çıktı ve cipin yanında ilerlemeye başladı. Kayar kapısı açılınca...

Tristan Flynn omzunda bir tüfeka silah seslerinin arasından Ruhn'a bağırdı. "Eline ne oldu?" Arka tarafa doğru defalarca ateş etti. Baxian da mitralyözü arkaya çevirip peşlerinden gelen düşmana mermi yağdırdı.

Ruhn o anda gerçekten ağlamaya başladı.

Minibüs hızla yön değiştirdi, neredeyse bir yayaya çarpacaktı. "Hassiktir!" diye bağırdı Flynn. Bu bir draki dişisiydi, çığlık atarak bir binanın duvarına yaslandı.

Telsiz yeniden cızırdadı, yabancı bir ses duyuldu. "Günüşiği, Meridan'a giriyoruz."

Başka bir ses duyuldu. "Alcene'ye giriyoruz."

Bir başkası. "Ravilis'te hazırız."

Böyle devam etti. Toplam on bir lokasyon vardı.

Sonra yumuşak bir kadın sesi geldi. "Irithys konuşuyor. Sonsuz Şehir'de ateşlemeye hazırım."

"Neler oluyor Lidia?" diye fısıldadı Hunt. Şehrin dar sokaklarında hızla ilerliyorlardı, Flynn'in minibüsü de onlara eşlik ediyordu. "Bunların hepsi Omurga üzerindeki yerler" diye homurdandı Hunt.

Athalar haklıydı. Sözü edilen her şehir imparatorluk silahlarını cepheye taşıyan hayati demiryolu üzerinde önemli bir ikmal merkeziydi.

Lidia gözlerini yoldan ayırmadan telsizi aldı. "Günüşiği konuşuyor. Patlat gitsin Irithys."

Ruhn bu ismi tanıyordu. Üç perinin daha birkaç hafta önce Bryce'a, kraliçeleri Irithys'in Lehabah'nun kahramanlığını dinlemek isteyeceğini söylediğini hatırlıyordu. Bu ateş perilerinin kayıp kraliçesiydi.

"Oldu bil" dedi Irithys.

Sert bir dönüşle geniş bir sokağa çıkarlarken ve Ruhn'ın tekrar arabanın kapısına çarpan bedeni acıyla sarsılırken şehrin diğer ucunda bir patlama oldu. Bu o kadar büyük bir patlamaydı ki ancak ateşten yapılmış birinin elinden çıkmış olabiliirdi.

Uzaktan bir patlama sesi daha geldi.

Ruhn onu zihin gözüyle görebiliyordu: Kıta boyunca ilerleyen turunculu-kırmızılı patlama hattını. İkmal merkezleri art arda patlayıp yok oluyordu. Geyik, Panger'a'nın Omurga'sını kayıp Periler Kraliçesi'nin ateşlediği ölümcül bir darbeyle parçalamıştı.

Ruhn bu kibriti, Düşmüşler isyanı esnasında Athalar'ın yanında yer alan tek Vanır ırkının yakmış olmasındaki sembolizme hayran olmaktan kendini alamadı. Bir an Athalar'ın yüzünü gördü. Bu yüz hayret, keder ve gururla ışıldıyordu.

Bütün arazi patlamaların etkisiyle sarsılıyordu. "Bir şaşırtmacaya ihtiyacımız vardı" dedi Lidia. "Ophion ve Irithys de bize bir iyilikte bulundu."

Gerçekten de tek bir yaya veya sürücü bile hızla şehir surlarına doğru ilerleyen cipe ve minibüse bakmuyordu. Bütün gözler kuzeye, tren istasyonuna dönmüştü.

İmparatorluk üniformaları içindeki melekler patlamaya doğru uçarken güneşin önünü kapatıyorlardı. Sirenler çalışıyordu.

Kaçtıklarının haberi duyulmuş olsa bile Sonsuz Şehir'in –ve tüm Pangera'nın– uğraşması gereken çok daha büyük meseleleri vardı.

“Ophion'ın da hayatta kalmak için bir şansa ihtiyacı vardı” diye ekledi Lidia. “Omurga sağlam kaldığı müddetçe hiçbir yere varamayacaklardı.”

Lidia bir keresinde Ruhn'a, Ophion'ın yıllardır Omurga'yı havaya uçurmaya çalıştığını ama başaramadığını söylemişti. Ama Lidia başarmıştı. Bir şekilde başarmıştı... hepsi için.

Daha da geniş bir caddeye döndüler, bu cadde doğruca şehir dışına uzanıyordu, Flynn minibüsle yeniden yaklaşırken, “Biz otoyoldan gidiyoruz. Doğruca limana gidin!” diye bağırdı. Lidia onu başıyla selamladı, Flynn, Ruhn'a göz kırptı ve minibüs yanlarından uzaklaşırken kapıyı kaydırarak kapattı.

Ama ileride, şehir surlarındaki kapıda bir ışık yanıp sönmeye başladı. Güvenlik istasyonunun tepesinde bir alarm çalışıyordu.

Devasa taş geçitten metal bir ızgara inmeye başladı, şehrin kapıları kapatılıyordu. İstasyon saldırısının sorumluları içeri hapsediliyordu... yani *onlar*.

İmparatorluk üniformalı kurtlardan oluşan muhafızlar hızla onlara doğru döndü, Baxian silahlarını çekmelerine izin vermeden mermi yağdırmaya başlayınca Ruhn yüzünü buruşturdu. Kaldırımlardaki insanlar bağışıyor, binaların içine kaçıyor, park etmiş arabaların arkasına saklanıyordu.

Lidia güvenlik istasyonuna yaklaşırken, “Başaramayacağız” diye bağırdı Baxian.

“Lidia” dedi Athalar.

“Eğilin!” diye bağırdı Lidia. Izgara büyük bir hızla indiği sırada Ruhn gözlerini kapatıp eğildi. Metal tam üstlerinde patlayıp dağılırken araba titiyor, sarsılıyordu.

Ama Lidia sürmeye devam etti. Izgara arkalarından sertçe kapanırken şehrin ötesindeki otoyola çıktı.

Hunt, "Az daha her şeyi mahvediyorduk, değil mi?" diye bağırdı Lidia'ya. Ruhn gözlerini açınca mitralyözün kopup gitmiş olduğunu gördü. Baxian can havliyle cipin arkasına tutunmuştu, yüzünde manyakça bir sırıtiş vardı.

Başarmışlardı, şehir kapısının kapatılması karadan gelebilecek araçların ve devriyelerin de yolunu kesmişti. Tam Lidia'nın planladığı gibi olduğuna kuşku yoktu.

"Bu işin kolay kısmıydı" diye bağırdı Lidia. Rüzgârda sesini duyurmaya çalışıyordu. Cip kırık araziye varmıştı, zeytinliklerin ve tepelerin arasından geçiyorlardı.

Yan panele doğru yığılmış olan Ruhn yerinden doğruldu. Bileği kanıyordu, yarası açılmıştı.

Telsizden Declan'ın sesi geldi. "İzin ver onunla konuşayım."

Ruhn'ın bakışları bir anlığına Lidia'nın parlak, altın sarısı gözleriyle buluştu. Sonra Geyik telsizi ona uzattı. Ruhn'ın tek yapabildiği telsizi sağlam eliyle kavramaktı. Yani nispeten *sağlam*. Tırnakları gitmişti.

"Selam Dec" dedi inleyerek.

Declan boğuk bir sesle güldü, sanki ağlamamak için kendini zor tutuyordu. "Sesini duymak çok güzel."

Ruhn gözlerini sımsıkı yumdu ve güçlkle yutkundu. "Seni seviyorum. Biliyor muydun?"

"Bir saat sonra görüştüğümüzde yeniden söyle. Daha çok yolunuz var. Bana yine Günişığı'nı ver."

Ruhn telsizi geri verirken Lidia'ya dokunmamaya özen gösterdi. Bakmamaya.

"Ben Günişığı" dedi Lidia. Ruhn arkalarına bir göz attı. Şehrin eskiden tren garının cam kubbelerinin ışıldadığı yerinden bir duman sütunu yükseliyordu.

Declan telsizden, "Önce iyi haberi mi, yoksa kötü haberi mi duymak istersin?" diye sordu.

"İyi haberi."

"İmparatorluk güvenlik güçlerinin büyük kısmı tren istasyonunda ve şehrin kapıları kapatıldı. Irithys şehirden çıkmayı başardı, kırlarda gözden kayboldu. Artık her nereye gittiyse."

"Nereye gideceğini, ne yapacağını önceden ona bildirmiştim" dedi Lidia sessizce. Sonra sordu. "Kötü haber nedir?"

"Mordoc ve iki düzine dehşet kurdu da kapanmadan önce güneybatı kapısından çıkmayı başardı. Sanırım kıyıya doğru gittiğinizi anladılar."

"Hassiktir" dedi Athalar arka koltuktan.

"Peki ya Flynn?" diye sordu Lidia.

"Flynn peşlerinde. Mordoc ve ekibi size doğru geliyor. Bu hızla giderseniz on dakikaya yetişmiş olurlar. Hızlanın."

"Zaten en yüksek süratte gidiyorum."

"Öyleyse onları atlatmanın bir yolunu bulmak zorundasınız."

Ruhn'ın içinden yaralanıyla ya da kanayan koluyla ilgisi olmayan soğuk bir ürperti geçti. Cesaretini toplayıp Lidia'ya baktı... gerçekten baktı.

Geyik gözlerini yola dikmişti. Tepeden topuz yaptığı altın sarısı saçları rüzgârda dağılmıştı. Aklından hesaplar yaptığı gözlerinden belli oluyordu.

"Buradan kıyıya kadar olan tüm muhafızları yolu gözlemekle görevlendirecekler" dedi Baxian rüzgâra karşı.

Üstelik az önce makineli tüfeklerini kaybetmişlerdi. Lidia elini bacağındaki kılıfa uzatıp silahını arka koltuktaki Athalar'a uzattı.

"Hepsi bu mu?" dedi Athalar mermileri kontrol ederek. Ruhn bakmadan da bu işten kurtulmalarına yetecek kadar mermi olmadığını anladı.

"Daha fazlasını alsaydım birileri şüphelenecekti" dedi Lidia sakın bir sesle.

Telsizden Declan'ın sesi duyuldu. "Plan nedir Günüşüğü?"

Ruhn, Lidia'nın güzel ve kusursuz yüzüne bakarken ortaya çıkan kararlılığı gördü. "Gemi planlanan koordinatlarda beklesin" dedi Declan'a. "Havadan iniş için kapağı hazırlayın."

Güz Kralı günün geri kalanını çalışma odasına kapanarak geçirdi. Bryce da bu fırsattan yararlanıp etrafı karıştırdı. Şeflerden oluşan bir ekip için tasarlandığı belli olacak kadar işlevsel görünen mutfaktan başladı. Neyse ki büyük buzdolabı yeni pişirilmiş yemeklerle doluydu. Öğle yemeği olarak biraz balık buğulama ve sebzeli pilav yedi. Yanında da bulabildiği en havalı şampanyadan içti, -şampanyayı devasa şarap mahzenindeki soğutucudan çıkarmıştı- ardından dışarı açılan tüm kapıların kolunu bir kez yokladıktan sonra villanın koridorlarında gezinmeye karar verdi.

Beyaz sütunların ve geniş avluların, tavana kadar uzanan pencerelerle ustaca gizlenmiş teknik panellerin önünden geçti. Dış dünyayla bağlantı kurmasını sağlayacak bir şey bulma umuduyla yürürken panellerin birkaçını açmıştı ama şimdiye kadar sadece yerden ısıtmanın, otomatik panjurların ve klimanın kontrollerini bulabilmişti.

Bryce şişeden şampanya içerek bodrum katı dolaştı. Bir kanatta spor salonu, buhar odası, masaj salonu ve bir sauna yer alıyordu. Diğer kanatta kapalı bir havuz, küçük bir sinema salonu ve Güz Kralı'nın güvenlik odası olduğu anlaşılan bir bölüm vardı. Bütün bilgisayarlar ve kameralar kapalıydı. Bryce bunları açmak için ne kadar uğraşsa da çabaları işe yaramadı.

Güz Kralı her şeyi düşünmüştü.

Bryce babasına lanetler okuyarak zemin katı dolaştı. Klasik bir oturma odası, yemek odası, babasının çalışma odası -kapılan uzak durmasını söyler gibi kapatılmıştı- ve yine bir mutfak vardı.

En sonunda da küçük bir odayla içinde bir bilardo masası, bir de shuffleboard masası bulunan oyun salonu vardı.

Televizyonların hiçbiri çalışmıyordu. Bryce kontrol ettiğinde güç kablolarının olmadığını gördü. Etrafta internete bağlanmak için modem falan da görünmüyordu.

Genç, masum ve güven dolu haliyle annesini burada düşünmemeye çalıştı.

Bir kat yukarıda kapılar açık bırakılmıştı ve çeşitli misafir odaları görülmüyordu. Hepsi de Bryce'ın odası kadar güzel ve kişiliksizdi. Kanatlardan biri kilitliydi, burası kesin babasının dairesiydi.

Ama diğer kanadın sonundaki çift kanatlı kapı kilitlenmemişti. Bryce kapıyı açınca burnuna dolan tanıdık koku karşısında kalbi sıkıştı.

Ruhn.

Duvarlar hâlâ rock gruplarının posterleriyle kaplıydı. Buranın bir prensin odası olduğunu gösteren tek şey, siyah ipek örtüler serilmiş olan dört direkli devasa yataktı. Odanın geri kalanı buram buram asi gençlik kokuyordu: Aynanın yanına bantlanmış bilet koçanları Ruhn'ın gittiği bütün konserleri gösteriyordu. Dolabın içi siyah tişörtlerin, kot pantolonların ve çizmelerin yanı sıra iskartaya çıkarılmış bıçaklar ve kılıçlarla doluydu.

Burası bir zaman kapsülüydü. Ruhn yirmili yaşlarındayken, Sınav'ı tamamlayıp Yıldız Kılıcı'nu kazanarak Avalen'den dönmekten hemen önce donmuştu. Ruhn buraya dönmüş müydü, yoksa kılıcın babasına karşı bir miktar güç sağladığını bilerek yaşayacak yeni bir yer mi bulmuştu?

Belki de hiç öyle olmamıştı. Belki de Güz Kralı, Yıldız Kılıcı'nu kıskanarak Ruhn'ı kovmuştu. Ya da Ruhn bir gün kalkıp kendisi gitmişti.

Bunu Ruhn'a hiç sormamıştı. Pek çok şeyi sormamıştı.

Pencerenin önündeki masanın çekmecelerini açınca bir çakmak, çeşitli uyuşturucu aparatları, kemirilmiş ucuz kalemler ve...

Gümüş nitrat balsamıyla dolu kutuyu çıkarırken göğsü sıkıştı. Yanıkları iyileştirmeye yarayan balsam birinci sınıf tıp cadısı ese-

riydi. Bryce parmaklarıyla plastiği kavradı, plastik o kadar sertti ki bir gıcırta sesi çıktı. Kutuyu dikkatle yerine koyup Ruhn'ın yatağına çöktü. Bileklerindeki gorsian kelepçeler loş ışıktaki hafifçe parlıyordu.

Ruhn bu korkunç yerden kurtulmuştu ve Bryce buna seviniyordu. Bunu kardeşine söyleyebilmek için Cthona'ya sessizce dua etti.

Ama şimdilik bu işte tek başınaydı. Ve Güz Kralı'nın sabrının tükenmesi an meselesiydi.

* * *

Geyik'in yaptığı adeta bir mucizeydi. Declan, Flynn ve Ophion da yardım etmişti ama Hunt her şeyi arabayı kullanan kadının organize ettiğini biliyordu.

Her nasılsa ateş perilerinin kraliçesini, Irithys'i bulmuş ve onu bu benzersiz saldırıyı ateşleyecek kıvılcım olmaya ikna etmişti. Düşmüşler için, onlarla birlik olmaları yüzünden İkinci Derece muamelesi gören –Vanirlerin en küçükleri, dışlanmışlar için– periler için... Bu darbe onlar içindi. Bir işaret arayanlar uğruna, olabilecek en manidar kişi tarafından ortaya çıkarılmıştı.

Irithys özgürlüğüne kavuşmakla kalmamıştı. Saldırına geçmişti.

Hunt başını hayretle iki yana sallayarak Ruhn'a baktı, prens yolcu koltuğunun kapısına yığılmıştı.

Darbe isyan için indirilmişti, Hunt bunu biliyordu ama kaçış... tamamen Ruhn içindi.

"*Havadan iniş* derken neyi kastediyorsun?" diye sordu Baxian soluk soluğa.

Lidia direksiyonu çevirerek asfalt yoldan ayrıldı, çorak tepelerin arasından kıyıya yakın dağlara doğru uzanan toprak bir yola çıktılar. Araba toprak yolda sarsıldıkça Hunt'ın yaralarına korkunç bir acı saplanıyordu. Ruhn'ın da inlediğini görebiliyordu.

Geyik cevap vermedi. Arabanın sınırlarını zorlayarak yolun iki yanında uzanan zeytin ağaçlarının gölgesinden geçiyor, tepelerin etrafından dolanıyordu. Yüzlerine vuran rüzgâr sıcak ve kuruydu.

Lidia birden frene bastığında araba çakılların üstünde kaydı. Hunt sürücü koltuğunun arkasına çarpıp acıyla yüzünü buruşturdu.

"Kahretsin" diye tısladı Lidia uçuşan tozların arasında. "Kahretsin."

Tozlar dağılınca Hunt sonunda onun neden birdenbire durduğunu görebildi. Yol birkaç metre ileride sona eriyordu. Önlerinde sık bir zeytinlik vardı, arabayla geçilemeyecek kadar sık.

"Lidia" dedi Baxian. Geyik koltuğunda dönüp onlara baktı.

"Bu yoldan suya daha çabuk varınız diye düşünmüştüm" dedi Lidia. Hunt onu tanıdığından beri ilk kez soluğu kesilmişti. Koltuğunda dönerek omzunun üstünden Hunt'a, sonra da Baxian'a baktı. "Buradan sonrasını uçarak gitmek zorundasınız."

"Ne?" dedi Ruhn yığıldığı yolcu kapısından doğrulmaya çalışarak.

Ama Lidia kapısını açmadan arabadan aşağı atladı. Arka kapıyı açarken gözlerinde vahşi bir bakış vardı. Hunt ve Baxian'a, "Sizce uçabilir misiniz?" diye sordu.

Hunt arka koltuktan inmeyi başardı, acıdan ve bitkinlikten başı dönüyordu. Bir elini arabaya dayayarak yeni şekillenen kanatlarını açtı.

Sırtına şiddetli ve derin bir ağrı saplandı. Hunt dişlerini sıkarak kanatlarını oynattı. Onları çırttı... bir kez, iki kez. Çırttıkça yerden havalanan tozlar ayaklarının dibinde bulutlar oluşturdu. "Evet" dedi acısını bastırırken boğuk bir sesle. "Sanırım."

Baxian da cipin diğer tarafında aynısını yapıyordu, siyah kanatları tozlarla kaplanmıştı. Zebani de başını salladı.

Lidia koşup yolcu koltuğunun kapısını açarken toprak çizme-lerinin altında çıtırdıyordu. Ruhn neredeyse ayaklarının dibine yığılacaktı ama Lidia onu sağlam koluyla tuttu. Hunt'a doğru sürüklerken ayağa kalkmaya çalışan Fey Prensi ona ters ters baktı. Lidia, Ruhn'a hiç bakmadan Hunt ve Baxian'a emretti. "Onu aranızda taşıyın. *Derinlik Bombacısı* sizi bekliyor."

Hunt, Ruhn'ın ayağa kalkmasına yardım etmek için yaklaşırken gözlerini kırıştırdı. Harcadığı efor bütün vücuduna yine ağrıların saplanmasına neden olmuştu.

Baxian topallayarak, "Ya sen?" diye sordu. Ruhn'ın diğer tarafına geçmişti. Siyah kanatları toprağın üstünde sürükleniyordu.

Lidia çenesini yukarı kaldırdı. Gümüş kolyesi güneş ışığında parılıyordu. "Ben büyük ödülüm. Mordoc benim peşime düşecektir. Size zaman kazandıracam."

"Seni taşıyabilirim" diye üsteledi Baxian. Bir kolunu Ruhn'ın omzunun altından geçirmişti. Hunt yükü hafiflediği için rahat bir nefes aldı.

Ruhn hiçbir şey söylemedi. Baxian ve Hunt onu ayakta tutarken kıpırdamadı bile.

Lidia, Zebani'ye bakarak başını iki yana salladı. "İkiniz de ölümün eşiğindesiniz. Ruhn'ı alıp gidin. Hemen." Yüz ifadesi itiraza yer bırakmıyordu. "Hemen" diye hurladı, anlaşılan konuşma bitmişti çünkü Lidia şekil değiştirdi.

Hunt onu geyik formunda hiç görmemişti. Çok güzeldi, kürkünün sarısı o kadar açıktı ki neredeyse beyazdı. Altın rengi gözleri koyu renk gür kirpiklerle çevrelenmişti. Gözlerinin arası alev yalamış gibi daha koyu bir sanydı.

Lidia, Ruhn'a baktı. Sadece Ruhn'a.

Hunt ve Baxian'ın arasında yarı asılı bir halde duran Ruhn da gözlerini Lidia'ya dikmişti. Yine de hiçbir şey söylemedi.

Zarif geyik, Ruhn'a yaklaşıp burnunu nazikçe ve sevgiyle boynuna sürterken dünya nefesini tutmuş gibiydi.

Prens hiç hareket etmedi. Gözünü bile kırpmadı. Ardından geyik geri çekildi, o altın sarısı gözler son bir kez Ruhn'ın yüzünde gezindi.

Sonra sıçrayarak ağaçların arasına daldı, bir anlığına belirip kaybolan bir güneş ışığı huzmesi gibi.

Hiç var olmamış gibi.

* * *

Ruhn, Lidia'nın ormanda kaybolduğu yeri gözden geçirirken elini boynuna götürdü. Teni sıcaktı, sanki Lidia hâlâ ona dokunuyordu.

Athalar, "Tamam" diye inledi Ruhn'ın bacaklarına doğru eğilirken. "Üç deyince." Baxian Ruhn'ı omuzlarının altından daha sıkı kavradı.

Kanatlar harekete geçti, Ruhn da onlarla birlikte hareketlendi. "Lidia" dedi titrek bir sesle.

Ama Athalar ve Baxian havalanmıştı, ikisi de acıyla inliyordu. Dünya aniden yan yattı, şimdi uçmaya başlamışlardı. Ruhn'ın bacaklarını Athalar tutuyordu, Baxian da omuzlarını kavramıştı.

Ruhn havada patates çuvalı gibi sarkıyordu. Baş döndürücü yükseklikten aşağıdaki çorak araziye baktığında midesi allak bulak oldu. Karşılarında yükselen dağa. İleride uzanan ışıltılı mavi denize.

Arkalarında, zeytin ağaçlarının arasında bir şimşek gibi... o güzel ve beyazımsı geyik koşuyordu.

Denize ulaşmak için korularla kaplı tepelere tırmanması, sonra da kayalık dağı aşması gerekiyordu.

Diğer tarafta bir iniş yolu var mıydı? Dec'le konuşurken sadece havadan inişin sözünü etmişti. Denizden ya da karadan bir kurtarma söz konusu olmamıştı.

Lidia onlarla gelmiyordu.

Ruhn'ın içinde birden ölüm çarları çalmaya başladı.

"Siktir" dedi Athalar. Ruhn meleğin nereye baktığını görmek için başını arkalarına doğru çevirdi.

İki düzine kadar dehşet kurdundan oluşan bir sürü, ormanın içinde karıncalar gibi ilerliyordu. Hepsisi de o geyiğe doğru gidiyordu.

Diğerlerinden daha büyük bir kurt sürüye liderlik ediyordu... Mordoc. Tepeler yüzünden hızı düşen Lidia'yla aralarındaki mesafeyi hızla kapatıyorlardı.

"Durun" diye hırıldadı Ruhn. "Geri dönmek zorundayız."

"Hayır" dedi Athalar soğuk bir sesle. Ruhn'ın bacaklarını daha sıkı kavradı.

Hangisi daha hızlıydı... geyik mi, yoksa kurt mu?

Lidia'yı yakalarlarsa her şey biterdi. O da bunu biliyordu, buna rağmen gitmişti.

Ruhn, “Beni yere indirin” diye hırladı ama melek onu kemiklerini acıtacak kadar sıkı tutuyordu.

Kurtlar tepelerin dikliğine aldurmadan arayı kapatıyordu. Ama Athalar ve Baxian bir hava akımı yakalamıştı ve şimdi o kadar hızlı yükseliyorlardı ki Lidia aşağıda hızla küçülüyordu...

“BENİ YERE İNDİRİN!” diye kükredi Ruhn, daha doğrusu kükremeye çalıştı. Bağarmaktan kısılmış olan sesi ancak fısıltı halinde çıkıyordu.

Baxian, “Doğudan bir hava lejyonu geliyor” dedi Hunt’a.

Ruhn başını kaldırıp Athalar’ın bakışlarını takip etti. Gerçekten de askerler çekirge sürüsü gibi üstlerine geliyordu.

“Alçaklar” diye tısladı Athalar. Kanatlarını daha hızlı çırpmaya başlamıştı. Suyu doğru alçalırken Baxian da hızlandı.

Şimdi dağın tepesine yaklaşmış olan Lidia’dan uzaklaşıyorlardı. Ağaçsız tepenin üstünde süzıldükleri sırada Ruhn geyiği son kez gördü.

Uçsuz bucaksız okyanus önlerinde uzanıyordu. Ruhn kıvrana-rak dönüp Lidia’ya bakmaya çalıştı.

İçine bir acı saplandı.

Dağın denize bakan tarafı Ogenas tarafından ikiye bölünmüş gibi yıkılmıştı. Lidia’nın yüzlerce metre aşağıdaki suya ölümcül bir dalış yapmaktan başka seçeneği yoktu.

Hunt, Ruhn'ın ıgıllıklarına ve küfürlerine kulaklarını tıkadı. İki düzine kurt tarafından uçuruma doğru sürülen Bryce olsaydı kendisinin de aynı durumda olacağını biliyordu. O da bir defasında bu sesleri  karmıştı. Uzun zaman önce... Shahar ve Sandriel yere çakılmak üzereyken, Shahar kanlar içindeyken...

Güneş denizin üstünde o kadar parlaktı ki Hunt'ın başı zonk-luyordu. Belki de başı aldığı yaralar ve bitkinlik yüzünden ağn-yordu. Kanatlarını her  rpışında bedenine bir acı yayılıyor, solu-ęu kesilecek gibi oluyordu. Yine de dayandı. Acıya kollarını açtı. Bunun her zerresini hak etmişti.

 niden onu gördü, sudan sıçrayan bir balina gibiydi...

Suyun yüzeyine parlak metal bir kapak  kmıştı. Biri dışarı  kıp hızla elini sallamaya başladı. Hunt elini sallayan kişinin Tharion olduğunu fark edince halüsinasyon gördüğünü sandı. Tharion, *Derinlik Bombacısı*'nın tepesindeki daracık güverteden onları çağırıyordu.

Hunt ve Baxian alçalmaya başladı. Ketos rüzgârdan duyulma-yan bir şeyler bağırarak büyük geminin burnuna atladı.

Melekler kıyıya doğru alçalarak yaklařtıķa hızlanıyorlardı. Dalgaların püskürttüğü sular Hunt'ın yüzünün her santimine iğne gibi batıyor, tuz açık yaralarını yakıyordu. Son üç metreyi düşer-ce-sine alıp geminin ıslak metaline indi.

Tharion telaşlı bir yüzle hemen koşup geldi. "Kapkattan içeri inin demiştim!" diye bağırdı.

Hunt dişlerini sıktı. Ruhn ise hemen ayağa fırladı, her an suya düşecekmiş gibi sallanıyordu. "Lidia" dedi mer'e dönüp, ardından

eliyle uçurumu işaret etti. Tekrar sallandığında Tharion onu tuttu. Ruhn sağlam eliyle mer'in kaslı koluna tutundu. Tharion'un bakışla-rı prensin kesik eline kaydı. Yüzü bembeyaz olmuştu.

Ama Ruhn inledi. "Ona yardım etmek zorundasın."

"Gemi kıyıya daha fazla yaklaşamaz" dedi Tharion onu yatış-tırmaya ęalıřarak.

"Gemi değil" diye hırladı Ruhn tehdit dolu bir sesle. "Sen."

Hunt dağa, uzak kıyıda bir dev gibi yükselen uçuruma baktı. "Ruhn, Lidia uçurumun kenarına varmayı başarsa bile... oradan atlayıp hayatta kalamaz." Suyun yüzeyine ęarpıp paręalanırdı.

"Lütfen" dedi Ruhn, dikkatle Tharion'un yüzüne bakarken sesi titriyordu.

Ketos, Hunt'a baktı. Sonra da Baxian'a. Daha fazla uçacak halde olmadıklarını anladığı belliydi.

Tharion bir iç ęekti. "Kahramanlık yapmaya her zaman hazı-rımdır." Prensi Baxian'a verdikten sonra kıyafetlerini ęıkardı. ıplaklığına hiç aldırmadan kobalt mavisi sulara atladı, biraz sonra devasa kuyruğu suyun yüzeyine ęıktı. Arkasına hiç bakma-mıştı, mavilerin içinde turuncu bir siluet halinde suyun altında gözden kayboldu.

Baxian mırıldanarak Ogenas'a dua etmeye koyuldu. Hunt da ęaresiz bir halde ona katıldı.

Belki bu da onun suçuydu. Eğer Bryce'ı, diğerlerini, Asterilere karşı gelmekten vazgeçirebilseydi... hiçbiri bu durumda olmaya-caktı. Bunların hiçbiri olmayacaktı.

Ama Ruhn tamamen sessizdi. Gözlerini kıyıya dikmişti, yüzü ölüm kadar soluktu. Sanki kayalıklarda camnı kurtarmak için kaçan şekil değiştiren kadar ne varsa görebiliyordu.

* * *

Lidia'nın ciğerleri aldığı her nefeste yanıyordu.

Koşarak tepeye ęıkarken attığı her adımda kuru, hain taşlarla ve yılan gibi kıvrılan köklerle savaşması gerekiyordu. Çok fazla kök vardı, hepsi de zarif toynaklarını tökezletmeye ęalıřıyordu.

Planda bu yoktu. Nerede sona erdiğini bilmeden bu yoldan giderek aptallık etmişti, tırmanması gereken bir dağın çorak eteklerinde kalakalmıştı.

Ama Ruhn ve melekler başarmıştı. Şimdiye gemide olmalıydılar.

Irithys kaçmayı başarmış, yapılması gereken şeyi yapmaya gitmişti. Hiç değilse kraliçeye olan güveni boşa çıkmamıştı. Hiç değilse bu kadarı yolunda gitmişti.

Arkasındaki çalılıklar hırlamalarla doluydu, Geyik hepsini tanıyordu.

Bunlar onun dehşet kurtlarıydı. Onun askerleri. Sinir bozacak kadar yakından gelen en derin hırlamalar ise Mordoc'a aitti.

Lidia daha hızlı koşmak için kendini zorladı. Biraz daha yukarıda dönemeçli bir patika –ironik bir şekilde bir geyik patikası–buldu. Gökyüzünde fırtına bulutlarını andıran bir melek lejyonu belirdi.

Suya varmak zorundaydı. Suya varmayı başırırsa gemiye yüz-
mek için bir şansı olabilirdi.

Solundaki çalılar çıtırdadı, Mordoc çalıların ve ağaçların arasından ağzını açarak fırladığında Geyik bir kayaya doğru sıçradı.

Lidia'yı kılpayı kaçırmıştı.

Mordoc aşağıdaki kayadan sekerek tekrar yukarı doğru sıçradı. Birazdan kayayı geçip Lidia'ya ulaşacaktı. Tam arkasından gözde işkencecileri ve avcıları olan Vespasian ve Gedred geliyordu... Lidia'nın da gözde işkencecileri ve avcıları. Kayalara tırmandıkları sırada ağızlarından köpükler akıyordu.

Geyik tekrar sıçrayıp kayanın daha yukarısına, sonra da tepesine çıktı. Kurtlar bu kadar çok sıçrayamazdı ama Lidia denediklerini görmek için beklemeden kayanın geniş tepesinden koşup tekrar yukarı sıçradı.

Dallar ve dikenler kürkünü, bacaklarını parçalıyordu.

Burnuna kendi kanının bakıra benzeyen, yoğun kokusu geldi. Toynakları taşların üstünde kaydıkcı kemik takırtısına benzeyen sesler çıkıyordu. Dağın kenarında bir patika olmalıydı, etrafından dolaşp diğer taraftan suya inmesini sağlayacak bir yol.

İşte oradaydı. Beş yüz metre kadar ilerideydi. Dağın etrafını çeviren bir çıkıntı vardı. Lidia ileri atıldı, arkasındaki hırlamalar yine yaklaşmaya başlamıştı. O çıkıntıya varmak, suya ulaşmak zorundaydı.

Bu bedendeyken ağlaması mümkün değildi ama dağı çevreleyen kıvrıma vardığında neredeyse ağlayacaktı. Çıkıntı şimdi tam karşısındaydı.

Uzun bir parmak gibi yüz elli metre aşağıdaki denizin ve kayaların üzerine doğru uzanıyordu. Dağın geri kalanı dik bir uçurumdan ibaretti.

Aşağı inmenin başka yolu yoktu. Geri dönüş de yoktu.

Toynaklarının taşa gömülmesinden, kayanın yumuşak bir maddeden oluştuğunu ve uçurumu insan formunda inmeye kalkarsa ellerinde ufalanacağını anladı. Tabii Mordoc ve diğerleri daha erken davranıp onu vurmazsa.

Arkasından Mordoc'un korkunç hırıltısı geldi. Lidia dönüp bakınca onun şekil değiştirmekte olduğunu gördü. Mordoc'un peşinden gelen kurtlar da aynısını yapıyordu.

Lidia da insan formuna geçti. Kesik kesik soluyarak duyularını bu bedene adapte ederken uçurumun kıyısına doğru bir adım geriledi.

Mordoc'un solunda duran Vespasian bir tüfek çıkarıp Lidia'ya doğrulttu.

"Çok tanıdık geldi" dedi Mordoc soluk soluğa, gözleri vahşi bir ışıkla parlıyordu. "O fırtına kuşu sürtüğe ne demiştin sen?"

Gedred de silahını doğrulttuğunda Lidia bir adım daha geriledi.

Mordoc yere tükürdükten sonra elinin tersiyle ağzını sildi. "Bir mermiden hızlı mısın? O gece Sofie Renast'a böyle sormuştun." Mordoc bembeyaz dişlerini göstererek güldü. "Görelim bakalım Lidia. Bakalım ne kadar hızlısın seni hain sürtük."

Gözleri Vespasian ve Gedred arasında gidip geliyordu. Yüzlerinde merhametten eser yoktu. Sadece nefret ve öfke vardı. Onlar bir geyiğin onlara liderlik etmesine izin vermiş dehşet kurtlarıydı. Ve Lidia onlara ihanet etmişti.

Şimdi bunun bedelini ödeteceklerdi.

Onu öldürmek için ateş etmeyeceklerdi. Sakatlamak için ateş edeceklerdi, tıpkı Lidia'nın Sofie Renast'a yaptığı gibi. Böylece onu parçalanmak üzere Asterilere sürükleyebileceklerdi. Ya onlar parçalayacaktı ya da Pollux.

Hava lejyonunun bağırtıları yaklaşıyordu. Pollux da içlerinde miydi? Onu yakalayacak meleklerle liderlik mi ediyordu?

Arkasında, çıkıntının ucunda ölüm bekliyordu. Hızlı, merhametli bir ölüm.

Asterilerin ondan esirgeyeceği türden bir ölüm. Uçurumun kıyısına kadar gidebilirse... her şey hızlıca olup bitecekti.

Düşecekti ve kafası kayalara çarpıp parçalanacaktı. Büyük ihtimalle pek bir şey hissetmeyecekti. Belki anlık bir acı duyacak, sonra da hiçbir şey duymaz olacaktı.

Uğruna çalıştığı, umut ettiği şeyi asla göremeyecek olsa bile.

Lidia bu düşünceyi bir kenara bıraktı. Her zaman yaptığı gibi.

Gedrel diz çöktü, ardından tüfeği omzuna yasladı. Ateş etmeye hazırdı.

Lidia elini boynundaki gümüş kolyeye götürdü. Bir çekişte kolyeyi kopardı. "Madem geçmişi tekrar ediyoruz, ben de sana Sofie'nin o gece bana söylediği şeyi söyleyeyim." Lidia o iğrenç kolyeyi yere fırlatıp Mordoc'a ve dehşet kurtlarına gülümsedi. "*Canınız cehenneme.*"

Sonra koşmaya başladı. Uçurumun kenarına doğru insan formundayken daha önce hiç olmadığı kadar hızlı koşuyordu. İki mermi ayaklarına isabet ettiğinde yana kaçarak üçüncüsünden kurtuldu.

Bu dehşet kurtlarına bildikleri her şeyi o öğretmişti. Şimdi bunu onlara karşı kullanıyordu.

Mordoc nişancılara, "VURUN ŞU SÜRTÜĞÜ" diye haykırdı.

Lidia'nın hayatı her adımda eriyordu. Kollarını her savuruşunda. Ayaklarına taş ve şarapnel parçaları çarpıyordu. Sadece birkaç adım kalmıştı.

"GEBERTİN ONU!" diye bağırdı Mordoc.

Ama Lidia uçurumun kıyısına varmıştı... sonra aşağı atladı.

Kendini boşluğa bırakırken hıçkırdı. Aşağıda kayalar ve dalgalar uzanıyordu.

Bir an, sadece bir an, suyun onunla buluşmak için yükseldiğini düşündü.

Ama hareket eden oydu. Düşüyordu.

Gök gürültüsü gibi bir silah sesi duyuldu. Kemikleri parçalanırken Lidia'nın göğsüne bir acı saplandı, ardından görüş alanı kıpkırmızı oldu.

Ölürken boğuk ve kanlı bir kahkaha attı.

Jesiba Roga, kimi diriltmek istediğini duyduktan sonra Ithan'ı hemen bardan kaldırdı. Kendini birdenbire içinde Jesiba'nın işiyle ilgili eski eserlerin bulunduğu sandıklar ve kutularla dolu bir çalışma odasında –burası anlaşılan Jesiba'nın çalışma odasıydı– buldu.

Jesiba onu kocaman siyah masanın önündeki sandalyelerden birine oturttu, kendisi de masanın diğer tarafındaki beyaz kadife- den püsküllü koltuğa geçti ve Ithan'a her şeyi anlatmasını emretti.

Ithan da anlattı. Jesiba'nun yardımına ihtiyacı vardı ve dürüst davranmazsa bu yardımı alamayacağını biliyordu.

Anlatmayı bitirince Roga arkasına yaslandı, masa lambasının soluk sarı ışığı platin rengi kısa saçlarına vuruyordu.

"Akşamı böyle geçirmeyi planlamamıştım" dedi büyücü özen- le şekillendirilmiş kaşlarını ovuşturarak. Arkasındaki gömme kitap rafında çeşitli küçük yaratıklarla dolu üç cam teraryum duruyordu. Bunlar hayvana dönüştürülmüş insanlar mıydı? Ithan onlar adına öyle olmamasını umdu.

Ama belki Jesiba onu bir kurtçuğa dönüştürüp ezebilirdi. Bu büyük bir lütuf olurdu.

Jesiba'nın gözleri ışıldadı, sanki ne düşündüğünü anlamıştı. "Demek Sigrid Fendyr'i diriltmesi için bir nekromansi istiyorsun."

"Öleli çok olmadı" dedi Ithan. "Cesedi muhtemelen hâlâ yete- rince tazedir..."

"Bir kurttan nekromansinin kurallarını dinlemeye ihtiyacım yok."

"Lütfen" dedi Ithan. "Bak, ben... her şeyi mahvettim."

"Öyle mi?" dedi Jesiba soğuk, merak dolu bir sesle.

Ithan kuruyan boğazı nedeniyle güçlükle yutkunarak başını salladı. "Onu kurtarmam gerekiyordu... Sigrid'in de herkesi kurtarmak için Fendyr'leri yola getirmesi gerekiyordu."

Roga kollarını kavuşturdu. "Kimden kurtarmak için?"

"Sabine'den. Kurtları saptıkları bu *korkunç* yoldan..."

"Hatırladığım kadarıyla ilkbaharda Asphodel Çayırları'na koşan kurtlardı."

"Sabine gitmemize izin vermemiştir."

"Yine de onu dinlemeyip gittiniz. Diğerleri senin sözünü dinledi."

"Buraya kurtların sorunlarını tartışmaya gelmedim."

"Ama bu bir sorun. Sigrid'i dirilttin diyelim, sonra ne olacak? Bunu iyice düşündün mü?"

Ithan hırladı. "Bu işi düzeltmem gerekiyor."

"Yani bir nekromensının bu sorunu çözeceğini düşünüyorsun."

Ithan dişlerini gösterdi. "Ne düşündüğünü biliyorum..."

"Sen kendinin ne düşündüğünü bile bilmiyorsun Ithan Holstrom."

"Benimle böyle konuşma."

Jesiba parmağını kaldırdı. "*Benim* Hanemde olduğunu ve ben-den çok büyük bir iyilik istediğini hatırlatırım. Buraya davet edilmeden geldin, sadece bununla bile kurallarımızı ihlal ettin. O yüzden kanunu emip rıhtımda çürümeye bıraksınlar diye seni vampirlere teslim etmemi istemiyorsan sözlerine dikkat et köpekçik."

Ithan ters ters baktı ama çenesini kapattı.

Roga hafifçe gülümsedi. "Uslu köpek."

Ithan hırlamamak için kendini zor tuttu. Jesiba bunu görünce daha çok gülümsedi.

Ama az sonra sordu. "Quinlan nerede?"

"Bilmiyorum."

Roga yavaşça başını salladı. "Biliyorsun ki bedava iş yapmam."

Ne isterse vereceğini anlatmak istercesine Roga'nın gözlerine baktı. Jesiba'nın dudakları bu çaresizlik karşısında tiksintiyle büzüldü. Ithan'ın umurunda değildi.

"Nekromensırların çoğu seni sömürmeye kalkan küstah pisliklerdir" diye devam etti Roga.

"Harika" diye homurdandı Ithan.

"Ama güvenilebilir birini tanıyorum."

"Karşılığında ne istediğini söyle. Nekromensırın ücretini de."

"Zaten söylemiştim, işinin ehli bir asistana ihtiyacım var. Hafızam beni yanıltmıyorsa HŞÜ'de tarih bölümündeydin." Şaşkın bakışlarını görünce ekledi. "Quinlan seninle ne kadar gurur duyduğunu anlatıp dururdu." Ithan'ın göğsüne dayanılmaz bir sancı girdi. Roga gözlerini devirdi, muhtemelen söylediği şey ya da Ithan'ın yüz ifadesi yüzündendi. Sonra odadaki sandıklar ve kutuları işaret etti. "Gördüğün gibi, tasnif edilip gönderilmesi gereken mallarım var."

Ithan yavaşça gözlerini kırptırdı. "Yani... senin için çalışırsam beni o nekromensırla mı görüştüreceksin?"

Roga çenesini aşağı eğdi.

"Ama *hemen* yapılması gerekiyor" dedi Ithan. "Sigrid'in cesedi hâlâ tazeyken ve..."

"Cesedi Engerek Kraliçe'nin attığı yerden aldırıp buzun içinde muhafaza edeceğim. Bozulmadan. Nekromensır müsait olana kadar."

"Ne kadar zaman alır?"

Roga'nın dudakları yukarı kıvrıldı. "Acelen ne?"

Ithan cevap veremedi. *Kendi suçumun ağırlığı altında eziliyorum ve daha fazla dayanamayacağım* dese bile Roga'nın fikrini değiştireceğini sanmıyordu.

"Birkaç günle başlayalım Holstrom. Birkaç gün hakkını vererek çalış, böylece istediğin yardımı hak edecek kadar iyi iş çıkarıp çıkaramayacağını görebilirim."

"Buradan çıkıp bulduğum ilk nekromensıra sorabilirim..."

"Evet ama önce vampirler biraz tadına bakabilir. Ya da yanlış bir nekromensıra denk gelirsin ve... hiç memnun kalmazsın."

Jesiba dizüstü bilgisayarını açtı. Şifresini yazdıktan sonra ekrandan başını kaldırmadan konuşmaya devam etti. "Üstünde *Lasivus* yazan büyük sandığın boşaltılıp tasniflenmesi gerekiyor.

Şuradaki büfenin üstünde bir bilgisayar daha var. Şifresi *JellyJubilee*. İki kelimenin de ilk harfi büyük ve boşluksuz. Bana öyle bakma Holstrom. Şifreyi Quinlan koydu.”

Ithan yine gözlerini kırıştırdı. Ama yavaşça ayağa kalkarak sandığa doğru yürüdü.

Tırnaklarını çıkarıp onları kaldıraç olarak kullandı ve sandığın kapağını açtı. Kapak tok bir ses çıkararak halının üstüne düşerken havaya tozlar kalktı.

“Kırarsan parasını ödersin Holstorm” dedi büyücü masasından. Hâlâ yazmaya devam ediyordu.

Gerçekten de öyle değil miydi?

* * *

Bryce günün geri kalanında Güz Kralı’nı görmedi. Mutfaktan akşam yemeği niyetine bir şeyler aşırıldı. Babasıyla birlikte bir yemeğe ve beraberinde gelen yirmi soru oyununa daha katlanmak zorunda kalmak istemiyordu.

Tam tabağıyla üst kattaki odasına çıkıyordu ki merdivenin tepesinde gardiyanı belirdi. “Ben de seni anyordum.”

Bryce içinde jambonlu-tereyağlı sandviç olan tabağı havaya kaldırdı. “Ben de tam yemek yiyecektim. Güle güle.”

Taş basamakları çıkarken Güz Kralı yolundan çekilmedi. “Seninle konuşmak istiyorum.”

Bryce ondan daha uzun olmasından nefret ederek başını kaldırıp babasına baktı. Yine de ona yukarıdan bakmayı başarmıştı, tanıştıkları zaman Hunt’ı sinir eden o bakışı kullanıyordu. Hiç istemese de aralarında geçen her şeye rağmen aklındaki şeyi sordu. “Ruhn’ın eski odasını neden boşaltmadın?”

Güz Kralı başını yana eğdi. Böyle bir soru beklemediği belliydi. “Öyle yapmam için bir neden mi var?”

“Ne kadar da duygusalsın.”

“Bu evde on yatak odası daha var. Ruhn’inkine ihtiyaç duyar-sam boşalttırırım.”

“Bu bir cevap değil.”

“Özellikle aradığın bir cevap var mı?”

Bryce terslemek için ağızını açmıştı ama sonra vazgeçerek sakince babasını süzdü.

Güz Kralı sesini biraz alçalttı. “Durma, sor hadi.”

“Hiç düşündün mü?” deyiverdi Bryce. “Haydutlarını peşimize takmasaydın ya da on üç yaşımıdayken beni kovmasaydın ne olurdu?”

Güz Kralı’nın gözleri ışıldadı. “Hem de her gün.”

“Öyleyse neden?” Bryce’ın sesi hafifçe titredi. “Anneme vurdun, sonra da üzüldün... hâlâ üzülüyorsun. Yine de peşimize düştün, bu arada neredeyse annemi öldürüyordun. Yıllar sonra ortaya çıktığımda bana iyi davrandın, iki gün sonra da beni kovdun.”

“Sana verecek cevabım yok.”

Bryce başını iki yana salladı, tiksintiden iştahı kaçmıştı. “Anlamıyorum... seni hiç anlamıyorum.”

“Anlaşılmayacak ne var? Ben bir kralım. Krallar açıklama yapmaya gerek duymaz.”

“Babalar duyar.”

“Benimle hiçbir şey yapmak istemediğini sanıyordum.”

“Bu hâlâ geçerli. Ama neden iyi bir insan olmayasın?”

Güz Kralı dayanılmayacak kadar uzun bir süre yüzüne baktı. Bryce kendisinin de sık sık böyle baktığını biliyordu. Bu soğuk ve acımasız ifadeyi ondan miras almıştı.

“Ben ise Randall Silago’yu gerçek bir baba gibi gördüğünü ve bana hiç ihtiyaç duymadığını sanıyordum.”

Bryce neredeyse tabağı elinden düşürüyordu. “Yoksa sen... Randall’ı kıskanıyor musun?”

Güz Kralı’nın yüzü ifadesizdi ama sesi birden boğuklaştı. “Sonuçta anneni elde etti. Seni de o büyüüttü.”

“Pişmanlık duyuyor gibisin.”

“Sana zaten söyledim: Ben her günümü o pişmanlıkla yaşıyorum.” Bryce’ı ve elindeki tabağı dikkatle süzdü. “Ama belki bunları geçmişte bırakabiliriz.” Biraz bekledikten sonra ekledi. “Bryce.”

Babası adını söyleyince Bryce ne hissedeceğini, ne düşüneceğini bilemedi. Soyadını eklemeyen, alay etmeden sadece adını söylemişti. Ama hafifçe öksürerek boğazını temizledi ve cevap verdi. "Hunt ve Ruhn'ı Asterilerin zindanından çıkarmanın bir yolunu bulmama yardım edersen daha iyi bir baba olman konusunu konuşabiliriz." Son kelimeleri söylerken yarıdan dolaşıp odasına doğru yöneldi. Canı artık bir şeyler yemek istemese bile babasından uzak kalmaya, düşünmeye ihtiyacı vardı.

Babası arkasından seslendi. "Athalar ve Ruhn'ın hâlâ zindanda olduğunu kim söylüyor? Bu sabah oradan ayrıldılar."

Bryce durdu, ardından yavaşça arkasını döndü.

"Neredeler peki?" Sesi yumuşak, ölümcül bir tona bürünmüştü. Babası da öfkelenildiği zaman böyle konuşurdu.

Ama Güz Kralı bir kedi kadar kendini beğenmişçe kollarını kavuşturdu. "Asıl soru da bu, öyle değil mi? Kaçmışlar. Söylentiler doğruysa denizde gözden kaybolmuşlar."

Bryce duyduklarını sindirmeye çalıştı. "Bunu bildiğin halde hâlâ zindanda olduklarını düşünmeme ses çıkarmadın. Oysa kaçtıklarını başından beri biliyordun."

"Sen geldiğinde gerçekten zindandalardı. Ama şimdi durum değişti."

"Durumun değişmek üzere olduğunu biliyor muydun peki?" Bryce'ın zihnini ve gözlerini beyaz, kör edici bir öfke kapladı. Belki aralarında geçen konuşmadan sonra babası da araya biraz mesafe koyma ihtiyacı duymuştu ve kızını kendinden uzaklaştırmamanın en iyi yolu da şimdi bu gerçeği ortaya dökmekti.

"Ben sadece sorularına cevap verdim, tıpkı anlaştığımız gibi. Asterilerin onları nereye götürdüğünü sordun. Ben de sana gerçeği söyledim. Bugün bir gelişme olup olmadığımı sormadın ki..."

Bryce'ın elindeki tabak ve sandviç bir anda Güz Kralı'nın kafasına doğru fırladı. "Seni pislik."

Babası bir ateş duvarıyla tabağı da sandviçi de havaya uçurdu. Kömürleşmiş ekmek ve et parçaları kırık seramiklerle birlikte yere saçıldı.

"Az önce kardeşinin ve eşinin serbest kaldığını öğrenen biri için bu ne hiddet?" dedi Güz Kralı halının üstündeki parçalara bakarak.

"Şuna ne dersin" dedi Bryce öfkeyle, bileklerindeki gorsian zincirlerinden hiç olmadığı kadar nefret ediyordu. "Hemen gitme izin ver, ben de seni gerçek Fey dünyasına açılan bir portaldan fırlatıvereyim. Git hazırlan."

Güz Kralı güldü. "Gitmene izin versem de vermesem de beni o Fey dünyasına götüreceksin zaten."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Duyduğuma göre annen ve Randall bir çocuğu evlat edinmiş. Ona bir şey olursa çok yazık olur."

Bryce gözlerini devirdi. "Annem ve Randall haddini bildirdiğinde gelip bana ağlama. Bunu bir defasında yaptılar... Eminim neler yapabileceklerini sana bir kez daha hatırlatmaktan mutluluk duyarlar."

"Ah, kapılarına dayanan ben olmayacağım." Güz Kralı kendinden emin bir tavırla sırttı. "Annen ve babanın isyancı bir çocuğu eve aldığı Rigelus'un kulağına giderse..."

Bryce yine gözlerini devirdi. "Okulda bunun için ders falan mı aldın? Kötü Adamlığa Giriş? Biraz kendine gel. Hiçbir dünyayı fethedemeyeceksin."

"Benim emrimle dünyalar arasında bir kapı açarsan Rigelus o dünyadan koca bir parçayı bana verecek kadar minnettar kalabilir."

Bryce kırılan tabağın parçalarına baktı. Babasının gırtlığını kesecek kadar keskinlerdi.

Güz Kralı küçümsercesine gülümsedi, ne düşündüğünü anlamış gibiydi.

Babası, Asterilerin yanında da karşısında da değildi. O bir fırsatçıydı. Asterileri yok etmek ona daha fazla güç kazandıracaksa onlarla savaşırdı. Asterilere boyun eğmek daha kazançlı olacaksa kristal tahtlarının önünde yerlere kapanırdı. Feylere yardım etme konusunda tüm söylediklerine rağmen kendi çıkarından başka bir şey düşünmüyordu.

"Burada zaten kralsın" dedi Bryce dişlerini sıkarak.

"Bir kıtanın kralıyım. Tüm gezegen düşünüldüğünde bu nedir ki?"

"Yıldız Doğan bir seçilmiş olmayabilirsin ama bence içimizde Theia'ya en çok benzeyen sensin. O da aynı şeyi düşünüyordu. Ama Rigelus'un paylaşmaktan hoşlanmadığını öğrendiğinde iş isten geçmişti."

"Rigelus gelirken getirdiğin hançeri görünce pazarlık etmek isteyebilir."

Bryce ters ters baktı. "Hançerin Ringleus'ta işe yarayacağını nereden biliyorsun?"

"O bıçaklar birleştğinde Rigelus'un sonu gelecektir."

"Güven bana: Bunu bir Asteri'nin üzerinde denedim, işe yaramadı." En azından Nesta işe kanşana kadar.

Babası duyduklarından şok olmuşsa bile bunu belli etmiyordu. "Bıçaklara işlerini yapmaları için emir verdin mi peki?"

"Neler yapabildiklerini dahi bilmezken nasıl emir vereyim mankafa?"

"Hiçlişe bir portal aç" dedi Güz Kralı, gözlerinde alevler oynayıyordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yıldız Kılıcı senin deyimle bir Yaratım." Güz Kralı elini havada salladı, parmak uçlarında kıvılcımlar oynayıyordu. "Bıçak ise her şeyi yok edebiliyor. Yaratmak ve yok etmek. Madde ve antimadde. Doğru güç akışıyla -onları kullanma yeteneğine sahip kişinin emriyle- birleştirilebilirler. Yaşamın, ışığın var olmadığı bir yer yaratabilirler. Hiçbir şeyin olmadığı bir yer. Var olmayan bir yer."

Bryce'ın bacakları hafifçe titriyordu. "Bu... bu mümkün değil."

"Mümkün. Yüzyıllar önce Avallen Arşivleri'nde okumuştum."

"Peki nasıl yapacağım? Sadece 'birleşip var olmayan bir yer oluşturun' diyeceğim ve onlar da yapacak mı?"

"Bilmiyorum" dedi Güz Kralı. "Araştırmalarımnda kılıç ve hançerin nasıl birleştirileceğine dair bir şey bulamadım. Sadece ne yapabilecekleri yazıyordu."

Bryce uzun uzun karşısındaki adama baktı. Sonra bakışlarını merdivenden aşağıya, babasının çalışma odasına doğru çevirdi. "Bu kayıtları kendi gözlerimle görmem gerek."

"Avallen'deler, ayrıca dişilerin arşivin lobisinden ileri geçmesine izin verilmiyor."

"Tabii, kitaplara regl kanımız falan bulaşır."

Güz Kralı'nın dudakları yukarı kıvrıldı. "Belki de olay çıkarıp Cormac'la evlenmediğin için şanslısındır. Kabalığın Avallen'de hoş karşılanmayabilirdi."

"Yıldız Kılıcı'nı savurduğumu görüp kim ve ne olduğumu hatırladıkları zaman kanları bana yeniden kaynayıverirdi."

"Bu başlı başına bir hakaret olurdu. Bir kadın kılıca asla sahip olamaz."

"Ne?" Bryce taş duvarlarda yankılanan bir kahkaha attı. "On beş bin yıldır kılıca sadece erkeklerin sahip olabildiğini mi söylüyorsun?"

"Prensler Mağarası'na gitmelerine izin verilmediği için kadınların kılıç üzerinde hak iddia etme şansı olmadı, damarlarında yıldız ışığı olsa bile."

Bryce'ın ağzı açık kalmıştı. "Benimle kafa mı buluyorsun? Kılıcı ele geçirmeyelim diye kadınların Prensler Mağarası'na girmesini yasakladılar mı yani?"

Güz Kralı'nın sessizliği gereken cevabı veriyordu.

"Eminim bu boktan imparatorlukta bile kadınlara bu şekilde muamele edilmesine karşı kurallar vardır" dedi Bryce sertçe.

"Avallen uzun zamandır kendi kendini yönetmeye bırakıldı, sislerinin arkasında modern dünyadan gizlenen kurallar geçerli."

"Ama Avallen'in bir yerlerinde bu bıçakların neler yapabileceğine dair bilgiler bulunuyor."

"Evet ama sisleri geçebilmek için oraya davet edilmiş olman gerekiyor. Morven'la arandaki durum da düşünülürse..."

Oraya asla giremezdi. Karşısındaki adamın yardımı olmadan bu mümkün değildi.

Bryce'ın başı dönüyordu, bir an yaptığı ve hâlâ yapmak zorunda olduğu her şeyin ağırlığı üstüne öyle bir çöktü ki nefes alamaz oldu.

“Gidip uzanmam lazım.”

Odasına doğru döndüğünde Güz Kralı bu kez onu durdurmadı. Kazandığım biliyor gibiydi.

Bryce koridorda sessizce yürümeye başladı, taş zemin ayak seslerini boğuyordu.

Ama odasına gitmedi. Onun yerine Ruhn'ın odasına kadar yürüdü, sonra da yatağın üstüne yığıldı. Ardından uzun süre yerinden kıpırdamadı.

Ruhn'ın hayatı bipleyen makinelerden, ışıkların yanıp söndüğü monitörlerden ve hem koltuk hem de yatak vazifesi gören rahatsız vinil koltuktan ibaret hale gelmişti.

Aslında bir yatağı vardı ama bu odadan çok uzaktaydı. Eli hâlâ iyileşme sürecinde olduğundan, Flynn ve Dec birkaç kez gelip sakinleştirici vererek destekleyici tedavi için onu oraya sürüklemişlerdi.

Parmakları yeniden çıkmıştı ama çok soluk renkli ve zayıftılar. Tıp cadılarının ilk ışık iksirlerinden oluşan küçük bir deposu vardı –ilk ışığın yasaklandığı ve aydınlatma için bir tür güçlendirilmiş biyolüminesansın kullanıldığı bir gemide bu çok nadiren rastlanan bir durumdu– ama Ruhn iksirleri reddetmişti. Her bir damlasının Lidia'ya verilmesini istemişti. Eli nasıl olsa geleneksel yoldan iyileşirdi. Baxian'la birlikte verdikleri ve elinin ısırılıp koparılmasıyla sonuçlanan çetin sınavı unutup unutamayacakları ise başka bir meseleydi.

Ama bu meseleyle daha sonra ilgilenenecekti.

“Biraz uyu” dedi Flynn kapıdan, elindeki fincandan kahve kokusu geliyordu. Başıyla yatağı, Ruhn'ın önündeki kabloları ve makineleri işaret etti. “Ben nöbet tutarım.”

“Böyle iyiyim” dedi Ruhn. Dünden beri pek konuşmamıştı. Kimseyle konuşmak istemiyordu. Flynn ve Dec'le bile. Yardımına koşmuş ve onu kurtarmış olsalar bile.

Hepsi karşısındaki bu kadın yüzündendi.

Bedeninden geriye kalanları onardıkları sırada Lidia'nın kalbi iki kez durmuştu. Hem de kalbindeki yaraları iyileştiren ilk ışık

iksirine rağmen. İki seferinde de Ruhn geminin bir ucundaki kendi odasında uyuyordu.

Bu yüzden artık bu odadan çıkmamaya başlamıştı.

Lidia'dan geriye bir şeyler kalmış olması Tharion'ın sayesindeydi, oluşturduğu yumuşak su tabakası onu kayalara çarpmaktan korumuştur ama mer yine de Lidia'nın düşüşünü tamamen engelleyemeyecek kadar uzaktaydı.

Gerçi bunun bir önemi yoktu çünkü Lidia'nın kalbinde zaten yumruk kadar bir kurşun deliği vardı.

Delik o nadir bulunan, kıymetli ilk ışık iksirleri sayesinde kapanmıştı. Ve her kalp atışını gösteren monitöre bakılırsa kalbi yeniden çalışır durumdaydı. Akciğerler: onarıldı. Kaburgalar: yenilendi. Kırık kafatası: yeniden birleştirildi. Beyin: tekrar yerine yerleştirildi.

Tharion *Derinlik Bombacısı*'na getirdiğinde Lidia'nın hali Ruhn'ın gözünün önünden gitmiyordu. Gevşek bedeni. O kadar... küçüktü ki. Ruhn ondan ne kadar küçük olduğunu daha önce fark etmemişti.

Onsuz dünyanın nasıl bir yer olacağını da.

Çünkü Lidia ölmüştü. Tharion onu sahilden alıp getirdiğinde ölmüştü. Vanir iyileşme gücü bile yetersiz kalmıştı.

Lidia'yı görünce içinde bir şeyler kırılmıştı. Pollux'un, Atmaca'nın, Asteri zindanlarının bile erişmeyi başaramadığı bir şey.

Bu yüzden geminin tıp cadıları bütün ilk ışık iksirlerini Lidia'ya içirmişlerdi. Sonra Athalar kalbini yeniden çalıştırmak için şimşegi kullanmıştı çünkü mucize sıvılar bile kalbinin yeniden atmasına yetmemişti. Şimdiye dek şimşegi üç kez kullanmıştı çünkü Lidia'nın kalbi durduğunda şok cihazının çalıştırılması çok fazla zaman alıyordu.

Ruhn bunu yapmayı nereden bildiğini sorduğunda, melek bu fikri verdiği için Rigelus'a minnet duyduğunu belirterek bir şeyler homurdanmış, sonra da konuyu kapatmıştı. Ardından Lidia'nın atmaya başlayan kalbinin sesini duyduğunda o kadar rahatlamıştı ki başka bir şey sormamıştı.

"Ruhn, dostum... uyuman gerek." Flynn sonunda odaya girip Ruhn'in yanındaki koltuğa oturdu. "Lidia uyanırsa seni çağırırım. Kıpırdasa dahi haber veririm."

Ruhn gözlerini yataktaki fazla solgun kadına dikmişti.

"Ruhn."

"Ona söylediğim son şey" diye fısıldadı Ruhn. "Benim için öldüğüydü."

Flynn iç çekti. "Eminim bunu gönülden söylemediğini biliyordun."

"Gönülden söylemiştim."

Arkadaşı yutkundu. "Aranızın bu kadar... bozulduğundan haberim yoktu."

"Yine de tüm bunları beni kurtarmak için yaptı" dedi Ruhn. Flynn'in dillendirmedeği neler olduğunu öğrenme isteğini görmezden geliyordu.

Suçluluk duygusu Ruhn'in içini kemiriyordu. Lidia, Geyik olarak korkunç şeyler yapmıştı. Hem Günişığı olmadan önce, hem de sonra. Ruhn'in asla unutamayacağı şeyler, yine de... düşündükçe başı dönüyordu. Öfkeden, suçluluk duygusundan ve diğer şeylerden.

Flynn omzunu sıktı. "Git uyu Ruhn. Sevgiline ben göz kulak olurum."

O sevgilisi değildi. Hiçbir şeyi değildi.

Buna rağmen Flynn'i duymazdan geldi. Koltuktan kalkmadı ama gözlerini kapattı. Uyku bastırana kadar nefes alıp vermeye odaklanmıştı.

"İnatçı herif" diye homurdandı Flynn. Yine de Ruhn'in üstüne bir battaniye attı.

Gün, dedi Ruhn aralarındaki boşluğa. Şimdi neredeyse her saat başı bunu yapıyordu. Gün, beni duyuyor musun?

Cevap gelmedi.

Lidia.

Daha önce ona hiç adıyla seslenmemişti. Burada bile.

Yalvarır gibi boşluğa seslenerek tekrar denedi. Lidia.

Ama sadece karanlığın uluması cevap verdi.

* * *

Hunt, "Demek Engerek Kraliçe?" dedi Tharion'a. *Derinlik Bombacı*'nın boş yemekhanesinde oturuyorlardı.

Tharion önündeki balık buğulamayı ve yosun salatasının ince liflerini didikliyordu. "O konuya hiç girmeyelim Athalar." Öğle yemeğini kaçırmış olsalar da artan yemeklerden birkaç tabağı açılardan kapmayı başarmışlardı.

"Haklısın." Hunt, Lidia'nın bir yolunu vurup verdiği ilk ışık sayesinde artık normal gücüne kavuşmuş olan kanatlarını esnetti. "Gelip bizi aldığın için teşekkürler."

Tharion başını kaldırıp Hunt'a baktı. Bunlar kasvetli, bomboş bakışlardı.

Hunt o duyguyu iyi biliyordu. Her dakika, her saniye o şekilde hissetmemeye çalışıyordu. Şimdi arkadaşlarıyla birlikte burada güvendedeyken, aklını dağıtacak fiziksel işkenceden kurtulmuşken o duygunun altında boğuluyordu.

"Holstrom bir sürü olduğumuzu söyledi" dedi Tharion. "Köpek benzetmesi pek hoşuma gitmese de bu yaklaşımı beğendim. Lidia infaz edilmenize birkaç gün kaldığını söyler söylemez... ne gerekiyorsa yaptık." Yani hemen hemen. Elbette bu o kadar kolay olmamıştı ama Et Pazarı'ndan çıkar çıkmaz her şeyini ortaya koymuştu.

Dün Hunt'a olup biten her şeyi özetlemişlerdi. Daha doğrusu bir kısmım. Lidia kendinde olmadığı için onun tüm bunları organize etmek adına kendi cephesinde neler yaptığını Hunt hâlâ bilmiyordu.

Bunların hiçbirisi gerçek gibi gelmiyordu. Hepsi o kadar imkânsızdı ki.

Hunt dün gece ter içinde uyanmış, yine o zindanlarda olduğunu sanmıştı. Işığı yakıp da nerede olduğunu gördüğünde gerçeği kavramıştı. Zifiri karanlığın içindeki o ilk anlar, nerede olduğunu anlayamadığı o anlar gerçekten katlanılmazdı.

Bryce'in yanında olmasını isterdi. Sadece yanında uyuyup ona başardığını hatırlatması için değil... en iyi arkadaşına ihtiyaç duyduğu için de.

Ama Bryce gitmişti. Onu uykusundan uyandıran bir gerçek de buydu. Rüyalarında eşinin yalnız başına uzay boşluğunda yuvarlandığını, dönmek üzere kaybolduğunu görüyordu.

Tharion, Hunt'ın başka şeyler düşünmeye başladığını sezmiş gibiydi çünkü usulca sordu. "Nasıl gidiyor Athalar?"

"Kanatlarım normale döndü" dedi onları sıkıca sırtına toplayarak. "Fakat duygusal olarak?" Omuz silkti. Dün gece bir saat düşün altında oturmuştu. Neredeyse kaynar akan su, zindanın kirini ve kanları temizlemişti. Tıpkı Bryce'ı tanımadan önce yaptığı gibi suyun üzerindeki kiri ve karanlığı temizlemesine izin vermişti. Ama suyla temizlenemeyecek bir iz vardı.

Tharion'ın bakışları şimdi Hunt'ın alına kaymıştı. "Bunu sana tekrar yapacak kadar canavarlar." Mer'in yüzü öfkeyle sertleşti.

"Haleyi alnıma yeniden koysalar da fark etmez, onlar birer canavar." Hunt bileğini kaldırıp damgayı açtı. Oraya damgalanmış önceki işareti yok sayan C harfi gitmişti. "Sence bir köle hâlâ prens olabilir mi?"

"Eminim o Fey pisliklerin bunu yasaklayan bazı yönetmelikleri vardır" dedi Tharion buruk bir gülümsemeyle. "Ama onların hakından gelebilecek biri varsa o da Bryce'tır."

Hunt göğsündeki acıyı bastırdı. Haleyi, damgayı görünce eşinin yüzünde belirecek dehşeti ve öfkeyi düşünmeye dayanamıyordu. Tabii geri dönerse.

Bu son düşünce hepsinden daha dayanılmazdı.

Hunt bunları kafasından atmaya çalışarak Tharion'a sordu. "Sen nasılsın?"

"Hemen hemen seninle aynı durumdayım ama idare ediyorum." Tharion yeniden yemeğini atıştırmaya devam etti. "Ben, şey..." Kahverengi gözlerinde gölgeler belirdi. "Dayanmaya çalışıyorum."

"Holstrom'dan haber yok mu?"

Tharion başını iki yana sallarken koyu kızıl saçları da sallandı. Mer sonunda çatalını elinden bıraktı. "Şimdi ne olacak?"

"Açıkçası..." Hunt kollarını metal masaya dayadı. "Bilmiyorum. Dün tek amacım ölmemektir. Ama bugün? Tek düşünebildiğim Bryce'ın nerede olduğu ve onu nasıl bulacağım." Ayrıca bu arada yaşamayı nasıl başaracağı.

"Sence Bryce gerçekten başka bir dünyaya mı gitti?"

Yemekhanenin parlak ışıkları masanın metal yüzeyine vuruyordu. "Cehennem'de olmadığına göre evet... Umarım başka bir dünyadadır ve güvendedir."

"Onu geri getirmenin bir yolunu bulacağız."

Hunt mer'e bunun neredeyse imkânsız olduğunu söyleme gereği duymadı. Midgard'da geri dönmesini sağlamak için bir portal açabilecek tek kişi Bryce'tı.

"Bryce, Asteriler hakkında öğrendiklerini yaymamı isterdi" dedi Hunt. "Ben de Okyanus Kraliçesi'yle başlamayı düşünüyorum. Kraliçe, Ophion'ın müttefiki değil ama onlara yardım ediyor." Eliyle içinde bulundukları gemiyi işaret etti.

"Öyle mi?" dedi Ketos alaycı bir sesle. "Ben de ranzama öğle yemeği için geldiğini sanmıştım."

"Öyleydi. Nasıl olduğunu görmek istemiştin" dedi Hunt. Ardından itiraf etti. "Ama aynı zamanda bir bağlantının olup olmadığını da öğrenmek istedim."

"Okyanus Kraliçesi'yle mi?" Tharion boğuk bir kahkaha attı. "Bari Ogenas'la bağlantım var mı diye de sor."

"Okyanus Kraliçesi, Asterilerin düşmanlarına yardım etmek için onca zahmete girdi" dedi Hunt parmaklarını masaya vurarak. "Nedenini öğrenmek istiyorum."

Tharion dikkatle yüzüne baktı. Bu bakış Hunt'a, Ketos'un neden Nehir Kraliçesi'nin istihbarat şefi olduğunu hatırlattı. Ne kadar kararlı olduğunu mer'den saklamaya kalkmadı.

"Peki" dedi Tharion ciddi bir sesle. "Yapabileceğim bir şey var mı diye bakacağım. Yalnız..." Yüzünü buruşturdu.

"Ne?"

"Kraliçenin kız kardeşi ve yeğeniyle olanları düşününce... işler yolunda gitmeyebilir."

"Şu an gemidesin ve kimse seni öldürmeye ya da Nehir Kraliçesi'ne geri göndermeye çalışmadı. Bu bir şeyler anlatıyor olmalı."

"Bunu söylemek ne kadar acı olsa da, bence bu benden çok Lidia'ya verdikleri önemle ilgili." Tharion iç çekti. "Hem inan bana, bu gemiye bindiğim andan itibaren Nehir Kraliçesi'nden kaçtığım için başıma gelmeyen kalmadı. Resmen bir paryayım."

"Şey... belki bundan faydalanarak Okyanun Kraliçesi'ni görüşmek üzere buraya gelmesi için kandırabilirsin."

Tharion kaslı kollarını kavuşturdu. "Hayatta olmaz."

"Bunu bir düşün" dedi Hunt. "Her ne yapmayı göze alabilirsen... minnettar olurum."

Tharion uzun parmaklarını kızıl saçlarının arasından geçirdi. "Evet. Evet, biliyorum." Mer metal bankın üstünde hareketlenerek daracak dalış giysisinin içinden bir telefon çıkardı. Ardından bir şeyler yazmaya başladı. "Sendes konuşmak için müsait mi bir bakayım." Zarifçe ayağa kalktı. "Bir şey öğrenirsem sana haber veririm."

Mer'in gözlerinde o her zamanki kıvılcımlardan eser yoktu.

"Teşekkürler" dedi Hunt. "Mutlaka haber ver." Tharion başını salladı ve yazmaya devam ederek uzaklaştı.

Hunt kendi balığını bitirdi, mer'den kalanları da yedikten sonra yemekhaneden çıktı. Geminin koridorları sessizdi. İyileşen kanatlarını esnetip gücünü tartarak camla çevrili koridorlardan sessizce yürüdü, dışarıda karanlık okyanustan başka bir şey yoktu. Tüm o çalkantılı sular, Okyanus Kraliçesi'nin büyüleriyle zapt ediliyordu. Hunt buna hayret etmekten kendini alamıyordu.

Birkaç kat yukandaki biyodoma gitmemişti. Bryce'la resmen eş oldukları yeri görmeye dayanamazdı.

Baxian'ı onlara tahsis edilen spor salonunda –gemideki düzinelerce salondan biriydi ve odalarına en yakın olanıydı– ağırlık kaldırırken buldu.

Hunt, melek şekil değiştirenin ağırlığın altında ofladığı bankın yanında durarak, "O kadar ağırlık için bir yardımcıya ihtiyacın var" dedi. "Bana söylemeliydin."

"Odanda değildin" dedi Baxian barı çıplak kaslı göğsüne indirirken. Göğüs kaslarının arasından ter akıyor, kahverengi teni parlıyordu. Kalbinin üzerindeki dövmeden -Danika'nın el yazısıyla yazılmış *Sevgiyle her şey mümkündür* yazısından- geriye sadece parçalar kalmıştı. Aynı dövmeyi bir daha nasıl yaptıracaktı ki... Hunt'ın kalbi sıkıştı.

Baxian devam etti. "Perilere seni görüp görmediklerini sordugumda öğle yemeğine gittiğini söylediler."

Hunt üç perinin -Malana, Sasa ve Rithi'nin- geldiklerinden beri hiç çıkmadıkları iç taraftaki küçük odaya uğramıştı. Yemekte Tharion ve ona katılmak isteyip istemediklerini sormuştu. Periler suyun altında oldukları için sürekli hafif bir panik duyuyorlardı. Yemeğe gelmek istememişlerdi. Ne gemiyi görmek istiyorlardı, ne de uçsuz bucaksız okyanusun dibinde olduklarını gösteren herhangi bir şeyi. Bu yüzden penceresiz odalarında kalmışlar, Koronal Adaları'ndaki yazlık villaları satan emlak komisyoncularıyla ilgili saçma sapan bir televizyon programının bölümlerini art arda izleyerek onlar için dev bir ölüm tuzağı anlamına gelen okyanus tarafından kuşatılmamış gibi davranmışlardı.

Onları televizyonun başına toplanmış görmek Hunt'ın içini sıplatmıştı. Lehabah olsa onlara bayılırdı. Lehabah da onlarla birlikte, burada olmalıydı. Hepsinin yanında olmalıydı.

Baxian gözlerini kaldırdığı ağırlıklara dikmişti. "Burada biraz vakit geçirmeye ihtiyacın vardı da."

"Neden?"

"Kötü düşünceler yüzünden" demekle yetindi Baxian.

"Demek öyle." Bunlar herhalde Ruhn'ın kanunun tadını da içeren düşüncelerdi. Baxian titreyen kollarla barı tekrar kaldırırken Hunt sessizce bankın arkasına dolandı. Barın üstünde rahat üç yüz kilo vardı. "Kaçtasın?"

"Seksen" diye hırıldadı Baxian. Kolları zorlanıyor, kanatları altında seğiriyordu. Hunt ağırlık barını yerine koyma işini üstlendi. "Amacım yüze çıkmak."

"Ağır ağır ilerle dostum."

Baxian soluk soluğa tavana bakıyordu, sonra gözlerini Hunt'a kaydırarak baş aşağı ona bakmaya başladı. "Ne oldu?"

"Sadece arkadaşımı kontrol etmek istedim."

"Ben iyiyim" dedi Baxian doğrulup ellerini kalçalarına koyarak. Kanatları plastik döşemeye sarkmıştı.

Hunt yalan söylediğini biliyordu, yine de başını salladı. Baxian konuşmak isterse zaten konuşurdu.

Dün tıp cadılarının odasında yattıkları sırada dikişler, iksirler ve acılar arasında Baxian'a her şeyi anlatmıştı. Bryce'dan, Geyik'ten ve öğrendikleri şeylerden bahsetmişti.

Baxian anlattıklarını sakince dinlemişti ama Geyik'in de işin içinde olması şokunu hâlâ atlatamadığı belliydi. Hunt onu suçlamazdı. O da buna inanmakta güçlük çekiyordu. Ama Baxian, Lidia'yla Hunt'tan bile daha uzun süredir çalışıyordu. Kafasındaki Geyik imajını değiştirmesi muhtemelen daha çok zaman alacaktı.

Baxian başıyla Hunt'ın yüzünü işaret etti. "Şu saçmalığı silmenin bir yolu var mı?"

Hunt, Zebani'nin arkasındaki ayna kaplı duvara bakmaya cesaret edemedi. Alnunu yeniden lekeleyen o haleyi görmeye dayanamayacaktı. Mürekkebin arada bir derisini yakmış hissettiğine yemin edebilirdi. Daha önce hiç böyle olmamıştı, Rigelus tarafından yapılan bu hale daha farklıydı. Daha kötüydü. Adeta canlı gibiydi.

"Hayır" dedi Hunt. "Geçen sefer haleyi Hypaxia Enador silmişti. Yani bu gemide saklanan bir cadı kraliçe yoksa şimdilik onunla yaşamayı öğrenmek zorunda kalacağız."

"Rigelus tam bir pislik. Her zaman öyleydi." Baxian elinin tersiyle alnunun terini sildi.

Hunt başını yana eğdi. "Cidden sende ne değişti? Bu Baxian Argos sadece Danika'nun eşin olduğunu öğrenmenin sonucu mu?"

Ölmüş eşinin lafını açmak muhtemelen riskliydi. Bir eşi kaybetmek ruhunun yarısını kaybetmek demekti, eşin olmadan yaşamak bir işkenceydi.

Baxian kanatlarını sertçe bedenine yapıştırarak, "Geçmişten konuşmak istemiyorum" dedi. Hunt da konuyu kapattı.

"Öyleyse bundan sonra atacağımız adımlardan konuşalım" dedi Hunt. Hâlâ biraz tutuk olan kendi kanatlarını toplamıştı. Bir gün sonra tamamen normale dönmüş olacaktı.

"Konuşacak ne var ki? Büyük resim: Asteriler gitmek zorunda."

Hunt sessizce güldü. "Aynı fikirde olmamıza sevindim." Tharion, Sendes'in Okyanus Kraliçesi'yle temas kurmasını başarsın diye dua ediyordu... ve kraliçe de onlarla aynı fikirde olsun diye.

Yıllardır tanıdığını sandığı adamı dikkatle süzdü. "Sandriel'in eski triarii'sinden bazılarının da gizli anti emperyalist olabileceğini ummak çok mu abartı olur?"

"Şansını zorlama. İki kişi zaten yeterince fazla. Seni de katar sak üç."

Neyse ki Hunt, Sandriel'in gerçek triarii'sinde hiç yer almamıştı. Sadece Sandriel'e zincirlendiği yıllarda hayatta kalmak için pisliklerine katlanmak zorunda kalmıştı. Hunt o yılları hatırlamanın bile canlandırmaya yettiği tanıdık ürpertiye görmezden gelerek sordu. "Ama sen ve Lidia aslında ikinizin de..."

"Hayır. Bilmiyorduk. Onun da Pollux kadar kötü olduğunu sarıyordum." Baxian soluklanarak tekrar alnundaki terleri sildi. "Sence Lidia başaracak mı?"

Hunt çenesini ovuşturdu. "Umarım. Ona ihtiyacımız var."

"Ne için?"

Hunt eski düşmanına -şimdi dostu saydığı adama- gülümsedi. "O pisliklere yaptıklarının bedelini ödetmek için."

* * *

Tharion kendini toplamaya çalışıyordu. Her şeye rağmen arkadaşlarını Asterilerin zindanlarından kaçırmayı başarmışlar, hatta

bir adım ileri gidip Lidia Cervos'u da kesin bir ölümden kurtarmışlardı.

Gerçi bunun bir önemi yoktu. Holstrom orada kalmıştı. Tharion'ın hayatını mahvettiği Holstrom.

Sadece Ithan'ın hayatını değil, kurtların geleceğini de mahvetmişti. O Fendyr vârisi onun yüzünden ölmüştü. Teknik olarak Holstrom yüzünden ölmüştü ama... Tharion'ın yanlış tercihleri olmasaydı bunların hiçbiri olmayacaktı.

Gemiye bindiğinden beri bütün günü kusarak geçirdiğini kimseye belli etmemişti. Bunun sebebi hem Engerek Kraliçe'nin zehrini bırakmış olması, hem de yaptıklarının ve dönüştüğü kişinin yarattığı tiksintiydi.

Ariadne kimbilir nereye satılmıştı. *Kime*. Gerçi teknik olarak satılmış sayılmazdı çünkü Engerek Kraliçe onun sahibi değildi ama... Ari, Holstrom'u öldürmek zorunda kalmamak için gitmişti. Ya da Engerek Kraliçe onu buna inandırmış, başmdan beri ringde Ithan'ın karşısına Sigrid'i çıkarmayı planlarken avantajlı bir anlaşma yapmıştı.

Dibin dibinde bir seviye varsa, Tharion orayı bulmuştu.

Dişlerini sıkmayı bırakıp Sendes'e konsantre olmaya çalıştı. Sendes köprüünün ortasında askerlerinden birinin verdiği raporu dinliyordu.

Köprüdeki diğer teknisyenlerin ya da görevlilerin hiçbiri Tharion'la konuşmuyordu. Ona bakmıyorlardı bile.

En azından burada kimse ona hain demiyordu. Ama Nehir Kraliçesi'nden kaçtığını hepsi biliyordu. Nehir Kraliçesi'nin bu gemide ne kadar az sevildiği düşünülünce bunun daha çok merlerden kaçmış olmasından kaynaklandığı belliydi. Onlardan.

Tharion köprüdekilere elinden gelse kendinden kaçacağını haykırmak istedi.

Sendes sonunda askerini gönderip Tharion'a döndü. "Kusura bakma."

Tharion elini şöyle bir salladı. Ona ve bu gemiye o kadar çok şey borçlulardı ki Sendes'in hiçbir şey için özür dilemesine gerek

yoktu. "Bugünlerde tek söylediğim buymuş gibi hissediyorum ama senden bir iyilik isteyecektim."

Sendes hafifçe gülümsedi. "Elbette."

Tharion kendini topladı. "Okyanus Kraliçesi'yle temas kurmak istersem... Ben, Hunt Athalar ve kraliçe arasında bir görüşme ayarlamak istersem bize yardımcı olabilir misin?"

Sendes yutkundu. Bu iyiye işaret değildi.

"Bu seni zor duruma sokacaksa" dedi Tharion hemen. "Hiç sorun değil. Ama Athalar'a sana soracağımı söylediğim için..."

"Çok şanslısın" dedi Sendes üzgün bir sesle. "Okyanus Kraliçesi yarın buraya geliyor."

Tharion şaşkınlığını bastırdı. "Tamam" dedi dikkatle. "Sanki... endişeli gibisin."

Sendes yakasını çekiştirdi. "Kraliçe seni görmek istiyor. Hepinizi."

Tharion kaşlarını kaldırdı. "Öyleyse sorun çözüldü demektir."

"Sesinden anladığım kadarıyla... kraliçe burada olmandan pek de memnun değil." Sendes yüzünü buruşturdu. "Bunun Engerek Kraliçe ve Nehir Kraliçesi'nin seni barındırdığı için onu savaşa tehdit etmesiyle bir ilgisi var mı?"

Hassiktir.

Ithan her nasılsa ofisin kapısına doğru sıçrayan kitaba doğru atıldı, kemiklerinde yankılanan bir gümbürtüyle kitabın üstüne kapaklandı.

Kitabın kapıdan çıkıp gitmek için altında kıvrandığını görünce dehşete kapıldı.

“Kes şunu” diye hırladı Jesiba yazı yazmaya devam ederken.

Ithan tüm ağırlığını kaçmaya çalışan kitaba verdi.

“Yeter” dedi Jesiba sertçe, sesindeki buyurgan ton karşısında kitap kıpırdamayı kesti.

Ithan yine de kitabın sahibesine bütünüyle itaat ettiğinden emin olana dek kıpırdamadı. Hafifçe doğrularak mavi deri ciltli kitaba baktı. Sırtını dikleştirdikten sonra elini kitaba uzattı.

Ama kitap olduğu yerde kıpırdamadan duruyordu. Sıradan bir kitap gibiydi...

Aniden Ithan'ın parmaklarını kapmaya çalışınca yine kitabın üstüne kapandı.

“Lehabah çok daha fazla işe yarıyordu, hem de daha az yiyordu. O kadar yiyecek nereye gidiyor kurt?”

Ithan yeniden kitapla boğuşmaya başladığı için cevap veremedi, cildi kollarıyla sıkıca sarıyordu. Göğsüne bastırarak ayağa kalktı, ardından kendisi bir sandık daha boşaltırken kitabın *durması gereken* rafa doğru yürüdü...

“Yeter dedim” dedi Jesiba tekrar. Kitap kollarında donup kaldı. Ithan kaçmasına fırsat vermeden kitabı rafa koydu. Sonra *siktir git* der gibi iyice yerine itti.

Kitap da onu itti, sanki raftan atlayıp üçüncü round için Ithan'a saldıracaktı ama birden kitabın sırtında altın sarısı bir ışık belirdi ve bir bariyer tekrar yerine oturdu. Bunlar büyüülü kitapları mühürleyen büyülerdi. Kitap bariyere çarptı... ve daha ileri gidemedi.

"Önceki büyüülü korumayla onu alt ettiğimi sanmıştım" dedi Jesiba masasından. "Bunu da geçsin de görelim."

Kitap cevap verir gibi rafta takırdadı. Ithan kitabı ters çevirdikten sonra büyüücüye döndü.

Bir gündür hiç durmadan çalışıyordu. Sandıkları açıyor, içindekileri gözden geçiriyor, tasnif ediyor, sanat eserlerini yeniden sarıyor, üstlerine yeni nakliye etiketleri yapıştırıyordu. Hepsini angarya işlerdi ama oyalanmış oluyordu.

Böylece ellerindeki kanı düşünmemiş oluyordu. Gerçekten bu yeraltı labirentinin bir yerinde buzun içinde tutulduğunu umduğunu cesedi de.

Roga'nın ofisinden hiç çıkmamıştı. Roga, Hane'nin özel mutfağından yiyecek getirtmişti ve dinlenmek isterse de köpek gibi halının üstüne kıvrılmasını söylemişti.

Ithan hakareti görmezden gelerek öyle yapmıştı ve o kadar derin uyumuştı ki Roga onu uyandırmak için ayağıyla dürtmek zorunda kalmıştı.

Roga güzel haberler getirmiş olmasaydı buna itiraz edebilirdi. Hunt Athalar, Ruhn Danaan ve Baxian Argos; bütün Omurga'yı yakıp kül eden bir kurtarma operasyonu ile Asterilerin zindanlarından kaçırılmıştı.

Bunu Geyik yapmıştı. Tharion, Flynn ve Dec yapmıştı. Bir şekilde başarmışlardı. Duyduğu rahatlama yüzünden boğazı acı verecek kadar tıkanmış, bir yandan da onlara yardım edememenin verdiği utançla dolmuştu.

Ondan sonra Ithan ve Jesiba pek az konuşmuştu. Roga genelde telefonda müşterilerle konuşmuş ya da ona anlatmadığı Hane toplantılarına katılmıştı. Fakat şimdi... Ithan rafa, yine onu yerinde tutan büyüleri itmeye çalışan büyüülü kitaba bir bakış attı.

"Zirve esnasında" dedi Ithan kavgacı kitabı görmezden gelerek. "Micah sendeki kitapların Parthos kütüphanesinden geldiğini

söylemişti." Amelie zirveden sonra bunun dedikodusunu yapmıştı. "Hepsinin oradan kalan kitaplar olduğunu söylemişti."

"Hımm" diye mırıldandı Jesiba klavyesinde yazı yazmaya devam ederken.

Ithan, Jesiba'nın masasının önündeki sandalyeye çöktü. "Parthos'un bir efsane olduğunu sanıyordum."

"Kitaplar ise tam tersini söylüyor, değil mi?"

"Peki gerçek nedir?"

"Vanirlerin kolay kolay kabulleneceği bir gerçek değil." Jesiba yazmayı bıraktı. Gözlerini bilgisayar ekranının üstünden Ithan'ın gözlerine dikti.

"Amelie Ravenscroft'ın söylediğine göre, Micah kütüphanenin Asterilerden önceki iki bin yıllık bilgi hazinesini içerdiğini söylemiş."

"Yani?" Jesiba'nun yüzü ifadesizdi.

Ithan öfkeli kitabı işaret etti. "Yani insanların büyü gücü mü varmış?"

Jesiba iç çekti. "Hayır. Buradaki büyülü kitapların... kütüphanenin koruyucusu olmaları gerekiyordu. En azından yüzyıllar önce onları bu amaçla büyülemiştim. Kitapları çalmaya kalkanlara saldırımları, kitapları savunmaları için." Ithan, Bryce'ın bu kitaplardan birinin Micah'la dövüşürken ona yardım ettiğinden bahsettiğini hatırladı. "Ama kitaplar kendi isteklerine göre hareket etmeye başladı. Adeta... bilinçlendiler." Jesiba ters ters yaramaz kitaba baktı. "Ben üzerlerindeki yaşam büyüsünü bozmaya çalıştığımda, varlıkları geri alınamayacak kadar kalıcı hale gelmişti. Bu yüzden koruyuculara gardiyanlık etmesi için Lehabah gibi gözcülere ihtiyaç duydum. Kaçmalarını, daha fazla bela olmalarını engellemek için."

"Neden onları satmıyorsun?"

Jesiba ters ters baktı. "Çünkü içlerinde *benim* büyülerim yazılı. Bu bilgilerin dünyaya yayılmasına izin veremem." Roga, Alev ve Gölge Hanesi'nden kaçıp kendine büyücü demeye başlamadan önce bir cadıydı. Ithan o uzun ömrü boyunca neler gördüğünü tahmin bile edemiyordu.

"Peki içinde neler yazıyor? Parthos kitaplarının?"

Klavye tekrar takırdamaya başladı. "Hiçbir şey. Ve her şey."

İthan sessizce güldü. "Her zamanki gibi üstü örtülü bir cevap." Jesiba yazmayı yeniden kesti. "Çoğu insana sıkıcı gelirler. Bazıları karmaşık matematik kitaplarıdır, hayali sayılar üzerine ciltlerce kitap var. Bazıları felsefi eserler. Bazıları oyun... trajediler, komediler, bazıları da şiir."

"Hepsi Asterilerden önceki döneme mi ait?"

"Asteriler fethetmeden çok önce Midgard'da büyük bir medeniyet yaşıyordu." Jesiba hüzünlenmiş gibiydi. "Bilginin her çeşidine önem veren bir medeniyet. Öyle ki Asteriler ve Vanirler kitapları yakmaya geldiğinde yüz binlerce insan o kitapları korumak için Parthos'a yürümüştü." Başını iki yana salladı, gözleri uzaklara dalmıştı. "İnsanların kitapları ve öğrenmeyi, uğruna ölümü göze alacak kadar çok sevdiği bir dünya. Böyle bir medeniyet düşünebiliyor musun? Yüz binlerce kadının ve erkeğin bir *kütüphaneyi* savunmak için yürümesi... şimdi kulağa şaka gibi geliyor." Gözleri ışıldadı. "Ama savaştılar ve öldüler. Hepsi de kitapları gizlice gemilere yükleyen kütüphane rahibelerine zaman kazandırmak içindi. Vanir askerleri kitapların çoğuna el koydu, rahibeler de yakıldı, hem de sevgili kitapları çıra olarak kullanılarak. Ama gemilerden biri..." Jesiba'nın dudakları yukarı kıvrıldı. "*Griffin*. Vanirlerin ağlarından kaçtı. Haldren'ı aşıp Valbara'ya sığındı."

İthan yavaşça başını iki yana salladı. "Başka kimse bilmezken sen tüm bunları nereden biliyorsun?"

"Merler birazını biliyor" diye geçiştirdi Jesiba. "Merler, Okyanus Kraliçesi'nin emriyle *Griffin*'in denizi geçmesine yardımcı oldu."

"Neden?"

"Orasını merler bilir."

"Peki sen bunu nereden biliyorsun? Bu koleksiyonu nasıl ele geçirdin?"

"Kemik bekleyen köpek kadar ısrarcısın gibi bir benzetme yapmak da istemiyorum ama..." Jesiba dizüstü bilgisayarını yavaşça kapattı. Parmaklarını kavuşturup ellerini bilgisayarın üstüne koydu. "Quinlan çenesini ne zaman kapatması gerektiğini iyi bilirdi. Bu kitapların, Parthos rahibelerinin taktığı Archesia kolyelerinin bende ne aradığını asla sormadı."

Ithan'ın ağzı kurudu. "Nesin... kimsin sen?" diye fısıldadı.

Jesiba bir kahkaha attı. Ithan rafta birkaç kitabın takırdadığına yemin edebilirdi. Roga parmağını şıklatınca nefesi kesiliverdi.

Jesiba'nın kısa saçları uzayıverdi, yüz hatlarını yumuşatan uzun bukleler halinde aşağı döküldü. Makyajı silindi, daha genç... daha masum bir yüz ortaya çıktı.

Hem Jesiba'ydı, hem de değildi. Gençliğin ışıltısı içine hapsedilmiş bir Jesiba gibiydi. Masumiyetin. Ama sesi her zamanki kadar bitkin çıkıyordu. "Yalan söylediğimi sanma diye... Her zaman dönüştüğüm form budur... bu forma dönüşebilmek için istemem yeterli."

"Yani sen... büyüyle görünüşünü değiştirebiliyor musun?"

Jesiba gülümsemedi. "Hayır. Bir iblis tarafından lanetlendim. Gemime ve içindeki kitaplara el koyan bir prens tarafından."

Ithan'ın kalbi deli gibi atmaya başladı.

"Apollion, *Griffin*'i bulduğunda Haldren Denizi'ne varmak üzereydik." Jesiba'nın sesi soğuk çıkıyordu. "Apollion, Parthos'taki faciayla sonuçlanan direnişi ve rahibelerin kitaplarıyla birlikte yakıldığını duymuştu. İnsanların uğruna ölümü göze alacak kadar değer verdiği şeyin ne olduğunu merak etmişti. Ona bilgiden daha büyük bir güç, öğrenmekten daha etkili bir silah olmadığını söylediğim zaman beni anlamadı." Jesiba acı acı gülümsedi. "Bana inanmayı reddetti. Ona gerçeği söylememek gibi bir saygısızlıkta bulunduğum için beni lanetledi."

Ithan güçlükle yutkundü. "Ne tür bir lanet bu?"

Jesiba şimdi daha uzun olan saçlarını, daha yumuşak yüz hatlarını işaret etti. "Ona kitapların gerçek gücünü gösterene kadar hiç değişmeden yaşamak. Apollion hâlâ kitapların birer silah olduğuna, bir gün yaşamaktan usanıp kitapları teslim edeceğime ve kitapların sözde gizli silahlarını açıklayacağıma inanıyor."

"Ama... senin bir cadı olduğunu sanıyordum."

Jesiba omuz silkti. "Bir süreliğine öyleydim. Yaşlanmayı durduran bir kadını hangi sınıfa sokarsın? Daima lanetlendiği zamanki yaşına ve fiziksel durumuna dönüşen bir kadını? Parthos'ta rahibe arkadaşlarımla geçirdiğim yıllar benim için çok değerliydi.

Cadı hanedanları ortaya çıktığında onlarda da benzer bir dostluk bulabileceğimi sandım. Bir yuva."

"Yani sen... Parthos'ta bir *rahibe* miydin?"

Jesiba başını salladı. "Rahibe, cadı... şimdi de büyücü."

"Ama bir insansan büyü gücün nereden geliyor?" Jesiba, Apollion'un ona uzun bir ömür bahsettiğini söylemiş ve güçten bahsetmemişti.

Roga'nın gri gözleri uzun yıllar önce açıldığı fırtınalı deniz gibi karardı. "Apollion gemimi bulduğunda çok güçlüydü. Sirius'u yeni yutmuştu. İsteyerek yaptığını sanmıyorum ama büyüsü... dokunduğu zaman bir şeyi bana transfer etti."

Dokunduğu kelimesini öyle bir söylemişti ki Jesiba'nın ona yapılan şeye nasıl baktığını tam olarak anladı.

"Sonsuz gençliğin ötesinde güçlerim olduğunu anlamam biraz zaman aldı" dedi Jesiba sakın bir sesle. "Neyse ki on beş bin yılda bu güçlerde iyice ustalaştım. Benim bir parçam haline gelmelerine, kitapların yaptığı gibi kendi başlarına bir yaşam sürmelerine izin verdim."

Ithan dehşet içindeydi. "Yeniden... yaşlanmaya başlamak mı istiyorsun?"

Bu tehlikeli bir soruydu ama Jesiba onu şaşırtarak cevap verdi. "Henüz değil" dedi sesini biraz alçaltarak. "Vakti geldiğinde."

"Neyin vakti?" diye sordu Ithan.

Jesiba omzunun üstünden küçük kütüphaneye, sonunda sakinleşip yüzünü asmış gibi görünen gözüpek kitaba baktı. "Bu kitapların sonunda güvende olacağı bir dünyanın ortaya çıkma vakti."

Bryce, Güz Kralı'nı çalışma odasında buldu. Kralın kızıl saçları sabah güneşinde parlıyordu. Masasının üstündeki Yıldız Kılıcı'na ve Doğrucu'ya bakarak düşüncelere dalmıştı.

Demek Bryce'ın dün gece söyledikleri hedefini bulmuştu. *Güzel.*

"Hem çok yakın, hem çok uzak. Değmez" diye mırıldandı Bryce kapıyı kapatıp masaya doğru yürürken.

Güz Kralı'nın gözlerinde alevler belirdi. "Ne istiyorsun kızım?"

Masanın etrafından dolaşıp babasının koltuğunun arkasında durdu ve silahlara onun durduğu açıdan baktı. Güz Kralı, kızının yakınında olması bile mide bulandırıcı bir şeymiş gibi kaşlarını çatmıştı. "Annem sana beni kurtarmaya çalıştığı gece olanları hiç anlattı mı? Haydutların annemi ve Randall'ı yakaladığında olanları?"

"Yerinde olsam sözlerime dikkat ederdim" diye hurladı babası.

Bryce gülümsedi. "Randall yıllardır eline silah almamıştı. Cep-heden döndüğü zaman bir daha asla silah kullanmayacağına yemin etmişti. Kendini Solas'a adamak üzereyken Başrahip üç yaşındaki kızıyla birlikte senden kaçan yalnız bir anneye yardım etmesini istedi. O gece senin o ezik muhafızların bizi yakaladığında... Randall ilk kez eline yeniden silah aldı. Senin güvenlik şefini başından vurdu. Bunu her saniyesinden nefret ederek yaptı. Ama yine de yaptı. Çünkü o anda -sadece üç günlük bir kaçıştan sonra- anneme âşık olduğunu anladi. Onun için yapamayacağı hiçbir şey olmadığını da."

Güz Kralı öfkeyle yüzünü buruşturdu. "Bu hikâyeyle anlatmak istediğin bir şey var mı?"

"Şunu anlatmak istiyorum" dedi Bryce babasına doğru eğilerek. "Ben sevgiyi sadece annemden öğrenmedim. Babamdan da öğrendim. Gerçek babamdan. Çatlayacak kadar kuskandığın zayıf, insan babamdan. O bana sevdiklerim için canım pahasına savaşmayı öğretti."

"Bu işten sıkıldım." Güz Kralı çekilmeye yeltendi ama Bryce onu kolundan tuttu.

"Sen mi ben mi? Daha ağzını açtığın anda sıkıldım."

Taş tıkrıdadı.

Güz Kralı geri çekildi ama her şey için çok geçti. Gorsian kelepçe bileğine geçmişti bile.

"Seni küçük sürtük" diye tısladığı sırada, Bryce diğer bileğindeki kelepçeyi de yere attı. "Kiminle uğraştığının farkında değilsin..."

"Farkındayım. Beş para etmez, zavallı bir ezikle."

Güz Kralı ayağa fırladı ama Bryce, Doğrucu'yu ve Yıldız Kılıcı'nı almıştı bile. İkisini de ona doğrulttuğunda babası olduğu yerde kaldı.

Bryce elinde bıçak ve hançerle, "Anlaşmamız şöyle" dedi sakince. "Bana karşı koymayacaksın, ben de bunları kullanarak karnında hiçliğe açılan bir portal oluşturma deneyine girişmeyeceğim."

Kelepçe onu olduğu yerde tutarken Güz Kralı'nın gözlerinde alevler belirip söndü.

Bryce başını yana eğerek gülümsedi. "Bu arada, kılıç ve hançer hakkında verdiğin bilgiler için teşekkür ederim. İşe yarar bir şeyler biliyor olabileceğini düşünmüştüm. Bütün hizmetçileri göndermen çok kötü oldu, değil mi? Çılgınlıklarını duyacak kimse yok."

Güz Kralı'nın yüzü öfkeden bembeyaz oldu. "Buraya bilerek geldin."

"Suçumu itiraf ediyorum" dedi Bryce saçlarını omzunun üstüne savurarak. "Yüzyıllardır araştırma yaptığını biliyordum. Yıldız Kılıcı'nı ve sırlarını takıntı haline getirmiş tek kişisin. Seçilmiş Kişi'nin seni reddetmesi ne kadar üzücü. Yani buraya sorulanma cevap bulmak için geldim. Böyle bir silahın tam olarak neler yapabileceğini öğrenmek için. Galaksiler ötesinden gelen dostlarımız-

dan nasıl kurtulacağımızı." Sırıttı. "Sen buraya ne için indiğini sanmıştın ki?"

Güz Kralı ters ters baktı.

"Ah, doğru ya" dedi Bryce. "Ben senin aptal, beceriksiz kızıyım. Buraya da yanlışlıkla indim, değil mi?" Elinde olmadan bir kahkaha attı. "Belki de Luna'nın sana bir hediye falan gönderdiğine inandın. Tanrıların sana lütufta bulunduğuna ve bunun Urd'un takdiri olduğuna inandın."

Güz Kralı'nın sessizliği yanılmadığını gösteriyordu.

Bryce dudaklarını bükerek yüzünü asar gibi yaptı. "Şansına küs. Kelepçe için de şansına küs. Ama Ruhn'm odasında sakladığı anahtarları kullanmam bence iyi oldu. Bir keresinde bana bundan bahsetmişti. Onu bu kelepçelerle bağlayıp yaktığın zaman o anahtarları kullanmak zorunda kalıyormuş. Karşı koyamaması için ona bu hoş şeyleri takıyormuşsun. Bu o kadar sık oluyormuş ki onu acı çekmesi için odasına geri gönderdiğinde kelepçelerden kurtulabilmek adına kendine bir anahtar yaptırmış, onu masasının çekmecesinde saklıyormuş."

Güz Kralı yine cevap vermedi. Alçak herif bunları inkâr edemezdi.

Bryce dişlerini gösterdi, görüş alanını akkor halinde bir öfke kapladı. Ama sesi buz gibi soğuktu. "Doğrusunu istersen, seni şuracıkta öldürmek isterdim. Hem annem, hem de Ruhn için. Ve kendim için de." Başıyla kapıyı işaret etti. "Ama bir anlaşma yaptık, değil mi? Ayrıca bugün heyecan verici bir randevum var."

Güz Kralı'nın gözlerinde saf ölüm belirdi. "Asteriler seni öldürür."

"Olabilir. Ama sen bundan bahsederek onlara yardımcı olmayacaksın." Yıldız Kılıcı'nı Güz Kralı'nın yüzüne doğrulttu. Kılıcın ucuyla burnunu dürterken babası hareket etmeye cesaret edemiyordu. "Tüm elektronik aletlerin fişini çekip internetini kapatman ne kötü oldu. Bodrumdaki dolaptan yardım çağırman ne yazık ki mümkün olmayacak."

Güz Kralı öfkeden boğulacak gibi oldu. "Bu..."

"Ah, merak etme" dedi Bryce. "Oraya senin için bir kova, biraz da su koydum. Herhalde aptal muhafızlarından biri burada neler olduğunu merak edip kontrol etmeye gelene kadar yeter." Düşünüyormuş gibi yaptı. "Tabii büyülerini aşmakta biraz zorlanabilir."

"Sen de öyle."

"Üzgünüm ama hayır, ben zorlanmayacağım. Işınlanmaya karşı önlem almamışsın. Ne büyük bir nimet... ışınlanmaya karşı büyü yapmak aklıma bile gelmedi, değil mi? Çok şanslıyım."

"Yerinde olsam bundan sonra atacağım adımlara çok dikkat ederdim, yoksa..."

"Evet, evet." Bryce elindeki kılıçla kapıyı işaret etti. "Hadi gidelim. Yeraltı meskenin seni bekliyor."

Bryce aşağı indirirken Güz Kralı karşı koymaya kalkmadı, elindeki silahların gücünden çekindiği belliydi.

Vesperus iki bıçağın altında kıvrandığından beri Bryce'ın aklını kurcalayan bir şey vardı. Kardeşinin Güz Kralı'nın Yıldız Kılıcı takıntısı hakkında anlattıklarını hatırlamış ve hançer hakkında da bir şeyler biliyor olabileceğini düşünerek bir kumar oynamıştı.

Bu hayatında verdiği en zor karar olmuştu: Portala onu doğrucu eşine götürmesini buyurmak yerine buraya gelmek, bu oyunu oynamak. Ama korktuğu gibi Hunt hâlâ zindandaydı ve orada görülmek fazla riskli olacaktı. Ayrıca bu bilgi çok önemliydi.

Ama şimdi biraz daha fazlasını biliyordu. Yıldız Kılıcı ve Doğrucu hiçliğe bir portal açabiliyordu, o hiçlik her ne ise. Şimdi geriye bir tek silahlarla bunun nasıl yapıldığını öğrenmek kalmıştı.

Güz Kralı'nın, Midgard'da kılıç ve hançer hakkında daha fazla bilgiyi nerede bulacağını söylemesi de iyi olmuştu.

Kılıçla bodrum kattaki kapağı açık dolabı gösterdiğinde Güz Kralı durdu. Evin büyük bölümü gibi dolap da ateşe karşı dayanıklıydı. Gorsian kelepçelerden kurtulmayı başarsa bile, Güz Kralı'nın kalın çelik kapağı kırıp dışarı çıkması muhtemelen biraz zaman alacaktı.

Güz Kralı dolaba girerken hırladı. "Bu yaptığın yüzünden seni de o sürtük anneni de geberteceğim."

Bryce biraz daha içeri girmesini işaret etti. "Randevunu yarına yazarım."

Ardından dolabın kapağını yüzüne kapatıp kilitledi. Güz Kralı hemen kapağa yüklendi ancak metal sarsılsa da açılmadı.

Bryce, Yıldız Kılıcı'nu omzuna atıp ısıklık çalarak bodrumdan çıktı.

Yapılacak çok fazla şey vardı. Gidilecek yerler. Görüşülecek kişiler.

Ve öğrenecek daha fazla şey.

* * *

Bryce beş dakika sonra Güz Kralı'nın çalışma odasındaki masanın çekmecesinden telefonunu çıkardı. Telefon kapanmıştı, odayı çabucak araştırdı ama onu açabilmek için şarj kablosu bulamadı. Telefonu taytının beline soktuktan sonra masanın üstüne bıraktığı Yıldız Kılıcı'nu ve Doğrucu'yu aldı.

Güz Kralı'nın prizması bıraktığı yerde duruyordu. Pencereden sızan tek bir ışık huzmesi prizmadan geçerek güneş sistemi modelindeki altın gezegenlerden birinin -Midgard'ın- üstünde bir gökkuşağı oluşturunuyordu. Işık parçalara ayrılıyordu. Şerit şerit soyluyordu.

Vesperus'la yaşadığı o son anların ve Güz Kralı'yla birlikte geçirdiği günlerin karmaşasında Silene'den aldığı büyüyü keşfetmeye vakti olmamıştı.

Büyüye sahip olabilmesinin Silene'in onu gelecekteki mirasçılar için oraya bırakmış olmasından kaynaklandığını düşünüyordu. Peki neden almamışlardı? Gerçeği doğrudan Silene'in ağzından duyan oğlu neden almamıştı? Bryce artık bunun cevabını alamayacağını biliyordu. Ama şimdi içinde taşıdığı güç hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışabiliirdi.

Derin bir nefes alarak büyü gücünü topladı. Nefesini salarken prizmaya yıldız ışığından bir ışın gönderdi, gücü her zamankinden daha hızlıydı.

Yıldız ışığı prizmaya çarptı, içinden geçti ve...

"Vay."

Prizmanın diğer tarafından çıkan şey bir gökkuşağı değildi. İlgisi bile yoktu.

Ne gördüğünü anlaması biraz zaman aldı, karşısındaki şey renk gradyanı şeklinde bir yıldız ışığı demetiydi. Gökkuşağı renklerle doluyken bu ışık demeti parlak beyazdan başlayıp siyaha doğru gidiyordu.

Bir anti gökkuşağı gibiydi. Işık giderek kararıyor, yıldız ışığı damlacıkları en üstteki huzmeden en alttaki karanlık kuşağa yağıyor, aşağıda hiçlik tarafından yutuluyordu.

Günün solan ışığı gibi... alacakaranlığın.

Bu ne anlama geliyordu? Bryce ışığının daha önce saf olduğundan emindi ama şimdi, gücü Silene'in gücüyle karışmışken... ışığının içinde karanlık da vardı. Derinlerde gizliydi.

Et in Avallen ego.

Bu, gücünde bir fark yaratıyor muydu? Bryce'ta? Şimdi o karanlık tabakasına da sahip olmak?

Bryce soruyu kafasından attı. Bunu sonra da düşünebilirdi. Şimdi ise...

Masada duran defterleri ve kâğıtları alıp spor ceketinin önüne tıktırdı.

Sonra masanın üzerindeki prizmayı birkaç santim kenara iterek odanın bir ucundaki cihaza doğru çevirdi. Güz Kralı bu cihazın daha fazla güç ekleyerek ışığı yeniden toplayabileceğini söylemişti. Peki ışık iki prizmadan da geçip ortada buluşursa ne olurdu? Onca büyü çarpışırsa ne olurdu?

Çarpışan ışıklar, birbirine çarpan o küçük büyü parçaları enerji üretecekti. Ve Bryce'ı bir batarya gibi dolduracaktı.

Yani Bryce böyle umuyordu.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var" diye mırıldandı kendi kendine.

Cthona'ya dua ederek iki ışık huzmesi gönderdi, huzmeler bir yay çizdikten sonra doğruca prizmaların içine daldı.

Prizmalardan dışarı fırlayan ışık huzmeleri birbirine doğru atıldı. Işık şeritleri karanlığa gömüldü, Bryce'ın gücü en temel, en saf haline indirgendi. Huzmeler çarpıştı. Birleştikleri yerde ışık ve karanlık, karanlık ve ışık birbirine çarptı.

Bryce patlamanın tam ortasına adımını attı.

Gücünün içine adım attı.

Birden ışık saçmaya başladı. Saçları havalandı. Kalemler, kâğıtlar ve diğer ofis malzemeleri de havaya fırladı.

Böylesi bir aydınlık ve karanlık... güç ikisinin buluşmasında yatıyordu. Bryce karanlığın aydınlığı nasıl şekillendirdiğini şimdi anlıyordu.

Ama o çarpışan güç... işte ihtiyacı olan takviye buydu.

Ortaparmağını kaldırarak yere, Güz Kralı'nın somurtup oturduğu bodrum kata doğru bir hareket çekti, ardından villadan olmayı en çok istediği yere ışınlandı.

Eve. Midgard'ın neresinde olursa olsun.

Çünkü evi artık sadece fiziksel bir yer değildi, aynı zamanda bir kişiydi.

Silene, Theia ve Aidas'tan bahsederken böyle demişti, ruhları başka dünyalardan gelip birbirini bulmuştu çünkü onlar eştiler. Birbirlerinin eviydiler.

Bryce için ev Hunt'tı ve hep öyle olacaktı.

* * *

Ruhn'ın üstüne öyle bir yorgunluk çökmüştü ki boynu tutulduğu halde koltuğunda daha rahat bir pozisyona geçme zahmetine bile giremedi. Makineler durmadan bipliyordu, gecenin ilerlediğini haber veren metal cırcırböcekleri gibiydiler.

Declan'ın, Flynn'le yer değiştirdiğini hayal meyal hatırlıyordu. Sonra Dec gitmiş, nöbeti tekrar Flynn devralmıştı.

Onu neyin uyandırdığını bilmiyordu. Makinelerdeki bir aksama mı, yoksa Lidia'nın nefes alıp verme ritmindeki bir değişim miydi anlayamadı ama... içine bir dinginlik çökmüştü. Ağrıyan gözlerini araladı ve yatağa baktı.

Lidia hâlâ baygın yatıyordu. Hayalet kadar solgundu.

Lidia.

Cevap gelmedi. Ruhn dizlerine doğru eğilip yüzünü ovuşturdu. Belki kendini mermer zemine atabilirdi. Koltukta iki büküm uyumaktan daha iyi olurdu.

“Günaydın” dedi Flynn. “Kahve ister misin?”

Ruhn homurdanarak onayladı. Flynn, Ruhn’ın sırtına vurduktan sonra sessizce odadan çıktı, ardından kapı tıslayarak açılıp kapandı.

Tanrılar, bütün vücudu ağrıyordu. Eli... Ruhn ince ve solgun görünen parmaklarını inceledi, dövmele de yara izleri de yoktu. Sanki hâlâ güçsüzdü ve Dalış günü ölümsüz kanunda depolanan gücü geri kazanmaya çalışıyordu.

Parmaklarını esnetirken acıyla yüzünü buruşturdu, sonra yavaşça kalkıp boynunu çevirdi. Kahretsin, çok acıyordu. Boynunu üçüncü kez çevirirken yatağa baktı ve Lidia’nın ona baktığını fark etti.

Olduğu yerde donup kalmıştı.

Lidia’nın ela gözleri acıdan ve bitkinlikten donuk bakıyordu ama açkıtlar ve Lidia... Lidia...

Ruhn rüya görmediğinden emin olmak için gözlerini kırıştırdı.

“Öldüm mü, yoksa yaşıyor muyum?” dedi Lidia hırıltılı bir sesle.

Ruhn nefesini saldı. “Yaşıyorsun” diye fısıldadı, elleri titremeye başlamıştı.

Lidia’nın dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı, sanki gülümsemek için bütün gücünü kullanması gerekmişti. Ruhn birden sarsıldı... Onun ne olduğu, kim olduğu ve ne yaptığı tekrar kafasında canlanıyordu.

Karşısında yatan Geyik’ti, lanet olası Geyik. Bu kadar nefret ettiği biri için nasıl böylesine büyük bir ferahlama hissedebilirdi? Canını kendi canından üstün tuttuğu birinden nasıl nefret edebilirdi?

Lidia donuk gözlerini Ruhn’dan ayırarak penceresiz odayı, makineleri ve kolundaki serumu gözden geçirdi. Odadaki antiseptik

tik ve iksir kokularını aldığıında burun delikleri genişledi. Bakışları sertleşti. Burayı tanımış gibiydi.

Sessizce sordu. "Neredeyiz?"

Soru Ruhn'ı şaşırttı. Bu kaçışı Lidia planlamıştı. Yaralarınca zihni de mi etkilenmişti? Tanrılar, o kadar süre oksijensiz kalmamın yaratabileceği hasar Ruhn'ın aklına hiç gelmemişti. "*Derinlik Bombacısı*'nda..." dedi sessizce.

Lidia yerinden fırladı.

Kendini hortumlardan ve monitörlerden kurtarıverdi, kolunu o kadar hızlı çekti ki her yere kan sıçradı. Makineler ötmeye başladı, Ruhn yeterince hızlı davranamadığı için Lidia'nın yataktan fırlamasına engel olamadı. Geyik kapıya doğru koşarken ayakları yerde kayıyordu.

Cam tıslayarak açıldığında karşılarında iki fincan kahveyle Flynn göründü. "Ne oluyor!" diyerek kenara kaçtı.

Lidia dışarı fırladı, ayakta bile zor duruyordu. Ruhn çaresiz bir halde peşinden koştu.

Açık mavi hastane giysisi içinde yeni doğmuş bir tay gibi duvarlara çarpa çarpa koşan geyik şekil değiştireni görünce kordordaki birkaç tıp cadısı şaşkınlıkla çılgınlık atmaya başladı. Lidia'nın bacakları yenilenmişti, bu bacakları daha önce hiç kullanmamıştı.

Flynn, "Neler oluyor?" diye sordu. Ruhn'ın bir adım gerisinde duruyordu. Lidia'nın yolundan kaçarken giysisine kahve döküldüğü için üstünden kahve kokusu geliyordu.

Geyik merdivenlere ulaştı, Ruhn kapı arkasından kapanmadan önce onun tökezlediğini, basamaklarda dizlerinin üstüne düştüğünü, sonra yeniden ayağa fırladığını gördü.

"Lidia" dedi soluk soluğa, her adımda ciğerleri yanıyordu. Hâlâ iyileşme sürecinde olan bedenine lanetler okudu.

Merdivenlerin kapısından içeri daldı ama Lidia basamakların yarısını çıkmıştı bile, uzun bacakları gri karoların üstünde solgun ve inceikti.

Döne döne basamakları çıkmaya devam ediyordu. Ruhn'ın arkasından koştuğunu ya fark etmemiş ya da önemsememişti.

Üstünde yazı olmayan bir kapıyı açıp koridorda koşmaya başladı. Sivil giysiler içindeki insanlar Lidia'yı ve Ruhn'ı görünce geriye çekilip sırtlarını duvara yasladılar. Buradaki duvarlar parlak resimler ve ilanlarla kaplıydı.

Lidia kesik kesik soluyordu. Hıçkırıyor, boynunu uzatarak önünden geçtiği odaların pencerelerinden içeriye görmeye çalışıyordu. Ruhn ahşap kapıların üstündeki yazıları okuyordu: Üçüncü Sınıf. Yedinci Sınıf. Beşinci Sınıf.

Lidia birden kapılardan birinin pervazına tutunarak durdu. Tam yüzünü kapının camına yaklaştırdığında Ruhn da yanına gelmişti.

Dokuzuncu Sınıf.

Sınıftaki sıralarda ortaokul çağında bir grup çocuk -çoğu çizgili derileri olan çeşitli renklerde merlerden oluşuyordu- oturuyordu. Lidia bir elini kapıya basırdı. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

Sonra altın sarısı saçlı, mavi gözlü bir çocuk gözlerini öğretmeninden ayırıp kapının camına doğru baktı. Bu çocuk mer değildi.

Yer Ruhn'ın ayaklarının altından kayar gibi oldu. Oğlan yüzünü Lidia'dan almıştı. Ten rengini de.

Solunda da yine mer olmayan, koyu renk saçlı ve altın rengi gözlü bir oğlan oturuyordu. Lidia'nın gözleri.

Arkalarında duran Flynn şaşkınlıkla homurdandı. "Bu gemide kardeşlerin mi vardı?"

"Onlar benim kardeşim değil" diye fısıldadı Lidia. Parmakları camın üstünde kıvrıldı. "Onlar oğullarım."

Hunt, *Derinlik Bombacısı*'nın devasa toplantı salonunda duvara yaslarıp kollarını kavuşturmuştu. İki yanında Tharion ve Baxian duruyordu. Mer umursamaz pozlar takınırken Baxian bir uyarı sembolü gibi görünüyordu.

İçeride yalnızca bir toplantı masası vardı, beş dakika önce odaya girdiklerinde oturmaları söylenmişti ama hiçbiri oturmamıştı.

Hunt söylemesi gerekenleri gözden geçirdi. Okyanus Kraliçesi, Sendes'e Tharion'ın getirilmesini istediğini söylemişti ama Hunt kraliçeye sorularını sormak için daha iyi bir fırsat bulamayacağını biliyordu. Tabii mer sorularını sormasına fırsat kalmadan kanlı bir posa haline gelmezse. Bu, planlarını mahvederdi.

Tharion gerginse bile hiç belli etmiyordu. Az önce dalış kıyafetinin üstündeki görünmez iplikleri temizlemişti, arada bir de dip duvardaki dijital saate bakıyordu. Ama ölü bakışları Hunt'ın dikkatinden kaçmamıştı. Sonuyla yüzleşmeye hazırlanan bir erkek. Belki de bunu hak ettiğini düşünen bir erkek.

Gemi bir güçle sarsıldı, sanki suyun altında deprem olmuştu. Bu bir tsunami kadar tehditkâr ve ölümcül bir güçtü. Bir okyanus çukurunun dibi kadar eski ve soğuktu.

"Geldi" diye mırıldandı Tharion.

Baxian siyah kanatlarını hışırdatarak sırtına topladı ve Hunt'a yandan bir bakış attı. "Okyanus Kraliçesi'yle hiç karşılaştın mı?"

"Hayır" dedi Hunt, o da kanatlarını topladı. Bir silahu olsun isterdi, herhangi bir silah. Şimşegine ve amansız gücüne rağmen

belinde bir tabancanın ya da kılıcın ağırlığını hissetmekte rahatlatıcı bir yan vardı. Gerçi bunların ikisi de gemiye gelen varlık karşısında işe yaramazdı. "Görmedim bile. Sen gördün mü?"

Baxian elini kıvrır kıvrır olmuş siyah saçlarının üstünden geçirdi. "Hayır. Peki ya sen Ketos?"

"Hayır" dedi mer sadece, gözlerini yine saate dikmişti.

Tharion'ın bile Okyanus Kraliçesi'yle karşılaşmamış olması şaşırtıcı değildi. Okyanus Kraliçesi, Nehir Kraliçesi'nden daha gizemliydi. Ogenas'tan doğduğu söylenirdi. Bu gemiyi okyanusun tüm gücüyle ezebilecek bir tanrıça kızı...

Kapı açıldı. Eşikte Sendes görüldü. "Okyanus Kraliçesi Hazretleri." Komutan kenara çekilip eğilerek selam verirken içeri ufak tefek bir kadın girdi.

Hunt gözlerini kırptırdı. Tharion bile yaşadığı şoku dizginlemeye çalışıyor gibiydi, kesik kesik solumaya başlamıştı.

Kıvrımlı vücuduyla karşısındakini etkileyen kraliçenin boyu bir metreden biraz fazlaydı. Teni bir balığın karnı kadar beyaz, çekik gözleri bir köpekbalığının gözleri kadar karaydı. Kalp biçimindeki yüzü ne güzel ne de sıradandı, gonca şeklindeki dudakları ise mercan balığının pembemsi rengindeydi. Hafif adımlarla tuhaf bir yürüyüşü vardı, -sanki sert zeminde yürümeye alışkın değildi- yosunlardan ve deniz yelpazelerinden oluşan elbisesi yerlerde sürünüyor, yürüdükçe arkasında hem deniz kabukları hem de mercanlar çingirdiyordu.

Üçü de yaslandığı duvardan doğrulup Sendes gibi selam verdi.

Hunt selam verirken bir yandan da Okyanus Kraliçesi'ni izliyordu, kraliçenin gözlerini yavaşça üstlerinde gezdirdiğini gördü. Sadece gözlerini kıpırdatıyordu, başka hiçbir yeri oynamıyordu. Avını tartan bir yırtıcı gibiydi.

Kraliçe hepsinin ona uygun şekilde taptığına kanaat getirince masanın ucuna doğru yürüdü. Tamamen kuru görünmesine rağmen adım attıkça karoların üstünde ıslak ayak izleri bırakıyordu. Saçlarının bazı tutamlarına boncuk misali kuskaçlar takmıştı.

"Oturun" diye emretti. Sesi boğuk, ahenkli ve son derece ürperticiydi.

Kanat hışrılan ve sandalye gıcırılan arasında oturdular. Hunt masanın baş tarafına, kraliçeye en yakın sandalyeye oturduğunu fark ettiğinde bugün Urd'u kızdıracak ne yaptığını merak etti. Diğer tarafına Baxian oturdu. Tharion ise bir kurtçuk gibi kıvrılarak en uzaktaki, kapıya bir sıçrama mesafesindeki sandalyeye sıvıştı.

Hunt kanatlarını sandalyenin sırtına göre yerleştirirken Baxian'la göz göze geldi. Zebani ona resmen *Korkudan altıma sıçmak üzereyim* der gibi baktı.

Hunt da *Kraliçenin en yakınında oturan sen değilsin* der gibi gözleriyle kendi sandalyesini işaret etti.

Kraliçe ebedi, acımasız gözlerle hepsini süzdü.

Hunt elinde olmadan yutkundü. Kendini hiç bu kadar küçük, bu kadar önemsiz hissetmemişti. Asterilerin karşısında bile bir savaşçı olduğunu, hem de iyi bir savaşçı olduğunu ve en azından sonuna kadar direnebileceğini unutmamıştı. Ama bu kadının önünde... Kraliçenin gözlerinde görüyor, kendi kanında hissediyordu. Bu kadın isterse onu bir güç dalgasıyla yok edebilirdi.

Sendes hafifçe öksürerek boğazını temizledi, sesi hafifçe titriyordu. "İzninizle Hunt Athalar, Baxian Argos ve Tharion Ketos'u takdim edeyim."

"Valbaralı misafirlerimiz" dedi Okyanus Kraliçesi. Sakin bir tonda konuştuğu halde sözlerinde kasırgalar esiyordu. Hunt'ın tüm bedeni gerildi.

Kraliçe denizin üstünden esen bir fırtına kadar hızla uzuyor gibiydi... hayır, *gerçekten* uzuyordu. Boyu gitgide uzadı, sonunda Sendes'in boyunu geçerek neredeyse Hunt'ın boyuna yaklaşmıştı.

Gücü birden salonu doldurdu, zayıf ruhlarını bir girdap gibi havasız merkezine çekti. Okyanus Kraliçesi bakışlarını Tharion'a çevirdi. "Başıma bir yığın dert açtın" dedi dehşet verici bir sesle.

* * *

Ruhn az önce duyduklarına bir anlam vermeye çalışıyor ama başaramıyordu. Lidia'nın... çocukları mı vardı?

Arkalarından bir kadın sesi geldi. "Bayan Cervos."

Lidia dönüp bakmadı. Gözlerini sınıftaki çocuklarına dikmişti.

Ruhn sese doğru döndüğünde, dolgun vücutlu, koyu renk tenli, güzel yüzlü bir mer dişisi gördü. "Ben Kagani, okulun müdürüyüm."

Lidia'nın parmakları kapının camı üzerinde kasıldı. "Onlarla görüşebilir miyim?" Bunu çok ama çok sessizce sormuştu. Kırık dökük bir sesle.

Kagani hafifçe iç çekti. "Bence şu anda herkesin gözü önünde sınıftan çıkarılmaları çok sakıncalı olur."

Lidia bunu duyunca döndü ve dişlerini gösterdi. "Çocuklarımla görüşmek istiyorum."

Yüzündeki ifade Ruhn'ın başını döndürdü. Öfke, acı ve bir annenin amansız vahşiliği.

"Anlıyorum" dedi Kagani soğukkanlılığını yitirmeden. "Ama okuldan sonra ofisimde konuşsak daha iyi olur. Ofisim koridorun biraz ilerisinde."

Geyik yerinden bile kıpırdamadı.

"Onların iyiliği için Lidia" dedi Kagani cesaretlendirmek ister gibi. "Seni anlıyorum, gerçekten anlıyorum, ben de bir anneyim. Eğer..." Yutkundu. "Yerinde olsam ben de ayrısını isterdim. Ama aynı zamanda bir eğitimciyim ve bu çocukları korumakla görevliyim, lütfen... önce ikizlerin iyiliğini düşün. Son on beş yıldır her gün yaptığın gibi."

Geyik, Ruhn'ın onda hiç görmediği bir açıklıkla kadının yüzünü inceledi. Sonra omzunun üstünden tekrar sınıfa baktı. Sarışın çocuk şimdi sırasında ayağa kalkmış, kocaman açılmış gözlerini Lidia'ya dikmişti. Koyu renk saçlı olan da dikkatle bakıyordu ama yerinden kalkmamıştı.

Lidia'ya çok benziyorlardı. Annelerinden uzaktayken aralarında bir bağlantı kurmak mümkün değildi ama onları bir arada görünce benzerliği gözden kaçırmanın imkânı yoktu.

"Tamam" diye fısıldadı Lidia elini camdan çekerek. "Tamam."

Kagani rahat bir nefes aldı. "İstersen gidip temizlen. Okul beş saat sonra dağılacak, yani acele etmene gerek yok. Bir şeyler ye.

Belki tıp cadısı seni bir muayene etse iyi olur." Başıyla Lidia'nın serumunu koparıırken kolunda açtığı yarı iyileşmiş yaraları işaret etti.

"Tamam" dedi Lidia üçüncü kez, ardından yürümeye başladı. Ruhn ve Flynn orada yokmuş gibi.

Müdür Kagani nazik bir sesle ekledi. "Brann ve Actaeon'ın koruyucu ailesine ulaşip gelebilirler mi diye soracağım."

Lidia sessizce başını salladı ve yürümeye devam etti.

Ruhn, Flynn'e baktı, arkadaşı kaşlarını kaldırmıştı. O da aynı fikir olduğunu göstermek için kaşlarını kaldırdı.

Âni bir hareket dikkatini çekince hızla Lidia'ya doğru döndü, hiç düşünmeden ona doğru atıldı.

Ama yetişemedi, Geyik bayılıp yere yığıldı.

* * *

Tharion hiç Okyanus Kraliçesi kadar korku uyandıran ve büyüleyici birini görmemişti. Aynı anda hem ağlamayı hem gülmeyi hem de çılgılık atmayı hiç istememişti... yine de kraliçe tüm öfkesini ona yönelttiğinde içinden daha çok sonuncusunu yapmak geliyordu.

"Tharion Ketos." Kraliçe ismini ağzında iğrenç bir tat bırakıyormuş gibi söylemişti. "Nasıl oluyor da bir değil iki kraliçe kelleni istiyor?"

Tharion büzülerek en sevimli halini takındı, en iyi savunma yöntemi buydu. "Kadınlar üzerinde böyle bir etkim mi var acaba?"

Kraliçe gülümsemedi ama Tharion kapıda duran Sendes'in gülmemek için kendini zor tuttuğuna yemin edebilirdi.

Okyanus Kraliçesi ellerini kıvrımlı, yumuşak karnının üzerinde kavuşturdu. "Lunahtion'daki Engerek Kraliçesi'nin, başına üç milyon altın ödül koyduğu haberini aldım." Athalar-adi herif-hafifçe ısıklık çaldı. "Canlıysan beş milyon, böylece Engerek Kraliçesi seni kendi eliyle cezalandırabilecek."

Tharion'ın nefesi kesildi. "Ne için?" Hemen ekledi. "Majesteleri."

"Detayları bilmiyorum, umurumda da değil" dedi Okyanus Kraliçesi, kıpkırmızı dudaklarının arasından inci gibi dişleri göründü. "Ama sanırım getirdiğin bazı kişilerin kraliçenin mülküne büyük zarar vermiş olmasıyla ilgili. Kraliçe bundan *seni* sorumlu tutuyor."

Tharion hapı yutmuştu.

"Ama tek sorunum bu değil" diye devam etti kraliçe. Tharion o bembeyaz dişlerin sivrildiğine yemin edebilirdi. "Istros'taki sözümüne kardeşim de geri dönmeni talep ediyor. Seni ona teslim etmezsem bana *-bana-* savaş açacağım söylüyor. Herhalde seni öldürecek."

Tharion zor nefes alıyordu. "Lütfen" diye fısıldadı. "Annem ve babam..."

"Ah, bence ailen için endişelenmene gerek yok" dedi Okyanus Kraliçesi öfkeyle, her nasılsa ne düşündüğünü anlamıştı. Dişleri şimdi kıvrık ve jilet gibi keskindi. Tam bir köpekbalığı gibiydi. "Nehir Kraliçesi ve Engerek Kraliçe sadece *seni* istiyor. Cesedin için birbirlerine girsinler diye seni onlara teslim etmemek adına tek bir neden istiyorum."

Tharion durumu kurtarmanın, kraliçeyi ikna etmenin bir yolunu bulmaya çalıştı ama hiçbir şey bulamadı. Anormal derinlikteki şans havuzu sonunda resmen kurumuştı.

Kapıdan bir kadın sesi geldi. "Eğer onu teslim edersen üçüncü bir kraliçeyi daha kızdırmış olacaksın."

Tharion neredeyse küçük dilini yutacaktı.

Bryce Quinlan içeri girip Okyanus Kraliçesi'ne göz kırptı. "Tharion bana hizmet ediyor."

Hunt bedenini terk etmişti. Belki de ölmüştü. Kapıda **durup** Okyanus Kraliçesi'ne sırttan Bryce'ti.

Bryce'ti ama... Bryce gibi değildi.

Her zamanki gibi giyinmişti. Dar kot pantolon, beyaz tişört ve siyah spor ceket. Neon pembesi spor ayakkabıları bile ayağındaydı. Ama duruşunda, yaydığı ışıktaki farklı bir şey vardı.

Her nasılsa yaşlanmıştı. Kırışmış falan değildi ama gözlerinde bir şey vardı. Başından çok önemli şeyler geçmiş gibiydi, hem iyi hem de kötü. Hunt aynı şeyin kendi yüzüne de kazındığını bildiği için bunu iyi tanıyordu.

Okyanus Kraliçesi dikkate almadan Bryce'a baktı. "Söylesene, sen kim oluyorsun?"

Eşi hiç tereddüt etmedi. "Ben Bryce Danaan. Valbara Feylerinin kraliçesiyim."

Hunt'ın ağzından boğuk bir ses çıktı... bir hıçkırık.

Bryce tam o anda Hunt'a baktı. Yüzünü ve tutamadığı gözyaşlarını dikkatle gözden geçirdi. Gözü haleye, sonra da bileğine kaydılar ama yüz ifadesi hiçbir duygusunu ele vermiyordu. Hunt'ın oturduğu yere doğru yürüdü. Bu Bryce'ti ve onun kokusuydu, yüzüne bakarken eline dokunan onun yumuşak teniydi.

"Selam" dedi Hunt. Sesi boğuk çıkıyor, gözleri yanıyordu.

Bryce elini sıktı, onun gözleri de yaşlarla doluydu. "Selam." Gözyaşlarını bastırmak için gözlerini kırıştırarak tekrar Okyanus Kraliçesi'ne döndü, kraliçe her hareketlerini izliyordu. Her nefeslerini.

Okyanus Kraliçesi keskin dişlerini gösterdi. "O unvanı taşıyan bir kraliçe tanımıyorum."

"Ben tanıyorum" dedi Hunt, kanatlarını sırtına toplayarak ayağa kalktı ve eşinin yanına geldi. Bryce'ın eli parmaklarına dokununca içinden zevk dolu bir ürperti geçti. "Kendisi eşim olur." İçgüdüleri kraliçeye ensesini göstermemesini söylese de eğilerek selam verdi. "Prens Hunt Athalar Danaan emrinize amadedir. Tharion Ketos'un kraliçeme hizmet ettiğine tanıklık edebilirim. Hakkındaki diğer suçlamalar doğru değil."

Bryce alaycı gözlerle Hunt'a baktı. *Büyük bir yalancısın ama seni seviyorum* der gibiydi.

Okyanus Kraliçesi hâlâ Haldren Denizi'nin kuzey kıyıları kadar soğuk bir yüzle Bryce'ı süzüyordu. "Göreceğiz." Parmağıyla mer'i işaret etti, turnakları saf sedeften yapılmıştı. "Tharion Ketos, ben fikrimi değiştirene kadar bu gemiden çıkmayacaksınız."

Mer başını eğerek selam verdi ama hiç sesini çıkarmadı.

Okyanus Kraliçesi parmağını indirdikten sonra ters ters Bryce'a baktı. Hunt içgüdüsel olarak dizlerini büktü ve eşini korumak için aralarına atlamaya hazırlandı. Ama Okyanus Kraliçesi denizin tüm gazabını üstlerine boşaltırsa hiçbir şimşek, tabanca ya da silah Bryce'ı kurtaramazdı. Bu derinlikten yüzeye de zamanında çıkmazlardı. Zaten daha çıkmayı bile deneyemeden vücutları basınçtan patlamış olurdu.

Ama tanrıçaları andıran kraliçe kibirli bir tavırla sözlerine devam etti. "Kraliçe olup olmaman bir şey değiştirmez, hepiniz benim gemimde misafirsiniz ve buradan ancak ben izin verdiğimde ayrılabilirsiniz."

Hunt çıkış işlemlerinin pek de konukseverce olmadığını söylemekten kaçındı. Zaten Okyanus Kraliçesi de siyah gözlerini kısmış Bryce'a bakıyordu. "Güz Kralı hâlâ hayatta mı?"

Bryce yavaşça gülümsedi. "Şimdilik."

Okyanus Kraliçesi biraz düşündü, sonra o da kıvrık köpekbalı-ğı dişlerini göstererek gülümsedi. "Seni bu gemiye davet ettiğimi hatırlamıyorum."

Bryce tırnaklarını gözden geçirdi. Bu o kadar ona özel bir hareketti ki Hunt'ın göğsü sıkıştı. "Biri e-postayla davet gönderdi."

Hunt sırttağını göstermemek için başını eğdi. Bunun ne kadar eğlenceli olduğunu unutmuştu. Eşini tam havasında ve bu ahmakları parmağında oynattığını görmenin. Göğsündeki ağırlığın biraz kalktı, o ilkel dehşet duygusu çok az da olsa hafıfledi.

"Benim böyle bir şeyden haberim yok" dedi Okyanus Kraliçesi soğuk bir sesle.

Bryce'ın viski rengi gözleri keyfile ışıldadı ama açıklarken sesi son derece ciddiydi. "Buraya ışınlandım. Eşimi bulmam gerekiyordu."

"Eşini de alıp çıkabilirsin" dedi Okyanus Kraliçesi sedef tırnaklı elini sallayarak. Siyah buklelerinin arasında bir yengeç görünükten sonra yine gözden kayboldu. "Şef Ketos'la konuşacağım önemli meseleler var."

Tharion yüzünü buruşturarak başını kaldırdı. Belki de ölüm cezasından kurtulmuş falan değildi.

Ama Bryce yine hiç tereddüt etmeden cevap verdi. "Görüyorsun ki benim meselelerim biraz daha aciliyet taşıyor."

"Bu pek olası değil."

İki kraliçe birbirine bakıyordu. Hunt, Bryce'ın şu anda gerçekten bir kraliçe olduğundan hiç şüphe duymuyordu. Duruşu, etrafına yaydığı güç... Bu odaya hükmetmek için taca ihtiyacı yoktu.

Bryce sertçe iç çekti, sinirli olduğunun tek belirtisi buydu. "Yanılıyorsun" dedi denizlerin kraliçesine.

* * *

Bryce hemen Hunt'a sarılıp öpmediyse bunun tek nedeni iradesiydi. Alnuna yeniden yapılan haleyi, bileğindeki damgayı gördüğünde öfkeye kapılıp ağlamasına engel olan şey de iradesiydi.

Bu yaptıkları için Asterileri gebertecekti.

Elbette planı zaten buydu ama o yokken Hunt'a yaptıklarını gördükten sonra... onları işkence ederek, yavaş yavaş öldürmeyi kafasına koymuştu.

Yani onları nasıl öldüreceğini öğrendikten sonra.

Hunt'a sarılınca bir daha bırakmayacaktı. Asla. Ama şimdi yapmaları gereken o kadar çok şey vardı ki kendini bırakmak gibi bir seçenekleri yoktu. Eşini sevmek gibi bir seçeneği yoktu.

Bryce, Okyanus Kraliçesi'nin yanında Ruhn'un nerede olduğunu sormaya cesaret edemedi. Ama Baxian, Hunt'ın yanında olduğuna göre kardeşi de buralarda olabilirdi. Güz Kralı hepsinin kurtarıldığını söylemişti. O da burada olmalıydı. Buralarda bir yerlerde.

Ama kardeşini bekleyemezdi. Ona her şeyi sonra anlatırlardı.

"Feylerin gerçek dünyasına gittim" dedi Bryce.

Salona şaşkınlık dolu bir sessizlik çöktü. Hunt şimşek ve merakla dolup taşıyordu ama Bryce gözlerini Okyanus Kraliçesi'nden ayırmadı.

"Herhalde bir şeyler öğrenmişsindir" dedi kraliçe soğuk bir sesle.

Bryce hafifçe başını salladı. "Asterilerin başka galaksilerden gelen asalaklar olduğunu zaten biliyordum. Ama bu dünyayı işgal ettiklerinde Midgard'ın sularını zehirlediklerini öğrendim."

"Zehirlemek mi?" diye sordu Okyanus Kraliçesi düşünceli bir tavırla.

Bryce tekrar başını salladı. "Asteriler suya gerçekten bir parazit ya da parazite benzer bir şey bulaştırmış, ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. Bu şey her neyse, Midgard'dakileri Dalış sırasında ilk ışıklarını Asterilere sunmak zorunda bırakıyor. Yoksa gücümüzü kaybediyoruz, kuruyup ölüyoruz."

"Hassiktir" diye fısıldadı Hunt. Bryce hâlâ ona bakmıyordu. Dehşetle yüzüne bakakalmış olan Tharion, Baxian ve Sendes'e de bakmıyordu.

Şaşırmış görünmeyen tek kişi Okyanus Kraliçesi'ydi.

Bryce bunu fark edince gözlerini kıstı. "Sen... bunu zaten biliyordun."

Okyanus Kraliçesi başını yavaşça iki yana salladı. "Hayır. Ama halkımın neden burada bile Dalış'ı gerçekleştirmek zorunda olduğunu merak ediyordum. Peki şimdi bu korkunç gerçeği ortaya çıkardığına göre ne yapacaksın Bryce Quinlan?"

"Asterilerin icabına bakacağım. Onları bu dünyadan süreceğim."

"Nasıl?" Okyanus Kraliçesi kıpırdanunca elbisesindeki mercan boncuklar şingırdadı.

Bryce bu yabancıya *her şeyi* anlatmak istemediği için kaçamak bir cevap verdi. "Tahliye ihbarnamesi işe yaramaz sanırım."

Etrafındaki üç adam duruşunu hiç bozmadı ama Sendes yerinde kıpırdandı.

"Bu büyük bir aptallık olur" dedi Okyanus Kraliçesi. "Asterilerle savaşmak için koca bir orduya ihtiyacın var."

"Destek olmaya ne dersin?" diye sordu Bryce.

"Halkım suda yeteneklidir, karada değil. Ama Ophion'ın askerleri var, az bir şey kalmış olsa da. Sanırım Lidia Cervos geçen gün onları toplayıp ezici bir başarı elde etti. Gerçi saldırının ardından kaçının hayatta kaldığını henüz öğrenmedim."

"Yarı Ophion'la mı çalışıyorsun?" diye sordu Bryce kraliçeye.

"Mümkün olduğunca birbirimize destek oluyoruz, buraya gelirlirse ajanlarına yardımcı oluyorum. Ama Vanirler ölümlülere karşı ne kadar ön yargılıysa Ophion da bize karşı öyle. Yardımımızı kabul etmeyi... sakıncalı buluyorlar."

"Yıllarca pek çok Vanir, Ophion'a yardım etti" diye söze girdi Baxian hafiften sert bir sesle.

Gözünün önüne Danika'nın yüzü gelince Bryce'ın kalbi sıkıştı. Madem arkadaşı yanlarında değildi, onun yerini eşinin alması gayet yerinde olurdu.

"Ophion da hepsine kinlendi" dedi hâlâ kapının yanında duran Komutan Sendes. "Orduları birleştirmek hakkında konuşmak için aramızda sağlam bir köprü kurulması gerek."

Hunt, Bryce'a döndü. O uzaklardayken yaşadıklarına dair söyledikleri yüzünden gözleri hâlâ şok ve endişeyle parlıyordu. Ama sessizce sordu. "Briggs olmaz mı?"

Bryce'ın kanı dondu. "Hayatta olmaz. Taraf değiştirirse ölürüz." Eski isyancı liderinin ince ve zayıf yüzü, insanı delip geçer gibi bakan koyu mavi gözleri gözünün önüne geldi.

“Doğru söylüyor” dedi Okyanus Kraliçesi. Ellerini tekrar karnının üzerinde birleştirerek asil bir poz takındı. “Başka bir yol bulmak gerek.”

Bryce pek umursamıyormuş gibi davranıyordu. “Cehennem bize yardım eder.”

Okyanus Kraliçesi alay eder gibi dudağını büktü. “O iblislere güveniyor musun?”

“Evet.” Bryce kraliçenin kaşlarını kaldırdığını görünce, “Cehennem tüm bunları binlerce yıldır biliyor” dedi dişlerini sıkarak. “Bunu düzeltmek için de elinden geleni yaptı. Özgürlüğümüze kavuşmamıza yardım etmek için. İlk Savaşlar sırasında da bunu yapmaya çalışıyorlardı.”

Arkadaşları yeniden sessizliğe gömüldü.

Ama Okyanus Kraliçesi inanmamış gibi hafifçe güldü. “Bunu da diğer dünyada mı öğrendin?”

“Evet” dedi Bryce soğuk bir sesle, oltaya gelmek niyetinde değildi.

“Cehennem’e Kuzey Uçurumu’nu açıp ordularının geçmesine izin verecek kadar çok mu güveniyorsun?”

“Asterileri yenmek için tek şansımız buysa evet.”

“Denize düşerken yılanı sarlıyorsun.”

Bryce yıldız ışığının derisinin altında parlamaya başlamasına engel olamadı, gücü yoğunlaşıp keskinleşerek taşı yarabilen o şeye dönüştü. “Yıllarca Asterilerin kazanmasına izin vermemişlerken Cehennem prenslerine şeytan diyemem. Onlara pahalıya patladığı halde bize yardım etmek için onca zahmete girdiler. Cehennem bize hiçbir şey borçlu değil ama evrenin Asterilerden temizlenmesi gerektiğine o kadar inanıyorlar ki binlerce yıldır bunun için çalışıyorlar.” Bryce bir kaşını kaldırdı. “Bunun oldukça büyük bir özveri olduğunu söyleyebilirim.”

Okyanus Kraliçesi bir santim uzar gibi oldu, sonra bir santim daha. Başıyla Hunt’ı işaret etti. “Eşin yüzyıllardır şeytanları avlıyor, ne kadar zalim ve kana susamış olduklarını yakından gördü. Söylediğin fedakârlıkları karşısında o ne diyor?”

Hunt kendinden emin bir tavırla sırtını dikleştirdi. Bunu görünce Bryce'ın boğazına bir şey oturdu, daha konuşmaya başla-
mamuşken bile onu savunacağını biliyordu. "Benim için kabul
etmesi zor özellikle de bu ilkbahar Lunathion'u enkaz haline
getirdikleri i in  ancak Bryce onlara güveniyorsa ben de güveni-
rim. Ayrıca başka seçeneğimiz de yok."

Bryce eşini daha fazla açıklama yapmaktan kurtararak söze
girdi. "Bir şey daha var."

Hepsi Bryce'a döndü. Hiç değilse Hunt endişeli bir yüz ifadesi
takınmayı başarmuştu.

Bryce gözlerini Okyanus Kraliçesi'nden ayırmadan devam etti.
"Avallen'e gitmemiz gerekiyor."

"Neden?" diye sordu Okyanus Kraliçesi. Ses tonu gürleyen bir
tsunami gibiydi.

"Avallen Arşivleri'nde işimize yarayabilecek bazı araştırmalar
yapmam gerekiyor." Hiç değilse *kısmen* doğru söylemişti. " lk
Savaşlar ve Cehennem'in bu savaşlardaki rolü hakkında."

Tamam, son kısmı yalandı. Ama sislerle kaplı adada gerçekte
ne aradığını açıklayacak değildi.

"Feribot hizmeti verdiğimi hatırlamıyorum Bryce Quinlan"
dedi Okyanus Kraliçesi. "şehir gemimin emrine amade olduğunu
mu sanıyorsun?"

"Bu savaşı kazanmak istiyor musun, yoksa istemiyor musun?"

Bryce'ın sözleri üzerine salona bir şok dalgası yayıldı. Hunt
gerilerek fiziksel bir çatışmaya hazırlandı.

Ama Bryce yıldız ışığı parlarken sözlerine devam etti. "Bak,
hiçbir şeyin bedava olmadığını biliyorum. Ama lütfen açık konu-
şalım. Karşılığında ne istediğini söyle. Yıllarca insanlara yardım
etmek için elinden geleni yaptın, Asterileri alt etmeye çalıştın.
Öyleyse sonunda elimize onları yenme şansı geçmişken işi neden
yokuşa sürüyorsun?"

"Bu işten sıkılmaya başladım" dedi Okyanus Kraliçesi.
"Buraya sahte bir kraliçeden emir almaya gelmedim."

"Bana istediğini diyebilirsin" dedi Bryce. "Ama harekete geçmediğimiz müddetçe Rigelus ve diğer Asteriler istedikleri gibi zalimliklerine devam edecek."

"Gençler her şeyde acelecidir."

"Evet, anlıyorum ama..."

"Daha sözüm bitmedi."

Okyanus Kraliçesi onu dikkatle süzerken Bryce yüzünü buruşturmamak için kendini zor tuttu. "Gençsin. İdealistsin. Ve tecrübesizsin."

"Donanımsız olduğumu ve daima uygunsuz kıyafetler giydiğimi unutma."

Kraliçe sertçe yüzüne baktı. Bryce teslim oluyormuş gibi yaparak ellerini kaldırdı.

Hunt ya da diğerleri gülümsüyor mu diye bakmaya cesaret edemedi. Tharion'ın titrediğini hissedebiliyordu.

Okyanus Kraliçesi derin bir nefes aldı. "Seni tanımıyorum Bryce Quinlan, ayrıca şu âna kadar güvenilir bir müttefik olduğunu kanıtlayan pek bir şey göremedim. Halkım binlerce yıldır Asterilerin baskılarını savuşturmayı başardı, burada güven içinde yaşayıp onlara elimizden geldiğince karşı koyduk. Oysa az önce burada bile güvende olmadığımızı söyledin. Burada, benim hâkimiyet alanımda bile. Asterilerin parazitleri hepimize bulaşıyor."

"Kötü haber verdiğim için üzgünüm" dedi Bryce. "Ama söylemesem daha mı iyi olurdu?"

"Açıkçası bilmiyorum." Okyanus Kraliçesi dikkatle eline baktı, çizgili bir su yılanı siyah-beyaz bir bileklik gibi bileğine dolanmıştı. Son derece zehirliydi. "Gitmeyi hiç düşündünüz mü?" diye sordu kraliçe sessizce.

Bryce irkildi. "Nereye? Midgard'da, belki bu gemi dışında Asterilerin kontrolü altında olmayan bir yer yok ki." Evet, Avallen elbette sisler tarafından korunuyordu ama Kral Morven yine de Asterilerin emrindeydi.

Kraliçe başını kaldırdı. "Feylerin kendi dünyasına."

Hunt kanatlarını hışırdatarak hareket etti. "Bu gezegenden tamamen ayrılmaktan mı söz ediyorsun?"

Okyanus Kraliçesi gözlerini Bryce'dan ayırmadan, "Evet" dedi. "Boru'yu kullanarak mümkün olduğunca çok kişinin portaldan geçmesini sağla, sonra da yolu sonsuza dek mühürle."

Bryce dehşete düştü. "Ne yani... geri kalanları burada mı bırakacağız? Asterilere köle ve besin kaynağı olsunlar diye mi?" O zaman Silene'den hiçbir farkı kalmazdı.

"Bir kısmının kurtulması hepsinin ölmesinden daha iyi değil mi?" diye sordu kraliçe.

Hunt küçük bir kahkaha atarak Bryce'ın yanına geldi. "Ciddi olamazsın" dedi Okyanus Kraliçesi'ne. "Bizimle gelmesi için kim seçilecek? Senin halkın mı? Bizim ailelerimiz mi? Bunun adil olduğunu kim söyleyebilir?"

Toplantı masasında oturan Baxian başını sallayarak onayladı ama Tharion taş kadar kıpırtısızdı. Belki de kraliçenin dikkatini çekmek ya da onu bir kez daha kızdırmak istemiyordu. Omurgasız alçak. Ama Bryce tiksintisini bastırdı. Bulabileceği her müttefike ihtiyacı vardı.

"Adil olduğunu söylemiyorum" dedi Okyanus Kraliçesi bileğindeki su yılanını okşayarak. "Ama gereken bu olabilir."

Bryce ağzının kuruluşunu gidermek için yutkundu. "Herkeseye yardım etmek için geri döndüm, onları Asterilerin insafına terk etmek için değil."

"Belki de güvenli bir liman oluşturman için seni o dünyaya Urd göndermiştir. Bunu hiç düşündün mü?"

Bryce çıktı. "O zaman tüm bunlar ne içindi? Gizlilik, gemiler, Ophion'la bağlantılar? Madem sonunda Asterilerden kaçacaktın bunlara ne gerek vardı?"

Melinoë Çukuru'ndan daha karanlık gözler Bryce'ı olduğu yere çiviledi. "Sakın sadakatimi sorgulamaya kalkma kızım. Kimsenin sesi çıkmazken ben bu dünya için savaşıp fedakârlıklar yaptım. Bir zamanlar krallığım hayal edemeyeceğin kadar büyüktü ama sonra Asteriler geldi, bütün adalar dehşet içinde denize gömüldü ve bu dünyanın kalbini de beraberinde götürdü. Merlerin kalbini de. Asterilere karşı koymanın ne kadar anlamsız olduğunu anlayabilecek biri varsa o da benim."

Bryce'ın soluğu kesildi. "Bir dakika... sen Asterilerden önce burada mıydın? Merler burada mıydı? Ben o zamanlar Midgard'da sadece insanların yaşadığını sanıyordum."

Okyanus Kraliçesi o günleri hatırlayarak uzaklara daldı. "Karalar onların, denizler bizimdi. İki halk nadiren bir araya geliyordu, bu da insanların merler hakkındaki efsanelerinin temelini oluşturdu." Kraliçe özlemle gülümsedi, ardından sert ve düşünceli bakışlarını yine Bryce'a çevirdi. "Ama evet, biz hep buradaydık. Doğanın özünde nasıl bir büyü varsa, Midgard'ın da her zaman büyüğü vardı. Asteriler ise bunu kabul etmeye yanaşmadılar."

Bryce bu bilgileri aklına yazdı. "Tamam, Midgard'da en uzun süre çile çekmiş kişi ödülünü kazandın. Bu sana Midgard Tahliye kuyruğunun önüne geçme hakkını vermez." Hunt uyarmak ister gibi hafifçe omzuna dokundu. Ama Bryce onu görmezden geldi, ellerini masaya koyup Okyanus Kraliçesi'nin yüzüne doğru eğildi. "Böyle bir kapı açmayı *reddediyorum*. Seçilmiş kişiler mutlu sona ulaşırken Midgard halkının büyük kısmını burada bırakmana alet olmayacağım."

Okyanus Kraliçesi'nin bileğindeki su yılanı Bryce'a tısladı. Sahibesinin yüzü ise hâlâ kuzeydeki buz parçaları kadar soğuktu. "Arkadaşların ve sevdiklerin ölmeye başladığında yola geleceksin."

"Sakın ona üstünlük taslama" diye hurladı Hunt kraliçeye.

Sendes onları bu karmaşadan çıkarmaya çalışarak hafifçe öksürdü ama Bryce'ın tek duyabildiği kulaklarında bir kükreme, tek görebildiği görüş alanını kaplamaya başlayan kör edici bir beyazlıktı...

"Sen bir korkaksın" dedi Okyanus Kraliçesi'ne. "Gücünün arkasına saklanıyorsun ama sen bir *korkaksın*."

Gemi sarsıldı, sanki su öfkeyle gerilmişti.

"İçgüdülerim aksini söylese de seni ve arkadaşlarını istediğin gibi Avalen'e götüreceğim. Bunu benden son bir armağan olarak kabul et."

Bryce dişlerini o kadar sıkı ki çenesine ağrı girdi.

Okyanus Kraliçesi arkasında su izleri bırakarak kapıya yürürken, "Ama üstesinden gelebileceğini düşündüğün ayaklanmada

başarısız olunca” dedi. “Haklı olduğumu, kaçmaktan başka çare olmadığını anlayınca yardımım karşılığında senden sadece şunu isteyeceğim: Yanına halkımdan mümkün olduğunca çok kişi almanı.”

Hunt, Tharion ve Baxian'ın, egolarını dışarıda bıraksalar bile zar zor sığabilecekleri büyüklükteki odaya dönene kadar kendilerine hâkim olmaları Bryce'ı gerçekten etkiledi. Çünkü kendisi bu konuda oldukça zorlanmıştı.

Ama kapı kapanır kapanmaz büyük bir kaos baş gösterdi.

"Neler oluyor..." diye patladı Hunt.

"Sen iyi misin..." diye başladı Bryce.

Tharion, "*Feylerin dünyası mı?*" diye sordu. Baxian kıkırdadı. "Gerçekten acayıptı."

Mer ranzalardan birine çöktü, normalde esmer olan teni şimdi bembeyazdı. "Okyanus Kraliçesi'ne de ancak sen sataşırdın Bacaklı."

Baxian mer'e döndü. "Gemiden ayrılman yasakmış."

Tharion yüzünü buruşturdu. "Bittim ben."

Bryce, Hunt'a döndü, Eşi kapattığı kapıya yaslanmıştı. Yüzündeki fazla sakin ifadeyi gördüğünde Bryce kaşlarını kaldırdı. Bu bakışı tanıyordu. Kesin onu becermek için herkesi ne zaman dışarı atabileceğini hesaplıyordu.

Bryce'ın ayak parmakları spor ayakkabılarının içinde kıvrıldı-ğında Hunt'a göz kırptı. Eşi gözlerini devirirken dudağının bir tarafı elinde olmadan yukarı kıvrıldı.

Ama Hunt'ın bakışlarındaki karanlık ısıltı ve acı Bryce'ın gözünden kaçmadı. Onun yokluğunda ne olmuşsa içinde de bir iz bırakmıştı.

Ama bunu sonra konuşacaklardı. "Ruhn nerede?" diye sordu Bryce.

"Lidia'nın yanında" dedi Hunt usulca.

"Lidia mı?"

Baxian başını salladı, siyah kanatlarını hışırdatarak Tharion'ın yanına oturdu. "Evet. Hepimizi Lidia kurtardı. O biraz... yaralı da. Ruhn başında bekliyor."

Bryce'ın göğsü sıkıştı. "Acaba Lidia..."

Sözünü bitirmesine fırsat kalmadan kapı açıldı. Hunt'ın şimşeği Bryce'm önünde hemen çıttılar saçan bir duvar oluşturdu.

Ama Bryce kapıda soluk soluğa kalmış kardeşini gördüğünde küçük bir sevinç çığlığı attı, Ruhn'ın gözleri şoktan kocaman açılmıştı.

* * *

Bryce kardeşine bakıyordu. Ruhn da ona.

Gülerek kucaklaştılar, Bryce'tan öyle bir mutluluk yayılıyordu ki parlayan yıldız ışığı ufaklık odaya keskin gölgeler düşürüyordu. "Bryce" dedi Ruhn sırtarak. Onun gurur dolu sesini duyunca Bryce'm boğazı tıkanı. Kardeşinin elini tutarken ne söyleyeceğini bilmiyordu, sonra kollarını gördü.

Ruhn'ın dövmeleri tamamen parçalanmıştı. Derin yaralarla kaplı derisi de öyle.

Bryce'ın yıldız ışığı söndü. "Ruhn" diye fısıldadı.

Ruhn, "Tek parça halindeyim" dedikten sonra Baxian'a baktı. "Yeniden."

"O bakışın ne anlama geldiğini bilmek istemiyorum" dedi Bryce. Baxian özür diler gibi yüzünü buruşturdu.

"Gerçekten istemezsin" dedi Hunt. Elini omzuna atıp Bryce'ı, Baxian ve Tharion'ın karşısındaki ranzaya doğru götürdü. O kadar yakınına oturmuştu ki bacağı Bryce'm bacağına yapışmıştı. İşi biraz daha ileri götürüp kanadını Bryce'a doladı. Bir daha onu asla gözünün önünden ayırmayacakmış gibi bir hali vardı.

Bryce eşinin kokusunu ve sıcaklığını tekrar tekrar içine çekti. Bu evrendeki en muhteşem şeydi.

Ruhn gözlerini kırpıştırarak Bryce'a baktı, sanki orada olduğuna bir türlü inanamıyordu. "Halüsinasyon görmüyorum, değil mi?"

"Hayır." Bryce elini yatağa vurarak yanına gelmesini işaret etti.

Ama kardeşi kapıda kaldı, yüzü asılmıştı. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama fazla kalamayacağım."

"Ne oldu?" diye sordu Baxian.

"Lidia uyandı" dedi Ruhn. "Ve şey... bizim için bazı sürprizleri varmış."

* * *

Hunt beş dakika sonra, "Demek sevgilinin... çocukları varmış" dedi Ruhn'a, şimdi içeri derin bir sessizlik çökmüştü.

Kardeşinin söylediklerinden Bryce'm başı dönüyordu.

Ruhn ters ters Hunt'a baktı. Anlaşıldı, takılmak yoktu. Bryce hafifçe ıslık çaldı. "Lidia bunu nasıl saklayabildi? Ne zaman çocuğu oldu ki?"

"Sanırım asıl soru çocukların Pollux'tan olup olmadığı" dedi Baxian endişeyle.

"Kanatları yoktu" dedi Ruhn gergin bir sesle. "Ama bu bir şey ifade etmiyor."

"Ama Geyik iyi, değil mi?" diye sordu Bryce. Lidia'ya çok şey borçluydu. *Çok fazla şey.* Eğer ona yardım etmek için yapabileceği bir şey varsa...

"Yine uyudu" dedi Ruhn. "Sanırım merdivenleri koşarak çıkarak onu yordu."

"Herhalde adrenalin sayesinde koşmuştur" dedi Tharion düşünceli bir tavırla.

Ruhn'ın gözleri endişeyle bulutlandı. Bryce'a göre, Hunt konuyu değiştirerek kardeşine büyük bir iyilik yapmıştı. Hunt eşine doğru döndü. "Tamam, anlat bakalım. Bu gemiye gelmeyi nasıl başardın? Bizi nasıl buldun?"

Bryce kardeşinin kafasını dağıtmak için ona ayak uydurdu. "Söyledim ya, ışınlandım." Hunt'ın gözlerine baktı, bu gözlerde

aşk ve acı vardı. "Benim evim sensin Hunt. Aşkımız yıldızları da dünyaları da aşar, unuttun mu?" Hafifçe gülümsedi. "Seni nerede olsan bulurum."

Hunt yutkundu, Sonsuz Saray'daki Kapı'dan atlamadan önce bu sözleri Bryce'a söylediğini hatırladığı belliydi. Ama Bryce'ın gözlerine bakmaya dayanamıyormuş gibi bakışlarını yere dikti. "Nereden ışılandın?"

Tamam o zaman. Bryce kendini toplaması için ona biraz zaman tanıyacaktı. "Sevgili babacığımın evinden. Oysa kendisi beni rehin tuttuğunu sanıyordu."

"Sanıyordu derken?" diye sordu Ruhn.

Bryce omuz silkti.

Hunt bu kez Bryce'ın gözlerine baktı. "Okyanus Kraliçesi'ne söylediğin şeyi açıklar mısın? Sudaki parazitler ve Asteriler hakkında söylediklerini?"

"Söylenecek başka ne var ki? Midgard'ın sularını kirlettiler. Paraziti hepimize bulaştırdılar. Bizi Dalış'ı gerçekleştirmek zorunda bırakıyor, aksi takdirde gücümüzü emiyor."

"Ne?" dedi Ruhn.

Bryce iç çekti. Tekrar açıklamaya başladı.

Bu kez her şeyi en baştan anlatmıştı. Diğer dünyaya gidişini ve bir zindana atılışını. Kaçıp Azriel ve Nesta'yla birlikte tünellerde yaptığı yolculuğu. O gizli odada öğrendiklerini: Feylerin dünyasını, Dağları; Theia, Fionn ve Pelias'ı. Silene ve Helena'yı, Cehennem'in yardımını. Silene'in gücünün ona geçtiğini ve yıldız ışığının şimdi daha farklı hissettirdiğini. En sonunda da Vesperus'la yaşadığı karşılaşmayı ve Doğrucu'yu Azriel'den çaldığı andan bahsetmişti.

Hepsini anlatması bir saat kadar sürmüş olmasına rağmen, Maske'den ya da Hazine'den hiç bahsetmedi. Onlardan ne kadar az kişinin haberi olursa o kadar iyiydi. Hunt'a odaklanarak yanına ışınlanışını anlatırken gözleri ışıldıyordu, içi aşkla öylesine doluydu ki göğsü sızlıyordu.

Ruhn hepsini hiç konuşmadan dinlemişti ama Bryce konuşurken sürekli telefonuna mesaj geliyordu. Birinin ona sürekli Lidia'nın durumuna dair haber verdiğini düşünmüştü.

Hunt öne eğilip kollarını bacaklarına dayadı. Derin bir nefes aldı. "Tamam. Bu çok... fazla geldi. Bana biraz zaman ver."

Bryce dalgın dalgın göğsünü, sekiz köşeli yıldızı ovuşturdu. "Burada neler olduğunu anlatın. Lütfen" dedi sessizce.

* * *

Anlatmayı bitirdiklerinde Bryce'ın kendine gelmesi biraz zaman aldı.

Tam olarak on dakika.

"Affedersiniz" diyerek koridora çıktı. Midesi bulanıyor, nefesi tıkanıyordu...

"Bryce" dedi Hunt birkaç adım arkasından, çizmeleri karo döşemenin üstünde takırdıyordu.

Eşinin yüzüne bakamadı. Onları bırakıp gitmişti, öyle büyük acılar çekmişlerdi ki...

Hunt, "Quinlan" diye hırladıktan sonra kolundan tutup onu durdurdu. Koridor boştu, pencerelerden amansız kapkara sular görünüyordu.

"Bryce" dedi Hunt yeniden. Eşinin bedenini tutup nazıkçe kendine doğru çevirdi. Bryce'ın yüzü ağlamak üzereymiş gibi buruşmuştu.

Hunt onu hemen kollarına aldı. Kanatlarıyla etraflarını sarıp Bryce'ı o tanıdık, davetkâr yağmur ve sedir ağacı kokusuyla kuşattı.

"Sakinleş" diye fısıldadı eşi. Bryce o zaman ağladığını fark etti. Hunt'a ve ona olanların tüm ağırlığı birden üstüne çöküvermişti.

Kollarını Hunt'ın beline dolayıp sıkıca sarıldı. "O kadar korktum ki..."

"Ben iyiyim."

Ama Bryce dikkatle onun yüzüne, gümüş çizgilerle kaplı gözlerine baktı. "Kimse o zindanlarda iyi olamaz Hunt."

"Hayatta kalmayı başardım."

Ama Hunt'ın yüzü gölgelerle kararmıştı. Başım eğip alınlarını birleştirdi, o iğrenç hale tenine dokunuyordu. "Zor da olsa" diye itiraf etti Hunt. Bryce ona daha sıkı sarıldı, tüm vücudu titriyordu. "Seni düşünmek dayanmamı sağladı."

Kalbine bir yumruk indirse daha iyi ederdi. "Ben de seni düşünerek dayandım."

"Öyle mi?" Hunt'ın sesi öyle sevgi doluydu ki Bryce'in kalbi paramparça oldu. "Bu yakışıklılığın bir gün işe yarayacağını biliyordum."

Acıyla gülerken elini Hunt'ın yüzüne götürüp o güçlü ve güzel hatlarında gezdirdi.

"Özür dilerim" diye fısıldadı eşi, sesindeki acı Bryce'ı neredeyse yere yıkacaktı.

"Ne için?"

Hunt gözlerini kapatıp yutkundu. "Başımıza bu işleri açtığım için."

Bryce geri çekildi. "*Sen* mi? Başımıza bu işleri *sen* mi açtın?"

Hunt gözlerini yeniden açtı, bakışları pencerelerin arkasındaki sular kadar karanlıktı. "Seni uyarmam gerekirdi, bu kâbusun içine dalmadan önce herkesi iyi düşünmesi için uyarmam gerekirdi..."

Bryce'ın ağzı açık kaldı. "Beni uyardın zaten. Hepimizi uyardın." Elini Hunt'ın yanağına koydu. "Tüm bunların tek suçlusu Asteriler."

"Daha fazla çabalamam gerekirdi. O zaman hiçbirimiz bu halde..."

"Orada dur bakalım" dedi Bryce öfkeyle, avucunu Hunt'ın göğsüne koydu. "Katlandığımız acı yüzünden pişman mıyım? Solas aşkına, evet. O acıyı düşünemiyorum bile. Peki bir direniş sergilediğimiz için, buna hâlâ devam ettiğimiz için pişman mıyım? Hayır. Kesinlikle değilim. Ayrıca beni bu savaşı başlatmaktan alıkoyamazdın." Bryce kaşlarını çatı. "Gerekenin yapılması konusunda aynı fikirde olduğumuzu sanıyordum."

Hunt'ın yüzü allak bullak oldu. "Öyleydik... öyleyiz."

"Bundan pek emin değil gibisin."

"Sen arkadaşlarının lime lime edildiğini görmek zorunda kalmadın."

Bryce ağzından çıktığı an kocaman açılmış gözlerinden Hunt'ın bu söylediği yüzünden pişman olduğunu anladı. Ama bu, sözlerinin Bryce'in canını yakmasına, kalbinin üstüne birer taş gibi yağmasına engel olamadı. İçindeki öfke kaynamaya başlamıştı.

Ama Bryce gözlerini camın arkasındaki kapkara okyanusa dikti, ölüm sadece birkaç santim ilerideydi. "Burada olmadığım her saniyeyi bir daha asla geri dönemeyecek olmanın, seni bir daha hiç göremeyecek olmanın, hayatta olup olmadığını bile bilmemenin dehşetiyle geçirdim." Bryce ona yandan bir bakış attığında Hunt'ın yüzünden soğuk bir şeyin geçtiğini gördü. Bu soğuk ifadeyi çok uzun zamandır görmemişti.

Bu Umbra Mortis'in yüzüydü.

Hunt konuşmaya başladığında sesi de soğuktu. "İyi ki ikimiz de başardık o zaman."

Bu bir cevap değildi. Yakınından bile geçmiyordu. Ama Bryce'in, Hunt'la konuşmak istediği bu değildi. Şu anda konuşmak istediği bu değildi. O yüzden yüzünü pencerelerden ayırıp Hunt'a çevirirken, "Evet" dedi sakın bir sesle. "İyi ki."

"Yani gerçekten Avallen'e mi gidiyoruz?" diye sordu Hunt dik-katle, o da konuyu kapatmıştı. Umbra Mortis'in yüzü yok olmuştu. "Kral Morven'la uğraşmaya hazır mısın?"

Bryce kollarını kavuşturarak başını salladı. "Hiçliğe açılan portalın ne olduğunu ve Asterileri nasıl öldürebileceğini öğrenemeyiz. Güz Kralı, Avallen Arşivleri'nde kılıç ve hançer hakkında bir bilgi hazinesi yattığını söyledi. Morven'a gelince... Adi bir Fey kralıyla daha yeni birkaç gün geçirdim. Morven ondan kötü olamaz."

Hunt yerinde kıpırdandı, ardından kanatlarını sıkıca topladı. "Plana da her şeye de varım ama... sence gerçekten Avallen Arşivleri'nde keşfedilmemiş bir şey kalmış mıdır?"

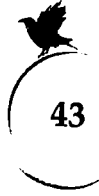
"Midgard'da ipucu bulabileceğimiz bir yer varsa o da Avallen. Yıldız Doğan her şeyin merkezi orası."

"Elde edebileceğimiz her avantajı değerlendiririm ama tekrar söylüyorum: Kral Morven pek de dost canlısı biri sayılmaz."

Bryce göğsüne baktı, yıldız şeklindeki iz tişörtünün altından zar zor görünüyordu. "Bizi iyi karşılayacak."

"Bundan nasıl bu kadar eminsin?"

Bryce elini siyah ceketinin iç cebine soktu. Sırtarak babasının defterini çıkardı. "Çünkü Güz Kralı'nın kirli sırları elimde."

Lidia Cervos gözlerini oğullarına dikmişti. Çocukların iki yanında oturan mer koruyucu ebeveynler vahşice bir dikkatle Lidia'yı izliyordu. Davit ve Renki. Geyik şimdiye dek isimlerini bilmiyordu. Ama saldırmaya hazır oturuşlarına bakılırsa oğullarına gerçekten iyi bakılmıştı. Seviliyorlardı.

Müdür Kagani masasında oturmuş, ellerini önünde birbirine kavuşturmuştu. Odaya neredeyse elle dokunulabilecek kadar yoğun bir sessizlik çökmüştü. Lidia bu sessizliği nasıl kıracağını bilmiyordu.

Derinlik Bombacısı'nın koyu mavi tulumlarından biriyle orada otururken kim olduğunu bilmiyordu. Deniz yaşamına göre tasarlanmış bu tulum, üniformasından çok daha rahattı. Üstünde gümüş oklardan, imparatorluk nişanlarından ya da yarattığı o sahte hayatın süsünden püsünden eser yoktu.

Şimdi sadece Lidia'ydı.

Bayıldıktan birkaç saat sonra farklı bir hastane yatağında uyanmıştı, burada hortumlar ve kateterler yoktu. Tıp cadıları yataktan kalkmasına yardım etmişti, Lidia da bacaklarındaki titremenin bitkinlik yüzünden olduğunu düşünmeleri için dua etmişti.

Oysa şimdi oğullarının karşısında otururken bacakları hâlâ titriyordu.

Koyu yeşil bir tişört ve dizlerinde yırtıklar olan kot pantolon giymiş olan altın sarısı saçlı, mavi gözlü Brann bakışlarını Lidia'nın gözlerine dikti. Koyu renk saçlı, altın sarısı gözlü

Actaeon gibi gözlerini kaçırmadı. Ama elinden geldiğince nazik bir sesle, siyah tişört ve yine siyah kot pantolon giymiş olan Actaeon'a döndü. "Size anlatacağım... çok şey var. İkinize de."

Actaeon sol tarafında oturan koruyucu babasına baktı. Üstünde koyu mavi bir üniforma olan kahverengi tenli adam cesaretlendirmek ister gibi başını salladı. Lidia'nın göğsü sıkıştı. Bu seçimi kendisi yapmıştı. Mecbur kalmıştı, yine de...

Lidia gözleri alev alev yanan Brann'e baktı. Korkusuz... gözüppek. Doğuştan lider. Bu bakışı yüzünde daha bebekken de görmüştü.

"Ne yani... artık seninle mi yaşamamız gerekiyor?" diye sordu Brann.

Actaeon başını endişeyle merlere çevirdi. Lidia oğlunun endişeli yüzünü görünce içine saplanan acıyı bastırdı ve, "Hayır" dedi. Tek söyleyebildiği buydu.

Soluk tenli ve koyu renk saçlı Renki, Actaeon'ı sakinleştirmeye çalıştı. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Siz bizimle kalıyorsunuz. Ayrıca annenizin halletmesi gereken bazı işleri var." Renki'nin üstünde gemi doktorlarının lacivert tulumlarından vardı, işini bırakıp gelmiş olmalıydı.

Brann ne tür işleri olduğunu soracaktı gibi kaşlarını kaldırdı ama Actaeon, "O bizim annemiz değil" dedi usulca.

Lidia karnına yumruk yemiş gibi hissetti.

Davit hafif sert bir sesle, "Evet, o sizin anneniz Ace" dedi.

Lidia bu lakabı duyunca içini bir kıskançlık kapladı. Koyu renk saçlı oğlu başını kaldırdı ve...

Gözlerinde saf bir güç ışıldıyordu. Lidia bu bakışı oğlunun yüzünde çok uzun zaman önce de görmüştü. Brann'in kontrolsüz ateşine karşılık düşünceli ve sessiz bir kaya gibiydi.

İncitici sözlerle rağmen Lidia kendini hafifçe gülümsemekten alıkoyamadı. "Tıpkı bebekliğinizdeki gibisiniz" dedi oğullanna.

Brann ona gülümsedi. Actaeon gülümsemedi.

Müdür Kagani konuşmaya dahil oldu. "Şu anda hiçbir şeyin ismini koymayalım. Lidia'nın gerçekten de henüz bir düzen kur-

masını engelleyecek... işleri var. Düzenini kurduğu zaman hep birlikte oturup ikiniz için en iyisinin ne olduğunu konuşuruz. Ve babalarınız için."

Lidia, Renki'nin gözlerine baktı. Bu gözlerde üstünlük ve korumacılık vardı. Buna rağmen altta yatan yakarışı görebiliyordu. *Lütfen oğullarımı benden alma.*

Bir zamanlar Okyanus Kraliçesi'nin karşısında o da aynı şeyleri hissetmişti. Yakarışını sağır kulaklara duyurmaya çalışmıştı.

Onlar onun oğullarıydı, uğruna hayatının akışını değiştirdiği bebekleriydi ama bu adamlar tarafından büyütülmüşlerdi. Actaeon ve Brann gerçekten bu adamların oğluydu. Birbirlerine kan bağıyla değil sevgiyle bağlıydılar. Oğullarını bu adamlar korumuştı, onları iyi yetiştirmişlerdi.

Lidia başka ne isteyebilirdi ki, çocukların ebeveynlerine duyduğu bağlılık umduğundan da fazlaydı.

Ruhunda bir şeyler parçalansa da, "Sizi ailenizden almak gibi bir niyetim yok" dedi. Kalbi deli gibi çarpıyordu ve hepsinin bunu duyabildiğinin farkındaydı. Yine de başını yukarı kaldırdı. "İşim ne zaman biter bilmiyorum, bitip bitmeyeceğini de. Ama biterse ve buraya tekrar gelebilirsem... sizi yeniden görmek isterim." İki kızlerin babalarına baktı. "Hepinizi."

Renki başını salladı, gözlerinden minnet okunuyordu. Davit ise elini Actaeon'ın omzuna koydu.

"İş derken... Geyik olarak yaptığın işi mi kastediyorsun?" diye sordu Brann.

Lidia endişeyle Müdür Kagani'ye baktı. Kim olduğunu çocuklara söylemeyeceklerine söz verdimişti.

Brann, "Burada televizyon var" dedi Lidia'nın kapıldığı şaşkınlığı ve korkuyu görünce. "Seni bugün tanıdık. Şimdiye kadar annemizin sen olduğunu bilmiyorduk ama ne yaptığını biliyoruz. Kimin için çalıştığını da."

"Okyanus Kraliçesi için çalışıyorum" dedi Lidia. "Ophion için."

"Sen Asterilere hizmet ediyorsun" diye söze girdi Actaeon soğuk bir sesle. "Asteriler için isyancıları öldürüyorsun."

"Ace" dedi Davit uyarmak için.

Ama Actaeon geri adım atmadı. İkizine bakıp sordu. "Sen bunu onaylıyor musun? Onun insanlara neler yaptığını biliyor musun?"

Brann'ın gözlerinde yine bir ateş kıvılcımlandı. "Evet aptal, biliyorum."

"Sözlerinize dikkat edin" dedi Renki.

Actaeon onu umursamadan devam etti. "Sevgilisi de Çekiç."

"Pollux benim sevgilim değil" dedi Lidia kaskatı kesilerek.

"Öyleyse yatak arkadaşın" dedi Actaeon sertçe.

"Actaeon" diye hırladı Renki.

"Bu kadar yeter Actaeon" dedi Müdür Kagani sakinleştirmek ister gibi. Sonra iç çekerek Lidia'ya döndü. "Sanırım bugünkü hepimiz için bu kadarı yeterli."

Actaeon soğuk bir kahkaha attı, tıpkı Lidia'nın kahkahasına benziyordu. "Daha yeni başladım." Kardeşini gösterdi. "Sen sadık köpeği oynamak istiyorsan hiç durma. Dehşet kurtlarının yanına pek yakışsın."

"Aptalın tekisin, biliyorsun değil mi?" dedi Brann öfkeyle.

"Çocuklar" dedi Davit. "Yeter artık." Lidia'ya bakıp yüzünü buruşturdu. "Gerçekten özür dilerim. Aslında onları terbiyeli yetiştirdik."

Lidia başını salladı, boğazı tıkanıyordu. Ama Actaeon'a döndü. "Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum."

Ayağa kalktı, bakışlarının ağırlığı altında neredeyse dizlerinin üstüne çökecekti. Ama Davit ve Renki'ye döndü. "Onlara baktığınız için teşekkür ederim. Onları sevdiğiniz için."

Gözleri yanıyordu, içinde devasa bir şey göçmeye başlamıştı, başka bir şey söylemeden müdürün odasından çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Kapının önünde oturan yönetici asistanına başıyla selam verip koridora çıktı, içindeki göçükle savaşıırken soluk soluğa kalmıştı.

Bir adam arkasından, "Lidia" dedi. Döndüğünde Renki'nin peşinden geldiğini gördü.

Adamın yüzü acı doluydu. "Böyle olduğu için çok üzgünüm. Davit'le yıllardır bu olasılık üzerine konuşuruz, böyle olmasını hiç istemezdik." Elini koyu renk saçlarının arasından geçirdi. "Çocukları sana karşı doldurduğumuzu düşünmeni istemem."

Lidia başını iki yana salladı. "Böyle bir şey aklımdan bile geçmedi."

Renki durduğu yerde kıpırdandı, siyah iş çizmeleri karoların üstünde hafifçe gıcırdadı. "Biz de senin kim olduğunu bilmiyorduk. Bugüne kadar. Annelerinin Ophion için gizli görevde olduğunu biliyorduk ama bu kadannı beklemiyorduk."

"Sadece Müdür Kagani ve Okyanus Kraliçesi biliyordu."

"Anlatmada sakınca yoksa bütün hikâyeyi dinlemek isterim. Davit de ister."

Lidia güçlkle yutkundu. "Belki başka bir gün."

"Evet... kesinlikle gidip biraz dinlenmelisin." Renki, Lidia'yı süzerek yüzünü buruşturdu. "Ben, şey, burada doktorum. Aslında seni getiren ekipte idim. Ayağa kalktığını görmek beni sevindirdi."

Lidia ne diyeceğini bilemediği için başını salladı.

Renki devam etti. "Davit keşif yapan sualtı kapsüllerinden birine kaptanlık ediyor, bu yüzden bazen günlerce ya da haftalarca gelmediği oluyor... o zaman ben çocuklarla yalnız kalıyorum." Hemen ekledi. "Tabii ailelerimiz de çok yardımcı oluyor. Oğlanlara tapıyorlar."

Büyükanneleler, büyükbabalar. Çocuklarının başka türlü sahip olamayacağı kişiler.

"Kardeşin var mı?" diye sordu Lidia.

Renki başını salladı. "İki abim var. Davit'in de bir kız kardeşi. Yani etrafta koşuşturan bir sürü kuzen var. Çocuklar gerçekten bir kuzen sürüsünün içinde büyüdüler."

Lidia hafifçe gülümsedi. "Mer olmadıkları halde burada yaşamakta zorlanıyorlar mı?"

"Bazen" dedi Renki. "Küçükken neden diğer çocuklarla birlikte suya atlayamadıklarını anlamıyorlardı. Öfke nöbeti geçiriyorlardı. Özellikle de Brann." Renki şefkatle gülümsedi. "Ama Actaeon'da biraz dahillik var. Diğerleriyle birlikte suya girebil-

mek için ikisine başlıklar ve yüzgeçler yaptı. Derinliklere bile dalıyorlar.”

Lidia’nın göğsü gururla kabardı. “Bu yüzden mi ona Ace diyorsunuz?”

Renki sırttı. “Evet. Bebekliğinden beri bir şeyleri parçalarına ayırır, sonra o parçaları daha zekice ve daha havalı şeyler oluşturacak şekilde yeniden bir araya getirir.”

“Bunu hatırlıyorum” dedi Lidia usulca. “Ona verdiğim her oyuncağı parçalar ve...” Devamını getirmede.

Ama Renki hâlâ gülümsüyordu. “Hâlâ öyle. Bu gemide yaşamamın tek olumsuz yönü de bu. Müdür Kagani en iyi öğretmenlerden eğitim alması için elinden geleni yapıyor ama Ace’e sunabileceğimiz yüksek öğrenim imkânları sınırlı. Karada olsaydık bir üstün yetenekliler okuluna gidebilirdi ama burada... Valbara’daki programların yayınlarını hackleyip Ace’e izletmemiz gerekiyor.”

Lidia bu kıymetli bilgiyi tadım daha sonra çıkarmak üzere bir kenara bıraktı. “Peki ya Brann?”

Renki güldü. “Brann... tam görüldüğü gibidir. Doğuştan bir sporcu ve savaşçı... ayrıca korkusuz. Çabuk sinirlenir ama çabuk yatıştır. Dersleri iyi ama bu aralar daha çok arkadaşlarıyla takılmayı seviyor. Bunu söylemekten nefret ediyorum fakat tam bir spor delisi. İkimiz de kendisi gibi olmasına izin vermek konusunda hemfikiriz.”

“Güneş ve Ay gibiler desene” dedi Lidia usulca.

Renki’nin gülümseyişi yumuşadı. “Evet. Kesinlikle.” Elini cebine sokup bir kartvizit çıkardı. “Bir şeye ihtiyacın olursa burada e-posta adresim ve telefon numaram yazıyor. Çocukların henüz bir ev ziyaretine hazır olduklarını sanmıyorum ama uğramak istersen haber ver. Benimle ya da Davit’le sohbet etmek istersen veya bir şey sormak istersen falan...”

Lidia kartı aldı, konuşamadığı için başını sallayarak teşekkür etti.

“Ace hoş olmayan şeyler söylemiş olabilir ama sakın bunca zamandır seni merak etmediğini sanma. Bence ikisi de seni hayal meyal hatırlıyor. Müdür Kagani o zamanlar çok küçük olduklarını

söylüyor ama ben hatırladıklarına eminim. Bir keresinde bana Brann gibi saçların, Ace gibi gözlerin olduğunu söylemişlerdi. Bugüne dek senin kim olduğunu bilmedikleri için sonunda doğru söylediklerini anladım."

"Bunları söylemen büyük incelik."

Renki, Lidia'nın gözlerine baktı. Bakışlarında keder ve bir şey daha vardı. "Senin için Ace'le konuşacağım. Ama şimdilik ona biraz zaman tanı."

Lidia başını eğdi. "Teşekkür ederim."

Daha fazla konuşamayacağını anladığında dönüp koridorda yürümeye başladı.

Neredeyse merdivene varmıştı ve dökülmek üzere olan göz yaşlarını bastırmıştı ki, arkasından koşuşturan ayak sesleri duydu. Arkasına bakmasa da birinin peşinden koştuğunu anladı. Adımlarını yavaşlatarak merdivenlerin kapısının önünde durup bekledi.

Arkasına ancak ulak elindeki katlanmış yosun parçasını uzattınca döndü.

Meraklı türkek gözlerle Lidia'ya bakmakta olan genç mer, "Yüce Majestelerinden" dedikten sonra cevap beklemek için kenara çekildi.

Lidia geniş, düz yosun yaprağını açtı. Üstünde yazanları okuduktan sonra ulağa başını salladı. "Hemen geliyorum."

Arkasını dönüp koridora, ofis kapısının ardındaki oğullarına bakmamak için kendini tuttukten sonra kapıyı açıp sahanlığa çıktı. Ama arkasından kapanan kapının sesi tüm berliğinde yankılandı.

Beş dakika sonra on kat aşağı indiğinde, kendini denizler kraliçesinin karşısında buldu. Okyanus Kraliçesi, derin okyanusun sonsuz karanlığına bakan pencelerle kaplı duvarın önünde duruyordu. Siyah saçları gerçekten suyun altındaymış gibi etrafında yüzüyordu.

Lidia onu en son on beş yıl önce görmüştü. Onunla son kez o zaman konuşmuştu.

Okyanus Kraliçesi'nin boyu geçmişteki gibi yine ancak göğsüne kadar geliyordu ama Lidia odayı dolduran güç karşısında kendini topladı.

Yıllarını Asterilerin varlığına katlanarak geçirmişti. Bu kadının gücü ne kadar muazzam olursa olsun, buna da dayanabilirdi. Belki de kraliçenin yıllar önce onunla görüşmesinin nedeni buydu. Lidia karşısına çıkmış ve titrememişti.

"Duyduğuma göre çocuklarına kavuşmuşsun" dedi Okyanus Kraliçesi arkasına dönmeden.

Lidia yine de başını eğdi. "Bu nimet için Ogenas'a şükürler olsun."

"Görevini terk etmen için izin verdiğimi hatırlamıyorum."

Okyanus Kraliçesi yavaşça dönerken Lidia çenesini yukarı kaldırarak düzenli nefes alıp vermeye odaklandı. Kraliçenin gözleri dışındaki okyanus kadar siyahtı.

Okyanus Kraliçesi devam etti. "Gidip bu kaçakları şehir gemilerimden birine getirmene izin verdiğimi hatırlamıyorum."

Lidia sesini çıkarmadı, konuşmasına da izin verilmediğinin farkındaydı.

Okyanus Kraliçesi'nin gözleri ışıldadı. Hiç değilse bu küçük itaat gösterisinden memnun kalmıştı. "İşimiz gizliliğe, Asterilerin bizi soruşturmaya değmeyecek kadar belirsiz bir tehdit olarak görmesine dayanıyor. Omega botlarını atlatıyoruz, arada bir Ophion ajanlarına sığınak oluyoruz. Ama hepsi bu kadar. Saldırıda bulunmuyoruz, doğrudan çatışmaya girmiyoruz. Ama şimdi Asterilere derinlerde tam olarak nelerin yüzdüğünü merak etmeleri için bir neden verdin. *Benim* burada tam olarak ne yaptığını merak etmeleri için."

Lidia cevap vermeyince Okyanus Kraliçesi elini şöyle bir salladı. Konuşmasına izin veriyordu.

"Başka seçeneğim yoktu" dedi Lidia gözlerini yer karolarından ayırmadan. "Davamız için bu kadar değerli varlıkları kaybetme riskini göze alamazdık. Ama emin olun ben ayrılmadan önce Rigelus ve diğerleri sizi hâlâ öncelik olarak görmüyordu."

“Olabilir” dedi Okyanus Kraliçesi, birkaç santim daha uzarken neredeyse içerideki tüm havayı söküp aldı. “Ama şimdi en büyük düşmanları bu gemide. Mistikleri birkaç güne kalmaz bizi bulur.”

“Neyse ki yarın Avallen’e gitmek üzere yola çıkıyorlar.”

Bu cüretkâr sözler Lidia engel olamadan ağzından kaçırılmıştı. Bunu bir grup görevlinin yanından geçerken duymuştu, görevliler koridorda karşıdan gelenin kim olduğunu fark ettiğinde kenara çekilip uzağından geçmişlerdi. Ama Okyanus Kraliçesi hafifçe gülümsemekle yetindi. Bu, dehşet verici bir köpekbalığının gülümsemesiydi.

“Neyse ki” dedi kraliçe tehdit dolu, yumuşak bir sesle. “Yarın sen de yola çıkıyorsun.”

Kelimeler girdaplar çizerek Lidia’nın kafasından uçup gitti. Yılların deneyimine ve soğukkanlılığına rağmen sadece tek bir şey söyleyebildi. “Oğullarım...”

“Oğullarını gördün.” Kraliçe keskin dişlerini gösterdi. “Bunu Ogenas’ın bir lütfu olarak gör. Artık görevinin başına döneceksin.”

Ruhunu paramparça eden o dayanılmaz ayrılık on beş yıl önce Lidia’yı mahvetmişti. Ve şimdi...

“Benden nefret ediyorsun” dedi Okyanus Kraliçesi keyiflenmiş gibi.

Lidia tüm çaresizliğini ve meydan okuma isteğini bastırdı. Duygularının bir önemi yoktu. Sadece Actaeon ve Brann önemliydi.

Bu yüzden konuşurken sesi duygudan yoksun ve bomboştu. Yıllardır Asterilerin, Pollux’un yanındayken olduğu gibi ruhsuzdu. “Ne yapmam gerektiğini söyleyin.”

* * *

Ruhn dişlerini acıtacak kadar sıkarak odasını arşınılıyordu. Bryce, Feylerin gerçek dünyasına gitmişti. Babaları onu rehîn almıştı. Tamam bunu Bryce düzenlemişti ama...

Bunun gerçek ağırlığı üstüne daha sonra, aydınlıkla zaman çökmüştü.

Belki de spor salonuna gitmesi iyi olurdu. Bryce'ı gördüğü için hissettiği mutluluk damarlarında dolaşan öfkeyle bastırılıyordu, sporla bunu biraz dindirebilirdi. Kardeşine yapmaya kalktığı şey için babasını bulup Midgard'dan silme isteğini terleyerek bedeninden dışarı atabilirdi, yanında olup kız kardeşini o adamdan koruyamadığı için.

Çizmelerinin bağcıklarını çözdükten sonra uzun kollu tişörtünü çıkarıp odanın karşı tarafındaki küçük dolaba doğru yürüdü. Giymesi için verilen kıyafetler ve spor ayakkabılar burada duruyordu. Koşu bandında on beş kilometrelik bir antrenmanın ardından bir ton ağırlık kaldırmak işe yarayabilirdi. Eğer şanslı günündeyse, spor salonunda ağırlık kaldırmasına yardımcı olacak birini bulabilirdi.

Ruhn beyaz bir tişört aldı, spor salonuna yürürken giyme niyetiyle elinde tişörtle kapıyı açmıştı ki...

Lidia'ya çarptı.

Lidia'nın kokusuyla sarsıldı ve duyuları birbirine karıştı. Bir adım geri çekilip kokudan uzaklaştı. "Selam" dedi Lidia'ya. Ardından, "Kalkmışsın" diye devam etti.

Lidia çenesini yukarı kaldırdı, bakışları biraz donuk görünüyordu. "Evet."

Ruhn tişörtü ellerinde çevirmeye başladı. Lidia'nın üstünde geminin dalış giysilerinden biri vardı ve hayal gücüne çok fazla yer bırakmıyordu. Ama Lidia'nın gözleri göğsünde, göğüs kaslarında, dövmelelerinden arta kalanlarda gezinince hayal gücü son hızla çalışmaya başladı. Lidia gözlerini karın kaslarına indirdi, eşofmanının beline bakıyordu.

Lidia'nın bedenini keşfetmemiş olabilirdi –en azından bu düzlemde– ama ruhları kesinlikle sevişmişti ve bunun onları nasıl konumlandığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Şey, ben de spor salonuna gidiyordum" dedi elindeki tişörtü kaldırarak. Avuçları terliyordu. "Nasılsın?"

"Daha güçlüyüm." Aslında bu bir cevap sayılmazdı. Lidia başıyla Ruhn'ın odasının karşısındaki kapıyı işaret etti. "Bu odaya taşındım."

Ruhn koridora çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. O sırada Lidia'nın kokusuyla sarmalandı. Bu o kadar baş döndürücü, çarpıcı ve baştan çıkarıcı bir kokuydu ki ağzı sulandı, ardından Lidia'nın buz gibi bakışlarını gördü.

Kaşlarını kaldırarak geri çekildi. "Bunlar Ajan Günışığı'na uygun kıyafetler mi?"

Lidia ona herhangi bir espri anlayışından, ruhlannın birleştiğine dair en ufak bir histen yoksun gözlerle baktı. Yanlarından iki görevli geçti. Koridorun sonundaki asansöre doğru giderlerken fısıldadıkları birkaç şey Ruhn'ın kulağına çalındı. *İşte o. Vay canına, gerçekten o.*

Lidia sözleri duymazdan geldi.

Kabinin kapısı açıldığında istemsizce onunla asansörde olduğu son ânı düşündü. Lidia, Atmaca'nın kafasına bir mermi sıkmuş ve o dehşet kurtlarını öldürmüştü. Ruhn gözlerini açtığında yüzüne nasıl yalvarır gibi baktığını hatırladı. Şimdi bunların hiçbirini kalmamıştı.

Ruhn kendini tutamayıp sordu. "Oğullarını gördün mü?"

"Evet." Lidia kapısına dönüp kilide bir anahtar soktu. Ne tesadüftü. Ruhn onunla kendi kapısının önünde karşılaşmıştı. Yoksa Ruhn'ı mı arıyordu?

"Şey... peki nasıl gitti?"

Lidia arkasına dönmedi. "Onlar için bir yabancıyım." Sesinde duygudan eser yoktu.

"Koruyucu aile nasıldı?"

Kilit tıkırdadı. "Hoş bir mer çift."

Neler oldu? Babaları kim? Başından neler geçti? Sormak istediği pek çok şey vardı. Bunu saklamayı nasıl başarmıştı? Ailesi...

Kahretsin, Lidia'nın ailesi. O çocuklar Enador soyunun erkek veliahtlarıydı. Hypaxia teyzeleri oluyordu.

Ama Lidia sonunda Ruhn'a döndü. "Yaptığım her şey onlar içindi" dedi dalgın dalgın.

Ruhn'ın içi sızladı. "Çocukların için mi?"

Lidia ellerine, parmağındaki görkemli yakut yüzüğe baktı. "Onları en son on sekiz aylık oldukları zaman görmüştüm. O andan beri fotoğraflarını bile görmedim."

Ama bugün gördüğünde onları tanıdı. Kaçmıcı sınıfta olduklarını biliyordu, okulun geminin neresinde olduğunu hatırlamış ve hemen oraya koşmuştu.

Ruhn kapının önünde durmaya devam ediyordu. Bir anlığına Lidia'nın yüzüne bakmaya cesaret etti. Bu yüzdeki kusursuz güzelliğe, altın sarısı gözlerindeki ışığa, saçlarının parıltısına. Ruhn'ın gördüğü en güzel kadındı fakat bunun bir önemi yoktu. Lidia söz konusu olduğunda bunların hiçbir önemi yoktu.

"Neler oldu?" diye sordu Ruhn.

"Ne fark eder ki?" dedi Lidia sert ve temkinli bir sesle. "Senin deyimimle *acıklı hikâyemi* dinlemek istemediğini sanıyordum."

Eh, bunu hak etmişti. "Bak" dedi Ruhn sert bir sesle. "Kim olduğunu, ne olduğunu yeni öğrenmişken benden bunu hemen kabullenmemi bekleyemezsin, tamam mı? Hâlâ öğrendiklerimi sindirmeye çalışıyorum."

"Sindirilecek ne var ki? Kimsem oyum, yaptıklarım da ortada. Çocuklarımın olması gerçeği bunu değiştirmez."

Tamam. Çok sinirliydi. "Sanki sana kızmamı istiyorsun."

"*Dinlemeni* istemiştin" dedi Lidia sertçe. "Ama dinlemedin. Şimdi ortaya bir kadının kabul edilebilir türden, üzücü hikâyesi çıktığı için dinlemek istiyorsun."

"Saçmalama." Kahretsin, Lidia ve Bryce iyi anlaşırdı. İkisinin de bu gemide olduğunu düşününce... içinden kaçıp saklanmak geldi.

Lidia konuşmaya devam etti. "Neyin doğru olduğunu fark etmek ve bunun için savaşılmaya karar vermekten ibaret bir geçmişim olsaydı yine dinlemek ister miydin? İyiliğin zorbalığa galip gelmesi için ne gerekiyorsa yapmaktan ibaret bir geçmişim olsaydı? Yoksa anne olmam yaptıklarımı senin gözünde daha kabul edilebilir mi kılıyor?"

"Hoşlandığı kadının çocukları olduğunu öğrenince çoğu erkek kaçar."

Lidia'nın gözlerinde buz gibi bir ısıltı belirdi. "Güçlü erkek dediğin budur işte."

"Gücümden çok hoşlanıyor gibiydin tatlım."

Lidia sessizce gülerek tekrar kapısına döndü. Onu başından savıyordu.

Ruhn'ın tepesi attı. "Peki neymiş bu *acıklı hikâye* Lidia? Anlat bakalım."

Lidia yavaşça arkasına baktı, yüzü küçümseme doluydu. "Dinlemeyi hak etmiyorsun" dedikten sonra kapıyı Ruhn'ın yüzüne kapattı.

Ithan dört ayak üzerinde doğum yapan Cthona heykelciğini -bacaklarının arasından Midgard gezegeni çıkmaya başlamıştı- dikkatle yere bırakırken Jesiba'nın telefonu çaldı. Tiz ses rahatsız edici bir şekilde öterek sessizliği parçaladı ama Ithan sunball refleksleri sayesinde hassas mermeri elinden düşürmemeyi başardı.

"Ne var?"

Ithan'ın kurtlara özgü keskin işitme duyusu bile hattın diğer ucundaki kişiyi duyamadı.

"Güzel."

Jesiba telefonu kapatıp hemen ona baktı. Ithan heykelciği yavaşça bir sandığa yerleştirirken paketleme köpükleri hışırdıyordu. "Ne oldu?" diye sordu dikkatle.

"Benimle gel." Jesiba ayağa kalktı, on santimlik koyu mavi topukluları göz önüne alındığında şaşırtıcı sayılacak bir hızla odanın bir ucuna doğru yürüdü. Saçlarını her zamanki kısa haline dönüştürmediği için yürürken altın buklelerinin sallandığını görmek... tuhaftı. Her zamankinin aksine makyajsız olan yüzünü görmek de öyle. Görünüşüne bakılırsa Ithan'dan birkaç yaş büyük olabilirdi.

Jesiba kapıda durup kitaplığın yanındaki duvarı işaret etti. "Şunu da al. Doludur."

Ithan duvarda asılı olan silaha baktı. Bryce'ın bu silahla Micah'ya ne yaptığını duymuştu.

Ama hiç tereddüt etmeden gidip Tanrı Katili Tüfeği duvardan aldı.

* * *

Jesiba, İthan'ı altın rengi ateşlerle aydınlatılmış ve koyu renk taştan yapılmış bir dehlizden geçirdi. Koridorlar tuhaf denecek kadar sessizdi. İthan saatin kaç olduğundan haberi olmadığını fark etti. Sessizliğe bakılırsa gece yarısı olmalıydı. Ama çok sayıda gece yırtıcısının yaşadığı Alev ve Gölge Hanesi'nde yanılıyor da olabiliirdi.

Aslında bir önemi de yoktu.

Toplanmış kalabalığın sesi İthan yuvarlak odaya varmadan taşlarda yankılanmaya başlamıştı.

Sarkıt ve dikitlerden oluşan sütunlar iç içe geçmişti -İthan bey-nini zorlasa da *bunlara* ne dendiğini hatırlayamadı- ve diğer koridorların ihtişamına rağmen burada duvarlar kaba taştan yapılmıştı. Kubbe şeklindeki tavan kabaca yontulmuştu, kalabalıktan yükselen fısıltılar ve konuşma sesleri tavanda yankılanıyordu ama iç-erisi o kadar yoğundu ki neler söylendiği anlaşılmıyordu.

Jesiba doğal kemerli kapıdan içeri girdiğinde herkes sustu. İthan da elinde o meşhur silahla bir adım gerisinden geliyordu. Silah beklediğinden daha hafifti, yine de daha önce hiç bu kadar heyecan verici bir silah taşımamıştı.

Kalabalık Jesiba'nın geçmesine izin vermek için ikiye ayrıldı. Roga salonun ortasına doğru yürürken doğruca karşıya bakıyordu. Koyu mavi elbisesinin etekleri yere sürtünüyor, topuklu ayakkabıları *Kimseye ihtiyacım yok* dercesine tıkrıyordu. Saçının yeni şeklini ve makyajsız yüzünü görünce şaşırın varsa da kimse bir şey söylemeye cesaret edemiyordu. Yüzüne uzun süre bakamıyorlardı bile.

Salonun ortasında neyin -kimin- durduğunu görünce İthan'ın kalbi tekler gibi oldu.

Astronom kocaman parmağını kaldırarak İthan'ı işaret etti.

"Kendini ölmüş bil hırsız" diye hurladı ihtiyar adam.

* * *

Tharion ucuz atlattığının farkındaydı. Bryce gelmeseydi Okyanus Kraliçesi'nin onu Lunathion'a geri göndereceğini biliyor-du.

Başına ödöl konulmuştu. Hassiktir.

Peki ya bu gemiye hapsolmak... Nehir Kraliçesi'nin ya da Engerek Kraliçe'nin elinde esir olmaktan daha mı iyiydi? Okyanus Kraliçesi'nin dediği gibi *misafir* olarak buraya hapsedilmişti. Ama Tharion kraliçenin ne anlatmak istediğini gayet iyi biliyordu.

"Avallen her zaman tüylerimi ürpertmiştir" dedi Flynn. Geminin yemekhanesinde bir masanın etrafına dolmuşlar, ertesi gün varacakları sisli ada hakkında konuşuyorlardı. Akşamın bu saatinde bütün masalar doluydu, sohbet ve kahkaha sesleri yüzünden Tharion arkadaşlarını zor duyuyordu. "Ama Morven gerçekten korkunç biri. Onu çocukluğumdan beri tanıyorum, tam bir ylandır. O ve Cani İkizler."

"Cani İkizler mi?" dedi Athalar endişe ve keyif karışımı bir sesle, Bryce'ın yanında oturuyordu; bir kolunu eşinin beline dolmuştu ve onun saç uçlarıyla oynuyordu. Tharion, masanın etrafına sıkışmış bir halde oturmasalardı bile eşlerin yan yana olacağını biliyordu.

Ruhn, "Uzaktan kuzenlerime taktığımız bir lakap" dedi ağzındaki ekmeği çiğnerken. "Prensler Mağarası'nda birkaç kez Cormac'la birlik olup bizi öldürmeye kalktıkları için onlara bu ismi verdik." Cormac'ın adını söylerken prensin gözlerinden bir hüzün geçti.

Tharion gözünün önüne gelen görüntüyü kafasından uzaklaştırdı... Cormac'ın son anlarını, Fey erkeği kendini feda ederken koşarak nasıl uzaklaştığını hatırlamıştı. Elindeki çatalı o kadar sıkı ki parmak eklemleri bembeyaz oldu.

Ama Ruhn devam etti. "Zihninizden geçenleri okuyabiliyorlar... siz istesenez de istemesenez de." Yarısı yenmiş ekmeğiyle Bryce'ı işaret etti. "Gece Sarayı'ndaki adam gibi izin de istemiyorlar."

Bryce yüzünü buruşturdu. "Bu yeteneklerine karşı koyabilen oluyor mu?"

"Evet" dedi Ruhn. "Ama sürekli tetikte olman gerekiyor, onları yakınında görmediğin zamanlarda bile. Ayrıca Morven'a karşı koşulsuz bir bağlılıkları var."

Tharion çatalı tutan parmaklarını gevşeterek gülümsedi.

Ama Ruhn başını iki yana salladı. "Onlar bildiğiniz haydutlardan değil, Morven da bildiğiniz pisliklere benzemez. Sınav'ım sırasında..."

Bryce, "Biliyorum" dedi pilavdan biraz alarak. Pirinç, geminin topraksız tarım yapılan bahçelerinden birinde yetiştirilmişti. "Kötü amca. Onu kızdırdın, bu yüzden cezalandırmak için seni Prensler Mağarası'na gönderdi, sonra ona gününü gösterdin ve..."

"O Cormac'ın babası" dedi Declan yavaşça. "Oğlunu ve veliah-tını kaybettiğini unutmayın."

Tharion gözlerini içinde pilav ve balık bulunan tabağına dikti ama iştahı kumsala vuran köpüklü dalgalar gibi kayboluverdi.

Lidia Cervos masanın diğer ucundan, "Oğlunu evlatlıktan reddetmekte hiç gecikmedi" dedi.

Lidia onlarla birlikte masaya oturduğunda Tharion şaşkınlıktan düşüp bayılacak gibi olmuştu. Ama... tıklım tıklım yemekhanede başka nereye oturabilirdi ki?

Ruhn'ın masanın diğer ucuna oturduğu da gözünden kaçmamıştı.

Geyik konuşmaya devam etti. "Ama ben de aynı uyarıda bulunacağım: Kral Morven sadece işine gelen şeyleri kabul eder. Eğer sizi hemen Asterilere satmaması için onu ikna ederseniz bunu doğru şekilde yapmanız gerekiyor."

"Ben doğruca arşivlere gitmeyi planlamıştım" dedi Bryce. "Kralı ziyaret etmem gerekmiyor."

"Sisler" dedi Ruhn. "Morven'a her şeyi söylüyor. Geldiğimizi öğrenecektir. Ziyaretine gitmezsen öfkeden deliye döner."

"Öyleyse biz de uslu çocukları oynarız" dedi Athalar, ardından bardaktaki suyunu kafasına dikti. Diğer masalarda yemek yiyenler durmadan onlara bakıyordu... saygıyla, korkuyla, merakla. Hepsi bu bakışları fark etmemiş gibi yapıyordu.

"Ayrıca" diye ekledi Ruhn yüzünü buruşturarak. "Kadınların arşivlere girmesine izin verilmiyor."

Tharion gözlerini devirdi. "Hadi ama."

"Evet" dedi Bryce elini şöyle bir sallayarak. "Güz Kralı, Avallen'deki Kızlar Giremez kurallarından özellikle bahsetti. Ama Morven şansına küssün çünkü arşivlere gireceğim."

Hunt gri kanadıyla Bryce'ı dürttü. "Mümkün olan en kötü anda açıklayacağın bir planın var diye düşünüyorum."

"Sanırım mümkün olan en havalı anda demek istedin" dedi Bryce. Tharion elinde olmadan yine gülümsedi.

Hunt gizlice, "Nasıl cevap vermedi ama" dediğinde Baxian kıkırdadı. "Danika da aynı böyleydi."

Zebani'nin yüzündeki özlem ve keder Tharion'ın gözünden kaçmadı. *Eşini kaybetmiş bir erkek*. Bunun ruhunu kaybetmekten daha kötü olduğu söylenirdi. Kaybı yüzünden ona acıyor muydu, yoksa eşini bulacak kadar şanslı olduğu için kıskanıyor muydu bilemedi. Baxian'ın hangisini tercih edeceğini düşündü. Danika'yı hiç tanımamış olmayı mı, yoksa birlikte geçirdikleri yüzyılların bu kadar acımasızca sona ermesini mi?

Bryce masanın karşısından uzanıp Zebani'nin elini sıktı, yüzünden sevgi ve acı okunuyordu. Baxian da aynı yüz ifadesiyle Quinlan'm elini sıkarken Tharion bakışlarını kaçırdı. Özel, mahrem bir yas ânıydı.

İkisinin de sevdikleri kurdun yasını tuttuğu kısa bir andan sonra Flynn, "Avallen eski ve boktan bir yer" dedi. "Oradan çıkabilmek için hızlı davranmamız gerekiyor."

Bryce, Baxian'ın elini bıraktı. "Araştırmalar zaman alır" dedi resmi bir tavırla. Mükemmel bir öğretmen taklidi yapmıştı. Ama rol yapmayı bırakıp hemen ekledi. "Ayrıca Prensler Mağarası'm da ziyaret etmek istiyorum."

Tharion meşhur mağarayı sadece efsanelerden biliyordu ve bunlardan hiçbiri iyi değildi.

Ruhn'ın ağzı açık kaldı. "Bunu Morven'a merhaba bile demeden yapabileceğini mi sanıyorsun? Kadınların oraya girmesi de yasak."

Bryce kollarını kavuşturarak Athalar'a yaslandı. "Tamam, belki bir çay içmek için uğrarız."

Kardeşi yola gelecek gibi değildi. "Demek Prensler Mağarası. Peki... neden? Bunun hiçliğe açılan portal meselesiyle ne ilgisi var?"

Bryce omuz silkerek tekrar yemeğini yemeye koyuldu. "Orası Yıldız Kılıcı'nın başından beri saklandığı yer. Belki orada bazı bilgiler vardır."

Hunt alçak bir sesle, "Yine... cevap vermiş sayılmaz" dedi Baxian'a. Tharion sırtıtmamak için kendini zor tuttu, özellikle de Bryce eşine ters ters baktığı için. Athalar ise eşinin alınına bir öpücük kondurdu, Zebani bu sıradan sevgi gösterisi karşısında bakışlarını kaçırdı.

Tharion onu teselli edebilmek isterdi. Ama tanrılar biliyordu ki, aşk konusunda tavsiyede bulunabilecek biri değildi. Kayıp konusunda olabilirdi -Lesia öldürüldükten sonra göğsündeki boşlukla yaşamayı öğrenmişti- ama Baxian'ın bir eşi kaybetmekle, bir kız kardeşi kaybetmeyi kıyaslayan birini dinlemek isteyeceğini sanmıyordu.

"Avallen'de gereğinden bir saniye fazla kalmamalıyız" diye üsteledi Flynn. Tharion bakışlarını tekrar ona çevirdi. "Size söylüyorum, o adaya gittiğim tüm zamanlarda büyümün... keyfi kaçtı." Narin bir sarmaşık sözlerini vurgulamak ister gibi elinin etrafına, parmaklarının arasına dolandı. "Oradayken büyü gücüm resmen kuruyup ölüyor." Sarmaşık tam da böyle yaptı, kuruyup toza dönerek Flynn'in tabağındaki yarı yenmiş pilav ve balığın üstüne döküldü. Fey erkeği yine de yemeğinden bir parça daha aldı.

"Gerçekten büyü gücün olduğunu hep unutuyorum" dedi Bryce. "Ama Avallen'deki başarısızlığın konusunda bariz bir imada bulunmaktan kaçınacağım."

Flynn bir çatal dolusu yiyeceği daha ağzına atarken, "Teşekkürler" diye homurdandı.

"Oraya vardığımızda ikiye ayrılmalıyız" dedi Declan yemeğini yerken. "Birkaçımız arşivlere giderken diğerleri de Prensler Mağarası'nın yolunu tutar. Hepimiz Yıldız Kılıcı ve hançerle bağlantısı hakkında fazladan bir şeyler öğrenmeye çalışırız."

Tharion yemekhanenin arka tarafındaki, siyah okyanusa bakan devasa pencereye bir bakış attı. "Ben de o bıçaklarla Asterileri nasıl yok edeceğimize dair işe yarar bir şeyler bulmanız için Ogenas'a dua ederek burada bekleyeceğim."

Ogenas... Gizemlerin Koruyucusu. Bilgi için yalvarılacak bir tanrı varsa o da Ogenas'tı.

"Arşivler" dedi Ruhn, Flynn ve Declan ellerini kaldırarak.

Bryce onlara ters ters baktı. "Ahmaklar. Oraya daha önce gittiğiniz için bana rehberlik edersiniz diye düşünüyordum." Athalar ve Baxian'a dönüp iç çekti. "Anlaşılan biz de mağara keşfine çıkıyoruz."

"Bu arada" dedi Ruhn. "Sınavım sırasında üçümüzün Pelias'ın mezarına ve Yıldız Kılıcı'na ulaşması çok zaman aldı. Ama bunun sebebi biraz da hortlakların, Cormac'ın ve Cani İkizler'in peşimizde olmasıydı. Yani daha kestirme bir yol olabilir... gerçi sis her adımda yolunu şaşırman için uğraşıyor."

Bryce, "Harika" demekle yetindi. Ancak gözlerinin nasıl parladığı Tharion'ın dikkatinden kaçmadı, sanki kardeşinin sözleri bir kıvılcımın çıkmasına neden olmuştu.

"Ayrıca" diye ekledi Ruhn. "Mağaralar resimlerle kaplı, mezar odası da buna dahil. Bir şey bulmanız zaman alabilir. Yanınıza birkaç gün yetecek kadar erzak alın."

"Tamamdır" dedi Athalar ciddi bir sesle.

"Muhteşem" diye homurdandı Baxian.

Tharion az önce söylediklerini düşününce kalbi sıkıştı. O burada, gemide kalacaktı. Diğerleri ise gidecekti. Yarın yola çıkıyorlardı. Urd'un hayatına soktuğu, hiç hak etmediği bu insanlar...

"Ben de sizinle geliyorum" dedi Lidia. "Avallen'e." O âna kadar öylesine sessizdi ki Tharion onun masanın bir ucunda oturduğunu unutmuştu.

Ruhn, Geyik konuşurken dönüp bakmadı. Ama Lidia'nın da prence bakmaktan kaçındığını fark etti. Sadece Bryce'a bakıyordu.

"Neden?" diye sordu Bryce. "Sen, şey... Çocukların bu gemide."

Lidia sırtını hafifçe dikleştirdi. "Okyanus Kraliçesi, Ajan Güneşiği olarak görevime devam etmezsem verdiği desteği... kese-

ceğini söyledi.” Hepsi şaşkınlıkla Lidia’ya baktı ama o devam etti. “Asteriler yeni ve daha korkunç bir mekanik zırh yarattı, birkaç hafta önceki hibritlerden çok daha korkunç. Bu zırh onu yönlendirecek bir pilota ihtiyaç duymuyor, teknisyenler tarafından uzaktan yönetiliyor. Rigelus zırhların Hermon Dağı’nın tepesine konuşlandırılmasını emretti.” Lidia, Hunt’a bir bakış attı, Athalar’ın yüzü duydukları karşısında taş kesilmişti. “Okyanus Kraliçesi onları nasıl durduracağını öğrenmemi istedi ama korkarım haber kanallarının bildirdikleri dışında öğrenebileceğim çok az şey var. Zırhlar kullanıma hazır, harekete geçecekleri zamanı bekliyorlar. Elimizden hiçbir şey gelmez.”

“Avallen, Sonsuz Şehir’in aksi istikametinde” diye homurdandı Hunt. “Bizimle gelersen fazla kuzeyden gitmiş olacaksın.”

Lidia başını iki yana salladı. “Zamanımı mekanik zırhları durdurmanın bir yolunu, muhtemelen olmayan bir çözümü arayarak geçirmemin faydası yok. Okyanus Kraliçesi’ni sizinle Avallen’e gelip orada keşfedeceğiniz şeyleri öğrenerek daha faydalı olacağıma ikna ettim.”

“Nasıl yani...” dedi Bryce. “Bizi gözetleyerek Okyanus Kraliçesi için casusluk mu yapacaksın? Ve bunu bize açık açık söylüyor musun?”

Lidia hafifçe başını salladı. “Onu sinirlendirdin Bryce Quinlan, bu da hiç iyi olmadı. Ama sizin grupla bağlantımı bildiği için beni göndermenin avantajlı olacağını düşündü.” Geyik sonunda Ruhn’a baktı. Fey Prensi yine bakışlarını ona çevirmedi.

“Şu yeni zırhlar konusunda gerçekten yapılacak bir şey olmadığına emin misin?” diye sordu Bryce. “Çok tehlikeli gibiler.”

Lidia’nın yüzü ciddiyetini koruyordu. “Onları yok etmek için Sonsuz Şehir’e yürüyecek kadar büyük bir ordu toplamak gerekir. Bizim böyle bir ordumuz yok. O yüzden şimdilik sizinle geliyorum. Bu işi nasıl sonlandıracağımızı çözene kadar.”

Bir sessizlik çöktü. Lidia’nın ne demek istediğini anlayınca Tharion’ın nefesi kesildi.

"Gerçekten harika" diye homurdandı Flynn, bunun üzerine Lidia ters ters ona baktı. "Arşiv Takımı'nda mısın, yoksa Mağara Takımı'nda mı?"

"Orası belli değil" dedi Lidia sakın bir sesle. "Morven'ı her iki yere girmenize izin vermeye ikna edip edemeyeceğiniz de belli değil. Özellikle de kadınların girmesine izin verilmiyorsa."

"İkna edeceğiz" dedi Bryce o sıcak gülümsemesiyle. Tharion, Hunt'ın eşine kuşkuyla baktığını gördü.

Bu konuda endişelenmeyi sonraya bırakacaktı. Arkadaşları gidiyordu. O ise bu gemide, Okyanus Kraliçesi'nin gözetimi altında kalacaktı. Bryce'in onun emrinde çalıştığını söylemesi bir şeyi değiştirmezdi, denizler kraliçesine kimse karşı gelemezdi.

Aşağı bakıp göğsünün içeri göçtüğünü görse buna hiç şaşırmayacaktı.

Ama arkadaşları konuşmaya devam ediyordu, Tharion da bunun tadını çıkarmaya çalıştı... bu samimiyetin, seslerindeki ritim ve ahengin.

Çok yakında ayrılacaklardı ve muhtemelen onları bir daha göremeyecekti.

* * *

Cam toplantı masasının üstünde uçan Sasa, "Bu gemi Astronom'un yüzüğünün büyük bir versiyonundan başka bir şey değil" dedi. "Malana gemiye bindiğimizden beri kendini iyi hissetmiyor." Gerçekten de üçüncü peri ortalarda yoktu.

"Malana iyi mi?" diye sordu Bryce.

"Gemiden ayrıldığımız zaman iyi olacak" dedi Rithi. Masanın cam yüzeyindeki yansımasma hayran hayran bakıyordu. Ama birdenbire başını kaldırıp Bryce'a baktı. "Yeniden açık havaya çıktığımızda."

"Biz de bunu konuşmaya gelmiştik" dedi Lidia masanın karşı tarafından perilere bakarak. "Bundan sonra ne yapacağınızı."

Lidia yemekten sonra onu bir kenara çekip planını anlattığında Bryce hem şaşırmış, hem de biraz tedirgin olmuştu. Bryce'ın peri

camiasıyla arası iyiydi ve Lidia'nın üç periyi önemli bir göreve göndermesi gerekiyordu. Geyik bu talebin güvendikleri birinden gelmesinin daha iyi olacağı konusunda ısrar etmişti.

Periler şimdi aralarında bakışlıyordu. "Sizinle Avalen'e gelmeyi planlamıştık" dedi Sasa çenesini yukarı kaldırarak. "Tabii yanınızda üç peri istemiyorsanız..."

"Yanımda üç perinin olması bana onur ve mutluluk verir" dedi Bryce. Hevesli ses tonu durumun kendisi için ne kadar değerli olduğunu kanıtlasın diye dua ediyordu. Lidia'yla yaptığı konuşmadan ve Lehabah'ın güzel yüzü zihninde canlandığından beri kalbi sızlıyordu. "Aslına bakarsanız, gittiğimiz yerde çok işimize yarayabilirsiniz." Prensler Mağarası'nın karanlığında, yanlarında yıldız ışığı olsa bile fazladan üç alev gerçekten çok işe yarayabilirdi. "Ama..." Bryce söyleyeceklerini dikkatle düşündü.

Lidia onu bu zahmetten kurtardı. "Irithys artık özgür."

Perilerin soluğu kesildi, ikisi de canlı bir turuncuya büründü. "Özgür mü?" diye fısıldadı Rithi.

"Kaçtı" diye düzeltti Lidia. "Arkadaşlarımızı zindandan kurtarmama yardım etmesi karşılığında Asterilerin sarayından kaçmasına yardımcı oldum."

"Peki şimdi nerede?" diye sordu Sasa alevleri daha beyaz bir tona bürünürken.

"Biz de sizinle bunu konuşmaya geldik" dedi Bryce. "Nerede olduğunu bilmiyoruz."

"Yani... kraliçemizi kaybettiniz, öyle mi?" diye sordu Sasa usulca.

Lidia hemen, "Irithys'le ayrılırken" diye ekledi. Rithi ve Sasa şimdi öfkeden akkor haline gelmeye başlamıştı. "Gidip perilere sığınmasını önerdim. Irithys tereddüt içindeydi. Sanırım nasıl karşılanacağından endişeleniyordu."

Periler öfkeyle Lidia'ya bakıyordu.

"Bu yüzden" diye söze girdi Bryce aceleyle. "Belki gidip onu bulabilirsiniz diye düşündük. Güvende olup olmadığını... öğrenmek için. Ve onunla dost olmak için."

"Kraliçemiz halkını görmek istemiyor mu?" Rithi'nin sesi tehlikeli derecede alçak çıkıyordu, alevleri hâlâ bembeyazdı.

"Irithys" dedi Lidia sakın bir sesle. "Hayatının büyük kısmını kristal bir kürenin içinde geçirdi. Sizin de Midgard'daki herkesten daha iyi anlayabileceğiniz gibi... âniden esaretten kurtulmak, dünyada yapayalnız olmak kolay bir şey değil. O yüzden ben de..." Bryce'a baktı. "Biz de sizden onu bulmanızı istiyoruz. Hem dostluğunuzu sunarak ona yardımcı olmanız için, hem de..."

"Bize de yardımcı olmanız için" diye tamamladı cümleyi Bryce. "Midgard'ı savunmak için üçünüze ihtiyacımız var, ne uğruna savaştığımızı Irithys'e anlatmanız gerekiyor. Belki onu yeniden Asterilere karşı savaşmaya ikna edebilirsiniz. Zamanı geldiğinde."

Periler ikisini de uzun süre izledi.

"Bu konuda İkinci Derece'lere ve kölelere mi güveniyorsunuz?" diye sordu Sasa.

"Bu kadar önemli bir görev söz konusu olduğunda başka kimseye güvenmeyiz" dedi Lidia.

Midgard'da bunu söyleyecek -ve buna inanacak- fazla Vanir yoktu. Bryce, Geyik'ten hoşlanmak gibi bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu hissetti.

"Birkaç ateş perisinin Asterilerin karşısında varlık gösterebileceğini düşünüyor olamazsınız" dedi Rithi. "Atalarımız Düşmüşler'le savaşırken bunu yapamamıştı... hem o savaş sadece meleklerle karşıydı."

"Lehabah, Micah karşısında varlık göstermeyi başardı" dedi Bryce boğazı tıkanarak. "Tek bir ateş perisi bir Başmelek'e meydan okudu ve ona haddini bildirdi. Onu öldürmem için bana zaman kazandırdı. Sayesinde bir Başmelek'i öldürdüm."

Periler gözlerini kocaman açmıştı. "Micah'ı öldürdün mü?" diye fısıldadı Rithi.

Lidia şaşırmuşa benzemiyordu, herhalde Geyik olarak her şeyi hemen duymuştu. "Lehabah'ın yardımıyla" dedi Bryce. "Onun sayesinde." Boğazındaki sızıyı bastırmak için yutkundu. "Yani evet, ateş perilerinin Asteriler karşısında bir varlık gösterebileceklerine -göstereceklerine- inanıyorum."

Kız kardeşler Ruhn gibi zihin yoluyla konuşabiliyorlarmışçasına bakıştı.

Ardından Sasa, "Irithys'i bulacağız" derken gözleri Bryce'ın üstündeydi. Sesinde korkudan eser yoktu. Perilerin alevi koyu maviye döndü. "Ve zamanı geldiğinde onunla birlikte Asterilere karşı savaşağız."

* * *

Dakikalar sonra Lidia'yla birlikte koridorda yürüyerek odalarına döndükleri sırada, "İyi gitti" dedi Bryce. "Onlarla benim konuşmamı istemen iyi oldu."

Geyik cevap vermedi, bakışlarını yola odaklamıştı.

Bryce cesaretini toplayıp, "Sen iyi misin?" diye sordu. Geyik yemekte onlarla birlikte oturmuş ama pek konuşmamıştı. Ayrıca Ruhn'a bakmamıştı bile. Kardeşi de Lidia yokmuş gibi davranmıştı.

Lidia, "İyiyim" dedi ama Bryce yalan söylediğini anlamıştı.

Yolun geri kalanında bir daha konuşmadılar ve sonunda odalarına ulaşınca duraksadılar. Hunt onu odanın içerisinde bekliyordu. Bryce, Lidia kendi odasına girmeden atıldı. "Teşekkür ederim."

Lidia durup Bryce'a döndü. "Ne için?"

"Eşimi kurtardığın için. Kardeşimi. En iyi dostumun eşini. Benim için çok kıymetli olan bu üç kişiyi." Hafifçe gülümsedi.

Lidia başını zarıfça yana eğdi. "Lafı bile olmaz." Tekrar arkasını dönüp kapısını açmaya koyuldu.

"Hey" dedi Bryce. Lidia yine durdu. Bryce başıyla Lidia'yı, sonra da arkasındaki, tek başına kaldığı odayı işaret etti. "Birbirimizi tanımadığımızı falan biliyorum ama konuşacak birine ihtiyacın olursa... Ruhn dışında birine..." Omuz silkti. "Bir kapı ötedeğim."

Tarırlar, kulağa çok aptalca geliyordu.

Ama Lidia'nın dudakları yukarı kıvrıldı, gözlerinde şaşkınlığa benzer bir şey vardı. "Teşekkür ederim" dedi, sonra odasına girip kapıyı arkasından usulca kapattı.

* * *

Hunt odalarında baş başa kalıp Bryce'ı soyabilmek için bütün gün dakikaları saymıştı. Ama şimdi daracık yatakta eşinin yanında yatarken ışıklar sönmüşken ve soluklarından başka ses duyulmazken... nereden başlayacağını bilmiyordu.

O gün yaptıkları berbat konuşma da işleri iyice zorlaştırıyordu. Bryce'a kendi gerçeğini anlatmıştı ama o dinlemek istememişti. Kabullememişti.

Ama olanlar en çok Hunt'ın suçuydu, onları yeniden bu yola sokmaması gerektiğini bilmeliydi. Bryce'ın bunu nasıl göremediğini anlamıyordu.

Bryce karanlığın içinde, "Bir konuda dürüst olabilir miyim?" dedikten sonra Hunt'ın cevabını beklemeden devam etti. "Morven'la başa çıkmak için onu Güz Kralı'nun notlarıyla kandırmak dışında sağlam bir planım yok. Defterlerle kanmazsa diye sağlam bir yedek planım da yok."

Hunt o günkü alışmalarını düşünmeyi bırakarak, "Ah, biliyorum" dedi. "Dahiyane bir gizli planın olduğunda hep yaptığın gibi kendinle övünmüyordun."

Bryce, Hunt'ın omzuna vurdu. "Ben ciddiym. Güz Kralı'nın notları dışında Morven'a karşı tek kozum üreme potansiyelim. Ve sen ve ben evli olduğumuza göre..."

"Boşanmak mı istiyorsun?"

Bryce kıkırdadı. "Hayır. O ahmakların gözünde bir değerim olmadığını söylemeye çalışıyorum. Rahmim... başkasına ait olduğu için."

"Hımm. Çok seksi." Hunt, hafifçe Bryce'ın kulağını ısırdı. "Seni özledim." Asıl meseleyi sonra da konuşabilirlerdi. Yarın. Hiçbir zaman.

Hunt elini Bryce'ın kalçasına yerleştirdikten sonra bacağına indirdi. Yumuşaklığını hissederek, o hoş leylak ve hindistancevizi kokusunu aldığında aleti hareketlenmeye başladı.

Bryce, "Her ne kadar aklını almak istesem de Athalar" dediğinde Hunt onun saçlarına doğru güldü. "Bu gece... sadece sarılsak olur mu?"

"Elbette" dedi Hunt kalbi sızlayarak. Eşine sımsıkı sarıldı. Burnuna dolan kokusundan, muhteşem bedenini kendi vücudunda hissetmekten ötürü minnettardı. Bunu hak etmiyordu. "Seni seviyorum."

Bryce ona iyice sokularak kolunu beline doladı. Ardından, "Ben de seni seviyorum" diye fısıldadı. "Mağara Takımı, sonuna kadar."

Hunt hafifçe güldü. "İstersen tişört yaptırılın."

"Beni kışkırtma. Avallen internetsiz ve ücra bir ada olmasaydı çoktan Morven'ın kalesine teslim edilmek üzere sipariş etmiştim."

Hunt sırtıttı, göğsündeki ağırlık bir anlığına kaybolmuştu. "Gerçekten internet yok mu?"

"Hayır. Sisler her şeyi engelliyor. Efsaneye göre Asteriler bile sisleri aşamıyormuş." Bryce ürkütücü bir *uuuuu* sesi çıkarıp parmaklarını oynattı. Sonra durdu, bir şey düşünüyor gibiydi. "Vesperus *ince yerler* denen bir şeyden bahsetti, sisle kaplı yerlerden. Biri Feylerin dünyasındaki Hapishane'ydi. Kadim Yıldız Doğan Feylerin de düşmanları uzak tutan sisle çevrili bir yerde kale kurmuş olmaları fazla tesadüfi görünüyor."

Hunt kaşlarını kaldırdı. "Sisler, Asterilere karşı nasıl bir duvar oluşturabilir ki?"

"Asıl soru, sisler gerçekten adaya girmelerini engelliyorsa Asteriler neden bu kadar uzun süre oraya dokunmadılar?"

Hunt, Bryce'ın başının üstüne bir öpücük kondurdu. "Cevaplanabilecek en dramatik şekilde bulacaktıysın gibi geliyor."

Eşi ona iyice sokulduğunda Hunt da sıkıca sarıldı. "Beni iyi tanıyorsun Athalar."

* * *

İthan, Tanrı Katili Tüfek'i Astronom'a doğrultmaya kalkmadı ama her an yapacaktı gibi pozisyon aldı. "Neler oluyor?" diye sordu Jesiba.

Kalabalık –drakiler, vampirler, daemonakiler ve adını bilmediği diğerleri– ölüm kadar sessizdi. Hepsi de bu intikama tanıklık etmeye gelmişti. Ithan'ın ağzı kurudu.

Astronom'un taş grisi gözleri nefret doluydu. "Kurt benden bir şey çaldı."

Jesiba omuz silkti. "Periler ve ejderha meselesini aramızda hal-etmiştik."

"Benimle dalga geçme Jesiba" dedi Astronom sertçe. "İkimiz de biliyoruz ki benden çaldığı tek şey o ateş böcekleri değildi."

Jesiba, *Kendi başımasın köpekçik* der gibi Ithan'a baktı.

Ithan bir adım öne çıktı. Tüfeğin pürüzsüz ahşabını ve metalini tutan elleri ter içindeydi. "Bir kurdun yeri tank değildir." *Kimsenin değildir* diye düşündü. "Ayrıca o kurt senin malın değildi. Bedeninde köle damgası yoktu."

"Babası onu bana sattı. Resmi olmayan bir mülkiyet devriydi."

"O zaman bir çocuktu, senin böyle bir şeye hakkın..."

Ithan onu öldürmüştü. Sigrid'den karşısında duran adam kadar kötü biri değilmiş gibi bahsetmeye hakkı yoktu.

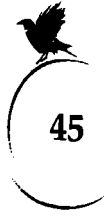
"Sen bir *hırsız* kurt, ben de malımı istiyorum! Onu bana geri vereceksin!"

Kelimeler birden imkânsız hale geldi. Ithan konuşamadı.

Ama kalabalığın arka tarafından hoş, ahenkli bir kadın sesi yükseldi. "Fendyr vârisi bir daha asla senin olmayacak Astronom."

Kalabalık fısıldaşarak iki yana ayrıldığında Kraliçe Hypaxia Enador görüldü, salonun ortasına doğru yürürken elbisesi arkasında hayalet bir rüzgârla uçuşuyordu.

Ithan göz ucuyla Jesiba'nın sırttığını gördü. "Hypaxia" dedi büyücü. "İşte aradığım nekromensir."

Jesiba'nun tek bir cümlesiyle kalabalığı dağıtması, Hane üzerindeki hâkimiyetini gösteriyordu.

Ithan bir Hypaxia'ya, bir Astronom'a bakıyor, ikisiyle de göze gelmemeye çalışıyordu.

Astronom kalabalığın dağılmasını bekledikten sonra cadı kraliçeye döndü. "Kurdun nerede olduğunu biliyor da saklıyorsan, yasalara göre..."

"Bu durumda yasalar işlemez" diye sözünü kesti Hypaxia. "Çünkü Fendyr vârisi yasal olarak köle değildi. Az önce senin de söylediğin gibi." Tanrılar, Hypaxia'nın kararlılığının ve berrak zekâsının bir zerresi onda da olsun isterdi. Cadı kraliçe sözlerine devam etti. "Yani Ithan Holstrom hiçbir şey çalmış değil. O sadece özgür bir yurttaşın o berbat tankta kalmak... ya da oradan ayrılmak konusunda özgür bir seçim yapmasına olanak tanıdı."

Sonra da onu öldürdü.

Jesiba, *Tek kelime edeyim deme* der gibi bakıyordu. Ithan da ona *Sence o kadar aptal mıyım* demek ister gibi baktı.

Roga imalı imalı Ithan'ın üstünde HŞÜ SUNBALL yazan tişörtüne baktı.

Ithan gözlerini devirerek Astronom'un karşısına dikilmiş olan cadı kraliçeye döndü.

"O kurt bana tonlarca altına mal oldu. Bir mistiğimi kaybetmek..."

"Parasım öderim" dedi boğuk bir sesle. Annesi ve babası ölmeden önce akıllıca yatırımlar yapmıştı. Ithan'a istemediği kadar para kalmıştı.

"On milyon altın sikke istiyorum."

Ithan öksürmeye başladı. Durumu iyiydi ama bu kadarı da...

"Ödendi bil" dedi Jesiba sakın bir sesle.

Ithan hızla Jesiba'ya döndü ama büyücü tatlı tatlı gülümseyerek Astronom'a bakıyordu. "Aylık hesabıma yaz."

Astronom ters ters Jesiba'ya, Ithan'a, en sonunda da Hypaxia'ya baktı, Cadı kraliçe tiksinti dolu buz gibi gözlerini onun üstüne dikmişti. Astronom yere tükürdükten sonra çıkıp gitti, tel tel ayrılış uzun saçları arkasında uçuşuyordu.

Jesiba ortama sessizlik çöktüğünde Hypaxia'ya döndü. "Seni günler önce çağırılmış ve *acilen* gelmeni söylemiştim. Süpürge mi bozuldu?"

"Aklındaki nekromensır *bu* muydu?" diye sordu Ithan.

Aslında bunu kendisinin neden akıl edemediğini bilmiyordu. Daha Sonbahar Ekinoksu'nda Connor'ın ruhunu çağırmak için onunla iş yapmıştı. Belki de işe yaramadığı ve abi yerine Yeraltı Kralı geldiği için Hypaxia'yı kafasında elemişti ama...

"Hypaxia'nın babası şimdiye dek tanıdığım en iyi nekromensırdı" dedi Jesiba kollarını kavuşturarak. "Yeteneğini babasından almış. Bu işte güvenebileceğin biri varsa o da Hypaxia'dır."

Cadı kraliçe böyle övgülere alışkın değilmiş gibi şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Ofisinde konuşalım" dedi Jesiba'ya.

"Neden?"

Hypaxia cevap verse mi, yoksa vermese mi diye düşünüyor gibiydi. "Gecikmemin sebebini bilmek ister misin?" dedi sonunda. "Korktuğum şey bu sonbahar başıma geldi. Morganthia Dragos ve meclisi, kendilerince cadıların geleneklerini korumak adına bir darbe düzenledi. Artık Valbara Cadıları Kraliçesi değilim." Elini göğsüne götürdü, her zaman taktığı altın Cthona broşu ikiye bölünmüştü. "Cellatlardan kaçmak için Alev ve Gölge Hanesi'ne sadakat yemini ettim."

* * *

Lidia sabahın erken saatlerindeki buluşmanın yerine karar vermeyi Renki'ye bırakmıştı. Dikkat çekmeyen, baş başa konuşabilecekleri ve mer erkeğinin söylediği gibi "huzurlu" bir yer.

Öğrencilere ayrılmış sessiz dinlenme salonundaki kanepeye oturmuş oğullarına bakan Lidia da biraz olsun *huzurlu* olmak isterdi. Müdür Kagani salonu bir saatliğine kullanıma kapatmıştı. Çocukları hemen karşısında, bir öğrenci salonuna yakışacak şekilde lekelerle dolu eğik kanepede oturuyordu.

Davit dün gece geç saatte göreve çağrıldığı için sadece Renki gelmişti. Şu anda odanın bir ucundaki meşrubat barında oturuyordu. Onları yalnız bırakmıştı. Bir mahremiyet illüzyonu.

Lidia onlarla birlikte otursun isterdi.

Morven'in, Avallen'den sağ çıkmalarına izin vermeme olasılığı yüksekti. Gitmeden önce oğullarını bir kez daha görmek istemişti ama bu, rahat olduğu anlamına gelmiyordu.

Ace arkasına yaslanıp kollarını kavuşturmuştu, langırt masasının üstündeki televizyondan sunball özetlerini izliyordu. Ama Brann açık açık Lidia'yı süzüyor, keskin zekâsı ve mücadeleci kişiliği parlak gözlerinden belli oluyordu. Gerçekten de tam bir savaştıydı. Âniden sessizliği bölerek sordu. "Neden bizimle bu kadar erken saatte görüşmek istedin?"

Lidia terli avuçlarını fark ettirmeden tulumunun bacaklarına sildi. İki oğlunun da yaptığı şeyi anladığına dair bir hisse kapıldı. "Benimle ilgili sormak istediğiniz bir şey varsa cevaplayabilirim diye düşündüm. Geçmişimle ilgili."

Dehşet verici şeylerle gözünü bile kırpmadan yüzleşmişti ama şimdi... kalbi deli gibi atıyordu.

Brann dudaklarını yana doğru büzerek düşünmeye başladı. Acteon, "Gidiyor da ondan" dedi gözlerini televizyondan ayırmadan.

Haddinden fazla zekiydi. Lidia ona baktı ama Ace hiç ilgilenmiyordu. "Evet. Bugün."

Brann bir Lidia'ya bir Actaeon'a baktı. "Nereye?"

Ace, Lidia'dan önce cevap verdi. "Sana söylemeyecek. Boş yere sorma. *Dürüstlük* kelimesinin ne anlama geldiğini bilmiyor."

Lidia dişlerini sıktı. "Keşke söyleyebilseydim. Ama görevimiz gizlilik gerektiriyor."

İşte o zaman, Ace gözlerini o tarafa doğru çevirdi. "Çocuk olduğumuz için senin nerede olduğunu herkese söyleriz, değil mi?"

Lidia'nın işi zordu. "Keşke söyleyebilseydim" dedi tekrar.

Brann boğuk bir sesle sordu. "Geri dönecek misin?"

"Öyle umuyorum" dedi Lidia içtenlikle.

Actaeon başını tekrar televizyona çevirdi. "Şimdiye kadar her zorluğu atlatmayı başardın. Bu kez neden farklı olsun ki zaten."

Bu sözler Lidia'nın yumuşak ve korunmasız bir yerine inmiş bir yumruk gibiydi.

Brann ikizine ters ters baktı. "Yapma Ace." Nasıl davranacaklarını konusunda daha önce konuştukları belli oluyordu.

Ace'in, Lidia'dan nefret ettiği de belli oluyordu.

Tamam. Buna alışabilirdi. Actaeon güvendeydi ve seviliyordu. Bu uğurda öfkesine katlanabilirdi.

"Savaşta'yız" dedi Lidia. "Ve işler daha da kötüye gidiyor. Nereye gittiğimi size söyleyemem ama geri dönemeyebileceğimi söyleyebilirim. Tehlikeli bir göreve gittiğim her zaman, özellikle de şimdi düşmanlarım hakkımdaki gerçeği öğrenmişken- geri dönmeme ihtimalim oldukça yüksek."

"Annemiz için üzülüp ağlamamız mı gerekiyor?" dedi Ace sertçe.

Lidia yıkılmamak için tüm gücünü kullandı. Yılların deneyimiyle ustalaştığı o soğukkanlı maskeyi takındı. "Az önce dürüstlüğüne ne olduğunu bilmediğimi söyledin. Öyleyse tüm dürüstlüğümlle konuşacağım. Bunu manipölasyon olarak yorumlarsan yapabileceğim bir şey yok. Ama bugün gitmeden önce sizi -ikinizi de- görmek istedim. Sadece vedalaşmak için."

Brann yine bir Lidia'a bir kardeşine baktı. "Sanırım benim için en önemli soru şu: Neden? Neden bizi buraya bıraktın?"

Lidia, "Başka seçeneğim yoktu" dedi odanın bir ucundaki Renki'nin varlığını hissederek. "Ya sizi sevecek insanların yanında güvende olmanız için burada bırakacaktım, ya da tam tersini

sunacak bir dünyaya götürecektim. O zamandan beri... sizi düşünmediğim tek bir gün bile olmadı."

Konu Lidia'nın girmek istemediği yerlere doğru ilerliyordu. Bu ziyarette bunları konuşmayı planlamamıştı. Belki de bu konuyu hiçbir zaman açmayacaktı. Biraz daha kalırsa akıllıca olmayacak şeyler söyleyeceğini biliyordu, söylemeye hazır olmadığı şeyler... oğlanların duymaya hazır olmadığı şeyler.

Bu yüzden hafifçe titreyen parmaklarıyla yakut yüzüğünü çıkarıp aralarındaki masanın üstüne koydu. "Bunu almanızı istiyorum." Boğazındaki yumruyu bastırmaya çalıştı. "Babamın evinden bir yadigar. Babam hatırlanmaya değer biri olmasa bile bu yakut..." Yüz ifadelerini görmeye cesareti yoktu. "Çok değerlidir. Üniversite, barınma gibi masraflarınızı karşılamak için onu satabilirsiniz... yani büyüdüğünüzde. Tabii bir gün bu gemiden ayrılırsanız. Ancak ayrılmanız şart değil." Saçmalıyordu. Yutkunduktan sonra nihayet çocuklarına baktı. Ace'in yüzü ifadesizdi ama Brann kocaman açılmış gözlerle devasa yüzüğe bakıyordu. "Ya da belki saklamak istersiniz" dedi sessizce.

Onlara bırakacak başka bir şeyi olmasını isterdi, babası olacak canavarla ilgisi olmayan bir şey... ama yalnızca bu yüzüğe sahipti.

Görev tamamlanunca ayağa kalktı. Renki ona doğru baktığında Lidia başını salladı.

Oğullarına döndü... gayretli, güçlü ve yetenekliydi ve bunda onun bir payı yoktu. Yine kasıtlı olarak televizyon izlemeye koyulmuş olan Ace'e bakarak, "Sizin için bir önemi olmadığını biliyorum" dedi. "Ama sizi bu halde görmekten gurur duyuyorum. Böyle birer erkek olarak yetiştiğiniz için. Size bakıyorum ve anlıyorum ki... doğru olanı yapmışım." Brann'e bakarak hafifçe gülümsedi.

Brann'in gözleri ışıldadı. "Bunun için teşekkürler. Bize böyle bir aile verdiğin için." Renki'yi işaret etti. Lidia başını öne eğdi. "Bol şanslar" dedi Brann. "Her nereye gidiyorsan."

Lidia elini kalbinin üstüne koydu.

Brann dirseğiyle kardeşini dürttü. Ace altın sansı gözlerini Lidia'ya çevirmişti. "Güle güle."

Lidia elini göğsünden çekmeden kalbine hafifçe vurduktan sonra arkasını döndü.

Salondan aceleyle çıktı. Nereye gittiğini bilmiyordu, tek bildiği yürümeye devam etmek zorunda olduğuydu... yoksa bir köşeye yıkılıp ölecekti.

Geminin pırl pırl koridorlarından geçti. Arkasına bakmamak için savaşıyor yürüdü, yürüdü, yürüdü.

* * *

Ithan, Jesiba'nın ofisinin kapısının kapanmasını bekledikten sonra hemen Hypaxia'ya döndü.

"Ne oldu?"

Jesiba koridorlardan geçerken sessiz olması için onu uyarmıştı. Ithan itaat etmişti, eski cadı kraliçenin yiyecek bir şeyler alması için karanlık yemek salonunda durduklarında bile karşı çıkmamıştı. Hypaxia'nın günlerdir bir şey yemediği belliydi, sadece bu bile Ithan'ın sabırsızlığının daha da artmasına neden olmuştu. Ama şimdi -Jesiba'nın odasının kilitli kapıları ardında güvendedeyken- sorularının cevaplarını alacaklardı.

"Söylediğim gibi" dedi Hypaxia, yemek tepsisini masaya bırakırken sesi bir parça soğuk çıkıyordu. "Annemin eski generali Morganthia askerleriyle kalemi kuşattı. Bana şartlarını bildirdiler: böğürtlenli tacı vermek ya da ölmek. Tacı vermeyi teklif ettim ama her nasılsa ölmek diye anladılar."

"Bunu yapabilirler mi?" diye sordu Ithan. "Yani seni... kovabilirler mi?"

"Evet" dedi Jesiba masasına geçip deri koltuğuna yerleşirken. "Cadı hanedanları adalet temelinde, uygun olmayan bir yöneticiyi görevden alma hakkı temelinde kurulmuştur. Amaç halkı korumaktır ama Morganthia bunu kendi menfaati için kullanmış."

Hypaxia, Jesiba'nın masasının önündeki koltuklardan birine oturarak baş ve işaretparmaklarıyla gözlerini ovuşturdu. Bu Ithan'ın şimdiye dek kraliçede gördüğü en normal davranıştı. "Morganthia'nın kraliçe olarak ilk işi infazımı emretmek oldu. İkincisi de annemin öğretmenlerime yaptığı canlandırma büyüsü-

nü bozmak." Ithan'ın kaşlarını kaldırdığını görünce ekledi. "Öğretmenlerim hayaletti."

Ithan böyle bir şeyin nasıl mümkün olabildiğini anlamasa da, "Çok üzgünüm" dedi.

Hypaxia teşekkür etmek için başını salladı, sesi keder doluydu. "Büyü taca bağlıydı. Taç ona geçince..." Başını kaldırıp yalvarır gibi Jesiba'ya baktı.

"Uzun zaman önce ölmüş üç kişi için üzülüyorsun" dedi Jesiba sakın bir sesle. Ithan bu yüzden ondan nefret etti. "Onun yerine şimdi kaçık bir kraliçe ve meclisinin emri altına girmiş olan halkın için üzül."

Hypaxia sırtını dikleştirdi. "Onunla savaşmam gerektiğini düşünüyormuş gibisin."

"Savaşmalıydın" dedi Jesiba sertçe, gözlerinde karanlık ateşler çaktı. Apollion'un gücünden bir tohum... yepyeni bir şeye dönüşmüştü. "Boyun eğmeden önce tacna sahip çıkmaya çalıştın mı ki?"

"Çalışsaydım ölürdüm."

"Ama şerefine ölürdün. Annen seninle gurur duyardı."

"Kansız bir darbe, savaşmaktan ve masumları benim adıma ölüme götürmekten daha iyi bir seçenektir..."

"Morganthia dizginleri ele alınca senin için dökülebilecek olandan çok daha fazla kan dökcektir." Jesiba gözlerini kapattı, tiksintiyle başını iki yana salladı.

"Buraya beni yargılayan için gelmedim Jesiba" diye tısladı Hypaxia. Ithan onu hiç bu kadar vahşi görmemişti.

"Bu Hane'nin ikinci lideri ben olduğuma göre, artık bana hesap vereceksin."

Ithan kapıldığı şoku dizginlemeye çalıştı. Jesiba Roga, Alev ve Gölge Hanesi'nin ikinci lideri miydi?

Ve Ithan için en uygun nekromensinin Hypaxia olduğunu mu düşünüyordu? Emri altında o kadar kişi varken?

Jesiba, "Ayrıca" diye devam etti Ithan'ın şaşkınlığına aldırmadan. "Yüzyıllarını cadılarla geçirmiş biri olduğum için dikkate alınan gereken öngörülere sahibim."

"Sen cadıları terk ettin" dedi Hypaxia sertçe.

"Sen de öyle."

Odaya huzursuz edici bir sessizlik çöktü. Hypaxia tepsideki jambonlu ve peynirli sandviçten bir -sadece bir- ısırık aldı.

Ithan o an farkına vardı ki Hypaxia, Jesiba'nın aslında ne olduğunu bilmiyordu. Onu hâlâ bir cadı sığınmacı sanıyordu. "Bakın" dedi. "Çözmeniz gereken bazı sorunlarınız olduğunu biliyorum ama... benim sorunum gerçekten çok acil."

Eski cadı kraliçe Ithan'a döndü, bakışları yumuşamıştı. Sandviçinden bir ısırık daha aldı. "Jesiba aradığında durumdan bahsetti" dedi lokmasını yutarken. "Olanlar için gerçekten üzül-düm."

Ithan utanç içinde başını önüne eğdi.

Hypaxia kalan sandviçi birkaç ısırıkta bitirdikten sonra devam etti. "Ama ölü diriltmek kolay iş değildir Ithan."

"Hatırlıyorum" dedi Ithan.

Hypaxia dudaklarını birbirine bastırdı. Evet, Yeraltı Kralı'yla yaşadıklarının her dakikasını hatırlıyordu. Ama gözleri kararlılıkla parladı. "Sana yardım etmeye çalışacağım."

Ithan'ın nefesi kesilir gibi oldu.

Hypaxia konuşmaya devam etti. "Yarın başlarım. Bugün yeri-ne getirmem gereken yükümlülükler var. Bağlılık yemini etmem gerekiyor."

Sonbahar Ekinoksu'nda yeteneğinden çok etkilendiği için kapı-sının ona açık olduğunu söyleyen Yeraltı Kralı'na edeceği bağlılık yemini. Morganthia Dragas bile Yeraltı Kralı'yla uğraşmaya çek-i-nirdi.

"Fazla zamanım yok" dedi Ithan.

"O yemin bekleyemez" dedi Jesiba. Hypaxia'ya ofisin kapısını işaret etti. "Gündoğumundan önce Kara Rıhtım'da yemin etmen gerekiyor kızım. Yemeğini yedin. Hadi bakalım."

Hypaxia hiç tereddüt etmedi. Etekleri arkasında uçuşarak oda-dan çıkıp kapıyı kapattı.

"Aptal" dedi Jesiba kendini koltuğuna bırakarak. "Saf, idealist aptal."

Ithan hiç kıpırdamadı, Jesiba orada olduğunu unutmuş olabilir miydi?

Ama Jesiba gözlerini kaldırıp Ithan'a baktı. "Her zaman böyleydi. Quinlan'dan da beter. Kalbinin onu tasmalı bir köpek gibi istediği yere götürmesine izin veriyor. Onu kilit altında tuttuğu için annesine çok kızıyorum. Kendini Celestina'ya kapırmamasına şaşmamak gerek."

Ithan irkildi. "Bir dakika. Hypaxia ve Celestina mı?" Büyücü başını salladığında, Ithan başını yana eğerek karşılık verdi. "Flynn, Asterilerin Bryce'ın Sonsuz Şehir'e gittiğini Celestina sayesinde öğrendiğini söylemişti. Hypaxia..."

"O mesele kapandı" dedi Jesiba. "Güvenilir kaynaklardan öğrendiğime göre Hypaxia... arkadaşlarının Celestina tarafından satıldığını öğrenince çok kızmış. Ama bu ihanet bile gözünü Morganthia'dan gelecek hamleyi görecektir kadar açamamış."

"Görmüştü" dedi Ithan. "Bu ilkbahar buraya geldi. Ruhn'dan Morganthia'ya karşı onu kollamasını istedi. Korumalığını da ben yaptım..."

"Korumak. Kollamak" dedi Jesiba sertçe. "Harekete geçmek falan yok. Hypaxia, Morganthia'nın bir tehdit olduğunu biliyordu. Ancak saldırmak yerine onun saldırıya geçmesini bekledi. Müttefik bulmak yerine şehirde tıp cadılığı yapmayı, o Başmelek'le oynamayı tercih etti. Güç toplamak yerine bir Fey prensine ve kurda koşup onu korumalarını istedi." Başını iki yana salladı. "Hecuba o kadar yıl boyunca onu yoldan çıkmış meclislerden uzak tutarak korumak istemişti. Ama böyle yaparak sadece ona sınır çizmiş oldu." Jesiba kollarını kavuşturarak uzaklara daldı, yüzü öfke ve küçümsemeyle gerilmişti.

Ithan cesaretini toplayıp sordu. "Cadılardan neden kaçtın?"

"Gidişatlarını beğenmiyordum."

"Hecuba kraliçeyken mi?"

"Ondan uzun süre önceydi. Cadılar nesillerdir bir gerileme içindeler. Hem büyü yönünden hem de ahlaki yönden çürüme yaşıyorlar." Başını koltuğunun arkasına yasladı. "Saf kız" diye mırıldandı kendi kendine.

"Hypaxia'nın gündeğumundan önce Kara Rıhtım'da ne tür bir yemin etmesi gerekiyor?"

"Eski bir yemin."

"Bu bir cevap değil ki..."

"Alev ve Gölge Hanesi'nin gizemleri seni ilgilendirmmez."

"Peki Hypaxia... değişecek mi?"

"Hayır. Bu Azrillerin ettiğı gibi bir yemin değil. Bağlıluğun tesis edilmesi yasal bir süreçtir ama Yeraltı Kralı'nın emrettiğı şekilde yerine getirilmesi gerekir."

Yeraltı Kralı... Jesiba sağ kolu olarak ona hizmet ediyordu. "Burada bu kadar önemli biri olduğunu bilmiyordum."

"Koltukların kabardı. Sen sormadan söyleyeyim, Quinlan bilmiyor. Bu Hane'nin halkı konuşmaz. Ama Şehir Başkanları biliyor."

"Astronom... o da biliyor." Jesiba başını salladı. "Onunla nasıl bir ilişkiniz var? Aylık bir hesabın olduğunu söyledin." İthan iç çekti. "O kadar parayı sana ödeyemem ki..."

"Hane adına vergiden düşölüyor" dedi Jesiba elini sallayarak. "Ayrıca sorularından sıkılmaya başladım. Üstüne vazife olmayan şeyler soruyorsun."

"Öyleyse bana bir sürü şey anlatıp durma."

Jesiba sırttı. "Sporcu geçmişin düşünölürse daha sıkıcı biri olmanı beklerdim."

İthan, "Koltukların kabardı" dedi Jesiba'yı taklit ederek.

Roga sessizce güldü. "Apollion beni değıştirmesinden birkaç yüzyıl sonra... güçlerim olduğuna dair söylentiler duymuş. Tembelin teki olduğundan araştırması için kardeşi Aidas'ı gönderdi. Herhalde gerçekten bir tehdit oluştuyorsam beni öldürtecekti."

İblis prenslerin isimlerini onları iyi tanıyormuş gibi söylemişti.

"Ama Aidas bir tehdit oluşturmadağıını gördü. Kitapların hâlâ bende olduğunu, kardeşinin dayatmalarına rağmen kitapların sözde gücünü ortaya çıkarma teklifine karşı koymaya devam ettiğini öğrendi. Kaderin garip bir cilvesi sonucu Aidas'la dost gibi bir şey olduk. Hâlâ da öyleyiz. Sanırım birbirimize çok alıştığımız için. Gerçekten... uzun zaman oldu."

"Peki Aidas, Apollion'a ne dedi?"

"Bana saygı gösterilecekti ama rahat bırakılacaktım."

"Apollion onu dinledi mi?"

Jesiba hafifçe omuz silkti. "Arada bir Aidas'ı kontrol etmeye gönderiyor."

"Bunların Astronom'la ne ilgisi var peki?"

"Apollion'un ruhuma yaptığı büyüü bozmanın bir yolunu bulması için yıllardır Astronom'a ödeme yapıyorum."

Ithan'ın midesi bulandı. "Yani ona para veriyorsun, o da senin emirlerini yerine getiriyor... öyle mi?"

"Para veriyorum" dedi Jesiba sakince. "Ama olası bir keşiften o da faydalanacak."

"Neden?"

"Bir çözüm bulursa gençleşmek için ondan faydalanabilecek. Astronom bir insan... daha doğrusu bir zamanlar insandı, çok fazla iğrenç büyü ruhunu lekelemeden önce. Ölümden çok korkuyor. Araştırması başarıya ulaşırsa çok şey kazanmış olacak. Sanırım biz birbirimizden beslenen iki sefil yaratıyız." Ithan'a sert bir bakış attı. "Çelimsiz görüldüğüne bakma, çok üçkâğıtçıdır. Seni sömürmek için başka yollar arayacak."

Ithan başıyla tekrar duvara astığı Tanrı Katili Tüfek'i gösterdi. "Bugün onu öldürmemi emredecek miydin?"

"Hayır" dedi Jesiba. "Tüfek sadece korkutmak içindi. Astronom'a hâlâ ihtiyacım var."

"Sanırım bilim insanları buna simbiyotik ilişki diyor."

"Bu Astronom ortaya çıkmadan çok önce üzerinde çalışmaya başladığım bir şeydi."

"Yani bu sürüngenden ve onun masumlar üzerindeki hâkimiyetinden faydalanarak..."

"Abin hakkında bilgi edinmeye çalışırken Astronom'a başvurmakta tereddüt etmedin ama."

Demek Astronom, Roga'ya o ziyaretten bahsetmişti. Ithan bastırdı. "Söylediklerini biraz daha açabilir misin?" Jesiba'nın ters ters baktığını görünce ekledi. "Lütfen. Astronom'u kullanmak nereden aklına geldi?"

"Meraklı olan kediler değil miydi?"

"Üniversitede tarih okumayı seçen yanıma ver."

Jesiba'nın dudakları yukarı kıvrıldı, sonra tavana bakarak iç çekti. "Binlerce yıldır yaptığım araştırmalarda bir cehennem prensini durduracak az sayıdaki şeylerden birinin de ejderha ateşi olduğunu öğrendim."

"Niyetin bunu *Apollion*'a karşı kullanmak mıydı?" Jesiba'nın cüreti karşısında ağzı açık kalmıştı.

Jesiba manikürlü tırnaklarını incelemeye koyuldu. "Bunun iyi bir koz olacağını düşündüm."

Ithan hayran hayran güldü. "Vay canına. Peki ne oldu?"

"Şehre Astronom'un elinde bir ejderha olduğu söylentisi yayıldı. Onu bulup Ariadne'yi bana satmasını teklif ettim." Jesiba kollarını yeniden birleştirdi. "Adi herif ne karşılığında olursa olsun satmayı kabul etmedi. Ama o gün başka bir fırsattan yararlanabileceğimi fark ettim. Astronom'un mistiklerini kullanarak nasıl kurtulabileceğimin cevabını bulmak için Cehennem'de araştırma yapabilir, bu sırada mistiklerin Ariadne tarafından korunmasını sağlayabilirdim."

"Ama gençlik büyüsünün bozulması için kitaplar güvende olana kadar beklemek istediğini söylemiştin."

"Evet ama o zaman geldiğinde çözüm elimde olsun istiyorum."

"Neden?"

"Fikrimi değiştirmemek için." Ithan görmese de onca yılın ağırlığının büyücün omuzlarını nasıl düşürdüğünü hissedebiliyordu. "Tanıdığım kurtlara pek benzemiyorsun."

"Bu bir hakaret mi, yoksa iltifat mı?" Ithan gerçekten anlayamamıştı.

Jesiba kollarını çözüp parmaklarıyla masaya vurmaya başladı. "Gerçek hakkında bilmediğin çok şey var Ithan Holstrom. Şu anda derinlerine inemeyeceğim kadar çok." Parmaklarıyla masaya vurmayı bıraktı, gözlerinde kadim bir acı ve öfke belirdi. "Ama Parthos'a ilk varanlar kurt sürüleriydi. Katliamı ve yakıp yıkmayı

onlar başlattı. Asterilerin ürettiği kan tazıları liderliğinde kız kardeşlerimi yakalayanlar kurt sürüleriydi. Bunu hiç unutmadım."

Türünün utanç verici geçmişi karşısında Ithan'ın midesi bulandı ama yine de sordu. "Ürettiği derken?"

Jesiba acı acı gülümsedi. "Bu yetenek kurtlar arasında zaten vardı ama Asteriler bunu daha da körüklediler. Belli soyları bu şekilde yetiştirdiler. Bunu hâlâ yapıyorlar."

"Danika gibi."

Jesiba parmaklarını tekrar masaya vurmaya başladı. "Fendyrler... Asteriler için özenle yetiştirilmiş bir soydur."

"Nasıl yani?"

Jesiba alevler içerisinde yanan gözlerini Ithan'a dikti. Bu kadın Asterilerin Midgard'daki tüm geçmişine tanıklık etmişti. Ithan'ın aklı bunu bir türlü almıyordu. "Fendyr'lerin neden bu kadar dominant olduğunu hiç merak etmedin mi? Nesillerdir?"

"Genetik."

"Evet, Asteriler tarafından geliştirilen genetik. Sabine ve Mordoc'a üremeleri emredildi."

"Ama Sabine unvanını abinden almıştı..."

"Kimin ısrarıyla? Sabine sinirli ve dar kafalı bir dişi. Abi daha zekiymiş ama kızını Astronom'a sattığına göre o kadar da kıymetli bir erkek değilmiş. Herhalde Asteriler onu uygun görmediler ve Sabine'i meydan okuması için kandırdılar. Sabine'in dominantlığı galip geldiğinde de daha yetkin bir Fendyr soyunun üremesi için Mordoc'u gönderdiler."

"Micah da her şeyi mahvetti."

"Micah'nın ipleri kimin elinde sanıyorsun?"

Ithan oturduğu için şükretti. "Sence Micah'ya Danika'yı Asteriler mi öldürttü? Onu üretmek için onca zahmete girdikten sonra?" Her ne kadar Connor ve Şeytan Sürüsü bu entrikanın bir sonucu olarak öldürülmüşse de...

"Danika pervasız ve inatçıydı. Asteriler onu asla Sabine'e yaptıkları gibi kontrol edemeyeceklerini biliyorlardı. Bence Danika'yla birlikte, İlk Savaş'ta karşılaştıklarıyla mücadele edebilecek

kadar güçlü bir kurt ürettiklerinin farkına vardılar. *Gerçek* kurtlarla. Ve Danika onların tarafında değildi. Ortadan kaldırılması gerekiyordu.”

Ithan koltuğuna gömüldü ama sonra aklına bir şey geldi. “Yeraltı Kralı, Hypaxia ve bana demişti ki Connor... Yeraltı Kralı’na abime dokunmaması için emir verilmiş. Neden?”

Jesiba’nun yüzü ifadesizdi. “Bilmem. Büyük ihtimalle Connor hayattayken olduğu kadar ölüyken de kıymetli olduğu içindir.”

“Kimin için?”

“Asteriler için. Connor’ın, Quinlan ve senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorlar. Bu da Connor’ın ruhunu çok ama çok değerli kılıyor.”

Ithan sersemledi. “Ben kimim ki?”

Jesiba küçümsercesine baksa da cevap vermesine fırsat kalmadan telefonu çaldı ve ilk çalışta aramaya cevap verdi.

Sessizce dinledikten sonra, “Tamam” dedi. Büyücü telefonu kapatıp gözlerini Ithan’a dikti. “Aşağıdaki morgda bekleniyorsun.”

“Burada morg da mı var?”

Jesiba gözlerini devirdi. “Hypaxia yemini rekor zamanda tamamlamış, aşağıda seni bekliyor. Sigrid’in cesedinin yanında.”

"Gemi ancak bu kadar yanaşabilir" dedi Komutan Sendes. Dalgalar *Derinlik Bombacısı'nın* tepesine vururken Bryce ve Hunt dengesini sağlamaya çalışıyordu. Gri deniz şiddetli dalgalarla çalkalanıyor, uluyan nemli rüzgâr incecik ceketinden Bryce'ın içine işliyordu.

Meşhur Fey anavatanına böyle gireceklerini hayal etmemiştii.

Hunt neredeyse suyla aynı renk olan gri kanatlarını iyice açarak rüzgârı şöyle bir tarttı. Diğer tarafında duran Baxian siyah kanatlarını rüzgâra karşı siper ederek sulara bakıyordu.

Çok uzağa uçmaları gerekmiyordu.

Sudan yükselen sis duvarları bulutlara kadar uzanıyordu. Bulutların üstüne çıkıyor da olabiliyorlardı. Görmek imkânsızdı.

Tam da Bryce'm düşündüğü gibi, sisler Kemik Mahalle-si'ndekilerle hemen hemen aynıydı. Geçit vermez, ürpertici... Bunlar gerçekten dünyaların arasındaki ince yerler miydi? Ayrıca bu sislerde Asterilerin geçmesine engel olan ne vardı?

Hunt, Sendes'e başıyla girdaplar çizen sisleri işaret etti. "Sisin altından geçemez misiniz?"

Sendes başını iki yana salladı, sert rüzgâr siyah saç tutamlarını sınıksız örgüsünden kurtararak dağıtıyordu. "Hayır. Suyun altında sis yok ama bir bariyer var, görünmez ama taş kadar sağlam bir bariyer."

"Koruma büyüleri mi?" diye sordu Bryce tekrar titreyerek. Buz gibi havaya çıkarken omuzlarına tünemiş olan ateş perileri az önce gitmişti. Üç alev, dalgaların üstünden uzaktaki Pangera top-

raklarına doğru uzaklaşıyordu. Ufukta çabucak kaybolsunlar diye Solas'a dua etmişti.

"Bildiğimiz büyülerden değil" dedi Sendes. Geminin gövdesine vuran dalğanın buz gibi suları üstüne sıçrarken gözünü bile kırpmadı. Birkaç adım ileride duran Bryce dalgadan kaçmak için tıslayarak bir adım geri sıçradı. "Büyüyle yapılmaktan çok, doğal yollardan oluşmuş gibi görünüyorlar. Okyanus Kraliçesi bile şimdiye kadar hiç bu sisleri yarma emri vermedi. Midgard tarafından oluşturulmuş gibiler."

Hunt, Bryce'a bir bakış attı. Yüzü, vuran sulardan dolayı sırlıklamdı. "Asteriler gibi Okyanus Kraliçesi'ni de uzak tutan bir bariyer demek."

Bryce başını salladı, üşümüş ıslak ellerini ceketinin ceplerine soktu. Bunun pek de faydası olmadı. "Sislerin incelemeye değer olduğunu söylemiştim."

Dün gece yatakta, aralarında geçen tartışma hakkında konuşmak istemişti. Ama yorgundu ve Hunt'ın yanında yatmaktan o kadar mutluydu ki hiçbir şey söylememişti.

Eşi başını kaldırıp sis duvarına baktı, kanat tüyleri rüzgârda dalgalanıp hışırdıyordu. "Peki Feyler buraya nasıl girdi?"

"O şerefsizler her yere girer. Eski Feyler de farklı değildi" dedi Bryce.

Sendes bir şeyler homurdanarak onayladı ama telefonu çaldığında kenara çekilip gelen mesajı okumaya başladı.

Baxian, Hunt'ın diğer tarafına geçti ama kükreyen bir dalga bu kez hepsini ıslatınca yüzünü buruşturdu. *Hassiktir*. Su buz gibiydi. Zebani, "Plan ne peki?" diye sorduktan sonra başıyla Hunt'ı işaret etti. "Giriş yolu bulmak için duvarın üstünde bir keşif uçuşu mu yapacağız?"

Hunt ciddi bir yüzle başını salladı. "Belki kapı zili falan buluruz."

Baxian, "Kardeşin gecikti" dedi Bryce'a. "Burada fazla durmamız gerek. Büyük ihtimalle yakınlarda Omega botları vardır."

"Gemi onları nasıl atlatacağını biliyor" dedi Bryce, ardından yeniden gemiye çarpan buz gibi dalgadan kaçmak için Hunt'ın arkasına saklandı.

“Evet ama Avallen’e gittiğimizi öğrenmelerini istemeyiz” dedi Baxian. Kanatlarını açıp siyah tüylerindeki su damlacıklarını silkerken, “Ben duvarın batı tarafına doğru gidiyorum” dedi Hunt’a. “On dakika sonra burada buluşalım mı?”

Baxian havaya sıçramadan önce arkalarındaki kapak gıcırdadı ve Ruhn görüldü. Flynn ve Dec onun arkasından geliyordu. Tıpkı Bryce, Hunt ve Baxian gibi *Derinlik Bombacısı*’nın silah deposundan alınan cephaneyi kuşanmışlardı. Çoğu tabanca ve bıçaktı ama hiçbir şey olmamasından daha iyiydi.

Ruhn, “Çok affedersiniz” dedi Hunt’ın asık yüzünü gördüğünde. “Flynn ve Dec yemekhanedeki waffle büfesini keşfedince kendinden geçti de.”

Flynn eliyle karnına vurdu. “Siz merler kahvaltıdan iyi anlıyorsunuz” dedi Sendes’e. Komutan telefonunu cebine koyup grubun yanına döndü.

Tam güleceği sırada solgun yüzüyle kapaktan çıkan Tharion’ı gördü. Mer, Bryce’ın gözlerine bakarak yorgun bir halde yanına geldi.

Bryce elini uzatıp mer’in güçlü çenesini avucuna aldı. “Biraz daha sabret” diye mırıldandı.

Tharion, “Teşekkürler Bacaklı” dedi ve elini sıktıktan sonra ifadesiz bir yüzle parmaklığa doğru çekildi.

Bryce ona başka şeyler de söyleyebilmek, biraz daha teselli verebilmek isterdi. Mer’in son birkaç aydır onlara yardım etmek için yaptığı onca şey karşısında elinden gelen bir tek bu muydu? Onu burada bırakmak mıydı?

Gözüne kapakta yine bir hareket ilişikten sonra Lidia’nın altın sarısı saçları görüldü. Ruhn ve arkadaşları waffle’ın şurupla mı, yoksa krem şantiyle mi daha iyi gittiğini tartışıyor olsa da –böyle bir anda konuşmak için bulabilecekleri tek konu buymuş gibi– Bryce kardeşinin gerildiğine yemin edebilirdi.

Buna rağmen Lidia, Ruhn’a bakmadı bile. Hiçbir şey söylemedi, gözlerini sis duvarına dikmekle yetindi. Duvarın ürpertici görüntüsü karşısında şaşırıysa bile yüzünden bir şey anlamak

mümkün değildi. Geç kaldığı için açıklama yapmaya ya da özür dilemeye de kalkmadı.

Geyik başını çevirip geminin açık kapağına baktı. Aşağıdaki oğullarını düşündüğüne şüphe yoktu.

Baxian kafası karışmış gibi onu izliyordu. Bryce onu suçlayamazdı. Zebani, Geyik'le beraber çalışmıştı ama şimdi aynı görünüşün altında Geyik'ten o kadar farklı biri vardı ki. Fakat kendisi de gerçekte kime bağlı olduğunu bir maske arkasına gizlemişti.

Bryce yine de Lidia'nın neler hissettiğini tahmin dahi edemiyordu. Yaruna gidip, "Onlarla kalamadığın için çok üzgünüm" dedi usulca.

Lidia altın sarısı gözlerini âniden Bryce'ın yüzüne çevirdi. Bir anlığına sert bir cevap duyacağını sanıp kendini hazırladı ama Lidia'nın omuzları hafifçe çöktü. "Teşekkür ederim." Ardından bakışları yumuşadı, sanki Bryce'ın dün geceki konuşma teklifini hatırlamıştı. Sesini alçaltarak bir kez daha, "Teşekkür ederim" dedi.

Bryce başını salladı, arkasını döndüğünde Ruhn'ın dikkatle onları izlediğini gördü. Kardeşinin yüzü birden taş kadar ifadesizleşti. İki arasında sorunu her neyse bulaşmayı asla istemiyordu.

Bunun yerine kardeşine, Flynn ve Dec'e döndü. "Biraz keşif yapacaktık ama birden üçünüzün daha önce buraya geldiğini hatırladım." Eliyle sisi işaret etti. "Oraya nasıl gireceğiz?"

Devasa bir dalga *Derinlik Bombacısı*'nı salladı, Hunt hemen atılıp düşmesin diye elini Bryce'ın sırtına koydu.

"Alfagöl" diye mırıldandı Bryce ama eşine bakarken gözlerinde ışıklar oynaşıyordu.

Ruhn ve iki arkadaşı ise kaşlarını çatmış bakışıyordu. "Normalde Morven tarafından davet edilmiş olman gerekir" dedi kardeşi. "Ama Sınav'ım esnasında öğrendiğime göre Yıldız Kılıcı'na sahipsen... ayrıcalıklısın demektir."

Bryce kaşlarını kaldırdı ama soğuk, ıslak rüzgâr tekrar sertçe esince yüzünü buruşturdu. Hunt'ın sıcaklığına sokuldu, eşi rüzgârı engellemek için gri kanatlarından birini ikisine siper etti. "Nasıl?"

Ruhn başıyla Bryce'in sırtındaki kılıcı işaret etti. "Kılıcı çek de gör." Bryce ve Hunt şüphe dolu gözlerle bakıştığında kardeşi iç çekti. "Şaka yaptığımı falan mı sanıyorsunuz?"

"Bilmem! Öyle bilmece gibi konuşuyorsun ki!"

Hunt'ın diğer tarafında duran Baxian şovun tadını çıkararak keyifle kıkırdadı. Tanrılar, Danika'yla ikisi gerçekten tam birbirine göreymiş.

En yakın arkadaşını düşündüğünde içi sızlasa da Zebani'ye dik dik baktı, sonra kılıcı tek bir hareketle kınından çekip çıkardı. Siyah kılıç gri ışıktaki hiç parlamıyordu. Belindeki hançer ağırlaşmış gibiydi, sanki kılıca doğru çekiliyordu.

"Şuraya bakın" dedi Tharion başını kaldırıp sis duvarına bakarak.

"Gerçekten de bir kapı zili" diye mırıldandı Hunt.

Üçgen şeklinde bir kapı -tıpkı Silene'in mağarasındaki gibiydi- kayarak açıldı.

Kara Rıhtım'dakilerin aksine bembeyaz bir tekne görününce Bryce'in kollarındaki tüyler diken diken oldu. Teknenin kavisli pruvası geyik başı şeklindeydi, görkemli boynuzlarına iki fener asılmıştı.

Sonra geyik konuşmaya başladı. Gözleri parlıyor ve kıpırdayan ağzundan boğuk bir erkek sesi çıkıyordu, millerce uzaklıktaki bir kralın sesini aktardığına şüphe yoktu.

"Hoş geldin Bryce Danaan. Ben de seni bekliyordum."

* * *

Tharion arkadaşlarının beyaz tekneye binişini izledi, melekler kanatlarını sıkıca toplamıştı. Tekne onu buraya gönderen büyü sayesinde dalgaların üstünde sakince duruyordu. Flynn, Ruhn'in ardından tekneye atlayan Lidia'ya şüpheyile bakıyordu, kendisi de atlamadan önce duraksadı. Tharion'a dönüp elini uzattı. "Görüştürüz mer."

Flynn'in büyük ve nasırlı ellerine, su damlacıklarıyla ıslanmış altın rengi tenine dikkatle baktı. Tharion'ın arkasında duran

Sendes arkadaşlarına el sallamış, kapağa doğru yürümeye başlamıştı.

Harekete geçecekse şimdi tam zamanıydı. Çünkü bu gemide bir gün daha kalırsa... sonu hiç iyi olmayacaktı.

Bu da ona tek bir seçenek bırakıyordu.

Sendes açık kapağın yanında durup eliyle Tharion'ı çağırırdı.

Flynn kaşlarını çatarak havada kalan eline, sonra da Tharion'a baktı.

Tharion harekete geçti.

Ellerini parmaklığa dayayarak gemiden beyaz tekneye atladı, öyle bir gümbürtü çıkardı ki herkes küfretmeye başladı.

"Ketos" dedi Athalar, dengesini sağlamak için elini sallanan teknenin kenarına dayamıştı. "Ne yapıyorsun?"

Ama Flynn, Tharion'ın arkasından hemen tekneye atladı. "Gidelim, hadi, hadi" dedi tekneye ya da onu kontrol eden büyüye.

Tekne *Derinlik Bombacısı*'ndan uzaklaşmaya başlarken Tharion'ın kanı damarlarında deli gibi akıyordu. Ardından parmaklıklara gelmiş olan Sendes'i gördü, kadının gözleri şoktan kocaman açılmıştı.

"Kraliçe seni öldürecek" diye bağırdı Sendes. "Tharion..."

Tharion komutana sırtıttı. "Önce sisleri geçmesi gerek."

Son kelimeyi söylediği an teknenin baş kısmı meşhur sislere daldı.

Yine de arkalarındaki okyanustan bir ürpertinin geçtiğine yemin edebilirdi, sanki muazzam bir güç daha şimdiden onu kapmak için yükselmeye başlamıştı.

Yoğun sisin içinde yol alıyorlardı. O muazzam güç hissi yavaşça kayboldu. Teknenin etrafındaki gri sulardan ve sürüklenen sislerden başka bir şey kalmamıştı, sis o kadar yoğundu ki geyiğin gözlerinden vuran ışıktaki birkaç metre ötesi görünmüyordu.

Tharion sonunda önüne döndü ve arkadaşlarının değişik derecelerde endişe dolu gözlerle ona baktığını gördü. Lidia Cervos yavaşça başını iki yana sallıyordu, sanki Tharion'ın yaptığı şeyin ciddiyetini içlerinde en iyi anlayan oydu.

HİLAL ŞEHİR 3 - ALEV VE GÖLGE HANESİ

“Şey” dedi Tharion mümkün olduğunca rahat görünmeye çalışarak. Oturup bacak bacak üstüne attı. “Davetsiz misafir gibi oldum ama ben de sizinle geliyorum çocuklar.”

“Buraya gelene kadar cesedi yememesi için kaç kişiyi ikna etmek zorunda kaldığımı tahmin bile edemezsin” dedi Jesiba. İthan boş gözlerle üstüne beyaz bir çarşaf örtülmüş olan cesede bakıyordu.

Boyun ve kafa arasındaki çökük yere.

Tezgâhta bir şeyler yapan Hypaxia seslendi. “Biraz zaman alabilir.”

İthan gözlerini fayans kaplı, steril morgda gezdirdi. “Burada neden morg var?”

Jesiba medikal görünümlü, dik arkalıklı bir sandalyeye oturdu. “Ölüleri başka nerede diriltebiliriz?”

“Neden sordum bilmiyorum.”

“Yalnız gerçekten canına okumuşsun.”

İthan ters ters büyücüye bakarken Jesiba göz kırptı.

Hypaxia o sırada onlara doğru döndü, İthan buraya geldiğinden beri ilk kez cadı kraliçenin yüzünü açıkça görebildi. Yorgunluk bu yüze derin çizgiler eklemişti, gözler ölü gibi bakıyordu. Umutsuz.

Bu Hane’ye bağlılık yemini etmek ona neye mal olmuştu? Jesiba ritüelin alışılmadık derecede hızlı tamamlandığını söylemişti, o yüzden mi bu kadar bitkin görünüyordu? İthan’ın bir yanı bunu bilmek istemiyordu.

Bunu yapmak zorunda olmadığını, dinlenmesi gerektiğini söyleyecek oldu ama... vakti yoktu. Ne kadar çok beklerlerse ölüyü diriltme şansları da o kadar azalacaktı, kafası kopmuş olduğu için...

Kafası kopmuş...

Ithan'ın midesi bulanmaya başladı.

"Otursana Ithan" dedi Hypaxia nazikçe. Birtakım aletlerle masaya yaklaşırken parmaklarını yeşilimsi bir ışık sardı.

"Bunlar dikmek için mi?" Ithan kusmak üzereydi.

Jesiba sessizce güldü. "Hypaxia onu dirilttiğinde kafasının yerinde olmasını istersin herhalde."

Eski cadı kraliçe bir dolaptan ilk ışıkla dolu parlayan bir şırınga çıkarıp tekerlekli arabanın üstündeki tepsiye koydu. "Dirildiği anda yapacağım ilk ışık enjeksiyonu yaralarını iyileştirecek. Ancak tendonların yeniden büyüyüp tutunabilmesi için kafanın önceden dikilmesi gerekiyor."

"Tamam" dedi Ithan mide bulantısını bastırmak için derin bir nefes alarak. "Tamam." Kahretsin, tüm bunlara yol açtığı için bir canavardı.

"Başlıyoruz" dedi Hypaxia.

Jesiba, Ithan'ın gözlerine baktı. "Bir Fendyr'i diriltmek istediğinden emin misin?"

Ithan cevap vermedi. O cevapla yüzleşemezdi. Bu yüzden hiçbir şey söylemedi.

Hypaxia büyülu sözleri söylemeye başladı.

* * *

Hunt, Morven Donnell'in taht odasına gireli on saniye olmuştu ama şimdiden buradan nefret etmişti.

Parlak beyaz tekne onları sisin içinden geçirdikten sonra huzurlu bir yer bulacağını sanmıştı. Ormanlarla kaplı gri tepelerin ve kıvrılarak akan gri nehrin karşısındaki uçurumun tepesine tünemiş, aynı renk tonuna sahip kalenin üzerinde uzanan bulutlu bir gökyüzü beklemiyordu. Uzakta çiftlik arazilerine saçılmış saz çatılı kulübeleri ve tepedeki kaleye kadar uzanan iki-üç katlı binalarıyla küçük bir şehir görünüyordu.

Gökdelen yoktu. Otoyol yoktu. Araba yoktu. Hunt'ın görebildiği lambalar ilk ışıkla değil, alevle parlıyordu.

Tekne nehirden uçuşuma doğru ilerledi, ardından uçuşumun dibindeki geniş bir mağaradan geçerek kaleye girdi. Pruvadaki geyiğin kulaklarının da ağzı kadar iyi işlediğini ve her kelimeyi kalede onları bekleyen adama iletebileceğini düşünerek kimse yolculuk sırasında konuşmadı.

O adam şimdi karşılarında, tek bir set boynuzdan yapılmış gibi görünen bir tahtta oturuyordu. Bu boynuzun sahibi olan hayvan devasa büyüklükte olmalıydı, Midgard'ın başka hiçbir yerinde bu kadar büyük geyikler yoktu. Buradaki geyikler cidden bu kadar büyük müydü? Bu hiç de... rahatlatıcı değildi.

Kralın etrafında yılan gibi kıvrılan vahşi gölgeler de öyle. Morven'in, Uçuşum'dan bile kara olan kafasının tepesinde çöreklenmiş gölgelerden oluşan bir taç vardı. Bunlar Ruhn'ın gölgelelerinden farklıydı. Daha belirgin, daha... öfkeliydiler.

Bryce ve Hunt küçük grubun önünde duruyordu. Baxian'a bir bakış atıp asık suratını gördüğünde onun buradan hiç de hoşlanmadığını anlamıştı.

Tharion, "Bana sorarsanız buranın bir tadilata ihtiyacı var" diye mırıldandı diğer tarafından. Hunt'ın dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı.

Mer az önce Okyanus Kraliçesi'nin emirlerine karşı geldiği halde espri yapmaya cüret edebiliyordu. Hunt, Ketos'un yanlarında olmasından memnundu ama... tekneye atlarken mer'in aklı neredeydi?

Aslında nerede olduğunu biliyordu. Bu kararından ötürü mer'i suçlamıyordu ama fakat yeteri kadar düşmanları vardı. Okyanus Kraliçesi de bu yüzden onlara düşman kesilirse...

Ketos'a durmadan ters ters baktıklarına göre diğerleri de bu gelişmeden memnun değildi. Ama şu anda başka bir hükümdarın üstesinden gelmeleri gerekiyordu.

"İmparatorlukta ne kadar hain ve düşman varsa evime getir-din" dedi Fey kralı. Etrafındaki gölgeler kıvrılmayı kesti, saldır-maya hazırlanan yurtçılara benziyorlardı.

Ama Bryce masum bir yüz takınıp önce kendini, sonra da Ruhn'ı işaret etti. "Bana mı diyorsun, yoksa ona mı?"

Baxian gülmemeye çalışıyormuş gibi başını öne eğdi. Hunt da aynı şeyi yapmak istiyordu ama gözlerini sert yüzlü kraldan ve emrindeki gölgelerden ayırmaya cesaret edemedi.

"Bu adam..." Küçümser gibi Ruhn'a baktı. "Babası tarafından evlatlıktan reddedildi. Karşımda duran tek kraliyet mensubu sensin."

Bryce, "Off" dedi Ruhn'a. "Çok sert." Prensın gözleri ışıldadı ama hiçbir şey söylemedi. Bryce eliyle küçük, loş kaleyi işaret etti. "Burası oldukça iç karartıcı bir yermiş. Oysa Cormac güzel bir yer olduğunu söylemişti."

Morven'in siyah gözleri parladı. Kafasındaki gölge taç da iyice kararmış gibiydi. "O isim artık burada ne tanınıyor ne de hürmet görüyor."

"Öyle mi?" dedi Ruhn kollarını kavuşturarak. "Bizde hürmet görüyor ama. Cormac bu dünyayı daha yaşanır kılabilmek için canını verdi."

"O bir yalancı ve vatan hainiydi. Sadece imparatorluğuna değil, kendi mirasına da ihanet etti."

"Olamaz" dedi Bryce. "O çok kıymetli üreme potansiyeli gitti."

"Kraliyet mensubu da olsan bir kadın olduğunu hatırlatırım. Fey kadınları söz hakkı verilmeden konuşmaz."

Bryce yavaşça gülümsedi.

"Şimdi söz hakkı vermiş oldun" diye homurdandı Hunt. Eşinin yanına geçme vaktinin geldiğine karar verdi. Ardından krala döndü. "Ona çenesini kapatmasını söylersen kimse için iyi olmaz. İnan bana."

"Bir köle benimle konuşamaz" dedi Morven öfkeyle. Başıyla Hunt'ın bileğini işaret etti, damga siyah giysisinin kolunun altından güçlkle görünüyordu. Kral sonra başıyla Hunt'ın alnındaki haleyi gösterdi. "İtibarını kaybetmiş bir Düşmüş Melek hiç konuşamaz."

Bryce tavana bakıp iç geçirerek, "Yok artık" dedikten sonra arkadaşlarına döndü. "Tamam, bir yoklama yapalım. Evlatlıktan reddedilenler, itibarını kaybedenler ya da her ikisini birden tecrübe edenler elini kaldırsın."

Tharion, Baxian, Lidia, Hunt ve Ruhn el kaldırdı. Bryce dikkatle Flynn ve Dec'e baktı, ikisi de her zamanki gibi siyah kot pantolon ve tişört giymişti. Bryce tekrar iç geçirdikten sonra elini *Söz sizde* der gibi yana doğru açtı.

Flynn sırtarak Bryce'ın yanına geldi. "Bildiğim kadarıyla hâlâ babamın mirasçısıyım. Seni yeniden görmek güzel Morven."

Hunt, Morven'in gölgelerinin tısladığını duyar gibiydi. "Benimle saygılı konuşursan iyi edersin Tristan Flynn."

"Öyle mi?" Flynn kibirli bir duruş takınarak kollarını kavuşturdu.

Morven arkalarındaki birine eliyle işaret etti, kusursuz kesimli siyah ceketinin bileklerindeki ve yakasındaki gümüş işlemeler ateşin ışığında parlıyordu. Hunt başını hızla çevirince gölgelerin içinden yarma gibi iki muhafızın çıktığını gördü. Varlıklarını sezmemiş, seslerini hiç duymamıştı.

Tharion ve Baxian'ın yüzünü gördüğünde onların da bir o kadar şaşırdığını anladı.

Ama Ruhn, Flynn ve Declan'ın bakışları öfke doluydu. Tepeden tırnağa silahlı olan adamları tanımış gibiydiler. Muhafızların ikiz olduğu belliydi.

Ruhn onlardan bahsetmişti, bunlar istediklerinde zihin okuyabilen Cani İkizler'di.

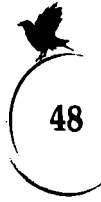
Ama Hunt'ı asıl endişelendiren bu değildi... Şimdilik.

Çünkü muhafızların arasında siyah tayt ve beyaz kazak giymiş, yüzü açık kahverengi perçemlerle sarmalanmış bir dişi vardı. Hunt bu Fey dişisinin kim olduğunu bilmiyordu. Dişi hiddetten köpürüyordu. Muhafızlara ve krala karşı öfke doluydu.

"Nasıl yani?" diye haykırdı Flynn.

"Sathia?" dedi Declan, ağzı açık kalmıştı.

Cani İkizler, Fey dişisini yanlarına doğru sürükledi. Kadının kollarını morartacak kadar sıkı tutuyorlardı. "Görünen o ki, kız kardeşin başını büyük bir belaya soktu Tristan Flynn" dedi Morven.

Bryce neye odaklanacağını şaşırmıştı. Morven'in taht odasında öfkeden köpüren Sathia Flynn'e mi, yoksa önlerindeki sahneye anlam vermeye çalışan Tharion'ın donup kalmış yüzüne mi? İkincisinde karar kıldı çünkü o anda Flynn, Awallen Kralı'yla sertçe konuşmaya başlamıştı. "Belaya soktu da ne demek?"

"Anlaşılan Valbara Feylerinin pek çoğu ufukta bir... kargaşa sezmiş ve topraklarıma sığınmaya kalkmış" dedi Morven. O yılanı gölgeler hem boynunda hem de omuzlarında sinir bozucu bir tehditle kıvranmaya devam ediyordu. Kralın gölgeleri, Cani İkizler'in gölgeleri... Ruhn'inkilerden farklı olarak daha vahşi, daha saldırgandılar. Kardeşinin gölgeleri sakın ve gizemli bir gece ise, bunlar ışıksız mağaraların karanlığıydı.

"Burayı bir tatil yeri gibi gösterdiysen bir sürü tek yıldızlı yorum almak üzeresin demektir" diye homurdandı Bryce. Tharion söylediklerini duyup kıkırdadı. Fakat Bryce ona gülümsemedi çünkü bu mer onun düşmanlar listesine çok güçlü bir kral daha eklemişti. Şu anda onunla konuşmak istemiyordu. Tharion kıkırdamayı hemen kestiğine göre, Bryce'in keyfinin kaçtığını anlamış olmalıydı.

Bryce izlemekle yetinirken hayatında belki de ilk kez bu kadar ciddi olan Flynn, Geyik Kral'a dönüp küçümseme dolu bir sesle konuşmaya başladı. "Dur tahmin edeyim, annem ve babam koşarak buraya geldi." Gözlerini taht odasında gezdirdi. "Benim o pek cesur babam nerede? Ve tabii diğer herkes?"

Morven'in yüzü taştan oyulmuş gibiydi. "Seçilmiş çok az kişinin içeri girmesine izin verildi. Çoğu Lunathion'a geri gönderildi. Ama burada kalanların ödeyeceği bir bedel var elbette."

Flynn yavaşça kız kardeşine döndü. "Ona ne söz verdin?" Sesi öfke ve korku doluydu. Ama kardeşine ya da onu tutmakta olan ikizlere doğru bir hamle yapmadı.

Bryce ikizlerin ona bakıp gülümsediğini gördü. Sonra zihninin derinliklerinde iki kara gölge hurlayarak saldırmaya hazırlandı.

Yıldız ışığından oluşan mental bir duvarla gölgeleri yakıp küle çevirdi.

İkizler tısladı, bir tanesi bu ışık onu gerçekten kör etmiş gibi gözlerini kırıştırdı. Bryce dişlerini gösterdi, o parlak duvarı zihninde canlandırmaya devam etti. Az sonra biri hafifçe o duvara vurdu ve Ruhn'ın sesi geldi. *Bu duvarı kaldırma. Her ne olursa olsun.*

Hunt ve diğerlerine söyle, onlar da duvar örsünler dedi Bryce hancı gibi gözlerle ikizlere bakarak.

Söyledim zaten, dedi Ruhn. *Athalar'ın zihnindeki yıldırım görmelisin. İkizlerin duyargalarını yakıp küle çevirdi.*

Iyy. Duyarga ne?

Ruhn sessizce güldükten sonra varlığı Bryce'ın zihninden silindi. Morven konuşmaya devam etti. "Sathia bana hiçbir şey için söz vermedi. Aslında istediğim bedeli ödemeyi reddetti. Oysa cömertçe bir teklifte bulunmuştum: Yanında duran erkeklerden birini seçecekti. Bir dişinin Avallen'e doğurabileceği çocuklar dışında bir değeri olmadığına göre, kız kardeşinin burada daha fazla kalması için bir neden göremiyorum."

Morven'in sözleri etkisini gösterdi. "Pardon ama" diye başladı Bryce. Sathia'nın öfke dolu güzel yüzüne, ardından Geyik Kral'a ve kralın vahşi gölgelerine bakarak devam etti. "Şuna bir açıklık getirelim... Buraya sığınan tüm dişilerin *evlenmesini* şart koştuğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Evli olmayan bir sürü dişinin erkek bir akrabası veya kocası olmadan ortada dolaşması güvenli olmaz" dedi Morven. Simsiyah pantolonundaki görünmez bir toz zerresini silkeliyordu.

"Tabii" dedi Bryce. "Biz kadınlar başımızda bir erkek olmadan gezersek ne olacağını tanrılar bilir. Anarşi patlak verir. Şehirler yıkılır."

Flynn, Morven'a döndü. "Öyleyse erkek kardeşlerini ve kocalarını da getir."

Bryce ona dik dik baktı ama Morven söze girdi. "Bu topraklarda daha fazla erkeğe ihtiyacım yok."

Bryce dişlerini acıtacak kadar sıkı. Fey kraliyet soyuna daha fazla güç ve itibar kazandırmak için Bryce'ın Cormac'la evlenmesi gerektiği konusunda babasıyla anlaşılan bu adamdı. Bu herif aklını üremeyle bozmuştu.

"Ya annem ve babam?" diye sordu Flynn.

Morven burun kıvrıdı. "Aramızdaki bağlar İlk Savaşlar'a dayandığı için Lord ve Leydi Hawthorne'un burada kalmasına izin verdim. Şu anda kuzeydeki av köşkünde kalıyorlar."

"Öyleyse Sathia'yı babamın yanına gönder" dedi Flynn sertçe.

"Göndermeyecek" dedi Sathia sonunda. Fey sesi yumuşak ve ölçülü çıktığı halde bu sesteki çelik gibi irade Bryce'ın dikkatinden kaçmamıştı. "Ya burada evleneceğim ya da Lunathion'a geri döneceğim."

"Öyleyse geri dön" diye emretti Flynn kardeşine.

Sathia yavaşça başını iki yana salladı. "Orası güvenli değil."

"Konforlu bir villan var" dedi Ruhn, sesi alışılmadık derecede sert çıkıyordu. "Endişelenmene gerek yok."

Sathia yine başını iki yana salladı, ardından gözlerini abisine dikti. "Senin yüzünden güvenli değil."

"Ne?" diye sordu Flynn.

"Haber duyuldu" dedi Morven geyiklerden ve gölgelerden oluşan tahtından. "Onun..." Başıyla Ruhn'ı gösterdi. "Kaçmasına yardım etmişsin. İmparatorluğun diğer iki düşmanı ile birlikte kaçmasına." Soğuk gözlerini Baxian ve Hunt'a çevirdi, ikisi de tehdit dolu bakışlarını Morven'a dikmişti. "Tüm Hawthorne ailesi şu anda Asteriler tarafından sorgulanmak üzere aranıyor."

"Seni cezalandırmak için bizi öldürmek istiyorlar" dedi Sathia öfkeyle, parmağını Flynn'e doğrulttu. "Gece yarısı 33. Lejyonun bizi almaya geldiğini haber alınca aceleyle evden ayrıldık. Yanıma alabildiğim tek kıyafet üstümdekiler."

"Ne büyük bir fedâkarlık" dedi Flynn alaycı bir sesle. Ama Bryce gözlerinden okunan suçluluk duygusunu görebiliyordu. Declan telefonunu çıkarmıştı, ailesini ve Marc'ı kontrol etmek istediği...

"Sis yüzünden burada telefon çekmiyor" dedi Sathia.

Declan'ın yüzü sarardı. "Unutmuşum" diye mırıldandı.

Ama Sathia hemen ekledi. "Ayrılmadan önce annenle babanı aradım. Erkek arkadaşınla da iletişime geçeceklerini söylediler."

Flynn kardeşine bakakaldı ama Declan teşekkür etmek için başını eğdi.

"Ne var?" Sathia ters ters abisine baktı. "Sence ben o kadar canavar mıyım?"

Flynn *Evet* der gibi güldü. Bryce herkesi bu atışmadan kurtarmak için araya girdi. "Tamam" dedi Morven'a dönerek. "Flynn'in kız kardeşinin bu... sürüngenlerden biriyle evlenmesinde ısrarcısın, öyle mi?" Mental yıldız ışığı duvarının hâlâ yerinde olup olmadığını kontrol ettikten sonra Sathia'yı tutan Cani İkizler'i işaret etti. İkizlerin zihnine sızmasına izin vermeyecekti.

"Seamus ve Duncan senin kuzenin oluyor" dedi Morven sertçe. "Ayrıca ikisi de birer Fey lordu. Onlarla konuşurken bir kadının göstermesi gereken hürmeti göstereceksin."

Tanrılar. "Soruma cevap vermedin" dedi Bryce. Sathia'nun yüzünden panik okunuyordu. "Sathia'yı gerçekten evliliğe mi zorlayacaksın, evlenmezse Asteriler tarafından öldürülsün diye onu geri mi göndereceksin?"

Morven uzun, kalın parmaklarından birine bir gölge doladı. "Babası da evlenmesinin iyi olacağını düşünüyor. Evlenmeyi reddederse Lunathion'a gönderilmesi konusunda da benimle hemfikir." Geyik Kral yumruğunu sıkıp gölgeyi avucunda ezdi. "Uzun zamandır taliplerini reddediyormuş. Babasının sabrı tükenmiş, benden bu meseleyi halletmemi istedi."

Baxian, "Yılın babası" diye hırladı Bryce'in arkasından.

Bryce da bir şeyler homurdanarak onayladı.

Sathia etkileyici bir serinkanlılıkla söze girdi. "Taliplerimi reddetme hakkına sahibim."

Morven ona tiksintiyle baktı. "Evet kızım. Soyunu sürdürme vazifeni yerine getirmezsen seni evlatlıktan reddetmek de babanın hakkı."

Bryce yüksek sesle konuştu. "Bunun için cezalandırılacaklarsa dişilere reddetme hakkı tanımanın ne anlamı var?"

"Bu bizim sorunumuz değil" diye homurdandı Flynn. Ruhn bile şok içinde ona doğru dönmüştü. "Buraya bununla uğraşmak için gelmedik."

"Yani diğerleri gibi sığınma talebinde bulunmak için gelmediniz mi?" dedi Morven çenesini yumruğuna dayayarak.

"Hayır" diye hırladı Hunt öne çıkarak, kanatları hafifçe açılmıştı. "Sığınmaya gelmedik." Bryce'a bakarak devam etmesini işaret etti.

Bryce, Sathia meselesiyle daha sonra ilgileneceklerini anlatan bir bakışla Ruhn'a döndü. Ardından endişelerini bir kenara bırakıp çenesini yukarı kaldırarak Hunt'ın yanına geçti. "Buraya Avallen Arşivleri'ni ve Prensler Mağarası'nı ziyaret etmek için geldim."

"Ziyaret talebin reddedildi" dedi Morven.

"Beni yanlış anladın" dedi Bryce itiraza yer bırakmayan bir ses tonuyla. "Senden izin istemiyorum." Göğsündeki yıldız ışık saçmaya, tişörtünü ve spor ceketini aydınlatmaya başladı. "Yıldız Doğan bir prenses olduğum için Avallen'de giremeyeceğim hiçbir yer yok."

"Diyarıma girmeyi kimin hak ettiğine ben karar veririm" diye hırladı Morven.

"Yıldız ışığı tersini söylüyor" dedi Bryce. Yıldız Kılıcı'nı ve hançeri çekti. "Bunlar da öyle."

Kınları güçlerini zor kontrol ediyormuş gibi çıplak metaller şimdi avuçlarında nabız gibi atıyor, titreşimleri kollarına yayılıyordu. Birbirlerini o kadar güçlü çekiyorlardı ki Bryce onları ayrı tutmak için tüm kuvvetini harcıyordu.

Morven sarardı. Gölgeleleri bile geri çekildi. "Sol elindeki nedir?" Cani İkizler ve Sathia bile gözlerini alamıyorlarmış gibi Bryce'a bakıyordu.

"Büyük bir kehanet gerçekleşti" dedi Bryce. Kollarının titrediği belli olmasın diye dua ediyor, onları bir araya getirmesini fısıldayan dürtüyü duymazdan gelerek siyah bıçakları sabit tutabilmek için büyük bir efor harcıyordu.

"O bıçağı nereden buldun?" diye fısıldadı Morven.

"Demek bu bıçağın ne olduğunu biliyorsun" dedi Bryce.

"Evet" dedi Morven öfkeyle. "Gücünü hissedebiliyorum."

"Güzel, bu işimizi kolaylaştırdı" dedi Bryce. İki silahı da kınuna soktu. Neyse ki geri koyduğunda bıçakların titreşimi kesildi. "Fazla açıklama yapmak zorunda kalmayacağım." Başını Morven'a doğru salladı, kral öfkeden köpürüyordu. "Sen farkına bile varmadan buraya girip çıkabilirim."

Morven'ın gölgeleri geri döndü, boynuzlardan yapılmış tahtının arkasını kararttıkları için şimdi bir boşluğun önünde oturuyormuş gibi görünüyordu. "Dişilerin Avallen Arşivleri'ne ve Prensler Mağarası'na girmesi yasaktır."

"Umurumda bile değil."

"Kutsal geleneklerimize saygısızlık ediyorsun."

"Alış artık."

Morven'ın burun delikleri öfkeyle açıldı. "Hatırlatayım kızım, Asterilerin eline düşmen tek bir sözüme bakar."

"Bunun için önce sisleri onlara açman gerek" dedi Bryce. "Ve öyle görünüyor ki bunu yapmamak için büyük çaba harcıyorsun... ya da onlara buraya gelmelerini gerektirecek bir neden vermemek için."

"Muhafızlar seni götürebilir."

Bryce eliyle Hunt'ı, Baxian'ı ve diğerlerini işaret etti. "Kendi muhafızlarını bunu biraz zorlaştırabilir."

"Burası benim krallığım..."

"Buna itirazım yok. Ben sadece arşivlerini incelemek istiyorum. Birkaç gün sonra bizden kurtulmuş olacaksın." Bryce ceketinin içinden Güz Kralı'nın defterini çıkardı. "Hatta hoş bir anlaşma yapalım: Bu babamın günlüğü. Hem de son günlüğü. Son zamanlarda çevirdiği tüm entrikalar burada yazıyor. Bana sorarsan çok

aptalca. *Sengili Günlük*, bugün düşmanlarımla bir listesini yaptım ve onları nasıl öldüreceğimi planladım. Kral olmak çok zor, keşke bir dostum olsaydı!”

Morven gözlerini kısarak deri ciltli deftere bakıyordu, Bryce sırtarak ilk sayfayı gösterdi, babasının karakteristik el yazısı açıkça görünüyordu. Avallen’de bilgisayar olmadığı için iki ihtiyar ezik genelde mektup yazarak haberleşiyordu, o yüzden Morven bu yazıyı iyi tanıyordu. “Kalmamıza izin verersen giderken bu defteri sana bırakacağım.”

Morven parmaklarıyla tahtının kolçaklarına vurmaya başladı. Oltaya takılmış bir balık gibiydi.

Ama sonunda gölgeler aydınlanırken cevap verdi. “Buradaki varlığın Asterilerin gazabını üstüme çekebilir.”

Bryce gözlerini kırıştırarak biraz düşündü. “Flynn’in annesiyle babasına izin verdiğine göre kaçakları barındırmakta bir sorun görünmüyorsun.”

Morven öfkeyle baktı, gözleri kapkaraydı.

Bryce devam etti. “Bizi Asterilere ispiyonlayarak Cormac’ın zedelediği itibarını geri kazanabilirsin... ama bizi teslim edersen Flynn’in ailesini ve diğer soyluları da geri göndermen gerekir. Havalı soyluları ele verersen kendi halkının sana iyi gözle bakacağından pek emin değilim.” Bryce kollarını kavuşturdu. “Gerçekten zor durumdasın, değil mi?”

Morven çizmesini yere vuruyordu.

“İki taraflı oynamaya çalışmak gerçekten çok zor olmalı.”

“Ben iki taraflı oynamıyorum” dedi Morven. “Asterilere bağlıyım.”

“Öyleyse sisleri aç ve onları buraya davet et. Brunch’a falan çağırabilirsin.”

Morven sessizliğe gömüldü.

Bryce hafifçe gülümsedi. “Ben de öyle düşünmüştüm.” Başıyla Sathia’yı işaret etti. “Bir şey daha: Sathia kimseyle evlenmiyor, bizimle geliyor.”

Sathia şaşkın şaşkın yüzüne baktı. Ama Bryce, Fey dışisine uyarmak ister gibi bir bakış attı. Flynn'in kardeşini sadece partilerde görmüştü, o da uzaktan bir bakıştan ibaretti. Genelde dışının saçları koyu kahverengi ya da sarının göz alıcı tonlarına boyanmış olurdu. Şimdiyse bukleleri sıradan bir açık kahverengiydi, belki de bu onun doğal saç rengiydi. Bryce sanki dışının gerçek yüzünü şu anda görüyordu.

"Buna izin veremem" dedi Morven. "O bekâr bir dişi."

"Abim burada" dedi Bryce başıyla Flynn'i işaret ederek. "Her ne kadar sorumsuz bir eğlence düşkününü de olsa hiç değilse sizin için büyük önem taşıyan bazı takımlara sahip."

Flynn ters ters baktı ama Dec dirseğiyle sertçe dürtünce öne çıktı. "Ee, şey, Sathia'nın sorumluluğunu ben alırım."

Sathia öfkeli bir kedi gibi kabardı ama dilini tuttu.

"Hayır" dedi Morven. Bir gölge, bileklik gibi koluna dolandı. Başiboş, sıkılmış bir büyü parçası. "Sen uygun bir refakatçi olmadığını defalarca kanıtladın."

Bryce ona bakan eşinin ne düşündüğünü anlamıştı. Biraz sonra Ruhn da telepati yoluyla aynı şeyi söyledi.

Bunu söylemekten nefret ediyorum ama... üstelemesek iyi olur. Sathia, Flynn'in kardeşi tabii ama biz bu işe karışmayalım.

Bryce başını iki yana salladı. *Sathia'yı gerçekten Morven'in insafına mı bırakmak istiyorsun?*

Güven bana Bryce. Sathia başının çaresine bakabilir.

Ama Bryce dönüp Lidia'ya baktı. Geyik olanları soğuk ve keskin gözlerle izliyordu. Yine varlığını herkese unutturana o sessizliğe gömülmüştü. Şaşkınlık dolu bir hırıltı çıkardığına bakılırsa galiba Morven bile Lidia'nın taht odasındaki varlığını yeni fark ediyordu.

Buna rağmen Geyik, Bryce'ın gözlerine baktı. Bryce bakışlarıyla *Sen olsan ne yapardın?* demeye çalışıyordu.

Lidia aklından geçenleri anlamış gibiydi çünkü sessizce, "Şimdiye dek benim için dövüşecek kimsem olmadı" dedi.

Eh, bu yeterliydi.

Bryce ağzını açtı, yıldızına güç aktarmaya başladı ama arkadan Tharion'ın sesi geldi.

"Ben Sathia'yla evlenirim."

* * *

Hypaxia'nın Sigrid'i diriltmesi yedi saat, yedi dakika, yedi saniye sürdü.

Cadı kraliçe büyülu sözleri söyleyerek cesedin başında durduğu süre boyunca Ithan taburesinde kıpırdamadan oturdu. Jesiba gidip dizüstü bilgisayarını getirdi ve bir müddet çalıştı. Hatta yiyecek bir şey isteyip istemediğini sordu ama Ithan reddetti.

İştahı yoktu. Eğer bu işe yaramazsa...

Hypaxia'nın artık kısık çıkmaya başlayan sesi birden kesildi. "Ben..."

Hypaxia, Sigrid'in kafasını yerine dikerken Ithan bakamamıştı. Ancak cadı kraliçe cesedin üstünü yeniden örttüğünde bakışlarını tekrar oraya çevirebilmişti.

Hypaxia düşecek gibi sendeleyerek muayene masasından geri çekildi ve çarşafın altındaki cesetten uzaklaştı. Ithan hemen fırlayıp onu tuttu.

Jesiba dizüstü bilgisayarını kapatarak, "Ne yaptın?" diye sordu.

Ithan, Hypaxia'yı ayağa kaldırdı. Eski cadı kraliçe bakışlarını Ithan ve Jesiba'nın yüzünde gezdiriyordu. Oldukça çaresiz ve... korkmuş görünüyordu. Ithan göz ucuyla beyaz bir şeyin kıpırdadığını gördü.

Başını çevirdiğinde masadaki cesedin yattığı yerden doğrulduğunu fark etti. Çarşaf kayıp gidince Sigrid'in grimsi yüzü görünürdü, gözleri kapalıydı. Boynunda kalın, korkunç dikişlerden oluşan eğri bûğrü bir çizgi vardı. Kurumuş kanla kaplı kıyafetleri hâlâ üstündeydi.

Sigrid başını yavaşça çevirirken dikişler patladı.

SARAH J. MAAS

Ama göğsü... inip kalkmıyordu. Nefes almıyordu.
Fendyr vârisi gözlerini açtı. Gözleri asit yeşiliydi.
"Azril" diye fısıldadı Jesiba.

“İnan bana Ketos, Sathia korkunç biri” diye hırladı Flynn. Bunu taht odasının bir tarafını çevreleyen sütunların gölgesinde duran Tharion’a söylüyordu. Neyse ki bunlar normal gölgelerdi. Fey kralının hükmettiği korkunç gölgeler değildi. “Bu çok kötü bir fikir. Hayatın mahvolur.”

“Benim hayatım zaten mahvoldu” dedi Tharion, sesi de içi gibi bomboş çıkıyordu. “Bu işten sıynlırsak boşanabiliriz.”

“Feyler boşanmaz.” Flynn sertçe Tharion’ın kolunu tuttu. “Feylerin evliliği ancak ölümle sona erer.”

“Eh, ben Fey olmadığımı göre...”

“Ama Sathia bir Fey. Onu boşarsan bir daha evlenemez. Lekelenmiş olur. Evlilikten kurtulmanın tek yolu ölmek ya da dul kalmaktır. Bir dul yeniden evlenebilir ama boşanmış biri... bir daha asla evlenemez. İstenmeyen kişi ilan edilir.”

Odanın karşı tarafında Declan ve Ruhn, Sathia’yla bir şeyler fısıldaşıyordu. Herhalde onlar da aynı konuşmayı yapıyordu.

Morven tahtından öfkeyle bakıyordu. Gölgele etrafında tıslayan engerekler gibiydi, irikyıım ikizler şimdi iki tarafına geçmişti. Tharion ikizler ortaya çıktığı anda kaygan gölgelerin zihnine girmeye çalıştığını hissetmiş ve içgüdüsel olarak nehir sularından bir duvar örerek etrafına mental bir set çekmişti. Ne yaptığıının bile farkında değildi ama işe yaramıştı. Gölgele suda boğulmuştu.

Bu kararını vermesini kolaylaştırmıştı. Cani İkizler’in varlığına katlanmak zorunda kalan birinin zihinlere sızabilen biriyle evlenmesi...

Tharion, Flynn'e döndü. "Kız kardeşin Feylerin arasında bir parya olur. Normal insanlar boşanmayı sorun olarak görmez."

Flynn geri adım atmayarak dişlerini gösterdi. "O *Lord Hawthorne*'un kızı. Elbette bir Fey'le evlenmek isteyecektir."

"Teklifimi kabul etti." Bu Tharion'ın duyduğu en sessiz, en yavan *evet*'ti ama sonuçta teklifi açıkça kabul edilmişti.

"Çünkü çaresiz ve korkmuş durumda" dedi Flynn sertçe. "Sence bu haldeki biri akıllıca karar verebilir mi?"

Tharion, Flynn'in gözlerine baktı. "Ona yardım etmek isteyen başka kimseyi göremiyorum."

Flynn hırladı. "Bak, Sathia şımarığın ve bencilin tekidir. Ayrıca yılan kadar kötüdür ama yine de benim kardeşim."

"Öyleyse onu bu işten güvenli bir şekilde sıyrmanın başka bir yolunu bul."

Flynn dik dik baktı, Tharion da ayrı şekilde karşılık verdi.

Sathia, Dec ve Ruhn'ı itip hışımla onlara doğru yürümeye başladı. Kısa boyluydu ama odaya hükmeden bir duruşu vardı. Alev alev gözleriyle Tharion'a baktı. "Evleniyor muyuz?"

O sessiz ve yavan konuşmasından eser kalmamıştı.

Bryce, Athalar ve Baxian odanın arka tarafından onları izliyordu. Geyik de yanlarındaydı.

Hiçbiri böyle bir gün geçirmeyi beklemiyordu. Tharion'ın Okyanus Kraliçesi'nden kaçmasıyla başlamış olan gün boktan bir olayla sonuçlanmıştı. Ama Sathia'nın yerinde Lesia olsaydı... Tharion, sadakatsiz bir asker olsa da birinin çıkıp ona yardım etmesini isterdi.

Tharion, "Evet" dedi Sathia'ya. "Hadi şu işi bitirelim."

Morven hemen Cthona rahiplerinden birini çağırdı. Aşağılık herif Tharion'ın blöfünü ortaya çıkarmak ister gibiydi.

Ama beş dakika geçmeden Tharion kendini evlenmiş buldu.

* * *

Sigrid, "Sen" diye hırladı Ithan'a. Boğuk sesi fısıltı halinde çıkıyordu.

Ithan korkudan olduğu yere çakılıp kaldı.

Jesiba, "Ne oldu?" diye bağırdı Hypaxia'ya. Cadı kraliçe hâlâ Ithan'ın kolunu bırakmamıştı, ikisi birlikte geri geri giderek kapıya yaklaşıyordu.

Ama cevap veren Sigrid oldu, boynunu hareket ettikçe dikişleri daha da açılıyor, boynundaki korkunç yara izi ortaya çıkıyordu. "Bir kapıya geldik. O bir yöne gitmek istedi..." Yüzü bir gülümsemeyle çarpıldı. "Ben diğer yöne."

Hypaxia başını hızlı hızlı iki yana salladı. "Benimle gelmedi, parmaklarımın arasından kaydı..."

"Böyle bir ganimetten vazgeçmeye niyetim yoktu" dedi soğuk ve dehşet verici bir ses.

Morgun kapısında Yeraltı Kralı belirlediğinde Jesiba bile ayağa kalktı.

Sonbahar Ekinoksu'nun gecesinde olduğu gibi Yeraltı Kralı'nın üstünde yine hayalet bir rüzgârla uçuşan siyah cüppesi vardı.

Hypaxia meydan okur gibi, "Buna hakkın yoktu" dedi Ithan'ı iterken. Ithan'ın duyulan, Yeraltı Kralı'nın dehşet verici varlığı ve ebedi gücü karşısında felce uğramıştı. "Onu geri döndürmeye hakkın yoktu."

"Ben ölülerin efendisi değil miyim?" Yeraltı Kralı kapıda dikilmeye devam ediyor, sanki havada duruyordu. "Yelken açmadı. Ruhu ayağıma gelmişti. Sen ona bir seçenek sundun, ben de başka bir seçenek."

Sigrid'i yanına çağırdığında kurt canlıymış gibi masadan kalktı. Hiç ölmemiş gibi. Asit yeşili gözleri ve yara izleri olmasaydı Ithan hiç ölmediğine inanabilirdi.

Bir Fendyr, Azril'e dönüşmüştü. Bir hayalete, yürüyen bir ölüye...

Bu bir felaketti. Kara bir lekeydi.

Hem de Ithan'ın yüzünden olmuştu.

Yeraltı Kralı, "Hangi seçenek daha cazip?" diye mırıldandı. Ardından Sigrid gelip elini tuttu. "Senin tarafından diriltilmesi, senin emrinde bir köle olması mı... yoksa özgür olması mı?"

"Sana hizmetçi olması mı?" diye düzeltti Hypaxia çelik gibi sert bir sesle.

"Senin hizmetçin olmasından iyidir" dedi Yeraltı Kralı. Sonra başını Ithan'a çevirdi. "Genç Holstrom. Sana minnettarım. Sigrid'in ruhu sonsuza dek başıboş dolaşabilirdi. Şimdi emin ellerde."

Ithan cesaretini toplayıp, "Ne... ne yapacaksın?" diye sordu.

Yeraltı Kralı, Sigrid'e bakıp gülümsediğinde kocaman ve kap-kara dişleri ortaya çıktı. "Gel finocuğum. Öğrenecek çok şeyin var."

Ama Sigrid, Ithan'a döndü, Azrillere has o hırıltılı sesle, "Beni öldürdün" dedi. Ithan kendinden hiç bu kadar nefret etmemiştir.

"Üzgünüm." Kelimeler ne kadar üzgün olduğunu anlatmaya yetmiyordu. Asla yetmeyecekti.

"Bunu unutmayacağım."

Ithan da unutmayacaktı. Yaşadığı müddetçe. Sigrid'in gözlerine baktı. O asit yeşili renkten ve ölü bakışlarından nefret etti.

Onun yüzünden olmuştu. Her şeyi berbat etmişti. Bir felakete yol açmıştı.

Yeraltı Kralı, "Yakında görüşeceğiz" dedi Jesiba'ya. Bu, davetten çok bir tehdit gibiydi. Jesiba cevap vermeye fırsat bulamadan Yeraltı Kralı ve Sigrid karanlık bir rüzgârla gözden kayboldu.

Son gölge kırıntıları da morgdan çekildiğinde, "Ne felaket" dedi Jesiba.

Hypaxia yaptığı hatayı anlamaya çalışıyormuş gibi ellerine bakıyordu.

Ithan tepeden tırnağa zangır zangır titremekten kendini alamıyordu. "Bu işi düzelt."

Hypaxia başını kaldırmadı.

Ithan hırladı, kalbi deli gibi atıyordu. "Düzeltil dedim."

Jesiba dilini şaklattı. "Olan oldu köpekçik."

"Bunu kabul etmiyorum." Ithan dişlerini gösterdi, sonra Hypaxia'yı işaret etti. "Yaptığın şeyi geri al."

Hypaxia yavaşça başını kaldırıp Ithan'a baktı. Donuk, yorgun bakışları yalvarır gibiydi. "Ithan..."

"DÜZELT DEDİM!" diye kükredi Ithan, cadının nekromansi aletleri sesin şiddetiyle tangırdadı. Ithan umursamuyordu. Şu an başka hiçbir şey umurunda değildi. "*SIGRID'İ ESKİ HALİNE GETİR!*" Hızla Jesiba'ya döndü. "Böyle olacağını biliyor muydun?" Sesi titriyordu.

Jesiba ters ters baktı. "Hayır. Ayrıca benimle bir daha bu ses tonuyla konuşursan..."

"Aslında bir yolu olabilir" dedi Hypaxia sessizce.

Jesiba bile gözlerini kırıştırdı, Ithan'la birlikte dönerek eski cadı kraliçeye baktı. "Ölüler Azrillighin eşiğinden bir kez geçti mi..."

Hypaxia gözlerini Ithan'a dikti, yüzündeki acı yerini kararlılığa bıraktı. "Nekromansi, Sigrîd'i o eşikten geçirebildiği gibi geri de getirebilir."

"Nasıl?" dedi Jesiba. Ithan nefes almakta zorlanıyordu.

"Bir fırtına kuşuna ihtiyacımız var."

Jesiba ellerini havaya kaldırdı. "Hiç fırtına kuşu kalmadı ki."

"Sofie Renast bir fırtına kuşuydu" dedi Ithan kendi kendine konuşur gibi. "Kardeşinin de olabileceğini düşünmüştük ama..."

"Sofie Renast öldü" dedi Jesiba.

"Cesedi nerede?" diye sordu Hypaxia. Soru morgda bir ölüm çanı gibi çınladı.

Jesiba, Ithan'dan önce anladı. "Bu felaketin ardından" dedi az önce Sigrîd'in üzerinde yattığı masayı göstererek, çarşaf şimdi yere düşmüştü. "Tekrar ölü diriltmeyi denemek istediğine emin misin?"

"Sofie öleli çok oldu, artık diriltilemez" dedi Ithan, midesi bulanmaya başlamıştı. Ayrıca söylemese de Hypaxia'nın son performansı hakkında Roga'yla aynı fikirdeydi.

"Yelken Açma töreni yapılmadıysa işe yarayabilir... tabii cesedi çürüdüğü için bu iş biraz... ürkütücü olacaktır." Hypaxia odada gezinmeye başladı. "Damarlarında hayatla ölüm arasındaki boşluğu dolduracak kadar şimşek kalmış olmalı. Fırtına kuşları bir

zamanlar nekromensirlara yardım ediyor, şimşeklerini kullanarak ölülerin ruhunu zapt edebiliyorlardı. Hatta güçlerini silahlar gibi sıradan nesnelere aktararak onlara büyülu özellikler kazandırabiliyorlardı."

"Sigrid'i eski haline getirmekte de işe yarayabilir mi diyorsun?" diye sordu Ithan.

"Bence şimşek Sigrid'in ruhunu yeniden hayata çekebilir" dedi Hypaxia. "Ona yeniden bir seçim yapma şansı verebilir. Azril olarak geçirdiği birkaç günde belki fikrini değiştirir."

Sessizlik çöktü. Ithan, Jesiba'ya baktı ama büyücü bir şey söylemedi, Hypaxia'nın her kelimesini tartıyor gibiydi.

Ithan güçlölkle yutkundu. "İşe yarar mı?"

Jesiba gözlerini Hypaxia'dan ayırmadan, "Olabilir" dedi.

"İyi de Sofie'nin cesedi nerede?" dedi Ithan. "Arkadaşlarımdan duyduğuma göre Okyanus Kraliçesi onu gemisinde tutuyordu. Belki de hava hücrelerinden okyanusa atıvermiştir..."

"Bana otuz dakika verin" dedi Jesiba, sonra cevap beklemeden odadan çıktı.

* * *

Beklemekten başka yapacak bir şey yoktu. Ithan'ın içinden masada oturup ellerine bakmaktan başka bir şey yapmak gelmiyordu.

Beceriksiz, kanlı ellerine.

Sigrid'i Astronom'dan kurtarmaya çalışırken ölümüne sebep olmuştu. Sonra da cesedini bir Azril'e dönüştürmüştü. Verdiği her kararda biraz daha felakete sürüklenmişlerdi.

Jesiba tam otuz dakika sonra morgun metal kapısından içeri girdi. "Eh, biraz fazla rüşvet vermem gerekti ama size hem iyi hem de kötü haberlerim var."

"Önce iyi haber" dedi Ithan sonunda bakışlarını ellerinden kaldırarak. Hypaxia da Jesiba'yı beklerken masanın önündeki diğer sandalyeye oturup düşüncelere dalmıştı.

"Sofie'nin cesedinin nerede olduğunu biliyorum" dedi Jesiba.

"Ya kötü haber?" diye sordu Hypaxia sessizce.

Jesiba bir Ithan'a bir Hypaxia'ya baktı, gri gözleri alev alevdi.

"Ceset Avallen'de. Geyik Kral'da."

Ruhn, Bryce'ın Morven'ı öldürmediğine şaşırmıştı. Aslında onu öldürmediği için kendine de şaşırmıştı.

Hiç vakit kaybetmeden işe koyuldular. Bryce, Mağara Takımı'nda olduğu halde önce arşivlere gitmekte ısrar etti.

Avallen Arşivleri, Ruhn'ın burayı son ziyaretinden hatırladığı kadar etkileyici ve büyüktü. Elbette arşivlere girmesine izin verilmemişti ama gri renkteki devasa dış cephesi binanın büyüklük bakımından *Derinlik Bombacısı*'yla boy ölçüşebileceğini ortaya koyuyordu. Kilitli kurşun kapıların arkasında bir eğitim şehri vardı.

İçeri sadece kraliyet soyundan gelenler –kraliyet soyundan gelen erkekler– girebiliyordu.

"Gerçekten hemen işe koyulmak zorunda mıyız?" diye sızlandı Flynn başını sıvazlayarak. "Biraz dinlenemez miyiz? Burası tüylerimi ürpertiyor... gevşemeye ihtiyacım var?"

Athalar, Flynn'e dik dik baktı. "Hepimizin tüylerini ürpertiyor."

"Hayır" dedi Flynn başını iki yana sallayarak. "Dedim ya... büyü gücüm buradan nefret ediyor."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Bryce omzunun üstünden Flynn'e bakarak.

Flynn omuz silkti. "Toprak... çürümüş gibi geliyor. Büyü gücümün tutunabileceği ya da özdeşleşebileceği hiçbir şey yokmuş gibi. Bu çok tuhaf. Buraya ilk gelişimizde de beni rahatsız etmişti."

"Sürekli bundan şikayet edip durmuştı" diye onayladı Declan, karşılığında Flynn'den bir dirsek yedi.

Flynn başını biraz ileride tek başına duran Sathia'ya çevirdi. "Bunu sen de hissediyorsun, değil mi?"

Kız kardeşi goncaya benzeyen dudaklarını yana doğru bükükten sonra, "Benim büyü gücüm de Avallen'de tedirgin oluyor" dedi. "Abim haksız sayılmaz."

"Neşelen biraz Flynn" dedi Bryce. "Senin gibi güçlü kuvvetli, sert bir Fey erkeği bunun üstesinden gelebilir diye düşünüyorum. Bu akşam zaten *gevşeyeceğiz*. Yarın Arşiv Takımı ve Mağara Takımı olarak ikiye ayrılıp elimizden geldiğince hızlı çalışmaya başlıyoruz."

Bryce elini kurşun kapılardan birine kaldırdı ama metale temas etmedi. "İnan bana, ben de bu sefil adada gereğinden çok kalmayı hiç istemiyorum."

Athalar, "Aynı fikirdeyim" diye mırıldandı Bryce'ın yanına gelerek. "Hadi aradığımız şeyi bulalım da defolup gidelim buradan."

"Tam olarak ne arıyoruz peki?" diye sordu Sathia. "Diğer Fey dünyasıyla ilgili söylediklerinizi ve öğrendiğiniz şeyleri düşünüyorum da... Affedersiniz ama oraya girmeden önce biraz daha bilgi sahibi olmam gerekiyor."

Flynn, Sathia'yı yanlarında götürmemelerini söylediğinde *Hepimiz Asterilerin düşmanı olarak bilindiğimize göre, ne yaptığımızı bir kişinin daha bilmesi neyi değiştirir ki?* demişti Bryce.

Sathia artık evli olduğu için özgürce dolaşmasında hiçbir sakınca yoktu ama yalnız kalmak istememişti. *Bir odada oturup çürümeyi beklemeyeceğim* demişti Bryce'ın peşinden gelerek. Bryce da Theia, onun kızları, Midgard ve bu evren dışındaki Fey tarihi hakkında öğrendiklerini anlatmaya başlamıştı. Sathia evlilik yemini ettiklerinden beri Tharion'a hiçbir şey söylememişi, mer de bu durumdan memnun görünüyordu.

Hepsi delilikti. Ama Ruhn, Lidia'nın Bryce'a ne söylediğini duymuştu... onun için dövüşen kimsenin olmadığı hakkındaydı. Bu hiç hoşuna gitmemişi.

Lidia'ya baktığında gözlerini arşivlerin devasa girişine diktiğini gördü. Morven'in taht odasında onu fark edince nasıl şok oldu-

ğu gözünden kaçmamıştı. Ayrıca dışarı çıktıkları sırada Geyik Kral onunla konuşmaya yeltenir gibi olmuştu ama Lidia buna fırsat vermeden yanından geçip gitmişti.

Lidia'nın altın sarısı gözleri Ruhn'a çevrildi, Ruhn'ın içini bir ateş sardı.

Hemen başını çevirdi.

Sathia, "Ya aradığını bulamazsan?" diye sordu Bryce'a.

"O zaman mahvolduk demektir" dedi Bryce, sonunda avucunu arşivlerin kapısına koydu. Metal birden titremeye başladı.

Kapı bir gıcırtyla içeri doğru açıldı, içeride yer yer güneş ışığının vurduğu bir karanlıktan başka bir şey yoktu. Ruhn, Dec'le bakıştı, binarın bu kadar çabuk teslim olduğunu gören arkadaşı kaşlarını yukarı kaldırmıştı. Ama Bryce, peşinde Athalar ve Baxian'la birlikte içeri girdi.

Sathia, "Gerçekten Prensler Mağarası'na gidecek misin peki?" diye sordu Bryce'a.

"Kadın olduğum için mağaralar öfkeden çökecektir" dedi Bryce, sesi üstlerindeki devasa kubbede yankılanıyordu. "Ama evet, gideceğim."

Ruhn kıkırdayarak kubbeye baktı. Kavisli tavan oniks taşlarından yapılmıştı, arada opaller ve elmaslar da göze çarpıyordu... bir de yıldızlar. Tam tepede sedeften yapılmış bir hilal vardı, karanlığın içinde parlıyordu. Okyanus Kraliçesi'nin sivri tırnaklarını andırması ürkütücüydü.

Sathia, Bryce'ın arkasından giderken usulca sordu. "Peki... bu gerçekten o mu? O bıçak mı?"

"Şok edici olduğunu biliyorum" dedi Bryce. "Bir parti kızının kehanette adı geçen bıçağı taşınması..."

"Hayır" dedi Sathia. "Öyle düşünmemiştim."

Bryce yavaşlayarak bakışlarını ona çevirdi. Athalar da Sathia'nın her kelimesini ve her hareketini izliyordu. Flynn'in kız kardeşi hemen açıklık getirdi. "Bıçağın ne anlama geldiğini düşünüyordum. Sadece Asteriler ve onlarla olan çatışmanız açısından değil. Feyler için taşıdığı anlam bakımından da."

"Hiçbir anlam taşımıyor" dedi Flynn sessizce gülerek.

"Bize bıçak geri döndüğünde halklarımızın da yeniden birleşeceği söylendi" dedi Sathia sertçe. Sonra sesini yumuşatarak Bryce'a döndü. "Bu da planın bir parçası mı? Feyleri birleştirmek?"

Bryce dizi dizi rafı gözden geçirirken soğuk bir sesle cevap verdi. "Feyler birleşmeyi hak etmiyor."

Ruhn bile donup kaldı. Kardeşinin lider olarak ne yapabileceğini hiç düşünmemişti ama...

"Hadi ama Quinlan." Athalar kolunu Bryce'ın omzuna atarak konuyu değiştirdi. "Keşfe başlayalım artık."

"Evet" diye mırıldandı Bryce. "Herhalde burada dijital katalog bulmayı ummak biraz fazla olur, o yüzden... sanırım bu işi eski usul yapmamız gerekecek." Bryce parmağıyla ileriye, kart kataloglarıyla dolu duvarı işaret etti. "Kılıcın ve hançerin bahsinin geçtiği bir şey arayacağız, burayı koruyan sisler hakkında. Pelias ve Helena hakkında... Hatta Avallen'in ilk zamanlarına dair bir şeyler de bulabiliriz, İlk Savaşlar'a ya da hemen sonrasına dair."

"Arayacak çok fazla şey var" dedi Flynn.

Sathia kataloglara doğru yürürken, "Bahse girerim keşke okumayı öğrenmiş olsaydım diye üzülüyorsunuzdur" dedi.

"Okumayı biliyorum!" dedi Flynn suratını asarak. Ardından mırıldandı. "Ama çok sıkıcı."

Ruhn sessizce güldü, yanında birinin daha güldüğünü duydu... Lidia.

Yine aynı şekilde baktılar. "İşe koyulsak iyi olur" dedi Ruhn biraz beceriksizce.

Bu kadar devasa bir katalogu taramak günler alabilirdi. Üstelik görünürde ne bir kütüphane görevlisi ne de âlim vardı. Aslında burası tamamen terk edilmiş gibi görünüyordu. Bomboştı. Kale de öyleydi, küçük şehir ve civarındaki topraklar da.

Ruhn uzun yıllar önce geldiğinde de buradaki her şey ona çok gizemli ve tuhaf gelmişti. Sislerle kaplı meşhur Avallen Adası. Şimdi sadece bu kasvetli, sessiz yerde büyümüş olan Cormac'ı düşünebiliyordu. Burası onun içindeki ateşi söndürmüştü.

Cormac yine de halkını sevmiş, onlar için doğru olanı yapmak istemişti. Midgard'dakiler için de.

Cormac buradan çıktığına göre adanın iyi yanları da olsa gerekti. Fakat Ruhn bunların ne olduğunu bir türlü çözemiyordu.

Feyler birleşmeyi hak etmiyor.

Bryce'ın sözleri aklına takılmıştı, sanki hâlâ kubbede yankılanıyorlardı. Sebebini bilmiyordu ama karanlığa sinen bu söz onu üzmüştü.

Gerginlik içinde geçen birkaç dakikadan sonra, "Eh, *bu* çok enteresan" dedi Declan.

Az ilerideki bir masanın başında duruyordu ve masanın üstünde bir yığın harita vardı. Büyük bir tanesi -Midgard haritası- en üste açılmıştı.

Ruhn düşüncelerinden sıyrıldığına sevinerek arkadaşının yanına gitti. "Nedir bu?" Diğerleri de gelip masanın etrafına toplandı.

Dec haritada Avallen'i gösterdi, eski kâğıt koruma büyülerine rağmen sararmıştı. "Eski haritalarda sis hakkında ipuçları bulabiliriz diye düşündüm... eski kartografların onları haritada nasıl gösterdiği gibi detaylara baktım. Sonrasında da bunu buldum."

Athalar boynunu kaşıdı. "Alay konusu olma riskini göze alarak soracağım... ne görmem gerekiyor?"

"Burada adalar var" dedi Declan. "Düzinelerce."

Şimdi anlaşılmıştı. "Avallen'in çevresinde başka ada olamaz" dedi Ruhn.

Bryce eğilip parmaklarını adaların üstünde gezdirdi. "Bu harita ne zaman yapılmış?"

"İlk Savaşlar zamanında" dedi Dec, ardından yığının altından başka bir harita çıkardı. "Bu da şimdiki Midgard. Bölgede bundan başka ada yok."

"Yani..." dedi Baxian.

"Yani" dedi Dec sinir olarak. "On beş yıl önce burada adalar varken, şimdi olmaması tuhaf değil mi?"

Tharion boğazını temizledi. "Deniz seviyesi yükseldiyse..."

Dec hepsine ters ters baktı ve üçüncü bir harita çıkardı. "Bu harita İlk Savaşlar'dan yüz yıl sonrasına ait." Ruhn haritayı inceledi. Adalar yoktu.

Lidia masanın diğer tarafında sessizce başka haritalara bakıyordu. Başını kaldırıp Ruhn'a baktı. Ruhn'ın kalbi deli gibi atmaya, kanı uğuldamaya başladı.

"Onca ada" diye mırıldandı Bryce. "Yüz yıl içinde yok olmuş."

"Asterilerin gelişinin hemen ardından" diye ekledi Athalar. Ruhn neyle karşı karşıya olduklarını düşünebilmek için gözlerini Lidia'dan kaçırdı.

"Asterilerin saray haritacıları, sislere rağmen Avalen'in şeklini ve kıyı şeridini çizmekte sorun yaşamamış. Adaları neden göremesinler ki?"

"Ada falan yok" dedi Sathia usulca. "O ilk haritadaki adalar..." Parmağıyla kuzeybatı kıyılarını gösterdi. "Biz bu taraftan geldik. Tek bir ada bile görmedik. Sis bazılarını gizlemiş olabilir ama hiç değilse birkaçını görmemiz gerekirdi."

"Şimdiye dek burada başka adalar da olduğuna dair hiçbir şey duymadım" dedi Flynn.

İçeri bir sessizlik çöktü, hepsi büyük bir sırtı ortaya çıkaracaklarmış gibi üç haritaya bakıp duruyordu.

Sonunda Dec başını iki yana salladı. "Burada uzun zaman önce bir şey olmuş... büyük bir şey. Ama ne?"

"Ayrıca" diye mırıldandı Lidia, sesindeki ahengi duyunca Ruhn'ın sırtından zevk dolu bir ürperti geçmişti. "Bu bilginin bizim için bir faydası var mı?"

Bryce elini en eski haritaya koydu, Ruhn kafasında dönen çarkları görebiliyordu.

"Silene bir zamanlar sarayı olan adayla ilgili bir şeyler söylemişti." Bryce uzaklara daldı, sanki Silene'in tam olarak ne dediğini hatırlamaya çalışıyordu. "Silene toprakların... büzüldüğünü söylemişti. Arp'ı gizlemek için o canavarlara ev sahipliği yapmaya başladığında Hapishane adası çoraklaşmış. Okyanus Kraliçesi de Asteriler geldiğinde adaların denizin içine çekildiğini söylemişti."

"Yanı?" dedi Flynn.

Bryce'ın bakışları yeniden keskinleşti. "Adalarda bulunan iki farklı Fey kalesinin bir zamanlar takımada olması ve can sıkıcı güçlerin gelişiyile birlikte, merkez adalar haricinde kaybolmaları bana tuhaf geliyor."

Ruhn kaşlarını kaldırdı. "Bu kez bize gerçekten ne düşündüğünü söylediğine inanamıyorum."

Bryce, Ruhn'a el hareketi çektiğinde Athalar kıs kıs güldü. Kardeşi kararlı bir tavırla başını salladı. "Arşiv Takımı: Bunu araştırmaya devam edin."

Diğerleri kendi araştırmalarına dönmek üzere dağıldı ama Bryce gitmesine izin vermeden Ruhn'ı kolundan tuttu. Kardeşinin kolunu tutan eline bakarak, "Ne oldu?" diye sordu.

Bryce'ın bakışları kararlılık doluydu. "Fazla zamanımız yok."

"Biliyorum" dedi Ruhn. "Araştırmamızı elimizden geldiğince hızlı yapacağız."

"Birkaç günümüz var" dedi Bryce kolunu bırakarak. Arşivin kapalı kapılarına, uzaktaki adaya baktı. "Morven'in kendi halkını riske atarak Asterilere burada olduğumuzu söylemesinin menfaatine olacağına karar vermesi çok uzun sürmez. Tabii önce Asterilerin mistikleri yerimizi tespit etmezse."

"Belki sisler mistiklere de engel oluyordur" dedi Ruhn.

"Olabilir ama yine de öğrenmek istemem. Birkaç gün Ruhn... sonra buradan gidiyoruz."

"Mağaraları dolaşmak daha fazla zaman alabilir" dedi Ruhn. "Orada aramaya değer bir şey olduğundan emin misin? Bildiğim kadarıyla mağaralarda duvarlardaki dekoratif zırvalardan ve bir sürü gizemli tünelden başka bir şey yok. Hep birlikte katalogları tararsak arşivlerdeki işimizi daha çabuk bitiririz."

"Mağaralara bakmam gerekiyor" dedi Bryce usulca. "Ne olur ne olmaz diye."

Birdenbire Ruhn'ın başından bir kova buzlu su dökülmüş gibi oldu. Bryce kılıçla hançeri birleştirmesine yarayacak bir şey bulabileceğinden emin değildi. Asterileri öldürmesine yarayacak bir şey.

Ruhn, Bryce'in omzunu sıktı. "Bu işi çözeceğiz Bryce."
Kardeşi hafifçe gülümsedi. Ruhn da çaresizce ona gülümsedi.

* * *

Saatlerce katalogları taramış ama kayıp adalara, sislere, kılıca ve bıçağa dair başka bir şey bulamamışlardı. Koleksiyonda çok az bir ilerleme kaydedebilmişlerdi ve Bryce az önce akşam yemeği vaktinin geldiğini haber vermişti. Toz yüzünden kuruyan elleri artık yanmaya başlamıştı.

Hep birlikte hiç konuşmadan şatonun yemek salonuna gittiler. Ne yorucu, ne berbat bir gündü. Zorlukla attıkları her adım da aynı şeyi söylüyor gibiydi.

Yemek salonu boştu ama onlar için küçük bir açık büfe hazırlanmıştı.

"Galiba erken geldik" dedi Tharion. Herkes ateşin ışıyla aydınlanan salonu incelemeye başlamıştı, rengi solmuş duvar halılarında eski zamanlara dair Fey avları tasvir edilmişti. Halıların birinin ortasında ne avladıkları da görünüyordu: zincire vurulmuş beyaz bir at.

Bryce irkildi. Bu bir at değildi. Bu *kanatlı* bir attı.

Demek burada kanatlı atların soyu tükenmemişti... en azından birkaç jenerasyon boyunca. Sonra ya soyları kurumuş ya da Feyler tarafından avlana avlana nesilleri tükenmişti.

"Erken gelmedik" dedi Tharion'ın yanında duran Sathia, yüzü gerilmişti. "Akşam yemeği on beş dakika önce başladı. Sanırım diğerleri için başka bir yere sofra kuruldu."

"Kimse bizimle birlikte yemek istemiyor mu?" diye sordu Hunt.

"Herhalde bizim türümüzle bir arada olmayı kendilerine yakıştıramadılar" dedi Bryce. Hunt, Baxian ve Tharion dönüp kuşkuyla ona baktığında omuz silkti. "Hayatıma hoş geldiniz." Hunt bu sözler karşısında kaşlarını çatmıştı, Bryce kendini tutamayıp devam etti. "Bu yüzden kendini suçlu hissetmene gerek yok."

Hunt ters ters Bryce'a baktığında diğçerleri hemen dağıldı.

"Ne demek bu?" diye sordu Hunt sessizce.

Ne yeri ne de zamanıydı ama Bryce cevap verdi. "Seni anlayamıyorum. Mesela burada olmak isteyip istemediğini bile bilmiyorum."

"Elbette istiyorum" diye hırladı Hunt gözleri parlayarak.

Bryce geri adım atmadı. "Gayet istekli görünürken birden düşüncelere boğuluyorsun, suçluluk duygusuyla..."

"Böyle hissetmeye hakkım yok mu?" diye tısladı Hunt. Diğçerleri çoktan masaya varmıştı.

"Var tabii" dedi Bryce sesini yükseltmeden, yine de diğçerlerinin onları duyabileceğini biliyordu. Vanirlerle takılmanın kötü yanlarından biri de buydu. "Ama ikimiz de bizi bu işe sürükleyen seçimler yaptık. Bu yük sadece senin sırtında değil, ayrıca..."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum." Hunt salonun ortasına doğru yürümeye başladı.

"Hunt" diye seslendi Bryce. Fakat Hunt yürümeye devam etti, kanatlarını sırtında sıkıca toplamıştı.

Bryce masada bir sandalye çeken Baxian'la göz göze geldi. Zebani bakışlarıyla *Ona zaman tanı* der gibiydi. *Ona karşı nazik ol.*

Bryce iç çekerek başını salladı. Bunu yapabiliirdi.

Tabaklarına yiyecek alıp kırk kişinin oturabileceği kadar büyük olan masaya rasgele yerleştiler: Ruhn, Flynn, Sathia ve Dec bir grup oluşturmuştu. Tharion, Baxian, Hunt ve Bryce ise başka bir ekipti. Lidia, Bryce'ın yanına oturmuştu ve masanın ilerisinden onları izleyen Ruhn'a hiç bakmıyordu.

"Demek Avallen burası" dedi Lidia rahatsız edici sessizliği bölerek.

"Evet" diye mırıldandı Bryce. "Düşen çenemi yerden kaldırmaya çalışıyorum."

"Bana babamın evini hatırlatıyor" dedi Lidia usulca, ardından patatesli etini yemeye koyuldu. Sağlıklı, basit bir yemekti. Morven ve saray mensupları başka bir yerde tadını çıkardıkları ziyafette kesin bu yemekten yemiyorlardı.

"İkisinin de *Ortaçağ'da Yaşam* aboneliği olmalı" dedi Bryce. Lidia'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Geyik'i gülümserken görmek çok tuhaftı. Bir insan gibi.

Erkekler de aynı şeyi düşünüyor olmalıydı çünkü Baxian sordu. "Ne kadar oldu Lidia? Casusluğa başlayalı ne kadar oldu?"

Lidia nazikçe etini kesti. "*Sen* davaya ne zaman inanmaya başladın?"

"Eşimle, Danika Fendyr'le tanıştığımda. Dört yıl önce."

Baxian'ın gurur -ve acı- dolu sesini duyduğunda Bryce'in göğsü sızladı. Dün akşam yaptığı gibi yine masanın karşısına uzanıp elini tutmak istedi.

Ama Lidia yavaşça gözlerini kırıştırdı. "Üzgünüm Baxian" dedi usulca.

Baxian başını salladı. Ardından Lidia ve Hunt'a döndü. "İkinizle burada olmak bana hâlâ tuhaf geliyor. Kısa bir süre önce nerede olduğumuzu düşününce. Kim olduğumuzu."

"Eminim" diye mırıldandı Bryce.

Hunt başparmağıyla bir bıçağın keskinliğini kontrol etti, sonra etini kesmeye koyuldu. "Sanırım Urd'un işlerine akıl sır ermiyor."

Lidia'nın gözleri ışıldadı. Eşi su dolu bardağını Lidia'ya doğru kaldırdı. "Bizi kurtardığın için teşekkürler."

"Bir şey değil" dedi Lidia yeniden etini keserken.

Baxian çatalını masaya bıraktı. "Bizim için kendini tehlikeye attın. Sana borçlandık."

Bryce başını çevirince Ruhn'ın onları izlediğini gördü. *Sen de bir şey söylesene aptal* der gibi imalı imalı kardeşine baktı ama Ruhn onu görmezden geldi.

Lidia hafifçe gülümsedi. "Asterileri öldürmenin bir yolunu bulun da ödeşelim."

* * *

Yemeğin kalanı genelde sessiz geçti. Bryce o kadar yorgundu ki tabağındakileri bitirdiğinde tek istediği bir yere uzanmaktı. Neyse ki şatoda onlarla ilgilenme zahmetine giren biri vardı: yaşlı bir Fey kadını sert bir sesle odalarını göstereceğini söyledi.

Burada hoş karşılanmasalar da hiç değilse doğru düzgün odalarda kalacaklardı ve hepsi aynı koridordaydı. Bryce kimin kiminle kaldığına pek dikkat etmedi, sadece kendi odasının derdine düşmüştü ama Tharion ve Sathia'nın aynı odaya girdiği dikkatinden kaçmadı.

Hunt'la birlikte odalarına adım attığında iç çekti. Enerjisi olsa Ruhn'la konuşmak isterdi. Burada olmanın nasıl bir şey olduğunu, ona ne hissettirdiğini iyice öğrenmek isterdi ama...

"Uzanmam gerek" dedi Bryce, ardından kendini yüzüstü yatağa bıraktı.

"Çok tuhaf bir gündü" dedi Hunt. Bryce'ın kılıcı ve hançeri çıkarmasına yardım ettikten sonra ikisini de büyük bir özenle yatağın yanına yerleştirdi. Bryce'ı nazıkçe kendine çevirerek, "Sen iyi misin?" diye sordu.

Bryce eşinin yüzüne ve alnundaki haleye baktı. "Buraya geldiğimize degecek bir şey bulalım diye dua ediyorum."

Hunt, Bryce'ın yanına otururken kendi silahlarını çıkarıp bir sehpanın üstüne koydu. "Bulamayacağımızdan endişe etmeye mi başladın?"

Bryce bitkinliğine rağmen yerinde duramadığı için ayağa kalktı. Çıtırdarak yanan şöminenin önüne gitti. "Bilmiyorum. Arşivlerde üstünde *Cevaplar Burada!* yazan neon bir tabela falan beklemiyordum tabii. Ama Asteriler, Flynn'in ailesinin peşindeyse..." Bunu daha önce düşünmek istememişti. Burada, ne telefonun ne de internetin olduğu bu yerde yapabileceği bir şey yoktu. "Benim ailemin de peşine düşmüşler demektir."

"Randall ve Ember başurun çaresine bakabilir." Hunt kalktı, yanına gidip Bryce'm ellerini tuttu. "Onları merak etme." Eşinin elleri sıcaktı ve güven vericiydi. Bryce gözlerini kapatıp bu dokunuşun tadını çıkardı. "Oraya gideceğiz Quinlan. Sen dünyalar arasında yolculuk ettin. Bu ne ki?"

"Urd'u kışkırtma."

"Kışkırtmıyorum. Ben sadece gerçeği söylüyorum. Şimdi inancını kaybedemezsin."

Bryce iç çektikten sonra yeniden Hunt'ın dövmeli alnını inceledi. "Şunu çıkarmanın bir yolunu bulmamız gerek."

"Çok da acil değil."

"Acil. Sana tüm gücünle ihtiyacım var." Söylediği tuhaf gelince hemen düzeltti. "Onlardan kurtulmanı istiyorum."

"Kurtulacağız. Hepimiz kurtulacağız."

Bryce, Hunt'ın kapkara gözlerine bakınca ona inandı. "Daha önce söylediklerim için özür dilerim. Belki de fazla üstüne geldim."

"Sorun değil." Sesi hiç de öyle demiyordu.

"Sana nasıl hissetmen gerektiğini söylemeye çalışmıyordum" dedi Bryce. "Ben sadece hiçbirimizin -özellikle de benim- olanlardan seni sorumlu tutmadığımızı söylemek istemiştım. Biz bir ekibiz."

Hunt bakışlarını yere indirdi. Bryce onun başını eğen ve kanatlarını düşüren yükten nefret etti. "Bunu tekrar yapabileceğinden emin değilim Bryce."

Bryce'in kalbi sıkıştı. "Emin olmadığın ne?"

"İnsanların hayatına mal olan seçimler yapabileceğinden emin değilim." Hunt donuk bakışlarını yeniden Bryce'in gözlerine dikti. "Shahar için kolaydı. Başkalarının hayatını umursadığı söylenemezdi. Ölümü oldukça çabuk olduğu için sonradan duyabileceği vicdan azabına katlanmak zorunda da kalmadı. Bazen bu yüzden onu kıskanıyorum. O zaman da kıskanmıştım. Ölerək hepsinden kurtulduğu için."

"Bunlar eski Umbra Mortis'in söyleyeceği şeyler" dedi Bryce. Hunt'ın sözlerindeki, soğuk ses tonundaki acının ve endişenin arasında espri yapmaya çalışıyordu.

"Belki şu anda Umbra Mortis'e ihtiyacımız vardır."

Bryce bundan hoşlanmadı. Hem de hiç. "Benim Hunt'a ihtiyacım var, kask takmış bir suikastçıya değil. Eşime ihtiyacım var." Hunt'ı yanağından öptü. "Sana ihtiyacım var."

Hunt'ın karanlık gözleri aydınlandı, bunu gördüğünde Bryce kendini rahatlamış hissetti.

Yanağından bir kez daha öptü. "Yatmadan önce gidip yıkanmamız gerektiğini ve tuvalet ya da bu müzede onun yerine her ne varsa kullanmamız gerektiğini biliyorum ama..."

"Ama?" Hunt kaşlarını kaldırdı.

Bryce parmak uçlarında yükselerek dudaklarını Hunt'ınkilere sürttü. Hunt'ın tadı... Tanrılar, evet. "Ama önce seni hissetmeye ihtiyacım var."

Hunt onu belinden sıkıca kavradı. "Yaşasın."

Elbette konuşulacak daha çok şey vardı. Ama şu anda...

Hunt başını eğdiğinde Bryce dudaklarını uzattı. Öpüşmeleri derin, şehvetli ve... mutluluk vericiydi. Evdi, sonsuzluktu, uğruna savaştığı her şeydi. Uğruna savaşmaya devam edeceği her şeydi.

Hunt'ın öpüşünden onun da aynı şeyi fark ettiğini anladı. Bu duygunun içindeki tüm vicdan azabını söküp atması için dua etti.

"Seni seviyorum" dedi Hunt, ardmdan onu şehvetle öpmeye başladı. Bryce duyduğu mutluluktan hıçkırmamak için kendini zor tutarak kollarını Hunt'ın boynuna doladı. Eşi ellerini kalçasına kaydırıp onu kucağına alarak perdeyle çevrili devasa yatağa götürdü.

Kıyafetler çıkarılıp atıldı. Dudaklar birleşti. Birbirlerini keşfetmeye ve tatmaya başladılar. Parmaklar okşamaya başladı. Sonra Hunt üstüne çıktı, Bryce'in hem mutluluğu hem büyüğü içinde parlamaya başlamıştı.

"Kendine bir bak" diye fısıldadı Hunt. Bryce'in ellerinin altındaki kalçaları geriliyor, aleti eşinin bacaklarının arasına sürtünüyordu. "Muhteşem görünüyorsun."

Bryce gülümseyerek gücünü parlaması için daha çok serbest bıraktı. Yıldız Doğan ışığı o kadar parlaktı ki yatağa gölgeler düşürüyordu. "Hoşuna gitti mi?"

Hunt aletini sonuna kadar iterek karşılık verdi. "O kadar güzelsin ki" diye fısıldadı. Şimşekler kanatlarına ve alına toplanmıştı. Sanki gücü halen kısıtlamasına rağmen kendini tutamayıp Bryce'in gücüne yanıt veriyordu.

Hunt, Bryce'in inlemeleri arasında geri çekildikten sonra tekrar içine girdi.

Bryce'in bedenini daha derine girebileceği şekilde ayarladı. Aleti en derinlerindeyken, şimşekler üstünde ve içinde titreyişken...

Eş. Koca. Prens. *Hunt*.

"Evet" dedi Hunt. Bryce düşüncelerini yüksek sesle söylemiş olmalıydı çünkü eşi içinde daha derinlere, daha sert gidip gelmeye başladı. "Seni çok seviyorum Bryce."

Bunu duyunca büyüü içinde bir dalga gibi kabardı. Belki de Hunt'ın sözleriyle zirveye ulaşmıştı. Ona doyamıyor, istediği kadar yakın olamıyordu. Hunt'ın içinde olmak istiyordu, yanında...

Hunt yavaşlayarak, "Solas aşkına Bryce" diye hurladı. "Ben daha fazla..." Bryce eşinin kalçalarını tuttu, ardından sessizce teşvik eder gibi turnaklarını etine batırdı. "Bryce" dedi Hunt. Ama içinde hareket etmeyi asla bırakmadı. Şimşekler etraflarında çatırdayarak dönüyor, Bryce'a doğru bir çığ gibi geliyordu.

"Durma" dedi ona yalvarırcasına.

Büyüleri çarpıştı... ruhları. Bryce kendini yıldızların ve galaksilerin arasında buldu, peşinden yıldırımlar geliyordu.

Hunt'ın da aynı anda kendinden geçtiğini, zevk ve şaşkınlıkla haykırdığını belli belirsiz fark etti. Bedenlerinin uzak bir dünyada birleşmiş halde kaldığını biliyordu. Ancak burada, mekânlar arasındaki bu yerde; eriyip tek bir beden haline gelmiş, iç içe geçmiş, birbirlerine karışmış ve başka bir şeye dönüşmüşlerdi.

Yıldızlar, gezegenler ve gökkuşağı rengine nebula bulutları etraflarında dönüyor, güneşten daha parlak şimşekler karanlığı bölüyordu. Güneş ve ay kusursuz bir dengeyle bir araya gelmiş, aynı gökyüzünde parlıyordu. Ve altlarında -çok aşağılarda- büyülerinin gücüyle uçuşlayan Avallen görünüyordu. Büyüleri o kadar kuvvetliydi ki sanki kaynağı Avallen'di, tüm o büyüün, ışığın ve aşkın kaynağı ikisiydi...

Sonra hepsi silindi. Yerini pastel renklere, sıcak havaya ve kesik nefeslere bıraktı. Hunt tüm ağırlığıyla üstündeydi, aleti içinde bir

nabız gibi atıyordu ve kanatları bedenlerinin üstünde iki yana açılmıştı.

"Vay canına" dedi Hunt hafifçe doğrulup Bryce'a bakarak. "Vay... canına."

Bu birleşmekten, sevişmekten, seksten çok daha fazlasıydı. Hunt gözlerini Bryce'a dikti, yıldız ışığı saçlarına vuruyordu. Bryce kendi saçlarında da şimşek parıltılarının dolaştığını biliyordu.

"Gücüm sana geçmiş gibi hissettim" dedi Hunt, gözleriyle Bryce'ın bedeninde gezinen şimşeği izliyordu. "Şimşeklerim... senindir."

Bryce, "Benim gücüm de senin" dedi Hunt'ın siyah saçlarının arasında parlıdayan bir yıldız ışığı beneğine dokunarak.

"Kendimi tuhaf hissediyorum" dedi Hunt ama hareket etmedi. "Sanki..."

Bryce da hissetmişti, sonunda neler olduğunu anlamıştı. "Öyle hissettiriyor. Boynuz'dan gelen Yaratım gücüm de aramızda akabiliyor."

Hunt kendi bedenine ve birleştikleri noktaya baktı. Bryce evrendeki diğer Yaratım objeler hakkında bildiklerini -Maske'yi, Ganimet'i- ona anlatmadığı için suçluluk hissediyordu. "Sanırım iki yönlü akıyor... Benim gücüm sana, seninki de bana doğru hareket ediyor."

Hunt gülümseyerek odayı gözden geçirdi. "Hiç değilse artık seviştiğimiz her sefer kendimizi başka bir yerde bulmuyoruz."

Bryce güldü. "İçim rahatladı. Morven'ın çınlıçplak bir halde odasına ısınlanmamızdan hoşlanacağını hiç sanmıyorum."

Hunt, "Kesinlikle" dedi Bryce'ı alnından öperek. Bir saç tutamunu geriye itti. "Peki bu şekilde birleşmemiz nasıl bir fark yaratıyor?"

Bryce onu öpmek için başını kaldırdı. "Çözmemiz gereken bir şey daha."

"Sonuna kadar Mağara Takımı" dedi Hunt onu öperken.

Bryce güldü, solukları da ruhları gibi birbirine karışmıştı. "Tışört sipariş edelim demiştim."

Tharion perdeli bir yatak ve duvar halılarıyla döşenmiş eski moda yatak odasında karısına ne diyeceğini bilemeden duruyordu.

Anlaşılan Sathia Flynn de ona ne diyeceğini bilemiyordu çünkü yanan şöminenin karşısındaki oymalı ahşap sandalyeye oturmuş, gözlerini ateşe dikmişti.

Bütün gün birbirleriyle pek konuşmamışlardı. Ama şimdi aynı odada oldukları için...

"Sen yatakta yatabilirsin" dedi Tharion. Sesi odada fazla yüksek çıkmış, fazla yankılanmıştı.

"Teşekkür ederim" dedi Sathia kollarıyla bedenini sararak. Ateşin ışığı açık kahverengi saçlarında oynuyor, aralardaki altın sarısı tellerde ışıldıyordu.

"Benim, şey... bir beklentim yok."

Sathia omzunun üstünden ters bir bakış attı. "Güzel. Benim de yok."

"Güzel" dedi Tharion. Ardından yüzünü buruşturdu ve pencereye doğru yürüdü. Yıldızsız gece kapkara bir duvar gibiydi, çiftliklerdeki kulübelerin birkaçında yanan ateşler dışında her yer kapkaranlıktı. "Burası hep böyle... kasvetli mi acaba?"

"Buraya ilk gelişim, o yüzden bilmiyorum." Sathia'nın sesi biraz sert çıkıyordu, sanki normalde insanlarla konuşmaya alışkın değildi ama sonra ekledi. "Umarım değildir."

Tharion gidip Sathia'nın karşısındaki sandalyeye oturdu. Kahrolası sandalye taş gibi sertti. Daha rahat bir oturma pozisyonu bulmak için kıpırdandı ama kısa bir süre sonra pes etti. "En

baştan başlayalım. Ben Tharion Ketos, eskiden Nehir Kraliçesi'nin istihbarat şefiydim..."

"Kim olduğunu biliyorum" dedi Sathia sessizce. Yumuşak ses tonu çelik gibi bakışlarıyla çelişiyordu.

Tharion bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi? Hakkımda iyi şeyler mi biliyorsun, yoksa kötü mü?"

Sathia başını iki yana salladı. "Ben Sathia Flynn, Lord Hawthorne'un kızılım."

"Başka?"

Sathia başını yana eğdi, uzun saçları omzunun üstüne döküldü. "Söylecek başka ne var ki?"

Tharion düşünüyormuş gibi yaptı. "En sevdiğin renk?"

"Mavi."

"En sevdiğin yemek?"

"Frambuazlı turta."

Tharion bir kahkaha attı. "Gerçekten mi?"

Sathia kaşlarını çattı. "Ne olmuş?"

"Hiç. Benimki de peynirli puf böreği."

Sathia hafifçe güldü. Ama sonra hemen ciddileşti. "Neden?"

Tharion nedenleri parmaklarıyla saymaya başladı. "Bir kere çıtır çıtır, sonra peynirli..."

"Hayır. Yani... bunu neden yaptın?" Sathia, Tharion'ı ve kendisini gösterdi.

Tharion ne uyduracağını düşündü ama... "Aslında yaptığımız gerçek bir anlaşma da olabilir." İçini çekti. "Ben aranan bir erkeğim. Engerek Kraliçe başıma beş milyon altın ödül koydu."

Sathia'nın nefesi kesildi. "Ne?"

Tharion, "Sürpriz" dedikten sonra ekledi. "Özür dilerim. Belki de bunu daha önce söylemeliydim."

"Ah." Sathia kendini çabucak topladı ve solgun yüzünde sakin bir ifade belirdi. Ardından üçüncü kez sordu. "Neden?"

"Ben... Et Pazarı'nın yanmasından dolayı olarak sorumlu olabilirim, bu yüzden Engerek Kraliçe beni öldürmek istiyor. Bundan önce de Nehir Kraliçesi'nden kaçmıştım, o da beni öldürmek istiyor. Sonra Okyanus Kraliçesi beni yanına aldı ve gemisinden

ayrılmamı yasakladı ama emrine karşı gelip kaçtım, şimdi de buradayım ve... kendimi çekici göstermek konusunda pek de iyi değilim, öyle değil mi?"

"Babam kalpten gidecek" dedi Sathia. Gözlerinde huncırca bir parıltı belirdi.

Tharion esprili kızları severdi.

"Bunu duyduğuma ne kadar sevinsem de" dedi Tharion. Sathia bunun üzerine biraz daha gülümsedi. "Demek oluyor ki... mahvoldum." Gözünün önüne Sigrid'in ölü bedeni geldiğinde hemen bu görüntüyü aklından uzaklaştırdı. "Hem de tam anlamıyla."

"Yani kefaret ödemeye mi çalışıyorsun?" Sathia'nın keyfi kaçmıştı.

"Aynada kendime yeniden bakabilmeye çalışıyorum" dedi Tharion. "Başkaları için iyi şeyler de yaptığımı bilmek istiyorum."

Sathia, "Tamam" dedikten sonra başını ateşe çevirdi.

"Sen sanki, şey... bu evlilik meselesini pek sorun etmiyor gibisin."

"Kaderimin beni evlilik sunağına götüreceğini bilerek büyüdüm." Sathia'nın sesi soğuk çıkıyordu.

"Ama sen bir Fey'le evleneceğini sanıyordun..."

"Hayatım boyunca benden beklenen şeyler hakkında konuşmak istemiyorum" dedi Sathia bir kraliçenin buyurgan sesiyle. "Ya da artık yüzüme kapanan kapılar hakkında. Hayattayım ve Bir Numaralı Ahmak ya da İki Numaralı Ahmak'la evlenmek zorunda değilim. Yani... evet, bu evliliği sorun etmiyorum."

"Şu zihne sızma olayı seni etkilemedi mi?"

"Zihinsel yetenekleri olmadan da vahşi ve zorbalar. Onlardan öğreniyorum."

"Standartların olduğunu bilmek sevindirici." Tharion elini Sathia'ya uzattı. "Tanıştığımıza sevindim Sathia."

Sathia tereddütle elini tuttu, parmakları avucunda çok narin kalmıştı. Ama sertçe tokalaşması kuvvetliydi. "Ben de seninle tanıştığımıza sevindim... kocacığım."

* * *

Avallen'de şafak söküyordu ama Lidia şimdiye dek hiç bu kadar kasvetli bir gündeğümü görmemişti. Gerçi dün gece çok az uyuduğu için, berrak ya da bulutlu olsa bile herhangi bir gündeğümünün tadını çıkaracak durumda değildi. Tepelik arazilere bakan küçük balkonların birindeydi kollarını yosun tutmuş taş parmaklıklara dayamıştı ve elinde olmadan Avallen'in hiç güneş ışığı görüp görmediğini düşünüyordu.

Şehir –aslında daha çok kasaba sayılırdı– sarp bir tepenin üstüne kurulmuştu, buradan civardaki yemyeşil köylerin her bir sokağı görünüyordu. Arazi küçük çiftliklerden ve tuhaf çiftlik evlerinden oluşmuş yamalı bir bohça gibiydi. Bunlar zamanda kaybolmuş topraklardı, hem de iyi anlamda değildi.

Sandriel'in eski kalesi Ravilis bile buradan daha moderndi. Avallen'in hiçbir yerinde ilk ışık yoktu. Buradaki Feyler mum kullanıyordu.

Ayrıca sokakların anormal derecede sessiz oluşuna bakılırsa, ziyaretçilerden uzak durmaları için herkese emir verilmişti. Ama Lidia kıvrılarak kaleye doğru uzanan sokaklardaki eski kasaba evlerinin ve kepenkleri indirilmiş pencerelerinin arkasından sayısız Fey'in onu izlediğine yemin edebilirdi. Morven'in halkını korkuyla idare eden bir kral olduğunu biliyordu ama bu teslimiyet düşündüğünden de öteydi.

Dün gece doğru düzgün uyuyamamıştı. Oğullarının yüzü gözünün önünden gitmiyor, bazen de bebeklik halleri aklına geliyordu. O son gece beşiklerinde uyurken ne kadar huzur dolu ve güzellerdi. O gece onlara son bir kez bakmış, sonra da çıkıp gitmişti. *Derinlik Bombacısı*'ndan ayrılıp denizaltı kapsülüne binmişti.

O zaman ayrılmak ölüm gibi gelmişti, şimdi de öyle geliyordu. Sanki Luna onu zehirli bir okla vurmuştu, görünmez yarısından kan akıyordu ve o yarayı iyileştirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Lidia yüzünü ovuştururken yanaklarının buz gibi olduğunu fark etti. Belki de onları yeniden görmese daha iyi ederdi. Gemiye hiç dönme, o yarayı yeniden kanatmasa.

Pollux ve Rigelus ona hangi işkenceyi yaparsa yapsın canı bu kadar yanamazdı. Soğuk bir rüzgâr, sisle kaplı dar sokaklarda uğuldadı.

Aşağıdaki avluda Bryce, Athalar, Baxian, Tharion ve mer'in yeni karısı gitmeye hazırlanıyordu. Ruhn ve iki arkadaşı da yanlarındaydı, alçak sesle konuşuyorlardı. Herhalde Prensler Mağarası hakkında bildiklerini bir kez daha gözden geçiriyorlardı.

Lidia balkona neden çıktığını gerçekten bilmiyordu. Gideceklerini söyleme zahmetine girmemişler, uğurlama faslı için onu davet etmemişlerdi. Sonunda Baxian yukan baktı. Ya sezmiş ya da onu görmüştü, vedalaşmak için elini kaldırdı. Lidia da ona el salladı.

Grubun geri kalanı da döndü. Bryce diğerlerinden biraz daha coşkuyla el sallıyordu.

Flynn ve Dec başını hafifçe sallamakla yetindi. Ruhn şöyle bir yukarı baktıktan sonra gözlerini kaçırdı. Ardından kız kardeşini son bir kez kucakladıktan sonra iki arkadaşıyla birlikte şatoya dönüp içeri girdi ve gözden kayboldu. Bryce ve ekibi ise şatonun kapısına doğru yürümeye başlamıştı. Grimsi ışığın altında hâlâ tam uyanamamış olan köylere doğru ilerliyorlardı.

Balkonun taşlarında gölgeler fısıldaşmaya başladı. Arkasına bakmadan da gelenin Morven olduğunu anlamıştı. "Demek arkadaşlarını uğurluyorsun, ne kadar da duygusalsın."

Lidia gözlerini ufukta yükselen tepelere doğru yürüyen gruptan ayırmadı. "Bir şey mi istiyorsun?"

Morven, Lidia'nın küstahlığı karşısında tısladı. "Sen iğrenç bir vatan hainisin."

Sonunda gözlerini Fey kralına çevirdi ve nefret dolu soluk yüzüne baktı. "Sen de en ufak bir sorunda kendi çocuğunu reddeden rezil bir korkaksın."

"Biraz şeref, biraz görev bilincin olsaydı bunu neden yaptığını anlardın." Gölge güzel siyah ceketinin, gümüş işlemelerin üstünde oynayıyordu. Ona Geyik Kral diyorlardı. Bu geyik şekil değiştirenlere yapılmış bir hakaretti. Soylu, katledilmiş bir geyiğin

kemiklerinden yapılmış tahtına rağmen Fey erkeğinin onlara karşı hiçbir ilgisi yoktu. "İnsanın kendi çocuklarından daha önemli şeyler olduğunu bilmen gerekir."

Daha önemli hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey. Lidia bugün buradaydı, bu adada tekrar görev başındaydı çünkü *Derinlik Bombacısı*'nda bıraktığı iki çocuktan daha önemli hiçbir şey olamazdı.

"Seni yaltaklanırken izlemek çok keyifliydi" dedi Lidia. Her şeye rağmen, Asterilerin önünde diz çökmüş Morven'ı izlemekten gerçekten büyük bir zevk almıştı. Şimdi rezilliğini yüzüne vururken öfkeden köpürmesini izlemek de büyük keyif veriyordu.

"Senin gibi bir pisliğin bundan keyif aldığına hiç şüphem yok" dedi Morven alaycı bir sesle. "Ama merak ettiğim bir şey var. Daha iyi bir teklif gelse arkadaşlarına da efendilerine yaptığın gibi ihanet eder misin?"

Lidia parmaklarını kıvırdı ama ifadesiz bir yüzle ona bakmayı sürdürdü. "Gerçekte kim olduğumu göremediğin için mi, yoksa utanç verici anlarına tanık olduğum için mi bozuluyorsun Morven? Kendi canını kurtarmak için oğluna olan sadakatini hiç saydığın o anlara?"

Morven öfkeden köpürüyordu, gögeler her an saldıracak gibiydi. "Sen sadakat nedir bilmiyorsun."

Lidia hafifçe kahrkaha attıktan sonra kırların yeşillikleri arasında kaybolan beş silüete baktı. Grubun ortasındaki kızıl saçlı dişiye. "Hiç duygularımı harekete geçiren bir liderim olmadı."

Morven nereye baktığını fark ettiğinde kaşlarını çatı. "Onun peşinden gittiğine göre aptalın tekisin."

Lidia ona yandan bir bakış atarak yaslandığı taş parmaklıktan doğruldu. "Asıl gitmediğin için sen aptalsın" dedi sessizce, ardından içeri girmek için kemerli kapıya doğru yürüdü. "Bu senin felaketin olacak. Avallen'in de."

Morven hırladı. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

Lidia düşmanını ve kasvetli şafağı arkasında bırakarak yürümeye devam etti. "Sadece bir tavsiye."

* * *

Hunt, "Prensler Mağarası'na dair tüm o konuşmalar, efsaneler ve kaygılar bunun için miymiş?" dedi Bryce'a. Bu sarp tepelere ulaşmak için engebeli tarlalarda saatlerce yürümek zorunda kaldıklarından dolayı hafifçe terlemişti, şato şimdi ufukta yükselen uzun bir mızrak gibi görünüyordu.

Bryce etrafına bakındı. "Hiç de etkileyici değil, öyle değil mi?"

Mağaranın girişi iki kayanın arasındaki bir aralıktan ibaretti. Kayaların üstünde eski, yıpranmış semboller vardı ama burayı diğer kayaların üzerindeki çatlaklardan ayıran tek şey buydu.

Bir de karanlığın içinden sızan sis.

"Morven'in bir dekoratöre ihtiyacı var" dedi Tharion karanlık aralıktan içeri bakarak. "Atalarından kalan gölgeler ve gizem temasını artık aşması gerek."

"Morven böylesinden hoşlanıyor" dedi Sathia. "Avallen'in İlk Savaşlar'ın hemen ardından kurulduğu haliyle kalmasını istiyor. Babası adayı bu şekilde muhafaza etmiş, onun babası da öyle. Pelias'a kadar liste bu şekilde devam ediyor."

Hunt, Bryce'la bakıştı. Zaten onlar da bu yüzden gelmişlerdi. Bir parça gerçeğin bozulmadan kalabildiği bir yer varsa o da burasıydı. Hunt mağaraya girme düşüncesine pek sıcak bakmıyordu; içgüdüleri rüzgârdan bu kadar uzaklaşmaya, yerin altına inmeye, bir kez daha hapsolmaya karşı çıkıyordu. Ama korkusunu bastırmak için kendini zorlayarak Sathia'ya döndü. "Sislerin bu adadan Asterileri nasıl uzak tuttuğu konusunda bir fikrin var mı?" Sathia dün böyle bir şeyden hiç bahsetmemişti ama belki de sormak akıllarına gelmediği için sessiz kalmıştı.

"Hayır" dedi Sathia. "Söylentilere göre sislerin büyüü çok eskiye, Asterilerin gelişinden bile eskiye dayanıyor."

"Peki" dedi Tharion elini abartılı bir tavırla uzatarak. "Hanımlar önden Bacaklı."

"Ne kadar naziksin" dedi Bryce ters ters.

"Dahili el feneri olan sensin" dedi Hunt.

Bryce gözlerini devirerek ürkek bir halde bakan Sathia'ya döndü. "Sana bir tavsiye: seni ezmelerine izin verme."

"Vermem" dedi Sathia. Nedense Hunt ona inandı.

Bryce da Flynn'in kız kardeşine bakarken aynı şeyi düşünüyor gibiydi. "İçimizde bir dişinin daha olması güzel." Başıyla Baxian, Tharion ve Hunt'ı işaret etti. "Alfagötler Kulübü'nün bu kadar kalabalıklaşması pek hoşuma gitmiyor da."

Bryce ışık ve karanlık arasındaki çizgide durdu. Mağaradan sızan sisler beyaz, kıvrık pençelerini pembe spor ayakkabılarına doğru uzatıyordu. Yıldız ışığı karanlığı ancak birkaç metre delebiliyordu. Tek aydınlatığı daha kalın bir sis tabakasıydı. Bu tabaka içeride bekleyen tehlikeleri gizliyordu.

Bryce bir türlü çizgiyi geçemiyordu.

"İçimde buraya girmememiz gerekiyormuş gibi bir his var" diye mırıldandı Baxian Bryce'ın yanına gelerek.

"Umarım gün ışığını yeniden görebiliriz" dedi Tharion birkaç adım geriden, o da alçak sesle konuşuyordu.

"Göreceğiz" dedi Hunt kanatlarının arasındaki ağır çantayı düzelterek. "Hortlaklardan başka endişelenecek bir şey yok. Bir de hayaletlerden. Bir de Ruhn'ın dediği gibi 'ürpertici şeyler'den."

"Ya, demek bu kadar" dedi Bryce ters ters Hunt'a bakarak. Sathia'ya dönüp yeşil ufukta belli belirsiz görünen kuleleri işaret etti. "Şatoya dönmek için henüz çok geç değil."

"Gidip o zihin okuyan pisliklerin yanında oturamam" diye tısladı Sathia.

Hepsi Sathia'ya baktı.

"Bir şey mi oldu?" dedi Hunt temkinli bir sesle. Tharion dikkatle Sathia'yı izliyordu.

"O şatoda yalnız kalmak istemiyorum" dedi Sathia, kollarıyla bedenini sarıp parmaklarını beyaz kazağına geçirdi, Bryce bu konuda daha fazla konuşmak istemediğini anladı.

"Doğru söylüyor" dedi Hunt, ses tonundan o da Sathia'nın konuşmak istemediğini anlamıştı. "Ama Ruhn mağaradaki çoğu şeyin eski, kötü ve kan içmekten hoşlanan şeyler olduğu konusunda beni uyardı. Ve ruh yemekten. Sıralamayı doğru yapamamış olabilirim."

"Ortalama bir Fey soylusu gibiler yani" dedi Bryce ağır çantasını düzelterek. Sathia'ya göz kırptı. "Burada kendini evinde hissedeceksin."

Fey dişisi tedirgin tedirgin gülümsedi ama çığlıklar atarak mağaradan ve sisli parmaklarından kaçmadığı için hakkını vermek gerekirdi. Sathia gerçekten Cani İkizler yerine bu mağarada pusuda bekleyen şeylerle karşılaşmayı tercih ediyorsa, belki de Bryce'ın geri döndüklerinde Sathia ve tüm kadınlar için birilerini tepelemesi şart olmuştu.

Tabii geri dönerlerse.

"Pekâlâ" dedi Hunt. "Declan'ın dediğine göre Pelias'ın mezan ve Yıldız Kılıcı'nın bulunduğu yer mağaralar ağının tam merkezinde yer alıyor." Birkaç gün sürecek yolculuğa hazırlanurlarken şaşkın mutfak personelinin yiyecek ve su aşırmuşlardı. "Ama yol boyunca bizi yemeye kalkacak pek çok şey varmış."

Bryce midesine giren ağınyı görmezden geldi. Başka bir dünyaya gitmişti, bir Asteri ile boy ölçüşmüştü, birkaç hortlak ve hayaletin üstesinden de gelebilirdi. Yanında üç cengâver vardı. Bir de Sathia. Sathia da bunun altından kalkabilirdi.

Bryce diğerlerine döndü, ellerini bel hizasında ileri doğru uzattı. "Üç deyinince içeri giriyoruz, tamam mı Mağara Takımı?"

Bryce'a doğru baktılar ama hiçbirini onun elinin üstüne koymadı. Hunt bile. *Gıcık*. Dün geceki sevişmelerinden sonra en azından onu bir parça takım ruhuyla şımartabilirdi. Ama Hunt *Ciddiyet Quinlan* der gibi bakıyordu.

Kahretsin. Bryce ellerini havaya kaldırıp bağırdı. "Hadi Mağara Takımı!"

Sesi kayalarda, geçitte ve içerideki sisli karanlıkta yankılandı. Sonra yankı birden kesildi, sanki mağara sesini yutmuştu.

"Yok canım, hiç de ürpertici değil" diye mınıldandı Hunt.

"Son derece normal" dedi Baxian.

"Endişelenmeyin" dedi Bryce. "Ben sizi ürpertici mağaradan korurum." Hemen ardından karanlığa daldı.

* * *

Ruhn yemek salonunun önünde Geyik Kral'a yakanladı. Kahvaltıdan sonra arkadaşlarıyla birlikte yine arşivlere gidiyordu.

"Sana bir çift sözüm var" dedi Morven parmağını ona doğru uzatarak. Bir gün önceki gölgeler gitmişti ama onlardan oluşan tacı hâlâ başındaydı.

Ruhn, "Dinliyorum" dedikten sonra Flynn ve Dec'e gitmelerini işaret etti. "Senin için var olmadığımı sanıyordum."

Morven soğuk bakışlarını prene dikti... bu bakışın yanında babası bile neşeli kalırdı. Ama Ruhn kralın konuşmak için Lidia'nın gitmesini beklediğini fark etti. Geyik yanlarından geçip ikisine de tek bir kez bakmadan çıkıp gitti.

"Kız kardeşin buraya ne amaçla geldi?"

"Bryce sana söyledi" dedi Ruhn sert bir sesle. "Bilgi edinmek istiyor."

"Hangi konuda?"

"Her şeyden önce kılıç ve bıçak konusunda. Gerisi gizli." Göz herif diye eklemek geldi içinden.

Morven'in gözleri simsiyah bir gece gibi karardı. "Avallen'i ele geçirmeyi mi planlıyorsun?"

Ruhn bir kahkaha attı. "Ne? Tabii ki hayır. Planı bu olsaydı bile sana söylemezdim ama inan bana burası..." Yeraltı mezarına benzeyen karanlık koridoru gözden geçirdi. "Burası onun tarzı değil. İstersen babama sor."

"O da başka bir mesele. Kız kardeşin ona bir şey yapmış olmalı. Günlüğünü başka türlü nasıl ele geçirmiş olabilir?"

"Yaptıysa bile tacını ele geçirmeye kalkmamış. Bryce bu konuda hiçbir şey söylemedi." Ruhn dik dik krala baktı. "Tekrar söylüyorum: Bryce bir Fey darbesi falan planlıyor olsa bunu sana neden söyleyeyim?"

"Çünkü sen gerçek bir Fey'sin, onun gibi melez falan..."

"Kız kardeşim hakkında konuşurken sözlerine dikkat etsen iyidirsin."

Morven'in gölgeleri parmaklarına ve omuzlarına toplandı. Ruhn'in gölgelerinin karşılaşmaktan kaçındığı vahşi, öfkeli gölge-

ler. Bir şekilde yoldan çıkmış gibi görünüyorlardı, Seamus ve Duncan'ın mental olarak kullandığı gölgeler gibiydi. "Sen bir Yıldız Doğan'sın. Halkımıza karşı yükümlülüklerin var."

"Ne gibi?"

"Hayatta kalmalarını sağlamak gibi."

"Bryce da bir Yıldız Doğan."

Dec, Flynn, kız kardeşi ve diğerlerine Prensler Mağarası'nın karanlık labirentlerinde karşılaşılabilecekleri şeylere dair sahip olduğu tüm bilgiyi vermişti. Ama sisli mağaralar ağında yaptıkları yolculuk o kadar karmaşıktı ki Pelias'ın mezarına nasıl gideceklerini tam olarak söyleyememişlerdi. Bryce dün akşam zamanın azaldığını söylediği halde pek endişeli görünmüyordu. Ama belki de cesur görünmeye çalışıyordu.

"Evet" dedi Morven alaycı bir sesle. "Peki kız kardeşin Yıldız Doğan mirasıyla Feyleri küçümsemekten başka ne yaptı?"

"Kardeşim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"O *melekle* evlendiğini ilan ederek Fey soyuna tükürdüğünü biliyorum." Morven'in gölgeleri öfkeyle titreşti.

"Tamam" dedi Ruhn gitmek üzere dönerek. "Benden bu kadar. Hoşçakal."

Morven onu kolundan tuttu. Elindeki gölgeler Ruhn'a geçerek kolunu sınımsız sardı. "Dün kız kardeşinle uğraştıktan sonra bütün gece bana yol göstermesi için Luna'ya dua ettim." Gözleri manyakça ışıldıyordu. "Luna işlediğiniz suçlara rağmen, halkımızın gelecek nesiller karşısında itibarını yeniden kazanabilmesi için sizden başka umudunun olmadığını görmemi sağladı."

Kendi gölgelerini kollarından aşağı gönderdi, Morven'm gölgelerine saldırarak Ruhn'ın kolunu hiç zorlanmadan kurtardılar. "Luna'nın senin gibi alçaklarla konuşmaya tenezzül edeceğini hiç sanmıyorum."

Gölgeleri dağıldığı halde Morven parmaklarını koluna geçirdi. "Burada öyle dişiler var ki..."

"Hayır." Ruhn amcasının elinden kurtuldu. Yürürken arkasına gölgelerden bir duvar ördü. "Hoşçakal."

"Bencil aptal" diye tısladı Morven. Ruhn kralın gölgelerinin de tısladığına yemin edebilirdi.

Arkasına bakmadan kolunu başının üstüne kaldırıp amcasına hareket çekti. Dec ve Flynn'i avludaki fıskiyeinin yanında – Lidia'dan uzakta– onu beklerken buldu.

Flynn, "Derdi neymiş?" diye sordu Ruhn'a yetişerek.

"Sözünü etmeye bile değmez" dedi Ruhn. Gözlerini birkaç sokak ötedeki arşivlerin kubbesine dikmişti.

Declan, Lidia'ya döndü. "Sence Morven bizi Asterilere ispiyonlayacak mı?"

"Henüz değil" dedi Lidia sessizce. "Bryce'ın dün söyledikleri doğruydu... Morven'ı gayet iyi idare etti." Sonra Ruhn'a dönerek ekledi. "Kardeşinden birkaç şey öğrensen fena olmaz."

"Ne demek oluyor bu?" diye sordu Ruhn.

Flynn ve Dec yanından geçtikleri bir kasap dükkânına bakıyormuş gibi yapıyordu.

"Sen bir prenssin" dedi Lidia sakın bir sesle. "Artık prens gibi davran."

Sen bir prenssin. Artık prens gibi davran.

Kahretsin, Lidia onu çileden çıkarmak için ne söyleyeceğini iyi biliyordu. Kayıp adalar hakkında, Yıldız Kılıcı, hançer ve sis hakkında bir şeyler bulabilmek için saatlerce boş yere arşivleri tararken aklına takılıp kalmayı iyi biliyordu.

Lidia yarım saatlik bir yürüyüşe çıkmış, sonra da üstünde deniz kokusuyla geri dönmüştü ve hâlâ Ruhn'a bir şey söylememiştii.

"Aslında... şey, onunla konuşabilirsin" dedi Flynn katalog kartlarıyla dolu işe yaramaz bir çekmeceyi daha kapatırken. "Umutsuz düşüncelere daldığını gerçekten hissedebiliyorum."

"Umutsuz düşüncelere daldığım falan yok."

Declan, "Düşünüyorsun" dedi Ruhn'ın diğer tarafından.

Ruhn, "Asıl sen düşünüyorsun" dedi Dec'in gergin yüzünü işaret ederek.

"Benim umutsuz bir halde düşünmek için geçerli bir nedenim var. Ailemle ve Marc'la temasa geçemiyorum."

Ruhn yumuşadı. "İyi olduklarına eminim. Et Pazarı'nda olanlardan önce onları ortada görünmemeleri için uyarmıştın, ayrıca Sathia onlara ulaştığını söyledi. Marc güvende olmaları için elinden yapana yapacaktır."

"Bu ortaçağ oyun parkı yüzünden onlarla iletişim bile kuramayacağımı bilmek içimi hiç rahatlatmıyor."

Ruhn ve Flynn homurdanarak onayladı.

Dec, "Burası berbat bir yer" dedikten sonra gözden geçirdiği çekmeceyi çarparak kapattı. "Bu kütüphanenin kataloglama siste-

mi de öyle." Uzayıp giden raf sıralarına bakarak seslendi. "Bir şey bulabildin mi?"

Ruhn, Lidia'ya bakmamaya çalışsa da bunu başaramadı. Geyik bilerek katalogların diğer ucunda çalışıyordu ve saatlerdir birlikte çalışmalarına rağmen onlara hiçbir şey söylememişti. "Hayır" dedikten sonra işine devam etti.

Peki.

Öyle olsun.

* * *

"Şey" diye fısıldadı Hunt, sesi kaygan siyah taşlarda yankılandıktan sonra yoğun sis tarafından yutuldu. "Gerçekten dehşet verici."

Küf ve çürük kokusu şimdiden başını ağrıtmaya başlamıştı, tüm içgüdüleri bu sislerle kaplı kapalı alandan çıkmasını, gökyüzüne uçmasını, güvenli rüzgâra ve bulutlara sığınmasını söylüyordu.

"Middengard Solucan'ını beslenirken gördükten sonra" diye mırıldandı Bryce karanlığın içinde, yüzünün önündeki sisleri dağıtmak için boş yere elini salladı. "Hiçbir şey o kadar korkunç gelmiyor."

"Onun ne olduğunu bilmek istemiyorum" dedi Baxian.

Baxian'ın kimse söylemeden Bryce'ın diğer tarafına geçmesi Hunt'ın hoşuna gitmişti. Tharion ve Sathia hemen arkalarından geliyor, yol aşağı doğru alçalırken pek konuşmuyorlardı. Ruhn duvarlardaki çizimlerin biraz ileride başladığını söylemişti ama henüz onları görmemişlerdi. Sadece kayalar ve sis vardı... ve sis o kadar yoğundu ki birkaç metreden ilerisini göremiyorlardı.

"Ağzı çift sıra dişlerle dolu bir solucan düşün" dedi Bryce. "Şehir otobüslerinin iki katı büyüklüğünde bir solucan."

"Ne olduğunu bilmek istemiyorum demiştin" diye homurdandı Baxian.

"Gördüğüm bazı şeylerle kıyaslandığında o kadar da kötü değil" diye devam etti Bryce. Ardından zifiri karanlığın içinde onu

takip ediyorlar ve tüm gerçeği bilmeyi hak ediyorlar diye itiraf etti. "Maske dedikleri bir şey var... ölüleri diriltebilen bir alet. Nekromensır falan gerekmiyor. Cesedin taze olması da gerekmiyor."

Hepsi ona baktı. "Gerçekten mi?" diye sordu Tharion.

Bryce ağır ağır başını salladı. "Maske'yi kullanarak asırlar öncesinden kalmış bir iskeleti dirilttiklerini gördüm. Ona solucanu alt edecek kadar güç aktardıklarını da."

Hunt ısıklık çaldı. "Çok güçlü bir ölüm büyüü."

Hunt, Bryce şimdiye kadar bundan bahsetmediği için yakınmak istemedi çünkü o da Rigelus'un benzer bir şey yapmak için şimşegi-ni aldığından bahsetmemişti. Neyse ki Baxian da bir şey söylemedi. Rigelus'un denemesinin sonucuna dair bir şey duymamışlardı ama iyi bir şey olmasa gerekti.

Kefaretini ödemesi gereken bir şey daha.

Bryce dün gece ortak eylemlerinde her birinin sorumluluğu olduğunu anlatmaya çalışmıştı. Ama bu suçluluk duygusunu içinden atmasına yetmemişti. Artık bu konuda konuşmak istemiyordu. Artık suçluluk hissetmek istemiyordu.

"Evet" dedi Bryce karanlıkta yürümeye devam ederek. "O Fey dünyasındaki güçler... alışılmışın dışında."

"Buna rağmen Asteriler onlarla tekrar mücadele etmek istiyor" dedi Baxian.

"Rigelus çok kincidir" dedi Bryce. Sonra aniden durdu.

Hunt'ın bütün dürtüleri alarma geçti. "Ne oldu?" diye sordu sisli karanlığı gözleriyle tarayarak. Ama eşi gözlerini sol taraftaki duvara dikmişti, kayada kusursuzca oyulmuş bir resim vardı.

"Sekiz köşeli yıldız" dedi Bryce.

Elini göğsüne götürdü, parmakları ılık saçan göğsünde birer siluet halindeydi.

Hunt ilk önce yıldızı, ardından birkaç metre ileride başlayan ve sisin içine doğru devam eden resimleri gözden geçirdi, sanki burası bir geçidin başlangıcını oluştuyordu. Bryce yeniden yürümeye başladı, başını sağa sola çevirerek siyah kayanın üzerindeki

sanatsal çizimleri inceliyordu. Hunt da sisin Bryce'ı gizlemesine fırsat vermeden hemen peşine düştü.

Duvarlara süslü zırhlar içindeki Feyler çizilmişti, çoğu elinde yıldızlardan oluşuyormuş gibi görünen ipler tutuyordu. Bu ipler uçan atların boynuna dolanmıştı, hayvanlar yere doğru çekilirken öfkeyle haykıyordu. Bazıları ise denize benzeyen bir yere batıp boğuluyordu.

"Bir av sahnesi" dedi Bryce sessizce. "Demek ilk Feyler o zamanlar Theia'nın bütün kanatlı atlarını öldürmüştü."

"Neden?" diye sordu Sathia.

"Süslü Yıldız Işığı oyuncaklarından pek hoşlanmıyorlarmış" dedi Hunt.

Ama Bryce gülümsemedi. "Bunlar Silene'in mağaralarındaki resimlere benziyor. Çizimler farklı ama stil olarak tıpkı onlar gibi."

"Aynı zaman dilimine ait sanat eserleri oldukları düşünülürse gayet mantıklı" dedi Tharion. Parmaklarını çırpınarak boğulmak üzere olan bir atın üstünde gezdirdi.

"Evet" diye mırıldandı Bryce yola devam ederek, yıldız ışığı şimdi sisin içinde tek bir huzme halinde parlıyordu. Tam ileriye gösteriyordu. Onu bir kenara çekip aklında gerçekten ne olduğunu sorma imkânı yoktu, özellikle de Hunt'ın solundaki gölgelerin içinde bir şey hareket etmişken.

Hunt omzunun üstünden kılıcına uzandı, şimşeği çakmaya hazırdı. Daha doğrusu onu baskılayan halen izin verdiği ölçüde hazırdı.

"Hortlaklar" dedi Baxian hemen kılıcını çekerek. Gölgele yılan gibi kıvrılarak tıslıyordu.

"Yaklaşmıyorlar" diye fısıldadı Sathia, korkusu etraflarını saran sis kadar yoğundu.

Hunt şimşeğini yumruğunun etrafına sardı, nemli duvarlar kıvılcımların ışığında bir göletin yüzeyi gibi ışıldıyordu. Ama ışık Bryce'tan geliyordu, hortlaklar biraz daha geri çekildi.

"Süper Güçlü ve Özel Büyü Güçlerine Sahip Yıldız Doğan Prenses olmanın avantajları" dedi Bryce hortlakların doluştuğu

kuytu ve girintilerin yanından geçerken. “Ruhn, Sınav esnasında yıldız ışığından kaçtıklarını söylemişti. Anlaşılan benim ışığımdan da pek hoşlanmadılar.”

Sathia, Bryce’ın bir adım gerisinde kalarak en yakındaki hortlak kümesinin yanından geçti.

Gölgelerin derinliklerinden kabuklarla kaplı, simsiyah bir el çıktı. Ardından uzun ve çentikli tımaklarını kayaya geçirdi...

Hunt’ın şimşeginin çakmasına fırsat kalmadan Bryce’ın yıldız ışığı yeniden parladı. El geri çekildi, hafif bir tıslama kayaları sıyrıp geçti. Hunt oldukça etkilenerek, “Gerçekten de Süper Güçlü ve Özel Büyü Güçlerine Sahip Yıldız Doğan Prensesin” dedi.

Ama Bryce hortlağın kayanın üstünde açtığı çizige dönerek elini onun üstünde gezdirdi. Eline bulaşan tozu başparmağıyla işaretparmağının arasında ovuşturup kokladı, ardından gözlerini Hunt’a çevirdi. “Flynn haklı. Burayı hiç sevmedim.” Parmaklarına bulaşan siyah maddeyi yaladı –gerçekten *yalamıştı*– ve yüzünü buruşturdu. “Hayır. Hem de hiç.”

Hâlâ Bryce’ın birkaç adım gerisinde duran Sathia ürperdi. “Öyleyse sen de hissedebiliyorsun. Her şeyin ne kadar... ölü göründüğünü? Sanki burada çürüyen bir şey var.”

Hunt iki kadının neden bahsettiğini hiç anlamıyordu. Tharion ve Baxian’ın şaşkın yüz ifadesine bakılırsa onlar da anlamamıştı.

Bryce karanlığın ve sisin içine doğru ilerledi. Peşinden gitmekten, yıldız ışığının o koruyucu baloncüğünün içinde kalmaktan başka çareleri yoktu.

“İleride su var” dedi Baxian. Gelişmiş işitme duyusu sayesinde suyun sesini Hunt’tan önce duymuştu. “Bir nehir... sesine bakılırsa büyük bir nehir.”

Bryce, Hunt’a bir bakış attı. “Neyse ki yanımızda iriyarı, kanatlı iki dostumuz var.”

İşte yine oradaydı... eşinin gözlerindeki o parlaklık. Hızlıca kaybolmuştu ama... Hunt, Bryce’ın beyninin hızla çalıştığını duyar gibiydi. Onun göremediği bazı noktaları birleştiriyordu.

“Birbirinizden ayrılmayın” diye mırıldandı Bryce onları mağaranın daha da derinlerine götürürken. “Son günlerde yeraltında

mide bulandıracak kadar çok zaman geçirdim, karşımıza hiç de hoş bir şeyin çıkmayacağını söyleyebilirim.”

* * *

Flynn ve Dec herkes için öğle yemeği getirmeye gittiğinde Ruhn da çaresiz bir halde sessizce Lidia’yla birlikte çalışmaya başladı. Sadece kâğıt hışırtıları ve içinden işe yarar bir şey çıkmayan çekmecelerin kapanma sesleri duyuluyordu.

Ruhn hiçbir şey bulamamıştı. Ara sıra hüsrarla iç çekişine bakılırsa Lidia da bulamamıştı. Bu ruhlan birleştiği zaman kollarındaki mutluluk dolu iç çekişlerinden çok farklıydı, içine girdiği zaman...

Kuzen.

Ruhn yavaşça açık kapıya doğru döndü. Hiç kimse yoktu. Sadece kapının ardında uzanan gri gün görünüyordu.

Solundayım.

Seamus az ilerideki raflara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Yıllar önce olduğu gibi geniş göğsünde bir hançer asılıydı. Yine o zamanki gibi siyah saçları kısacık kesilmişti, Ruhn düşman saçlarından yakalamasın diye böyle yaptığını biliyordu. Ayrıca Seamus burada olduğuna göre demek ki...

Sağındayım, dedi Duncan zihnine. Ruhn diğer tarafa baktığında Seamus’un kardeşinin karşı taraftaki raflara ayrı pozisyonda yaslanmış olduğunu gördü. Duncan hançer yerine sırtında ince bir kılıç taşıyordu.

Ruhn ikisini de görüş alanına aldı. Ne istiyorsunuz?

İçgüdüleri zihnini çoktan yıldızlar ve gölgelerle gizlemişti ama duvarlarının sağlamlığından emin olmak için hemen mental bir tarama yaptı.

Duncan pis pis güldü. Amcamız dişilerin uslu durup durmadığını kontrol edelim diye bizi gönderdi.

Ruhn hâlâ katalogları inceleyen Lidia’ya bir bakış attı. Kahretsin. Lidia’nın zihni korumasızdı...

Hiç düşünmeden Lidia'nun zihnine sıçradı. Onu ikizlerden koruyabilirmiş gibi.

Ama mental köprünün diğer ucunda ateşten bir duvar vardı. Sadece ateş de değildi, kendi rüzgârını ve havasını yaratıyormuş gibi göklere yükselen bir yangındı. Alev fırtınasındaki çatlaklardan görebildiği kadıyla altında bir magma çalkalanıyordu.

Eh, öyleyse Lidia için endişelenmesine gerek yoktu.

Eğlencemizi bozuyorsun kuzen, dedi Seamus.

Dişiyi kurcalamak eğlenceli olurdu, diye ekledi Duncan.

Ruhn ikizlere baktı. *Kaybolun.*

Dişinin varlığı burayı kirletiyor, dedi Seamus, ardından gözlerini Lidia'ya çevirdi. Ruhn'ın hiç hoşuna gitmeyen bakışlarını Lidia'nın kürekkemiklerine dikti.

Senin varlığın da öyle, dedi Ruhn sertçe.

Seamus kara gözlerini yeniden Ruhn'a çevirdi. *Dişinin üstünde senin kokunu alabiliyoruz. Seamus dişlerini gösterdi. Söylesene, bir Azril'i becermek gibi miydi?*

Ruhn'ın dudaklarından hafif bir hırıltı döküldü. Lidia sesi duyduğunda ona doğru döndü. Şaşırmış gibi değildi. Sanki başından beri ikizlerin orada olduğunun farkındaydı ve karışmak için bir işaret bekliyordu.

Kayıtsız bir tavırla Ruhn'ın kuzenlerine baktı. "Seamus. Duncan. Zihnimden uzak durduğunuz için teşekkür ederim."

Seamus katıksız Fey öfkesiyle kabardı. "Seninle konuşan oldu mu sürtük?"

Ruhn dişlerini o kadar sıkı ki canı acıdı ama Lidia o altın rengi gözlerini ikiz prenslere dikti. "Sizin gibi erkekleri nasıl konuşturduğumu göstereyim mi?"

Duncan hurladı. "Amcamız geri durmamızı emrettiği için şanslısın. Yoksa burada olduğunu çoktan Asterilere söylemiştik Geyik."

"Uslu köpekler" dedi Lidia. "Morven'a ikinize de birer kemik vermesini söyleyeceğim."

Ruhn'ın dudakları yukarı kıvrıldı. Ama... Lidia bir prens gibi davranmasını söylemişti. Bu nedenle yüzüne buz gibi bir ifade

oturttu. Lidia'nunki kadar sert bir maske. "Morven'a söyleyin, yardımına ihtiyacımız olursa haber veriz" dedi kuzenlerine.

Onları başından bu şekilde savması sataşmaktan çok daha etkili oldu. Duncan yaslandığı raftan doğrulup yumruklarını sıktağında gölgeler parmaklarını sarıverdi. Ruhn'inkilerden daha karanlık, daha vahşi gölgeler. Sanki fırtınalı bir geceden çalınmışlardı.

"Sen halkımız için bir utanç kaynağsın" dedi Duncan. "Yüz karasısın."

Seamus ikizinin yanına gitti, onun yüzünde de küçümseme dolu bir ifade vardı. "Nefesini boşa harcama."

Sonra telepati yoluyla *Layığımı bulacaksın* dedi Ruhn'a.

Ruhn kayıtsız bir ifade takınmaya devam etti, diğer bir deyişle *prens gibi* durup bekliyordu. "Sizi görmek güzeldi."

Sataşmalarına karşılık vermemesi kuzenlerini daha da kızdırdı, ikisi de hurladıktan sonra dönüp arşivden çıktı.

Kuzenler devasa kapıdan çıkıp gözden kaybolunca Ruhn, Lidia'ya döndü. "İyi misin?"

Lidia, "Evet" diyerek altın gözlerini Ruhn'a diktiğinde soluğu kesildi. "Karşılaştığım diğer pisliklerden bir farkları yok." Pollux gibi. Lidia tekrar kataloğa döndü. "Sandriel'in triarii'sine çok yakıştırlardı."

"O triarii'nin büyük bölümünün o zamandan beri bizim tarafımızda olduğunu hatırlatırım" dedi Ruhn. Ama söyleyecek başka bir şey bulamadığı için yine sessizlik çöktü, -hem kafasının içine hem de arşive- bu yüzden yemiden araştırma işine koyuldu.

Birkaç dakika sonra bu dayanılmaz hale geldi. Sessizlik. Gerilim. Sırf bir şey söylemiş olmak ve bu ıstıraptan kurtulmak için, "Neden ateş?" diye sordu.

Lidia yavaşça ona döndü. "Ne?"

"Bana hep bir ateş topu halinde göründün. Neden?"

Lidia başını yana eğdi, gözleri hafifçe ışıldıyordu. "Yıldızlar ve gece çoktan sahiplenilmişti." Sözlerinin ardından sırttı, gördüğü bir parça normallik karşısında Ruhn'ın göğsündeki sıkıntı hafifler gibi oldu. Sadece Gün ve Gece oldukları zaman gibi. İstemsizce kendini gülümserken buldu.

Ama Lidia onu dikkatle süzüyordu. "Nasıl..."

Ruhn, Lidia'nın kocaman açılmış gözlerine baktı. "Ne nasıl?"

"Bu hale nasıl geldin?" dedi Lidia yumuşak bir sesle. "Baban bir..."

"Ruh hastası bir pislik."

Lidia güldü. "Evet. Onun etkisinden nasıl kurtulabildin?"

Ruhn, "Arkadaşlarım sayesinde" dedi Flynn ve Dec'in çıktığı kapıyı işaret ederek. "Flynn ve Dec kendime hakim olmamı sağladı. Bana perspektif kazandırdı. Şey... belki Flynn değil ama Dec bunu kesinlikle yaptı. Üstelik yapmaya devam ediyor."

"Ah."

Ruhn kendine engel olmayıp onun yüzünü ve ifadesini doya doya inceledi. Bir parça endişeli olduğunu fark edip sordu. "Dün yola çıkmadan önce oğullarınla görüşmen nasıl gitti?" Lidia'nın onlarla vedalaşmaya gittiğini duymuştu ama görüşmede neler yaşandığından haberi yoktu. *Derinlik Bombacısı*'ndan ayrılırken Lidia'nın ne kadar üzgün görüldüğü de düşünülürse...

"Harika." Bu kısa cevap karşısında Ruhn başka bir şey söylemeyeceğini sandı ama sonra Lidia düzeltti. "Berbat." Çenesinde bir kas seğirdi. "Galiba Brann beni tanımak istiyor ama Ace... Actaeon... benden nefret ediyor."

"Zamana ihtiyaçları var."

Lidia konuyu değiştirdi. "Sence kız kardeşin gerçekten Asterilere karşı kullanabileceğimiz bir şey bulacak mı?"

Yüzyıllardır kaç kişinin böyle bir şey aramış olabileceğini düşününce Ruhn soruya içerlemedi. "Bryce'ı tanıyorum, bir şeyin peşinde olduğu kesin. Daima gizli bir kozu vardır. Ama..." İçini çekti. "Şu anda Prensler Mağarası'nda olduğu için bir yarım o kozun nelere yol açabileceğini bilmek istemiyor."

"Kardeşin bir doğal afet." Lidia'nın sözlerinden hayranlık okunuyordu.

Bu övgü karşısında Ruhn'ın göğsü gururla kabardı ama, "Gerçekten öyle" demekle yetindi. Başka bir şey söylemedi.

Bunun ardından çöken sessizlik farklıydı. Daha hafifti. Ayrıca Lidia'nın da sık sık fark ettirmeden ona baktığına yemin edebilirdi.

* * *

Ithan, Hypaxia'yla birlikte Alev ve Gölge Hanesi'nin koridorlarında yürüyordu. Loş yemek salonundaki hiç beklemediği kadar güzel kahvaltı sayesinde karnı güzelce doymuştu. Erkenci oldukları için çoğu kişi henüz kahvaltıya gelmemişti.

Ithan midesini sonuna kadar doldurmuştu, bu bir kurt için bile çok fazlaydı ama yarın Avallen'e gitmek üzere yola çıkacaklardı. Bu yüzden gücünü elinden geldiğince toplamak istemişti. Aslında hemen gitmek istiyordu fakat anlaşılan Jesiba ulaşım ve adaya girebilmeleri için gereken izin konusunda bazı hazırlıklar yapmak zorundaydı. Ayrıca oraya neden gittikleri konusunda kimseye gerçeği söylemedikleri için Fey adasındaki çalışanına bir dizi yalan uydurması gerekmişti.

Ithan yakında bu korkunç hatayı düzeltebilirdi. Sofie'nin cesedini bulacak ve şimşeğini alacaklardı, sonra da bu işi halledeceklerdi. Bu zayıf bir ihtimaldi ama Ithan'm tutunacak başka umudu kalmamıştı. Bu umut onu tamamen yıkılmaktan koruyordu.

Bunu yarındaki dişiye borçluydu, pek çok kez hiç tereddüt etmeden ona yardımcı olmuştu. Taş gibi olmuş karnına vururken alçak bir ses tonuyla konuşması da bu dişinin hatırlıydı. "Burada yemeklerin bu kadar güzel olduğunu biliyor muydun?"

Hypaxia sınıttı. "Neden o kadar kolay kaçtım sanıyorsun?"

"Yemekler için, öyle mi?"

Hypaxia gülümsedi, Ithan ağırbaşlı kraliçenin nadiren gülümsediğini biliyordu. "Yemeğe asla..."

Siyah koridorlar bir uğultuyla sallandı, tavandan toz bulutları uçtu. Ithan düşmesin diye Hypaxia'yı kolundan tutarak yürümeye devam etti.

"Bu da neydi?" diye mınıldandı yukarıdaki siyah taşları gözden geçirerek.

Bir gümbürtü daha geldiğinde Ithan koşmaya başladı. Hypaxia da yanında koşuyordu, Jesiba'nın ofisine gidiyorlardı. Kısa bir süre sonra Ithan çift kanatlı kapıdan içeri daldı. Jesiba Roga masasında oturuyordu, yüzü gergindi ve gözleri kocaman açılmıştı.

Ithan, "Neler oluyor?" dedi Jesiba'nın yanına koşarak. Roga'nın bilgisayarında patlayan bombaları gösteren bir yayın açıldı.

Ithan bir patlama daha olduğunda eski cadı kraliçeye masanın altına girmesini işaret etti. Ama Hypaxia bunu yapmak yerine, "Yayın tam üstümüzden mi yapılıyor?" diye sordu.

"Hayır" dedi Jesiba, sesi o kadar boğuk çıkıyordu ki neredeyse Azril sesi gibiydi. "Omega botları Istros'a yanaştı." Ekranda yıkılan binalar görölüyordu. "Az önce güverteden Asphodel Çayırları'na kükürt füzeleri ateşlendi."

Ithan ve Hypaxia şehrin sokaklarında koşuyordu. Bloklar ya paniğe kapılmış şehir sakinleriyle ve turistlerle doluydu ya da ürpertici ve ölümcül bir sessizliğe sahipti. Şok olmuş insanlar kaldırımlarda oturuyordu. Ithan kendini kuzeydoğu bölgesinde bulacakları şeylere hazırladı ama bu çabası bile oradan akın akın gelen, kan içinde kalıp toz ve kül yüzünden hayalete dönmüş insanları görünce sarsılmasına engel olamadı. İnsanların kucaklarındaki çocuklar çığlık çığlığa ağlıyordu. Asphodel Çayırı'na girdiğinde yakılıp yıkılmış sokakların kıpırtısız ve sessizce yatan cesetlerle dolu olduğunu görmüştü.

Yanmış yıkıntıların içinde biraz daha ilerleyince erimiş arabalar ortaya çıktı. Binaların yerinde şimdi enkaz yığınları vardı. Her yer yanmış cesetlerle doluydu. Bunlardan bazıları kalbin kaldırmayacağı kadar küçüktü.

Ithan uzağa, kendinden çok uzaklara sürüklendi. Çığlıklar, sirenleri ve hâlâ çökmeye devam eden binaları duymuyordu. Hypaxia ise hiç konuşmuyordu, üzgün yüzü sessiz gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Patlamanın merkezine yaklaştıklarında ortada hiçbir şey kalmamıştı. Ne cesetler, ne arabalar, ne de binalar.

Asphodel Çayırı'nın merkezinde hâlâ yanan devasa bir kraterden başka bir şey yoktu.

Kükürt füzeleri öyle yakıcı ve ölümcüldü ki her şeyi eritmişti. Füzelerin doğrudan isabet ettiği biri anında ölürdü. Belki de bu kadar çabuk ölmek küçük bir lütuftu. Yaşanan kâbusa bir anlam veremeden ölüp gitmek. Korkmamak.

Ithan kurt içgüdülerini sayesinde dikkat kesilmişti. Hypaxia'nın çantasından bir şişe ilk ışık şifa iksiri çıkarıp patlama yerinin yakınındaki insanlara doğru koştuğunu gördü, bunlar genç bir çift ve küçük bir çocuktü. Kısmen yıkık sayılacak bir binanın kapısında birbirlerine sokulmuş, tepeden tırnağa gri tozla kaplanmışlardı.

Hypaxia kraliçeliği bırakıp kaçmış olabilirdi ama her şeyden önce bir şifacıydı. Destek Bölümü'nden ve sürüden kazandığı tecrübelerle Ithan'ın da faydası dokunabilirdi. Sürüsü olmayan bir kurt, yüz karası bir sürgün ve katil olsa bile. Yine de yardım edebilirdi. Dünya ona hangi adı takarsa taksın yardım edecekti. Ne kadar affedilmez şeyler yapmış olursa olsun.

Ithan en yakınındaki insana, okul üniforması içindeki genç bir kıza doğru koştu. Adı pislikler saldırı için çoğu insanın işe gitmek üzere sokakları doldurduğu, çocukların okul yolunda olduğu sabah saatlerini seçmişti. Hepsinin dışarıda savunmasız olduğu saatleri...

Boğazından bir hırıltı koptuğunda, bedeninin yarısı bir beton parçasının altında kalmış alrı kanayan kız korkuyla irkildi. Beton parçasını bacaklarından itmeye çalıştı, onu korkutan şey Ithan'ın varlığıydı.

Ithan içindeki kurdu itip öfkesini bastırdı. "Hey" dedi kızın yanına diz çökerek. Ardından beton parçasma uzandı. "Yardım etmeye geldim."

Kız üstündeki moloz yığınıni deli gibi itmekten vazgeçip kıpkırmızı olmuş gözlerle beton parçasını kolayca bacaklarının üstünden çeken Ithan'a baktı. Sol bacağı kemiğe kadar parçalanmıştı.

Ithan, "Hypaxia!" diye seslendi cadıya. O çoktan ayağa kalkmaya başlamıştı bile.

Ama kız Ithan'ın elini yakaladı ve sapsarı olmuş yüzüyle sordu. "Neden?"

Ithan başını iki yana salladı, ne diyeceğini bilemedi. Hypaxia kızın önünde kendini dizlerinin üstüne attı ve çantasından bir ilk ışık şişesi daha çıkardı. Ithan ancak birkaç tane iksir olduğunu görünce irkildi. Çok daha fazlasına ihtiyaçları olacaktı.

Hilal Şehir'in tüm tıp cadıları çıkıp gelseydi bile... yeterli olur muydu?

Açılan bu yarayı iyileştirmek bir daha mümkün olur muydu?

* * *

Hunt, "Bir şey hissedebiliyor musun?" diye sordu Tharion'a. Mağaraların içinden akan derin ve geniş bir nehrin kıyısında duruyorlardı. Bryce onları baş başa konuşmaya bırakmış, birkaç metre ötede nehri inceliyordu. Nehrin başını sonunu gizleyen sisi; diğer tarafında da devam eden resimlerle kaplı duvarları, mağaraların küflü ve ıslak kokusunu.

Şimdiye dek ne kılıç ne de bıçak hakkında bir şey öğrenebilmişti. Asterileri nasıl alt edeceği hakkında da hiçbir fikri yoktu ama yine de gördüğü her şeyi kafasına yazıyordu.

Mer, "Hayır" dediğinde Bryce onlara dikkat kesildi. "Büyük gücüm sadece... soğuğu seziyor. Bir de mağaraların içinden akan suları."

"Herhalde bu iyi bir şey" dedi Baxian kanatlarını toplayarak. Dikkatini çekmek için Bryce'a göz kırptı. "Etrafta yüzen solucan falan yok."

Bryce ters ters baktı. "Onlardan birini görseydin şakasını yapamazdın." Zebani'nin cevap vermesine fırsat bırakmadan Hunt'la ikisine bakarak ekledi. "Kanatlar bizi taşımaya hazır mı?"

Nehri geçtikleri sırada Bryce'ın zihni konuşamayacak kadar hızlı çalışıyordu. Hunt, Sathia ve Bryce'ı taşıyordu. Baxian da Tharion'ı almıştı. Bryce hepsini içine alabilsin diye yıldız ışığı baloncuğunu genişletti, duvarlardaki çizimleri incelerken elinden gelen diğer tek aktivite buydu.

Bunlar Silene'in resimlerindeki hikâyeleri anlatmıyordu, yerin altında pusuda bekleyen kötülüklerden bahsedilmiyordu. Sadece yıldız ışığından bir nehir vardı, uzun zaman önce Feylerin kanatlı atları sürükleyip boğduğu nehir.

Evet, burada yaşamış Feylerin de Nesta'nın dünyasındakiilerden aşağı kalır yanı yoktu.

Saatlerce, millerce yürüdüler. Ara sıra mola veriyor, sırayla nöbet tutuyorlardı ama uyumak çok zordu.

Aralıklar ve girintiler hortaklarla doluydu, kötücül gölge parçaları halinde pusuda bekliyorlardı. Kana duydukları açlıkla ve Bryce'ın yıldız ışığına olan korkuları yüzünden tıslıyorlardı. Burada sadece Yıldız Doğan güçlerine sahip biri –ve onun koruması altında olanlar– hayatta kalabilirdi.

Yıldız Kılıcı sırtına baskı yapıyor, hançer kalçasına batıyordu. Her adımda baskıları daha da artıyordu, birbirlerine yakın olmak için adeta tuhaf bir savaşa girişmişlerdi. Bu savaş Bryce mağaranın içine doğru ilerledikçe daha da şiddetleniyordu.

Bryce onları görmezden geliyor, bunun yerine duvarlardaki resimleri takip ediyordu. Tavandaki. Özenle ve kusursuzca oyulmuş korkunç resimler görüyordu: Acımasız, korkunç savaşlar ve katliamlar. Yıkılmış şehirler. Parçalanmış topraklar. Hepsi o yıldız ışığı nehrine dökülüyordu, sanki Yıldız Doğan gücü bir yıkım dalgasıyla her şeyi silip süpürmüştü.

"Bir şey soracağım." Sathia'nın sesi tünelde yankılandı. "Belki beni münasebetsiz bulacaksınız ama..."

Bryce güldü. "Bilmiyor musun? Mağara Takımı'nın mottosu bu."

Sathia adımlarını hızlandırıp Bryce'a yetişti. "Feylerle hiçbir şey yapmak istemiyor gibisin."

"Bingo" dedi Bryce.

"Yine de buradasın, biz Feylerin en kutsal iki silahıyla birlikte..."

"Üç, sırtımdaki Boru'yu da sayarsak."

Afallayan Sathia'nın sessizliği mağarada yankılanıyor gibiydi. "Boru mu? Nasıl?"

"Havalı bir büyülü dövme" dedi Bryce elini sallayarak. "Devam et."

Sathia yutkundu. "En kutsal üç silahımızı taşıyorsun. Peki... Feylerle ne yapmayı planlıyorsun?"

"Hiçbir şey" dedi Bryce. "Haklısın. Feylerle hiçbir şey yapmak istemiyorum." Duvarlardaki çizimler bu kararlılığı daha da pekiş-

tiriyordu, özellikle de kanatlı at katliamıyla ilgili olanlar. Bryce dişiye yandan bir bakış attı. "Gücenmek yok."

"Neden peki?" diye sordu Sathia.

Bryce gerçekten bunu konuşmak istemiyordu, Sathia'ya da bunu anlatmak ister gibi baktı. Ama o hiç korkmadan gözlerine bakmaya devam ediyordu.

Bryce iç çekti. "Feyleri... pek sevmiyorum. Hiçbir zaman da sevmedim ama ilkbahardan beri onlardan iyice soğudum. Şeytanların şehrimize saldırdığı gün masumları sokakta bırakan bir grup korkakla işbirliği yapmak istemiyorum, ayrıca Avallen'de aynı şeyi daha büyük ölçekte yeniden yapmaya niyetli görünüyorlar."

"Bazılarımızın villalarına kapanmaktan başka seçeneği yoktu" dedi Sathia sertçe. "Annem ve babam dışarı çıkmamı yasaklayarak..."

"Bir şeyin yasaklanmış olması beni onu yapmaktan asla alıkoynamaz" dedi Bryce.

Sathia ters ters baktı ama sözlerini sürdürdü. "Eğer sen... yani biz... Bu işten güvenli bir halde sıyrılırsak, o zaman ne olacak?"

"O zaman ne olacak derken neyi kastediyorsun?"

"Kılıç ve bıçakla ne yapacaksın? Boru'yla? Asterilerle ilgili umudun gerçekleşti, burada ya da arşivlerde onları yenmek için gereken bilgiyi bulduk diyelim. Asteriler gittikten sonra, halkımla hiçbir şey yapmak istemediğin halde bu silahlar sende mi kalacak?"

"Bende kalmamaları gerektiğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Silahlarla ne yapmayı planladığımı soruyorum."

"Mağara Takımı'nın mottosunu değiştiriyorum" dedi Bryce. "Mottomuz artık *Kendi İşine Bak.*"

"Ben ciddiylim" dedi Sathia söyleneni dikkate almadan. "Her şeyi bırakıp gidecek misin?"

"Burada kalmak için bir neden göremiyorum" dedi Bryce soğuk bir sesle. "Ayrıca sen neden kalmak isteyesin ki? Onların gözünde alınıp satılabilen bir mal gibisin. Güz Kralı'nın, Morven'in, babarın. Tek değerini üreme potansiyelinden geliyor. Zeki, cesur ya da iyi biri

olman umurlarında bile değil. Seni sadece dölyatağın için istiyorlar, üreyemezsen Luna yardımcın olsun."

"Bunu biliyorum" dedi Sathia, o da buz gibi bir sesle konuşuyordu. "Bunu çocukluğumdan beri biliyorum."

"Buna razı mısın yani?" Bryce sesinin sertleşmesine engel olmadı. "Mal muamelesi görmeye razı mısın? Sana ikinci sınıf insan gözüyle bakmalarına? Hiçbir hakkının olmamasına, kendi geleceğine dair söz hakkının olmamasına razı mısın? Erkek akrabalarına ya da kocana ait olduğun bir hayata?"

"Hayır ama ben böyle bir hayatın içine doğdum."

"Eh, artık Bayan Ketos oldun" dedi Bryce dikkatle onları izleyen Tharion'ı işaret ederek. "Kendini bunun getireceklerine hazırla."

"Bu ne demek?" dedi Tharion.

Ama Sathia, Bryce'ın sataşmalarını görmezden geldi. "Feyler konusunda ne yapacaksın?"

"Yapmak derken?" dedi Bryce durarak.

Sathia geri adım atmadı. "Sahip olduğun onca güçle ne yaparsın? Bu kadar önemli biriyken ve bu silahlara sahipken?"

Hunt uyarmak ister gibi hafifçe ısıklık çaldı.

Ama Bryce öfkeyle Sathia'ya döndü. "Tek istediğim Feylerin beni rahat bırakması. Ben de onları rahat bırakacağım."

Sathia, Bryce'ın sırtındaki Yıldız Kılıcı'nı gösterdi. "Ya kehanet... kılıç ve bıçak yeniden birleştiğinde halklarımızın da birleşeceğine dair kehanet? Öyleyse bütün Feyleri birleştirmen ve..."

"Bunu yaptım zaten" diye sözünü kesti Bryce. "Midgard Feyleriyle ana dünyamızdaki Feyler arasında bağlantı kurdum. Kehanet gerçekleşti. Yoksa sen başka türlü bir şey mi bekliyordun?"

Sathia'nın bakışları öfke doluydu. Yaşadığı hayata rağmen korkusuz bir dişiydi. "Bir Fey kraliçesi bekliyordum. Her şeyi değiştirecek birini."

"Eh, onun yerine beni buldun" dedi Bryce, ardından yumruklarını sıkarak karanlığın içinde yürümeye devam etti. Belki lazer gücünü kullanarak duvarlardaki bu resimleri silebilirdi. Hem de Rigelus'un Sonsuz Saray'daki heykelleri parçaladığı şekilde kolaylıkla yapabilirdi. Belki de ışıyla etraflarında tıslayan tüm hort-

lakları yok edecek kadar büyük bir patlama yaratabilirdi. "Feyler kendi mezarlarını kendileri kazdı. Şimdi içine girip yatabilirler."

Sathia konuyu kapattı.

Hunt onun yanına geçerek desteğini sunmak ister gibi elini omzuna koydu ama Bryce eşini bile hayal kırıklığına uğrattığını hissedebiliyordu.

Her neyse. Uzun, rezil Fey tiranları soyunun sürmesini istiyorlarsa kendileri bilirdi.

* * *

Flynn ve Dec, o gün için arşivdeki işlerini bitirir bitirmez Ruhn'ı bırakıp ayrılmışlardı. Bunun sonucunda, Lidia'yla birlikte şatonun boş yemek salonunda rahatsız edici bir sessizlik içinde yemek yemek zorunda kalmıştı.

Lidia'ya sormak istediği, onunla konuşmak istediği çok şey vardı. Fakat bir türlü söze giremiyordu. Bu yüzden yemeğini yemeye devam etti. Çatal tabakta katlanılmaz sesler çıkarıyor, her lokmada cam kırıkları yiyormuş gibi hissediyordu. Yemeklerini bitirdiklerinde hiç konuşmadan odalarına döndüler, adımları koridorlarda gök gürültüsü gibi yankılanıyordu.

Ayrılp odalarına dağılacakları sırada, "Sence kardeşim iyi midir?" diye sordu Ruhn.

Lidia, "Daha önce Prensler Mağarası'na giden sensin" diyerek ona doğru döndü. "Sen söyle."

Ruhn başını iki yana salladı. "Açıksası bilmiyorum. Bryce'ın kafası şu anda çok meşgul. O mağaralar normalde bile insanın kafasını karıştırıyor. Dikkatini toplamazsan ölümcül olabilirler."

Lidia kollarını kavuşturdu. "Yanında Athalar ve Baxian varken kardeşinin başına bir şey geleceğini sanmıyorum."

"Tharion kendini hakarete uğramış hissedecek."

"Ketos'u nasıl bir savaşçı olduğunu bilecek kadar iyi tanımıyorum."

“Ithan Holstrom ona Şef Bilmemkim diyor ama bence bu Tharion’ı hafife almak olur. Tharion istediği zaman tam bir savaşçıya dönüşüyor.”

Bu sözler karşısında bir gülümseme aldığı anda Ruhn’ın göğsünde aniden tuhaf bir kıpırdanma oldu. “Kardeşin için endişelenme” dedi Lidia.

Ruhn iç çekerek başını salladı. “Hypaxia ile bağlantın var mı?”

“Hayır. Balodan beri görüşmedik.”

Ruhn bir sonraki sorusunu doğru dürüst düşünmeden dudakları kendiliğinden hareket etti. “O gece... benimle bahçede buluşacak mıydın?”

Lidia’nın gözleri şaşkınlıkla parladı, sonra bu ışıltı hemen yok oldu. Vereceği cevabı düşünüyormuş gibi dudaklarını büzdü. “Harpy oraya benden önce gitmişti” dedi sonunda.

Ruhn, Lidia’ya yaklaştı. Koridor birden çok küçük gelmeye başlamıştı. “Peki planladığımız gibi benimle buluşacak mıydın?”

“Bunun bir önemi var mı?”

Ruhn bir adım daha attı. Lidia’nın kalçalarının o belin altında ne kadar davetkâr bir kıvrım oluşturduğunu daha önce fark etmemişti.

Yumruklarını sıkı, nefesini kesecek kadar şiddetli bir şehvete kapıldığı için kendinden nefret etti. Lidia’yı istiyordu. Altında cırlıçplak yatmasını, inleyerek adını söylemesini, ona her şeyi anlatmasını istiyordu... dostunu geri istiyordu. Her şeyi açık açık konuşabildiği, hakkında başka kimsenin bilmediği şeyler bilen dostunu.

Bir adım daha atarken Lidia’nın titrediğini görebiliyordu. Sebebinin korkudan mı, yoksa kendini tutmaktan mı kaynaklandığını anlayamıyordu.

“Lidia” diye mırıldandı, sonunda tam karşısında duruyordu. Lidia gözlerini kapattı, boğazındaki damar hızla atıyordu.

Lidia’nın kokusu değişti, sabah güneşinin altında açan çiçekler gibiydi. Bu çok tahrik edici bir kokuydu. Ruhn’ın aleti aniden sertleşmişti.

Korkunç kuzenleri ortalarda gezinirken bir koridorun ortasında olmaları umurunda değildi. Eliyle Lidia'nın belini tuttu. O belin kıvrımını, eline kusursuzca oturduğunu hissedince neredeyse bir inilti dudaklarının arasından kaçıp gidecekti.

Lidia gözlerini açmadı, nabızı hâlâ hızla atıyordu. Ruhn diğer eliyle Lidia'nın başını yana eğdi. Ardından dudaklarını atan damarının üstüne bastırdı.

Lidia'nın soluğu kesildi, gözleri odağını kaybetmişti. Tadı... kahretsin. Ruhn daha fazlasını istiyordu. Dişlerini Lidia'nın boynuna ve yumuşacık tenine sürttükten sonra kulağının altını yaladı. Aleti cevap verir gibi zonklamaya başlamıştı.

Lidia'nın vücudu gevşedi, kendini onun ellerine bıraktığında başı biraz daha yana eğildi. *Bir davet.* Ruhn boynundaki hassas teni yalarken parmaklarını da belinden kalçasma doğru kaydırıyordu.

Lidia bir anda kaskatı olarak geri çekildi.

Sanki aniden kendine gelip kim olduğunu hatırlamıştı. Ruhn'ın kim olduğunu.

Ruhn aptal gibi olduğu yerde donup kaldı. Nefes nefeseydi, sertleşmiş aleti pantolonundan belli oluyordu. Lidia ise... bakışlarını ona dikmişti. Kocaman açılmış gözlerle onu izliyordu.

"Ben..." Ruhn ne diyeceğini bilmiyordu. Ne yapacağını da.

Başı dönüyordu. Bu dişi elini pek çok kişinin kanına bulamıştı, buna rağmen...

"İyi geceler" dedi Ruhn, kendini tamamen aptal durumuna düşürmeden odasına doğru döndü.

Lidia onu durdurmadı.

Bryce soğuk, sert zeminde yatıyor ve yatağındaymış gibi davranmaya çalışıyordu. Kalçalarına bir taş batmıyormuş, kolundan daha rahat bir yastık olamazmış gibi...

Yattığı yerde dönüp durduğuna bakılırsa Sathia da bir türlü rahat edememişti.

Hunt hemen uykuya dalmıştı, solukları şimdi Bryce'ın uykusu için odaklanmaya çalıştığı yumuşak bir ritim gibiydi. Hunt muhtemelen savaşı günleri sayesinde zor koşullara alışkındı ama... Hayır. Hunt'ın bu acımasız zeminde kolayca uyuyabilecek kadar kötü neler yaşadığını düşünmek istemiyordu. Özellikle de yaşadığı bazı şeylerden kaynaklanan yersiz bir suçluluk duygusu eşinin içini kemirirken.

Feylerin dünyasındayken uyumak daha kolaydı, oradayken öyle bitkin düşüyordu ki başka bir seçeneği kalmıyordu. Ama burada –Baxian nöbet tuttuğu için güvende olduğu halde– bir türlü uyuyamıyordu.

Sırtüstü döndüğünde yıldız ışığı da onunla birlikte döndü, bir deniz feneri gibi her hareketini duyuruyordu. Kahretsin, ışık gözünü alırken nasıl uyuyabilirdi...

Gözlerini tavana, bir ormanı andıran çizimlere dikti. Daha önce hiç belgelenmemiş, dünyaya sunulmamış güzel ve olağanüstü bir sanat eseri idi. Sadece Yıldız Kılıcı'nı arayan birkaç soylu Fey erkeğinin gördüğü bir şeydi.

O kılıç şu anda sol tarafında duruyordu, uğultusu sağ tarafında duran kılıca yanıt verircesine atan Doğrucu yüzünden daha da artmıştı. Sanki ikisi konuşuyordu.

Gerçekten harikaydı. Birlikte pijama partisi veriyorlardı. Bryce kılıç ve bıçağın uğultusunu elinden geldiğince duymazdan gele-
rek mağaraya ve çizimlere odaklandı.

Dişilerin buraya girmesine hiç izin verilmemişti. Oysa şimdi *iki* Fey dişisi içerideydi. Uzun zaman önce ölüp mağaralara gömül-
müş prensler mezarlarında ters dönüyor olsun diye dua etti.

Dişilerden bu kadar korkmak... bu kadar nefret etmek. Bunun sebebi neydi? Theia yüzünden miydi? Midgard'daki Yıldız Doğan soyu Pelias'la başlamıştı. Tüm yasaklar ve kısıtlamalar Pelias'ın yine Theia gibi birinin ortaya çıkmasından duyduğu korkudan mı kaynaklanıyordu?

Muhtemelen âlimler ve aktivistler bunu yüzyıllarca araştırmış-
tı. Theia hakkındaki gerçeği bilse de kendi başına bir cevap bulma olasılığı yok denecek kadar azdı. Ancak bu durum kabullenmesini kolaylaştırmıyordu.

Bryce yana dönüp kıvrıldı, yıldız ışığının aydınlatığı yıldızlar-
dan oluşan nehir çizimine bakmaya başladı. Bin yıl boyunca süre-
cek olan soyun nehrine. Bu yıldızlı formu içindeki kendi gerçek soyuydu. Bu mağaralarda akan soyağacı. Zulüm ve acıdan bir miras.

Keşke en yakın arkadaşı da yanında olsaydı. Böyle berbat bir mirasın, bir halkın geleceğinin sırtına yüklenmesinin zorluğunu anlayabilecek biri varsa o da Danika'ydı.

Bu dünya için, Bryce için çok daha fazlasını istemiş olan Danika.

Göster kendini.

Ama belki de Feyler ve Fey soyu Bryce'ın ışığını hak etmiyordu. Belki de sonsuza dek karanlığa gömülmeyi hak ediyordu.

* * *

Flynn ve Dec-adi herifler- kahvaltıya gelmedi. Ruhn ve Lidia'yı yine baş başa bıraktılar.

Ruhn gecenin çoğunu acılar içinde, uyumadan uzanarak geçir-
mişti. Ardından Bryce ve diğerlerinin Prensler Mağarası'nda

nelerle karşılaştığını düşünmüştü. Belki o da onlarla gitmeliydi. Belki de arşivlerden edinecekleri bilgiye gerçekten ihtiyaçları olsa da burada kalarak korkaklık etmişti. Flynn ve Dec arşivleri tarayabilirdi.

Kahvaltının sonuna doğru yemek salonunun kapısı açıldı, Ruhn kendini pislik kuzenlerini görmeye hazırladı. Ama içeri uzun boylu bir Fey erkeği girdi, etrafına bakındıktan sonra aceleyle kapıyı arkasından kapattı. Sanki kimseye görünmek istemiyordu.

"Lidia Cervos." Erkeğin sesi titriyordu.

Erkek masaya doğru yürürken Ruhn elini çizmesindeki bıçağa attı. Lidia ifadesiz bir yüzle erkeği izliyordu. Ruhn deli gibi atan kalbini susturmaya çalıştı ama başaramadı. Ağzını açtı, yabancıya kendini tanıtmasını emredek ya da gitmesini söyleyecekti ki...

"Teşekkür etmeye geldim" dedi yabancı, ardından elini cebine soktu. Ruhn bıçağını çekti ama adam sadece bir kâğıt parçası çıkarmıştı. Bir kadın ve üç küçük çocuğun resmiydi bu. Hepsî Fey'di.

Ama Lidia resme bakmadı. Bakmaya dayanamazmış gibi.

"On yıl önce hayatımı kurtarmıştınız" dedi adam.

Ruhn ne yapacağını şaşırmıştı. Lidia ise gözlerini yere dikmişti.

Adam devam etti. "Birliğim Kelun'daki üsteydi. Siz üsse geldiğinizde gece yarısıydı, hepimizi öldüreceğinizi düşünmüştüm. Ama Çekiç'in geldiğini ve kaçmamız gerektiğini söylemişsiniz. Yedimiz de bugün hayattaysak ve ailelerimizle birlikteysek tamamen sizin sayenizde."

Lidia başını salladı ama *Teşekkür ederim, lütfen sus* der gibiydi. Başını eğmesi alçakgönüllülükten ya da utançtan değil, acıdan kaynaklanıyordu. Adamı dinlemeye dayanamıyor gibiydi.

Adam ailesinin resmini yeniden uzattı.

"O gece yaptığınız şeyin sonucunu görmek istersiniz diye düşündüm."

Lidia yine başını kaldırmadı. Ruhn da kıpırdamıyor, hatta nefes bile alamıyordu.

Adam konuşmaya devam etti. "Birliğimden birkaç kişi hâla burada, gizli görevde. Prens Cormac bizi davaya katılmaya ikna etti. Ama bizi kimin kurtardığını ne ona ne de bir başkasına söyledik. Sizi tehlikeye atmak istemedik. Ama sizin –yani Geyik'in– Asterilere meydan okuduğunuzu duyunca bazılarımız yeniden iletişime geçti."

Adam sonunda Lidia'nın tedirginliğini fark etti. "Belki de henüz yaptıklarınızın, kurtardığınız hayatların farkında değilsiniz ama... size minnettar olduğumuzu söylemek istedim. Size çok şey borçluyuz."

"Ortada borç falan yok" dedi Lidia sonunda adamın gözlerine bakarak. "Gitseniz iyi olur."

Ruhn, adamı başından savması karşısında gözlerini kırıştırdı ama Lidia yabancıya durumu açıkladı. "Sanırım eylemlerinizi ve ilişkide olduğunuz kişileri Morven'dan gizliyorsunuz. Gazabını üzerinize çekmeyin."

Adam anladığını göstererek başını salladı. Tekrar, "Teşekkür ederim" dedikten sonra uzaklaştı.

Ardından çöken sessizlikte Ruhn sordu. "Onlara cidden gerçek kimliğini mi gösterdin?"

"Ya kim olduğumun ortaya çıkmasını göze alacaktım ya da ölmelerine göz yumacaktım" dedi Lidia sessizce, şimdi kapıya doğru yürüyorlardı. "İkinciye seçseydim kendimi affedemezdim."

Ruhn bir kaşını kaldırdı. "Duygusuz biri gibi görünmek istemem ama neden? Sadece yedi kişilermiş. İsyanı etkileyecek bir sayı değil."

"Ophion için bir önemi olmayabilir ama aileleri için olduğu kesin." Bunları söylerken Ruhn'a bakmadı. "Eşleri, çocukları, anne ve babaları... Güvenli bir halde dönsünler diye dua eden herkes için."

"Bundan daha fazlası olması gerekiyor" diye üsteledi Ruhn. "Senin için bundan çok daha fazlası söz konusuydu."

Lidia kapıyı açtı, koridora çıktıklarında tekrar konuşmaya başladı. "Sanırım... oğullarım aynı durumda olsa, birinin onlar için aynı şeyi yapmasını umut ettim."

Lidia'nın sözleri ve onların doğruluğu karşısında Ruhn'ın içi burkuldu. "Yürüdüğün yol çok zormuş Lidia... Kahretsin, ben olsam dayanamazdım sanırım. Ama yaptığın şey inarılmaz. Bunu görmezden gelme."

"Daha fazlasını kurtarabilirdim" dedi Lidia usulca, boş kordorda yürüdükleri sırada gözlerini yere dikmişti. "Daha fazlasını kurtarmalıydım."

* * *

Lidia sabah eski isyancıyla karşılaşması hakkında ne düşüneceğini bilemiyordu.

Belki de adamı ona Urd göndermiş, yaptığı seçimlerin ve fedakârlıkların dünya için gerçekten önemli olduğunu hatırlatmak istemişti. Bu durum içini parçalasa bile.

Okyanus Kraliçesi yıllar önce ya da şimdi gemiden ayrılma konusunda ona bir seçenek sunmamıştı. Ama burada, bu kasvetli Fey adasında... en azından o zor durumdan fayda görmüş bazı insanlar vardı.

Flynn ve Dec henüz arşive gelmemişti. Ruhn'la araştırmalarına başladıklarında sessizlik dayanılmaz bir hal almıştı ve etraftaki tek koku küflü katalog kartlarıyla Ruhn'ın o davetkâr güven verici aromasından ibaretti. Lidia kendini katalog kartlarına küfrederken buldu. "Gidip kahve bulmaya çalışacağım. Gelmek ister misin?"

Ruhn, Lidia'ya baktı. Tanrılar... çok yakışıklıydı. Lidia onun ne kadar yakışıklı olduğunu düşünmemek için kendini hep zorlamıştı. Pollux'un yaptıklarının kanıtı olan parça parça dövmeleleriyle bile çok yakışıklıydı.

Ruhn'ın gözleri ışıldadı, sanki ne düşündüğünü anlamıştı. "Tabii, hadi gidelim."

Konuşma tarzı, sesinin tınısı bile... Lidia bütün gün bunun tadını çıkarabilirdi. Dün gece ona dokunduğunda, tenini yaladığında...

Ruhn az kalsın onu soyması için, vücudunu tepeden tırnağa yalayıp bacaklarının arasında uzun bir süre oyalanması için yalvarmaya başlayacağını fark etmiş miydi?

“Neden öyle bakıyorsun?” diye sordu Ruhn alçak ve boğuk bir sesle. Lidia ona doğru yürürken omuzlarındaki, kollarındaki, güçlü bacaklarındaki kasları gözden geçiriyordu. Güneş ışığının altında ipekten simsiyah bir şelale gibi parlayan uzun saçlarına bakıyordu. Başının kazınmış olan tarafı kadife kadar yumuşak saçlarının üzerinde gezinmesi için Lidia’nın parmaklarına yalvarıyor gibiydi. Lidia o sivri kulağını hafifçe ısırırken...

Ruhn yanına geldiğinde Lidia yürümeye başladı, yoksa kendini tutamayıp ona sarılacaktı. “Beyin sisi. Bir fincan kahveye ihtiyacım var.”

Dün gece yine çok fazla uyuyamamıştı. Önce koridorda olanları hatırlayıp durduğu için uyku tutmamıştı, sonra da aklına Brann ve Actaeon gelmişti. Onlarla yaptığı son konuşmayı hatırlamış ve kendini o mental köprüde, koltuğunda oturan dostu Gece’nin yanında bulmak istemişti.

Sırf biriyle konuşma ihtiyacı duyduğundan değildi, onunla konuşmak istediği içindi. Her şeyi konuşmak için.

Ruhn, Lidia’ya yetişti. “Geyik’in kahve bağımlısı olduğu kimin aklına gelirdi?”

Ruhn’ın dudakları yukarı kıvrıldığında Lidia’nın dizlerine tuhaf bir şey oldu. Ama Ruhn başka bir şey söylemedi, birlikte arşivlerin arka tarafında dolaşıp kapıları açıp kapatmaya başladılar. Yarı çürümüş süpürgeler ve paspaslarla dolu bir dolap, çeşitli kuvars kristalleriyle dolu tepsilerin bulunduğu başka bir dolap –teknolojiden yoksun bu ada için gerekli olan bir tür bilimsel kayıt cihazı olduklarına şüphe yoktu– ve bir zamanlar çalışma odası olarak kullanılmış gibi görünen kırık dökük masalarla dolu birkaç boş odacık vardı.

Sonunda mutfakı bulduklarında, “Morven’in gerçekten yeni bir dinlenme odası yapması gerekiyor” dedi Ruhn. “Burası çalışanların moralini iyice bozar.”

Lidia karanlık ve tozlu mutfığa baktı, duvarın önündeki ahşap tezgâh fare pislikleriyle doluydu. Dolapların altını örümcek ağları sarmıştı. "Kötü bir ortaçağ klişesi gibi" dedi kararmış ocağın üstündeki, pislikten kabuk bağlamış kazana yaklaşıp. "Bu... yulaf lapası mı?"

Ruhn yanına geldiğinde kokusunu alan Lidia'nun bacak arası ateşler içinde kaldı. "Neden herkes Avalen'i masallardaki cennet gibi bir yer sanıyor bilmiyorum. Buranın ne kadar korkunç bir yer olduğunu Bryce'a yıllardır anlatıyorum."

Lidia kazandaki lapa artığına bakmayı bırakıp dolapları kaşıtırmaya başladı. Bir fare bayat krakerlerle dolu bir kutuyu kendine mesken edinmişti ama en azından içinde poşet çay olan ağzı kapalı bir kavanoz vardı. "Kahve bulamayacağımızı bilmem gerekirdi." Çaydanlık bulmak için etrafına bakındı. Ruhn eski lavabonun yanında durmuştu, elindeki çaydanlığa su ekliyordu.

"Kız kardeşin" dedi Lidia. "Burada neler olduğunu merak etmekte haklıymış. Sence Morven bir şey saklıyor mu?"

Ruhn, "Cusus avcısı olan sensin" dedikten sonra ocağa gidip küllerin üstüne birkaç kütük attı. "Sen söyle."

Ruhn birkaç çıra alırken kollarındaki kaslar geriliyordu, ateşi yakarken sergilediği becerikliliğin Lidia'nın ağzını sulandırmaması gerekiyordu. Ruhn omzunun üstünden ona baktı, masmavi gözleri merakla ışıldıyordu. Lidia birden kendisine bir şey sorulduğunun farkına vardı, karşılığında tek yaptığı boş bakışlar atmaktı. Ruhn'ın kollarına.

Lidia hafifçe öksürerek iki kupa aramaya başladı. "Morven, Asterilere ya da bana gelip burayı araştırmamız için bir neden vermedi. Her çağrıldığında geldi ve hiç sorgulamadan Asterilere hizmet etti. Rigelus onu hep mükemmel bir dalkavuk olarak gördü."

"Yani bu sisler hakkında ve Morven'in istediği zaman sislerin arkasına saklanması hakkında hiç konuşulmadı mı?" Alevler iyice tutuşunca Ruhn ayağa kalktı, geri çekilerek ateşi izlemeye koyuldu.

"Hayır" dedi Lidia. "Sanırım Rigelus sislerin Midgard'ın ve Feylerin büyüleyici bir gizemi olduğuna inanıyor. Bu dünyaya bir

parça kişilik katan bir şey. Morven ve ataları uslu durduğu için Asteriler onları kendi hallerine bırakmış.”

Ruhn ellerini siyah kot pantolonunun ceplerine soktu. “Galiba Cormac’la ilgili gerçek ortaya çıktıktan sonra, Asterilerin prensi isyancı olmaya teşvik eden şeyin ne olabileceğini görmek için Avallen’e gelmemiş olması beni şaşırtıyor.”

“Morven hızlıca Sonsuz Şehir’e koştu” dedi Lidia dişlerini sıkarak. “Oğlunu hemen evlatlıktan reddetti.”

“Doğru, babamla birlikte.”

Lidia dikkatle Ruhn’ın yüzüne baktı, saklamadığı acıya ve öfkeye. “Dün prens gibi davranman gerektiğini söyledimde...”

“Bunu kafana takma.”

“Ne tür canavarlarla karşı karşıya olduğunu biliyorum.” Lidia gözlerini Ruhn’ın kollarına indirdi, çocukluktan kalan yanık izleri büyük ölçüde kaybolmuştu ama birkaç pembe çizgi Pollux’un yaptıklarına rağmen hâlâ olduğu gibi duruyordu.

“Başımın çaresine bakabilirim” dedi Ruhn sertçe. Ardmdan çaydanlığı ateşin üzerindeki kancaya astı.

“Bakabileceğini biliyorum” dedi Lidia. Çaresizce kendini açıklamaya çalışıyordu. “Ben sadece... Senin ne kadar iyi olduğunu görebiliyorum Ruhn. Duygularını yüzünden belli ediyorsun çünkü Morven ve Güz Kralı’nın hissedemeyeceği duygulara sahipsin. Bunu sana karşı kullanmalarını istemiyorum. Canını nasıl yakabileceklerini anlamalarını istemiyorum.”

Ruhn yavaşça ona doğru döndü. O güzel mavi gözler şüpheli ama aynı zamanda da duygu doluydu. “Bu bir iltifat mı?”

Lidia hafifçe gülümseyerek çay poşetlerini bulabildiği en az tozlu iki kupanın içine bıraktı. “Bu bir iltifat.” Ruhn’ın gözlerine bakıp gülümsedi. “Uzatma işte.”

* * *

O gün yeni bir şey bulamadılar. Flynn ve Dec işi onlara yılmaktan memnun gibiydi çünkü yine gelmemişlerdi. Belki de

önemli bir işi halletmeye gitmiş ve mesaj atma ya da arama imkânı bulamadıkları için onlara haber verememişlerdi.

"Şunu dinle" diye seslendi Lidia. Ruhn sonsuz tarama işini bırakıp onun eski bir parşömen rulosunu açtığı yere gitti. Lidia'nın o gün ona nasıl baktığını, gözlerindeki ve kokusundaki arzuyu fark etmişti. Bu farkındalık aklını başından o kadar almıştı ki o mutfaktan bozma yerde ateşi güçlükle yakabilmişti.

Ama Lidia'yı koklamak, yüzünü boynuna gömüp yumuşak tenini yalamak için duyduğu isteği dizginledi. Lidia önünde duran parşömeni işaret etti. "Katalogda bu parşömenin başlığı *Toprak Büyüsünün Kökleri* olarak belirtilmiş."

"Yani?"

Lidia dudaklarını yana doğru büzdü. "Bence Flynn'in de Sathia'nın da Avallen'de olmaya dayanamaması oldukça ilginç."

"Bunun Asterileri yenmekle ne ilgisi var?"

"Toprak büyüsi hakkındaki ilk yazılara bir göz atmaya değer diye düşündüm, İlk Savaşlar'da ya da hemen sonrasında nasıl bir rol oynadıklarını görmek için. Bu bulabildiğim en eski parşömen."

Flynn gelmemek için tam da gününü seçmişti. "Ve?"

"Parşömen, Feylerin sahip olduğu toprak büyüsi hakkında bildiklerimiz dışında bir şey söylemiyor. Ama bu güce sahip olanların şehrin nereye kurulacağını belirlemek için öncesinde toprağı incelemeye gönderildiğinden bahsediyor. Sadece en uygun coğrafi alanı değil, büyüleri olanı da bulmak için. Bu kişiler toprağın içindeki, Midgard boyunca uzanan enerji hatlarını hissedebiliyormuş. Asterilere şehirlerini birkaç hattın birleştiği yerde, doğal güç kavşaklarında kurmalarını söylemişler ve Feylerin yerleşmesi için bu yerleri seçmişler. Ama Avallen'i sadece Feyler için seçmişler. Kendi özel, ebedi kaleleri olsun diye."

Ruhn biraz düşündü. "Tamam, Flynn ve Sathia buranın ölü ve çürümüş bir yer olduğunu söyleyerek..."

"Söyledikleri Avallen hakkında burada yazanlarla örtüşmüyor."

"Ama eski Feyler burada enerji hatları olduğu konusunda neden yalan söylesin?"

"Yalan söylediklerini sanmıyorum" dedi Lidia. Diğer masadaki haritaları, Dec'in bıraktıklarını işaret etti. "Bence ilk ziyaret ettikleri Avallen, tüm o enerji hatları ve büyüyle... gerçekten vardı. Ama sonra bir şeyler değişti."

"Bunu zaten biliyoruz" dedi Ruhn yavaşça. "Bir şeylerin değiştiğini."

"Evet" dedi Lidia. "Ama sis değişmedi. Bu kasten yapılmış olabilir mi? Sise dokunmazken diğer her şeyi değiştirmiş olabilirler mi... adalar yok olmuş, toprak çürümeye başlamış."

"Ama bu Feylere zarar vermekten başka işe yaramaz ki, onların ne kadar menfaatçi olduğunu hepimiz biliyoruz. Hiçbir güçten kendi istekleriyle vazgeçmezler."

"Belki de kendi istekleriyle olmamıştır" dedi Lidia dalgın dalgın. "Her ne olursa sisler onu Asterilerden gizledi."

"Sence saklamak istedikleri neydi? Neden kendi topraklarını çürümeye mahkûm ettiler?"

Lidia arkalarındaki katalogları işaret etti. "Belki de bunun cevabı oradadır."

Ruhn başını salladı. Yine de bu cevaba hazır olduklarından emin değildi.

* * *

Bryce Baxian'la birlikte ikinci bir nehrin kenarında durmuş, patikanın uzaktaki kısmını gözden geçirirken yıldızı da hafifçe parlayarak o tarafı gösteriyordu. Nehir geçidi o kadar dardı ki herkesi karşıya ışınlaması gerekecekti. Hortlaklar etraflarında fısıldaşmaya devam ederken yıldız ışığını sürekli açık tutuyordu.

Duvar resimlerinde şimdiye dek işe yarayacak bir şey bulamamışlardı. Ejderhaları öldüren Feyler, daireler çizerek dans eden Feyler, zaferlerinin tadını çıkaran Feyler. İşe yarar hiçbir şey yoktu. Hepsi göstermelik saçmalıklardan ibaretti. Bryce dişlerini sıkı.

"Danika da böyleydi" dedi Baxian, diğerleri duymasın diye alçak sesle konuşuyordu. "Kurtlara karşı. Çoğunun böyle olmasından nefret ediyor ve nasıl bu hale geldiklerini anlamak istiyordu."

Bryce Baxian'a döndü, yıldız ışığı nehrin ilerisini aydınlatırken biraz daha fazla parladı. Bryce tamamen Zebani'ye dönmüşce parlaklığı biraz azaldı. "Kurtlar genellikle Feylerden çok daha iyidir."

"Olabilir." Baxian Bryce'a baktı. "Peki ya kardeşin? Ya da Flynn ve Declan?" Başıyla bir arada oturan Sathia, Tharion ve Hunt'ı işaret etti. "Ya Sathia? Sence hepsi umutsuz vaka mı?"

"Hayır" dedi Bryce. Baxian bekledi. Bryce iç çekti. "Ayrıca diğer dünyada tanıştığım Feyler de o kadar kötü değildi. Farklı şartlar altında onlarla dost bile olabilirdim."

"Demek ki Feyler tabiatları gereği kötü değil."

"Elbette değil" diye tısladı Bryce. "Ama bu dünyadaki Feylerin çoğu..."

"Midgard'daki bütün Feyleri tanıyor musun?"

"Kolektif eylemlerine bakarak onlar hakkında yargıda bulunabiliyorum" dedi Bryce sertçe. "Saldırı esnasında insanları sokakta bırakmaları..."

"Evet, gerçekten iğrençti. Ama Holstrom emirlere karşı gelene kadar kurtlar da insanlara yardım etmiyordu."

"Ne anlatmaya çalışıyorsun?"

"Doğru bir liderle her şeyin değiştiğini."

Bryce bunu duyunca irkildi: *doğru lider*. Baxian devam etti, "Valbara Feyleri fazla yardımsever olmayabilir ama son beş yüz yıldır onları kimin yönettiğini bir düşünsene. Daha önce de uzun süre nasıl yönetildiklerini. Kurtlarla aynı. Kurtların lideri fena biri değil ama acımasız liderler silsilesinde tek bir iyi adamdan ibaret. Danika bunu değiştirmeye çalışıyordu, bu yüzden öldürüldü."

"Rigelus onu gerçek kimlikleri hakkındaki bilgiyi gizli tutmak için öldürdüklerini söyledi" dedi Bryce.

Baxian ona sert bir bakış attı. "Rigelus'un söylediği her şeye inanıyor musun? Ayrıca, neden iki sebepten ötürü de olmasın? Sırlarının açığa çıkmasını istemiyorlardı, evet ama aynı zamanda Danika'nın yaktığı umut ışığını da yok etmek istiyorlardı. Bu umut ışığı sadece kurtlar için değil, Midgard'ın tümü içindi. Her şey bambaşka olabilirdi. Daha iyi olabilirdi."

Bryce ağrıyan göğsünü ovuşturuyordu, yıldız ışığı alışılmadık derecede sönüktü. "Bu kesinlikle Danika'yı öldürmeleri için yeterli bir sebep."

Baxian'ın yüzü acıyla gerildi. "Öyleyse boşu boşuna ölmüş olmaması için bir şeyler yap Bryce."

Bryce yüzüne tokat yemiş gibi oldu. "Peki Feyleri kurtarmak için ne yapacağız?" dedi Bryce, "Onlara kişisel gelişim kitapları verip daire şeklinde oturarak duyguları hakkında konuşmaya mı teşvik edeceğiz?"

Baxian'ın yüzü kaya gibi sertti. "Bunun işe yarayacağını düşünüyorsan olabilir."

Bryce ters ters baktı. Ama sonra iç çekti. "Asteri belasından sağ salım kurtulursak bunu düşüneceğim."

"İkisi birbirine bağlı olabilir."

"Asterileri alt etmek için bir Fey ordusu toplamak gibi bir saçmalıktan bahsedeceksen..."

"Hayır. Kahramanlık filmi çevirmiyoruz." Baxian başını yana eğdi. "Ama üstesinden gelebileceğini düşünüyorsan..."

Bryce elinde olmadan güldü. "Elbette. Yapılacaklar listeme bunu da ekleyeceğim."

Baxian hafifçe gülümsedi. "Ben sadece Danika'nın da aynı şeyleri düşündüğünü bilmeni istedim."

"Keşke benimle bu konuda konuşsaydı." Bryce iç geçirdi. "Pek çok konuda konuşsaydı."

"İstedim" dedi Baxian usulca. "Bence sırtına o Boru'yu yaptırırken... belki seni de benzer bir yola çekmeye çalışıyordu."

"Her zamanki Danika işte."

"Sende bunu görebiliyordu... Feyler için ne kadar önemli olabileceğini." Baxian'ın sesi keder doluydu. "Böyle şeyleri sezme konusunda yetenekliydi."

Bryce Baxian'ın koluna dokundu. "İyi ki yanında sen vardın. İyi ki."

Baxian kederle gülümsedi. "Sen de hep yanıdaydın. Sandriel'i bırakmadığım için onunla olamıyordum, yanında onu koşulsuz seven biri olduğu için minnettarım."

Bryce'ın boğazı tıkanı. Öbür dünyada tekrar birleşeceklerine dair basmakalıp laflar edebilirdi ama... öbür dünya bir aldatmacaydı. Ayrıca Danika'mn ruhu çoktan gitmişti.

"Çocuklar" dedi Hunt diğerlerinin yanından, şimdi hepsi ayağa kalkmıştı. "Devam etmemiz gerek."

"Neden?" diye sordu Bryce Hunt'a doğru yürüyerek. Yıldız ışığı zayıfladı, sanki yanlış yöne gittiğini söylemek istiyordu. *Biliyorum* dedi Bryce sessizce.

"Büyülü Yıldız Doğan Prenses hepimize göz kulak olsa bile fazla oyalanmamalıyız" dedi Tharion göz kırparak. "Galiba hortlaklar için fazla kışkırtıcı olmaya başladık." Başıyla sislerin içinde güçlkle seçilen gölgeleri işaret etti. Tıslamaları öyle bir seviyeye varmıştı ki Bryce'ın kemiklerinde yankılanıyordu.

"Tamam" dedi Bryce, şeytani uğultu yüzünden kulaklarını tıkamamak için kendini zor tutuyordu. "Hadi gidelim."

"Bu verdiğin ilk akıllıca karar" dedi biri, boğuk erkek sesi arkalarındaki tünelden geliyordu.

Kaçacak bir yer yoktu, Morven sislerin içinden çıkarken durup tehlikeyle yüzleşmekten başka yapacak bir şey yoktu. Morven'in arkasından alev alev gözlerle Güz Kralı geliyordu.

İki Fey kralı yaklaştıkları sırada Hunt'ın şimşeği parmaklarında toplanıyor, saçlarının arasında dolanıyordu. Krallardan biri alevlere, diğeri ise gölgelere sarınmıştı. Hortlakların tıslaması ve pis kokusu yüzünden kralların geldiğini fark etmemişlerdi. Belki de Morven hortlaklara olay çıkarmalarını emretmişti, böylece Baxian'a bile duyurmadan gizlice yaklaşabilmişlerdi.

Hunt'ın şimşeği hale olmadan hükmettiği gücün yanında ancak bir kıvılcımdı ama bu pislikleri yakmaya yeterdi.

Güz Kralı gözlerini Bryce'a dikmişti, yüzünden nefret okunuyordu. "O dolabın beni durdurabileceğini mi sandın?"

Hunt'ın şimşeği cızırdayarak kollarına dolandı. Tharion'ın geçmek üzere oldukları nehrin suyundan bir su bulutu oluşturduğunu ve bulutu krallara doğrulttuğunu zar zor fark etti. Baxian'ın kılıcını çekerek hırladığını...

Bryce ciddiyetsiz bir tavır takınarak babasına döndü. "Micah'ı banyoya kapatmıştım, o yüzden dolabın sana uygun olduğunu düşündüm. Yine de itiraf etmeliyim ki orada biraz daha fazla kalacağını düşünüyordum."

Morven'ın gölgeleri zincirlerine asılan tazılar gibi kıvranmaya başladı. "Hükümdarı tehdit etmenin sonuçlarıyla yüzleşmek için bizimle birlikte şatoma geleceksiniz."

Bryce güldü. "Sizinle hiçbir yere gelmiyoruz."

Morven gülümsedi, gölgeleri hareket etmeyi bıraktı. "Bence geleceksiniz."

Karanlık, kabuk bağlamış eller gölgelerin içinden Flynn ve Dec'i çıkardı. İkisi de kurtulmak için çırpınıyordu ama hortlaklar bırak-

madı. Yaratıkların sadece elleri görünüyordu, vücutlarının geri kalanı gölgelerin içine gizlenmişti, sanki Bryce'ın yıldız ışığına bu kadar yakın olmaya dayanamıyorlardı.

Sathia yaşadığı şok yüzünden hafif bir ses çıkardı. Ama Hunt buyurur gibi sordu. "Ruhn nerede?"

"O hain sürtükle oynamakla meşgul" dedi Morven. "Yeğenlerimin bu aptalları kaçırdığını bile fark etmedi."

Hunt zihninde iki ses duydu. *Seni öldüreceğiz, sonra eşini hamile kalana kadar...*

Aniden yıldız ışığı parladı ve sesleri sustururken iki kralın arkasında gizlenen Canı İkizler'i ortaya çıkardı. Dec ve Flynn'den birkaç adım uzaktaydılar, hortlaklara ikisini tutmalarını emrediyormuş gibi görünüyordular.

Bryce, Güz Kralı'nın mavi-sarı alevlerine ve Morven'in gölgelelerinin zifiri karanlığına karşı beyaz bir ışık saçıyordu. "Ne istiyorsunuz?"

Flynn ve Dec ağlamaklı sesler çıkarıyordu. Hortlakların elleri hareket etmediği halde arkadaşlarının burnundan kan geliyordu. Kanlar yere damlıyordu.

Seamus ve Duncan gülümsedi. Bu iki pislik Dec ve Flynn'in zihnine her ne yapıyorsa...

Morven, "Seni hain" dedi Bryce'a sertçe, gölgeleri yine saldırma-ya hazırlandı. "Babanın notlarıyla beni kandırabileceğini sandın. Onu bir şekilde etkisiz hale getirmeseydin o pis ellerini defterine sürmene asla izin vermezdi. Hemen gidip ne olduğunu araştırdım."

Bryce esniyormuş gibi yaparken Hunt ağzı açık bakakaldı. "Hata etmişim. Bu pisliğe karşı üstünlük sağlamak istersin sanmıştım." Başparmağıyla Güz Kralı'nı gösterdi. "Ama onun yardımı olmadan notlardaki yazıları anlamayacak kadar aptal olduğunu hesaba katmamışım."

Hunt içinde bulundukları tehlikeye rağmen gülmemek için kendini zor tuttu. Morven'in öfkeli bakışları biraz fazla zorlamaydı, Bryce'ın onu can evinden vurduğu açıktı. Güz Kralı sinirli bir halde kızına baktı.

"Bırakın onları" dedi Bryce. "Sonra da yetişkinler gibi konuşalım."

"Şatoma döndüğün zaman bırakılacaklar" dedi Morven.

"Öyleyse onları hemen öldür çünkü sizinle gelmiyorum."

Flynn ve Dec şaşkınlıkla baktı ama hortlaklar onları sıkıca tutuyordu. Morven cevap vermedi, gölgeleri bile kıpırdamamıştı. Cani İkiizler ise Bryce'a bakıyordu, dövüşmeye hazırlardı.

Gelin bakalım pislikler demek istedi Hunt. İkiizler ona ters ters baktığında düşüncelerini okuduklarından şüphelendi.

Bryce yine de Morven'a dönüp alay eder gibi gülümsedi. "Ama onları öldürmeyeceğini biliyorum. Damızlık olarak çok kıymetliler. Zaten asıl mesele de bu değil mi? Üreme."

Güz Kralı parmak uçlarında kıpkırmızı alevler oynadığı halde sakın bir sesle cevap verdi. "Feyler gücümüzü ve doğuştan sahip olduğumuz hakları korumak zorunda. Kraliyet soyu sizin neslinizle zayıflayıp güç kaybediyor."

"Cormac iradesizliğiyle bunu kanıtladı" dedi Morven sertçe. "Soyumuzu güçlendirmek için elimizden gelen her şeyi yapmak zorundayız."

"Cormac sizin hiç olamayacağınız kadar iyi bir savaşçıydı" dedi Tharion sertçe. Yarattığı su bulutu incelik bir iğne gibi sivrildi. Önüne geçen kişinin yüzünde bir delik açabilirdi.

"Ne yazık ki evliyim" dedi Bryce. "Hem sizde boşanmak yasak."

Morven alaycı alaycı güldü. "Üreme uğruna bazı istisnalar yapılabilir."

Hunt'ın içi kükreyen bir öfkeyle dolmaya başladı.

"Üreme hakkındaki bu konuşmalar bana çok tanıdık geliyor" dedi Bryce tekrar esneyerek. "Bu Fey Kralı, Fey Kraliçesi'ne karşı olayı düşünüyorum. Sanki tarih tekerrür ediyor." Yüzünü buruşturarak düşünüyormuş gibi yaptı. "Ama..." Hafifçe Doğrucu'nun sapma vurdu. "Bu kez bazı şeyler farklı olabilir." Hunt, Yıldız Kılıcı'nın yanıt verir gibi hafifçe uğuldadığına yemin edebilirdi.

"O kılıç ve bıçağı taşıyarak halkımızın şerefine ve tarihimize leke sürüyorsun" dedi Morven.

"Bunu da taşıdığımı unutma" dedi Bryce elini kaldırarak. Elinden saf ve yoğun bir ışık yaylıyordu.

"Işıkla gerçek karanlığı yenebileceğini mi sanıyorsun?" diye sordu Morven öfkeyle, gölgeler arkasında siyah bir dalga halinde havaya yükseldi. Derin, boğucu ve... ruhsuzdu.

Hunt şimşegini yeniden topladıktan sonra bir zincir gibi bileğine ve koluna sardı. Zinciri sadece bir kez harekete geçirdiğinde Flynn ve Dec'i tutan hortlakları yakacak, bu savaştaki iki müttefikini serbest bırakacaktı...

Ama Güz Kralı dikkatle onun parmağından sızan ışığa baktı. Alevleri söndü. Yüzünde keyiften ya da öfkeden eser kalmamıştı. Morven'a fısıldadı. "Kaç."

"Bu verdiğin ilk akıllıca karar" dedi Bryce alay ederek.

Yakıcı bir ışık huzmesi elinden tavana fırladı.

Ardından hepsinin üstüne taşlar yağmaya başladı.

* * *

Ruhn gidip bütün gün ortada görünmeyen arkadaşlarına bakmaya karar vermişti, o akşam arşivden çıkarken niyeti de buydu ama kendini Lidia'yla birlikte odalara doğru ilerlerken buldu.

Lidia, "Bunun alışılmadık bir durum olduğunu biliyorum" dedi Ruhn'ın kapısına vardıklarında. "Ama bugün seninle birlikte çalışmak hoşuma gitti."

Ruhn kısa bir süre duraksadı, ardından yutkunarak cevap verdi. "Sonunda... kendin olmak güzel olmalı. Olduğun gibi."

"Biraz karışık" dedi Lidia sessizce.

Söylemek istediği bir şey daha varmış ama nasıl söyleyeceğini bilemiyormuş gibi yerinde hareket etmeye başladı. Ruhn da ona bir iyilik yapmaya karar verip, "Odama gelmek ister misin?" diye sordu. Lidia'nın bir kaşını kaldırdığını görünce ekledi. "Biraz konuşuruz."

Dudakları yukarı kıvrılırken başıyla onayladı. Ruhn kapıyı açıp Lidia'nın girmesi için kenara çekildi. Ateşin önündeki yıpran-

miş koltuklara oturdular. Lidia bir anlığına gözlerini alevlere dıkti, sanki alevler onunla konuşuyordu.

Ruhn tam bir içki teklif edecekti ki, "Hayatımdaki her şey çok kaşık" dedi Lidia. "Tüm ilişkiler, gerçek olanlar da sahteleri de... bazen ikisini birbirinden ayıramıyorum bile." Sesi yumuşak ve üzgün çıkıyordu. Ve son derece bitkin.

Ruhn boğazını temizledi. "Sen ve ben..." *Seviştiğimizde.* "Birlikte uyuduğumuzda, kim olduğumu biliyordun. Yani kod adımın ötesinde."

Lidia gözlerine baktığında içinde alevlerin yandığını fark etti. "Evet."

"Bu senin için işleri zorlaştırdı mı?"

Lidia karşılarındaki alevler gibi sapsarı gözleriyle ona bakmaya devam ediyordu. Ruhn'ın kalbi deli gibi atmaya başladı. "Hayır. Şok olmuşum ama hiçbir şeyi zorlaştırmadı."

"Şok mu olmuşun?"

Lidia eliyle Ruhn'ı işaret etti. "Sen... olduğun için."

"Peki bu... kötü bir şey mi?"

Lidia gülmemeye çalıştı, bu hali Gün'e o kadar benziyordu ki Ruhn'ın soluğu kesildi.

"Sen küstah, eğlence düşkünü bir prensin. Her yerinde piercing'ler ve dövmelemler var. Seni bir isyancı olarak düşünemedim."

"İnan beş yıllık planımda isyancı olmak yoktu."

Lidia yine güldü, kısık sesi doğruca Ruhn'ın aletine ulaşp onu sıkıca sardı. Sesiyle bunu hep yapıyordu. "Neden böyle bir riske girdin?"

"İlk başta mı?" Ruhn omuz silkti, vücudunu saran şehveti bastırmaya çalışıyordu. "Cormac bana şantaj yapmıştı. Zihin okuma yeteneğimi babama söylemekle tehdit etmişti. Ama sonra bunun... yapılacak en doğru şey olduğunu fark ettim."

"Ajan Gümüşyay'ı çok özleyeceğiz. Şimdiden özlüyoruz."

"Demek Cormac'ı tanıyordun."

"Hayır ama Ophion için ve savaşın ortasında kalan insanlar için neler yaptığını biliyordum. İyi bir adamdı." Lidia kapalı kapıya bir bakış attı. "Babası onun gibi bir oğlu hak etmiyordu."

Ruhn başını salladı.

Lidia dikkatle ona baktı. "Baban da... senin gibi bir oğlu hak etmiyor."

Bu sözlerin onu etkilememesi gerekiyordu, özellikle de söyleyen kişi Lidia olduğu için. Fakat sesinde duyduğu içtenlik soluğunun kesilmesine sebep olmuştu.

"Okyanus Kraliçesi'yle ilişkini sorabilir miyin?" diye sordu Ruhn.

Lidia dişlerini sıkı. "Onunla anlaşma yaptığımda çok gençtim ve korkuyordum. Ama bugün olsa yine aynısını yapardım. Oğullarım için."

"Ne oldu peki?" Ruhn, Lidia'nın gözlerine baktı. "Beni ilgilendirmedigini biliyorum ama..."

"Babaları Pollux değil." Ruhn rahat bir nefes aldı. "Şey..." Lidia konuşmakta zorlanıyordu. "Güçlü bir geyik şekil değiştiren soyundan geliyorum. Bazı ritüellerimiz vardır. Gizli ve eski ritüeller. Sizin tanrılarınıza tapmıyoruz. Bizim tanrılarımızın bu dünyadan daha eski olduğunu düşünüyorum ama bunu doğrulamış değilim."

"Tahmin etmeme izin ver: gizli bir seks ritüeline katıldın ve hamile kaldın."

Lidia gözlerini kocaman açtıktan sonra bir kahkaha attı, bu kez derinden gelen bir sesle gülmüştü. "Aslında evet. Aldosian Ormanlarının derinlerinde bir üreme ritüeliydi. Ailemin dişileri arasından seçilmiştim. Başka bir aileden de bir erkek seçilmişti. İkimiz de birbirimizin kimliğini bilmiyorduk, ailelerimiz de bilmiyordu. Her şey çok çabuk oldu. Pek ilginç de değildi, üreme büyü-sü diye bir şey varsa da ne olduğunu bilmiyorum."

"O zamanlar Pollux'la birlikte miydin?"

"Ruhn..." Lidia ellerine baktı. "Babam beni üç yaşımıdayken annemden aldı. Beni aldığını hatırlıyordum ama o sırada neler olduğunu anlamıyordum. Her şeyi sonradan öğrendim, yeterince

büyüdüğümde babamın güce susamış bir canavar olduğunu fark ettim. Ondan bahsetmeye bile değmez. Ancak beni almasına izin verdiği için hep annemi suçladım. Onun da tıpkı babam gibi olduğunu duyunca üzüleceğini umut ederek babamın küçük چراغı haline geldim.”

Lidia hafifçe iç çekti. “Eğitim aldım, planlar yaptım ve Sandriel’in triarii’sine girdim. Bu, ailem için büyük bir onurdu. Babam ritüel için beni seçtiğinde on yıldır Sandriel’in yanındaydım. İnsanları konuşturmakta usta olmuştum. Pollux’la cilveleşiyorduk ama henüz onu yatağıma almaya karar vermemiştim. Böylece ritüele katıldım.”

Ruhn kıpırdayamıyordu, istese bile konuşamıyordu.

“Birkaç hafta sonra hamile olduğumu anladım. Kutsal bir ritüelden doğacak bebek için kutlama yapılması gerekiyordu. Hemen babama koşup güzel haberi vermeliydim ama yapmadım. Hayatımda ilk kez tereddüt etmişim. Babama söyleyememe sebebi de bilmiyordum. Karnumdaki bebeği, o çocuğu babama verdiğimi düşününce... yapamadım.”

Ufak bir saç tutamını kulağının arkasına yerleştirdi, bu her zamanki kendinden emin tavırlarıyla ters düşen bir huzursuzluk belirtisiydi. Ruhn elini Lidia’nın omzuna koymamak için kendini tuttu.

“Birkaç gün içinde Pollux’un ya da diğerlerinin –Athalar da o zaman hâlâ bizimleydi– kokumdan hamile olduğumu anlayacağını biliyordum. Ben de kaçırılmışım gibi yapıp ortadan kayboldum. Her şeyi beni Ophion kaçırmış gibi tezgâhladım. Nereye gideceğimi bile bilmiyordum. Ama bebekleri düşünmeden duramıyordum. Artık ikiz olduklarını anlamıştım ve onları babamın eline düşmekten nasıl kurtaracağımı bilmiyordum. Sandriel’in eline düşmekten. Aslında ne tür canavarlara hizmet ettiğimin farkındaydım. Başından beri farkındaydım. Onlar gibi olmak istemiyordum. Sadece bebekler için değil, kendim için de. Bu yüzden kaçtım.”

“Okyanus Kraliçesi seni o zaman mı buldu?” Ruhn’ın sesi boğuk çıkıyordu.

"Ben onu buldum. Soluklanmak için durduğumda sorgu esnasında bazı isyancıların söylediklerini hatırladım. Okyanusun onlara yardım ettiğini söylemişlerdi. Bu ilgimi çektiği için şansımı denemeye karar verdim. Bilinen bir isyancı üssüne gidip teslim oldum. Beni okyanusa götürsünler diye yalvardım."

Ruhn, Lidia'nın o anda -çocuklarının hayatı tehlikede- neler hissettiğini hayal dahi edemiyordu.

"Üst kademe komutanları durumu anladı ve beni *Derinlik Bombacısı*'na bindirdi. Okyanus Kraliçesi bana kollarını açtı ama bir şartı vardı. Gemisinde kalıp bebekleri doğurabilirdim ve bir müddet orada barınabilirdim. Ama hem beni koruması karşılığında, hem de çocuklarımı korumaya devam etmesi için... geri dönmek zorundaydım. Geri dönüp sorguya çekildiğimi ve iki yıldan fazla esir tutulduğumu söyleyecektim. Asterilerin gözüne girecek, güvenini kazanacaktım. Edindiğim her bilgiyi Ophion'a, dolayısıyla da Okyanus Kraliçesi'ne iletecektim."

"Ve oğullarını göremeyecektin."

"Hayır. Oğullarımı bir daha görmeyecektim. En azından Okyanus Kraliçesi görmeme izin verene kadar."

"Bu çok korkunç."

"Oğullarımın güvende olması içindi."

"Ve kraliçeye hizmet etmen için."

"Evet. Yine de karşıma çıkan isyancıları kurtarmaya çalıştım."

"Onları kurtarmak senin fikrin miydi, yoksa bunu Okyanus Kraliçesi mi istedi?" Ruhn soruyu sorana kadar Lidia'nın vereceği cevabın ne kadar önemli olduğunun farkında değildi.

"Dediğim gibi, artık gözüm açılmıştı. Sorgucu ve sadık hizmetkâr rolünü oynamak zorunda olsam da hasarı en aza indirmek için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Bazı ajanlar çözülecek gibi oluyor, hayati sırları ortaya dökmeye kalkıyordu. Onları öldürmek zorunda kalıyordum. İşkence sırasında 'kazalar' oluyordu. Ama acı çekmeden ölmelerini sağlıyordum. Direnenleri ya da bir şansı olanları... dışarı çıkarmaya çalışıyordum. Bazen işe yaramıyordu."

"Sofie Renast gibi."

"Sofie Renast gibi" dedi Lidia usulca. "Sofie'nin boğulmasını istememiştim. Bir zamanlama hatasıydı... hâlâ kendimi suçluyorum."

Ruhn, Lidia'nın elini tuttu... yavaşça, dokunmasına izin verdiğinden emin olarak. "Döndükten sonra ne oldu?"

"Pollux bana olan duygularını itiraf etti. İki yıldır deli gibi beni aradığını ve bulmak için sayısız isyancıyı öldürdüğünü söyledi. Eski Lidia olsa onunla yatarı. Bu sayede kimsenin benden şüphelenmeyeceğini biliyordum. Gerisini zaten biliyorsun."

Lidia başını kaldırıp Ruhn'ın gözlerine baktı. "Gördüğün gibi pek de masum değilim. Oğullarım olmasaydı çok rahat herkesin sandığı gibi biri olabilirdim, bunun yanlış olduğunu fısıldayan o cılız sesi sonsuza dek görmezden gelebilirdim."

"Kendimi çok yalnız hissetmiş olmalısın" dedi Ruhn.

Ruhn'ın gösterdiği anlayış karşısında şaşırarak Lidia'nın gözleri ışıldadı. Bu Ruhn'ı utandırdı. "Sonra sen geldin" dedi Lidia. "Bu neredeyse beceriksiz, pervasız ajan geldi."

Ruhn hafifçe güldü.

Lidia gülümsedi. "Ve beni gördün. İlk kez beni gördün. Kimseyle konuşmadığım şeyleri seninle konuşabiliyordum. Bana yaşadığımı hatırlatıyordun. Uzun zamandır böyle hissetmemiştim."

Ruhn dikkatle Lidia'nın yüzünü inceledi. Göz alıcı güzelliğin altında yanan ruhu gördü.

"Bana öyle bakma" diye fısıldadı Lidia.

"Nasıl?"

Ama Lidia başını iki yana sallayarak ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü.

Ruhn elini kapının koluna atmadan ona yetiştirdi. "Lidia."

Lidia durdu ama ona bakmadı.

Ruhn elini onun yanağına koydu. Nazikçe yüzünü kendine çevirdi. Teni öyle yumuşak, öyle sıcaktı ki. "Lidia" dedi boğuk bir sesle. "Kim olduğunu öğrenince... kafam çok karıştı. Hem Geyik,

hem Lidia... hem de Gün olduğunu öğrenince. *Benim Gün'üm. Ama şimdi..."* Yutkundu.

"Şimdi?" Lidia bakışlarını Ruhn'in dudaklarına dikti.

Bu bakış karşısında Ruhn'in aleti sertleşti. "Benim olduğun müddetçe kim olduğun artık umurumda değil" dedi neredeyse boğuk bir sesle. Lidia şaşkınlıkla gözlerine baktı. "Çünkü ben seninim Gün. Gerçekten seninim."

Lidia ağlamaya başladı. Ruhn onu ağlarken görmeye, duyduğu rahatlamaya ve sevince dayanamıyordu. Başını eğip dudaklarını Lidia'nın kılere doğru uzattı.

Öpüşmeleri hiç de nazikçe başlamamıştı, ağızları olabildiğince açıktı. Dişleri çarpışıyor, dilleri birbirine dolanıyordu. Ruhn boynundan tutup onu kendine çekerek göğsüne yasladi.

Evet, evet, evet.

Elini poposuna atıp sıkıştığında Lidia'nın boğazından bir inilti koptu. Ama dudaklarını Ruhn'in ağzından çekti. "Ruhn."

Ruhn durdu. "Ne oldu?" Durmasını istiyorsa dururdu. Lidia ne isterse onu yapardı.

Ruhn göğüs kaslarında gezinen parmaklarla ürperdi. "Emin misin?" diye sordu Lidia.

Ruhn, "Evet" diye fısıldadı Lidia'nın altdudağını hafifçe ısırarak. Onu yatağa götürüp yatırdı. Lidia parmağını eskiden dudak halkasının olduğu yerde gezdirdi. Sonra da kaşındaki halkanın olduğu yerde.

"Seni öyle görmeye dayanamıyordum" diye fısıldadı dudaklarını Ruhn'in kaşına bastırarak. "Dayanamıyordum..." Titremeye başladığında Ruhn ona sıkıca sarıldı.

"Buradayım" dedi. "Başardık."

Lidia daha çok titremeye başladı, sanki yaşadığı ve yaptığı her şey artçı şoklar gibi bedeninden ayrılmaya başlamıştı.

"Buradayım" dedi Ruhn tekrar, başını eğip Lidia'nın boynunu öptü. "Buradayım." Kulağının altını öptü. Lidia ellerini kaldırıp sırtından aşağı kaydırıldı. Titremesi geçmişti. "Buradayım" dedi Ruhn boynunun alt kısmını öperek. Lidia'nın üstündeki tulumun fermuarını indirdi.

Lidia'nın içinde sutyen yoktu. Dolgun pembe göğüsleri avuçlarına yerleşmişti. Ruhn kendinden geçerek başını eğip memelerinden birini emmeye başladı.

Lidia sertçe iç çekti. Ruhn'ın aleti çıkan sesi duyunca yanmaya başladı. Dişlerini göğüs ucuna sürterek hafifçe ısırdı.

Lidia'nın elleri belinden ön tarafa doğru kaydı ve... Hayır, şimdi olmazdı. Ruhn önce keşfetmek istiyordu. Ağzını leziz memesinden çekmeden Lidia'nın bileklerini tek eliyle tutup başının üstüne kaldırdı ve bacaklarının arasına iyice yerleşti.

Lidia irkildi.

Bu çok belli belirsiz bir hareketti ama yine de hissetmişti. Lidia'nın vücudu hafifçe gerilmişti. Ruhn durup başını kaldırarak ona baktı. Bakışlarını yukarıda sabitlediği ellerine çevirdi...

Adi pislik.

Lidia'yı hemen bıraktı.

Onu gebertecekti. Bu irkilme için, Lidia'nın canını yaktığı için Pollux'u paramparça edecek ve o beyaz kanatlarındaki tüyleri tek tek yolacaktı.

Lidia'nın bakışları yumuşadı. Ellerini onun yanaklarına koyup fısıldadı. "Sadece eski bir anı."

Olmaması gerken bir anı. Pollux'un eseri olan bir anı.

"Ruhn."

Ruhn, Lidia'nın ellerini tutup nazikçe ikisine de birer öpücük kondurdu. Sonra öpmeye devam ederek ellerini onun göğsüne, kalbinin üstüne koydu.

Lidia bir kez daha, "Ruhn" diye seslendi. Ama Ruhn sadece onun yanına uzandı ve bir kolunu beline sardı.

"Bu gece yanımda kal" diye fısıldadı Ruhn. Bir gölge filizi şamdanların etrafında dolaşıp mumları söndürdü. "Seks yok. Sadece... yanımda kal."

Karanlıkta Lidia'nın ona baktığını hissedebiliyordu. Ama sonra Lidia hareketlendi ve soyunurken açılan fermuarın sesi duyuldu. Ruhn da pantolonunu çıkarıp battaniyenin altına girdi.

Ardından Lidia'nın sıcak, yumuşak ve dolgun vücudu bedenine dolandı.

Onun içine girmeyi o kadar istiyordu ki dişlerini sıkmak zorunda kaldı ama kokusu onu yatıştırdı. Kendine getirdi. Elini Lidia'nın çıplak beline kaydırarak onu kendine çekti, Lidia'nın memeleri göğsüne yaslanmıştı. Elini aşağıya, kalçalarına doğru kaydırdı. Hafifçe dönse o bacakların arasına yeniden yerleşebilecek durumdaydı.

Ama mesele seks değildi. Solukları düzene girip yarı karanlıkta birbirlerine baktıkları sırada Ruhn kendini hiç bu kadar açığa çıkmış hissetmemişti.

Sonunda Lidia'nın gözleri kapandı. Solukları derinleşti.

Ama Ruhn uyumadı. Lidia'ya sıkıca sarıldı, şafak sökene kadar da bırakmadı.

* * *

Kaya, ışığın kestiği yerden parçalanırken, "Lazer mi o?" diye bağırdı Tharion. Göçük şimdi iki Fey kralıyla, Flynn ve Dec'le, Cani İkizler'le bağlantılarını kesmişti. Bir sürü hortlak da onların arasındaydı. Bryce sertçe emir verdi. "Nehre!"

"Ne?" diye bağırdı Hunt ama Bryce çoktan karanlık nehre doğru koşmaya başlamıştı.

"Suya atlayın" diye seslendi Bryce. Yıldız ışığı her adımunda bir aşağı bir yukarı sallanıyordu.

"Bizi karşıya ışınl!" dedi Hunt. Flynn ve Declan göçüğün diğer tarafında kalmıştı, onları kralların ve ikizlerin yanından nasıl uzaklaştıracaklarını bulmaları gerekiyordu.

Bryce, "Hemen atlayın" diye emretti ve hiç beklemeden nehrin kıyısına doğru koştu. Hunt onu yakalamaya, bu deliliğe engel olmaya çalıştı...

Bryce atladı. Nehrin sularına dalmıştı. Hunt yıldız ışığının sanki bu kararı onaylıyormuş gibi daha güçlü parladığına yemin edebilirdi.

Sonra Bryce'ın göğsündeki ışık söndü.

Birdenbire karanlık çöktü, şimdi etrafı sadece Hunt'ın şimşegi aydınlatıyordu. Hortlaklar tıslayarak yaklaştırmaya başladı, sanki kayaların içinden çıkıyorlardı.

Tharion, "Nehre" diye bağırarak Sathia'yı tutup koştırmaya başladı. Ardından suya atladı ve Sathia da onun peşinden sürüklenerek suya düştükleri sırada bir çığlık attı. Nehrin gürültüsü -ve çığlığı-onları anında yuttu.

Gerçekten de başka bir seçenek yoktu. Hunt, Baxian'ın gözlerine baktığında onun da kızdığını anladı. Kralları alt edebilirlerdi. Bryce da bunu biliyordu. Yine de...

Bryce bir göçük oluşturmıy, kralları öldürmek yerine göçüğün ardına hapsetmeyi, karşıya ışınlanmak yerine nehre atlamayı seçmiş ve... nedenini ona söylememiştir. Buna aralarındaki atışma sebep olmuştu. Ona söylememesi eşinin artık ona güvenmediği anlamına geliyordu ve Hunt'ın bunu nasıl düzeltebileceğine dair hiçbir fikri yoktu.

"Athalar" diye hırladı Baxian. "Kendine gel!"

Hunt gözlerini kırıştırdığında sersemleyerek olduğu yerde donup kaldığını fark etti. Baxian'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Utancından sıyrılıp kendine geldi. Çok sinirlenmişti ama Bryce bir şey yapıyorsa, kesinlikle bir sebebi vardı.

Hunt, Baxian'ın peşinden gelip gelmediğine bakmadan kanatlarını sıkıca toplayıp suya atladı.

Hunt, Bryce'in yıldızıyla hafifçe aydınlanan karanlık kıyıya çıkarken soğuktan titriyor, dişleri birbirine vuruyordu.

Hızla akan sularda baş döndürücü bir yolculuktan sonra nehir durulmuş ve sularını bir gölete boşaltmıştı, tek kaçış yolu göletin etrafındaki küçük kıyıydı. Tharion çoktan Bryce'in yanına varmıştı, tir tir titreyen Sathia da ikisinin arasında duruyordu. Baxian ise Hunt'ın biraz gerisinden kıyıya yeni çıkmıştı, siyah kanatları kayarın üstünde sürükleniyordu.

Hunt kızgınlıkla söze girdi. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

"Bunu daha sonra konuşalım Athalar" diye mınıldandı Bryce. Arkasını dönüp kayaların oluşturduğu kemere baktığında uzakta bir tünel olduğunu gördü. Yıldızı şiddetle parlıyor, nehrin yukarısında olduğundan daha güçlü bir ışık yayıyordu.

"Hayır, şimdi konuşacağız" dedi Hunt ayağa kalkarak. Çizmelerinden sular fışkırıyordu, ıslak kanatları çok ağırlaşmıştı. "Bu işte birlikte olduğumuzu, kararları beraber vereceğimizi söyledikten sonra böyle bir şey yapmanın sebebi nedir?"

Bryce hızla ona doğru dönerek dişlerini gösterdi. "Eh, birinin liderlik etmesi gerekiyor."

Hunt biraz daha sinirlendi. "Bu da ne demek oluyor?"

"Korkumun ve vicdan azabımın beni yutmasına izin vermiyorum demek oluyor." Diğerleri biraz ileride sessizce duruyordu. "Bunların hepsini bir kenara bırakıp yapılması gereken şeye odaklanıyorum demek oluyor!"

"Ben odaklanmıyor muyum?" Hunt kollarını açıp içinde bulundukları mağarayı işaret etti. Şimşek ellerinde titreşiyordu. "Buradayım, öyle değil mi?"

"Burada olmayı istiyor musun ki?" Bryce'ın sesi kayalarda yankılandı. "Çünkü doğabilecek sonuçlardan duyduğun korku Asterileri yenme arzunu gölgede bırakıyormuş gibi görünüyor."

"Evet" diye hırladı Hunt, kelimelerin ağzından dökülmesine engel olamıyordu. "Ölürsek özgürlüğün tadını çıkarmamız zor olacak."

"Hayatımın geri kalanını gerçeği bildiğim halde hiçbir şey yapmadan geçirmektense, Asterileri alt etmeye çalışırken ölmeyi tercih ederim."

Hunt başının uğultusundan Bryce'ı güçlükle duyuyordu. "Sevdiklerimiz de ölecek. Bu riski göze almak istiyor musun? Anneni ve babanı riske atmaya hazır mısınız? Cooper'ı? Syrinx'i? Fury ve June'u. İşkence altında öldürölmelerini istiyor musun?"

Bryce kaskatı kesildi, vücudu öfkeden titriyordu.

Hunt derin bir nefes alıp kendini topladı ve kanatlarındaki suları silkeledi. "Bak, özür dilerim." Derin bir nefes daha aldı. "Kavga etmenin sırası değil, biliyorum. Tüm bunlar büyük bir hata olabilir, tanıdığımız herkesin ölümüne neden olabilir ama... razıyım. Arkandayım. Söz veriyorum."

Bryce gözlerini kırpıştırdı. "Benim için yeterli değil" dedi usulca. "Sadece razı olman yeterli değil."

"Öyleyse bu duyguya alış" dedi Hunt.

"Kendine gel *Umbra Mortis*." Bryce öfkeyle sisli karanlığa daldı, yıldızı yolu aydınlatıyordu.

Tharion usulca, "Off" dedi Sathia ve Baxian'a. Ancak Hunt gülümsemedi ve her yere sular saçarak Bryce'ın peşine düştüler.

Baxian, "Burada bir tünel olduğunu nereden bildin?" diye sordu Bryce'a. Boğucu sisle birlikte mağarayı dolduran gerilimi dağıtmaya çalışıyordu.

"Çünkü buraya daha önce gelmiştim" dedi Bryce, sesi hâlâ biraz boğuk çıkıyordu.

Hunt'ın öfkesi büyük ölçüde geçmişti. Fakat şimdi de Bryce'ın nehirde kafasını vurduğundan şüpheleniyordu, özellikle de şimdi karşılarında yekpare kayadan oluşan bir duvar olduğu için.

Bryce bir elini duvara koydu. Avucunun altında kemerli bir geçit açıldı. Yıldız ışığı parladı, duvarı ve üçgen kapıyı çevreleyen resmi aydınlatı.

Sekiz köşeli bir yıldız. Bryce'ın göğsündeki yıldızın aynısı.

Bryce, "Bu mağaralar" dedi özellikle Hunt'a bakmadan. "Feylerin dünyasında girdiğim mağaraların neredeyse aynısı." Yıldız kapısından içeri doğru bir adım attı. "Oradaki nehir, mağaraların içinden akarak kestirmeler oluşturuyordu. Solucan ise yarıma za sinsice sokulmak için onları kullanıyordu. Ama yıldızım şimdi olduğu gibi, normalden daha parlak bir ışık saçarak hangi yoldan gitmemi istediğini gösteriyordu. Feylerin dünyasındaki nehirlerden birini işaret etti. Onu dinleyip nehre atladım, akarsu da beni bir geçitten geçirip Silene'in gerçeğini öğrenmem için olmam gereken yere götürdü. Şimdi de nehrin aşağısına döndüğüm zaman yıldızım daha güçlü parlıyordu. Bu nehrin başka bir geçide açıldığını düşündüm. Belki de gerçeğin başka bir parçasını saklayan bir yer vardı. Asterilere karşı işimize yarayabilecek bir gerçeğin bulunduğu bir yer."

"Çılgınca bir mantık yürütme" dedi Tharion. "Peki Flynn ve Dec ne olacak? Hâlâ Güz Kralı'nın, Morven'in ve Cani İkizler'in elindeler, o lanet olası *hortlakların* elindeler..."

"Onun da sırası gelecek." Bryce belindeki Doğrucu'yu düzelterek sakince karanlığın ve girdaplar çizen sisin içine yürüdü. "Ama şimdi değil."

Bryce'ı takip etmekten başka şansları yoktu. Baxian, "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Hunt'a, sesi neredeyse hüzünlü çıkıyordu.

Hunt kalan öfkesini de bir kenara bırakıp gözlerini eşine dikti. "Sanırım yakında öğreneceğiz."

* * *

Flynn ve Dec ertesi sabah kahvaltıda da görünmedi. Ruhn şatoyu ve bahçeleri hızlıca aradı ama ikisinden de hiçbir iz yoktu. Cani İkizler de görünmüyordu. Sadece birkaç Fey soylusuyla, onu gördüğünde dudak bükmeyle selam vermek arasında kararsız kalan hizmetkârlarla karşılaştı. Onları görmezden gelip telaşa odasına geri dönerken Lidia'nın odadan çıktığını gördü.

Lidia yüzüne baktığında bir şey olduğunu anlayıp sordu. "Ne oldu?"

Ruhn anlamasına şaşırmadı, yetişkinlik hayatı boyunca insanları okuma konusunda ustalaşmış olmalıydı. Hayatta kalması buna bağlıydı.

Bıçaklarının yerlerinde olup olmadığını kontrol ederek, "Flynn ve Dec... Burada olduklarını sanmıyorum. Sinsi kuzenlerim de ortada yok. Morven da" dedi.

Lidia'nın bakışları keskinleşti. "Arada bir bağlantı olmayabilir."

"Hayır. Arkadaşlarım beni bırakıp gitmez." Ruhn'ın kafası Lidia'yla ve ona duyduğu arzuyla öyle doluydu ki arkadaşlarının nerede olduğunu düşünmemiştir bile.

Lidia elini Ruhn'ın koluna koydu. "Sence nereye gittiler?"

Ruhn iç çekti. "Morven ve ikizler de işin içinde olmalı. Flynn ve Dec'i Prensler Mağarası'na götürmüş olmalılar."

"Bryce'a karşı bir hamle yapmak için mi?"

Ruhn'ın midesi bulanıyordu. "Olabilir. Ama bence Morven onları bana karşı yem olarak kullanacak. Peşlerinden gitmemi bekliyor."

"Bu bir tuzaksa hemen atlamayalım..."

Ruhn, "Arkadaşlarım beni Asterilerin zindanından kurtarmak için hiç düşünmeden harekete geçti" dedi Lidia'nın güzel gözlerine bakarak. "Sen onları buldun, onlar da yardımına koştu. Arkadaşlarımı Morven'ın eline bırakamam."

"Onları bırakalım demiyorum" dedi Lidia kendi odasına doğru yürüyerek. Kapıyı açık bıraktığı için Ruhn onun komodinden iki silah aldığını ve bacaklarındaki kılıflara taktığını görebiliyordu. "Onları kurtarmaya gitmeden önce bir plan yapalım diyorum."

Ruhn göğsünde hissettiği sıcaklığın adını koymaya cesaret edemedi.

Ama silahlarını kuşanıp arkadaşlarını kurtarmaya giderlerken de aynı şeyi hissediyordu.

* * *

Hunt tedbiri bir anlığına dahi elden bırakmıyordu. Quinlan'la aralarında geçen atışmanın her kelimesi havai fişeklerden arta kalan izler gibi havada asılı kalmış olsa bile. Şimşek bir yumruğunun içinde titreşiyordu, diğer eline de kılıcım almıştı. Tünelin diğer ucundaki odaya girdikleri sırada ikisini de elinden bırakmadı.

Siyah duvarlardaki karmaşık çizimleri gözden geçirdi, bunlar enfes manzara resimleriydi. Tam içeri adım atmışlardı ki...

Sürtünen taşın sesi duyulduğunda Hunt şimşekten bile hızlı davranarak arkasına döndü ama üçgen kapı çoktan kapanmıştı. Bir adım ilerideki Tharion hafifçe ısıklık çaldı.

Hunt, Baxian'ın bakışlarından onun da aynı şeyden şüphelendiğini anlamıştı: bu kapıyı sadece Bryce açabilirdi. Bu pek de yatıştırıcı bir düşünce değildi, özellikle de Hunt az ileride ne olduğunu gördüğü için.

Odada sadece beyaz mermerden yapılmış bir lahit bulunuyor, rengi kapkara taş duvarlarla çarpıcı bir tezat oluşturunuyordu. Lahitin tepesinde zırlı bir Fey erkeğinin heykeli vardı, ellerinin arasında artık orada olmayan bir şey tutuyordu.

Bryce başıyla heykeli işaret etti. "Yıldız Kılıcı kullanılmadığı zamanlarda orada tutuluyor olmalı." Sesi durgun çıkıyordu, sanki tartıştıkları için bitkin düşmüştü.

Sathia lahite bir adım yaklaşarak, "Prens Pelias'ın mezarı" diye fısıldadı.

Bryce diğer tek çıkış yolunu işaret ederek, "Ruhn bana sürünge Pelias'm soyundan gelenlerin buradaki ana geçitlerin duvarlarında sıralandığını söylemişti" dedi. Odanın karşısında bir

kemerli kapı daha vardı, sislerin arasından zar zor seçilebiliyordu. Bryce sırtındaki Yıldız Kılıcı'nı düzeltilti, ardından eliyle belindeki Doğrucu'yu yokladı... sanki kılıç ve bıçak onu rahat-sız ediyordu.

Hunt kubbeli odayı ve duvarlarda anlatılan hikâyeleri inceledi. Yıldız ışığından oluşan bir denizin üstünde takımadalar yer alı-yordu. Pastoral, dingin bir ülke... tüm dünyanın Avalen olduğuna inandığı yer. "Nasıl birleştirilecekleri şöyle dursun, Yıldız Kılıcı ve Doğrucu'ya dair tek bir şey bile göremiyorum" dedi Hunt. "Ya da sislere dair. Adalar burada ama başka hiçbir şey yok." Belki de arayışları bir çıkmaza girmişti.

"Ana geçitte bir şey olmalı" dedi Tharion.

Ama Bryce lahite yaklaştı. İlk Yıldız Doğan prensin kusursuzca oyulmuş güzel yüzüne baktı.

"Selam tecavüzcü pislik" dedi, sesi soğuk ve öfke doluydu.

Hunt'ın soluğu kesildi. Bir anlığına Urd'un onları izlediğini düşündü, belki odadaki ağırlık sislerden değil de onları buraya yönlendiren tanrıçanın varlığından kaynaklanıyordu.

"Kazandığını sanıyorsun" diye fısıldadı Bryce lahite. "Ama Theia sonunda seni alt etti. Son gülün o oldu."

"Bryce?" dedi Hunt cesaretini toplayıp.

Bryce başını Pelias kabartmasından kaldırdı, bu gözlerde insan kalbinden başka hiçbir şey yoktu. Sadece önündeki uzun zaman önce ölmüş erkeğe duyduğu Fey nefretiyle doluydu.

Hunt onu tarafsız bir zemine çekmeye çalışarak sordu. "Şey, neler olduğunu bize de anlatabilir misin?"

Yine de bomboş odayı işaret eden Tharion oldu. "Belki Pelias bir oda daha inşa etmiştir ve orada kılıç, hançer ve hiçliğe açılan portal hakkında bazı bilgiler vardır."

"Hayır" dedi Bryce usulca. "Tam olarak olmamız gereken yer-deyiz." Zemini ve yıldızlardan oluşan dönemeçli nehir resmini işaret etti. "Ayrıca bu oda Pelias tarafından yapılmadı. Onun bu tünellerle de çizimlerle de ilgisi yok." Bir elini yere koydu. Yıldız ışığı taştaki çizimlere, duvarlara, tavana doğru akmaya başladı.

Yıldızlardan oluşan denizler ve nehirler şimdi yıldız ışııyla dolmuş... adeta canlanmıştı. Hareket ediyor, akıyor, çağlıyorlardı. Sadece gereken güce ve vizyona sahip olanların görebileceğı bir illüstrasyondur.

Yıldız ışııyla dalgalanan nehir odanın ortasındaki lahite doğru aktı. Bir girdap gibi mezarın etrafını sarmıştı.

Bryce lahite gücünü verip itmeye başladı.

Taştan mezar yerinden kaydı. Altından gizli basamaklar çıktı.

Bryce bir an kesik kesik soluduktan sonra vahşice gülümsedi.
"Burası Helena tarafından yapıldı."

Gizli merdivenden aşağı indikçe kılıcın ve bıçağın uğultusu artıyordu. Sanki burada olmak istiyorlardı, burada olmaları gerekiyordu. Bryce bir anlığına rahatlamak için onları çıkarıp atmayı düşünüyordu ki merdivenin sonuna geldiler.

Sislerin arasından odanın ortasındaki küçük bir derenin sırtlısı geliyor, bir üst kattaki nehrin bir kolu siyah kayanın arasından aşağı sızıyordu. Suyun yanındaki sekiz köşeli yıldız kabartmasının üstünde siyah bir ibrik ve tas duruyordu.

Hunt, "Bu da ne böyle?" diye mırıldandı Bryce'ın yanından ayrılmadan. Atışmalarına rağmen onu hâlâ korumak istiyordu. Belki de suçluluk duygusuna, onu yiyip bitiren korkuya yol açan da bu koruma isteğiydi.

Bryce ona söylediklerinde samimiydi, eşinin bunlara razı olması yetmezdi. Bryce'ın ona ihtiyacı vardı, her şeyiyle yanında savaşmasına ihtiyaç duyuyordu. Bunu nasıl anlatacağını bilememişti. Bunu anlamasını ve benimsemesini nasıl sağlayacağını bilememişti.

Dışleri soğuktan birbirine vuruyordu ama şimdi bu bile ikinci planda kalmıştı çünkü dereyi, ibriği ve taşı gözden geçirmeye başlamıştı. Sekiz köşeli yıldız. Yıldızın iki köşesi biri küçük, biri daha büyük çatlaklar oluşturacak şekilde oyulmuştu.

Odada başka bir şey yoktu.

Hunt'a, "Bunun ne olduğunu bilmiyor musun?" diye sordu. Onunla Hiçbir Sorun Yok oyunu oynayabilirdi... en azından şimdilik.

Tharion peşinde Sathia'yla son basamağı da inerek, "Sürprizlerden gerçekten sıkılmaya başladım" dedi.

Bryce bir parmağını havaya kaldırarak ışığını parmağının ucuna topladı.

Tharion, "Bu da var" dedi ama Bryce, Hunt'ın gözlerine bakmaya devam ederek parmağını yere doğru çevirdi ve küçük bir çizgi çizdi. Sadece birkaç santimlik.

"Helena burayı yaparken kız kardeşi Silene'in kendi dünyalarında kullandığı güçlerin aynısını kullandı. Ama arada büyük bir fark var. Mağaralar için burayı seçmesinin bir nedeni var."

Bryce diz çöktü ve parmaklarını keşiğin iki tarafındaki tozlara sürdü, ardından Hunt'ın yüzüne doğru uzattı. "Tanıdık geldi mi?"

Hunt parmaklarındaki siyah renkli parlak tozu incelerken yüzündeki tüm kan çekilmişti. "Bu siyah tuz."

Bryce yavaşça başını salladı. Baxian *Siktir* der gibi iç geçirdi.

"Bu mağaralar tamamen siyah tuzdan yapılmış" dedi Bryce. Bunu o hortlak tırnaklarıyla duvarda bir çentik açtığı zaman anlamıştı. Kokusunu, verdiği çürüksü ve yağlı hissi biliyordu. Tadına baktığında bundan iyice emin olmuştu.

Hunt kaşlarını çatı. "Sence Helena kardeşini kendi dünyalarından buraya çağırma mı çalışıyordu?"

"Hayır" dedi Bryce başını iki yana sallayarak. "Silene'i güvende olması için geri göndermişti... Helena pisliğin tekiydi ama asla bunu tehlikeye atacak bir şey yapmazdı."

"Öyleyse burası ne?" diye sordu Tharion.

İlk anlayan Sathia oldu. "Burası iblisleri çağırmak için yapılmış. Cehennem'le iletişim kurmak için."

Odaya sersemletici bir sessizlik çöktü.

"Onlar Helena'nın geriye kalan tek müttefikleriydi" diye açıkladı Bryce.

Helena bağışlanmaz şeyler yapmış olabilirdi ama Bryce dışının bir savaşçı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Bu odadan anlaşılacağı üzere sonuna kadar savaşmıştı.

"Ama bunca yeraltı mağarasını neden inşa etsin ki? Hem neden burayı tecavüzcü kocasına adasın?" diye sordu Hunt, kanatları seğiriyordu.

Bryce omzu silkti. "Buraya sık sık gelmesinin bir nedeni olsun diye. Kocasına bir mezar yaptı, böylece kılıcı ona layık bir halef çıkıp gelene dek orada yatacaktı."

"Bunu bilmeye imkân yok" dedi Hunt dikkatle. Sanki aralarında yeni bir tartışmanın patlak vermesinden korkuyordu.

Bu temkinli davranışı Bryce'ın kalbine dokundu. "Mağaralar neredeyse Helena'nın kendi dünyasındakilerle aynı, içinde gezinerek büyüdüğü oyuklara benziyor. Avallen, Helena'nın çocukluğunun geçtiği dünya gibi sislerle kaplı. Burası da ince bir yer. Etraftaki sisin yoğunluğuna bakılırsa; Avallen ve bu mağaralar Feylerin dünyasındakinden *daha da güçlü* bir ince yer olabilir. Hapishane, ondan önceki saray... Vesperus orası ince bir yer olduğu için, dünyalar arasında yolculuk etmeyi sağladığı için seçildiğini söylemişti. Theia da bunu biliyordu. Helena'ya söylemiş olmalı."

Tharion boğazını temizledi. "Yani Helena bu kadar çok mağarayı sırf Cehennem'le arasında özel bir hat kurmak için mi yaptı?"

"Öyle de denebilir" dedi Bryce. "Avallen'de ihtiyacı olan her şey vardı. Ama mağaraları bu şekilde inşa edebilmek için kaynağa gereksinim duyuyordu. Helena bunu gizlice yapamazdı. Pelias'ın onayını almak zorundaydı. Bunu saklamak, çağlar boyunca korumak için ataerkilliğin tapmağıyla sarmalamaktan daha iyi bir yol olabilir miydi?" Bryce üstlerindeki lahit odasını işaret etti. Foseptik çukuruna atmak istediği o kemikleri. "Fey erkeklerinin burayı asla yıkmayacağını ya da rahatsız etmeyeceğini biliyordu. Tanrılar aşkına... Morven, Avallen'i hiçbir şekilde modernize etmek istemiyor çünkü Pelias hayattayken olduğu gibi kalmasını istiyor. Helena bu erkekleri iyi tanıyordu. Bunu buraya saklarsa korunacağını ve bozulmadan kalacağını biliyordu."

"Tamam, bir an için tüm bunlara inandığınızı varsayalım" dedi Tharion. "Onca yerin içinde Helena'nın, Cehennem'le iletişim kurmak için kullandığı gizli odanın burası olduğunu nereden biliyorsun? İbrik ve tas ne anlama geliyor?"

Bryce, "Belki burası çok tuzlu olduğu için susuyordu?" dediğinde Hunt ofladı.

Ama Sathia dereye doğru yürüdü. "Bu su doğrudan siyah tuzun içinden süzülüyor ve oda bu sıvıyla dolu." Kaşlarını çatarak Bryce'ın gözlerine baktı. "İçine siyah tuz karışmış suyu içerek iblisleri çağırabilir misin?"

"İblis avladığım yıllarda bile böyle bir şey duymadım" dedi Hunt.

"Helena iblisleri buraya çağırıyorsa biri bunu fark ederdi" dedi Baxian. "Sıcaklık çok fazla düşeceği için mağaralardaki başka biri de bunu hissederdi, bir kat yukanda bile olsa."

"Belki de onlar *buraya* çağırıyordu" dedi Bryce ibriğe ve tasa doğru. Ardından üstünde durdukları sekiz köşeli yıldızla doğru yürüdü. İki köşede bulunan çatlaklar oldukça derindi, hatta o kadar derindi ki kayanın ne kadar içeriye uzandığını görebiliyordu. Bryce başının yan tarafına hafifçe vurdu. "Buraya çağırıyordu."

"Ne?" dedi Hunt.

Bryce diz çöküp ibriği buz kadar soğuk olan karanlık suya daldırdı. İbrik de tas da siyah tuzdan yapılmıştı. "Yıldız Doğanlar telepati yoluyla konuşabiliyordu. Hâlâ konuşabiliyorlar." Başıyla bir kat yukarıdaki nehri işaret etti. Cani İkizler nehrin diğer tarafındaki bir yerde bekliyordu. "Belki de tuz Helena'nın, Cehennem'le telepati yoluyla konuşmasına yardımcı oluyordu. Belki Cehennem'den gelen biri Asterileri nasıl öldüreceğimizi söyleyebilir. Apollion'un kendisi Sirius'u yutmuştu... Belki de Apollion cevabı başından beri biliyordu."

"Sakın..." diye atıldı Hunt.

Bryce ibriği dudaklarına götürdü ama Hunt'ın şimşegi içmesine fırsat vermeden tasa çarparak ağzından uzaklaştırdı.

Bryce hızla o tarafa döndü, öfkeden köpürüyordu.

Hunt şimşeginin ışığıyla parlıyordu, öfkeyle onun yanına geldi. "Sakın o sudan..."

"Alfagötlük taslamanın sırası değil!"

"...bensiz içmeye kalkma" diye bitirdi sözünü Hunt.

Eşi taşı yerden alıp ona doğru uzatırken Bryce ağzı açık bakakaldı.

Hunt peşinden Cehennem'e gelmeye hazırdı.

* * *

Öyleyse birlikte içeceklerdi. Güçleri ve ruhları birbirine bağlı olduğuna göre tuzlu suyu da birlikte içeceklerdi.

"Bu... çok kötü bir fikir olabilir" dedi Tharion. Bryce ve Hunt karşılıklı oturuyordu. Diz dize, el eleydiler.

Aslında Hunt da aynı fikirdeydi ama, "Apollion rüyalarda hem bana hem de Bryce'a göründü" dedi. "Belki de daha önce Helena'yla kullandığı bir iletişim yöntemini kullanıyordu."

Baxian, "Peki ne olacak?" diye sordu Sathia tasa su doldururken. "Suyu içecek, kendinizden geçmeyi bekleyecek, sonra da... Cehennem'le mi konuşacaksınız? Şimdiye dek size söylemeyi unutmuşlardır diye kılıç ve bıçak hakkında öğrenmek istediğiniz şeyleri mi soracaksınız?"

Bryce, "Helena bunu buraya bıraktı" dedi Hunt'ın gözlerine bakarak. Eşinin gözlerinde ne şüphe ne de korku vardı, bu gözler çelik gibi bir dikkatle ışıldıyordu. "Tıpkı Silene'in her şeyi Feylerin dünyasındaki mağaralarda bıraktığı gibi. Biri bulsun diye. Yıldız Kılıcı'nu taşıyabilen biri, yıldız ışığı sayesinde buraya gelebilen biri. Ayrıca gerçeği öğrenmiş olan... ve nereye bakacağını bilen biri." Bryce bakışlarını tavana, yukarı çıkan merdivene çevirdi. "Bence Helena bunu bize yardım etmek için bıraktı."

"Helena ve Silene... iyi insanlar değillerdi ki" dedi Baxian.

"Hayır ama Asterilerden nefret ediyorlardı" dedi Bryce. "Asterilerden kurtulmayı bizim kadar istiyorlardı." O anda Bryce'ın bakışları umutla doluydu, gözleri o kadar parlaktı ki Hunt'ın nefesi kesildi. Bir an için -çok kısa bir an için- başarabileceklerine inandı. "Bu bize bir şans kazandıracaksa, sonu ne olursa olsun denemek zorundayız. Cevapları istiyorum. Gerçeği bilmek istiyorum."

Bryce taşı dudaklarına götürüp tuzlu sudan içti.

* * *

Bryce geriye doğru düşüyordu ama hareket etmiyordu. Vücudu savrulmaya devam ediyordu ama ruhu buz tutarak karanlığın, hiçliğin içine düşüyordu. Etrafında bir varlık vardı ve yanında şimşekle parılıyordu. Hunt.

Hunt yanındaydı. Onun ruhu da Bryce'inkiyle birlikte düşüyordu.

Bu bir riskti. Bunların tümü riskti ama Bryce onu buraya Urd'un getirdiğine inanmak zorundaydı. Helena'nın kız kardeşi kadar akıllı olduğuna ve onu istismar eden erkekle sonuna kadar savaştığına inanmak zorundaydı. Helena'nın bu oyunu sadece kendi hayatı için değil, gelecek nesiller için de oynadığına inanmak zorundaydı.

Helena günün birinde, ölümünden binlerce yıl sonra damarlarında yıldız ışığı -Theia'nun yıldız ışığını- taşıyan başka bir dişinin ortaya çıkacağını umut etmişti. Pelias'tan değil, Helena'dan geçmiş olan yıldız ışığı taşıyan birini. Theia'mın yıldız ışığı.

Bu yıldız ışığı ona geçmişti. Bryce Adelaide Quinlan'a.

Belki Helena'nın ya da Silene'in seçeceği kişi o olmazdı, insanlara olan düşmanlıklar düşünülürse buna imkân yoktu ama bu Bryce'ın sorunu değildi.

Düşme hissi kesildi. Şimdi sadece buz gibi ve kuru bir karanlık vardı. Yıldız ışığı zifiri karanlığın içinde cılız bir ışıkla parlıyordu. Bir el onun elini tuttu, Bryce bakmasa bile burada -artık!- her neredeyse- yanında duran kişinin eşi olduğunu biliyordu. Bu rüyalar âlemindeydi.

Uzakta iki mavi ışık belirdi, onlara doğru geliyorlardı. Hunt uyarmak ister gibi elini sıkı. Şimşegi titreşti. Ama ışıklar gittikçe yaklaşıyordu. Bryce'ın yıldızının ışığıyla aydınlandıklarında...

Aidas'ın hafifçe gülümsediğini gördü, olağanüstü gözleri sevinç ve umutla parlıyordu. "Anlaşılan beni ararken biraz yolunu kaybetmişsin Bryce Quinlan. Yine de Cehennem'e hoş geldin."

Asphodel Çayırını halkına yardım etmek için iki gün boyunca hiç dinlenmeden çalıştılar. Ama Ithan'ın buna aldıracağı yoktu. Sofie'nin cesedini bulmak için Avallen'e gitmek aklından çıkmıştı. Bitkinliğine aldırmandan enkazları kazıyor, ölülerle can çekişenleri dışarı çıkıyor ve Hypaxia ya da başka bir tıp cadısının kurtarması için yaralıları tutuyordu. Yine de daha çok kişi vardı. Yaralı veya ölü olan pek çok insan vardı.

Vali ortalarda yoktu ama hiç değilse 33. Lejyon gelmişti. Çok geçmeden Destek bölümü de -Feyler ve az sayıda kurt- oradaydı. Ithan hem çatışmadan kaçınmak hem de yıkıntılardan şeytanca bir haz duyabilecek olası Asteri sempatizanları tarafından fark edilmemek için bu ikincilerden uzak duruyordu.

Ama başını hiç kaldırmadan çalışmaya devam ediyordu. Mağdurlara yardım etmek, onları temizlemek ya da hiç değilse ölenleri saygıyla kaldırmak için elinden geleni yapıyordu.

İnsanlar için Yelken Açma töreni düzenlenmiyordu. Hiçbir zaman da düzenlenmemişti. Bu yüzden cesetler en yakındaki sağlam iş merkezinin lobisine sıra sıra diziliyordu.

Çok sayıda kurt gelse bile, sadece iki sürüye eşdeğer sayıda kişi ona yardım etmişti. Bu gerçekten utanç vericiydi.

Bu dünyada bir şeylerin değişmesi gerekiyordu. Ithan ölüleri yığarken, o binanın lobisine art arda çocuk cesetleri bırakırken bu değişimin onunla başlaması gerektiğini fark etti.

Abini gururlandır.

Avallen'e gitmek ve Sigrid'i geri getirmek zorundaydı. Değişim sadece Sigrid'le, sadece kurtlara liderlik edecek alternatif bir Fendyr vârisiyle başlayabilirdi.

Yeni bir gelecek. Hepsi için.

* * *

Tharion ilk beş dakika Bryce'ın ve Hunt'ın soluklarını takip etmekten kendini alamadı.

Birdenbire bayılıp geriye doğru devrildiklerinde Baxian ve Tharion onları tutup yavaşça siyah tuzlu zemine yatırmıştı. Hiç hareket etmemişlerdi. Tek hayat belirtisi sakince inip kalkan göğüsleriydi. Her ne oluyorsa gerçekten zihinlerinde olup bitiyordu.

Tharion, Sathia ve Baxian tedbir olarak arkadaşlarından birkaç adım uzaklaştılar. "Onlara ne kadar zaman tanıyacağız?" diye sordu Sathia. "Yani uyandırmaya çalışmadan önce."

Tharion ve Baxian baktı. "On beş dakika?"

Baxian, "Otuz olsun" dedikten sonra ekledi. "Ama izlemeyi sürdürelim."

Ardından ortama bir sessizlik çöktü, sadece solukları ve mağarada akan derenin şırıltısı duyuluyordu. Tharion'm yanında duran Sathia siyah taşı narin ellerinde evirip çeviriyordu. Tamamen düşüncelere dalmıştı.

Baxian, "Daha önce hiç böyle bir şey yaptın mı?" diye sordu. Sathia'nın huzursuzluğunu fark etmişti.

"Hayır" dedi Sathia. "Maceraya düşkün biri değilim."

"Sınav'ını verdin mi peki?" diye sordu Baxian.

Sathia hafifçe başını salladı. Demek pek de iyi bir deneyim olmamıştı.

Tharion sormak istediye bile vazgeçti. "Abinle aranızdaki bu uçuruma ne sebep oldu?"

Sathia, Tharion'ın gözlerine baktı. "Nehir Kraliçesi'yle aranızda ne geçti de başına böyle yüksek bir ödül koydu?"

Tharion tembelce gülümsedi. "Bilmiyor musun?"

"Parçaları birleştirdim. Kraliçenin onurlu kızını üzdün ve kaçmak zorunda kaldın. Peki ne yaptın da kız üzüldü?"

Tharion parmaklarını soğuk taş zemine vurmaya başladı. "Nişanı atmak istedim. O istemedi."

Sathia doğruldu. "Sen nişanlı mıydın? Nehir Kraliçesi'nin kızıyla?"

"Evet, on yıldır nişanlıyım."

Sathia tası yere bıraktı. "On yıl boyunca nişanlı olduğunuz halde onunla evlenmek istemediğini anlamadı mı?"

Tharion hareketsiz bir halde yatan Bryce ve Hunt'a doğru baktı. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Sathia yine de üsteledi. "Yani sen nişanı atmak istedin ama o... nişanlı kalmak mı istedi?"

"Orada kalmamı istedi. Aşağıda. Sonsuza kadar."

Tharion, Sathia'nın yüzündeki dehşeti görünce bir kahkaha attı. Gülmek, ağlamanın olabilecek tek alternatifiydi. "Evet."

"Ama yüzerek kaçabilirdin."

"Nehir Kraliçesi'nden yüzerek kaçamazsın. Kızından hiçbir şeyi esirgemez. Yüzerek kaçmamam için beni insan formuna mahkûm ederdi."

Sathia yine dehşete kapıldı. "Kendi türünden birine bunu yapar mıydı? Seni zapt etmek için yüzgeçlerini yok eder miydi?"

"Kraliçe mer değil" dedi Tharion. "O bir elemental. Ama evet, merleri cezalandırmak için bunu hep yapar."

"Bu resmen barbarlık."

"Fey dişilerine damızlık kısırak gibi davranıp evlenmeye zorlamak da öyle."

Sathia başını yana eğdi. "Nehir Kraliçesi'nin kızıyla evlenmek için kaçtın... ama bir yabancıyla evlendin."

Tharion gözünü Bryce ve Athalar'dan ayırmasa da Baxian'ın dikkatle onları dinlediğini biliyordu. "Daha iyi bir seçenek gibi geldi."

"Bu hiç mantıklı değil."

Tharion iç çekerek, "Kız kardeşim" dedi. Bunu belki Haldren'in ortasındaki aynı lanetli adada oldukları için, belki de yerin yüzlerce metre altında Cthona'dan başka kimsenin tanıklık etmediği bir yerde bulundukları için söylemişti. "Lesia. O... şey, geçen yıl öldü."

Sathia konunun birden değişmesi yüzünden afallamış gibiydi. "Çok üzıldüm Tharion" dedi nazikçe. Bunu içtenlikle söylemişti.

Baxian mırıldandı. "Bunu bilmiyordum. Başın sağ olsun Ketos."

Tharion zihninde Lesia'nın canlanmasına engel olamadı. Kızıl saçlı, güzel ve canlı. Göğsü sızlamaya, içine göçecek gibi olmaya başlamıştı.

Ama bu Lesia'ya dair diğer hatıralarından daha iyiydi... cesedi-nin katili tarafından çekilmiş fotoğraflarından. Tharion onu koru-mak için yanında değilken ona ne yaptığını gösteren fotoğraflar-dan.

Tharion devam etti. "Flynn'le gergin bir ilişkiniz olduğunu biliyorum. Ama sen yine de onun küçük kız kardeşisin. Başın beladaydı. Lesia aynı durumda olsaydı düzgün bir erkeğin ona yardım etmesini isterdim."

Sathia'nın bakışları yumuşadı. "Teşekkür ederim. Eğer tüm bunlardan kurtulmayı başarırsak..." Eliyle mağaraları, dışarıdaki dünyayı işaret etti. "Seni bu... durumdan kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalışacağım."

"İnan Nehir Kraliçesi'nin kızı başka bir zavallı bulana kadar serinle evli kalmak benim için daha iyi. Bekâr olursam..."

"Peşine düşecek."

Tharion başını salladı. "Bunun korkakça ve zavalıca olduğunu biliyorum. Annesi muhtemelen yine de peşime düşecek ve beni öldürecektir. Ama en azından hayatımı bir saray odalığı olarak geçirmek zorunda kalmayacağım."

"Tamam." Sathia sırtını dikleştirdi. "Öyleyse evli kalıyoruz." Tharion'a hafifçe gülümsedi. "Şimdilik." Sonra Bryce ve Hunt'a bir göz attı. "Sence gerçekten Cehennem'deler mi?"

"Bir yanımı öyle olmasını, diğer yanımı da öyle olmamasını umuyor" dedi Tharion.

"Cehennem'deler" dedi Baxian usulca.

Sathia ona doğru döndü. "Nereden biliyorsun?"

Baxian uyuyan arkadaşlarını gösterdi. "Bakın."

Bryce ve Hunt siyah tuzlu zeminde huzur içinde yatıyordu. El ele tutuşmuşlardı, vücutları ise incecik bir buz tabakasıyla kaplanmıştı.

* * *

Aidas'ın onları bindirdiği siyah tekne, Avalen'e geldikleri tekneyle Kemik Mahallesi'ne ceset taşıyanların karışımı sayılırdı. Ama pruvada bir geyik kafası yerine geyik kafatası vardı. Mağaranın içinde yol aldıkları sırada kafatasının gözlerinde yeşilimsi alevler dans ediyordu. Sonrasında o ürpertici yeşil ışık siyah kayalardan oyulmuş sütunları, binaları, kaldırımları ve tapınakları aydınlatmaya başladı.

Kadim. Ve bomboş.

Bryce hiç hayattan bu kadar yoksun bir yer görmemişti. Bu kadar... hareketsiz. Sakinleri tamamen ölümlerden oluşsa da, Kemik Mahallesi'nde bile birilerinin yaşadığı belli olurdu. Ama burada en ufak bir hareket yoktu.

Nehir geniş ama durgundu. Teknenin gövdesine çarpan sular kayalarda, yüksek olduğu için karanlığa gömülmüş olan tavanda çok fazla yankı yaratıyordu.

Hunt kanadıyla Bryce'ı sararak, "Burası ölümler şehri gibi" diye mırıldandı.

Pruvada duran Aidas onlara döndü, elinde tekneyi yönlendirmek için kullandığı uzun sırık vardı. "Çünkü ölümler şehri." Soluk tenli eliyle binaları, tapınakları ve bulvarları işaret etti. "Burası sevgili ölümlerimizin hayatın tüm konforu içinde dinlenmeye geldiği yer."

"Ama gerçekte burada değiliz, öyle değil mi?" diye sordu Bryce. "Sadece rüya görüyoruz."

"Bir bakıma" dedi Aidas. "Bedenin dünyanızda kaldı." Omzunun üstünden arkasına baktı. "Helena'nın mağarasında."

"Başından beri biliyordun" dedi Hunt.

Aidas'ın gözleri parladı. "Söylesem bana inanacak mıydın?"

Bryce çok yakınında olduğu için Hunt'ın vücudundaki tüm kasların gerildiğini hissetti. "Gerçeği söylemek bunun için iyi bir başlangıç olabilirdi" dedi eşi.

Aidas cevap veremeden tekne tapınağa benzer bir yere uzanan küçük bir iskeleye yanaştı. Tapınağın sütunları arasından biri çıktı ve basamaklardan inmeye başladı. Altın sarısı saçlı, altın tenliydi.

Hunt'ın şimşegi parlayarak bütün şehri ve nehri aydınlattı.

Apollion elini kaldırdı. Cızırdayan şimşek elinin etrafında dans ediyor, Hunt'ın şimşegine doğru uzanıyordu.

"Hoş geldin oğlum" dedi Çukur Prensi.

Hunt ne diyeceğini bilemedi. Apollion, Çukur Prensi, ona...

Bryce tekneden atladı, göğsü yıldız ışıyla parlıyordu. "Sen az önce ne dedin?"

Aralarında ne tür bir gerginlik ya da sorun olursa olsun Bryce daima onun yanındaydı. Hunt da peşinden atladı, kanatlarını kullanarak siyah taşların üstünde dengesini bulmaya çalışıyordu. Apollion ona *oğlum* demişti...

Çukur Prensi basamakları indi, her adımı geniş mağarada yankılanıyordu. Peşinden siyah zırlı bir adam geliyordu, kıvrık saçlarının neredeyse tamamı savaş miğferinin altına gizlenmişti.

"Thanatos" dedi Bryce. Aniden durduğu için neon pembesi spor ayakkabıları çakılların üstünde kaymıştı.

Hunt'ın aklı hızla eşinin yanına gidecek kadar yerindeydi ama Aidas ondan önce davranıp elini havaya kaldırmıştı. "Buraya konuşmaya geldik. Şiddete lüzum yok."

Thanatos'un gözleri süslü miğferin içinden vahşice bir öfkeyle parladı.

Apollion tapınağın basamaklarının dibinde durarak, "Ne diyorsa onu yap" diye emretti Vadi Prensi'ne.

Hunt şimşegini kollarına dolayıp saldırmaya hazırlanırken Çukur Prensi'ne dönüp hırladı. "Az önce ne demek istediğini..."

Aidas, Bryce'in omzuna dokunmak için elini uzattığında Hunt sözünü yarıda kesti. Uçurum Prensi'ni eşinden uzaklaştırmak için hiç düşünmeden üstüne atladı.

Prensin içinden geçiverdi.

Tökezleyerek ellerini kaldırdı. Parmaklarında mavimsi, soluk bir ışık parlıyordu. Bryce'ın etrafında da aynı aura vardı.

Burada birer hayaletlerdi.

Hunt tekrar Bryce'ın yanına çekilirken Apollion hafifçe kıkırdadı. "Böyle bir durumda bize zarar veremezsiniz, biz de size veremeyiz." Boğuk sesi duvarlarda gök gürültüsü gibi yankılandı.

Oğlum. Bu mümkün değildi...

"Helena bu şekilde planladı" dedi Aidas. Gözlerini Bryce'tan ayırmadan açıklamaya devam etti. "Theia'yla geçirdiğim süre zarfında Helena sessiz sakin bir kızdı ama hep dinlemedeydi."

"Çok konuşun" dedi Thanatos sertçe.

Aidas onu duymazdan geldi. "Helena siyah tuzun zihnini ve ruhunu korurken bizimle iletişim kurmasına olanak sağladığını öğrenmişti."

Tıpkı Bryce'ın Aidas'ı çağırdığı gün dairesine çektiği bariyer gibiydi. Hunt'ın onu hâlâ şımarık bir parti kızı sanarak ateşle oynadığı o zamanlarda...

"Peki" diye söze girdi Hunt. "Demek koruma altındayız, harika." Çukur Prens'i'ne baktı. Kemiklerine kadar titrese de korkusunu bastırmaya çalıştı. "Neden bana oğlum dedin?"

Thanatos dudaklarını büktü. "Sen onun oğlu değilsin." Savaş miğferini çıkarıp kolunun altına aldı. "Çünkü benim oğlum sayılırsın."

Hunt'ın dizlerinin bağı çözülür gibi oldu. "Ne?"

Aidas, "Hadi oturup medenice konuşalım" dedi Bryce'a ama eşi basamakların tepesinde yükselen tapmağın gölgelerine bakıyordu.

"Bence burada iyiyiz" dedi Bryce. Hunt karmakarışık olan kafasını toplayarak onun baktığı yere doğru döndü.

İşte o zaman neler olduğunu gördü. Köpekleri. Beyaz gözleri sütunların arasındaki gölgelerin içinde parlıyordu.

"Size zarar vermezler" dedi Aidas, ardından başıyla Bryce ve Hunt'ın Kemik Mahallesi'nde dövuştüğü Çoban'a çok benzeyen köpekleri işaret etti. "Onlar Thanatos'un yoldaşları."

Hunt şimşegine uzansa da bu cisimsiz formdayken şimşegın yapabileceği pek bir şey yoktu. Parmaklarının arasındaki vızıltısı normalde tanıdık ve rahatlatıcı gelirdi ama şimdi...

Babasının kim olduğunu kimse bilmiyordu. Bu şimşegın nereden geldiğini.

"Beni endişelendiren de bu zaten" dedi Bryce gözlerini köpeklerden ayırmadan. Başıyla Thanatos'u işaret etti. "O ruhları yiyor..."

Apollion, "Kaos Tapmağı kutsal bir yerdir" dedi sertçe. "Onu vahşetle asla kirletmeyiz." Sesi yine gök gürültüsü gibi yankılanmıştı.

Hunt dikkatle Apollion'a, sonra da Thanatos'a baktı. Burada neler oluyordu...

Ama Thanatos gölgelerin içinde duran köpekleri gibi Bryce'ı uzaktan kokladı ve, "Yıldız ışığın daha... taze kokuyor" dedi.

Thanatos'un sesindeki açlık Hunt'ın karmakarışık aklını sakinleştirdi ve onu saldırmaya hazır bir silaha dönüştürdü. Babasının kim olduğunu öğrenemese de umurunda değildi. Bu pislik Bryce'a doğru tek bir adım atarsa, hayalet formunu umursamadan...

"Yeni parfümüm" dedi Bryce umursamaz bir tavırla.

"Hayır" dedi Thanatos espriyi anlamayarak. "Kokusunu ruhundan alabiliyorum. Ben Ruhların Prensi'yim, böyle şeyleri iyi bilirim. Gücünde bir değişiklik var."

Bryce gözlerini devirdi ama Hunt, Tharantos'un haklı olabileceğini düşünüyordu. Bryce, Güz Kralı'nın çalışma odasındaki prizma sayesinde ışığına karanlığın da eklenmiş olduğunu nasıl fark ettiğini anlatmıştı. Sanki o ışık solan gün ışığına, alacakaranlığa dönüşmüştü...

"Fazla vaktimiz yok" dedi Aidas sinirli bir sesle. "Rüya süreci fazla uzun sürmez. Lütfen... tapınağıma gelin." Başını eğerek hafifçe selam verdi. "Şerefim üzerine söz veriyorum ki size zarar gelmeyecek."

Hunt, Uçurum Prensi'nin verdiği sözün hiçbir anlamı olmadığını söylemek üzereydi ki, "Tamam" dedi Bryce. Öncesinde viski rengi gözleriyle Aidas'ı uzun uzun süzmüştü.

Hunt şimdilik tüm öfkesini ve sorularını bir kenara bıraktı, çakıllı kıyidan tapınağın pürüzsüz basamaklarına doğru yürüdükleri sırada sürekli arkalarındaki çıkışı kontrol ediyordu. Basamaklardan çıkıp içeri girdiler. Burası kendi tapınaklarına çok benziyordu, planı Hunt'ın son gittiği tapmakla aynıydı: Urd'un tapınağıyla.

Pippa Spetsos'un kurduğu pusuyu, canlarını kurtarmak için nasıl savaştıklarını düşünmemeye çalıştı. Sunağın arkasına saklanarak son anda kurtulmuşlardı. Bu tapınağın ortasında ise siyah taştan yapılmış sunak yerine dipsiz bir uçurum vardı. Siyah ahşaptan beş sandalye uçurumun etrafına sıralanmıştı.

Hunt ve Bryce arkalarındaki basamaklara en yakın sandalyelere oturdu, nehre ve hâlâ kıyıda bekleyen tekneye en yakın yer burasıydı. Aidas bir kedi zarafetiyle Bryce'ın diğer tarafındaki sandalyeye kuruldu. Maltızların mavimsi ışığı san saçlarına vuruyordu.

Apollion kor gibi parlayan gözlerle Hunt'a döndü. "Henüz siyah taçtan kurtulamadığını görmek beni hayal kırıklığına uğrattı Orion Athalar."

"Biri bunun ne olduğunu açıklasın" dedi Hunt sertçe. Yıllarca düşünse de Cehennem'in üç prensiyle oturup konuşacağı aklına gelmezdi.

"Siyah taşlar Cehennem'de tasma görevi görürdü" dedi Thanatos. Güçlü bedeni her an çukurun karşısından saldırıya geçebilirmiş gibi duruyordu. Hunt gözünü ondan ayırmıyordu. "Asterilerin bizi köleleştirmek için yaptığı büyülerdi. Midgard üzerine bir sonraki savaşlarında kullandıkları prangalardı."

Hunt, Aidas'a döndü. "İlk karşılaşmamızda bu taşlardan birini taşıdığımı görünce şaşırmıştın. Neden?"

Apollion, Aidas'tan önce davrandı. "Çünkü Cehennem prensleri siyah taşlarla zapt edilemez. Asteriler bunu öğrendi, bu da onların

felaketi oldu. Sen de Cehennem prensleri tarafından yaratıldığına göre, tacın seni zapt edememesi gerekir."

Onlar tarafından *yaratılmak*? Bu pislikler tarafından?

Hunt ne diyeceğini, ne yapacağını bilemiyordu. Hayatındaki her şey birbirine karışırken kalbi hızla atmaya başlamıştı. "Ben..."

Bryce sertçe Apollion'a dönerek, "Anlat" dedi. Ardından sandalyesini Hunt'inkine birkaç santim yaklaştırdı. Hunt bunu korktuğu için değil, ona destek olmak için yaptığını biliyordu. Bu onu biraz sakinleştirdi. "Hunt'ın annesi bir melekti."

Annesinin sevgi dolu, bitkin yüzü gözünün önüne geldiğinde Hunt'ın içi burkuldu.

Apollion bir şey ima edercesine gülümserken, "Evet" diye cevap verdi.

Hunt'ın tüm duyularını kızgın bir öfke sarmaya başlamıştı. "Sakin..."

"Annene kötü davranılmadı" dedi Aidas zarif elini kaldırarak. "Kâbuslara hükmediyor olabiliriz ama canavar değiliz."

"Açıklayın" diye emretti Bryce iblis prenslere, vücudundan yıldız ışığı yayılıyordu. Thanatos havayı bir kez daha koklayarak ışığın tadını çıkardı. Aidas ona öfkeyle bakıyordu. "En baştan anlatın."

Hunt bugün yaşadıkları hararetli tartışmaya rağmen Bryce'ı hiç bu kadar sevmemiş, ona eş olarak bu kadar sadık ve savaşçı olan birini seçtiği için Urd'a hiç böyle bir minnet duymamıştı. Bryce'ın gereken cevapları alacağından emindi.

"Ne kadarını biliyorsunuz?" diye sordu Aidas. "Sadece Athalar değil, tüm Midgard tarihi hakkında da."

"Rigelus'un küçük bir fetih odası var" dedi Bryce, kollarını kavuştururken yüz ifadesi sertleşti. "Koca bir bölüm sırf sizin gezegenin istilasına ayrılmış. Cehennem'de bir zamanlar birbiriyle savaşan gruplar olduğunu ama sonra meselelerinizi halledip hep birlikte Asterilerin kışına tekneyi vurduğunuzu biliyorum. Bir yıl sonra, yıldızların ötesine kadar izlerini sürdünüz ve onları Midgard'da buldunuz. Onlarla tekrar savaştınız ama bu kez işler

iyi gitmedi. Midgard'dan atıldınız, o zamandan beri de Kuzey Uçurumu'ndan içeri sızmaya çalışıyorsunuz."

"Bu kadar mı?" diye sordu Apollion.

Bryce, Aidas'a doğru döndü. "Theia'yı sevdiğini biliyorum" dedi temkinli bir ses tonuyla. "Onun için savaştığını."

Uçurum Prensi uzun, ince ellerine baktı. "Evet. Öleli uzun zaman olduğu halde onu hâlâ seviyorum."

Hunt önlerindeki çukurun içindeki karanlık nefes alıyormuş gibi hissetti.

"En az Asteriler kadar kötü olmasına rağmen mi?" dedi Bryce.

Aidas başını kaldırdı. "Theia'nın hayatının büyük bölümünü nasıl geçirdiğini inkâr edecek değilim. Ama içinde iyilik vardı Bryce Quinlan. Ve aşk. Hem kendi dünyasında hem de Midgard'da yaptıklarından pişman olmuştu. Bunu telafi etmeye çalıştı."

"Her şey için çok geç olduktan sonra" dedi Bryce.

"Biliyorum. İnan biliyorum. Ama benim de pişmanlık duyduğum çok şey var." Aidas yutkundu, belirgin âdemelması inip kalktı.

"Ne oldu?" diye bastırdı Bryce. Hunt neredeyse bilmek istemiyordu.

Aidas iç çekti, sesi bin yılların yorgunluğunu taşıyordu. "Asteriler saldırılardan korunmak için Pelias'a Boru'yu kullanarak Kuzey Uçurumu'nu kapatmasını emretti. Pelias da emri yerine getirdi. Bu sırada diğer tüm dünyalara olan erişimi de kapatmıştı ama Cehennem'e erişimi tam olarak kapatmadan Boru kırıldı. Uçurum'da türümün geçebileceği minik boşluklar kaldı. Helena sonrasında siyah tuzu kullanarak benimle iletişime geçti, Asterilere yeni bir saldırıda bulunmayı planlıyordu ama bir yolunu bulamadık. Uçurum tamamen açılmadığı sürece saldıramazdık. Ayrıca sayıca o kadar azalmıştı ki onlar karşısında pek şansımız yoktu."

Thanatos miğferini dizinin üstüne koyarak sözü devraldı. "Vampirler ve Azriller, Asterilerin safına geçti. Bize ihanet ettiler, korkaklar." Köpekleri gölgelerin içinden onaylıyormuş gibi hurla-

di. "Çoğu yüzbaşı ve teğmenlerimizdi. Onlar gidince ordularımız darmadağın olmuştu. Toparlanmak için zamana ihtiyacımız vardı."

"Bence Helena savaşın kazanıldığını göremeyeceğini anlamıştı" diye devam etti. "Oğulları da bir şey yapacakmış gibi görünmüyordu. Babalarına çok benziyorlardı. Tıpkı babaları gibi, Asterilerin gözdesi olmanın getirdiği avantajların tadını çıkarıyorlardı."

Bryce kollarını çözüp öne eğildi. "Affedersin ama Helena'nın, Prensler Mağarası'nı neden oluşturduğunu hâlâ anlamadım. Sırf uzaktaki mektup arkadaşıyla yazışır gibi sizinle konuşabilmek için mi?"

Aidas'ın dolgun dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Bir bakıma evet. Helena'nın tavsiyelerimize ihtiyacı vardı. Ama o zamana kadar Theia'nın hayatının son anlarında ne yaptığını da öğrenmişti."

Prensler Mağarası, Ruhn'ın hatırladığı gibi iğrenç ve kafa kanıştıncı bir yerdi. Ama hiç değilse hortlakların sisli karanlığın içinden çıkmasını engelleyecek kadar yıldız ışığı vardı. Yine de dikkatinin çoğunu yıldız ışığını yakmaya ve yanık tutmaya harcaması gerekiyordu.

Lidia'yla birlikte saatler önce mağaraya girmişlerdi ve Ruhn girer girmez Flynn ve Dec'in kokusunu almıştı. Morven ve Cani İkizler'in kokusuyla birlikte. Ama Ruhn'ın koşmaya başlamasına neden olan aldığı altıncı kokuydu. Lidia da hızına kolayca ayak uydurmuştu. Bu hem uykudayken hem de uyanıkken ona musallat olan kokuydu.

Her nasılsa Güz Kralı buradaydı. Sadece Ruhn'ı pusuya düşürmek için beklemiyordu, mağaraların derinliklerinde Bryce'ın da peşine düşmüştü. Bacaklarında güç kalmamıştı ama yine de koşmaya devam etti.

Morven'ın ve babasının kokusu –diğerleriyle birlikte– gizli tünellerle dik geçitlerden ilerlemeye devam ediyordu. Belli ki Geyik Kral tüm gizli kestirmeleri biliyordu. Avallen Kralı olduğuna göre bilme ihtimali zaten çok yüksekti. Ya da hortlaklar ona yolu gösteriyordu.

Ruhn vücudu sonunda su için kıvranmaya başlayınca durdu. Lidia hiç şikayet etmeden onu takip ediyordu, herhangi bir tehlikeye karşı tamamen dikkat kesilmişti. Ama geçitte yeniden koşmaya başladıklarında, "Dün gece için özür dilerim" dedi usulca.

Tüm içgüdüleri acele etmesini söylese de Ruhn durdu. "Ne demek istiyorsun?"

Lidia yutkundu, yüzü Ruhn'ın yıldız ışığında neredeyse parlıyordu. "İrkildiğim... için."

Ruhn gözlerini kırıştırdı. "Bunun için neden özür diliyorsun ki?" Özür dilemesi gereken Pollux'tu. Ruhn o pislige diz çöktürüp Lidia'dan özür diletecek, sonra da kafasına bir mermi sıkacaktı.

Lidia'nun al al olan yanakları sisli karanlığın içinde ışıldadı. "Hafızamda yer eden anılardan etkilenmediğimi sanıyordum."

Ruhn başını iki yana salladı, tam itiraz edecekti ki Lidia konuşmaya devam etti. "Pollux'la yaptığım her şeyi isteyerek yaptım. Onun eğlence anlayışını bazen içim almasa da."

"Anlıyorum" dedi Ruhn biraz boğuk bir sesle. "Gerçekten anlıyorum. Seni yargılamıyorum Lidia. İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değiliz."

"Ama istiyorum." Lidia, Ruhn'ın ağzına baktı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Ruhn sesini alçaltarak.

"Bedenini hissetmek istiyorum. Ağzını. Rüyaar âleminde değil, gerçekte."

Aleti sertleşmeye başladığında Ruhn yerinde kıpırdandı. Tahrik olduğunun sesinden ve kokusundan anlaşılmasını umursamadan cevap verdi. "Ne zaman istersen Lidia."

Tabii ki şimdi olmazdı. Ama bu mağaralarda neler döndüğünü çözdükten sonra...

Lidia'nun boynundaki damar yanıt verir gibi atmaya başladı. "Seni her zaman istiyorum."

Kahretsin. Ruhn başını eğerek dudaklarını ve dilini onun boynunda gezdirdi. Lidia hafif bir inleme sesi çıkarttığında hayaları gerildi.

Dudaklarını Lidia'nın yumuşak teninden ayırmadan, "Bu mağaralardan çıkınca beni tam olarak nerende ve nasıl istediğini gösterirsin" diye cevap verdi.

Lidia olduğu yerde hafifçe kıpırdandı, Ruhn elini bacaklarının arasına kaydırduğunda bir ıslaklık bulacağını biliyordu. "Ruhn" diye mırıldandı Lidia.

Lidia'nın boynunu bir kez daha öptüğünde, yarı kapalı göz kapaklarının arasından göğüs uçlarının sertleşerek ince gömleğin

kumaşı altında dikildiğini gördü. Onları uzun uzun keşfedecekti. Belki de şimdi bile küçük bir keşif yapabiliirdi...

Yakındaki kayalardan hırıltılı bir tıslama sesi yükseldi.

Gerçekten hiç yeri değildi. Ruhn geri çekilip Lidia'nın gözlerine baktı. Bu gözler şehvetle parlıyordu.

Ama Lidia hafifçe öksürerek boğazını temizledi. "Devam etmemiz gerek."

"Evet."

Ruhn'ın pantolonundaki kabartıya bakıp sınıtarak, "Belki biraz beklesen iyi olur" dedi Lidia.

Ruhn ona alaycı bir bakış attı. "Sence hortlakların hoşuna gitmez mi?"

Lidia güldü. Ardından elinden tutup koşması için Ruhn'ı çekti. "Bundan sonra benden başka kimsenin hoşuna gitmesini istemiyorum."

Ruhn erkekçe bir kibre kapılmaktan kendini alamadı. "Bana uyar."

* * *

"Theia'nın ne yaptığını biliyorum" dedi Bryce başını iki yana sallayarak. "Kızlarını kendi dünyalarına geri göndermeye çalıştı ama bunu sadece Silene başarabildi."

Aidas bir kaşını kaldırdı. "Silene'in adını biliyorsan gerçeğe dair bir şeyler öğrenmiş olmalısın. Silene'e ne olduğunu öğrendin mi peki?"

"Silene her şeyi açıklayan... büyüü bir video bırakmış." Bryce belindeki kınından Doğrucu'yu çekti. Hiç değilse burada kılıç ve bıçak birbirini çekmiyordu. "Silene, Feylerin dünyasına dönerken bunu yanına almıştı. Ben de onu tekrar Midgard'a getirdim."

Aidas hançeri görünce irkildi. "Silene annesiyle son karşılaşmasında olanları da açıkladı mı?

Bryce gözlerini devirdi. "Sen anlatsana Aidas."

Thanatos ve Apollion oturduğu yerde kıpırdandı, Bryce'in küstahlığından rahatsız olmuşlardı ama Aidas hafifçe gülümsedi.

"Theia'nun büyüsuyle gerçekte ne yaptığını anlamak yıllarımı aldı, Helena'nın da öyle."

"Kızlarını korumaya aldı" dedi Bryce. Theia'nun yıldızını üçe bölüşünü, her bir çocuğuna bir küre verişini hatırlamıştı. "Arp'ı kullanarak büyüsunü bir tür koruyucu tılsım olarak kızlarına aktardı."

Aidas başını salladı. "Theia büyüsunü -tüm büyüsunü- üçü arasında bölüştürmek için Arp'ı kullandı. Üçte biri Silene'e. Üçte biri Helena'ya. Geri kalanı da Theia'ya." Gözlerinde eski bir keder belirdi. "Ama kendini korumasına yetecek kadar büyü kalınamıştı. Theia o gün neden Pelias'a yenildi sanıyorsun? Gücünün üçte biriyle Pelias karşısında hiç şansı yoktu."

"Peki kılıç ve bıçak?" dedi Bryce.

"Theia, Asterilerin onun gücünden faydalanarak kılıcı ve bıçağı kullanmasını engellemeye çalıştı. İki silah da Yaratımların sürecinde yardım ettiği için Theia'nun gücüne göre ayarlanmıştı" dedi Aidas sakın bir sesle. "Yıldız Kılıcı'nın, Helena'nın... Theia'nın soyundan gelenlere seslenmesinin nedeni de buydu. Ancak sadece Theia'nun yıldız ışığına, gücünü tetikleyecek kadar sahip olanlara sesleniyordu. Ataların bu Feyleri Yıldız Doğanlar olarak adlandırdı. Asterilerin kılıç ve bıçak üzerinde bir gücü yok, Theia'nun silahlarla olan bağından yoksunlar. Yıldız Kılıcı ve bıçak ise onun tarafından ayrı anda yapıldı, bu bağ sayesinde her zaman irtibatları oldu. Uzun zamandır, Yaratım anında olduğu gibi yeniden bir araya gelmek istiyorlardı."

"Benzer şeyler birbirini çeker" diye mırıldandı Bryce. "Yıldız Kılıcı ve Doğrucu bu yüzden sürekli birbirlerine yakın olmak istiyor. Bu yüzden deliriyorlar."

Aidas başını salladı. "Bence Kapı'yı açtığında isteğin Cehennem'e gelmek olduğu halde, Yıldız Kılıcı'nın bıçağına -ve bıçağın Yıldız Kılıcı'na- ulaşma arzusu o kadar güçlüydü ki geçit seni yaratıldıkları dünyaya götürecek şekilde yönlendirildi. Dünyalar arasındaki kapı kapanınca yeniden birleşememişlerdi. Ama kapıyı açtığında, kılıç ve bıçağın arasındaki çekim gücü senin deneyimsiz gücüne baskın geldi."

Bryce elinde Yıldız Kılıcı'yla direkt Doğrucu'ya gitmiş, o çimenlikte Azriel ve hançerin birkaç adım ötesine düşmüştü.

Yüzünü buruşturarak kılıca ve hançere baktı. "Bu şeylerin... bilinçli olduğunu düşündükçe kafayı yiyecek gibi oluyorum." Ama bunu hissediyordu, değil mi? Aralarındaki o çekimi, birbirlerini çağırma larını. Dün gece konuştuklarına yemin edebilirdi. Bir süre ayn kaldıktan sonra hayatlarındaki tüm gelişmeleri birbirleriyle anlatmak için acele eden iki arkadaş gibilerdi.

On beş bin yılı aşkın bir ayrılıktan sonra.

Aidas konuşmaya devam etti. "Ama Feylerin dünyasında yeniden bir araya getirdiğin tek şey kılıç ve bıçak değildi, öyle değil mi?"

Bryce'ın elleri o hayalet aurayla hafifçe parlıyordu. "Hayır" dedi. "Galiba... Theia'nın büyü gücünün birazını da aldım. Silene onu oraya bırakmıştı." Bryce onun da bir yıldız olduğunu düşünmüştü, daha büyük bir yıldızın bir parçası değil.

Aidas şaşırmışa benzemiyordu ama diğer iki prens öyle afallamış haldeydi ki Bryce neredeyse gülecekti. Hunt'a bir bakış attığında yavaşça başını salladığını gördü. *Devam et* der gibiydi.

Hapishane'deki gücü nasıl ele geçirdiğini, Silene'in anlattıklarından neler öğrendiğini ve Vesperus'la karşılaşmasını anlattı.

"Silene gücünü oraya bıraktığı halde sonradan hâlâ büyü gücüne sahipti" dedi sözlerini bitirirken. "Kayalara bıraktığı Theia'nın gücü olmalıydı. O güç benimkine karıştı... bana aitmiş gibi. Işığım, Güz Kralı'nın prizmasmdan geçtiği zaman değişmişti. Daha da... genişlemişti. Artık ışığıma karanlık da eklenmişti."

"Theia'mn gücünün üçte ikisini aldığını düşünüyorum. Helena'ya verilen üçte birlik kısım... onun soyundan sana geçmiş. Ardından Silene'in sakladığı yerden üçte birlik yeni bir parça almışsın. Ama son kısmı, Theia'nın kendine sakladığı gücü bulabilirsen... İşte o zaman ışığının neye benzeyeceğini merak ediyorum. Neler yapabileceğini."

"Sen Theia'yı tanıyordun" dedi Bryce. "Sen söyle."

"Sanırım Silene'in sakladığı gücü elde edince neler yapabileceğini az biraz anlamaya başlamışsındır" dedi Aidas.

Bryce biraz düşündü. "Lazer gücü?"

Aidas güldü. "Theia ona yıldız ateşi derdi. Ama evet."

Bryce kaşlarını çatı. "Bu... Asterilerin gücüyle aynı mı?" Bu sorunun ona ne kadar yük olduğunu daha önce fark etmemişti. İçini nasıl kemirdiğini.

"Hayır" diye söze karıştı Apollion kaşlarını çatarak. "Yok etme becerileri açısından birbirlerine benziyorlar ama Asterilerin gücü acımasız, şeytani bir imha aracıdır."

Aidas gözleri anlayışla parlayarak ekledi. "Yıldız Ateşi'nin yok etme yeteneği muhteşem bir gücün sadece bir yönüdür. Elbette en büyük fark gücün ne amaçla kullanıldığında yatıyor."

Bryce üstünden bir yükün kalktığını hissederek Aidas'a hafifçe gülümsedi.

Hunt söze girdi. "Şuna açıklık getirelim: Theia'nın gücünün üçte birlik kısmı hâlâ orada bir yerlerde duruyor... ya da duruyordu?"

"Helena annesinin büyüünden kendisine düşen payın gelecek nesillere geçeceğini biliyordu" dedi Aidas. "Ama Theia öldüğünde kalan gücünün hepsi Yıldız Kılıcı'ndaydı. Theia kızlarından ayrıldıktan sonra gücünü kılıca aktarmıştı."

Bryce başını iki yana salladı. "Bakalım doğru anlamış mıyım? Theia gücünü üç parçaya böldü: kızlarına birer parça verdikten sonra son kısmı Yıldız Kılıcı'na transfer etti. Yani Theia'nın gücünün son parçası... bu kılıçta mı? Başından beri kılıçta mıydı?"

"Hayır" dedi Aidas. "Helena onu aldı."

Bryce bir inilti koyuverdi. "Cidden mi? Bu kadar karmaşık olmak zorunda mı?"

Aidas güldü. "Helena, Theia'nın yıldızından kalanları kılıçta bırakmayı akıllıca bulmadı."

"Ama Asteriler kılıcı ve bıçağı kullanmak için Theia'nın gücünden nasıl yararlanabilirdi ki?" dedi Bryce. "Theia zaten ölmüştü."

"Onu diriltebilirlerdi" dedi Hunt sessizce.

Aidas ağır ağır başını salladı. "Theia cesedi vasıtasıyla bile soyundaki yıldızın tüm gücüne ulaşmalarını istemiyordu. Bu yüzden gücünü üçe böldü. Yıldız Kılıcı'na ancak Pelias'ın karşısına

çıkmasına yetecek kadarını aktardı... kızlarına kaçmaları için zaman kazandıracak kadarını. Büyüsünü kızlarına verirken ikisinin de Feylerin dünyasına kaçacağını ve sonsuza dek Asterilerin elinden kurtulacağını düşünüyordu."

"Neden Yıldız Kılıcı'nı da onlarla göndermedi?"

"Çünkü o zaman bıçak ve kılıç bir araya gelmiş olurdu" dedi Thanatos.

"Peki nasıl bir tehlike oluşturunyorlar?" diye sordu Bryce, artık neredeyse sabırsızlıktan bağırmağa başlamıştı. "Güz Kralı hiçliğe bir portal açabileceklerini söylemişti... bu yüzden mi?"

"Evet" dedi Aidas. "Ayrıca bir aradayken büyük bir yıkıma neden olabilirler. Theia bu imkân Asterilerin eline geçmesin diye onları ayırdı. Kendi soyundan olmayan biri tarafından birleştirilemeyeceklerini biliyordu ama Asteriler... yaratıcılıklarıyla ünlüdür."

"Helena gücü kılıçtan nasıl transfer etti? Arp onda değildi ki" dedi Bryce.

"Hayır, değildi" dedi Aidas. "Ama Helena, Midgard'ın büyüleri olduğunu biliyordu. Kendi dünyasındakinden daha ham, daha zayıf bir büyüydü ama yeterince yoğunlaştırılırsa etkili olabilirdi. Doğal büyü kanalları halinde dünyanın dört bir yanında aktığını öğrenmişti."

"Enerji hatları" diye fısıldadı Bryce.

Aidas başını salladı. "Bu hatlar büyüü taşıırken uzak mesafeler arasında iletişimi de sağlıyor." Hilal Şehir'in kapıları arasındaki bağlantılar gibi olmalıydı, Dalış'ı gerçekleştirdiği gün Danika'yla bu şekilde konuşmuştu. "Evrenin her yerinde enerji hatları vardır. Bu hatların üzerindeki gezegenler –Midgard, Cehennem, Feylerin dünyası gibi yerler– zaman, uzay ve Boşluk tarafından birleştirilir. Böylece bizi ayıran perdeler incelik. Asterilerin en başından beri enerji hatlarının üzerindeki dünyaları seçmesinin nedeni de tam olarak buydu. Böylece dünyalar arasında yolculuk etmeleri, onları sömürgeleştirmeleri daha kolay oluyordu. Ayrıca bu dünyaların her birinde enerji hatlarının yoğun olarak çakıştığı yerler var, dünyalar arasındaki bariyerin en zayıf olduğu noktalar."

Taşlar yerine oturuyordu. "İnce yerler" dedi Bryce birden her şeyi anlayarak.

"Evet" dedi Apollion. Aidas da başını sallayarak onayladı. "Kuzey Uçurumu da Güney Uçurumu da büyük miktarda enerji hattının çakıştığı bir boğumun üstünde yer alıyor. Avallen'in altındakiler o kadar güçlü olmasa da ada onu Cehennem'e bağlayan siyah tuzun varlığı sayesinde benzersiz bir ince yer teşkil ediyor."

"Peki ya sisler?" diye sordu Hunt. "Onların olayı ne?"

"Sisler enerji hatlarının gücünden kaynaklanıyor" dedi Aidas. "Orada ince bir yer olduğunu gösteriyor. Helena, Theia'nın gücünü transfer etmesine ve saklamasına yetecek kadar güçlü bir enerji hattı bulmak için toprak büyüsü gücüne sahip Feylerden oluşan bir orduyu bulabildikleri tüm sisli yerleri araştırmak üzere Midgard'a gönderdi. Feyler geçilmeyecek kadar yoğun sislerle kaplı bir yer bulduklarını haber verdiği zaman Helena hemen incelemeye gitti. Sisler çekilip Helena'ya yol açtı, sanki bunca zamandır onu bekliyorlardı. Helena, Avallen'deki küçük mağaralar ağını buldu... ve toprağın altındaki siyah tuzu."

Aidas kötücül bir biçimde gülümsedi. "Ardından Sonsuz Şehir'e döndü ve Pelias'ı, mezarını barındırmaya ancak böyle bir yerin layık olduğuna ikna etti. Pelias ona inanacak kadar kibirliydi. Helena bu sayede Fey Krallığı'nı Avallen'de kurdu ve kayaların altına Pelias'ın anıt mezarını yaptı. Gelecek nesillerin ona tapmasını istediğine, bedeniyle birlikte gömülecek olan kılıcını elde edebilmek için damarlarında doğru kanla doğmaları gerektiğine dair yalanlar uydurdu."

Aidas, Bryce'in sırtındaki Yıldız Kılıcı'nı işaret etti. "Helena, Pelias'ın ölene kadar ganimetinden ayrılmayacağını biliyordu. Pelias ölünce Avallen'in enerji hatlarının saf gücünü kullanarak annesinin Yıldız Kılıcı'na aktardığı yıldızı alıp sakladı."

"Peki kılıç ve bıçak hakkındaki kehanet neyin nesi?" dedi Hunt. "Theia kılıçla bıçağın yeniden birleşmesinden bu kadar korkuyorsa, onları yeniden bir araya getirmeye dair bu saçmalıklar nereden çıktı?"

Aidas bacak bacak üstüne attı. "Bu kehaneti Helena çıkardı, ardından tohumlarını Fey ilminin içine ekti. Annesinin korkularına rağmen Asterileri yok etmek için kılıç ve bıçağa ihtiyaç olduğunun farkındaydı. Eğer üç büyü parçasını da elde edebilecek biri çıkarsa bu gücün işe yaraması için kılıca ve bıçağa ihtiyacı olacağını biliyordu. İkisini birleştirerek gerçek güçlerini etkinleştirecek ve Asterilerin tiranlığına son verecek tek şey Theia'nın bütün halindeki gücüdür."

Bryce'ın ağzı kurumuştı. Sonunda Asterilerin sonunu getirmek için gerçek bir yol bulmuşlardı.

"Peki nerede?" diye sordu Bryce. "Theia'nın gücünün son parçası nerede?"

"Bilmiyorum" dedi Aidas üzgün bir sesle. "Helena kimseye söylemedi, bana bile."

Bryce bıkkınlıkla iç geçirdi ama Hunt prensleri sıkıştırmayı sürdürdü. "Yani Bryce'ın kılıç ve bıçağı birleştirmek için Helena'nın Yıldız Kılıcı'ndan aldığı ve Avalen'de bir yere sakladığı yıldız ışığını -Theia'nın gücünün son üçte birlik parçasını- bulması gerekiyor, öyle mi?"

Aidas uzatmadan, "Evet" diye cevap verdi.

"Peki hiçlik portalını nasıl açacağım? Ayrıca hiçliğe açılan portal tam olarak nedir?" diye sızlandı Bryce.

"Biz de asırlardır bunu merak ediyoruz" dedi Thanatos.

Aidas elini altın sarısı saçlarından geçirdi. "Aklımıza *mutlak yıkım*'dan başka bir şey gelmedi."

"Harika" diye homurdandı Bryce.

"Avalen en güçlü ince yerlerden biriye Asteriler, Feylerin burada yaşamasına neden izin verdi?" diye sordu Hunt.

"Bu kadar büyük miktardaki siyah tuz Asterileri buradan uzak tutuyor. Siyah tuzun onları ne kadar itiyorsa bizi de o kadar çektiğini hiç fark etmediler" dedi Apollion keyifle. "Siyah tuz bizi Asterilerin siyah taşlarının esaretine bağımsız kılan özelliklerin aynularına sahip."

Bryce bunu duyunca gerilerek Hunt'a bir bakış attı ama eşi şimdilik kendi sorularını bir kenara bırakarak sordu. "Helena, Asterilerin buraya yaklaşmadığını biliyor muydu?"

Aidas başını salladı. "Bunu öğrenince Theia'nın gücünü bura-ya saklamaya karar verdi."

Bryce başını yana eğdi. "Peki sisler adaya girmesi için Helena'nın önünde neden açıldı?"

"Siyah tuz sadece Asterileri uzak tutar, sisler ise herkesi. Ama belli güçlere sahip bazı kişiler ince yerlerin gücüne erişebilir... bütün dünyalarda. Dünya seyyahları." Aidas zarıfça Bryce'ı gösterdi. "Sen de onlardan birisin. Helena ve Theia da öyleydi. Doğuştan gelen yetenekleri sayesinde sislerden geçebiliyorlardı."

Bryce omuzlarındaki görünmez tozları silkeledi.

"Bunu da Büyülü Yıldız Doğan Prenses listene ekle" dedi Hunt kıkırdarak. Ama sonra ciddileşip kaşlarını çatı. "Kılıç ve bıçak hiçliğe bir portal açabiliyorsa Theia onları İlk Savaşlar'da neden kullanmadı?"

"Çünkü korkuyordu" dedi Aidas, birden gergin bir sesle konuşmaya başlamıştı. "Herkes için korkuyordu."

"Doğru" dedi Bryce. "Mutlak yıkım."

"Evet" dedi Aidas. Thanatos küçümser gibi güldü ama Apollion şefkat dolu gözlerle Aidas'a baktı. "Theia kılıçla bıçağı birleştirtince neler olacağına dair teoriler üretmişti ama bunları asla pratiğe dökmedi" diye açıkladı Aidas. "Hiçliğe bir portal açarsa tüm Midgard'ın oraya çekilmesinden korkuyordu. Asterileri başka bir dünyaya hapsedebilirdi ama bu dünyanın da onlarla birlikte felakete sürüklenmesine neden olabilirdi. Bu yüzden tedbirli davranmayı seçti. Tedbiri bir kenara bırakma vakti geldiğinde... Theia için çok geçti. Bizim için. Kılıçla bıçağı, gücünün parçalarını birbirinden ayırmayı daha güvenli ve akılcıca buldu."

"Ama Helena farklı düşünüyordu" dedi Bryce.

"Helena bu riski almaya degeceğini düşünüyordu" dedi Aidas. "İlk Savaşlar'ın ardından yıllarca büyük acılar çekti, başkalarının acılarına da tanık oldu. Ona hak veriyorum. Theia'nın gücünü nereye götürdüğünü bana söyleyemezdi ama gelecekte ortaya çıkacak birinin, Helena'nın üçte birlik ışığını taşıyan birinin ulaşabileceği bir yere sakladığını biliyorum. Ne kadar zor da olsa

Theia'nın gücünün parçalarını, sonra da kılıç ve bıçağı birleştirebilecek birinin."

"Bir kâhini ne kör eder?" diye fısıldadı Bryce.

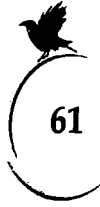
"Theia'nın yıldızı" dedi Aidas usulca. "Sana söylemiştim: Kâhin o gün göremedi... ama ben gördüm. Seni gördüm. Genç, parlak ve cesurdun... sonra Helena'nın beklememi söylediği yıldız ışığını gördüm. Helena'nın soyundan gelen o gücü, Theia'nın gücünün üçte birlik kısmını gördüm."

"Peki Bryce'ın ne yapması gerekiyor?" dedi Hunt. "Theia'nın gücünün son parçasını bulup kılıç ve bıçağa aktararak hiçliğe bir portal açması ve Asterilerle birlikte biz de oraya tıklup kalmayalım diye dua etmesi mi?"

"Öyle de özetlenebilir" dedi Aidas gözlerini Bryce'a dikerek. "Ama Theia ve Helena'nın öngöremediği bir şey vardı: Boru'nun senin vücudunda yeniden doğacağı. Dünyalar arasında kapı açmanın bir başka yolu da bu."

"Peki Bryce'ın ne yapması gerekiyor?" diye hurladı Hunt.

Aidas hafifçe gülümsedi. "Elbette Kuzey Uçurumu'nu tamamen açması."

"Peki" dedi Bryce usulca, duyduklarını idrak etmeye çalışıyor-
muş gibiydi. "Boru'yu neden hiçlişe bir portal açmak için kullan-
mıyorum?"

"Çünkü bu portalın ne olduğunu... nerede olduğunu hiç kimse
bilmiyor. Kılıç ve bıçak bir şekilde portalın bulunduğu yere sabit-
lenmiş. O hiçlişe ulaşmanın tek yolu onlar."

Hunt'ın başı dönüyordu. Başı on dakikadır hiç durmadan
dönüyordu. Ama Bryce oldukça sakindi. "Ya bıçağı geri almasay-
dım? Ya Avallen'e gelmeseydim? Ya böyle bir fırsatım olmasaydı
ya da buraya gelmeyi reddetseydim?"

Apollion ve Thanatos sandalyelerinde kıpırdandı, sıkılmışlar
veya sinirlenmişlerdi ama Aidas konuşmayı sürdürdü. "Helena
neden bıçağı Feylerin dünyasından almayı başarabileceğini
düşündü bilmiyorum. Avallen'e gelince... Helena seni yönlendir-
memi istedi. Ama Feylerden o kadar nefret ediyordun ki, seni
onların kalesine gitmeye zorlasam bana asla güvenmezdin."

"Doğru" diye mırıldandı Bryce.

"Helena'nın planlarında, kardeşlerimle birlikte şüphe duydu-
ğumuz noktalar vardı. Asterilerle savaşmaya devam edebilmek
için umudumuzu Kuzey Uçurumu'nun yeniden açılmasına bağla-
maya devam ettik. Eğer senin gibi biri -bir dünya seyyahı- gerçek-
ten gelirs ve Avallen'e girip Theia'nın gücünü devralamazsa... onu
güçlendirmenin bir yolunu bulmamız gerekiyordu." Aidas sonun-
da Hunt'a bakmıştı.

Hunt'ın nefesi kesildi. İşte, o kadar bekledikten sonra...
Nihayet aradığı cevapları alacaktı.

"Sen bir bakıma iki kardeşimin oğlu sayılırsın" dedi Aidas.

Hunt'ın göğsünden bir yük kalktı ama midesi hâlâ çalkalanıyordu.

Apollion kardeşine ters ters bakarak, "Thanatos önce yardım etmek istemedi" diye ekledi.

"Planı beğenmemiştim" dedi Thanatos miğferini sımsıkı kavarken. "Hâlâ beğenmiyorum."

"Kardeşim..." dedi Aidas başıyla Thanatos'u göstererek. "Eski zamanlardan beri bir şeyler üretmek konusunda çok hünerlidir."

"Ne tuhaf" dedi Bryce, "Zanaatkârlıkla uğraştığını hiç bilmiyordum."

Hunt hayretle Bryce'a baktı ama Aidas gülümsedikten sonra ona doğru döndü. "İlk Savaşlar sırasında sizin tabirinizle Thanatos, Apollion'un bizim safımızda savaşacak yeni bir tür iblis üretmesine yardım etti. Kristalloslar, Boru'yu bulmak üzere tasarlanmıştı... Böylece Midgard'a girmenin bir yolunu bulmuş olacaktık. Çoban. Ölüm Avcıları." Sonra sırtındaki yara izlerinden birinin ölüm avcılarının eseri olduğunu biliyormuş gibi başıyla Hunt'ı işaret etti. "Bunlar kardeşlerimin yarattıklarından sadece birkaçıydı."

Bryce başını iki yana salladı. "Ama kristallos zehri büyüüyü yok edebiliyor. Madem nasıl yapılacağını biliyordunuz neden bunu savaşta Asterilere karşı kullanmadınız?"

"Denedik" dedi Aidas. "Asterilerin gücü üzerinde aynı etkiyi yaratmadı."

"Affedersin ama..." diye araya girdi Hunt. "Bu iki pislik tarafından yaratıldığımı mı söylemeye çalışıyorsun? Fino köpeği gibi?" Thanatos'u ve Apollion'u işaret etti.

"Fino köpeği değil" dedi Apollion tersleyerek. "Silah." Başıyla Bryce'ı işaret etti. "Onun için, bir gün ortaya çıkarsa diye."

"Ama zaman dilimlerinin çakışacağım bilmiyordunuz" dedi Bryce soluğu kesilirken.

"Hayır. Daha önce yapılan deneyler vardı" dedi Apollion. "Midgard'a yayılıp çoğalacaklarını umuyorduk ama Asteriler planımızı öğrendi ve onları ortadan kaldırdı."

"Fırtına kuşları" dedi Bryce, ağzı açık kalmıştı. "Onları da siz mi yaptınız?"

"Evet" dedi Aidas sakince. "Onları Kuzey Uçurumu'nun boşluklarından içeri gönderdik. Ama durmadan avlandıkları için soy-ları tükenmek üzereydi. Bir meleği onların gücüyle donatmak, kusursuz bir asker yaratmak... zehirli bal yemek gibiydi. Asteriler melekleri kontrol altına alarak sonunda onlara hizmet edecek kusursuz bir asker yarattıklarını sanıyorlardı. Hunt Athalar gibi birini yaratan şeyin kendi zekâları olduğunu sanıyorlardı."

Apollion, "Ama sen isyan ettin" dedi Hunt'a gurur dolu bir sesle. "Öldüremeyecekleri kadar değerliydin ama seni ezmek istediler. Bu yüzden seni köle haline getirdiler."

Hunt bedenini hissedemiyordu.

"Biraz geri sarabilir miyiz?" diye söze girdi Bryce. "Kılıcı ve bıçağı ele geçirememeye ihtimalime karşı, Uçurum'u açmak için güçlendirilmem gerekebileceğini düşünerek fırtına kuşlarını yarattınız. Ama onların nesli tükenince... Hunt'ı yarattınız. Sonrasında da ben doğdum..."

"Athalar sen doğduğunda çoktan köle haline getirilmişti" dedi Aidas. "Ama onu yakından izliyorduk."

Apollion başını Hunt'a doğru salladı. "İblisleri avlamakta neden o kadar usta olduğunu sanıyorsun? Bu kanında var... kanında *benden* bir parça var."

Hunt kusacak gibiydi. Çukur Prensi'ne bir şey borçlu olduğunu düşündükçe...

"Özünün bir kısmını kristalloslara aktardığı gibi" dedi Thanatos. "Senin için de bana bir şey verdi. Cehennem Ateşi'ni."

"Cehennem Ateşi mi?" dedi Bryce.

"Şimşek" dedi Thanatos elini şöyle bir sallayarak. "Neredeyse her şeyi öldürmeye muktedir olan şimşek. Asterileri bile."

"Sirius'u böyle mi öldürdün?" diye sordu Bryce. "Cehennem Ateşi'ne mi?"

Apollion, "Evet" dedikten sonra Hunt'a döndü. "Adın da buna bir göndermeydi, sen doğarken annenin kulağına fısıldandı. Orion... Sirius'un efendisi."

“Çok zekice” dedi Hunt sert bir sesle, ardından sordu. “Bir dakika... şimşeğim Asterileri öldürebiliyor mu?” Göğsünde parlak ve güzel bir umut filizlendi.

“Hayır” dedi Apollion. “Sen şimşeğimin seyreltilmiş halini taşıyorsun. Asterilere zarar verebilir ama onları öldüremez. Sanırım annenin melek kanı gücümü yumuşattı.”

O umut ışığı sönmüverdi. Yerini karanlık bir şeye bıraktı. “Annem bu işe nasıl dahil oldu?” diye sordu Hunt. Genetik bir müdahaleyi kaldırılabildi ama...

“Asteri arşivlerinde bir bilim adamı vardı” dedi Aidas. “Fırtına kuşlarının kökenini, tuhaf güçlerini araştıran bir melek. Projeye unutulmak üzere olan bir fırtına tanrısının adını verdi.”

“Thurr Projesi” dedi Bryce. “Danika da bunu mu araştırıyordu? Ölümünden sonra bundan bahsettiği yazışmalarını bulmuştum.”

“Bilmiyorum” dedi Aidas. “Ama melek fırtına kuşlarını Asterilerin emriyle araştırıyordu çünkü fırtına kuşlarının dönüşünden korkuyorlardı. Ama araştırma onu bize getirdi ve gerçeği söylediğimizde elinden gelen yardımı yapmayı teklif etti. Thanatos bu sırada işini bitirmek üzereydi. Erkek gönüllü hazır olduğuna göre sadece onunla çiftleşecek bir dişiye ihtiyaç vardı.”

Hunt’ın soluğu kesildiğinde Bryce elini onun dizine koydu.

“Baban anneni biraz tanıyordu” dedi Aidas. “Bir eşi olursa annenin yoksulluktan kurtulacağını biliyordu. Kalmak niyetindeydi. Hayatını geride bırakıp seni gizlice büyütecekti.”

Hunt güçlükle sorabildi. “Ne oldu peki?”

“Mistikler, Rigelus’a babanın bizimle olan bağlantısını söyledi. Her şeyi öğrenememişlerdi... Annen ve senin hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Sadece babanın bizimle konuştuğunu biliyorlardı. Rigelus onu getirtti, işkence yaptırdı ve öldürttü.”

Hunt’ın kalbi duracak gibiydi.

“Baban konuşmadı” dedi Apollion neredeyse şefkatle. “Annenden de hamileliğinden de bahsetmedi. Asteriler babanla aradaki bağı hiç öğrenmedi.”

“Babamın... adı neydi peki?”

"Hyrieus" dedi Aidas. "O iyi bir adamdı Hunt Athalar. Tıpkı senin gibi."

Bryce, Hunt'ın dizini sıktı. Eşinin eli çok sıcaktı... yoksa Hunt mu çok üşüyordu? "Tamam, yani Hunt benim için yedek batarya olarak yaratıldı..."

"Öyleyse aynı şeyi Ruhn için de yapabilir miyim?" diye sözünü kesti Hunt.

"Hayır" dedi Thanatos. "Prensin ışığı -bu ince yerlere olan meyli- yeterince güçlü değil. Bryce'ınki gibi değil."

Hunt, Bryce'ın dizinde duran elini tuttu. "Bryce'la eş olmamız DNA'ma mı işlenmişti? Bu da mı önceden ayarlanmıştı?"

"Hayır" dedi Aidas hemen. "Böyle bir niyetimiz yoktu. Sanırım bu daha büyük güçlerin eseri. Artık onlar her ne ise."

Hunt, Bryce'a baktı. Eşinin gözlerinde sadece aşk vardı. Bunu görmeye dayanamadı.

İçini kırağı kadar soğuk bir korku sarmıştı. Bu erkekler tarafından hizmet etmek ve acı çekmek için yaratılmıştı. Bu onu nasıl bir konuma sokuyordu? Onu kim yapıyordu?

"Tamam" dedi Bryce. "Cehennem ateşi ve yıldız ateşi: güçlü bir kombinasyon. Ama Helena tüm bunları çatışmaya bir son vermek için bıraktı. Siz ise içeri girip dünyayı kurtarmak için lanet bir kapı açmamı istiyor gibisiniz."

"Pis işlerinizi bizim yapmamız kötü mü olur?" diye sordu Thanatos.

Bryce ona ters ters baktı. "Bu benim dünyam. Onun için savaşmak isterim."

"Öyleyse bizimle birlikte savaş" dedi Thanatos meydan okur gibi.

Gergin bir sessizlik oldu. Hunt bu deliliği düşünmeye nereden başlayacağını bile bilmiyordu. Ama damarlarındaki o soğuk... iyi geliyordu. Onu uyuşturuyordu.

"Hazırlanmak için biraz daha zamanım olsa iyi olurdu" diye mırıldandı Bryce.

Aidas başını iki yana salladı. "Daha önce hazır değildin. Yaarlış kişiye söyleseydin ne olacaktı? Asterilerin onlara meydan

okuyanlara ne yaptığını biliyorsun. Bu riski göze alamazdım. Seni tehlikeye atamazdım. Cevapları kendi başına bulmanı beklemek zorundaydım. Ama en başından beri, beni bulman gerektiğini söylemedim mi? Sana yardım edeceğimi? Apollion da yanlış yoldan bile olsa bunu yapmaya çalışıyordu. Seni tüm bunlara, Asterilerle savaşmaya hazırlamak için çabalıyordu.”

“Ama” dedi Hunt göğsündeki rahatlatıcı uyuşukluktan sıyrılarak. “İlk seferinde Asterileri Cehennem’den atmayı nasıl başardınız?”

“Büyümüzden beslenmekte zorlanıyorlardı” dedi Thanatos tiksinti dolu bir sesle. “Ayrıca gücümüzün onlarınkine rakip olduğunu fark ettiler. Biz onları öldürmeden kaçtılar.”

Bryce güçlükle yutkunarak Apollion’a baktı. “Peki Sirius’u gerçekten yuttun mu? Demek istediğim... onu gerçekten yedin mi yani?”

Ama yanıt veren Aidas oldu, yüzü gururla parlıyordu. “Sirius saldırınca Apollion onu Cehennem Ateşi’yle öldürdü, yanan kalbini de göğsünden çıkarıp yedi.”

Hunt’ın irkildiği sırada Bryce, “Bu nasıl olabilir?” diye sordu.

“Ben karanlığın kendisiyim” dedi Apollion usulca. “Gerçek karanlığın. Siyah bir çukurun derinliklerindeki türden bir karanlığın.”

Hunt kemiklerine kadar ürperdi. Apollion bunları övünmek için söylemiyordu.

“Peki neden diğer Asterileri de... yemiyorsun?” diye sordu Bryce.

“Yemek için yakınlarında olması gerekir” dedi Aidas. “Asteriler kardeşimin yeteneklerinin farkında. Ne pahasına olursa olsun ondan uzak duruyorlar.”

Prensler arızalı bir ekrandaymış gibi titredi.

“Vaktimiz azalıyor” dedi Thanatos. “Siyah tuzun etkisi bitmek üzere.”

Bryce, Apollion’a baktı. “Bana ordularınızın hazır olduğunu söyleyip duruyordunuz.” Tapınağı ve ilerisindeki ölü şehri işaret etti. “Ama burası bomboş.”

Apollion'un gözleri daha da karardı. "Cehennem'in ancak bir parçasını görmenize izin verdik. Topraklarımız ve ordularımız başka yerde. Tamamen hazır durumdalar."

"Yani Boru'yu kullanarak Kuzey Uçurumu'nu açarsam..." dedi Bryce. Hunt uyarmak ister gibi hafifçe öksürdü. "Yediniz de ordularınızla birlikte içeri mi gireceksiniz?"

"Üçümüz" diye düzeltti Aidas. "Diğer dört kardeşimiz şu anda başka çatışmalarla meşgul, diğer dünyalara yardım ediyorlar."

"Galaksiler arası kurtarıcılar olduğunuzu bilmiyordum" dedi Bryce.

Aidas'ın dudakları yukarı kıvrıldı. Bryce, Apollion'un da gülümsediğine yemin edebilirdi.

"Ama evet" diye devam etti Aidas. "Ordularımızı tamamen ve hızlıca Midgard'a sokmanın tek yolu Kuzey Uçurumu."

"İlkbaharda olanlardan sonra" dedi Hunt eşine. "Herkesi yemeyeceklerini nereden biliyorsun?"

"Onlar bizim finolarımızdı" dedi Aidas. "Ordularımız değil. Ayrıca yaptıkları yüzünden sert şekilde cezalandırıldılar. Bu kez kontrol altında olacaklar ve savaş meydanında emirlerimizi yerine getirecekler."

Bryce ona baktı ama Hunt eşinin ne düşündüğünü anlayamadı. Prensler tekrar titrediğinde tapmak titreşerek solmaya başladı. Hunt bir şey tarafından Avallen'de bıraktığı bedenine doğru çekiliyordu.

"Bunu düşüneneğim" dedi Bryce.

"Bu oyun değil kızım" dedi Thanatos sertçe.

Bryce sakince Vadi Prensi'ne baktı. "İnsanların kızım kelimesini hakaret olarak kullanmasından bıktım usandım."

Thanatos tam cevap vermek için ağzını açmıştı ki yok oldu... bağlantısı kesilmişti.

Apollion, Hunt'a döndü. "Sana verilen güçleri boşa harcamama... benim verdiğim, kardeşlerimin verdiği güçleri." Bakışları Hunt'ın alnındaki haleye kaydı. "Cehennem'in hiçbir oğlu kafese kapatılamaz."

Sonra o da gitti.

Cehennem'in oğlu. Hunt'ın içi buz kesti.

Artık sadece Aidas kalmıştı, Bryce'la konuşurken bağlantıya sıkı sıkı tutunuyor gibiydi. Mavi gözlerini Bryce'ın yüzüne dike-
rek, "Theia'nın gücünün son parçasını bulursan, kılıç ve bıçağı bir-
leştirmenin bedeli çok büyük olacaksa Bryce Quinlan, o zaman
yapma. Hayatı seç" dedi. Ardından Hunt'a bir bakış attı.
"Birbirinizi seçin. Binlerce yıldır diğer seçenekle yaşıyorum, kay-
bın acısı hiç hafiflemiyor."

Bryce hayalet elini Aidas'a uzattı ama Uçurum Prensi gitmişti.
Cehennem de.

Bryce gözlerini açtığında bir ateş gördü. Parlak, akkor halinde bir ateş.

Hunt'ın şimşegi onu hemen sardı ama artık çok geçti.

Güz Kralı ve Morven odadaydı, her nasılsa onları bulmuşlardı. Morven'in etrafım gölgeler sarmıştı ama babası öfkeli alevler içindeydi.

Odanın ortasında -Tharion'un sularının bile söndüremediği ateş çemberinin içinde- arkadaşları duruyordu.

Bryce dikkatle onlara baktı: Tharion, Baxian, Sathia, Flynn ve Declan ateşin ortasında birbirlerine sokulmuşlardı. Gölgelelerdeki hortlaklar ortada yoktu ama Cani İkizler ateşin hemen yanındaydı, pis pis sırıtıyorlardı.

Güz Kralı, Bryce'ı ve Hunt'ı ateşle çevirme zahmetine girmemişti. Tutsaklarını yakmaya karar verirse Hunt'ın şimşeginin bile ona engel olamayacağını biliyordu. Bu kadar tedbir yeterliydi.

Morven, "Ayağa kalk" diye emretti Bryce'a. Geyik Kral'ın ellerinde kırbaç andıran gölgeler vardı. "İki saattir uyanmanızı bekliyoruz."

Hunt dişlerinin arasından tısladı. Bryce eşinin kollarında su toplamış kırbaç izleri olduğunu gördü. Demek uyandırmak için Hunt'ı yakıyorlardı...

Bryce başını kaldırıp gölge taçlı Avallen Kralı'na baktı. Ardından parmak uçlarındaki ateşlere rağmen Morven'in yanında buz gibi bir yüzle duran babasına doğru döndü. "O siyah tuzla ne yaptınız?" diye sordu Güz Kralı usulca. "Kiminle görüştünüz?"

Bryce, Yıldız Kılıcı'nı ve Doğrucu'yu çekti.

"Bırak o silahları" dedi Morven sertçe. "Onları yeterince kirlettin."

Arkadaşlarının etrafındaki ateş çemberi daraldı. Alevler siyah tüylerini yalayınca Baxian küfretti.

Bryce silahlarını indirmede. "Affedersiniz ama bu silahlar eziklere itaat etmez" dedi krallara.

Güz Kralı alaycı bir biçimde güldü. "Pek de zevk sahibi değilmiş. Ama bir çaresini buluruz."

"Doğru" dedi Bryce düşünceli bir tavırla. "Son Yıldız Doğan Prensi kıskançlığından çatladığın için öldürdüğünü unutmuşum."

Güz Kralı, Bryce onu son kez bununla suçladığında yaptığı gibi kıkırdadı. Morven, Güz Kralı'na bir bakış atarken aniden şüphe duymaya başlamış gibi görünüyordu.

"Kıskanmak mı?" dedi Güz Kralı. "Hem de o sümüklü eniği? O bu kılıca layık değildi ama sen hiç layık değilsin."

Bryce tatlı tatlı gülümsedi. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

Güz Kralı konuşmaya devam etti. "Prensi öldürdüm çünkü soyumuza son vermek istiyordu. Fey olan ne varsa yok etmek istiyordu." Başıyla Bryce'ı işaret etti. "Tıpkı senin gibi."

Bryce omuz silkti. "İnkâr etmeyeceğim."

"Ah, ben seni iyi tanırım Bryce *Quinlan*" dedi Güz Kralı öfkeyle. "Sana kalsa ne yapacağını iyi biliyorum."

"Çok mu televizyon izliyorsun sen?"

Güz Kralı'nın alevleri iyice yükseldiğinde Bryce'ın arkadaşları birbirlerine biraz daha sokuldu. Ateşle aralarında çok az mesafe kalmıştı. "Sen Feyler için bir tehditsin. Annen seni bize karşı nefretle doldurdu, kraliyet adını taşımaya uygun değilsin."

Bryce'ın yüzünde acı dolu bir gülümseme belirdi. "Beni sana annemin düşman ettiğini mi sanıyorsun? Sana haydutlarını annemi ve Randall'ı öldürmeye gönderdiğin an düşman oldum. O zamandan beri de zavallı eziğin tekisin. Feylere pislik gözıyla bakmamdan birini mi sorumlu tutmak istiyorsun? O zaman aynaya bak."

Morven, "Bu histerik zırvaları ciddiye alma" dedi Güz Kralı'na.

Güz Kralı, Bryce'a dişlerini gösterdi. "Miras aldığın birazcık güç ve unvan aklını başından mı aldı?"

Morven'ın gölgeleri arkasında yükseldi, önlerine çıkan her şeyi yok etmeye hazırlardı. "Asterilerin eline düşünce ölmek için dua edeceksin."

Bryce kılıç ve bıçağı daha sıkı kavradı. Silahlar uğuldayarak birbirlerini çekiyorlar, sanki onları son bir kez birleştirmesi için Bryce'a yalvarıyorlardı. Onları duymazdan gelip Fey krallarına döndü. "Sonunda bizi onlara teslim etmeye mi karar verdiniz?"

Güz Kralı en ufak bir acıma belirtisi göstermeden, "Birlik olduğun solucanları evet" diye cevap verdi. "Seri değil."

"Doğru ya, üreme meselesi" dedi Bryce. Hunt'ın, bu ses tonunu duyduğunda yüzüne nasıl hayretle baktığı gözünden kaçmamıştı. Silahları birbirinden uzak tutmak için harcadığı güç yüzünden kolları gerilmişti. "Herhalde Sathia, Flynn ve Dec de üreme için alıkoyulacak ama Fey olmayanların şansı yok tabii. Üzgünüm çocuklar."

"Biz şaka yapmıyoruz" dedi Morven sertçe.

Bryce, "Hayır, elbette" dedi Morven'ın gözlerine bakarak. "Zaten ben de size gülmekten bıktım mankafalar."

Morven sözlerini umursamadı. "Geçen seferki küçük ışık gösterin bizi şaşırtmış olabilir ama bu kez tek bir kıvılcım çıkarırsan arkadaşların yanar. Yoksa başka bir yöntem mi başvursak?" Morven gölgelerle sarılmış eliyle Cani İkizler'i işaret etti.

Bryce mental duvarının sağlam olup olmadığını kontrol etse de zorbalar en zayıf gördükleri kişiye saldırmıştı.

Sathia kocaman açılmış gözlerle restleşmeyi izlerken aniden Tharion'un belinden bir bıçak kapıverdi.

Ve bıçağı kendi boğazına dayadı.

Tharion ikizlere bakarak, "Kesin şunu" diye hırladı. İkizler ise kıs kıs gülüyordu.

Sathia titreyen eliyle bıçağı boğazına biraz daha bastırdığında teninden hafifçe kan akmaya başladı.

"Yanına yaklaşacak olursan kız ölür" dedi Morven.

Bryce, "Onu bırakın" dedi öne çıkarak... sadece bir adım atmıştı. Kılıç ve bıçak ise bir anda öne, odanın ortasına doğru çekilmeye başlamıştı. Onları daha sıkı kavradı.

Arkadaşlarını çeviren ateş iyice parlamaya başlamıştı. Baxian'ın tüylerinden biri tutuştu ama Dec yayılmasına fırsat vermeden eliyle vurarak ateşi söndürdü. "Silahları bırakırsan, onlar da kızın zihnini serbest bırakacak" dedi Güz Kralı.

Bryce onları odanın ortasına doğru çeken güce karşı koymaya çalışarak silahlara baktı.

Sathia ateş çemberinin içinde korku dolu ve çaresiz bir yüzle duruyor, boynundan kanlar akıyordu. Seamus ve Duncan'ın tek bir düşüncesiyle, tek bir hareketiyle, o bıçak boğazını kesecekti.

Bryce kılıç ve bıçağı yere attı.

Siyah metalden silahlar büyük bir gürültüyle taşa çarptıktan sonra kayarak neredeyse sekiz köşeli yıldızın üstünde durdular. Bryce'in ulaşamayacağı kadar uzaktaydı.

Fakat iki kral da yerinden kıpırdamadı. Sanki silahları almak, hatta yanlarına gitmekten bile korkuyorlardı.

Cani İkizler eğlenceleri bozulduğu için surat astılar ama Sathia bıçağı aşağı indirmişti. Elinde sıkı sıkı tutmaya devam ederken ucunu da Cani İkizler'e doğru çevirmişti. Diğerleri bıçağı elinden almaya cesaret edemiyordu.

Bryce, Güz Kralı'na bakarak hırladı. "Bir de bana annemi ne kadar sevdiğine, ona vurduğun için ne kadar pişman olduğuna dair zırvalar anlatıyordun... ama şimdi kendi kızına bunu yapıyorsun, öyle mi? Ve Fey dostlarından birinin kızına?"

"Beni kendi evimde hapsedtiğin an kızım olmaktan çıktın."

"Ah" dedi Bryce. "Beni kalbimden yaraladın." Hafifçe göğsüne vurdu, yıldız birden parlamaya başlamıştı.

Güz Kralı, "Zaman kazanmaya çalışıyor" dedi Morven'a. "Micah'ya da böyle yapmıştı..."

"Ah, evet" dedi Bryce bir adım yaklaşarak. "Onu öldürdüğüm zaman. Sana söyledi mi?" diye sordu Morven'a. "Güya bir sır ola-

rak kalacaktı." Bir adım daha atarken herkesin duyabileceği şekilde fısıldadı. "Danika'ya yaptıkları yüzünden o adi pisliği paramparça ettim."

Cani İkizler şaşırarak irkildi.

İkizlere, Morven'a ve Güz Kralı'na bakarak gülümsedi. "Ama Micah'ya yaptıklarım size yapacaklarımin yanında hiç kalır."

Ardından ellerini uzattı. Yıldız Kılıcı ve Doğrucu, Fey dünyasında olduğu gibi ona doğru uçmaya başlamıştı. *Benzer şeyler birbirini çeker.*

Ama Bryce kendisi için zaman kazanmaya çalışmıyordu. Hunt için oyalanıyordu.

Kılıç ve hançer Bryce'a doğru uçarken Hunt'ın şimşegi bir dalga halinde onun arkasında toplanarak Cani İkizler'e doğru fırladı.

İkizler şimdi bir seçim yapmak zorundaydı: ya kendilerine doğru gelen iki şimşek kırbacına engel olmak için Sathia'yı bırakacaklar ya da Hunt'ın şimşeginin onları yok etmesine göz yumacaklardı.

Yaşamayı seçtiler. Şimşek muzrakları gölgelerden oluşan bir kalkana çarptı. Bryce bunu gördüğü anda harekete geçti.

Güz Kralı uyarmak için bağırdı ama Bryce onlara doğru koşmaya başlamıştı bile. Onlara ve Güz Kralı'na doğru.

Bryce yıldız ışığı saçarak koşmaya devam etti.

* * *

Şimşek ve gölge çarpıştığında bütün mağara sarsıldı. Hunt dişlerini sıkıyordu.

Tharion, Sathia elinden düşürüp kendi ayağına saplamadan bıçağı kapmayı başarmıştı. Sathia şimdi ateş çemberinin içinde çömelmiş, başını ellerinin arasına almıştı.

Düşmanlarına doğru koşarken eşinden fırlayan ışık patlaması neredeyse mağarayı yıkacaktı. Bryce'ın saçları havaya dikilmişti, yıldız ışığı parmaklarında akkor gibi parlıyordu.

Bryce'ın gücü, güzelliği ve azameti karşısında Hunt tamamen afallamıştı.

Cani İkizler'den biri, eşinin acı çekeceği konusunda güvence veren kin dolu bir sesle güldü. Gölgelelerin içinden aniden altı hortlak fırladı, eskimiş koyu renk cüppeleri ve ileri uzattıkları kabuk bağlamış elleriyle gölgelerden pek de farkları yoktu.

İkizler, bu sefil yaratıkların efendisi olmak için kimbilir ne şeytani şeyler yapmıştı.

Hunt on santimlik kıvrık dişlerle dolu ağızların kocaman açılarak onları fark etmeyen Bryce'a doğru ilerlediğini gördü.

Öfkeyle kükreyerek altı şimşek muzrağını hortlaklara, yedincisini de -şanslı olanı- ikizlerin gölgelerine fırlattı.

Şimşek kadim kötülükle buluştuğunda hortlaklar patlayarak cızırdayan tozlara dönüştü. Ancak ikizlerin karanlık duvarına çarpan şimşek parçalandı. Kalkanı kıramamış olsa da ikizleri Bryce'la savaştan alıkoymayı başarmıştı.

Baxian çıtırdayan alevlerin arasından, "Ona yardım et" diye tısladı ama Hunt başını iki yana sallayarak ikizlere şimşek fırlatmaya devam etti. İkizler şimdi yavaşça ilerleyen gölge duvarıyla geri çekiliyordu. Hunt, Sathia'ya bakınca gözlerinin kocaman açılmış olduğunu gördü. İki Fey kralının üstüne atlayan Bryce'ı izliyordu.

Bryce loş mağaranın içinde kayan bir yıldız gibi süzülüyordu.

"Yardıma ihtiyacı yok" diye fısıldadı Hunt.

* * *

Ateş, yıldız ışığı ve gölgeler birbirine karışıyordu. Bryce tüm gücüyle saldırıya geçmişti.

Bu iş bugün bitiyordu. Burada. Şimdi.

Bunun Asterilerle de Midgard'la da hiçbir ilgisi yoktu. Feyler bu adamlar gibi liderlerin emri altında çürümüşü ama Bryce'ın halkı çok daha iyisini başarabilirdi.

Bu düşüncenin ağırlığını taşıyarak Güz Kralı'na doğru yıldız ateşi yağdırıyordu. Güz Kralı dans eder gibi sağa sola kaçarken, Morven da Bryce'ı nehre doğru ilerletmek için üstüne boğucu gölgelerini gönderiyordu.

Bryce diğer dünyaya sadece kılıç ve bıçak için, kendi dünyasındaki çürümeyi durduracak büyü bir mermi bulmak için gitmemişti. Bunu şimdi anlıyordu.

Dünyalarının sadece küçük bir bölümünü görmüş olsa da, Urd onu iyi ve cesur Feylerin de var olduğunu göstermek için oraya göndermişti. Bryce, Nesta ve Azriel'e ihanet etmek; onları kandırmak zorunda kalmış olabilirdi... Ama onların özünde iyi insanlar olduğunu biliyordu.

Midgard Feyleri çok daha fazlasını yapabilirdi.

Ruhn bunu kanıtlamıştı. Flynn ve Dec kanıtlamıştı. Sathia bile Bryce'ın onu tanıdığı kısıtlı zamanda bunu kanıtlamıştı.

Bryce, Morven'in üstüne saf yıldız ateşi yağdırırken siyah tuz zeminde derin oyuklar açıldı. Morven bir savaşçı becerisiyle yerde yuvarlanarak Bryce'ın menziline çaktı.

Bu iş bugün son bulacaktı.

Nesillerdir Midgard Feylerinin ayırt edici özellikleri olan dar görüşlülük, şovenizm ve kibir. Pelias'ın mirası.

Hepsi bugün son bulacaktı.

Yıldız ışığı Bryce'ın etrafında parlıyor, Silene'in -Theia'nın- alacakaranlık gücünün karanlığı onu yıldız ateşine dönüştürüyordu. Eğer o üçüncü parçayı da bulup yıldızı kusursuz hale getirebilirse...

Bryce zaten kusursuzdu. Sahip oldukları yeterliydi. O güç olsun ya da olmasın bu pislikleri alt edebilirdi. Yıldız Doğan olsun ya da olmasın.

Bryce hepsine yeterdi.

Cani İkizler şimdi Hunt'a karşılık veriyordu. Bryce ikizlerin gölge duvarı arkasında neler yaptığını eşinin o açıdan göremediğini biliyordu. Hunt şimşeklerini fırlatarak ilerlemeye devam ediyordu.

Ama Bryce gölge duvarını ona karşı nasıl kullandıklarını görebiliyordu. Kalkan sayesinde kendilerini gizliyor, Bryce'a doğru dönüyorlardı.

Bryce'ın olduğu tarafa kılıçlarını çekerek koşan Cani İkizler'i durdurmaya Hunt'ın şimşeği bile yetişemezdi. Bryce'ın zihnindeki duvar ikizlerin gölge pençeleriyle kazınmaya başlamıştı.

Bu iş bugün son bulacaktı.

Bryce ikizlerin zihnine ve bedenlerine saldırdı. Onları yıldız ateşiyle doldurdu. Devasa gövdelerinin yere yığıldığını, eskiden gözlerinin olduğu çukurlardan dumanların çıktığını görünce dehşete kapıldı. Beyinlerinin yerinde de şimdi dumanlar vardı. İkizlerin zihnini eritmişti.

Morven öfkeyle haykırdı... biraz da korkuyla.

Başarmıştı. Theia'nın yıldızının sadece üçte ikisiyle başarmıştı...

Hunt, "Bryce!" diye bağırdı ama artık çok geçti. Morven, Güz Kralı'nın alevlerinden oluşan bir bulutun altına gizlenmiş gölge kırbacını Bryce'a doğru şaklattı. Kırbac bacaklarına dolanıp onu sertçe çektiğinde yere kapaklandı ve yıldız ışığı söndü.

Çarpmanın etkisiyle beyni zonkluyor, başı dönüyordu. Belki de gölgeler onu alev duvarına doğru sürüklediği için başı dönüyormuş gibi hissediyordu.

Bryce yıldız ateşiyle sarılmış eliyle gölgelere vurdu.

Yıldız ateşi karanlığı paramparça etti. Bryce hemen ayağa kalktı ama Güz Kralı'nın karnına doğru gönderdiği alev yumruğundan kaçabilecek kadar hızlı değildi.

Hiç düşünmeden ışınlanarak Güz Kralı'nın hemen dibinde bitiverdi.

Bryce alevler içindeki yumruğunu tek eliyle yakaladığında Güz Kralı şaşkınlıkla sendeledi. Babasının yumruğunu sıkıca tuttu, ardından tırnaklarını etine batırdı. Eli yanıyor, acıdan gözleri kararıyordu... buna rağmen tırnaklarını daha da derine batırıp yıldız ateşini Güz Kralı'nın bedenine gönderdi.

Babası acıyla haykırarak dizlerinin üstüne çöktü. Morven o kadar afallamıştı ki olduğu yerde donup kalmış, küfürler yağdırmaya başlamıştı.

Bryce, Güz Kralı'nın yumruğuna baktı. Bir zamanlar babasının eli olan şeye.

Geriye sadece erimiş et ve kemikler kalmıştı.

Güz Kralı acıyla öğürdü, öne eğilip elini göğsüne koydu.

"Bu yeteneklerin seni özel kıldığını mı sanıyorsun?" dedi Morven öfkeyle, şaşkınlığından sıyrılıp kendine gelmişti. Etrafı gölgelerle çevriliydi. "Oğlum da aynısını yapabiliyordu... ama sonuçta değersizsin tekiydi. Tıpkı senin gibi."

Morven'in gölgeleri bir kuzgun sürüsü gibi Bryce'a atıldı.

Bryce yıldız ışığıyla gölge kuşları yok etti ama yenileri geliyor-du, her yerden çıkmaya başlamışlardı.

Güz Kralı ayağa kalktı. Acıdan yüzü solmuş, yanmış elini göğ-süne bastırmıştı. "Sana hiç görülmemiş bir acı tattıracağım" dedi sertçe.

Fey krallarından gelen eşit derecede güçlü iki saldırı karşısında tüm deneyimine rağmen Bryce'ın yapabileceği bir şey yoktu, ışınlanmaya bile vakti kalmamıştı.

Babasının yakıcı alev toplarından kaçarken Morven'in gölgele-rine yakalandı. Zifiri karanlık eller onu taş zemine öyle sert yapış-tırdı ki Bryce'ın soluğu kesildi. Yıldız Kılıcı ve Doğrucu parmakla-rından kayıverdi.

Bir dişi yüksek sesle haykırdı. Bryce bir anlığına bağıranın Cthona, belki de Luna olabileceğini düşündü.

Ama Sathia'ydı.

Yeniden ayağa kalkmış olan kişi hem Sathia'ydı hem de o değildi. Gelmiş geçmiş tüm Fey dişileriydi.

Bryce ışığını savurarak Morven'in gölgelerini parçaladı. Gölgele-r dağıldığında tepesinde dikilen Güz Kralı'nu gördü, sağ-lam elinde alevlerden bir kılıç tutuyordu.

"Bunu uzun zaman önce yapmalıydım" diye hırladı babası, sonra da yanan kılıcını Bryce'm kalbine saplamak için kaldırdı.

Güz Kralı kılıcı saplayamadan göğsünden ışık fışkırmaya baş-ladı.

Hunt'ın şimşegi...

Hayır.

Güz Kralı'nın göğüs kafesini yarıp geçen Hunt'ın şimşegi değildi.

Yıldız Kılıcı'ydı. Güz Kralı'nın arkasında elinde Yıldız Kılıcı'yla Ruhn duruyordu.

Ruhn kılıcı babalarının soğuk kalbine saplamıştı.

* * *

Ruhn bu mağaralardan neden geçtiğini çok iyi biliyordu. O Yıldız Doğan bir prensti ve çok eski bir yanışı düzeltmeye gelmişti.

Elinde babasının kalbine sapladığı Yıldız Kılıcı'nı tutarken tam olarak olması gerektiği yerde olduğunu biliyordu.

Güz Kralı donup kalmıştı, inlerken ağzından kan sızıyordu.

"Sayende tüm acıları tattım" dedi Ruhn sertçe, ardından kılıcı çekip çıkardı.

Babası taşların üstüne yüzüstü yığılıverdi.

Güz Kralı ellerinin üstünde doğrularak kalkmaya çalışırken Morven'in gölgeleri bile hareket etmeyi kesmişti. Arkasında durarak Ruhn'ı Geyik Kral'a karşı koruyan Lidia hiçbir şey söylemedi.

Babası kan kusarken Ruhn'ın kalbinde merhametten eser yoktu. Kanlar taşlara akarken öylece izliyordu. Güz Kralı başını kaldırıp Ruhn'ın gözlerine baktı.

Yüzü ihanet ve nefretin ateşiyle yanıyordu.

Kâhinin bana söyledikleri konusunda yalan söyledim dedi Ruhn babasının, herkesin zihnine.

Ruhn'ın sesini zihninde duyunca şaşırان babasının gözleri kocaman açıldı, oğlu bu sırrı ondan yıllarca saklamıştı. Morven'in da ne düşündüğünü umursamadı, hatta Geyik Kral'a dönüp bakmadı bile. Morven saldırmak gibi bir aptallıkta bulunursa Bryce ve Athalar gölgelerin icabına bakabilirdi.

Gözlerini babasının nefret dolu yüzüne dikti. *Kâhin bana adaletli bir kral olacağımı söylemedi. Kraliyet soyunun benimle sona ereceğini söyledi.*

Arkadaşlarının fal taşı gibi açılmış gözlerle ona baktığını hissediyordu. Ama Ruhn'ın sözü önündeki zavallı erkeğe söylenmişti.

Senin soyunu kastettiğini sanmıştım.

Kanlı Yıldız Kılıcı'nı havaya kaldırdı. Alevler babasını sararak güçlü bedeninin şeklini aldı. Ama Ruhn artık yara izlerini gizlemek için dövme yaptıran korkak çocuk değildi.

Yanılmışım. Sanırım Kâhin tüm soyları kastediyordu, diye devam etti Ruhn telepati yoluyla konuşmayı sürdürerek. Erkeklerin soyunu. Yıldız Doğan prensler de dahil yoldan çıkmış, hırsızlık etmiş ve bunun için bir kez bile özür dilememiş bütün pislikleri. Tüm sistemi. Bu taş ve veraset saçmalığını.

Babasının alaycı sesi zihnini doldurdu. *Sen tacımı taşımayı hiç hak etmeyen şımarık, nankör bir veletsin...*

Tacını istemiyorum, dedi Ruhn sert bir sesle. Ardından zihinleri arasındaki babasının konuşmasına izin veren köprüyü kapattı. Bu adamı yeterince dinlemişti.

Babasının dudaklarından kan damlıyor, Vanır bedeni onu iyileştirmeye ve saldırmaya için gereken gücü toplamaya çalışıyordu.

Soyumuz benimle sona erecek adı herif, dedi Ruhn babasının zihnine. Çünkü tacımı, unvanımı, kraliçeye veriyorum.

Babasının yüzü korkudan kül gibi olmuştu. Ruhn göz ucuyla Bryce'm yıldızının parlamaya başladığını gördü.

İçini bir huzur sarmaya başladı. *Kâhin'in söylediklerini hep öleceğime yormuştum. Yıldız ışığı çekirdeğiyle kılıcı aydınlatarak Bryce'in parıltısına yanıt verdi. Son bir kez.*

Ama yaşayacağım, dedi babasına. Hem de çok güzel yaşayacağım... sen olmadan.

Yıldız Kılıcı'nı bir kez daha savururken Morven'in gölgeleri bile yeterince hızlı davranamadı. Ruhn bir vuruşta babasının kafasını kesti.

* * *

Ruhn, Güz Kralı'nın kafasını keserken Bryce'in dili tutulmuş gibiydi. Kardeşi daha yere düşmeden kafayı kılıcın ucuna geçirdi.

Bryce ayağa kalkarak Ruhn'ın yanına geldi. Kardeşi kaskatı olmuştu, ucunda babalarının kafasının takılı olduğu kanlı kılıcı elinde tutuyordu.

Arkadaşları hâlâ ateş çemberinin içinde hapisti, sanki Güz Kralı alevlere ölümünden sonra bile varlığını sürdürecektir bir enerji

aşılarmıştı. Son bir ceza. Lidia alevleri söndürmenin bir yolunu bulabilirmiş gibi ateş çemberine doğru koştu.

Bryce, "Bırak onları" dedi Morven'a, sesini kendisi bile tanıyamamıştı. "Yoksa senin kellen de gider."

Morven dişlerini gösterdi. Ama gözleri nefretle yandığı halde dizlerinin üstüne çöküp ellerini havaya kaldırdı. "Teslim oluyorum."

Ateş aniden yok oldu. Morven şaşırarak gibi gözlerini kırptırdı ama bir şey söylemedi.

Arkadaşları hemen ayağa kalktı. Hunt düşmemesi için bir elini Sathia'nın sırtına koymuştu. Sırayla gelip Bryce ve Ruhn'ın arkasına dizildiler. Bryce bir an için o resmi gördü. Hanelere bölünmemiş... birleşmiş bir dünyayı.

Ardından birkaç adım atıp Güz Kralı'nın kafası kesilmiş cesedinin yanında duran Doğrucu'yu aldı. Cesede ve akmaya devam eden kana bakmadan kardeşine döndü. "Helena silahların neler yapabildiğini, Asterileri alt etmek için gereken gücü açıklamak için bu kehaneti uydurmuş. Ama kendince bana dair umudunu da bu şekilde anlatmaya çalıştığını düşünüyorum. Bu gücü kullanmanın ötesinde neler yapabileceğime dair..."

Ruhn'ın masmavi gözlerinden şaşkınlık okunuyordu.

"Kılıç" dedi Bryce kardeşinin elindeki Yıldız Kılıcı'nu işaret ederek. Ardından kendi elindeki Doğrucu'yu havaya kaldırdı. "Bıçak." Sonra arkadaşlarını, arkalarındaki Feyleri, melekleri, mer'i ve şekil değiştireni gösterdi. "Halk."

"Sadece Feylerden bahsetmiyordu" dedi Ruhn sessizce.

"Öyle olmak zorunda değil" diye düzeltti Bryce. "İstedığımız anlama çekebiliriz." Hafifçe gülümsedi. "Bizim halkımız" dedi Ruhn'a ve diğerlerine bakarken. "Midgard halkı. Asterilere karşı birleşmiş bir toplum."

Çok zaman almıştı, yıldızların ve yerin altında yolculuk etmek gerekmişti ama... işte buradalar.

Morven yere tükürdü. "Asterilerle savaşmayı planlıyorsanız kaybedersiniz. Bütün Haneleri birleştirdiyseniz de işe yaramayacak. Midgard'dan silinip gideceksiniz."

Bryce dizlerinin üstünde duran kralı şöyle bir süzdü. "Bize güvendiğin için teşekkürler."

Morven'in gölgeleri omuzlarında yine kıvranmaya başlayarak kollarından aşağı yayıldı. "Şimdi teslim oluyorum kızım ama Feyler, Yıldız Doğan bile olsa bir melezin kraliçe olmasını asla kabul etmeyecektir."

Ruhn, Yıldız Kılıcı'nu eğerek Morven'a saldırmak üzereydi ama Bryce kolunu uzatarak onu durdurdu. Uzun bir süre Morven'ın yüzüne baktı. Gerçekten baktı. Gölgelerden oluşan tacın altındaki erkeğe baktı.

Ve orada sadece nefret buldu.

"Eğer kazanırsak" dedi Bryce sessizce. "Burası adil bir dünya olacak. Artık hiyerarşiler ve saçmalıklar olmayacak." Hunt'ın uğruna savaştığı şeyler. Hunt'ın ve Düşmüşler'in uğruna acı çektiği şeyler. "Ama şimdilik" dedi. "Ben Valbara Feylerinin kraliçesiyim." Başıyla Güz Kralı'nın yerde soğuyan cesedini işaret ettikten sonra Morven'a dönüp sırtı. "Ve Avalen Feylerinin."

Morven tısladı. "Avalen Kraliçesi olmak için cesedimi çiğnemen..." Bryce'ın yüzündeki gülümsemeyi görünce birden sustu. Yüzündeki kan tamamen çekilmişti.

"Söylediğim gibi" dedi Bryce. "Şimdilik kraliçeyim. Yargıç da benim, jüri de benim..."

Bryce, Sathia'ya baktığında hâlâ titrediğini fark etti, gözleri kocaman açılmıştı. İkizlerin saldırısının etkisinden henüz çıkmamıştı... ama korkmuyordu. Hayatındaki erkeklerin -bu erkeğin- ona yapmaya çalıştıklarına rağmen yılmamıştı.

Morven'a tekrar bakarak sözlerini tatlı tatlı bitirdi. "Celladın da benim."

Bryce, Doğrucu'yu kalbine sapladığında Avalen Kralı hâlâ nefret dolu gözlerle ona bakıyordu.

* * *

Bryce boynuna indirdiği birkaç darbeye Morven'ın kafasını kesti. Ayağa kalktığında Ruhn'ın karşısında duran bir Fey kraliçe-

siydi. Yıldız ışığıyla sarmalanmıştı ve düşmanlarının karşısında korkusuzdu. Bryce'a bakarken Athalar'ın sevgiyle parlayan yüzünden onun da aynı şeyi gördüğünü anladı.

Ama Bryce'ın yanına ilk giden Sathia oldu. Önünde diz çöküp başını eğdi. "Midgard Feylerinin Kraliçesi Bryce'a selam olsun."

"Off" dedi Bryce yüzünü buruşturarak. "Avallen ve Valbara'yla başlayalım da bakalım nerelere varacağız."

Ama Flynn ve Declan da diz çöktü. Ruhn da kız kardeşine dönüp diz çöktükten sonra Yıldız Kılıcı'nu iki eliyle tutarak ona uzattı.

"Çok eski bir yanlış düzeltmek için, gelmiş geçmiş tüm Yıldız Doğan prensler adına bunu sana veriyorum."

Hiçbir şey kulağa bu kadar doğru gelmemiştir. Bryce resmi bir tavırla Yıldız Kılıcı'nu ondan alıp ellerinde tutarken, şimdiye dek yaptığı hiçbir şey Ruhn'a bu kadar doğru hissettirmemiştir.

Ruhn bir Yıldız Kılıcı'na bir Doğrucu'ya bakan kız kardeşini izledi. Kılıç yıldız ışığıyla, bıçak ise karanlıkla parlıyordu. "Şimdi ne yapacağım?" diye sordu Bryce usulca.

"Önce şu iki pisliğin ölmüş olduğu gerçeğini kabullensen nasıl olur?" dedi Ruhn. Başıyla Morven'ı ve Güz Kralı işaret etti.

Bryce hafifçe gülümsedi. "En azından bir şeyler öğrendik."

"Öyle mi dersin?" Diğerleri etraflarına toplanıp dinlemeye başlamıştı.

"Anlaşılan" dedi Athalar. Ruhn onun kayıtsız bir ses tonuyla konuşmak için kendini zorladığına yemin edebilirdi. "Theia yıldız büyüleriyle tuhaf işler yapmış, gücünü kızlarıyla arasında paylaşmış. Kısacası Bryce bu güç parçalarının ikisine sahip. Ancak Helena, Avallen'in enerji hatlarının bağlantı noktasını ve doğal büyüünü kullanarak üçüncü parçayı bu adadaki bir yere saklamış. Bryce o parçayı ele geçirmeyi başırırsa kılıç ve bıçak hiçliğe bir portal açabilecek. Böylece Asterileri oraya hapsedebileceğiz."

Bryce, Hunt'a bundan çok daha fazlasının olduğunu anlatmak ister gibi baktı ama sonra, "Yani yeni görevimiz" dedi. "Helena'nın gizlediği gücü bulmak. Aidas, Helena'nın Pelias öldükten sonra

Midgard'ın anahtar hatlarını kullanarak gücü mağaralara gizlediğini söyledi." Derin bir iç çektiği sırada herkesin yüzünü tek tek inceledi. "Nerede olabileceğine dair fikri olan var mı?"

Ruhn gözlerini kırıştırarak Bryce'a baktı. "Evet" dedi boğuk bir sesle. "Benim bir fikrim var."

"Gerçekten mi?" dedi Athalar kaşlarını çatarken.

"Neden şaşırdın ki?" diye homurdandı Ruhn.

Lidia, Ruhn'ın yanına geldi. "Peliyas öldükten sonra mı dedin?"

"Evet. Biraz karışık..."

"Bence gücü bu toprakların bir parçası" diye sözünü kesti Lidia. "Avallen'in derinlerinde."

Bryce ve Athalar kaşlarını kaldırdı ama Ruhn, Lidia'ya bakıp başını salladı. "Bu pek çok şeyi açıklıyor."

"Ne gibi?" diye sordu Bryce.

"Mesela Avallen neden bir zamanlar o takımada'nın parçasıyken şimdi sadece bir ada?" dedi Ruhn. "Helena'nın, annesinin yıldızını saklamak için adanın enerji hatlarını kullandığını söylemiştin, değil mi? Bence bunu yapmak için toprağın bütün büyüsunü enerji hatlarından çekti ve Theia'nın gücünü kuşatmak için bunu kullandı. Bu yüzden toprağın kurummasına neden oldu. Daha önce, Silene kendi payına düşen gücü saklarken Hapishane'nin etrafındaki toprakların kuruduğunu söylemiştin."

Bryce biraz düşündü. "Silene'in elinde Boru vardı ama Helena enerji hatlarını kullanmak zorunda kaldı. Yine de ikisinin de toprak üzerinde feci etkileri oldu." Tekrar kılıca ve bıçağa baktı.

"Büyüyü oradan nasıl çıkarmayı düşünüyorsunuz?" dedi Lidia. "Ona nasıl erişebileceğimize dair hiçbir fikrimiz yok."

Kimse cevap vermedi. Kahretsin. Morven ve Güz Kralı yerde yatıyordu, ölü, kafaları kesilmiş ve...

"Parlak fikirleriyle kendini gösterecek kimse yok mu?" diye sordu Tharion rahatsız edici sessizliği bozarak.

Ruhn gülmemek için kendini zor tutarken Bryce yavaşça mer'e doğru döndü, şaşırmış gibiydi.

"Parlak" diye mırıldandı. Ardından Athalar'a baktı, yüzünü dikkatle inceliyordu. "Göster kendini" diye fısıldadı. Bu her şeyin cevabıymış gibi.

* * *

Parlak.

Parılda.

Göster kendini.

Bryce'ın kafasında binlerce düşünce dönüp dururken sanki her şey durmuş, Urd zamanı yavaşlatmıştı.

Bryce duvarlara baktı. Helena'nın her resmin altına çizdiği yıldız ışığı nehirlerine baktı.

Daha saatler önce, bunun Yıldız Doğanlar soyunun sanatsal bir yansıması olduğunu düşünmüştü.

Ama Silene çizimlerde Hapishane'nin altındaki kötülükleri göstermiş, farkında olmadan Vesperus'a karşı bir uyarıda bulunmuştu... Helena da bir ipucu bırakmış olabilirdi.

Son bir meydan okuma.

Bryce odanın ortasındaki sekiz köşeli yıldıza baktı. Köşelerdeki iki tuhaf çatlağa. Biri küçük, biri büyüktü.

Sonra ellerindeki silahlara baktı... küçük bir hançer, büyük bir kılıç. Yerdeki çatlaklara tam oturacaklardı, kilide giren anahtarlar gibi.

Yerin altındaki gücü açan anahtarlar. Hiçliğe bir portal açması için gereken son güç parçası.

O güç aslında Feylerin en kötülerine aitti ama öyle olması gerekmiyordu. Bir başkasına ait olabilirdi. O gücü Bryce da sahip lenebilirdi.

Bu dünyayı aydınlatmak için.

"Bryce?" dedi Hunt elini eşinin sırtına koyarak.

Bryce derin bir nefes alarak kendini topladı. Fey krallarıyla dövüşmelerinden kalan taş ve moloz parçaları yerden havalandırma başlamıştı.

Bryce molozların içinden göğsündekinin bir eşi olan sekiz köşeli yıldıza doğru yürüdü. Taş parçaları etrafında girdap gibi dönüyordu.

Tekrar derin bir nefes alıp kendini hazırlayarak fısıldadı. "Ben hazırım."

Hunt, "Neye hazırsın?" diye sordu ama Bryce onu duymazdan geldi.

Nefesini serbest bırakırken silahları sekiz köşeli yıldızın çatlaklarına sapladı. Küçük olan bıçak içindi. Büyük de kılıç için.

Silahlar kilitte dönen bir anahtar gibi yıldızın altında yatan şeyi açığa çıkardı.

Kılıç ve bıçaktan yükselen ışık Bryce'in ellerine, kollarına, kalbine yayıldı. Bryce onu ayaklarında, bastığı taşta duyabiliyordu. Ayaklarının altındaki toprağın şarkısını. Sessiz, eski ve unutulmuştu ama oradaydı.

Avallen'in emredildiği gibi gücü içinde saklamak için neşesinden, yemyeşil topraklarından, göklerinden ve çiçeklerinden nasıl vazgeçtiğini; bunca zamandır birinin onu serbest bırakmasını, özgürlüğe kavuşturmasını beklediğini duyuyordu.

Hunt, "Bryce!" diye bağırdığında, Bryce eşinin gözlerine baktı.

Cehennem prenslerinin Hunt hakkında söylediklerinden hiçbirini onu korkutmamıştı. Hunt'ın ruhunu onlar yaratmamıştı. Ruhu Bryce'a aitti, tıpkı onun ruhunun da Hunt'a ait olduğu gibi.

Helena bu toprakların ruhunu büyümlü zincirlerle bağlamıştı. Bu bir daha olmayacaktı. Bryce artık Feylerin her şey üzerinde hak iddia etmesine izin vermeyecekti.

Bryce, "Özgürsün" diye fısıldadı Avallen'e, toprağa ve altında yatan doğal büyüye. "Artık serbestsin."

Gerçekten de serbest kalmıştı.

Yıldızdan ışık fışkırmaya başladı, mağaralar tekrar sarsıldı. Dalgalanıyor, zangırdıyor, titriyorlardı...

Bryce duvarlar eğrilirken eşinin ona doğru koştuğunu gördü ama yer yukarı doğru hareket edince dizlerinin üstüne çöktüğünü hissetti. Kayalar parçalanıyor, Pelias'ın lahitini, yeni ölmüş iki krallığın cesedini ve toprağın altındaki diğer iğrenç ataları gömüyordu. Onları çalkalayarak toza çeviriyordu. Yer ikiye bölündü. Bryce ve

diğerleri yukarı doğru yükselmeye başladığında içeriye güneş ışığı sızıyordu.

Güneş ışığı... gri gökyüzü değil.

Şatonun ve kraliyet şehrinin iki kilometre kadar ilerisindeki tepelerde yeryüzüne çıktılar. Sanki mağaralar aynı yoldan yeryüzüne dönmüştü.

Altlarındaki kayalıktan, Bryce'ın ayaklarının altındaki yıldızdan otlar ve çiçekler fışkırmaya başladı. Mağaralardan dışarı fırlayan nehir yeni oluşan tepeden aşağı doğru akıyordu.

Sathia ve Flynn gülmeye başladı, diz çöküp parmaklarıyla otlara dokunmaya başlamışlardı. Damarlarındaki toprak büyüğü ortaya çıkınca Flynn'in ellerinden bir meşe ağacı yükselip hızla gökyüzüne doğru uzandı. Sathia'nın ellerinden çilek sürgünleri, böğürtlen çalları, ahududu ve yaban mersini öbekleri dökülüyordu.

"Yüce tanrılar" dedi Tharion denizi göstererek.

Deniz artık gri ve çalkantılı değildi. Canlı berrak bir turkuaza dönüşmüştü. Declan'ın bulduğu haritada gördükleri gibi, sudan irili ufaklı adalar yükseliyordu. Yemyeşil ve hayat doluydular.

Üstünde durdukları ada ormanlar oluştu, kısa bir süre sonra dağlar ve nehirler de onlara katıldı.

Bunca yaşam, bunca büyü sonunda Vanirlerin kontrolünden kurtulmuştu. Avallen sadece Feylerin değil, herkesin toprağı haline gelmişti. Hepsinin.

Bryce toprağın ortaya çıkmaktan, özgürlüğüne kavuşmaktan duyduğu sevinci hissedebiliyordu. Ruhn'a baktı, kardeşinin yüzü huşu içinde parlıyordu. Sanki toprağın altında sonsuza dek karanlığa mahkûm olmuş, solucanlara yem olmayı bekleyen babaları yatmıyordu.

Ruhn'ın yüzünde sadece huşu, özgürlük ve ışık vardı.

Artık acı yoktu. Korku yoktu.

Bryce ne zaman ağlamaya başladığının farkında değildi ancak Ruhn yanına gelmiş. Ona sarılmıştı. Şimdi ikisi de ağlıyordu.

Arkadaşları onları yalnız bıraktı, hissettiklerinin sadece sevinç olmadığını biliyorlardı. Bryce ve Ruhn'ın sevincine, acı dolu yıllar

için duydukları kederin ve gelecek yıllara dair umudun karıştığını biliyorlardı.

Bryce dünyanın sonunun yakın olabileceğini, hepsinin bu sonla birlikte ölebileceğini biliyordu. Ama şu anda etraflarını saran cennet; bu uyanmış topraklar Asterilerden önce, Feylerden ve Vanirlerden önce yaşamın nasıl olduğunun kanıtıydı.

Bundan sonra nasıl olabileceğinin kanıtıydı.

Ruhn geri çekilerek Bryce'ın yüzünü ellerinin arasına aldı. Yüzünden yaşlar akıyordu. Bryce kalbine akın eden duygular yüzünden gözyaşlarına bir türlü hâkim olamıyor, hem gülüyor hem de ağlıyordu.

Kardeşi alına bir öpücük kondurdu. "Çok yaşa kraliçem."

Toprak uyanmıştı, Avallen Feyleri ise dehşete düşmüştü.

Hunt yıkılmış şatonun görüntüsü karşısında böbürlenmemeye çalıştı. Kasaba ve içinde yaşayanlar kurtulmuştu ama sarmaşıklar ve ağaçlar Morven'ın şatosunu delip geçerek binayı enkaza çevirmişti.

"Topraktan son bir siktir git" diye mırıldandı Bryce. Hunt'la ikisi yıkıntılara bakan bir tepeye çıkmışlardı. Yıkıntıların ucunda toplanmış bir grup Fey endişe dolu bir sessizlikle çökmüş binayı izliyordu.

Helena'dan ve lanetli soyundan, aynı zamanda Ruhn babalarının kafasını kestiği anda iyileşen bir ruh yarasından aldığı güçle uğulduyordu.

Hunt kolunu eşinin beline doladı. Ardından gözlerini şaşkınlık içinde yıkıntılara bakan Feylerde, Avallen Adası'nda ve onu çevreleyen yeni adalarda gezdirdi.

Bryce başını kaldırıp Hunt'a baktı. "Sen... iyi misin?"

Hunt uzun bir süre cevap vermedi, bakışlarını manzaraya dikmişti. "Hayır."

Bryce eşine iyice sokuldu.

Hunt yutkundü. "Ben tuhaf ve şeytani bir tüp bebeğim."

"Dünyaya bu şekilde gelmiş olabilirsin Hunt" dedi Bryce hafifçe gülümseyerek. "Ama sen o değilsin, artık değilsin."

Hunt gözlerini Bryce'a çevirdi. "Fakat tartışırken şimdiki halimden pek hoşlanmıyor gibiydin."

Bryce iç çekti. "Hunt, anlıyorum... neler hissettiğini çok iyi anlıyorum. Ancak bunu sen olmadan yapamam. Siz olmadan yapamam."

Hunt yüzünü tamamen Bryce'a döndürdüğünde kalbi sızladı. "Biliyorum. Elimden geleni yapıyorum. Sadece..." Konuşmakta zorlanıyordu. "En büyük korkum seni Asterilerin elinde görmek. Öldüğünü görmek."

"Bu kaderden kaçmak sonsuza dek hüküm sürmelerine izin vermekten daha mı iyi?" Bunu terslemek için değil, sırf merakından sormuştu.

"Bir yanım evet diyor. Hem de çok çok yüksek sesle" dedi Hunt. "Ama bir diğer yanım bunu sona erdirmek için ne gerekiyorsa yapmamızı söylüyor. Gelecek nesiller, gelecek eşler... bizimle aynı seçimleri yapmak, aynı kaderi yaşamak zorunda kalmasın diye."

Bu korkuyu bastırmaya çalışacaktı. Bryce için, Midgard için.

"Biliyorum" dedi Bryce usulca. "Konuşmak istersen, dinleyecek birine ihtiyacın olursa... ben buradayım."

Hunt eşinin yüzünü inceledi, kalbi katıksız bir aşkla sızlıyordu. O karanlık ve acı tamamen kaybolmamıştı ama bunları yenmek için savaşıacaktı. Bryce'ın bunun için gereken zamanı tanıyacağını biliyordu. "Teşekkürler Quinlan."

Bryce parmak uçlarında yükselip onun yanağını öptü. Dudaklarının tatlı ve yumuşak dokunuşu ruhunun uyuşuk son parçasını da ısıtmıştı.

Ardından yıkıntıları bir kez daha gözden geçirdi. Hunt'ın elini tuttu ve aşağıda toplanan arkadaşlarının yanına gitmek için birlikte tepeden inmeye başladılar. "Theia'nun gücünün son parçasını da aldım, şimdi ne olacak peki? Asterileri nasıl alt edeceğiz? Bıçağı ve kılıcı kullanarak onları portaldan içeri itecek kadar yakınlara nasıl geleceğiz?"

Hunt, Bryce'ı şakağından öptü. "Bugünlük bu kadar yeter. Şimdilik terfi etmenin tadını çıkar."

Bryce homurdandı. "Bu Umbra Mortis'in stratejilerine hiç benzemiyor."

"Bu bir hakaret mi, yoksa değil mi anlayamadım." Hunt onu kanadıyla dürttü. "Önce çözmemiz gereken daha acil meseleler var."

"Evet, biliyorum" dedi Bryce, şimdi arkadaşlarının yanına varmışlardı. Eşi onlara doğru döndü. "Burası Asterilere karşı koyabildiği için mümkün olduğunca çok insanı buraya getirmeliyiz. İmparatorluk güçlerine fark ettirmeden."

"*Derinlik Bombacısı* yardım edebilir" dedi Flynn. Tharion yüzünü buruşturdu ama itiraz etmedi.

"Peki sisten nasıl geçecekler?" diye sordu Lidia.

Bryce bir elini havaya kaldırdı, uzakta sisler ikiye ayrıldıktan sonra yeniden kapandı. "Duymadın mı? Ben doğuştan bu yeteneğe sahip bir dünya seyyahıyım. Ayrıca..." Dudakları yukarı kıvrıldı. "Artık Avallen Kraliçesi'yim. Sisleri yönetmek de bu işin getirilerinden biri."

Hunt gözlerini devirerek, "Elbette" dediğinde Bryce onu kaburgalarından dürttü.

"Feyler paylaşmaktan pek hoşlanmayacaktır" dedi Ruhn.

Bryce yıkıntıları, bilmeden de olsa yol açtığı hasarı gösterdi. "Başka şansları yok."

Ruhn hafifçe güldü. "Gerçekten çok yaşa kraliçem."

Declan tepeden bir cığlık atınca hepsi ona döndü.

"O sislere ne yaptın bilmiyorum ama" diye bağırdı Declan. "İnternetim artık çekiyor!" Telefonunu sevinçle havaya kaldırdı, sonra başını eğip gelen mesajları okumaya başladı.

"Küçük zaferler" dedi Bryce. Lidia ve Tharion güldü.

Geyik, Tharion'ın kıkırdadığını duyduğunda ciddileşerek ona döndü. "Burada saklanabilirsin. Bryce izin vermedikçe Okyanus Kraliçesi bu sislerden geçemez."

"Saklanmak" dedi Tharion kelimenin iğrenç bir tadı varmış gibi.

"Diğer seçenek seni öldürmemesi için kraliçeye yalvarmak" dedi Lidia. "Sonra da hayatının sonuna kadar onun emirlerini yerine getirmek."

"Nehir Kraliçesi'nden pek de farkı yok" dedi Tharion. Sathia dikkatle onu izliyordu... merak içindeydi. Mer omuz silktikten sonra Lidia'ya açık açık sordu. "Böyle nasıl yaşıyorsun? Kendini kraliçenin insafına bırakarak."

Lidia'nın yüzü gerildi, herkes kelimelerini dikkatle dinlemiyormuş gibi davranıyordu. Nihayet soruya cevap verdi. "Başka şansım yoktu." Gözleri parlayarak Ruhn'a baktı. "Ama artık buna devam etmeyeceğim."

Ruhn irkilerek Lidia'ya baktı. "Ne?"

Lidia önce Ruhn'a, sonra hepsine bakarak cevap verdi. "Asterilerden kurtulabilirsek geri dönmeyeceğim."

Hunt, Okyanus Kraliçesi'ni bu işin nasıl sonuçlanacağını tahmin edecek kadar tanımıştı.

"Ama oğulların..." dedi Bryce çekinerek.

"Hayatta kalmayı başarısak düşmanlarımız ölmüş olacak" dedi Lidia başım bir kraliçe edasıyla yukarı kaldırarak. "Zaten kraliçenin de artık bana ihtiyacı kalmayacak." Başım Tharion'a doğru salladı. "Geri dönmeyeceğim, sen de dönmemelisin. Başına buyruk hükümdarlar dönemi sona erdi." Yıkıntıları işaret etti. "Bu ilk adım."

Lidia'nın kararlı sözleri karşısında Hunt'ın sırtından bir ürperti geçti. Bryce bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açmıştı.

Ama Baxian yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu sezmiş gibi huzla Declan'a doğru döndü. Biraz sonra, bakışlarının hedefindeki kişi de kafasını telefonundan kaldırmıştı.

Hunt kötü bir şey olduğunu anlayarak sessizliğe gömüldü. Hepsi susmuştu.

Declan yanlarına gelirken kimse konuşmadı, o güçlkle yutkunarak Ruhn'a ve Bryce'a bakarken gözleri yaşlarla doluydu.

"Asteriler yapacağını yapmış."

Bryce düşmemek için Hunt'ın koluna tutundu.

"Söylesene" dedi Lidia aralarından geçip Declan'ın yanına giderek.

Declan önce Geyik'e, sonra tekrar Bryce'a baktı. "Asteriler Pollux ve Mordoc liderliğinde tüm Ophion üslerine saldırı düzenlemiş. Hepsini yok etmişler."

"Hassiktir" diye fısıldadı Hunt.

Ama Declan başını iki yana salladı. "İsyancı kamplarındakileri de öldürmüşler."

Hunt'ın dizleri titremeye başladı.

Declan, Bryce'a baktığında Hunt kötü bir şey söyleyeceğini anladı. Keşke bu her ne ise engel olabilseydi...

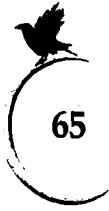
"Ayrıca Asteri muhafızlarını Asphodel Çayırı'na göndermişler. Orasının isyancı sığınağı olduğunu söylemişler."

Bryce başını iki yana sallayarak geriye doğru bir adım attı.

Sonunda Declan'ın sesi titremeye başladı. "Çayırlara on kükürt füzesi atmuşlar. Orada yaşayanların üstüne."

III. KISIM

YÜKSELİŞ

Ithan külüstür bir balıkçı teknesinin güvertesindeydi, yanında Hypaxia duruyordu. Anlaşılan Jesiba Roga ikisi için birinci sınıf bir yolculuğun gerekmediğini düşünmüştü.

En azından köpekbalığı şekil değiştirenlerden oluşan mürettebat sorular sormamıştı. Motorları durdurduklarında, Haldren'in geçit vermez sis duvarının önündeki gri sulara salınan teknede düşüncelerini kendilerine saklamışlardı.

Ithan başıyla Hypaxia'nın kırık broşunu gösterdi. "Sence süpürge hâlâ çalışıyor mudur? Sisün üstünden uçabilirdik."

"Hayır" dedi Hypaxia. "Ayrıca içeri girmemize sadece Morven izin verebilir."

Ithan elini sese uzattı ve parmaklarını arasından geçirdi. "Peki onunla nasıl temasa geçeceğiz? Elimizle sese mi vuracağız? İşaret fişegi mi ateşleyeceğiz?"

Sesi hislerine göre neşeli çıkıyordu. Bu sislerin ötesinde bir yerde Sofie'nin cesedi yatıyordu. Anlaşılan Morven, Jesiba'ya cesedi alabileceklerini söylemişti. Merhum oğlu cesedi buraya yollamıştı, Fey kralı da onu çöpe atma zahmetine henüz girmemişti. Urd onlara bir parça şans bahşetmişti. Jesiba, Morven'in cesede dokunmayacağına ve onu seve seve teslim edeceğine söz vermişti.

Tabii puslarla dolu bariyeri aşmayı başarlarsa. Hypaxia sisi tartmak ister gibi açık kahverengi elini yukarı kaldırdı. "Sanki..."

Sis perdesi hemen titreyip aralandı.

Sislerin arasından güneş ışığı sızıyordu. Gri sular turkuaz rengine dönmüştü. Rüzgâr ılık ve hoş bir esinti halini almıştı. İçeride bir cennet yatıyordu.

Hırçın köpekbalığı şekil değiştirenler bile donup kalmıştı. Ithan, Hypaxia'ya baktı. Cadı kraliçe gözlerini fal taşı gibi açmıştı. "Ne oldu?"

Hypaxia başını yavaşça iki yana salladı. "Bu daha önce ziyaret ettiğim Avallen değil."

"Ne demek istiyorsun?" Ithan'ın tüm duyuları alarına geçti, içindeki kurt atılmaya hazırlandı.

Hypaxia kaptana ikiye ayrılan sislerin arasından yemyeşil, davetkâr topraklara doğru ilerlemesini işaret etti. Burası Koronal Adalarından bile güzeldi. Eski cadı kraliçe fısıldadı. "Burada muazzam bir değişiklik olmuş."

Ithan iç çekti. "Lütfen bunun iyi bir değişiklik olduğunu söyle."

Hypaxia'nın sessizliği pek de rahatlatıcı değildi.

* * *

Hunt, Bryce'ı bir zamanlar kule olan şeyin yıkıntıları üzerinde otururken buldu. Dört bir yanı çiçek açmış sarmaşıklar ve güllerle doluydu. Burası bir Fey kraliçesi için çok güzel, gerçeküstü bir dinlenme yeri idi.

Toprak sanki Bryce'ı tanıyordu, küçük çiçekler vücuduna sokulmuş, hatta bazıları uzun saçlarının arasına kıvrılmıştı.

Ama Hunt yanına otururken eşinin yüzü solgundu. Bitkin bir haldeydi.

Kurumuş yaşlar yanaklarında tuzlu izler bırakmıştı. Her zaman hayat ve ateşle dolu olan viski rengi gözleri bomboş bakıyordu. Hunt onu Lethe'de, Danika'nın ölümünün acısını içerek hafifletmeye çalışırken bulduğundan beri hiç bu kadar boş bakarken görmemişti. O zamanlar Bryce babasının soruşturmasına yardım edecek önemli bilgileri gizlediğini fark etmiş, yarası yeniden deşilmişti.

Hunt devrilmiş yamuk bir kayanın üzerinde oturan Bryce'ın yanına giderek onu bir kanadıyla sardı. Buradan masmavi okyanusa saçılmış adaları görebiliyordu. Avallen uyanmış ve bir cenne-

te dönüşmüştü. Bir yanı göklere uçmak, bu toprakların her santimini keşfetmek istiyordu ama...

"Theia'dan aldığım onca yeni güç hiçbir boka yaramadı" dedi Bryce boğuk bir sesle. "Bu gücü zamanında bulmuş olsaydım birilerine yardım edebilirdim... onları kurtarabilirdim."

Hunt, Bryce'ı şakağından öptü. "Bu gücün işe yaraması için ne gerekiyorsa yapacağız."

"Yaşadıkların konusunda sana pislik gibi davrandığım için özür dilerim" dedi Bryce sessizce.

"Bryce..." dedi Hunt, ne söyleyeceğini bilemiyordu.

"Bunları aşman konusunda söylediğim her şey için özür dilerim" diye devam etti Bryce. "Ama..." Dışarı kaçmaya çalışan bir hıçkırığı engellemek istiyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı.

"Olanlar senin suçun değil" dedi Hunt. "Asterilerden başka kimsenin suçu değil. Bu konuda daima haklıydın."

Bryce söylediklerinin tek kelimesini duymamış gibi, "Fury ve June, annem, babam, Emile –yani Cooper– ve Syrinx'le birlikte bir helikoptere biniyorlar" dedi. Yanındaki çiçeklerin üstüne bıraktığı telefonuna baktı. "Asteriler onları saldırıdan önce bulamamış ama hepsinin burada, güvende olmasını istiyorum."

"Güzel" dedi Hunt. Hepsi son bir saati deli gibi ailelerini ve arkadaşlarını arayarak geçirmişti. Hunt, Isaiah ve Naomi'yi arama riskine girip girmeme konusunu uzun süre düşünmüştü ama telefonlarının dinlenme ihtimaline karşı aramamayı tercih etmişti. Bryce'ın buraya yalnız kalmak için geldiğini bildiği halde onu aramasının sebebi biraz da buydu.

Morven'in şatosu yıkıldığı için diğerleri geceyi geçirmek adına kalacak yer arıyordu. Ruhn'in asık suratından Feylerin pek de misafirperver olmadığı anlaşıyordu. Bu çok kötü, demek istedi Hunt. Yakında insan akınuna uğrayacaklardı.

"Burada kalabiliriz" diye mırıldandı Bryce. Hunt eşinin bu sözleri sadece onun önünde söyleyeceğini biliyordu. "Tüm arkadaşlarımızı ve ailelerimizi, Haldren'ı geçebilen herkesi buraya toplayabiliriz... burada kalıp güven içinde yaşayabiliriz. Sonsuza dek.

Aslında Okyanus Kraliçesi'nin istediği de buydu. Hem bu beni atalarımın biraz daha iyi kılar... böyle saklanmak. En azından insanlar güvende olur. Hiç değilse Midgard'daki bazı insanlar." Ancak çoğunluk Asterilerin insafına kalacaktı.

Hunt eğilip Bryce'ın yüzüne baktı. "Yapmak istediğin bu mu?"

"Hayır" dedi Bryce, gözlerini adaların uzandığı ufka dikmişti. Ufkun ötesindeki sis duvarına. "Demek istediğim, buraya gelmeyi başaranların ve sığınmak isteyenlerin içeri girmesine izin verilecek. Sise böyle yapmasını emrettim."

Başka zaman olsa Hunt ne kadar da Süper Güçlü ve Özel Büyü Güçlerine Sahip Yıldız Doğan Bir Fey Kraliçesi olduğunu söyleyerek onunla dalga geçerdi ama çenesini kapatarak Bryce'ı dinlemeye devam etti.

"Ama biz..." Bryce'ın umutsuz bakışlarını gördüğünde kanadı. Ona daha sıkı doladı. "Biz sonsuza dek burada saklanamayız."

"Hayır" dedi Hunt. "Saklanamayız." Bryce bu konuda ne kadar ciddi olduğunu görsün istedi. Sonuna kadar savaşacağını görsün istedi.

Bryce başını Hunt'ın omzuna dayadı. "Neler yaptıklarını düşünemiyorum bile. Ophion'a ve kamplara... Çayirlara..." Sesi titredi.

Hunt da bunu düşünemiyordu. Öldürülen masumları. Çocukları.

"Bir yükümlülüğümüz var" dedi Bryce başını kaldırarak. "Bu insanlara karşı. Midgard'a karşı. Diğer dünyalara karşı da. Buna bir son vermekle yükümlüyüz."

Ona bakan Bryce'ın güzel yüzüydü ama aynı zamanda bir kraliçenin yüzüydü. Şimşegi hareketlenerek yanıt verdi. Hem onu hem de gücünü, şu adi Apollion ve Thanatos'un yaratmış olması artık umurunda değildi. Şimşegi Bryce'a yardım edebilecekse, onu kurtarabilecekse, Midgard'ı Asterilerden arındırabilecekse... başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Buna bir son vermekle yükümlüyüm" dedi Bryce.

Bakışları huzur veren adalar denizinde dolaşmaya başladı. Hunt bir anlığına onu görebildi: burada, çocukları ve dostlarıyla

birlikte bir yaşam. Bu el değmemiş yerde kendileri için kurabilecekleri bir yaşam.

Orada ısıldıyordu, o kadar yakındaydı ki elini uzatsa dokunabilirdi.

Bryce da aynı şeyi düşünüyormuş gibiydi. "Sanırım Urd buraya gelmemi istedi."

"Buraya sığınabileceğini öğrenmen için mi?"

Bryce başını iki yana salladı. "Sislerin Asterileri neden içeri sokmadığını ve bunu onlara karşı nasıl kullanabileceğimizi düşünüyordum. Buraya gelip gereken cevapları, belki bazı gizli silahları bulacağımızı sanıyordum. Asterileri püskürtecek önemli silahları."

Bryce bitkin gözlerini sonunda Hunt'a çevirdi.

"Ama Asterileri içeri sokmayan şey sis değil, büyük miktardaki siyah tuz ve biz bunun kopyasını yapamayız. Urd burada bir toplumun serpilip büyüyebileceğini görmemi istedi sanırım. Burada sevdiklerimle birlikte güvende olabileceğimi fark etmemi sağladı."

Bryce titreyen dudaklarını birbirine sıkıca bastırdı.

"Galiba tüm bunları görüp öğrenmemi istedi" diye devam etti. "Kalmak ya da bu güvenli yeri bırakıp savaşmak arasında bir karar vermemi istedi. Beni ayartmak istedi."

"Belki bu bir lütuftur" dedi Hunt. "Bir sınav ya da meydan okuma değil de lütuftur Bryce." Eşinin kaşlarını kaldırdığını görünce açıkladı. "Belki de Urd, sen Asterileri yok ederken sevdiklerinin burada güvende olmasını istedi."

Bryce kederle gülümsedi. "Kaybetsek bile... burada güvende olduklarını bilmemi istedi."

Hunt başaracaklarını söyleyerek ona moral vermeye kalkmadı. Onun yerine nazikçe söz verdi. "Bunu birlikte yapacağız. Sen ve ben, tüm bunlara birlikte son vereceğiz." Bir saç tutamını Bryce'ın zarif, sivri kulağının arkasına sıkıştırdı. "Yanıdayım. Her şeyimle yanıdayım. Sen ve ben, bu işi bitireceğiz."

Bryce başını kaldırdığında, Hunt eşinin başında yıldızlardan bir taç görür gibi oldu. "Onları gezegenden silmek istiyorum"

dedi Bryce. Sesi yumuşak çıkmasına rağmen vahşi bir öfkeyle doluydu.

“Ben gidip paspasla kovayı alayım” dedi Hunt gülümseyerek.

Bryce bütün öfkesi ve kararlılığıyla ona baktı, sonra da gülmeye başladı. Aralarındaki bu ilk normalleşme anı keyifli ve güzeldi. Hunt’ın uğruna savaşıacağı bir şey daha. Sonuna kadar.

Gündüz olduğu halde cevap olarak Bryce’in etrafında gece açan mor çiçekler filizlendi. Hep böyle mi olacaktı? Gece bahçesinde, daha kristallosların saldırısına uğramadan önce Hunt çiçeklerin Bryce için açtığını görmüştü. Damarlarındaki gücü, alacakanlıktan doğan mirası seziyorlar mıydı?

Bryce’in her duygusuna yanıt veriyor gibi görünen adayı işaret ederek, “Bu olağanüstü” dedi Hunt.

“Sanırım bir zamanlar Hapishane de –Feylerin dünyasındaki ada– böyleymiş. Yani Theia tarafından yönetildiği dönemlerde, Silene her şeyi mahvetmeden önce. Belki de ince yerler oldukları için bağlantıları vardır ve biraz birbirlerine karışmışlardır. Belki o diğer dünyada... ben de Hapishane’nin çevresindeki toprakları uyandırmışumdır.”

Hunt bir kaşını kaldırdı. “Galiba bunu öğrenmenin tek bir yolu var.”

Bryce ofladı. “Bir daha o dünyaya ayak basmama izin vereceklerini hiç sanmıyorum.”

“Sence onları bizim için savaşmaya ikna etme şansımız var mı?”

“Hayır. Yani, buna ne derler bilmiyorum ama... onlardan böyle bir şey isteyemem. Kimseden isteyemem.”

“Plan yapmaya ara vermek konusunda söylediklerimi geri alıyorum: stratejimiz üzerine düşünmeye başlamamız gerekiyor.” Bryce’ı yük altına sokmaktan nefret ediyordu ama bir hamle yapmak zorundalardı. Bryce haklıydı, burada saklanamazlardı. “Asterilerin misilleme yapmamızı istedikleri açık. Rigelus muhteleme bir ordu toplayıp onlara saldırmamızı bekliyor ama bu işe

yaramayacak. Silah ve sayı bakımından bizden üstün olacaklar.” Bryce’ın elini tuttu. “Bryce... ben zaten bir ordu kaybettim.”

“Biliyorum.”

Ama Hunt konuşmaya devam etti. “Ayrıca karşımızda altı Asteri olacak. Sadece Rigelus’la karşı karşıya olsak neyse... ama altısı birden? Onları ayırabilir miyiz? Teker teker hepsini yok edebilir miyiz?”

“Hayır. Bu diğerlerine toparlanmaları için zaman kazandırır. Hepsine birden saldıracağız... birlikte.”

Hunt biraz düşündü. “Cehennem’i içeri alma zamanı geldi, öyle değil mi?”

Bryce başını sallarken tatlı bir esinti saçlarını havalandırıyordu.

“Peki ne yapacağız?” diye sordu Hunt.

Bryce’ın göğsündeki yıldız parladı. “Nena’ya gideceğiz. Kuzey Uçurumu’nu açmaya.”

“Kahretsin. Tamam. Bunun ciddiyetini göz ardı edersek ve her şeyin yolunda gittiğini varsayarsak, ondan sonra ne olacak? Saraya girip savaşmaya mı başlayacağız?”

Bryce bakışlarını yine adalara ve ışıldayan denize çevirdi. Yüzüne soylu bir ifade yayılmıştı. Hunt bir anlığına Bryce’ın dönüşeceği lideri görür gibi oldu. Eğer bu işi başarabilirlerse.

“Rigelus bize sürekli ne der?” diye sordu Bryce.

“İşe yaramaz olduğumuzu?”

Bryce kıkırdarken, “Rigelus sana özgürlük sunma lütfunda bulunmuştu” dedi bileğine yeniden vurulan damgayı göstererek. “Micah’yı öldürmem konusunda çenemi kapalı tutayım diye beni ikna etmek için. Ve senin de Sandriel’i öldürdüğünü kimseye söylememen için.”

Hunt başını yana eğdi. “Herkesi duyurmak mı istiyorsun?”

“Bence Rigelus ve Asteriler yaptığımız şeyin ortaya çıkmasından korkuyorlar. Kıymetli Başmeleklerinin öldürülebileceğinin meydana çıkmasından. Hem de rasgele iki tip tarafından öldürüldüklerinin.”

Kıkırdama sırası Hunt'a gelmişti. "Tam olarak rasgele tipler sayılmayız."

"Evet ama yine de Midgard'a, Başmeleklerin bile öldürülebileceğini göstereceğim."

"Tamam, bu gerçekten... harika" dedi Hunt. Karı bu düşünceyle deli gibi pompalanmaya başlamıştı. Rigelus kafayı yiyecekti. "Ama bu ne işe yarayacak?"

Bryce zalimce gülümseyerek, "Medyayla o kadar meşgul olacaklar ki bizi tamamen unutacaklar" diye cevap verdi. Bir an için artık burada, toprağın altında yatan babasına benzemişti. "Bu onları Cehennem'den gelecek herhangi bir ordudan daha çok oylar."

"Bence bu iyi bir fikir" dedi Hunt düşüncelere dalarak. "Gerçekten. Ama bunu nasıl kanıtlayacaksın? Herkesin doğru söylediğine inanması gerekir, ayrıca Asteriler bunu hemen inkâr edecektir."

"İşte bu yüzden Jesiba'yla konuşmam gerekiyor."

"Ne?"

Bryce ayağa kalktı, ardından doğrulmasına yardım etmek için Hunt'a elini uzattı. "Çünkü Jesiba'nın elinde Micah'ya ne yaptığını gösteren bir video var."

* * *

Ithan'ın önünde uzanan yer gerçekten Midgard'da bir cennetti. Kristal kadar berrak sular, yemyeşil bitki örtüsü, denize dökülen dereler ve çağlayanlar, incecik kumlar, şakıyan kuşlar...

Yine de tekne bir koya yanaşırken temkini elden bırakmadı, kıyıya yeterince yakın olduklarından Hypaxia'yla birlikte tekne-den atlayıp suyun içinde birkaç metre yürüyerek sahile çıktılar.

"Ne taraftan?" diye sordu Ithan. Sahili çevreleyen sık bitkileri ve yüksek tepeleri gözden geçiriyordu. "Jesiba şatonun birkaç kilometre içeride olduğunu söylemişti ama tekneyle yanaşırken şatoya benzer bir şey göremedim..."

Yukarıdan kanat sesleri geldiğinde İthan içgüdülerine uyarak hemen şekil değiştirdi, güçlü kurt gövdesiyle Hypaxia'yı arkasına alıp gökyüzüne doğru fırladı.

Ama sonra burnuna iki koku geldi.

Hunt Athalar kollarında Bryce'la kumlara inince İthan afalladı.

Ithan insan formuna geri dönmüştü. Otların üstünde, Bryce ve Hunt'ın karşısında oturuyordu. Ne söyleceğini bilemiyordu. Yanında oturan Hypaxia ona düşünmesi için zaman tanıyordu.

Bryce'in arkasında Ruhn, Flynn, Dec ve Tharion oturuyordu... Bir de Lidia ve Baxian vardı. Anlaşılan Tharion'ın karısı, Flynn'in de kız kardeşi olan bir dişi de onların yanındaydı.

Burada acayip bir şeyler olmuştu. Ithan bu kadarını anlamıştı. Ama kimse hiçbir şey anlatmıyor, bunun yerine Ithan'dan neden burada olduğunu açıklamasını bekliyorlardı. Ne olduğunu.

Ithan'ın boğazı daralıyordu.

"Benim..." Hepsi gözlerini ona dikmişti. "Sofie Renast'ın cesedine ihtiyacım var."

"Şey" dedi Hunt ıslık çalarak. "Bunu hiç beklemiyordum."

Ithan yalvaran gözlerle Umbra Mortis'e baktı. "Jesiba cesedin Kral Morven'in elinde olduğunu söyledi..."

"Elindeydi" diye düzeltti Ruhn kollarım kavuştururken. Dövmeleri kâğıt öğütücüsünden geçirilmiş gibi görünüyordu. Ithan bunu arkadaşlarını gördüğü ve onlara canlarını yakacak kadar sıkı sarıldığı anda fark etmişti. Ruhn konuşmaya devam etti. "Ceset artık teknik olarak Bryce'a ait."

Ithan başını iki yana salladı, hiçbir şey anlamamıştı.

"Morven öldü" dedi Hunt. "Bryce, Avallen Kraliçesi oldu."

Ithan gözlerini kırptırarak Bryce'a baktığında çoktan onu izlediğini fark etti. Hem de dikkatli bir biçimde. Sanki bir şey olduğunu anlamıştı.

"Çayırılar" deyiverdi Ithan. Haberleri var mıydı? Yoksa...

"Biliyoruz" dedi Flynn.

"Adi pislikler" diye homurdandı Tharion.

"Durum çok mu kötü?" diye sordu Bryce.

Ithan küçük cesetlerden bahsedemezdi, ne kadar çok olduklarından...

"Tahmin edebileceğin kadar" dedi Hypaxia sertçe. "Hatta çok daha kötü." Ortama ağır bir sessizlik çöktü.

"Seni şehre yardım etmekten alıkoyan şey gerçekten çok önemli olmalı" dedi Lidia kız kardeşine bakarak. "Sofie'nin cesedini neden istiyorsunuz?"

Hepsi yine Ithan'a baktı. Arkadaşlarına cevap verirken perişanlığını gizleyemedi. "Çünkü her şeyi mahvettim."

* * *

Ithan olanları anlattı. Fendyr soyunda alternatif bir vâris bulduğunu, onu Astronom'un elinden kurtardığını... sonra da öldürdüğünü anlattı.

Tharion, Flynn ve Dec hepsini biliyordu. Ama Bryce ve Ruhn'ın üçüne ters ters baktığını görünce... Tabii ki son birkaç günün karmaşası içinde bundan söz etmeyi unutmuşlardı.

Ithan'ın hayatını altüst eden bir şeyden bahsetmeyi nasıl untabildikleri akıl alır gibi değildi ama üstünde durmadı. Hikâyenin hepsi için yeni olan kısmına geçti: Hypaxia'yla birlikte Sigrid'i diriltme girişimlerine. Ve Fendyr vârisinin şimdi bir Azril olduğuna.

Sözünü bitirdiğinde hepsi fal taşı gibi açılmış gözlerle ona bakıyordu. En çok da Sabine'e alternatif olarak Danika'nın hoşlanabileceği birinden söz ettiğinde hiçbir şey söylemeyen Bryce.

Ithan sözlerini bitirdi. "Yani Sofie'nin cesedi sağlam haldeyse..."

"Değil" dedi Bryce sessizce.

Bryce'in viski rengi gözlerine bakınca Ithan'ın içi burkuldu.

"Morven'in şatosu yıkıldı" dedi Bryce üzgün bir sesle. "Sofie'nin cesedi sağlam olsa bile tonlarca moloz yığınının altında."

Ithan elleriyle yüzünü kapatıp sertçe iç çekti.

Flynn teselli etmek için kolunu sıkıca Ithan'ın omuzlarına doladı. "Belki başka bir yolu vardır..."

"Bir fırtına kuşuna ihtiyacımız var" dedi Ithan ellerinin arasından. Hatasını düzeltmesi mümkün değildi. Yaptığını geri alamazdı. Masum bir kurdun, halkın başına neler getirmişti...

"Beni dinle" dedi Bryce, sesinin yumuşaklığı Ithan'ı mahvetmişti. Arkadaşı derin bir iç geçirdi. "Alternatif bir Fendyr vârisi harika olurdu. Ama..."

Ithan ellerini yüzünden çekti. "Ama ne?"

Ithan hurlayınca Hunt'ın gözleri parladı ama Bryce geri adım atmıyordu. "Şu anda daha önemli sorunlarımız var. Ve zaman bizden yana değil."

"Onu öldürdüm" dedi Ithan titrek bir sesle. "Ben onu öldürdüm..."

Athalar cadı kraliçeye döndü. "Rigelus şimşegiinden bir miktar almıştı... sanırım benzer bir amaç için." Bryce irkildi, bunu yeni duyuyor gibiydi. "Sigrid'de işe yaramayacağından emin misin?"

"Aslında denemeye değer" dedi Hypaxia. "Ama yanımda seninki gibi bir gücü kullanmak için gereken malzemelerden hiçbiri yok."

Ruhn başını kaldırdı. "Kristaller gibi mi?"

Hepsi prene baktı ama Ruhn, Lidia'ya bakıyordu. Geyik açklamaya başladı. "Arşivlerde bir kristal zulası bulduk."

Ruhn ekledi. "Rigelus o kristallerden birini zindanda Athalar'ın gücünden almak için kullanmıştı. Senin işine de yarar mı?"

Hypaxia yavaşça başını sallayıp Hunt'a baktı. "Pek fazla gerekmiyor."

Bryce diğerlerine bir bakış attı. Ruhn ne demek istediğini anlayıp arkadaşlarına işaret etti. "Hadi. Gidip kristalleri arşivlerden alalım. Umarım hâlâ oradadırlar."

Flynn, Dec, Lidia, Baxian ve Tharion –yanında karısıyla– Ruhn'la birlikte tepeden inmeye koyuldu. Sadece Tharion dönüp

arkasına baktı, -sadece bir kez- gözleri acıma doluydu. Mer sanki her şeyi berbat etmenin nasıl bir şey olduğunu anlıyordu. Vicdan azabı çekmenin.

Ama Bryce, Ithan'ın elini tuttuğunda bakışlarını tekrar ona çevirdi. "Olan olmuş Ithan."

"Jesiba da aynı şeyi söyledi" dedi Ithan kederle.

"Doğru söylemiş" dedi Bryce. Athalar onun yarından başını salladı. Bryce eliyle eski cadı kraliçesini işaret etti. "Her şey çok hızlı değişiyor. Hepimiz değişiyoruz, hem de neler olup bittiğini anlayamayacağımız kadar hızlı bir şekilde. Cathona aşkına. Hypaxia artık kraliçe bile değil. Siz ikiniz bunu hiç düşündünüz mü?" Ithan'ın içi suçluluk duygusuyla doldu. Kendine o kadar odaklanmıştı ki cadının ne halde olduğunu sormak aklına bile gelmemişti. Ama Hypaxia'nun yüzünde hâlâ ciddi ve kararlı bir ifade vardı. Bryce, Ithan'a bakarak sözlerine devam etti. "O yüzden beni dinle: Sigrid'i öldürdün ve o artık bir Azril. Bence onu diriltmeye çalışman gerçekten takdir edilesi..."

"Bana büyüklük taslama" diye hırladı Ithan. Athalar ona yine uyarır gibi baktı.

"Büyüklük taslamıyorum" dedi Bryce. O Avalen Kraliçesi'ydi, Ithan bunu gözlerinde görebiliyordu. Bu gözlerde bir lider ışıldıyordu. "Seni sevmemin nedenlerinden biri de doğru olanı yapmak için hiçbir engel tanımaman."

"Doğru olanı yapmaya çalışmak beni Sigrid'le yaşadığım felakete sürükledi" dedi Ithan başını tiksintiyle iki yana sallayarak.

Bryce, "Olabilir" dedikten sonra Hypaxia'ya baktı. "Ama siz ikiniz... yardımınıza ihtiyacım var. Bence Urd sizi buraya bunun için yolladı."

"Ne için?" dedi cadı kraliçe başını yana eğerek.

Bryce ve Hunt bakıştı. Melek eşine *Sen anlat* der gibi bir işaret yaptı.

"Ee, şey" dedi Bryce otları çekiştirerek. "Size anlatmam gereken çok önemli şeyler var çocuklar."

* * *

Bryce sözünü bitirdiğinde, "Çok önemli şeyler derken şaka yapmıyormuşsun" dedi İthan.

"Bizim bu işte rolümüz ne?" diye sordu Hypaxia. "Cehennem'e yardım etmek için bir ordu toplamayı düşünüyorsan söyleyeyim, cadılar üzerinde hiçbir gücüm yok. İthan da kurtları toplayamaz..."

"Midgard'dan ordu falan toplamayacağız" dedi Bryce. "Zaten buna vaktimiz de yok."

Hypaxia kıvrık buklelerinden birini çekti. "Öyleyse ne yapacağız?"

Bryce'ın gözleri parladı. "Asterilerin zehri için bir panzehir yapmanı istiyorum."

Hypaxia yavaşça gözlerini kırptırdı. Bryce'ın anlattıklarında kabullenmesi en zor kısım burasıydı. Sudaki bir şey hepsine bulaşıyor, büyü güçlerini azaltıyordu.

Bryce konuşmaya devam etti. "Sentez için bir panzehir bulmuştun Hypaxia. Yine ayrı şeyi yapmanı istiyorum. Asterileri alt etmeden önce gücümüzü arttırmamıza yardım et. Bizi onların zincirlerinden kurtar."

"Yeteneklerime biraz fazla güveniyorsun. Panzehirin özelliklerini belirleyebilmek için önce paraziti incelemem gerekiyor..."

"Eksiksiz bilimsel yöntemlere vaktimiz yok" dedi Bryce.

"Sana tamamen test edilmemiş bir şey sunamam" diye karşı çıktı Hypaxia.

"Öyle bir lüksümüz yok" dedi Athalar ciddi bir sesle. "Geçici bir çözüm olsa da, paraziti sadece birazcık baskılsa da bu konuda bir şeyler yap."

"Bu mümkün mü bilmiyorum" dedi Hypaxia ama İthan gözlerinin yeni fikirlerle parıldadığını görebiliyordu. "Ayrıca bir laboratuvara ihtiyacım var. Avallen'in... sen ele geçirdikten sonra ne durumda olduğunu düşünersek, burada işime yarayacak bir şey bulabileceğimizi sanıyorum."

"Zaten elektrik de yok" dedi Bryce. "Bu yüzden Lunathion'daki Alev ve Gölge Hanesi'ne dönmeniz gerekiyor çocuklar, orada gözlerden uzak ve güvende olursunuz. Özellikle de Jesiba orada olduğu için."

Bryce'a Jesiba'nun gerçekte kim -ne- olduğunu söylememiştir. Bu sırrı söyleyip söylememek Roga'ya kalmıştı.

Bryce'ın sözlerindeki anlamı bir anda fark etti. "Çocuklar derken kimi kastediyorsun? Ben bilimden anlamam. Hypaxia'ya faydam dokunmaz."

"Nasıl dövüşüleceğini biliyorsun" dedi Athalar. "Savunma yapmayı da. Hypaxia'nun çalışırken onu koruyacak birine ihtiyacı olacak."

Ithan, Bryce'a baktı. Avallen Kraliçesi ciddi bir yüzle onu izliyordu. "Ama Sigrid..."

"O panzehire ihtiyacımız var Ithan" dedi Bryce yumuşak ama ciddi bir sesle. "Hem de her şeyden çok. Hunt size Sigrid için gereken şimşegi verecek ama önce o panzehire ihtiyacımız var." Başını Hypaxia'ya doğru salladı. "Elinden geldiğince çabuk yap."

Hypaxia ve Bryce uzun müddet baktı. "Öyle olsun" dedi cadı kraliçe başını yana eğerek.

Ithan gözlerini kapattı. Amacından vazgeçmek, Sigrid'i bir Azril olarak bırakmak...

Ama arkadaşlarının ona ihtiyacı vardı. Ondan yardım istiyorlardı. Sigrid'i kurtarmak için bile olsa isteklerini geri çevirmek... Zaten Sigrid'in hayatını mahvetmişti. Aynısını dostlarına da yapamazdı.

Aniden gözlerini açtı. "Ne zaman yola çıkıyoruz?"

Bryce yüzündeki ciddiyeti koruyarak yanıt verdi. "Hemen."

"Hemen mi?" dedi Hypaxia, ilk kez bir şok belirtisi gösteriyordu.

"O tekne sizi bekliyor" dedi Athalar parmağıyla okyanusu göstererek. "Biz gidip kristalleri diğerlerinden alalım, ben de taşları parçalayacağım. Biz kristalleri getirince o tekneye binip Lunathion'a doğru yola çıkacaksınız."

Hypaxia, "Peki ya... panzehirle geldiğim zaman?" diye sordu Bryce ve Hunt'a. "Sizinle nasıl temas kuracağız?"

"Bizi ararsın" dedi Bryce. "Bize ulaşamazsan panzehiri Sonsuz Şehir'e götür. Hermon Dağı'nda bir mekanik zırh alayı var. O civarda saklan, biz seni buluruz."

"Peki ne zaman?"

Bryce'ın yüzü sertleşti. "Bize yardım etmek için çok geç kalmadan."

Ithan irkildi. "Bryce..."

Ama Bryce başıyla ışıldayan denizi işaret etti. "Mümkün olduğunca çabuk" dedi eski cadı kraliçeye bir kez daha. "Sana yalvanıyorum."

Ardından Athalar'ın yanına gitti. Athalar eşini kucaklayıp diğerlerinin gittiği yöne doğru uçtu.

Tharion, Flynn ve Dec'le konuşma imkânı yoktu. Vedalaşmaya bile fırsat yoktu. Uzaktaki yıkıntılara doğru uzaklaşan meleş ve Bryce'ı izleyen Hypaxia da Lidia için aynı şeyi düşünüyor gibiydi.

Yirmi dakika sonra Bryce ve Athalar döndü, meleşin ellerinde yarım düzine kuvars kristal cızırdıyordu. Şişelenmiş şimşek.

Hypaxia dikkatli kullanacağına söz vererek onları cebine koydu. Bryce onu yanağından öptükten sonra Ithan'a dönerek aynı şeyi tekrarladı.

Ithan bir zamanlar bu öpücük için her şeyi yapardı. Ama şimdi kendini bir boşlukta hissetmesine, sersemlemesine neden olmuştu.

Athalar, Ithan'ın omzuna vurduktan sonra Bryce'la birlikte yeniden havalandı. Kısa bir süre sonra mavi gökyüzünde ufak bir nokta haline gelmişlerdi.

Yalnız kaldıklarında Hypaxia sahilden yukarı çıkarken izledikleri yolu işaret etti. "Bu zorlu görevin üstesinden gelmeliyiz Ithan" dedi kendinden emin bir sesle. Koyu mavi giysisinin ceplerinde parlayan şimşek dolu kristallere dokundu.

Ardından tekneye ve onları bekleyen göreve doğru yürümeye başladı.

Ithan biraz daha oyalandı. Bu girişimi de başarısızlığa uğramıştı. Sigrid'i eski haline getirmek için eline ikinci bir şans geçmişti ve o başaramamıştı. Arkadaşlarına -ve tüm Midgard'a- yardım etmek önemliydi ama verdiği kararın ağırlığı altında eziliyordu.

Kendini hep iyi bir adam olarak görmüştü ancak belki de değildi. Belki de kendini kandırmıştı.

HİLAL ŞEHİR 3 - ALEV VE GÖLGE HANESİ

Bununla iyilik mi, yoksa kötülük mü yaptığını bilmiyordu.

Ithan, Avallen'e ve sunduğu bir parça umuda sırtını dönüp Hypaxia'nın peşinden yürümeye başladı. Şimşek elindeydi ama Sigrid'e yardım etme işini ertelemek zorundaydı.

Yola devam etmekten başka çaresi yoktu.

Belki bir gün arkasında yıkım bırakmaktan vazgeçerdi.

Hunt, Baxian'ı şatonun ahırlarında yeni saman balyaları hazırlarken buldu. Balyalar yıkılan şatodan uzakta olduğu için sağlam kalmıştı. Zebani onu gördüğünde, "Kurda ve cadıya şimşeğinden mi verdin?" diye sordu.

"Şimşekle birlikte Lunathion'a doğru yola çıktılar. Ama öncelik parazit için bir panzehir bulmak."

"Güzel" diye homurdandı Baxian. "Umarım geceyi geçirecek bir yer bulma konusunda gösterdiğim başarıdan fazlasına erişirler."

"O kadar mı kötü?" dedi Hunt kapıya yaslanarak.

"Kimse bize oda, hatta yatak vermek istemiyor. İnsanları evlerinden de atamayacağımıza göre..." Zebani gösterişli bir tavırla ahır işaret etti. "At Boku Otel'i'ne hoşgeldin."

Hunt ahşap doğramaları inceleyerek güldü. "Aslında çok daha kötü şartlarda da uyudum. Bu atlar, içinde büyüdüğüm evden çok daha güzeline sahip."

Acı ama gerçektir.

"Ben de" dedi Baxian. Hunt şaşırarak bir kaşını havaya kaldırdı. "Ravilis'in en yoksul kesimlerinden birinde büyüdüm" dedi Zebani. "Yarı şekil değiştiren -yarı Zebani şekil değiştiren- ve yarı melek olduğum için...e beveynlerim Toprak ve Kan Hanesi'nde ya da Gökyüzü ve Nefes Hanesi'nde pek popüler değildi. Bu durum işlerini yapmalarını zorlaştırıyordu."

"Annen mi melekti, yoksa baban mı?"

"Babam" dedi Baxian. "Sandriel'in 45. lejyonunda yüzbaşısıydı. Onun işi annemden daha kolaydı çünkü annem kendisini bir meleklerle 'kirlettiği' için tüm tanıdıkları tarafından dışlanmıştı. Ama ikisi de birlikte olmanın bedelini ödediler."

Hunt, Baxian'ın üzgün ses tonundan kötü şeyler olduğunu anladı. "Üzgünüm."

"Sekiz yaşıyordum. Kalabalığın saldırıya nasıl başladığını hâlâ bilmiyorum ama..." Baxian üzüntüyle yutkundu, yine de samanları dizmeyi bitirip bir diğerine geçti. "Her şey bittiğinde annem diğer Zebaniler tarafından paramparça edilmişti, babam da kendi emrindeki melekler tarafından yakalandı ve kanatları kesilerek öldürüldü."

Hunt iç çekti. "Kahretsin."

"Gözleri öyle dönmüştü ki..." Baxian başını iki yana salladı. "İyileşmeye çalıştığı her sefer babamın kanatlarını yeniden kesiyorlardı. O kadar çok kan kaybetti ki iyileşmeyi başaramadı."

"Çok üzgünüm" dedi Hunt tekrar. "Bunu biliyordum."

"Kimse bilmiyordu. Sandriel bile." Baxian saman yatağın üzerine bir battaniye serdi. "Ondan sonra tek başıma kaldım. Her iki aile de bana taktıkları isimle bir *melezi* kabul etmedi, ben de kenar mahallelerde başımın çaresine bakmayı öğrendim. Gizlenmeyi, önemli bilgiler ele geçirmeyi, bu bilgileri ilgilenen kişilere satmayı öğrendim. Bu işte isim yapacak kadar iyiydim. Bana Yılan diyorlardı çünkü çok kişinin canına okumuştum. Sonunda Sandriel ünümü duydu ve beni casus ve iz sürücü olarak triarii'sine aldı. Yılan, Zebani'ye dönüştü ama... bazı ufak tefek şeyleri sakladım."

Hunt'ın aklına Baxian'ın sürüngen zırhı geldi.

"Orada olmaktan nefret ediyordum. Sandriel'den, hep içimi okuduğundan şüphelendiğim Lidia'dan nefret ediyordum ama... başka ne yapabilirdim ki?" Baxian tüm saman yatakları bitirdikten sonra Hunt'a döndü. "Sandriel'in triarii'sinde görev yapmak sürekli arkamı kollayarak yoksul kesimde yaşamaktan daha iyiydi. Ama Sandriel'in bize yaptırdığı şeyler..." Boynuna, Hunt'ın açtığı yaradan kalan ize dokundu. "Bunu hak etmişim."

"Hepimiz Sandriel için berbat şeyler yaptık" dedi Hunt boğuk bir sesle.

"Evet ama senin başka şansın yoktu. Benim ise vardı."

"Fırsatını bulduğun zaman yaptıklarını telafi etmek için oradan ayrılmayı seçtin."

"Danika sayesinde" dedi Baxian.

"Aşktan daha önemli bir gerekçe olabilir mi?"

Baxian kederle gülümsedi. "Ona her şeyi anlatırdım. Danika'ya. Beni anlardı, asla yargılamazdı. Bana aynı sorunları yaşamış olan yarı insan yarı Fey bir arkadaşı olduğunu söylemişti. Sanırım Bryce'a olan sevgisi tüm yaptıklarına rağmen beni sevmesini sağlıyordu."

Hunt gülümsedi. "Bunu Bryce'a söylemelisin."

Baxian ona baktı. "Siz... siz iyi misiniz çocuklar? Mağalardayken aranız biraz soğuk gibiydi."

"Evet" dedi Hunt iç geçirerek. "Evet, iyiyiz. Bryce'la konuştuk."

"Şu Cehennem meselesi..." Bryce, Cehennem prenslerinin Hunt'ın kökeni hakkında söylediklerini herkese anlatmıştı. "Bunu kabullenebildin mi?"

Hunt biraz düşündü. "Olup bitenlerin yanında bu ikinci planda kalıyor. Zavallı ben, babamla sorunlarım var. Yoksa babalarım la mı demeliyim? Bunu bile bilmiyorum."

Baxian güldü. "Fark eder mi? Genetik yapının bir önemi var mı sence?"

Hunt yine düşündü. "Hayır. Bu sadece kanımdaki gücü, büyümü belirliyor. Kim olduğumu değil." Omuz silkti. "Zaten Bryce da öyle diyor. Ben de buna inanmaya çalışıyorum."

Baxian, Hunt'ın alnındaki haleyi işaret etti. "Bunu neden hâlâ çıkarmadın peki? Başından beri bunu yapacak güce sahip olduğunu iddia etmişler."

Hunt çatı kırışlarına baktı. "Çıkaracağım."

Baxian, Hunt'a içini okuduğunu söylemek ister gibi baktı. Hunt'ın şu anda biraz nefes almaya ihtiyacı vardı. Haleden kurtul-

mak istiyordu ama Cehennem Prensi olmaya hazır değildi. Henüz buna hazır değildi.

"Bryce haklı" dedi Baxian. "Kim olduğunun biyolojik yapınla bir ilgisi yok. Seni kimin yetiştirdiğiyle ilgisi var. Önemli olan şu anda kim olduğun."

Hunt'ın gözünün önünde annesinin yüzü belirlediğinde onun anısını kalbine yerleştirdi. "Bryce'la bana nasıl motivasyon konuşması yapacağınızı falan mı konuştunuz?"

Baxian güldükten sonra etrafına bakındı. "Bryce nerede? Yeni bahçeler yaratmaya mı gitti?"

Hunt sessizce güldü. "Olabilir. Ama ben seni bulmaya geldim, birazdan savaş konseyi toplayacağız ama önce sana bir şey sormak istedim."

Baxian güçlü kollarını kavuşturarak bütün dikkatini Hunt'a verdi. "Nedir?"

"Yakında bir şeyler olacak. Ben yokken işleri idare edecek birine ihtiyacım var."

"Peki sen nerede olacaksın?"

Hunt, "Bryce'tan her şeyi öğreneceksin" dedi Baxian'ın gözlerine bakarak. "Ama şu anda bir komutan yardımcısına ihtiyacım var."

Baxian kaşlarını kaldırdı. Bir anlığına Hunt'ı yine savaş çadırında, savaştan önce askerlerine emirler verirken gördü. Anının verdiği ürpertiden sıyrılarak kanatlarını topladı.

Buna rağmen sırtarak, "Komutanın sende olduğunu kim söyledi" dedi.

Hunt gözlerini devirdi. "Karım söyledi." Ama cevap almak için üsteledi. "Ee... yardımcım olacak mısın? Savaşmayı bilen birine ihtiyacım var. Hem karada hem de havada."

"Ah, yani sırf kanatlarım var diye mi bana teklif ediyorsun?" Baxian siyah tüylerini kabarttı.

"Sana güvendiğim için teklif ediyorum aptal" dedi Hunt. Zebani'nin keyiflendiğini yüzünden anlamıştı. "Bazı tuhaf sebepler yüzünden."

"Asteri zindanları insanları birbirine bağlıyor." Baxian bunu neşeyle söylemişti ama gözleri orada yaşadıklarının gölgeleriyle karardı. "Ama onur duydum. Evet, bana güvenebilirsin. Ne yapılması gerekiyorsa söyle yapayım."

"Teşekkürler" dedi Hunt, ardından kapıyı işaret etti. "Biraz sonra pişman olacaksın... ama teşekkürler."

* * *

"Şunu bir açıklığa kavuşturalım" dedi Ruhn. Açık alandaki bir ateşin başına toplanmışlardı, casus kulaklardan kaçınmak için bulabildikleri tek yer burasıydı. Flynn yalnızca büyüsünü kullanmış olmak için etraflarını meşe ağaçlarından oluşan bir koruyla çevirmişti. Toprağa dayanan büyüsü burada tüm gücüyle açığa çıkıyor, sanki yeni doğmuş toprak onu doldursun ve süslesin diye Flynn'i çağırıyordu.

Ruhn gözlerini kız kardeşine dikti. "*Nena'ya gidiyoruz. Kuzey Uçurumu'nu açmaya.*"

Hunt'la birlikte büyük bir kayanın üstünde oturan Bryce, "*Nena'ya ben gidiyorum*" dedi. "Hunt'la birlikte. Annem ve babam da bizimle geliyor. Randall'ın bu alandaki uzmanlığına ihtiyacım var. Onlar geri dönene kadar Baxian, Cooper'la birlikte burada kalacak. Sen de şu iki akbabayı alıp..." Ona ters ters bakan Flynn ve Dec'i işaret etti. "Lunathion'a döneceksin."

Ruhn yavaşça gözlerini kırptırdı. "Ölmek için mi? Çünkü yakalanırsak bizi kesin öldürürler."

"Isaiah ve Naomi'yi bulmanız gerekiyor. Gelip bize katılırlar mı diye soracaksınız. Telefonları ve e-postaları kesin takip altındadır, onlarla temasa geçmemizin başka bir yolu yok."

"Celestina'nın triarii'sinden iki kişiyi yoldan çıkmaya ikna etmemizi mi istiyorsun?" diye sordu Dec.

"İkna etmek için çabalamanıza gerek kalmayacak ama evet" dedi Hunt. "Onlara ihtiyacımız var."

Ruhn başını iki yana salladı. "Asterileri alt etmek için meleklerden bir ordu toplamayı düşünüyorsanız, bunu unutun. Hiçbir melek bizimle -hatta Athalar'la- birlikte savaşmayı kabul etmez."

Bryce geri adım atmadı. Bu onun planıydı ve Ruhn ne onu ne de Athalar'ı bundan vazgeçirmenin mümkün olmadığını biliyordu. Yine de itirazlarına devam etmek için ağzını açmıştı ki Dec sözünü kesti.

"Peki ya o?" diye sordu Baxian'ı göstererek. "Onun meleklerle arası daha iyi."

Bryce başını iki yana salladı. "Baxian gelen sığınmacıların koordinasyonuna yardımcı olmak için burada kalıp bizim yerimize liderlik edecek." Bryce kendini ve Hunt'ı işaret etti.

"Bunu biz yapabiliriz" dedi Flynn.

"Hayır" dedi Bryce sakın bir sesle. "Yapamazsınız. Feyler ondan daha çok korkuyor, o yüzden Baxian'ın liderliği daha etkili olur."

"Kim demiş?" dedi Flynn. "Biz de çok korkutucuyuz."

"Baxian hiç değilse uyuyabilmemiz için bize bir ahır ayarladı" diye hırladı Hunt. Baxian, Fey lorduna bakarak kaşlarını oynattı. "Hepiniz çuvalladınız."

Flynn ve Dec yüzünü astı. Ama Bryce, Lidia'ya baktığında Ruhn'ın soluğu kesildi. "Sana emir vermeye kalkışmayacağım. Okyanus Kraliçesi'ne karşı yükümlülüklerin olduğunu biliyorum. Ne yapman gerekiyorsa onu yap."

"Ben Ruhn'la gideceğim" dedi Lidia sessizce. Bunu duyunca Ruhn'ın göğsünde bir şeyler kıvılcımlandı.

Bryce başını salladı, kardeşinin gözlerinden okunan minnettarlık Ruhn'ın gözünden kaçmamıştı.

"Peki ya ben?" diye sordu sonunda Tharion kaşlarını kaldırarak.

"Senin Nehir Kraliçesi'ne dönmen gerekiyor" dedi Bryce yumuşak bir sesle. "Onu Aşağı'da mümkün olduğunca çok kişiyi barındırmaya ikna etmelisin."

Tharion sarardı. "Bacaklı, çok isterdim ama kraliçe beni öldürür."

"O zaman öldürmemesi için onu ikna etmenin bir yolunu bul" dedi Athalar. Gözlerini mer'e diktğinde tam bir general gibiydi. "Şef Bilmemkim yeteneklerini kullan ve kraliçenin seni öldürmekten daha çok istediği bir şey bul."

Tharion dikkatle onları izleyen Sathia'ya baktı. "Kraliçe, şey... evlenmiş olmamı pek hoş karşılamayacaktır."

"Öyleyse onu memnun edecek bir şey bul" dedi Hunt yine.

Tharion dişlerini sıkı ama Ruhn seçenekleri gözden geçirdiğini görebiliyordu.

"İlkbahardaki saldırı sırasında Hilal Şehir'de insanlara kapılarını açan tek yer Mavi Saray'dı" dedi Bryce. "Masum insanları korumak için büyük çaba sarf ettiniz. Kraliçeyi buradan etkilemeye çalış. Ona bir fırtınanın yaklaştığını, Asphodel Çayırı'nda olanlardan sonra mümkün olduğunca çok kişiyi Mavi Saray'a almasını söyle. Onu etkileyecek cazibeye sahip biri varsa o da sensin Tharion."

"Of Bacaklı" dedi Tharion yüzünü ovuşturarak. "Böyle istersen nasıl karşı koyabilirim ki?"

Sathia, Ruhn'ı şaşırtarak elini mer'in dizine koydu ve Bryce'a söz verdi. "Birlikte gideriz."

"O zaman Tharion'ı kesin öldürür" dedi Flynn.

Sathia ters ters abine baktı. "Kibirli yöneticilerle başa çıkma konusunda bir şeyler biliyorum." Çenesini yukarı kaldırdı. "Nehir Kraliçesi'nden korkmuyorum." Tharion, Sathia'yı kraliçeye karşı uyarmak istiyormuş gibi görünüyordu ama hiçbir şey söylemedi.

Bryce, "Güzel" dedi Sathia'ya. "Ayrıca teşekkür ederim."

"Öyleyse anlaştık" dedi Ruhn. "Şafakta yola çıkıyor muyuz?"

"Şafakta misillemeye başlıyoruz" dedi Bryce, göğsü kırları aydınlatan yıldız ışığıyla parlıyordu.

* * *

Ruhn hâlâ Bryce'ın yapmak istediği şeyi düşünüp duruyordu. Kuzey Uçurumu'nu Cehennem'e açmak. Bryce çıldırmış olmalıydı... yine de ona güveniyordu. Athalar'a da. Mutlaka başka gizli planları vardı ve zamanı gelince onları ortaya çıkaracaklardı.

Ruhn uyuyamıyor, sürekli çatırdayan sert saman yatağında dönüp duruyordu. Belki de Lidia tam karşısında yatdığı için uyuyamıyordu, o da gözlerini çatı kirişlerine dikmişti.

Lidia gözlerini ona doğru çevirdi. *Uyuyamıyor musun?* diye sordu Ruhn telepati yoluyla.

Yıllardır karşılaştığım tüm Ophion ajanlarını düşünüyorum. Onları hiç bire bir tanımadım ama Omurga saldırısını düzenlememde bana yardım eden ve ondan önce yıllarca benimle çalışmış olan insanların hepsi öldü.

Bu senin hatan değildi.

Asphodel Çayırları kız kardeşini hedef almıştı. Ama Ophion'a, kamp-lardaki insanlara saldırmak... beni cezalandırmak içindi. Ophion seni kaçırmam için bana yardım etti, bu yüzden Rigelus intikam almak istedi.

Ruhn'ın kalbi sızladı. *Asterilere bunun hesabını soracağız.*

Lidia bedenini ona doğru döndürdü, şimdi doğruca Ruhn'a bakıyordu. Tanrılar, çok güzeldi.

Nasıl-sın? Bunu nazikçe sormuştu. Yani babanla... olanlardan sonra.

Bilmiyorum, dedi Ruhn. O anda doğru olanı yaptığımı düşünüyordum, hatta kendimi iyi hissetmiştim. Ama şimdi... Başını iki yana salladı. Annemi, herkesi düşünüp duruyorum. Annemin ne diyeceğini merak ediyorum. Belki de babamın yasını tutacak tek kişi annemdir.

Annen onu seviyor muydu?

Annem... babama bağlıydı. Oysa babam ona her zaman damızlık bir kısrak gibi davranıyordu. Buna rağmen, bir oğul doğurmasının ödüllü olarak yıllarca rahat bir yaşam sürmesini sağladı. Annem bunun için ona hep minnet duydu.

Lidia yataklarının arasındaki dar boşluktan elini uzatıp onun-kini tuttu. Ruhn'ın parmakları hâlâ soluk renkli ve nasırsızdı. Ama Lidia'nın teni yumuşacık ve sıcaktı, kemikleri çok güçlüydü. *Babana yaptığın şeyle yaşamının bir yolunu bulacaksın. Ben buldum.*

Ruhn bir kaşını kaldırdı. Sen?

Evet, onu öldürdüm. Lidia'nun sesi içten ama bitkin çıkıyordu.

Neden?

Çünkü o bir canavardı. Hem bana karşı hem de pek çok kişiye karşı. Her şeyi isyancı saldırısında ölmüş gibi ayarladım. Ophion'a mekanik zırhlarını getirmelerini ve benimle buluşmak için yola çıkan babamın geçeceği dağ geçidinde beklemelerini söyledim. Arkalarında dümdüz olmuş bir araba ve bir ceset bıraktılar. Sonra da her şeyi yaktilar.

Ruhn gözlerini kırptırdı. Sanırım babamın kafasını kesmek çok daha... hızlıydı.

Kesinlikle. Lidia'nın gözlerinde sadece buz gibi bir öfke vardı. Mekanik zırhları içindeki Ophion ajanlarına, babamı arabasının içinde dümdüz ederken acele etmemelerini söyledim. Onlar da öyle yaptı.

Cthona aşkına, Lidia.

Ama ben de ardından annemi düşündüm, dedi Lidia sessizce. Hecuba'ya. Valbara Cadıları kraliçesinin, eski aşkının ölümünü nasıl karşılayacağını merak ettim. Beni düşünüp düşünmeyeceğini. Babam öldükten sonra bana ulaşmaya çalışacak mıydı? Ama ondan hiç haber almadım. Bir kez bile.

Çok üzüldüm, dedi Lidia'nın elini sıkarken. Kısa bir süre geçtikten sonra sordu. Gerçekten Okyanus Kraliçesi'nin yanına dönmeyecek misin?

Hayır. Casusu olarak dönmeyeceğim. O söylediklerimde samimiydim. Kimseye hizmet etmiyorum.

Seninle gurur duyduğumu söylesem tuhaf olur mu? Çünkü duyuyorum.

Lidia sessizce gülerek parmaklarını onunkilere doladı, ardından başparmağıyla elini okşamaya başladı. Seni görüyorum Ruhn, dedi usulca. Bütünüyle görüyorum.

Bu sözler bir armağan gibiydi. Ruhn'ın göğsü sıkıştı. Kendini tutamadan ona doğru uzandı ve kimse duymasın diye sessizce ağzını Lidia'nın dudaklarına bastırdı.

Nazik bir öpücüktü, sessizdi. Ruhn yavaşça geri çekildi ama Lidia elini göğsüne kaydırды. Gözleri ay ışığının loş ışığında bile altın gibi parlıyordu. İnsanlarla dolu bir ahırda uyumadığımız zaman, dedi Lidia usulca. Sesinin tınısı Ruhn'ın aletini sıkıca sarmıştı. Sana dokunmak istiyorum.

Ruhn'ın aleti sertleşip sızlamaya başladı. Gözlerini kapatıp kendine hâkim olmaya çalıştı ama Lidia'nun dudakları onunkilerin üstünde sessizce dolaşmaya başlamıştı.

Seni becermek istiyorum, diye fısıldadı Ruhn zihin yoluyla. Ardından Lidia'nun elini tutup aletine kaydırıp ve inlememek için altdudağını ısırıp. Lidia'nun parmakları aletin üzerinde geziniyordu. *Bunu içimde istiyorum*. Lidia avucunu sertçe bastırırken Ruhn boğuk bir inilti koyuverdi. *Seni içimde istiyorum*.

Kesinlikle. Ruhn'ın tek söyleyebildiği, tek düşünebildiği buydu.

Lidia'nın kahkahası zihninde yankılandı, dudakları ağzından kulağının arkasına doğru kayıyordu. Dişleri onun fazla sıcak tenini sıyırdığında, Ruhn hâlâ aletin üstünde duran parmakların altında kıvranmaya başladı. Samanlar o kadar ses çıkarıyordu ki...

Flynn birkaç metre öteden, "Lütfen dibimizde sevişmeyin" diye homurdandı.

"Off" dedi Bryce ahırın bir ucundan. "Hadi ama."

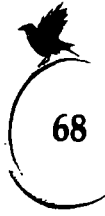
Ruhn gözlerini sınıksıkı kapatarak ereksiyonunu bastırmaya çalıştı.

Ama Lidia sessizce güldü. "Affedersiniz."

"Sapıklar" diye homurdandı Declan, arkasına dönerken samanlar çıtırdadı.

Ruhn başını çevirince Lidia'nın gülümsediğini gördü, yüzü zevkle ve hünzırca parlıyordu.

Bu Ruhn'ın hayatta gördüğü en güzel şeydi.

"Hareket edip durma."

"Pardon, pardon." İthan, Hypaxia'nın hızlıca bir laboratuvara döñüştürdüğü morgda geziniyordu. "Sen bilimsel şeyler üzerinde çalışırken ne yapacağımı bilmiyorum."

Hypaxia masaya eğilmişti, deneyine başlamak için gereken şeyleri hazırlıyordu.

"Bir parazit örneği iyi olurdu" dedi başını kaldırmadan.

İthan durdu. "Nasıl?" Sorusunu kendi yanıtladı. "Ah. Bir bardak su." Lavaboya baktı. "Sence suda tonlarca parazit mi yüzüyor?"

"Yıllarca suyumuzu incelemiş olan bilim adamlarının ve tıp cadılarının sayısını düşününce bunun o kadar açık olduğunu sanmıyorum. Ama hepimize bulaştığına göre o miktarda olmalı."

İthan iç çekerek lavaboya gitti. Üstünde *Korint Üniversitesi Cenaze Bilimleri Akademisi* yazan bir kupa aldı ve içine su doldurup Hypaxia'nın yanına bıraktı. "Buyurun. İstros kalitesi."

"O kupaya parazit bulaşmış olabilir" dedi Hypaxia, cetvel yardımıyla bir kâğıda çizgiler çekiyordu. "Önce steril bir kaba ihtiyacımız var. Ve farklı su kaynaklarından alınmış örneklerle."

"Bilimden nefret ettiğimi söylemiş miydim?"

"Ben bayılıyorum" dedi Hypaxia yine başını kaldırmadan. "Arka duvardaki dolapta steril fincanlar var. Bu musluktan, İstros'tan ve marketten alınmış hazır su şişesinden örnekler getir. Daha geniş bir örnek tabanına ihtiyacımız olacak ama ilk aşama

için bu kadar yeterli." İthan birkaç steril fincan alıp kapıya doğru ilerledi.

Şimdi de su getirmekle görevlendirilen çocuk olmuştu. Sunball arkadaşlarının dilinden kurtulamayacaktı. Tabii onlarla bir daha konuşabilirse.

İthan hiçbir şey söylemeden kapıdan çıktı. Hypaxia da arkasından seslenmedi.

* * *

İthan değişik numuneleri şişeleyip etiketledi. Enfekte olmuş birisi olarak referans olsun diye kendi kanından birkaç şişe verdi, sonra Hypaxia onu yeniden farklı kaynaklardan su örnekleri almaya yolladı. Yemek salonu, civardaki bir restoran ve –daha da iyisi– kanalizasyon.

Geri dönerken Alev ve Gölge Hanesi'nin kapısından giriyordu ki ensesindeki tüyler diken diken oldu. Bu ürpertici, huzursuz edici hissi iyi biliyordu. Hızla arkasına döndü...

Sigrid değildi. Başka bir dişi Azril'di. Baştan ayağı siyahlar içindeydi ve iskelede hafifçe süzülüyordu. İnsanlar hemen kaçmaya başlamıştı, Azril'in arkasındaki sokak bomboştu.

Ama kapıya, onun donup kaldığı yere doğru süzülmeye devam ediyordu. İthan'ın kapıyı açık tutmaktan başka seçeneği yoktu.

Azril siyah örtüleri dalgalanarak içeri süzüldü. Başını örten siyah kumaşın altından asit yeşili gözleri parlıyordu. İthan'ın midesini altüst eden hırıltılı bir sesle, "Teşekkür ederim" dedikten sonra merdivene doğru ilerledi.

İthan peşinden gitmeden önce tam beş dakika boyunca bekledi. Azril'in kokusu yoktu. Ceset gibi kokmuyordu. Sanki dünyevi varlığı bütünüyle sona ermişti. Bu İthan'ın kurt güdülerini çılgına çevirdi.

Ama...

Ithan, Hane'nin en alt katlarına ve morg-laboratuvara ulaşmak için merdivenden inerken havayı tekrar kokladı. İçeri girip kapıyı arkasından kapatırken eski cadı kraliçeye sordu. "Biz ölünce parazitlere ne oluyor?"

Hypaxia sonunda başını kâğıtlarından, şişelerinden ve formlarından kaldırdı. "Ne?"

"Az önce bir Azril gördüm" dedi Ithan. "Onlar ölü. Yani ölmüşlerdi. Yine de parazit taşıyorlar mı? Hiçbir şey yemiyor ya da içmiyorlar. Bu şekilde tekrar enfekte olamazlar, değil mi? Peki öldüğümüz zaman parazit de yok oluyor mu? O da ölüyor mu?"

Hypaxia yavaşça gözlerini kırıştırdı. "Bu enteresan bir soru. Konak ölünce gerçekten parazit de ölüyorsa, Azriller vücutlarında parazit bulurmadığı için onu tespit etmemizi sağlayabilirler."

"Neden içimde benden bir..."

"Bana bir Azril getir."

* * *

Avallen'in üstünde mor ve altın sarısı bir şafak söküyordu. Ama Bryce tüm dikkatini Morven'in şatosunun önündeki çiçeklerle kaplı çimenlik alana inmeye hazırlanan helikoptere vermişti. Hafifçe gülümsüyordu.

Helikopterin gürültüsü Fey kulakları için çok fazlaydı ama yine de orada olmakta ısrar etmişti. Bunu görmek istemişti. Fury pilot koltuğundan el sallıyordu, arkasında oturan June da heyecanla el sallıyordu.

Syrinx'i tutmak mümkün değildi, helikopterden atlayıp uzun otların arasından Bryce'a doğru koşmaya başladı. Bryce onu kucaklayıp öpmek için dizlerinin üstüne çöktü. Syrinx yüzünü yalıyor, küçük aslan kuyruğunu sallayarak sevinç dolu sesler çıkarıyordu.

Çizmelerin altında çıtırdayan otların sesi duyulduğunda Randall'ın da ona doğru yürüdüğünü gördü. Sırtında bir çanta, omzunda da bir tüfek asılıydı. Gözleri ışıdayarak Bryce'a baktık-

tan sonra yanındaki uzun boylu çocuğun -Emile'in, yani Cooper'ın- omzuna hafifçe vurdu.

Arkalarından annesi helikopterden atladı. Çimenlikte diz çöken Bryce'a bakıp, "Bryce Adelaide Quinlan, dünyalar arasında yolculuk yapmak da ne demek oluyor?" dediğinde Bryce sevinç dolu bir kahkaha atmaktan kendini alamadı.

Ithan tek başına bir Azril'i ikna etmesinin mümkün olmadığını biliyordu. En azından ruhunun emilip yutulması riskini göze almadan. Neyse ki Jesiba Roga'nın çağrısına cevap verecek çok sayıda Azril vardı. Maalesef bir tanesi Jesiba Roga'nun Yeraltı Kralı'na rica etmesinin üzerinden bir saat geçmeden morga varmıştı.

Ithan kendine çıkışların yerini, sahip olduğu gücü, çizmesinin içindeki bıçağı, turnaklarını ne kadar çabuk çıkarabileceğini ve şekil değiştirebileceğini hatırlatıp duruyordu.

Morgun içinde kasılarak gezindiğine –süzüldüğüne– bakılırsa erkek Azril daha gençti. Çıkık kalçakemiklerinden düşecekmiş gibi duran siyah renkli, yırtık kot pantolonu ve sinir bozacak kadar beyaz gövdesini kaplayan dövmeleriyle rock yıldızlığına soyunmuş gibiydi. Üstünde tişört yoktu. Ayağındaki havalı siyah çizmelerin bağcıkları üstten çözükle bırakılmıştı, bileklerinde deri bileklikler vardı.

Tarırlar, Bryce olsa onunla çok dalga geçerdi, Azril'in altın sarısı uzun saçları özellikle dağıtılmıştı. Tabii asit yeşili gözlerini ve ölümcül darbeyi nereden aldığını gösteren boğazını görene kadar. Yara kapanmıştı ama izi duruyordu.

Bir kraliçe zarafetiyle muayene masasının yanında duran Hypaxia, "Geldiğin için teşekkür ederim" dedi. "Fazla vaktini almayacağım."

Azril bir Jesiba'yı bir Ithan'ı izlemeye başladı. Sonunda masaya doğru yürüyerek aniden üstüne zıpladığında metal zangırdadı.

"Buraya sığındığını duydum cadı." Ürpertici sesi boğuk ve hırıltılı çıkıyordu. Boğazındaki ölümcül yaranın doğal bir sonucu diye düşünülebilirdi ama bütün Azrillerin sesi böyle çıkardı. Sigrid'in sesi de tam olarak böyle çıkıyordu.

"Hane'ye hoş geldin" diye devam etti Azril, morumsu dudakları alaycı bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. Başıyla Ithan'ı işaret etti. "Bu kurt yavrusu burada ne arıyor?"

Ithan karşılarında duran yaratığın yol açtığı ilkel korkuyu bastırıp kollarını kavuşturdu. "Bu seni ilgilendirmez."

"Sen Holstrom'sun, değil mi?" Azril hâlâ sırtıyordu. Bu bok kafalı Connor hakkında bir şey söylemeye kalkarsa...

"Destek birimindeydim" dedi Azril dövmelelerinden birine dokunarak. "Aslan şekli değiştirenler sürüsünden."

Kahretsin. Ithan bu adamın bahsini duymuştu. Birkaç ay önce sürüsüyle birlikte Destek'in Et Pazarı'ndaki bir vampir yuvasına yaptığı rutin denetlemeye katılmıştı. Boynundaki yara vampirlerin ona ne yaptığını gösteriyordu. Ama onu öldürenlerle aynı Hane'de bir Azril olmayı seçmesi...

Azril'in ışıldayan gözlerine bakınca, Ithan elinde olmadan nihai ölümden kaçınmak için değil de günün birinde intikamını almak için Azril'e dönüşmüş olabileceğinden şüphelendi.

Hypaxia, Azril'e yaklaştı. "Kafana dokunabilir miyim?"

Azril gözlerini eski kraliçeye dikti. "Nereme istersen dokunabilirsin tatlım."

Tanrılar aşkına. Ithan hırlamamak için kendini zor tutuyordu ama Hypaxia hiç umursamadı ve kahverengi ellerini Azril'in parlak sarı saçlarına koydu.

Azril derin derin iç geçirdiğinde Ithan elini neredeyse çizmesinin içindeki bıçağa atacaktı. Hypaxia'yı mı kokluyordu? Yoksa ruhunu yemeye mi hazırlanıyordu? "Ruhun yağmur bulutları ve dağ çilekleri gibi kokuyor." Adi pislik dudaklarını yaladı. "Şimdiye dek söyleyen olmuş muydu?"

Hypaxia'nun ellerini Azril'in kafasında nasıl tuttuğunu Ithan'ın aklı almıyordu. İçinden bok kafalının kollarını koparmak, sonra da bayıltana dek onu o kollarla dövmek geliyordu.

Azril yine iç çekti. "Biraz cadı, biraz nekromansır ha?"

"Odaklanması gerek" dedi Ithan dışlerinin arasından.

Azril asit yeşili gözlerini Ithan'a çevirdi. "Dikkatini mi dağıtıyorum canım?" diye sordu Hypaxia'ya.

Cadı kraliçe cevap vermedi. Azril'in zihnindekilere odaklanırken yüzünde dalgın bir ifade vardı.

Azril yine derin bir iç çekti, gözleri odağını kaybeder gibi olmuştu. "Tanrılar, kokun şarap gibi..."

"Hepsi bu kadar, teşekkür ederim" dedi Hypaxia kibarca. Ardından geri çekilip masasının üstündeki kâğıtlara not almaya başladı. "Lütfen efendine selamlarımı ilet."

Azril uzun bir süre Hypaxia'ya baktı, vahşi bir görünüşü vardı. Ithan nefes dahi alamıyordu, saldırmaya hazırды. Gerçi bu pisliği öldürmek mümkün değildi ama...

"Görüşürüz" dedi Azril. Bunu bir vedadan çok bir vaat gibi söylemişti. Ardından masadan atladı ve kasılarak kapıya doğru ilerledi. Bu kez sanki cadıya hava atmak istiyormuş gibi, Azrillere özgü o yürüyüşle süzülüyordu.

Azril gidince Ithan rahat bir nefes aldı. "Ne iğrenç bir sürün-gen."

Hypaxia masaya doğru eğildi. "Tahminin doğruymuş. Azril'de parazit yoktu." Cadı kraliçe kollarını kavuşturdu. "En azından ben öyle bir şey hissetmedim. İçinde canlı hiçbir şey hissetmedim."

"Peki şimdi ne olacak?"

"Onda tespit ettiğim şeyi senin kanında bulduğumla karşılaştıracam. Ne çıkacağını ve parazitin nerende olduğunu saptayabilecek miyim göreceğiz."

Güzel. En azından bu kadar katkısı olmuştu.

"Nasıl dayanabildin?" dedi Ithan merakına yenik düşerek. "Azril'e o kadar yaklaştırmaya nasıl dayandın?"

Hypaxia masayı bırakıp bilgisayara doğru giderken, "Hayatım boyunca pek çok rahatsız edici duruma ve zor insanlara katlanmak zorunda kaldım" dedi. Fareye tıklayarak monitörü açtı.

"Ölümden sonraki hayata yeni adım atmış, yalnız ve korkmuş bir Azril beni rahatsız etmez."

"Yalnız mı? Korkmuş mu?" Ithan hafifçe güldü.

Ama Hypaxia omzunun üstünden ona baktı, yüzü ifadesizdi. "Göremedin mi? Sert duruşunun altında ne yattığını fark etmedin mi? Giysileri ve tavırları ölümlü hayatına tutunmak için ne kadar çabaladığını gösteriyor. Korkudan aklını kaçırmak üzere."

"Ona acıyorsun."

"Evet." Hypaxia tekrar bilgisayara döndü. "Ona acıyorum. Bütün Azrillere acıyorum."

Şüphesiz Sigrid de buna dahildi. Göğsü suçluluk duygusuyla sıkışsa da Ithan konuşmayı sürdürdü. "Hortlakların çoğu bizi korkutmaktan zevk alıyormuş gibi görünüyor."

"Olabilir ama adı üstünde: onlar hortlak. Gerçek değiller. Bu bana üzücü geliyor."

Ithan biraz düşündü. "Sen... sen gerçekten iyi birisin." Hypaxia kıkırdadı. "Ben ciddiylim" diye üsteledi Ithan. "Cadılar sen olmandan çok daha kötü."

Eski cadı kraliçe yine başını çevirip Ithan'a baktı, bu kez gözleri kederle doluydu. "Teşekkür ederim." Başıyla kapıyı işaret etti. "Bir müddet odaklanmam gerek. Yani... burada hareket edip durmasan iyi edersin."

Ithan, Hypaxia'ya selam verdi. "Mesaj alınmıştır. Bana ihtiyacın olursa koridorda olacağım."

* * *

"Buraların kraliçesi sensin, öyle mi?"

Arkadaşı bunu pis pis sırtarak sormuştu ama Bryce, Fury'nin helikopterle getirdiği malzeme sandıklarını karıştırmaya devam etti.

"Gözlük getirdin mi?" diye sordu kışlık şapkaların altına bakarak. İsteddiği gibi tüm kar malzemeleri getirilmişti. Fury çok kısa bir süre içinde hatırı sayılır miktarda ceket, pantolon, şapka, eldi-

ven ve iç çamaşırını toplamayı başarmıştı. Burada, Nena'nın sıfırın altındaki sıcaklıklarında hayatta kalmak için gereken her şey vardı.

Bryce ebeveynleri yolculuk yorgunluğunu attığında hemen Avallen'den ayrılmak istiyordu. Cooper'ı Baxian'ın yanına yerleştirdiklerinde ve sonunda onlara anlatacaklarını idrak ettiklerinde hızlıca buradan gitmeliydi.

Annesi ve babası alanın diğer tarafında, otların üstünde oturmuş sessizce konuşuyordu. Syrinx, Randall'ın kucağına yerleşmişti. Bryce onlara biraz zaman tanımak için Fury'nin getirdiği malzemeleri kontrol etmeye koyulmuştu, yoksa arkadaşının hiçbir detayı atlamayacağını zaten biliyordu.

Yine de kontrol etmesi gerekiyordu. İhtiyaç duyabilecekleri tüm malzemeye sahip olduklarından emin olmak için. Ters gidebilecek bir sürü şey vardı, annesiyle babasını da yanında götüreceği için bunu gerçekten yapması gerekiyordu.

Kahverengi, ince bir el Bryce'in bileğine dokundu. "B... iyi misin?"

Bryce başını kaldırdığında yanında Juniper'ın durduğunu gördü, güzel kaşlarını çatmıştı. Birkaç metre ilerideki Fury kollarını kavuşturmuş, kaşlarını kaldırmıştı.

Bryce iç çekti, helikoptere yüklenecek olan üç devasa sandığı bırakıp onlara döndü.

Arkadaşları burada güvendedi. Bunun onu rahatlatması gerekirdi -bu Hunt'ın dediği gibi Urd'un bir lütfuydu- ama onları burada görmek...

Helikopterin biraz ilerisinde otların üstünde duran dördüncü bir sandık daha vardı. Fury, Valbara'dan aceleyle buraya gelmeden önce bu kadarını toplamayı başarabilmişti ama yine de... sandığın içinde oldukça fazla silah vardı.

Tabancalar. Tüfekler. Bıçaklar.

Galaksilerin ötesinden gelen altı tane güçlü varlığın karşısına çıkacakları düşünüldüğünde, durum gerçekten şaka gibiydi. Silahların çoğu diğerleri içindi... hayatta kalma şansına sahip olmaları için.

Geri kalan her şey ona bağlıydı.

Fury ve Juniper onu izliyordu. Sanki tüm bunları yüzünden okuyorlardı. Tıpkı Juniper'ın o kasvetli kış mevisiminde, umutsuzluğun Bryce'ı uçurumun eşiğine getirdiğini sadece ses tonundan sezdiği gibi.

Bryce, Hilal Şehir Balesi'nin müdürünü aramak gibi bağışlanmaz bir şey yaptıktan sonra Juniper ona attığı son sesli mesajda son derece öfkeliydi. Şimdi ise yüzünden sadece sevgi ve rahatlatma okunuyordu.

Juniper hiçbir şey söylemeden kollarını açtı, Bryce kendini tüm gücüyle onun kollarına attı.

Dostunun sıcaklığını ve kokusunu duyunca nefesi tıkanı, gözleri yanmaya başlamıştı. Hemen ardından Fury'nin kokusu ve kolları ikisini sardı. Bryce gözlerini kapatarak bu anın tadını çıkardı.

"Bu işe sürüklendiğiniz için çok üzgünüm" dedi boğuk bir sesle. "June, her şey için çok üzgünüm. O kadar üzgünüm ki."

Juniper ona sıkıca sarıldı. "Şimdi daha önemli meselelerimiz var, seninle aramızda bir problem yok."

Bryce geri çekilerek arkadaşlarına baktı. Yaşanan her şeyi onlara ve ailesine –Cooper da yanlarındayken– elinden geldiğince anlatmıştı.

Fury kaşlarını çatı. "Ben de sizinle gelmeliyim çocuklar. Sahada daha çok işe yarayım."

Bryce yanında arkasını kollamak için Fury gibi yetenekli birinin olması için her şeyi verirdi. Ama mesele Bryce'in güvenliği ve rahatı değildi.

"Sen tam olarak olman gereken yerdesin" dedi Bryce. "Avallen'in, Fury Axtar tarafından korunduğu duyulunca buraya saldırmadan önce iki kez düşünmek zorunda kalacaklar."

Fury gözlerini devirdi. "Resmen bebek bakıcılığı."

Bryce başını iki yana salladı. "Hayır. Size burada ihtiyacım var çocuklar, kaçmayı başaranlara yardım etmeniz için. Baxian'a yardım etmeniz için."

"Evet" dedi Fury başıyla helikopterin diğer tarafında duran arkadaşlarını göstererek. "İtiraf etmeliyim ki Baxian'ı Danika konusunda darlamak için can atıyorum."

Yakışıklı erkeğe doğru bir bakış attılar. Tharion ve Ruhn'la konuşan Baxian ona baktıklarını sezmiş olmalıydı çünkü başını onlara doğru çevirdi. Ona attıkları bakışı gördüğünde yüzünü buruşturdu.

Juniper güldü. "Korkma, ısırmayız!" diye seslendi Zebani'ye.

"Yalancı" diye mınıldandı Fury. Juniper bunu duyduğunda tekrar güldü.

Baxian akıllıca davranıp sohbete geri döndü. Yine de Tharion'ın melek şekil değiştireni sırtarak dürttüğü Bryce'in gözünden kaçmamıştı.

"Danika'nın bize ondan hiç bahsetmediğine inanamıyorum" dedi Juniper sakın ve kederli bir ses tonuyla.

"Danika'nın bize anlatmadığı çok şey var" dedi Bryce, o da sesini alçaltmıştı.

"Senin de öyle" dedi Fury dirseğiyle Bryce'ı dürterek. "Avallen Kraliçesi demek?"

Bryce gözlerini devirdi. "İstiyorsan işi sana bırakabilirim."

"Dünyaları verseler bile istemem" dedi Fury, siyah gözleri keyifle parlıyordu. "Bu boktan iş senin sorumluluğunda."

Juniper kaşlarını çatarak kız arkadaşına baktı. "Fury arkada olduğumuzu söylemek istiyor."

Bryce, June'un kadife kadar yumuşak yanağına bir öpücük kondurdu. "Teşekkürler." Yeniden arkadaşlarına baktı. "Eğer geri dönemezsek..."

"Böyle şeyler düşünme B" dedi Juniper ama Fury hiçbir şey söylemedi.

Fury yıllarca imparatorluğun gölgesinde çalışmıştı. Olasılıkların farkındaydı.

Bryce konuşmaya devam etti. "Geri dönmezsem burada güvende olacaksınız. Sisler gerçek sığınmacıların içeri girmesine izin verecek ama yine de yerinizde olsam Asteri ajanlarına karşı

dikkatli olurdum. Ayrıca herkese yetecek kadar doğal kaynak var. Teknolojik aletler için gereken ilk ışık yok ama...

Juniper elini yeniden Bryce'ın bileğine koydu. "Üstesinden geliriz B. Sen gıdıp... yapman gerekeni yap."

"Dünyayı kurtar" dedi Fury kıkırdayarak.

Bryce yüzünü buruşturdu. "Evet. İşin aslı bu."

"Üstesinden geleceğiz" dedi Juniper bir kez daha, ardından Bryce'ın bileğini sıktı. "Sen de geleceksin Bryce."

Bryce telefonunu çıkardı ve kılıfında sakladığı fotoğrafı aldı. Dört kişi oldukları zamanı gösteren fotoğrafı. "Bunu benim için sakla" dedi fotoğrafı Fury'ye vererek. "Kaybetmek istemiyorum."

Fury fotoğrafa baklı. Hepsi ne kadar mutlu, ne kadar gençti. Fotoğrafı Bryce'ın parmaklarının arasına sıkıştırdı. "Onu da yanına al." Fury'nin gözleri ışıltı ışıltı. "Böylece hepimiz yanında oluruz."

Bryce'ın nefesi yine tıkanı ama fotoğrafı kot pantolonunun arka cebine koydu. Yüzlerinin her çizgisini ezberlemek için June ve Fury'ye son bir kez baktı.

Dostları uğruna savaşmaya değerdi. Uğruna ölmeye değerdi.

* * *

Ember Quinlan, Bryce ve arkadaşlarının Prensler Mağarası'ndan yeryüzüne çıktıkları tepede bekliyordu.

Gergin bir yüzle yerdeki otlara bakıyordu. Mağaralardan eser kalmamıştı. "Demek cesedi... bu toprağın altında."

Bryce başını salladı. Annesinin kimli kastettiğini biliyordu. "Ruhn onun kafasını kesti. Sonra da... kılıcın ucuna taktı, ardından yer onu yuttu. Geri dönmesi mümkün değil."

Ember gülümsemedi, gözlerini derinlerinde Güz Kralı'nın cesedinin yattığı toprağa dikmişti.

"O kadar uzun zamandır ondan kaçıyorum ki, ondan o kadar uzun zamandır korkuyorum ki. Onun olmadığı bir dünya düşünmek..." Annesi gözlerini kaldırıp Bryce'ın yüzüne baktı. Bu gözler-

deki acıyı ve rahatlamayı görünce annesini kollarıyla sarıp ona sıkıca sarıldı.

"Seninle gurur duyuyorum" diye fısıldadı Ember. "Güz Kralı'nı ortadan kaldırdığın için değil, her şey için. Seninle çok ama çok gurur duyuyorum Bryce."

Bryce gözlerinin yaşarmasına engel olamadı. "Savaşçı bir anne tarafından büyütüldüğüm için başardım."

Annesi kıkırdadı ve geri çekilip Bryce'ın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Değişmişsin."

"İyi bir değişiklik mi, yoksa kötü mü"

"İyi. Tam bir yetişkin olmuşsun."

Bryce gülümsedi. "Teşekkürler anne."

Ember, Bryce'a sımsıkı sarıldı. "Ama Feylerin ya da Evrenin kraliçesi falan olman bir şey değiştirmez..." Bryce bunu duyunca güldü. "Sen hep benim tatlı bebeğim olarak kalacaksın."

Annesine sıkıca sarılırken toprağın altında yatan nefret dolu erkeğe dair tüm düşünceler aklından silinip gitti.

Uzaktaki helikopter yeniden uğuldamaya başladı, bu kez peregrini ordusunda geçirdiği zorunlu yıllar sayesinde pilot koltuğunda Randall vardı. Tüm insanlar askerlik yapmak zorundaydı. O yıllarda edindiği beceriler işe yarıyordu, özellikle de şimdi ama Bryce orada yaşadıklarının babasının ruhunda bir yük olduğunu biliyordu.

Bryce sonunda annesinin kolları arasından başını kaldırıncıca Hunt'ın onları helikoptere çağırdığını gördü. Hunt *Vaktimiz yok Quinlan!* der gibi bileğine vuruyordu.

Bryce kaşlarını çatı, Hunt'ın keskin melek gözleriyle uzaktan bunu görebileceğini biliyordu ama biraz daha annesinin kollarında kaldı. Tanıdık ve sakinleştirici kokusunu içine çekti. Bu koku yuvası gibiydi.

Ember da kızına sıkıca sarıldı, ona biraz daha sarılabildiği için mutluydu.

Sonuçta asıl önemli olan da buydu.

Ithan bir kat aşağıda da olsa koruma rolünü oynamaktan iyice sıkılmıştı. Hypaxia, Azril’de gözlemlediği şeyi su örnekleriyle ve Ithan’ın kanıyla karşılaştırırken o Jesiba’nın ofisindeki arkeolojik eserleri paketliyordu. Sürekli kapıya bakıyor, Hypaxia’nın içeri girip parazite karşı bir panzehir geliştirdiğini söylemesini bekliyordu. Fakat eski cadı kraliçe ortalarda görünmedi.

Morga girdiğinde Hypaxia’yı masanın başında buldu, başını ellerinin arasına almıştı. Yanındaki metal yüzey çeşitli ebat ve şekillerdeki küçük şişelerle doluydu.

Ithan cesaretini toplayıp elini Hypaxia’nın omzuna koydu. “Pes etme. Çok yoruldun... saatlerdir çalışıyorsun. Mutlaka panzehiri bulacaksın.”

“Buldum bile.”

Hypaxia’nın ne dediğini anlaması biraz zaman aldı. “Ne... Gerçekten mi?”

Hypaxia başını salladı, parmağıyla içinde berrak bir sıvı olan küçük şişeyi gösterdi. “Hiç beklemediğim kadar çabuk oldu. Sentez panzehirini model almayı başardım. Sentez ve parazitin ortak büyü değiştirici özellikleri var... detaylara girmeyeceğim. Yaptığım değişikliklerle bunun paraziti izole edeceğini ve sentez panzehiri gibi öldüreceğini düşünüyorum.” Arkasındaki sehpa da duran başka küçük şişeleri işaret etti. “Elimden geldiğince çok yaptım. Ama...”

“Ama?” Ithan nefes alamıyordu.

Hypaxia iç çekti. "Ama panzehir kusursuz değil. Bileşenleri bir arada tutmak için Athalar'ın şimşegini kullanmak zorunda kaldım. Maalesef şimşegin hepsini kullandım."

Üstünde altı kuvars kristalinin durduğu masayı işaret etti. Hepsi bomboştu.

Ithan'ın kabi sıkıştı. "Sorun değil." Sigrid şimdilik Azril olarak kalmış olabilirdi ama ona yardım etmeye çalışmaktan vazgeçmeyecekti.

"Athalar'ın şimşegi bileşenleri bir arada tutuyor ama geçici olarak" diye devam etti Hypaxia. "Panzehir son derece dengesiz, biraz sarsılırsa anında bozulabilir. Daha fazla zamanım olsaydı onu stabilize etmenin bir yolunu bulabilirdim ama şu an için..."

Ithan, Hypaxia'nın omzunu sıktı. "Söyle hadi."

Hypaxia dudaklarını bir yana doğru büzdü. "Panzehir kalıcı bir çözüm değil. Etkisi geçecek, Midgard'ın suyunda hâlâ parazit olduğu için etkisi geçtiği an yine enfekte olacağız."

"Bir dozun etkisi ne kadar sürüyor?"

"Bilmiyorum. Belki birkaç hafta. Birkaç ay? Sanırım birkaç günden uzun sürer ama panzehiri geliştirmeye devam edip kalıcı hale getirmenin bir yolunu bulmam gerekecek."

"Ama şimdilik işe yarar, öyle değil mi?"

"Teorik olarak evet. Athalar'ın şimşegi bileşenleri bir arada tuttuğu müddetçe. Ama kendi üstümde denemeye cesaret edemedim. İşe yaradığını ve güvenli olduğunu görmek için, aynı zamanda... benden beslenen bu şey olmadan nasıl hissedeceğimi öğrenmek için de." Hypaxia başını kaldırıp Ithan'ın gözlerine baktı, yüzü asık ve bitkindi. "Bu paraziti ortadan kaldırmak ne işe yarayacak? Ekstra güçle ne yapacaksınız?"

"Ne işe yararsa yarasın arkadaşlarıma yardım edeceğim."

"Peki ya kurtlar?"

"Kurtlara ne olmuş?"

"Daha fazla güce sahip olursan Sabine'i gölgede bırakabilirsin. Ona meydan okuyacak kadar güçlü olabilirsin." Hypaxia ciddi bir ifadeyle Ithan'a baktı. "Sabine'in tiranlığına son verebilirsin Ithan."

"Ben..." İthan doğru kelimeleri bulamıyordu. "Aslında sonrasında ne yapacağımızı pek düşünmemiştim."

Hypaxia bu yanıtta pek etkilenmedi. "Düşünmen gerek. Hepimizin düşünmesi gerek."

İthan kaskatı kesildi. "Plan yapmaktan anlamam. Ben sunball oyuncusuyum..."

"Sunball oyuncusuydun" dedi Hypaxia. "En güçlü kurt olmanın nasıl sonuçlar doğuracağını hiç düşünmedin çünkü gerçekte istediğin şeyi düşünmekten kaçırıyorsun."

İthan ters ters baktı. "Bu mu yani?"

"Sabine'in gitmesini istiyorsun. Bunu senden başka kimse yapamaz."

İthan'ın midesi bulandı. "Ben kimseye liderlik etmek istemiyorum."

Hypaxia ona içini okuyormuş gibi baktı. Ama İthan'ın kalbini delip geçen bir hayal kırıklığıyla, "Bunları tartışmanın faydası yok" dedi. "Panzehirin işe yarayıp yaramayacağını bile bilmiyoruz." Cadı kraliçe şişeye baktı.

Bunu yapacağını biliyordu. Hypaxia kendini riske atıp panzehiri deneyecekti...

İthan birden şişeyi kaptı. Sonra ağzına götürüp panzehiri içti.

Hypaxia hızla ona döndü, gözleri korkuyla açılmıştı.

Ardından her yer karardı.

* * *

Bedenini hissediyordu... bedeninden daha fazlasını.

İçindeki kurdu, kendini, gücü... tek sıçrayışta bütün kıtayı aşabilecek gibiydi.

İthan gözlerini açtı. Dünya hep bu kadar net, bu kadar berrak mıydı? Morgdaki antiseptik kokusu bu kadar yoğun muydu? Kutuların içinde çürüyen bir ceset mi vardı? Buraya ne zaman gelmişti? Yoksa başından beri orada yatıyor muydu?

Ve o koku, lavanta ve okalıptüs...

Hypaxia diz çöküp üstüne eğilmişti, güçlkle soluyordu. "İthan..."

Ithan göz açıp kapatıncaya kadar şekil değıştirdi. Kurt formuna geçiverdi, daha önce hiç bu kadar hızlı şekil değıştirmemişti.

Tekrar insan formuna döndü.

Nefes almak kadar kolaydı. Rüzgâr kadar hızlı. Bir şey değışmişti, bir şeyler...

Kanı görünmez bir aya doğru uluyordu. Ithan yerinden doğrurken parmakları kıvrıldı, tırnakları yeri çizdi.

"İthan?" diye fısıldadı cadı.

"İşe yaradı." Kelimeler odada, dünyada yankılandı. "Parazit gitmiş... hissedebiliyorum."

Sanki bir bariyer kalkmıştı. Ona geride durmasını, itaat etmesini söyleyen bariyer yok olmuştu. Geriye sadece güç kalmıştı. Zincirinden kurtulan bir güç.

Ama o bariyerden kalan boşluğu azgın bir güçle doldurmak...

Ithan elini uzattı ve derisinin altındaki şeye ortaya çıkmasını emretti. Avucunda buz ve kar belirdi. Derisinin üstünde erimediler.

Kar'ı çağırabiliyordu. Büyü içinde şarkı söylüyordu, bu eski ve tuhaf bir melodiydi.

Kurtlar bu tür büyüye sahip değildi. Ithan'ın bildiği kadınlarla hiçbir zaman da olmamışlardı. Şekil değıştirebiliyorlardı ve güçlülerdi ama bu elemental güç... bir kurdun içinde var olamazdı. Buna rağmen vardı işte. İçinde yükseliyor, parazitin işgal ettiğinden bile haberinin olmadığı o yeri dolduruyordu.

"Bunu arkadaşlarımıza ulaştırmalıyız" dedi Ithan boğuk bir sesle.

Hypaxia hafifçe gülümsedi. "Ne yapacaksın?"

Ithan koridora açılan kapıya baktı. "Sanırım artık plan yapma vakti geldi."

* * *

"Bizi Nena'ya sadece kızım sürükleyebilirdi zaten" diye söyledi Ember. Hunt'ın bile soluğunu kesen soğukta titriyordu. "Bunu Koronal Adalarında yapsanız olmaz mıydı?"

"Kuzey Uçurumu *kuzeyde* anne" dedi Bryce birbirine çarpan dişlerinin arasından.

"Güneyde de bir tane var" diye homurdandı Ember.

"Orası daha da soğuktur" dedi Bryce yardım ister gibi Hunt'a ve Randall'a bakarak.

Hunt buz gibi havaya ve helikopterden indikleri anda üstlerine çullanan şiddetli rüzgâra rağmen kıkırdadı.

Yola daha fazla helikopterle devam edemezlerdi. Devasa siyah duvar, üzerindeki hava sahasını koruyan büyülerle iki yönde de millerce uzandıktan sonra kuzeye doğru kıvrılıyordu. Hunt duvarın çevirdiği alanın kırk dokuz mil çapında -yedi kere yedi, sayılmanın en kutsalıydı- olduğunu haritalardan biliyordu. Karla kaplı arazinin tam ortasında ise sislerle kaplı Kuzey Uçurumu bulunuyordu. Üst üste gelen bariyerler Midgard'ı Uçurum'dan ve onun da ötesindeki Cehennem'den koruyordu.

Randall önlerinde uzanan duvardaki kurşun kapıyı işaret ederek, "İşe başlasak iyi olacak" dedi.

Hunt, "Görünürde nöbetçi yok" dedi Randall'ın yanına geleerek. Axtar'ın tedarik ettiği kış ekipmanlarından ötürü minnet doluydu. "Burada en az on beş nöbetçi olması gerekirdi."

"Belki de hava çok soğuk olduğu için kaçmışlardır" dedi Bryce titreyerek.

"Melek nöbetçiler asla kaçmaz" dedi Randall parkasının kürklü şapkasını iyice yüzüne doğru çekerek. "Burada olmamaları iyiye işaret değil."

Hunt başıyla Randall'ın eldivenli ellerindeki tüfeği işaret etti. "Bu havada işe yarar mı?"

"Yarasa iyi olur" diye homurdandı Ember.

Hunt, Bryce'in bakışlarını görünce şimşekğini hazırladı. Bryce'in yıldız ateşinin eldivenlerinin altında şimdiden ısınmaya

başladığını hissedebiliyordu. Artık Theia'nın gücü de onunkiyle birleştiği için... O yıldız ateşinin neler yapabildiğini görmek mi istiyordu, yoksa bunu görmekten korkuyor muydu bir türlü emin olamıyordu.

Yüksek kapıya ve terk edilmiş nöbetçi kulübesine doğru yürüdükleri sırada, "Tuzak olabilir mi?" diye sordu Ember.

Hunt kulübenin buz tutmuş camından içeri baktı, sonra kapıyı çekerek açtı. Metal o kadar buz tutmuştu ki açabilmek için çok fazla güç harcaması gerekmişti. İçeriye şöyle bir göz gezdirdiğinde kontrol panellerinin, sandalyelerin ve su sebilinin buzla kaplandığını gördü. "Buraya uzun süredir kimse uğramamış."

"Bundan hiç hoşlanmadım" dedi Ember. "Fazla kolay oldu."

Hunt, Bryce'a doğru bir bakış attı. Eşinin gözleri soğuktan sulanmıştı, burnunun ucu kıpkırmızıydı. Bu soğukta donmadan on dakika daha dayanamazlardı. İkisi hemen iyileşirdi ama Ember ve Randall damarlarındaki insan kanıyla...

"Şu kulübeyi ısıtalım" dedi Bryce. İçeri girip düğmelerin üstündeki buzları ovalamaya başladı. "Belki ısıtıcı hâlâ çalışıyordur."

Ember ona endişelerini dile getirmekten kaçındıklarının farkında olduğunu gösteren bir bakış atsa da kulübenin içine adım attı.

* * *

Isıtıcıyı çalıştırmayı başardılar... yalnızca birini. Diğerleri çalışmayacak kadar buz tutmuştu. Ama küçük alan ısıtmaya ve annesiyle babasını rahat ettirmeye yeterdi. Bu arada Bryce ve Hunt da buz gibi araziye araştırmaya, duvarı ve kapısını inceleme-ye devam etti.

"Sence bu bir tuzak mı?" dedi Bryce ağzının ve burnunun üstüne çektiği atkının arkasından. Kulübede birkaç kar gözlüğü bulmuştu, camların keskin berraklığı sayesinde her yer çok net görünüyordu. Hunt'ın, Umbra Mortis miğferinden bakınca da her yer böyle mi görünüyordu acaba?

Kendi kar gözlüklerini takmış olan Hunt cevap verdi. "Kuzey Uçurumu'nda bir nöbetçi kulübesinin boş kalması hiç normal değil, yani... kesinlikle bir şeyler dönüyor."

"Belki de Apollion bize bir iyilik yapıp birkaç ölüm avcısını kulübeyi temizlemeye göndermiştir." Bryce, iblis prensin adını anınca rüzgâr durmuş gibiydi. "Eh, hiç de ürkütücü değil."

"Bu kadar kuzeyde" dedi Hunt araziye incelemek için olduğu yerde dönerek. "Belki de Uçurum'un bu tarafında prensin adının anılmaması yönündeki söylentiler doğrudur."

Bryce bir kez daha denemeye cesaret edemedi. Duvardaki kurşun kapıya doğru yürüyüp eldivenli elini üstüne koydu. "Duvar da kapıda da beyaz tuz kullanıldığını duydum." Cehennem'den korunmak için.

"İblislerin içeri sızmasını engelleyememiş" dedi Hunt, kar gözlükleri ve ağzına çektiği atkı yüzünden ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. "Onlardan o kadar çok avladım ki duvarın ne kadar dayanıksız olabileceğini iyi biliyorum. Sanırım nöbetçiler de öyle."

"Nöbetçiler yokken buradan nelerin geçebileceğini hayal etmek dahi istemiyorum." Hunt cevap vermedi. Bu hiç de rahatlatıcı değildi. "Peki içeri nasıl gireceğiz?" diye sordu Bryce.

"Kulübenin içinde bir düğme var" dedi Hunt. "Havalı bir şey değil."

Bryce onu dürttü. "Bu sefer kolay oldu." Buz gibi bir rüzgâr onu duvara doğru fırlatmak ister gibi sırtına çarptı. Üstündeki kat kat kışlık kıyafete rağmen soğuk iliklerine işlemişti.

"Karanlık çökmeden içeri girmemiz gerek." Hunt şimdiden ufukta alçalmaya başlamış olan güneşi işaret etti. "Burada gündüzler sadece birkaç saat sürüyor."

"Bryce?" diye seslendi babası kulübeden. "Bunu görmeniz gerek çocuklar."

Ember ve Randall'ı titreşen bir ekranın önünde buldular.

"Güvenlik kamerası kayıtları." Ember titreyen parmağıyla işa-

ret etti. Bryce annesinin soğuktan titremediğini anladı. Annesi bilgisayarında bir tuşa bastığında görüntü akmaya başladı.

"Bu..." diye fısıldadı Bryce.

"Uçurum'a ulaşmamız gerek" diye hırladı Hunt. "*Hemen.*"

"Lider'in ya da Sabine'in daveti olmadan İn'e adım atarsan işin biter köpekçik."

"Biliyorum" dedi Ithan, Jesiba için bir sandık daha hazırlarken. Yaşananlar düşünüldüğünde bu sıradan görev son derece aptalcaydı. Ama Ithan az önce müjdeyi vermek için ofise girdiğinde Jesiba, Ithan birkaç dakika çalışarak bunu *hak edene* kadar onunla konuşmayı reddetmişti. Ithan da şimdi bir yandan paketleme yapıyor, bir yandan da konuşuyordu. "Ama Hypaxia'yla birlikte Sonsuz Şehir'e gidersek... ölebiliriz." Kelimeyi söylerken boğulacak gibi oldu. "Gerçeği bilmelerini istiyorum."

"Hangi gerçekmiş bu?"

Ithan eğildiği sandığın başından kalktı. "Sigrid'e ne yaptığım gerçeği. Azril de olsa Sigrid'in hâlâ hayatta olduğu gerçeği. Bu..."

"Yani asıl mesele vicdan azabını hafifletmen."

Ithan ona ters ters baktı. "Neler olduğunu bilmelerini istiyorum. Evet, Sigrid bir Azril ve yaptığımı düzeltmek isterken tamamen başarısızlığa uğradım ama... teknik olarak Sabine'e bir alternatif var, bir hortlak bile olsa. Bir Azril'i, Lider olarak kabul etmek hiç duyulmamış bir şey olabilir ama bundan daha tuhaf şeyler de oldu, değil mi?"

Jesiba bilgisayarında bir şeyler yazmaya başladı. "Bunu neden önemsiyorsun ki?"

"Çünkü kurtlar değişmek zorunda. Sabine'den başka birini seçebileceklerini bilmeleri gerek." Eline bakıp buzun oluşmasını emretti. İnce bir buz tabakası avucuna yayıldıktan sonra eriyip

yok oldu. "Onları Sabine'den daha güçlü kılabilecek bir panzehir olduğunu bilmeleri gerek. Sabine'e hizmet etmek zorunda olmadıklarını öğrenmeleri gerek."

"Kurtlar bu kısma inanmak için kanıt isteyecektir" dedi Jesiba. "Yoksa oradan canlı çıkamazsın."

"Bu yeterli değil mi?" Ithan parmağının ucunda güvenilir şekilde kontrol edebileceği kadar bir buz parçası oluşturdu. Herhalde bu yeni güce nasıl hükmedeceğini öğrenmek için Feylere ya da bir tür buz ruhuna başvurması gerekecekti.

Hypaxia, Ithan'dan birkaç dakika sonra panzehiri içmişti. O da Ithan gibi bayılmış ama güçle dolup taşarak uyanmıştı. Ithan şimdi Hypaxia'nın saçlarında sürekli hafif bir rüzgârın oynadığına yemin edebilirdi, ayrıca kullanmadığı zaman bile etrafına sürekli güç yayıyordu.

Haberi verirken Jesiba'ya da bir şişe uzatmıştı ama büyücü *Bana faydası olmaz köpekçik* demişti. Sonra geri kalanını açıklarken bu sefil işe koyulmasını emretmişti.

"Kurtları tanırıyorsam Quinlan'ın benden seni... doğaüstü hale getirecek bir şey yapmamı istediğini düşüneceklerdir" dedi Jesiba.

"Bryce'ın iyi biri olduğunu biliyorlar."

"Öyle mi? Hatırladığım kadıyla, Danika ve Sürü öldüğünden beri Bryce'a pek de nazik davranmadılar. Sen de dahil."

Ithan'ın yanaklarına ateş basmıştı. "Zor zamanlardı. Hepimiz için."

"Danika Fendyr, Quinlan'a nasıl davrandığınızı görse hepinizi İn'in kapısındaki kazıklara geçirirdi."

"Danika olsa..." Ithan'ın aklına aniden bir şey geldi. "Danika kurt yönetiminin yapısını sorguluyordu. O bile Fendyrlerin bu kadar uzun süre denetimsiz liderlik etmiş olmasını tuhaf buluyordu."

"Öyle mi?"

Ithan büyücünün masasına doğru döndü. "Bryce'la birlikte Danika'nın sakladığı bazı kâğıtlar bulduk. Danika, Fendyrlerin neden bu kadar dominant olduğunu öğrenmek istiyordu. Bunu

onayladığını da sanmıyorum.” İthan yavaşça başını salladı. “Danika olsa diğerlerini panzehiri içmeye teşvik ederdi. Sabine’in kucna tekmeyi basmaları için.”

Jesiba kaşlarını kaldırdı. “Sen öyle diyorsan. Danika’yı benden çok daha iyi tanıyordun.”

“Danika’nın annesinden nefret ettiğini biliyorum, ayrıca hiyerarşik yapıyı son derece adaletsiz buluyordu.” İthan birkaç adım attı. “O kâğıtları almam gerek. Onları İn’e götürüp bunu sadece benim sorgulamadığımı, Fendyrlerden birinin de bu denetimsiz gücü onaylamadığını herkese göstereceğim. Bu, Sabine’in bir alternatifi olduğunu kabul etmelerine yardımcı olabilir. Sigrid bir Fendyr ama doğrudan o soydan gelmiyor. Bu onu bir alternatif olarak kabul etmelerini sağlayabilir.”

“Onların senin elinden çıkma sahte kâğıtlar olduğunu söylerler.” Jesiba klavyesinin tuşlarına basmaya devam ediyordu.

“Bu riski almak zorundayım” dedi İthan kapıya doğru yürürken. “Sabine’in kurtları baskıladığı, masumlar acı çekerken seyirci kalmamızı istediği günler sona ermeli. Bir değişime ihtiyacımız var. Büyük bir değişime. Urd da yardım ederse... Sigrid’in içindeki asıl önemli olan şey sağlam kalabilir. Azril olmak onu değiştirmez. Bu durumda, Sabine yerine her zaman onu tercih ederim.”

Belki de yaptığı düzeltmesi değil, kendisine dağıtılan kötü kartlarla bu eli oynaması gerekiyordu. Uyum sağlaması gerekiyordu.

“Çok açık fikirlisin Holstrom” dedi Jesiba bilgisayarını kapatarak. “İn’e tamamen savunmasız gitmek ve bir Azril’i Görünür Liderleri olarak kabul etmeleri için vaaz vermeye başlamak sence akıllıca mı? Bazı kurtların Sabine’den ve liderlik tarzından hâlâ hoşlandığını da unutmayalım. Aslında çoğu böyle.”

“Evet ama onlara aksini seçme şansı tarumanın zamanı geldi. Sabine’in kontrolünden kurtarma şansı.”

“Kurtların en başından beri Asterilerin baş infazcısı olduğunu unutuyorsun” dedi Jesiba. “Şimdiye dek kimsenin kontrolünden kurtulma eğilimi göstermediler.”

"Bu riski almak zorundayım" dedi Ithan tekrar. "Boş boş oturmam."

"Quinlan sana Hypaxia'yı korumanı söyledi."

"Fazla uzun sürmez. Ona benim yerime göz kulak ol... lütfen."

Ithan çıkışa doğru yürüdü. Kapının kolunu kavradığı sırada, "Dikkatli ol köpekçik" dedi Jesiba pes etmiş bir ses tonuyla.

* * *

Ithan, Alev ve Gölge Hanesi'nin sinir bozacak kadar isabetli kanalizasyon haritalarını kullanarak gizlice Bryce'ın dairesine gitti. Bu tünelleri başka kimlerin düzenli olarak kullandığını düşünmek istemiyordu.

Danika'dan uzun zaman önce öğrendiği kapı şifresine rağmen binaya çatıdaki kapıdan girdi. Evin izlendiğine şüphe yoktu, bu yüzden Ithan mümkün olduğunca gölgelerden ilerledi. Aşağıdaki bekçi onu kameradan gördüyse bile kimse bakmaya gelmemişti.

Danika'nın kâğıtları Bryce'la birlikte bıraktıkları yerde duruyordu: gereksiz postalar çekmecesinde. Ithan yazılanları doğru hatırladığından emin olmak için kâğıtları gözden geçirdi.

Doğru hatırlıyordu. Kâğıtlar iddialarını karutlamak için yeterli bir destek olabilirdi. *Gördünüz mü? Danika bile tüm bunların değişmesini istiyordu? Evet, Sigrid bir Fendyr —ama aynı zamanda farklı— ve kendisi doğru yöne atılmış bir adım olabilir.*

Bunu daha ikna edici söylemenin bir yolunu bulurdu ama Danika'nın adının hâlâ bir ağırlığı vardı.

Ithan kâğıtları dikkatle katlayıp kot pantolonunun arka cebine koydu. Dışarıda şehir hâlâ sessizdi. Susmuştu. Kederliydi.

Bu binanın içi de öyle...

Tanrılar, bu daireyi içinde yaşayanlar olmadan bu kadar boş ve havasız görmek çok tuhaftı.

Ithan beyaz kanepeye baktı. Sanki Athalar ve Bryce'ı, yanlarına kıvrılmış Syrinx'le birlikte orada otururken bulacaktı.

O yaşam şimdi ne kadar uzaktaydı. O günlerin bir daha dönüp dönmeyeceğini bile bilmiyordu. Dostları bir daha dönecek miydi bilmiyordu. Bryce...

Bunu düşünmek istemedi.

Devam etmekten başka seçeneği yoktu. Her ne olursa olsun. Ayrıca Jesiba haklıydı. İn'e gitmek büyük ihtimalle intihar olurdu ama... İthan koridora bir bakış attı. Ardından gözlerini Bryce'ın yatak odasının kapısına çevirdi.

Belki de oraya silahsız gitmek zorunda kalmazdı.

Kapıların açılması uzun –çok uzun– sürdü, metalin üstündeki buzlar kırılarak yere düşüyordu. Kanatların arasındaki ufacık açıklıktan önce Bryce geçti, yıldız ateşi eldivenlerinin altında parlıyordu.

Ember, "Anlamıyorum" dedi Bryce'ın arkasından içeri girerken. Randall da hemen peşinden geliyordu. Hunt ekibin en arkasından ilerliyordu. "Harpy'nin burada ne işi var?"

"O artık Harpy değil" dedi Bryce. "Asterilerin, Hunt'ın şimşeginin birazıyla yapmayı başardığı şey sayesinde diriltilmiş tuhaf bir yaratık. Ne olursa olsun şu anda onunla karşılaşmak istemiyoruz."

Hunt'ın yüzündeki endişe ve vicdan azabı Bryce'ın gözünden kaçmadı. Ama şimdi onun suçu olmadığını söyleyerek yatıştırma-ya vakit yoktu. Şimşegini Rigelus'a vermekten başka seçeneği kalmamıştı. Şimşek boktan bir iş için kullanılmıştı ama bunun suçlusu Hunt değildi.

Ember karşı çıktı. "Ama Harpy nöbetçileri yemiştir..."

Bryce, "Biz de bu yüzden Uçurum'a gidiyoruz" dedi başıyla Hunt'a işaret ederek. Eşinin gözleri kararlılıkla ışıldıyordu. "Hem de hemen."

Hunt hiç beklemeden Bryce'ın annesini kollarına alıp kanatlarını açtı. Bryce babasını tuttu. "Sürpriz: ısınlabiliyorum. Sakın kismaya kalkma."

Neyse ki duvarlarla çevrili çemberin merkezine varmak için yirmi dört buçuk millik mesafeyi ısınırken Randall kusmadı. Ama durdukları anda öğürmeye başladı.

Hunt ve Ember'dan önce gelmişlerdi. Bu yüzden, Bryce'ın ışınlanmanın verdiği baş dönmesini bir türlü üstünden atamayan babasının karların üstüne kusmasını izlemekten başka yapacak hiçbir işi yoktu.

"Bu..." dedi Randall tekrar öğürerek. "Kullanışlı ama korkunç."

"Sanırım bu beni özetliyor" dedi Bryce.

Randall güldükten sonra yeniden kustu ve sonunda işi bittiğinde ağzını silip doğruldu. "Sen korkunç değilsin Bryce. Hem de hiç."

"Sanırım öyle. Ama bu korkunç" dedi Bryce karşılarındaki yapıyı göstererek. Girdaplar çizerek dönen sisleri.

Berrak kuvarstan devasa bir kemer havaya doğru on metre kadar yükseliyordu, üst kısmı sisler tarafından gizlenmişti. Yine de kemerin içini görebiliyorlardı ve orada dünyada dalgalanma olarak nitelenebilecek şey dışında hiçbir şey yoktu. Burası iki dünyanın arasıydı. Diğer tarafında yine sis vardı.

"Asteriler kemeri Uçurum'u kontrol altına almak için inşa etmiş olmalı" dedi Bryce. "Daha doğrusu kontrol altına almaya çalışmışlar."

"Bunu sadece bir kez söyleyeceğim" dedi Randall. Arkasından gökyüzünde süzülerek yaklaşan Hunt ve Ember görünüyordu. "Uçurum'u açmak... sence iyi bir fikir mi?"

Bryce iç geçirdiğinde sıcak nefesi sislerin arasında kaybolup gitti. "Hayır. Ama aklıma gelen tek fikir bu."

* * *

İn'de bir tane bile siyah yas kurdelesı yoktu. Ölenlere yol göstermesi için Cthona'ya dualar da edilmiyordu. Tersine yerleşkenin bir yerlerindeki müzik setinden gümbür gümbür bir dans ritmi yükseliyordu.

Elbette Sabine hiçbir şey olmamış gibi devam edecekti. Komşu bölgede bir vahşet yaşanmamış gibi.

Yılın bu zamanı geleneksel olarak İn'deki pek çok aile, yaprak-

lardaki değişimin ve sonbaharın serin dağlarının tadını çıkarmak için kırsal bölgelere dağılırdı. Bu nedenle İn’de sadece çekirdek kadro kalmıştı. İthan orada kimlerin olacağını biliyordu, tıpkı kapıda sadece Siyah Gl sürüsünün Omegası ve Amelie’nin kardeşi olan Perry Ravenscroft’un nöbet görevinde olacağını bildiği gibi.

Nöbetçi kulübesinin camını bronzdan yapılmış bir Kucaklaşma tasviri –iki dağın arasından doğan ya da batan bir güneş– süslüyordu. Onu çok iyi tanıdığından, Perry’nin bu kk ss yoluyla burada yas tutan ve ölüleri huzura kavuşturması için Cthona’ya dua eden birinin olduğunu şehre göstermek istediğini anlamıştı.

Nöbetçi kulübesinin önünde İthan’ı görünce kurdun zümrüt yeşili gözleri kocaman açıldı. Perry’ye aniden ortaya çıkmış gibi görünmüş olmalıydı. Aslında gizlice gelmesini yeni huzına ve olağanüstü sessizliğine borlıydu... Tabii kanalizasyondan gelmesinin ve son dakikaya kadar gözden uzak kalmış olmasının da etkisi vardı.

Perry masasındaki telsize uzandı, uzun kahverengi saçları öğleden sonra güneşinde parlıyordu ama İthan elini kaldırdığında kurt aniden durdu.

“Konuşmam gerek” dedi İthan camın arkasından.

O yeşil gözler yüzünde gezindikten sonra arkasındaki bir noktaya, sırtındaki kılıca kaydı. Perry ifadesiz bir halde yüzüne bakarak kulübenin kapısını açtı. Kısa bir süre sonra İthan’ın burnuna Perry’den yayılan tarçın ve ilek kokusu geldi.

İthan bu kadar yakınındayken Perry’nin burnuna dağılmış illeri sayabiliyordu. Kurt, İthan’ın ne dediğini anladığında illerin altındaki soluk teni daha da beyazladı.

“Sabine toplantıda...”

“Sabine’le değil. Onun dışında herkesle konuşmam gerekiyor” dedi İthan. “Her şey olup bittikten sonra hayatta mıyım diye kontrol eden tek kişi sendin.” Perry aralıklarla ona mesaj atmıştı. Pek sık değildi ama Amelie hem Alfası hem de kardeşi olduğu için İthan bundan fazla iletişim kurarak riske girmek istemediğini biliyordu. “Lütfen Perry. Beni bahçeye al.”

“Bizimle ne konuşmak istediğini söylersen bir düşünürüm.” Omega olsa bile, Siyah Gül Sürüsü’nün en alt kademesinde yer alsa bile, Perry geri adım atmıyordu.

Ithan sırf bu cesaret yüzünden sırrını ilk ona söyledi. “Kurtlar için yeni bir gelecek.”

* * *

Ithan dışı kurdun burada ne kadar sevilen ve güvenilen biri olduğunu, son dakika duyurusu yapılacağını bildiren mesajı yaydığı anda çok sayıda kurdun avluya toplanmasından anlamıştı.

Binanın kuzey kanadının altındaki sütunların gölgesinde duruyor, dost... hatta neredeyse aile bildiği kişilerin çimlerle kaplı bahçede toplanmasını izliyordu. Arkalarındaki küçük parkın kıvrılsarıllı ağaçları serin sonbahar esintisinde sallanıyordu, neyse ki rüzgâr sayesinde kurtlar Ithan’ın kokusunu alamıyordu.

Yeterince kalabalık toplandığında –yüz kadar kurt gelmişti– Perry binanın kapısının önündeki basamaklara çıktı. “Demek neredeyse herkes burada.”

Herkes ona şaşkın ama hoşgörülü bir tavırla gülümsedi. Dört yaşındayken ailesi tek bir renk seçmesini istediği halde odasını gökkuşağının renklerine boyayan İn’in ressamı Perry için bu hep böyle olmuştu.

Perry, Ithan’a bir bakış attı, gözleri korkuyla parlıyordu. Ithan onun için mi, yoksa kendisi için mi korktuğunu bilmiyordu.

“Başla” dedi Perry sessizce, sonra basamaklardan çimenliğe indi.

Abini gururlandır.

Bunu Engerek Kraliçe söylediği halde Ithan gölgelerin içinden çıkarken bu söze sarıldı.

Kalabalıktan hırlıtlar, homurdanmalar ve şaşkınlık dolu haykırışlar yükseldi. Ithan ellerini havaya kaldırdı. “Buraya sorun yaratmaya gelmedim.”

"Öyleyse defol!" diye bağırdı biri arka taraftan. Bunu söyleyen Amelie'nin yardımcılarında Gideon'du. Amelie de kalabalığın arasından yürüyordu, yüzü öfkeyle çarpılmıştı.

Amelie ona ulaşış saldırmaya başlayamadan, "Her şeyimiz yalan" dedi Ithan

Bazıları sustu. Ithan devam etti çünkü Amelie'nin köpek dişleri uzuyordu ve az sonra tamamen şekil değiştirecekti.

"Danika Fendyr de aynı şeyi sorguladı. Gerçeği öğrenemeden öldü."

Bu sözler istediği etkiyi yaratarak kalabalığı sessizleştirdi. Ama Amelie önüne geleni iterek yürümeye devam ediyordu, Gideon da göz korkutucu dev cüssesiyle hemen arkasından geliyordu.

Ithan kalabalığın önünde duran Perry'ye baktı, kurt yeşil gözlerini ona dikmişti. Ithan ona bakarak konuşmaya devam etti. "Asteriler beynimize doğal büyü gücümüzü baskılayan bir parazit yerleştirdi. Bu parazit büyü gücümüzü en temel bileşenlerine indirgedi: şekil değiştirme ve kuvvet. Bu yeteneklerimiz bile sınırlandırıldı. Hepsi de Kuzey Uçurumu açıldığından beri olduğumuz gibi, onların sadık tetikçileri olarak kalalım diye."

Amelie üç metre uzaktaydı, kasları basamaklara atlayıp onu paramparça etmek için gerilmişti.

"Bakın" dedi Ithan elini uzatarak. Avucunda bir buz parçası dönüyordu.

Kalabalıktan hayret dolu bir ses yükseldi. Amelie bile yaşadığı şoktan dolayı sendelemişti.

Parmakları buzla kaplanırken, "Büyü" dedi Ithan. "Elemental büyü. Başından beri oradaydı, damarlarımda uyku halindeydi." Yine Perry'nin gözlerine baktı, bu bakışlarda şok ve özleme benzer bir şey vardı. "Arkadaşım -bir tıp cadısı- benim için bir panzehir yaptı. Onu içtiğimde gerçekte ne olduğumu keşfettim. Kim olduğumu. Tüm kurtların kanında Asteriler tarafından on beş bin yıldır baskılanan şeyi."

"Basit bir numara" dedi Amelie kız kardeşini iterek. "Çekil" diye emretti Perry'ye. Ablası değil, Alfası olarak.

Ama Perry zayıf vücuduna rağmen yerinden kıpırdamadı. Amelie'ye dönüp yüksek sesle cevap verdi. "Söyleyeceklerini dinlemek istiyorum."

* * *

Ithan elinden geldiğince hızlı konuştu, kurtlara paraziti ve büyü güçlerine ne yaptığını anlattı. Anlattıklarına rağmen hâlâ kuşku içindeymiş gibi göründükleri için Kemik Mahallesi'nde gerçekte ne olduğunu açıkladı: İkinci ışığı. Ruhların kıyma makinesini.

Sözünü bitirdiğinde yeniden Perry'nin yüzüne baktı. Kurt hayalet gibi bembeyaz olmuştu.

"Kraliçe Hypaxia Enador size anlattığım her şeyi doğrulayabilir" dedi Ithan.

"O artık kraliçe değil!" diye bağırdı bir kurt. "Kıçına tekme yedi, tıpkı senin gibi Holstrom."

Ithan dişlerini gösterdi. "Hypaxia çok zeki. Beynimizdeki bu şeyi nasıl düzelteceğini, bizi yeniden büyü gücümüze nasıl kavuşturacağını çözdü. Bu nedenle ondan bu şekilde bahsedemezsin."

Sesindeki hırlamayı ve buyurganlığı duyan kurtlar dikkat kesildi. Öfkeden ya da korkudan değil...

"Sen ne yaptın?" dedi Perry öne çıkarak. "Ithan, sen..."

"Bir Fendyr daha var" diye devam etti Ithan, ardından olacaklara kendini hazırladı.

Kalabalıkta kıpırdanmalar oldu. Perry'nin ağzı açık kalmıştı. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu. Ithan sesindeki şaşkınlığa ve umuda, gözlerindeki ışıltıya dayanamıyordu.

"Adı Sigrid" dedi Ithan boğazı tıkanarak. "Sabine'in ölen abinin kızı. Ve o..."

"Bu kadar yeter" dedi Amelie sertçe, sonunda Ithan'a doğru yürümeye başladı. "Bu deli zırvalarını hemen kes."

Ithan alçak sesle hırladığında bir ayağını basamağa atmış olan Amelie bile aniden durdu.

Ithan içindeki her şeyi görsün diye Amelie'nin gözlerine baktı.

“Bu hain neden hâlâ hayatta?” Bahçeye Sabine’in sesi yayıldı.

İthan döndü, Amelie’yi görüş alanında tutarak onlara doğru yaklaşan Görünür Lider’e baktı.

Sabine’in arkasından, gölgelerin içinden çıkan Sigrid ve Astronom geliyordu.

"Azril" diye fısıldadı Perry geri çekilerek. Kaçmak için değil, birkaç adım arkasındaki küçük kurtu korumak için çekilmişti. Küçük kurt, Azril'in aklı yavaş gözlerini görüncü korkudan titremeye başladı.

Sigrid'in son derece normal yürüdüğüne bakılırsa henüz dönüşümünü tamamlamamıştı. Ama hareketlerinde şimdiden bir tuhaflık vardı. Azrillere özgü o garip süzülüşü kendini göstermeye başlamıştı.

Parçalanmış kanlı glyssileri de hâlâ üstündeydi. Elbette kanıt olarak çünkü o glyssilerde Ithan'ın da kanı vardı. Kurtlar kokladıkları an bunu anlayacaktı.

Ithan doğru kelimeleri bulmaya çalışarak Sigrid'i işaret etti. "O sizin için bir tehdit oluşturmuyor."

"O bir Azril!" diye bağırdı biri arka taraftan.

Astronom sırtarak Ithan'a bakıyordu. İhtiyar plâlık, Sigrid'i Yeraltı Kralı'ndan almayı nasıl başarmıştı? Eski mistiğini Sabine'e getirmek dahil her şeyi ayarlamıştı. Hepsini de Ithan'dan intikam almak içindi.

"Holstrom size ne yalanlar uyduruyorsa" dedi Sabine yüksek sesle. "Tek kelimesini bile dinlemeyin." Kalabalık Sabine'in yanındaki Azril'den uzaklaşmaya çalışıyordu. "Ithan Holstrom bir yalancısıdır" dedi Sabine. "Ve savunduğumuz her şeye ihanet etmiş bir hâlidir."

"Bu doğru değil" diye hırladı Ithan.

"Öyle mi?" Sabine yanında duran Sigrid'i gösterdi. Azril ifade-siz bir yüzle kalabalığa bakıyordu. "Sevgili kuzenime yaptığına bir bak."

Kelime kalabalığa sert bir dalga gibi çarptı. Ithan parçaları bir araya getirdiklerini hissedebiliyordu, karşılarında duran Azril az önce Ithan'ın sözünü ettiği Fendyr vârisiydi.

Kuzen, diye fısıldaşıyorlardı. Bu mümkün olabilir mi...

Astronom buruşuk ellerini önünde kavuşturup dingin bir yaş-lılık portresi oluşturarak, "Doğru" dedi. "Yirmi yıl önce Lars Fendyr beni buldu ve en büyük yavrusunu bana sattı." Sigrid'i gösterdi. "Kendisi benim sadık yoldaşımdı, onu kendi kızım gibi severdim." Siyah gözleri Ithan'a kaydı, bakışları nefretle keskinleşmişti. "Ta ki bu adam onu kaçırıp *bu hale* getirene dek."

Kalabalık yavaşça uzaklaşıyordu, şimdi tüm bakışlar Ithan'a çevrilmişti. Gözlerinden güvensizlik ve suçlama okunuyordu.

Sabine fısıldaşan ve kıpırdanan kalabalığın içinde söyledikleri-nin duyulması için sesini yükselterek, "Abimin kızı" dedi. "Bu adam tarafından acımasızca öldürüldü." Parmağıyla Ithan'ı göster-di. "Fey arkadaşlarıyla birlikte beni de öldürmeye kalkmıştı."

"Bu..." diye başladı Ithan ama sonra Perry'nin ne kadar sarar-dığını fark etti.

"Gerçek bu" dedi Sabine alaycı bir gülümsemeyle. "Engerek Kraliçe sayesinde elimde kamera kayıtları var. Savunmasız genç bir kurdu ne kadar vahşice öldürdüğünü herkese gösterebilirim."

Ithan o kadar dehşete kapılmıştı ki ne diyeceğini bilemedi.

Engerek Kraliçe için bu uzun vadeli bir oyundu. Sadece kendi-ni eğlendirmek için değil, Ithan'ın yaptığı şeyden menfaat sağla-mak için de. Sabine'le ilişkileri gergindi, öyleyse neden küçük bir barışma hediyesiyle aralarını yumuşatmasını?

Marc, Engerek Kraliçe'nin para yerine iyilik ve bilgi karşılığın-da iş yaptığını bile söylemişti. Ithan da bu tuzağa düşmüştü.

Sabine, "Sonra bir nekromensır bulup Sigrid'i diriltmeye kalk-tı" diye devam etti Azril'i işaret ederek. "Onu kuklası haline geti-rip beni alaşağı etmek için."

"Hayır, bu..."

Astronom ekledi. "Ona ne yaptığını duyduğumda..." Acılı bir ifadeyle Sigrid'e baktı. "Yeraltı Kralı'ndan onu bırakmasını istedim. Ardından onu İn'e, siz iyi insanlara getirdim."

Böyle bir şey olamazdı.

Sabine *böyle bir şeyin* olduğunu anlatmak ister gibi sırttı. "Sigrid bu sabah bana bu korkunç esaretle karşı karşıya kaldığında halkını korumak için Azril olmayı seçtiğini söyledi. Sonra da vârisim olmak için buraya geldi."

Ithan o kadar aptaldı ki Sigrid'in de Danika gibi olduğunu düşünmüştü. Azril olmayı seçtiği halde sevinç, huzur ve kurtlar için en iyisini isteyeceğini sanmıştı. Oysa öfkeyle Ithan'a bakan Sigrid'in gözlerinden katıksız nefret okunuyordu.

Amelie gözlerini kırpıştırarak Sabine'e bakıyordu. Sabine'in vârisi oydu. Vâris olarak bir başkasından, bir Azril'den bahsedilmesi...

Perry ablasına, Sabine'e, ardından Azril'e baktı. "Neden yeni vârisinin kendi adına konuşmasma izin vermiyorsun Sabine?"

Sabine, Perry'ye hurladığında kurt bir adım geri çekildi.

Bu korku, bu boyun eğme karşısında Ithan'ın tüyleri diken diken olmuştu.

"Holstromların uzun zamandır Fendyrleri devirmek istediğini herkes biliyor" diye devam etti Sabine.

"Saçmalık" dedi Ithan sertçe.

"Geleneklerimiz *güçlü* olduğu için devam ediyor" dedi Sabine kalabalığa dönerken. Astronom kurtlara bakarak Sigrid'e yaklaştı. "Hain bir cadının propagandasını yapan bu oğlanı dinlemek..."

"Kemik Mahallesi'ne git, Yeraltı Kralı'na abimle görüşmene izin vermesi için yalvar. Connor sana her şeyi anlatır..."

"Böyle şeyleri ancak Alev ve Gölge Hanesi'nin pislikleri yapar" dedi Sabine alaycı bir sesle.

"Senin vârisin o Hane'de" dedi Perry otoriter bir sesle.

Sabine, Perry'ye yapmacık bir biçimde gülümseyince Ithan öfkeden deliye döndü. "Sigrid, Toprak ve Kan Hanesi'ne sığındı."

Kalabalıktan tekrar fısıldaşmalar yükseldi. "Bundan sonra burada yaşayacak" diye devam etti Sabine. "Gelecekteki Görünür Lideriniz olarak."

Astronom başını salladı, uzun sakalı dökümlü cüppesinin kemerine değiyordu. "Yeraltı Kralı'nı onu bana vermeye ikna ettikten sonra manevi kızından tekrar ayrılmak bana acı veriyor ama sizin iyiliğiniz için bunu yapacağım. Sigrid bundan sonra İn'inizin bir parçasıdır... gerçek bir kurt olarak."

"Bu talebi onayladığımı hatırlamıyorum" dedi yaşlı ve kuru bir ses. Lider aksayarak kapıdan içeri girerken kalabalığa bir sessizlik çöktü. Astronom bile saygıyla başını eğmişti.

Sabine, Sigrid'i eğitmiş olmalıydı çünkü Lider'in önünde diz çöküp başını eğdi. "Büyükbaba" dedi hırıltılı bir sesle.

Sesini duyduğunda kalabalık afalladı. Bu bir Azril'in boğuk fısıltısıydı.

Lider, Sigrid'in soluk yüzüne baktı. Asit yeşili gözlerine. Boynundaki yaraya.

Hiçbir şey söylemeden bulanık gözlerini Ithan'a çevirdi. Bu gözlerden keder ve acı okunuyordu.

Ithan güçlükle yutkundu ama geri adım atmadı. "Üzgünüm. Böyle olmasını istememiştım." Kalabalığın bakışları bir yük gibi üstüne biniyordu. "Ben her şeyi düzeltmeye çalışıyordum."

"Kurtların geleceği pahasına" dedi Sabine sertçe.

Ithan elini sırtına atıp Bryce'ın odasından aldığı silahı çekti.

Fendyr kılıcı kınından çıkarken uğuldadı. Sabine'in gözleri korku ve özlemle parlıyordu.

Ama Ithan yaşlı Lider'in önünde diz çöküp başını eğdi, kılıcı kaldırıp ona uzattı.

"Fendyrleri devirmek gibi bir niyetim yok" dedi başını kaldırmadan. "Ben sadece halkımız için en iyisini istiyorum. Sigrid'in farklı olabileceğini sanmıştım... ama yanılmışım. Hem de çok yanılmışım, gerçekten üzgünüm."

"Baba, bu pisliği dinleme" dedi Sabine öfkeyle.

Lider, "Sus" dedi Ithan'ın yıllardır duymadığı bir sesle. Cesaretini toplayıp yaşlı adama baktı. "Söylediklerini duydum"

dedi Lider. "Kameralardan." Bulanık gözleri bir anlığına berraklaşır gibi oldu. Bir zamanların o güçlü ve adaletli kurdu görüldü. "Danika gerçekten de anlattığın şeyleri sorguluyordu. Şüpheleri vardı, bunları bana da sordu. Uzun zamandır aynı şeyi düşündüğüm halde gerçeklerden kaçıyordum. Böyle devam etmek acı bir gerçekle yüzleşmekten daha kolaydı. Belirsiz bir geleceği göze almaktansa istikrarı korumak daha kolaydı."

Lider, Ithan'ın uzattığı kılıcı aldı. Ağır kılıcı tutarken sarkık elleri titriyordu. "Halkımın Destek birimine hizmet etmek zorunda kalmasına izin verdim" diye devam etti Lider. Şimdi Perry'ye bakıyordu. "Sanatçı ruhları bundan tiksine bile." Perry'nin gözleri acıyla parladı. "Ithan'ın size söyledikleri doğru. Başından beri doğrudu, İlk Savaşlar'a ve halkımızın Asteriler için yaptığı tarifsiz canavarlıklara kadar uzanıyor. Kızım..." Hafifçe hurlayan Sabine'e baktı. "Kurtların şimdikinden çok daha iyi olabileceğini söylediğim zaman beni dinlemedi. Ama torunum beni dinledi."

İhtiyar kurt derin bir iç geçirdi. "Danika bizi Asterilerin boynumuza tasmayı vurmasına izin vermeden önceki günlerimize geri götürebilirdi. Uzun zamandır torunumun statükonun devam etmesini isteyen güçler tarafından bu nedenle öldürüldüğüne inanıyorum." Lider önünde diz çökmüş kurda baktı. "Ama bu artık değişmeli." Kılıcı Ithan'a uzattı. "Ithan Holstrom benim vârisimdir."

Afallayan kalabalığa, tüm dünyaya, dalga dalga bir sessizlik yayıldı. Ithan nefes bile alamıyordu.

"Başka kimse değil" diye bitirdi sözlerini Lider.

Sabine bembeyaz olmuştu. "Baba..."

Lider soğuk bakışlarını kızına dikti. "Seni çok uzun süre başıboş bıraktım."

"Halkımızın ve bu şehrin güvende olmasını sağladım..."

"Şu andan itibaren unvanın, rütben ve yetkilerin elinden alınmıştır."

Sabine donup kalmıştı. Yanında duran Sigrid'in parlak yeşil gözleri iki kurt arasında gidip geliyordu.

Astronom yanlış ata oynadığını düşünmeye başlamış gibi uzaktaki doğu kapısına baktı.

Lider, "Al bunu" dedi Ithan'a. Kılıcı yeniden ona uzattı.

Ithan başım iki yana salladı. "Buraya bunun için gelmediğimi..."

"Daha önce seni Alfa yapmayı teklif etmiştim Ithan Holstorm. Şimdi Liderlik teklif ediyorum. Sakın reddetme."

Ithan kılıcı almadı. "Ben..."

Fakat itiraz etmeye fırsat bulamadı.

Ithan kılıca bakarken Sabine aniden atıldı ve kılıcı babasının elinden kaptı.

Sonra kılıcı Lider'in kadim yüzüne saplayıverdi.

Kalabalıktan çığlıklar ve bağırtilar yükseldi. Ithan göz ucuyla Amelie'nin Perry'yi çekiştirerek uzaklaştırmaya çalıştığını gördü.

Lider, Ithan'ın önünde yere yığıldı. Görmeyen gözleri kanla kaplanmıştı. Bir tıp cadısı hemen yetişebilirse belki...

Sigrid hızlıca yerinden fırladı.

Büyükbabasının cesedinin üstüne atlayıp ağzını yaşlı adamın buruşmuş dudaklarına bastırıldığında, Ithan kendini tutamayıp korkuyla bir çığlık attı. Sigrid dudaklarını Lider'in ağzından ayırmadan derin bir nefes aldı.

Cesedin ağzından fışkıran ışık çökük yanaklarını aydınlatırken Sigrid ışığı bir sıvı içiyormuş gibi yuttu.

Lider'in ruhunu, ilk ışığını...

Başını geriye atıp ışığı, Lider'in özünü yuttu. Işık santim santim aşağı inerken boğazı aydınlandı.

Lider'in geri dönmesi artık mümkün değildi.

Sabine buna rağmen Lider'in kafasını kesti. Ağzı açık kalmış, üstüne kanlar sıçramış olan Astronom sendeleyerek bir adım geri çekildi. Sigrid yeşil gözlerini vahşice ona dikmişti.

Sabine kanlı kılıcı Ithan'a savurduğunda son anda dönüp basamaklardan atladı. Yine de gözlerini Lider'den ayıramıyordu. Sigrid -yarattığı Azril- yaşlı kurdun ruhunu yemişti, bir vampir kadar açtı...

"İthan!" diye bağırdı Perry. İthan sesin olduğu tarafa dönünce Şabine'in kılıcı yine ona doğru savurduğunu gördü.

Geriye sıçradı, karnını deşecek olan kılıçtan son anda kurtulmuştu.

"Bu kılıç benim" dedi Sabine soluk soluğa, kılıcı havaya kaldırdı. "Lider benim."

İthan bir anda şekil değiştirdi, o kadar hızlıydı ki Sabine bile gözlerini kırptırdı.

Abini gururlandır.

İthan saldırıya geçerken Sabine kılıcı savurdu, bu bir kurt kafatasını bile ikiye ayıracak kadar güçlü bir darbeydi.

İthan doğruca kılıcı atılarak dişlerinin arasına aldı.

Metali sertçe ısırduğunda Sabine'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

İthan, Fendyr kılıcını dişlerinin arasında paramparça etti.

Sigrid, Lider'in ruhunu emmeye başladığı anda kalabalığın çoğu kaçmıştı. Ama Perry, Amelie ve Gideon... Sabine ve Ithan'ı izliyordu.

Sabine yedi parçaya bölünmüş olan Fendyr kılıcına baktı, ardından başını kaldırıp öfke dolu gözlerini Ithan'a dikti.

Ithan anında insan formuna geri döndü. "Bu sadece bir çelik parçası" dedi soluk soluğa, ağzında kılıcın metalik tadı vardı. "Yıllarca kafayı kılıca taktın ve onda olduğu için Danika'ya içerledin... o sadece bir metal parçası."

Sabine dişlerini gösterdi. Dudaklarını geriye doğru çekerek hırladı.

Arka tarafında Sigrid, Astronom'a doğru yaklaşıyordu. Astronom yere düşmüştü, şimdi ellerinin üstünde geri geri uzaklaşıyordu. "Sana iyi davranmadım mı, seni Yeraltı Kralı'nın elinden kurtarmadım mı..."

Astronom yalvarışlarına devam etme şansı bulamadı. Sigrid'in kininden ya da aklıktan gözü döndüğü için yaşlı adama bağırma fırsatı bile tanımadı, hemen üstüne atlayıp ağzını adamın ağzına yerleştirdi.

Sabine bile durmuş onu izliyordu. Sigrid turnaklarını adamın göğsüne geçirdi ve hâlâ atan kalbini çıkarırken derin bir nefes aldı. Astronom'un ruhunun o parlak ışığı -ikinci ışık- birleşmiş ağızlarına doğru yükselmeye başladı.

Bu Ithan'ın sorunu değildi. Şu anda onu ilgilendirmiyordu. Ithan başını tekrar Sabine'e çevirdi ve uzun, derin bir hırıltı çıkardı.

Sabine burnunu kırıştırdı. "Sen Alfa değilsin köpekçik" diye hırladı, hemen ardından saldırıya geçti.

Ithan da ona doğru atıldı. Doğruca ölümün bekleyen pençelerine koşuyordu.

Sabine üstüne atlayınca eğilerek kaydı, kılıcın en uzun parçasını kapıp havaya kaldırdı.

Üstüne kanlar yağmaya başlarken Sabine bir çığlık atıp yere yığıldı. Ithan hızla ayağa kalkıp döndü. Sabine diz çökmüş, bir elini karnına bastırmıştı. Sanki iç organlarının otların üstüne dökülmesini engellemeye çalışıyordu.

Ithan arkasındaki Sigrid'i hissedebiliyordu. Sigrid, Astronom'un can çekişen ruhunu yutup cesedini taş basamaklara attı.

Ithan yavaşça Sabine'e yaklaştı. Dünyada başka hiç kimse, bundan başka hiçbir görev yoktu. Sabine başını kaldırıp öfke ve acı dolu gözlerle ona izlemeye başladı.

"Ne yaptıysam" dedi Sabine nefesi kesilerek. "Kurtlar için yaptım."

"Kendin için yaptın" dedi Ithan sert bir sesle, Sabine'in tam karşısında duruyordu.

Sabine kana bulanmış dişlerini göstererek alay edercesine güldü. "Onları felakete sürükleyeceksin."

"Göreceğiz" dedi Ithan, sonra olağanüstü bir hızla tekrar kurt formuna döndü.

Sabine, Ithan'ın kurt gözlerine baktı ve orada ölümü gördü. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama Ithan ona bu şansı vermedi. Kiniyle dünyayı yeterince zehirlemişti.

Tek bir sıçrayışla, güçlü çenesinin tek hareketiyle Sabine'in işini bitirdi.

Kazandığı bu ekstra güçle çelik kılıcı parçalamıştı. Onun yanında etin ve kemiğin lafı bile olmazdı.

Ama Sabine'in kanı diline değdiği an görüş alanı cayır cayır yanan bir kırmızıyla kaplandı. Ithan şimdi öfkeden, hırlamalardan ve dişlerden ibaretti. Kandan, iç organlardan ve ilkel öfkeden...

"Ithan."

Perry'nin ttreyen sesi onu kendine getirdiğinde Sabine'in cese-dine ne yaptığını fark etti. Ağzı Sabine'in kanıyla kaplıydı, dişleri-nin arasına onun etleri sıkışmıştı...

Perry, "Seni izliyorlar" diye fısıldadı Ithan'a yaklaşarak.

Ithan şekil değiştirmeden bu vahşete tanık olanlara doğru dönecek gibi oldu ama Perry onu durdurdu. "Bakma" dedikten sonra önünde diz çöktü ve başını geriye atıp boynunu ortaya çıkardı. "Boyun eğiyorum" dedi Perry. "Lider'e boyun eğiyorum."

Bu sözler Ithan'ın içinde bir umutsuzluk, bir boğulma hissi uyandırdı. Ama uzanıp dişlerini hafifçe Perry'nin boynuna geçir-me isteğine engel olamadı. O tarçın ve çilek tadını ağzında duy-mak istiyordu.

Perry'nin teslimiyetini kabul etmek için.

Ayak sesleri duyuldu. Sonra Amelie yanlarında belirdi, yaşadığı şoktan dolayı yüzü bembeyazdı.

Ama o da diz çöktü. Boynunu açtı.

Ya ona boyun eğecekti ya da ölecekti. Potansiyel bir rakip oldu-ğu için onu öldürmekten başka çaresi yoktu. Ithan arkasına baktı-ğında merdivende Astronom'un cesedini gördü, kanı basamaklar-dan aşağı akıyordu. Ama Sigrid ortadan kaybolmuştu. Ithan'ın ona saldıracağını biliyormuş gibi.

Dişlerini yavaşça Amelie'nin boynuna geçirip onun teslimiyeti-ni de kabul edince içinde bir şeyler çözüldü. Perry'nin hoş tadına karşı daha acı ve bayatımsı bir tadı vardı. Ama Ithan onu da kabul etti.

"Ithan'a selam olsun" dedi Amelie herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. "Valbara Kurtlarının Lideri."

İn'in etrafından koro halinde ulumalar yükseldi. Sonra da şehirden. Şehir surlarının ardındaki ormanlardan. Sanki bütün Midgard onu selamlıyordu.

Ulumalar kesilince Ithan başını gökyüzüne kaldırıp ulumaya başladı. Zafer, acı ve yas.

Abini gururlandır.

Ulumasının yankısı sona erince Kemik Mahallesi'nden bir erkek kurdun çılgınının yükseldiğini duyar gibi oldu.

Ruhn şehrini tanıyamadı.

Istros imparatorluk savaş gemileriyle doluydu. Sokaklarda dehşet kurtları geziniyordu. 33. Lejyon'a Asteri muhafızları da katılmıştı.

Çayırların kuzeyi hâlâ ateşler içinde yanıyor, ince duman bulutları masmavi gökyüzüne yükseliyordu.

Ama Lidia'yla birlikte kanalizasyondan gizlice Comitium'a doğru gittikleri sırada sınırını en çok bozan şey sessizlikti. Flynn ve Dec birkaç blok önce onlardan ayrılmış, Isaiah ve Naomi'nin nerede olabileceğine dair bir şeyler öğrenebilmek için Destek merkezine gitmişti. Isaiah ve Naomi'yi, Comitium'da yakalayabilirse saatlerce aramaktan kurtulmuş olacaktı.

Sonra işin zor kısmı geliyordu: onlarla buluşup her şeyi açıklayacak kadar uzun bir süre kalabilecekleri güvenli bir yer bulmak. Ama şimdilik tüm dikkatini Celestina'nın triarii'sinin iki üyesini bulmaya vermişti. Ve bu arada yakalanmamaya.

Ruhn, "Bunun Comitium'un hemen altına uzanan bir tünele açılıyor olması lazım" dedi Lidia'ya alçak sesle. Kanalizasyon boş görünüyordu ama Hilal Şehir'de birileri mutlaka sizi izliyor olurdu. Dinlemede olurdu.

"Binaya girdikten sonra" dedi Lidia. "Koğuşların yerini gösterebilirim."

"Kameraların nerede olduğunu bildiğinden emin misin?"

Lidia ona dik dik baktı. "Ephraim ziyarete geldiğinde kameralar benim sorumluluğumdaydı. Hem Geyik hem de Ajan Günüşüğü olarak. Burayı gözüm kapalı bile gezebilirim."

Ruhn derin bir nefes aldı. "Tamam. Peki koğuşlara vardığımız zaman..."

"O zaman gölgelerin devreye girecek, ardından Isaiah ve Naomi ortaya çıkana kadar saklanacağız. Tabii zaten oradalarsa ve onları yalnız yakalayabilirsek başka."

"Tamam. Anladım." Ruhn başını sağa sola yatırdı.

Lidia, Ruhn'a baktı. "Gergin gibisin."

Ruhn sessizce güldü. "Bu sevgilimle çıktığım ilk görev. Onu etkilemek istiyorum."

Lidia'nun dudakları yukarı kıvrılırken Ruhn önden bir başka tünele girdi.

"Sevgilin miyim yani?" diye sordu Lidia.

"Yani... senin içinde bir sorun yoksa?"

Lidia sıcacık bir gülümsemeyle karşılık verdi. Bu onu çok daha genç ve canlı gösteriyordu. Urd ona bu berbat kaderi çizmeseydi böyle biri olabilirdi. Ruhn'ın nefesi kesildi. "Aynen Ruhn. Benim için sorun yok."

Ruhn da ona gülümsedi, yeni tanıştıkları zaman ciddiyetsiz konuştuğu için onu nasıl azarladığını hatırlamıştı.

Ruhn ileride üstünde *Girilmez* yazan eğri büğrü metal bir kapı gördü. "Eh, bu kesinlikle bir davet" dedi Lidia'yı güldürerek, sonra da kapıya bir tekme indirdi.

* * *

Istros'taki savaş gemilerinin görüntüsü Tharion'ın nehrin tanıdık, davetkâr kokusundan duyduğu sevinci siliverdi. Onlarla birlikte demirlemiş Omega gemilerinin varlığı da öyle. Kara Rıhtım'ın hemen önünde *SPQM Faustus* duruyordu. O gün Ydra'da zar zor atlattıkları Omega botu.

Tharion şehrin kuzey ucuna gidip Asphodel Çayırları'nın aldığı hasarı görmeye cesaret edememişti. Buraya bunun için gelmemişlerdi, ayrıca gördükleri moralini daha da bozacaktı. Şehre ürpertici bir sessizlik hâkimdi. Yastaymış gibi.

Tharion yüzünü ve saçlarını bir sunball şapkasının altına gizledi. İskelede durup donanmaya öfke dolu gözlerle o kadar uzun süre baktı ki Sathia onu uyarmak zorunda kaldı. "Böyle dik dik bakarsan dikkatlerini üzerimize çekeceksin."

"Suya dalıp hepsinin gövdesinde delikler açmalıyım" diye hırladı Tharion.

"Odaklan" dedi Sathia. "Yoksa yapmamız gereken şeyi başaramayız." Kaşlarını çatarak gemilere baktı. "Ki bunun hâlâ gerekli olduğu çok açık."

"Şehri rehin tutuyorlar."

"Nehir Kraliçesi'ne insanları içeri alsın diye yalvarmak için bir neden daha."

Tharion, Sathia'nın kalp şeklindeki yüzünde sadece kararlılık gördü. "Haklısın." Hafifçe ısıklı çaldı ve bekledi.

Açık sarı yelekli bir susamuru sularını saçarak iskeleye sıçradı. Tharion'un karşısında arka bacaklarının üstünde dikleşti, seğiren bıyıklarından su damlaları saçılıyordu.

Sathia sıırttı.

"Kes şunu" diye homurdandı Tharion. "Gülersen yüz bulup daha da şirinleşiyorlar."

Sathia dudağını ısırды, bu son derece dikkat dağıtıcı olsa da Tharion kendini toplayıp susamuruna döndü. "Nehir Kraliçesi'ne, Tharion Ketos'un onunla görüşmek istediğini söyle."

Bıyıklar yeniden seğirdi.

Sathia ekledi. "Lütfen."

Tharion gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu ama o da ekledi. "Lütfen." Cebinden bir altın çıkardı. "Ayrıca elini çabuk tut dostum."

Susamuru küçük siyah parmaklarıyla altını alıp elinde çevirdi, bu uçuk bahşiş karşısında gözleri parlamıştı. Uzun kuyruğunu şöyle bir savurarak tekrar turkuaz rengi berrak sulara atladı ve anında ortadan yok oldu.

Tharion zarıfçe yüzerek derinlere dalan, ardından karanlığa ve aşağıdaki Mavi Saray'a doğru uzaklaşarak gözden kaybolan susa-

murunu izledi. Orada hayat olduğunu gösteren tek şey titreşen minik ışıklardı.

Sathia yeniden nehirdeki savaş gemilerine bakarak, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu. O gemilerdeki tek bir asker bile Tharion'ı fark ederse...

Tharion sunball şapkasını aşağı doğru çekti. "Şimdi gölgelerin içine saklanıp bekleyeceğiz."

* * *

Bryce, Kuzey Uçurumu'nun kemerli girişinin önünde duruyordu. "Bu pek güvenli görünmüyor" dedi Ember beşinci kez. Hunt tüyleri donmuş bir halde Bryce'ın on adım gerisinde bekliyordu. "Zaten nesi güvenli olabilir ki? Kuzey Uçurumu'nu Cehennem'e açıyorsunuz. Bir de bu iblislerin -Urd aşkına, prenslerin- iyi olduğuna inananağız öyle mi?"

"İyi olduklarından emin değilim" dedi Bryce. "Ama bizim tarafımızdalar. Güven bana anne."

"Güven ona Ember" dedi Randall ama sesindeki gerginlikten Hunt onun da pek hoşnut olmadığını anlamıştı.

"Hazır olunca haber ver Athalar" diye seslendi Bryce.

"Artık bana ihtiyacın olmadığını sanıyordum" dedi Hunt. "Şimdi ekstra bir güce sahipsin."

"Zaten o yüzden tek başıma denemek istemiyorum" dedi Bryce. "Yeni gücümü test etmek için fazla riskli bir durum gibi geliyor."

"Yapabileceğine bahse girerim" diye seslendi Hunt rüzgârın arasından. "Ama tamam. Üç deyinince." Bryce sırtını dikleştirdi, hareket etmeden olduğu yerde durdu.

Hunt şimşegini topladı. Bu noktaya kadar çoğunlukla canına okumuş olsalar bile tüm tanrılara dua etti. Şimşeginin gücü hem tanıdık hem de yabancı geliyordu. Apollion ona *cehennem ateşi* demişti.

Cevaplar... nihayet neden o olduğuna, neden başka kimsenin değil de onun şimşeğe sahip olduğuna dair cevaplar. Cehennem'in

yarattığı fırtına kuşları bile Asteriler tarafından avlana avlana yok olmuştu. Sofie'nin ölümüyle nesilleri tükenmişti.

Gerçi Harpy'nin dirilmesi –bu da onun hatalarından biriydi– Asterilerin artık ölüleri diriltmek için başka bir yöntem bulduğunu gösteriyordu.

Şimşeginin daha fazlasını ele geçirmeyi başarırlarsa... Ölmeyi tercih ederdi.

“Bir...” diye fısıldadı Hunt şimşeklerle kaplı elini havaya kaldırarak.

Kâhin ona Şimşeklerin Efendisi demişti.

“İki...”

Kâhin o gün kim olduğunu, gücünün nereden geldiğini görmüş müydü?

Bana uzun zaman önce kaybolan bir şeyi hatırlatıyorsun. Soyları tükenen fırtına kuşlarını.

Parkasını havalandıran rüzgâr mıydı, yoksa şimşegi beklerken titreyen Bryce mı? Hunt kendine yeniden düşünmek için fırsat tanımadı. Durmak için.

“Üç.”

Bir şimşek muzrağını eşine fırlattı.

O gün Asterilerin sarayında, Bryce kendi dünyasından bir başka dünyaya atlarken olduğu gibi gerçekleşmişti her şey. Hunt'ın şimşegi eşinin sırtından, Boru'dan, sonra da göğsündeki yıldızdan geçerek Kapı'ya doğru fırlamıştı.

Ember korkuyla haykırdı, Randall bile sendeleyerek bir adım geri çekildi ama Hunt şimşegini Bryce'a akıtarak aralarında sürekli bir akım oluşmasını sağladı.

"Açıl" dedi Bryce, rüzgâr sesini Hunt'a taşıdı. Kapı'nın ortasında karanlık bir şerit belirdi.

Hunt, Bryce'a biraz daha şimşek aktardığında siyah şerit santim santim genişlemeye başladı.

Kuzey Uçurumu, Cehennem'e sabitlenmişti... şimdiye kadar. Hunt'ın gücü sadece Bryce'ın sırtındaki Boru'dan değil, farklı bir dünyayla bağlantısı olan yıldızdan da geçene kadar. Yıldız o gün Sonsuz Saray'da olduğu gibi kapının yönünü başka bir yere açacak şekilde değiştiriyordu. En azından teorileri buydu. Şimdiye dek kimse Kuzey Uçurumu'nu Cehennem'den başka bir yere açılacak şekilde yönlendirmeye çalışmamıştı ama...

"Bu kadar yeter Hunt" dedi Ember.

Hunt onu duymazdan gelip eşine bir şimşek mızrağı daha gönderdi. Bryce'ın saçları karlarla birlikte havalandı ama ürpertici bir soğukkanlılığa bürünmüştü, sonunda boşluk devasa Kapı'nın tamamını doldurdu.

Hunt şimşek akımını kesti, karanlık duvarının önünde duran Bryce'ın yanına koştu.

Yıldız ışııyla bezenmiş bir karanlık.

Duvarın diğer tarafında açık kahverengi saçlı bir dişi bir şöminenin karşısındaki koltukta oturuyordu. O karanlık, dışının pencerelerinin ardındaki yıldızlı geceydi.

Bryce elini kaldırıp, "Merhaba Nesta" dediğinde dişi şok geçirdi.

* * *

Nehir Kraliçesi batı hava hücreğine bağlı kontrol odasında idi. Bir bilgisayar panelinin önündeki sandalyede, steril alandaki geçici tahtında oturuyordu. Bilgisayarın başındaki teknisyen kraliçenin sert emri üzerine odayı neredeyse koşarak terk etmişti.

Tharion hava hücresinin her türlü kuru temizlemek için suyla kolayca yıkanabileceğinin farkındaydı. Buradan dışarı atılan bir ceset doğrudan dışarıda Azriller gibi dolaşan sobeklere giderdi.

Sathia bu detayları fark ettiyse bile, buraya sırf Tharion'un cesedinden kurtulmak kolay olacağı için getirildiklerini anladıysa bile belli etmedi.

Karısı üstündeki günlük tayt ve beyaz kazağıyla çelişen bir zarafetle eğilerek reverans yapıp, kaşmır kazağı şimdi toz toprak içindeydi ve eteği sökülüştü. "Majesteleri" dedi Sathia. Sesi boğuk çıkıyordu ama tehditkâr değildi. "Sizinle tanışmak bir şeref."

Nehir Kraliçesi siyah gözlerini Sathia'nın üzerinde gezdirdi. "Kızımı alaşağı eden dişiye kollarımı açmamı mı bekliyorsunuz?"

Sathia kraliçenin söylediklerini umursamadı. "Tharion'la evlenmem sizi gücendirdiyse tüm kalbimle özür dilerim."

Ortamda rahatsız edecek kadar uzun bir sessizlik oldu. Tharion başını kaldırıp Nehir Kraliçesi'ne baktığında kraliçenin onu izlediğini gördü. Bakışları soğuk ve acımasızdı. Umursamazdı.

"Gazabıma uğramayı göze alıp geldiğine göre benden çok önemli bir şey istiyorsun" dedi Nehir Kraliçesi.

Tharion başını eğdi. "Evet Majesteleri."

"Üstelik *karımı* da getirmişsin... ne için? Beni yumuşatmak için mi? Yoksa arkasına saklanmak için mi?"

"Ancak göğsüme geldiğini düşünürsek" dedi Tharion soğuk bir sesle. "Arkasına saklanabileceğimi pek sanmıyorum."

Sathia ona dik dik baktı ama Nehir Kraliçesi kaşlarını çatı. "Hep işin şakasındasın. Hep aptalı oynuyorsun." Deniz kabukları ve mercanlardan yapılmış yüzüklerle dolu elini Sathiya'ya doğru salladı. "Sanırım evlendiğiniz için seni tebrik etmem gerekir ama ben bunun yerine sana bol şans dileyeceğim. Böyle bir kocayla bol bol şansa ihtiyacın olacak."

"Teşekkür ederim" dedi Sathia, sesi öyle içtendi ki neredeyse Tharion bile inanacaktı. "İyi dilekleriniz Urd'un kulaklarına ulaşsın."

Tamam, belki de karısını fazla hafife almıştı. Sathia bu ortamda ondan daha rahat davranıyordu.

Gerçekten de Sathia'nın saldırı altında sergilediği zarafet Nehir Kraliçesi'nin ilgisini çekmiş gibiydi. "Pekâlâ Tharion. Diyarıma yeniden girme cesaretini göstermene neden olacak kadar önemli olan şey neymiş söyle bakalım."

Tharion ellerini arkasında kavuşturdu, Nehir Kraliçesi'nin istediği gibi göğsünü öne çıkardı. Kraliçenin deniz camından yapılmış bıçağı ortada görünmüyordu ama kraliçe onu daima üstünde taşırdı. "Buraya Valbara ve Avallen Feylerinin Kraliçesi Bryce Quinlan adına, Hilal Şehir halkının Mavi Saray'a sığınmasına izin vermenizi rica etmek için geldim."

Ortamda yine uzun bir sessizlik oluştu.

"Kraliçe mi?" dedi Nehir Kraliçesi. "Valbara ve Avallen Feylerinin Kraliçesi?" Gözlerini Sathia'ya çevirdi, herhalde onu Fey temsilcisi olarak gördüğü içindi.

Sathia başını eğdi. "Artık her iki bölgeyi de Bryce Quinlan yönetiyor. Ben ona hizmet ediyorum, Tharion da öyle."

Köpekbalıklarının sahip olduklarına benzer karanlık ve dipsiz gözler Tharion'a döndüğünde, Okyanus Kraliçesi'nin gözlerinin de tıpkı böyle olduğunu fark etti. "Bir kez daha kaçtığını duymaktan mutlu olmam mı gerekiyor?"

“Ahlak anlayışım ne gerektiriyorsa onu yaptım” dedi Tharion.

“Ahlak anlayışı” dedi Nehir Kraliçesi dalgınca. “Ne pahasına olursa olsun kendini kurtarmaktan başka ahlak anlayışın var mı senin? Kızımın bekâretini alırken, onu ölene kadar seveceğine yeminler ederken, yıllarca kızımın duygularıyla oynarken ahlak anlayışın neredeydi?”

Hassiktir. Onun yerine sarsılmaz soğukkanlılığıyla Sathia cevap verdi. “Bunlar gençlik hataları, Tharion yaptığı hatalar üzerine çok düşündü ve onlardan ders aldı.”

Nehir Kraliçesi gözlerini yeniden Sathia’ya çevirdi. “Öyle mi? Yoksa seni elde etmek için bu tatlı yalanları mı kullandı?”

“Yaptıklarını kabul etmeye hazır olduğunu göstermek için beni de getirdi” dedi Sathia.

Nehir Kraliçesi’yle bu şekilde konuşmak için özel biri olmak gerekirdi. Bir santim bile gerilememek, kraliçenin gücü ve yaşlanmayan yüzü karşısında titrememek için.

Nehir Kraliçesi gözlerini kıstı, onun da aynı şeyi düşündüğü belliydi. “Peki *Kraliçe Bryce* bu kadar büyük bir istekte bulunmak için bana gönderecek başka elçi bulamamış mı?”

Sathia başım dik tutmaya devam etti. “İlkbahardaki saldırıda Tharion’ın ve halkınızın büyük bir cesaret ve fedâkarlık sergileyerek masumları buraya taşıdığını unutmamış.”

Sathia... gerçekten müthişti.

Nehir Kraliçesi elini derinliklere ve suda gezinen canavarlara bakan pencereye doğru salladı. “Peki Tharion’ı hemen buracıkta öldürüp cesedini nehir yaratıklarına atmayacağımı nereden biliyormuş?”

Sathia dışarıda dolaşan sobeklere bakmadı bile. “Çünkü Tharion artık *Kraliçe Bryce*’in emrinde. Onu öldürürseniz karşınızda Feyleri bulursunuz.”

Kraliçenin küçük sivri dişleri göründü. “Bunun için önce Aşağı’ya gelmeleri gerekir.”

Sathia cevabı yapıştırdı. “Kuşatma altında bir şehir olmak istemezsiniz diye düşünüyorum.”

Yüca tanrılar, karısı tamamen savaşı çıkmıştı. Tharion yüzünden bir şey belli etmiyordu ama bu görüşmeden sağ çıkarlarsa Sathia'dan bildiği her şeyi ona da öğretmesini isteyecekti.

Nehir Kraliçesi küçümser gibi dudak büktü ancak başını yana eğerek konuyu değiştirdi. "Kız nasıl birden böyle bir güce sahip oldu?"

"Orasını bilemeyeceğim" dedi Sathia ellerini arkasında birleştirerek. "Ama güçlü müttefikleri var. Hem bu dünyada hem de diğerlerinde."

"Diğerlerinde mi?"

Tharion da karısı gibi soğukkanlı bir sesle konuşmaya çalışarak cevap verdi. "Bryce, Cehennem Prenslarını müttefik olarak görüyor."

"Öyleyse Bryce, Midgard'ın düşmanı demektir. Ayrıca bu şehrin halkını ittifak yaptığı şeytanlardan saklamaya çalıştığına göre embesil de."

"Halkı Cehennem'den saklamaya çalışmıyor" dedi Tharion. "Asterilerin gazabından korumaya çalışıyor."

Nehir Kraliçesi yavaşça gözlerini kırıştırdı. "Benden Cumhuriyet'in kendisine karşı tavrı almamı istiyorsunuz."

"Asphodel Çayırıları'nda olanlar bir yüz karasıydı" dedi Tharion sesini iyice alçaltarak. "Böyle bir şey için Cumhuriyet'e tavrı almazsanız katliamlarına ortak olursunuz."

Sathia ona uyarmak ister gibi baktı ama Nehir Kraliçesi dikkatle Tharion'ı süzüyor, sanki onu ilk defa görüyordu.

Kraliçe ağzını açınca Tharion'ın içi umutla doldu...

Ama tam o anda odanın kapısı tıslayarak açıldı. Nehir Kraliçesi'nin kızı içeri daldı, güzel yüzü öfke ve kederle çarpılmıştı. "Bu ne cüret?"

* * *

Ember, Bryce'in birkaç adım gerisinden, "Bu Cehennem Prenslarından biri mi?" diye fısıldadı. Dişleri soğuktan birbirine vuruyordu.

"Prese benzer bir hali var mı?" diye fısıldadı Randall, ısınmak için ağırlığını bir ayağından diğerine aktararak zıplarken buzlar çtırdıyordu.

"Bryce, Aidas'ın ona bir kedi olarak göründüğünü söyledi. Eğer öyleyse kim bilir..."

"Çocuklar" diye mırıldandı Bryce, Nesta yavaşça şöminenin önündeki koltuğundan kalkıyordu. Birden dışının elinde bir hançer ortaya çıkmıştı, şimdiye dek minderin altında gizliymiş gibi.

İşe yaramıştı. Kuzey Uçurumu'nu, Cehennem dışında bir yere açmayı başarmışlardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Nesta. Bryce o anda diğerlerinin Nesta'yı anlayamayacağını fark etti. Yani tercümanlık yapması gerekecekti.

Bryce gözleri fal taşı gibi açılmış olsa da saldırmaya hazır bekleyen Hunt'a dönüp mırıldandı. "Bana bir dakika ver." Sonra tekrar Nesta'ya baktı.

Bryce, "Sana da dünyana da zarar verecek değilim" dedi Nesta'nın dilinde.

"Öyleyse oturma odamda neden kocaman bir portal var?" Nesta'nın mavi-gri gözleri vahşice palıyordu. Parmak uçlarında gümüş rengi alevler belirmeye başlamıştı. Bu alevler Bryce'ın yıldız ateşine karşı koyabilir miydi? Üstelik yıldız ateşinin arkasında, şimdi bedeninde daha da şiddetlenmiş olan o güç vardı.

Ama buraya bunun için gelmemişti. "Seninle konuşmam gerek."

"Yalnız olacağımı nereden biliyordun?"

"Bilmiyordum. Sadece şanslıydım."

Hançer ve gümüş rengi alevler yok olmadı. "Portalı kapat."

"Seninle konuşmadan olmaz."

Gümüş alevler şimdi Nesta'nın gözlerinde titreşiyordu. "Öyleyse ne diyeceksen de ve git." Bakışları Bryce'ın beline kaydı. "Çaldığın hançeri de bırak."

Bryce bunu duymazdan gelip güçlükle yutkundu.

Ember, Randall'a fısıldadı. "*Bence pek iyi gitmiyor.*" Babası annesini susturdu.

Ama Nesta'nın gözleri Hunt'a kaydı. Tüylü kanatlarında, elinde dans eden şimşekte, alındaki haleden gezindi. "Bu eşin mi?"

Bryce başını salladı, Hunt'a öne çıkmasını işaret etti. "Hunt Athalar." *Danaan* soyadını bir daha asla kullanmayacaktı. İkisi için de.

Hunt yaklaşıp başıyla selam verdi. Bryce, Hunt'ın gözlerinde şimşeklerin çıktığına yemin edebilirdi. Kuzey Uçurumu'nu açabilmek için topladığı bütün gücü zorlukla dizginliyor gibiydi.

Nesta onu sertçe süzdükten sonra Bryce'a döndü. "Ne istiyorsun?"

Bryce sırtını dikleştirdi. "Maske'yi bana vermeni istiyorum."

"Bu bir rica mı, yoksa tehdit mi?" diye sordu Nesta sessizce. Aralarında bir portal olduğu halde, yer dışının gücünün şiddetiyle sarsılıyor gibiydi.

"Bu bir yakarış. Çaresizce bir yakarış" dedi Bryce, avuçlarını yalvarır gibi dışıye doğru uzattı. "Asterilere karşı üstünlük sağlamak için Maske'ye ihtiyacım var. Onları yok etmek için."

"Hayır." Nesta'nın gözlerinde merhametten eser yoktu. "Şimdi portalı kapat ve git." Omzunun üstünden arkasına, uzakta göz kırpar gibi görünen yıldızlara baktı. "Yüce Lord gelip seni parçalamadan önce git."

"O nedir?" diye mırıldandı Hunt içeriye dolan karanlığı işaret ederek.

"Rhysand" diye fısıldadı Bryce, ardından Nesta'ya döndü. "Lütfen. Maske'yi temelli istemiyorum. Sadece... işim bitene kadar. Sonra geri vereceğim."

Nesta güldü, sesi buz gibiydi. "Her fırsatta bizi kandırmaya, kurnazca alt etmeye çalışan bir dışıye güvenmemi mi bekliyorsun?"

"Sizi gerçekten kandırdım" dedi Bryce sakın bir sesle, bu meydan okuma karşısında Nesta'nın gözleri parladı. "Ama bunun konumuzla bir ilgisi yok. Bak, anlıyorum... Maske son derece güçlü ve tehlikeli. Ben de Boru'yu kullanmak isteyen birine güvenmezdim. Ama dünyanın buna ihtiyacı var."

Nesta cevap vermedi.

Karanlık yaklaşıyordu. Hiddet ve ilkel bir öfkeyle doluydu. Bryce bir adım öne çıktığında Nesta hançerini kaldırdı.

"Lütfen" dedi Bryce tekrar. "Maske'yi geri vereceğime söz veriyorum... Doğrucu'yu da. Burada yapmam gerekeni yaptıkları sonra."

"Dünyamın en ölümcül silahlarından birini sana vereceğimi sanıyorsan aptalın tekisin demektir. Özellikle de *senin* dünyadaki canavarlar binlerce yıldır Maske'yi ve Korku Ganimeti'nin geri kalanını ele geçirmek isterken. Pek az kişinin Maske'yi hayatını kaybetmeden kullanabileceğinden söz etmiyorum bile. Maskeyi taktığın an ölebilirsin."

"Bu riski almaya hazırım" dedi Bryce sakince.

"Burada yaptıklarından sonra sırf iyi kalpliliğinden Maske'yi geri vereceğine inanmam mı gerekiyor yani?"

Bryce başım salladı. "Evet."

Nesta yaklaşan karanlığa bakarak soğuk bir kahkaha attı. "Tek yapmam gereken Rhysand gelene kadar beklemek. O zaman portali kapatmadığına pişman olacaksın."

"Biliyorum" dedi Bryce, boğazı tıkanır gibi oldu. "Ama sana yalvarıyorum. Asteriler daha birkaç gün önce şehrimdeki bütün bir insan topluluğunu yok etti. Aileleri." Gözleri yaşardı, buz gibi esen rüzgâr yüzünden donmak üzereydi. "Çocukları öldürdüler. Beni cezalandırmak için. Eşimi cezalandırmak için..." Bryce, Hunt'ı işaret etti. "Pençelerinden kaçtığımız için. Bunun artık son bulması gerek... bir noktada bitmesi gerek."

Nesta'nun gözlerindeki buz gibi öfke azalır gibi oldu.

Bryce yanaklarından süzülerek anında buza dönüşen yaşlara engel olamıyordu. "Bana güvenmediğini biliyorum. Güvenmek için bir nedenin de yok. Ama Maske'yi geri vereceğime söz veriyorum. İyi niyetimi göstermek adına sana teminat getirdim. Maske'yi geri vereceğimi kanıtlamak için."

Bryce annesiyle babasını yanına çağırdı. Ember ve Randall temkinli gözlerle Bryce'a baktı ama yine de portala yaklaştılar.

Bunu yapmak Bryce'ın içini parçalıyordu ama Nesta'ya döndü. "Annem ve babam" dedi sert bir sesle. "Ember Quinlan ve

Randall Silago. Onları sana veriyorum, ben Asterileri yok edip Maske'yi geri getirene kadar senin dünyanda kalacaklar."

Nesta'nın gözleri şokla parladı ama hemen kendini toplayıp sırtını dikleştirdi. "Ya ölürsen?"

"O zaman annem ve babam senin dünyanda benimkinden daha güvende olacak."

"Ama Maske hâlâ senin dünyanda olacak. Asterilerin elinde."

"Sana verebileceğim daha değerli bir şeyim yok" dedi Bryce titreyen bir sesle.

"Mesele bana bir şey vermen değil."

Bryce ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Annesiyle babası ona döndü, kafaları kanşmıştı. Bryce'a güveniyorlardı ve nedenini bilmeseler de onun adına öfkeliydiler.

Yaklaşan fırtınaya bakarak, "Bryce" dedi Hunt. "Bağlantıyı kesmemiz gerekiyor." Yaptığı korkunç şeyi sadece eşi biliyordu. Cooper'ı geride bırakmak ona çok zor gelmişti, bu kadar tehlikeli bir göreve gelmesi için ısrar etmek fazla şüphe uyandıracaktı. Ama Baxian, Fury ve June ona göz kulak olacaktı, Syrinx'e de öyle.

"Bryce?" diye sordu annesi. "Neler oluyor?"

Bryce gözyaşlarına engel olamadan annesine ve babasına baktı. Muhtemelen son kez. "Önemli bir şey yok" dedikten sonra yeniden Nesta'ya döndü.

"Bana Maske'yi vermeyeceksen bile" dedi dişiye. "Annemle babamı al."

Nesta gözlerini kırptırdı.

"Annemle babamı al" dedi Bryce titrek bir sesle. "Onlar neden burada olduğumuzu, senin kim olduğunu, dünyanın neresi olduğunu bilmiyor. Cehennem'den biriyle konuştuğumu sanıyorlar. Al onları, güvende olsunlar. Sadece bunu istiyorum."

Nesta önce Bryce'ı, sonra da annesiyle babasını şöyle bir süzdü. Hançeri koltuğunun yanındaki sehpa üzerine bıraktı. "Onları benim dünyamda bırakacak... muhtemelen bir daha da görmeyeceksin."

"Evet" dedi Bryce. "Asterilerle savaşıırken bana yardım etmesi için Hunt'a ihtiyacım var. Ama annem ve babam insan. Asteriler için kolay hedef olacaklar... zaten şimdiden Asteriler peşlerinde. Annem ve babam iyi insanlardır." Tekrar hıçkırmmamak için kendini zor tuttu. "Gerçekten çok iyi insanlardır."

"Bryce" dedi Randall, endişeli sesinden yavaş yavaş sokulan karanlığı fark ettiği ve planın yolunda gitmediğini anladığı belli oluyordu.

Ama Bryce ailesine bakamadı. Sadece Nesta'ya bakıyordu.

Dişinin gri-mavi gözlerindeki gümüş rengi alevler küçüldü. Sonra da tamamen yok oldu.

Nesta elini Bryce'a uzattı. Elinde altın sarısı bir şey parlıyordu. Maske.

"İşine yarayacaksa ödünç alabilirsin" dedi Nesta sessizce. Annesiyle babasına bakınca Bryce anladı. Nesta teminatını kabul ediyordu.

Bryce güçlkle yutkundu. "Bu da ne böyle?" diye fısıldadı Hunt. Nesta'nın elindeki Maske'den yayılan kadim ve sonsuz gücü hissetmiş gibiydi.

Bryce eşine cevap vermeden, "Teşekkür ederim" dedi Nesta'ya. Ardından elini ona doğru uzattı. Nesta'nın eli Midgard'a geçip büyülu nesneyi teslim ederken, Bryce dünyanın - bütün dünyaların- sarsıldığına yemin edebilirdi.

Maske şimdi Bryce'm eldivenli elindeydi. Şeytani, bomboş ve zalimdi ama göğsündeki yıldız Maske'nin varlığı karşısında uğuldamaya başlamıştı.

Bryce maskeyi ceketinin içine sokup fermuarını çekti. Maske uğulduyor, kadim gücü kemiklerinde yankılanıyordu. Yıldız ışığı ona cevap verircesine titreşiyordu. Sanki Theia'nın yıldız ışığında kalan parçası Maske'yi tanımış, onu yeniden gördüğüne sevinmişti.

"Teşekkür ederim" dedi Bryce bir kez daha. Karanlık şimdi Nesta'nun penceresinin altındaki şehri gözlerden gizlemişti.

"Bol şans" diye fısıldadı Nesta.

Bryce teşekkür etmek için başını eğdikten sonra Hunt'a başıyla belli belirsiz bir işaret yaptı.

Hunt'ın gücü Bryce'in annesiyle babasına çarptı. Sırtlarına çarpan şimşek değil, sert bir rüzgârdı. Bu rüzgâr onları portaldan, Kuzey Uçurumu'ndan uzaklaştırarak Nesta'nın dünyasına itti.

"Bryce!" diye bağırdı annesi tökezleyerek ama Bryce beklemedi. Hiçbir şey söylemeden Boru'ya bağlantıyı kesmesini, dünyalar arasındaki köprüyü yıkmasını emretti. Son gördüğü şey karanlık, Rhysand'ın Nesta'nın odasının pencelerine çarpan gücü, annesinin şaşkına dönmüş yüzü ve tüfeğine davranan Randall'di.

Kar ve sis geri dönmüştü. Uçurum kapanmıştı. Annesiyle babası Uçurum'un diğer tarafında kalmıştı.

Bryce'in dizleri titriyordu. Hunt onu kolundan tuttu. "Buradan gitmek zorundayız."

Maske ondaydı. Boru da. Theia'nın yıldızı da. Kılıçlar da. Yaşayan tanrılara kafa tutmak için bunlar yeterli olmalıydı.

"Bryce, gitmek zorundayız" dedi Hunt bu kez daha sert bir sesle. "Bizi duvara ışınlayabilir misin?"

Annesiyle babası diğer dünyada olduğu için, orada tanıdığı düzgün ve nazik insanlarla birlikte olduğu için mutlu olması gerekirdi ama annesi onu asla affetmeyecekti. Randall onu asla affetmeyecekti. Sadece onları o dünyaya fırlattığı için değil, Cooper'ı geride bıraktığı için de.

"Bu da ne böyle?" diye fısıldadı Hunt. Bryce hızla arkasını dönerken eşi onu yanına çekti.

Tam o anda sislerin içinden karda kendini kamufle etmek için beyazlara bürünmüş olan Harpy çıktı. Siyah kanatları fark edilmemesi için beyaza boyanmıştı.

Girdaplar çizerek savrulan karların arasında Bryce'in hatırladığı kadar korkunçtu ama yüzü... Yüzünde hiçbir hayat belirtisi yoktu. Boş bir kabuktan ibaretti. Sadece bir konaktı. Tek bir göreve kilitlenmişti: öldür.

Nehir Kraliçesi'nin kızı kendini annesinin kollarına atıp ağlamaya başlayınca Tharion'ın hiç umudu kalmadı. "Onunla mı evlendin?"

Hıçkırıkların arasından tek seçebildiği sözler bunlardı.

Sathia şaşkın bir halde kıza bakıyordu. Durumu kendi lehlerine çevirecek gösterişli lafları tükenmiş gibiydi. Nehir Kraliçesi kızının siyah saçlarını okşayarak sakinleştirici sözler mırıldanıyordu ama nefret dolu bakışlarını Tharion'a dikmişti.

"Şey..." dedi Tharion. Doğru kelimeleri bulamıyordu.

Nehir Kraliçesi'nin kızı sesini duyduğunda başını kaldırdı, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Dışanda titreyen nehir Mavi Saray'ı sarstı. "Kendini bir Fey fahişesine mi sattın?" Sathia'ya dönerek havayı kokladı. "Damarlarında toprak olan bir fahişeye? Damarlarında seni çağıran bir damla bile su olmayan bir fahişeye?"

Sathia bu hakaretleri ifadesiz bir yüzle dinledi. Böylece hayat boyu gördüğü muameleye dair bir pencere açmıştı ve Tharion da bu durumdan hiç hoşlanmamıştı.

Bu cevap vermesine yetti. "Sathia'nın büyüsü yaşayan şeylerin, yaşamın ve güzelliğin büyüsü. Boğucu şeylerin değil."

Nehir Kraliçesi'nin kızı yavaşça ayağa kalktı. "Benimle böyle konuşmaya nasıl cüret edersin?"

Kızın huysuzluğu, annesinin öfkesi... artık canına tak etmişti. Gerçekten canına tak etmişti.

Tharion pencereyi işaret etti. Sobekleri değil, çok yukarılardaki su yüzeyini. "Bu nehirde imparatorluğun savaş gemileri var! Asphodel Çayırları yanıp kül oldu, sokaklarda çocuk cesetleri yatıyor!"

Daha önce hiç böyle bağırılmamıştı. Sadece eski kraliçesine ve prensese değil, hiç kimseye.

Ama içinden taştan öfkeye ve çaresizliğe engel olamıyordu. "Fakat sizin tek umursadığınız aptal bir erkeğin kiminle evli olduğu, öyle mi? O enkazlarda bebekler var! Siz ise sadece kendiniz için ağlıyorsunuz!"

Sathia afallamıştı, yüzünden endişe okunuyordu ama Tharion doğrudan Nehir Kraliçesi'ne bakarak konuşmaya devam etti. "Beni senden yardım istemeye Bryce gönderdi ama kendi adıma da senden yardım istiyorum. Mer olarak değil, Mavi Saray'dan biri olarak değil, bu şehri seven bir canlı olarak. Valbara'da fırtınaya dayanabilecek başka bir yer yok. Burası, Aşağı... hiç değilse ilk darbeye dayanabilir. Hilal Şehir'in çocuklarına güvenli bir liman sun. Onlara bir şans ver. Herkesi kabul etmeyeceksen bile en azından çocukları al."

"Hayır" dedi Nehir Kraliçesi'nin kızı burnunu çekerek. "Beni kullanıp attın. Bizden, Mavi Saray'dan böyle iyilikler istemeye hakkın yok."

"Özür dilerim" dedi Tharion sertçe. "Seni yanılttığım için özür dilerim, seninle yattığım ve fazla ileri gittiğimi çok geç fark ettiğim için. Seni yıllarca oyaladığım için özür dilerim. Sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim, yetişkin gibi davranamadım ve bunun için gerçekten özür dilerim. Yaptığım doğru değildi, çocukça davrandım. Sana, herhangi birine bunu yapmış olmaktan nefret ediyorum."

Kız burnunu çekerek öfkeyle Tharion'a baktı.

"Sathia'yla onu boktan bir durumdan kurtarmak için evlendim" dedi Tharion. "Avallen Kralı Morven, onu pislik bir Fey'le evlenmeye zorluyordu. Asterilerin gazabına uğrayıp ölecek ya da evlenecekti. Ben ona bir çıkış yolu önerdim. Benimle evlenmesini

teklif ettim. Başı dertte olan bir dişiye yardım etmeyi kız kardeşime borç bildim. Evliliğimizin sana ya da Sathia'ya ne hissettiğimle bir ilgisi yok."

"Peki onun bir Fey güzeli olduğu gerçeği seni hiç etkilemedi mi?" dedi Nehir Kraliçesi'nin kızı alaycı bir ses tonuyla.

"Hayır" dedi Tharion dürüstçe. "Ben..." Karsına baktı, gerçekten güzeldi. Çok güzeldi. Ama bu ona yardım teklif etmesinde etkili olmamıştı. "Sathia sadece yardıma ihtiyacı olan biriydi."

Nehir Kraliçesi'nin kızı öfkeden köpürüyordu.

Tharion sesi titreyerek sözlerine devam etti. "Ama bu şehirdeki insanları içeri alırsanız, onları Asterilerin estireceği fırtınaya karşı korursanız... her şey bittiği zaman hâlâ hayatta olursam..." Kızın gözlerine baktı. "Karımdan boşanıp seninle evlenirim."

Sathia başını hızla ona çevirdi ama Tharion karsına bakamadı, onu terk etmesine verdiği tepkiyi görmeye dayanamazdı.

Nehir Kraliçesi'nin kızı burnunu çekti, öfke krizinin ardından sakinleşmeye başlayan bir çocuk gibiydi. "Kabul ediyorum. Ondan kurtulduğunda seninle evleneceğim."

"Evlenmeyeceksin." Nehir Kraliçesi'nin sesi odayı ve nehri sarstı. "Kızım bu teklifi kabul etmiyor. Ben de öyle."

Tharion'ın göğsü sıkıştı. "Lütfen" dedi yalvarırcasına. "Eğer sadece..."

"Lafımı bitirmedim" dedi Nehir Kraliçesi elini kaldırarak. Tharion aniden sustu. "Artık kızımın senin gibilere bağlı olmasını istemiyorum, ne gerçekte ne de sözde. Söz konusu evliliğe gelince, asla gerçekleşmeyecek."

"Anne..."

Nehir Kraliçesi, "Artık karının problemisin" dedi Tharion'a.

Tharion gözyaşlarını bastırmak için gözlerini kapattı, bundan nefret ediyordu. Bu fırsatı, Hilal Şehir halkı için bu güvenli sığınağı kendi pislikleri yüzünden kaçırmış olmaktan nefret ediyordu.

"Ama Yukarı'da yaşama özgürlüğünü feda etmeye hazır olman küçümsenecek bir şey değil" diye devam etti Nehir Kraliçesi. Başını yana eğdiğinde saçlarındaki deniz kabuklarının birinden bacaklar ortaya çıktı ve yaratık saç tellerinin altından

kaçıştı. Bir keşiş yengeci idi. "Seni neden Sofie Renast'ın cesedini aramaya ve kardeşini bulmaya gönderdiğimi hiç sormadın."

Tharion gözlerini açınca kraliçenin merakla ona baktığını gördü. Kraliçenin bakışlarında şefkat değilse de saygıya benzer bir şey vardı. "Sormak haddime değildi" dedi Tharion.

"Benden korkuyorsun, her aklı başında varlık gibi" dedi Nehir Kraliçesi biraz kibirli bir tavrıyla. "Ama benim de korkularım var. Asterilerin insafına kalmış bu dünyaya dair korkular."

Tharion şaşırmış gibi bakmamaya çalıştı.

"Halkımız kadim bir halktır" dedi Nehir Kraliçesi. "Ben ve kız kardeşlerim, Asteriler gelip toprağın büyüsunü kurutmadan önceki dünyayı hatırlıyoruz. Asteriler geldikten sonra bütün adalar medeniyetlerimizle birlikte denizin içinde kayboldu. Gücümüz Asterileri durdurmaya yetmedi ama... denedik, her birimiz kendi yöntemlerimizle denedik."

Kızı Nehir Kraliçesi'ne onu tanııymıymış gibi bakıyordu.

Ama Nehir Kraliçesi konuşmaya devam etti. "Fırtına kuşlarının sahip olduğı gücü hatırlıyoruz. Asterilerin onları nasıl avladığını. Çünkü onlardan korkuyorlardı. İçlerinden birinin öldürüldüğünü, fırtına kuşu kardeşinin kaçtığını duyduğum zaman... bunların Asterilerin ne pahasına olursa olsun geri almaya çalışacağı varlıklar olduğunu anladım. Nedenini bilmesem de Sofie'yi ya da kardeşini ele geçirmelerine izin vermeye niyetim yoktu."

Tharion gözlerini kırptırdı. "Onları... Asterilere engel olmak için mi arıyordun?"

Nehir Kraliçesi hafifçe başını salladı. "Büyük bir fark yaratmaya bilirdi ama onları güvende tutarak Asterilerin planlarını engellemek için küçük de olsa bir girişimde bulunmak istedim."

Tharion başını eğip itiraf etmekten başka ne yapacağını bilemedi. "Emile fırtına kuşu değildi. Sadece bir insandı. Şimdi saklanıyor."

"Demek bunu benden gizledin." Nehir, kraliçenin hoşnutsuzluğunu hissederek çalkalanmaya başladı.

"Tamamen ortadan kaybolmasının çocuk için daha iyi olacağını düşündüm."

Kraliçe tekrar uzun uzun Tharion'ın yüzüne baktı.

"Nasıl bir erkek olduğunu görüyorum" dedi Nehir Kraliçesi. Tharion onun hiç bu kadar yumuşak bir sesle konuştuğunu duymamıştı. "Nasıl bir erkek olacağını görüyorum." Başıyla Sathia'yı işaret etti. "Başı belada olan bir dişi görünce kendisi için doğuracağı sonuçları düşünmeden yardıma koşan bir erkek." Düşünceli bir şekilde başını salladı. "Keşke o erkeği burada daha çok görebilseydim. Keşke kızıma karşı da o erkek olabilseydin. Ama madem şimdi o erkeksin, hem de bu şehrin uğruna..."

Nehir Kraliçesi elini salladı, sobekler bu sessiz emirle yüzerek uzaklaştı.

"Öyleyse Mavi Saray yardım edecek. Savaş gemileri fark etmeden buraya kimleri getirebilirsek, herhangi bir Hane'den kim olursa olsun... hepsine kapıları açacağım."

* * *

Harpy dehşet vericiydi. Hunt, Harpy'nin gerçekte var olmadığını hissedebiliyordu. Ondan sızan boşluğu hissedebiliyordu.

Asteriler onu diriltmişti ama ruhunu bir kenara bırakmıştı. Ölüyü diriltmek için ruhunu kullanan nekromensurlara gerek duymadan burada görevlendirmek için kusursuz bir asker yaratmışlardı: üşümeyen, yemek yeme gereksinimi duymayan, ne olursa olsun vicdan azabı çekmeyen bir asker.

Hem de bu Hunt'ın şimşegi sayesinde olmuştu. Cehennem ateşi sayesinde. Hunt aslında bunda suçu olmadığını biliyordu ama... Rigelus'a o şimşegi vermişti.

Şimşek de bu kâbusu yaratmıştı.

Rigelus, Kuzey Uçurumu'na geleceklerini tahmin etmiş ve pusuya yatması için Harpy'yi görevlendirmişti.

Hunt şimşegini hazırladı, etrafı saran sisler şimşegin ışığında uğursuzca parlıyordu ama Bryce, "Sana ne yaptılar?" diye sordu.

Harpy cevap vermedi. Duyduğuna ya da umursadığına dair en ufak belirti göstermiyordu. Sanki sesini kaybetmişti. Kimliği yok olmuştu.

Bryce, "Yak şu pisliği" diye mınıldandı Hunt'a. Hunt hiç beklemeden şimşeğini Harpy'ye fırlattı.

Harpy çekilerek şimşeği atlattı, beyaza boyanmış kanatlar hiç olmadığı kadar hızlıydı.

Hayır, beyaza boyanmamışlardı. Beyaza dönmüşlerdi. Asteriler, Hunt'ın şimşeğiyle ona her ne yaptıysa kanatlarında renk kalmamıştı.

Hunt bir şimşek daha fırlattı, sonra bir tane daha. O lanet hale olmasaydı tüm gökyüzünü aydınlatabilirdi...

"Athalar!" Yukarıdaki sislerin içinden tanıdık bir erkek sesi yankılandı. Hunt gözünü Harpy'den ayırmaya cesaret edemiyordu.

Isaiah.

"Neler oluyor..." dedi bir o kadar tanıdık bir dişi sesi. Naomi.

Ama Hunt'ın kanının buz kesmesine neden olan arkasından gelen üçüncü sestti. Bu sesin sahibi karların üstüne indi. "Bu yeni şeytan icadı da ne böyle?"

Valbara Valisi gelmişti.

* * *

Bryce hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu: Celestina mı, yoksa Harpy mi? Onları sırtlarından bıçaklayan dişi mi, yoksa gerçekten Ruhn'ın boğazını kesmeye çalışmış olan dişi mi?

Hunt'la birlikte iki düşmanı ayrı anda alt edemezlerdi. Bu dondurucu soğukta, Uçurum'u açmak için tüm güçlerini tüketmişken ve sisler neredeyse her şeyi gizliyorken bu mümkün değildi.

Harpy saldırıya geçti. Hunt şimşeğini o kadar hızlı fırlatmıştı ki sadece en hızlı melekler ondan kaçabilirdi. Harpy kaçmayı başardıktan sonra beyaz kanatlarıyla sisi yararak aşağı doğru dalışa geçti. Bryce'ı hedef almıştı. Bryce yuvarlanarak ondan kaçtığında havada süzülen beden yere çarptı, karlar havaya püskürmüştü. Ama Harpy hemen ayağa kalkıp tekrar ona doğru atıldı.

Isaiah bir rüzgâr duvarıyla Harpy'yi geri fırlattı. Ama Celestina üç metre ileride duruyordu ve Hunt ona doğru dönmeye başlamıştı bile...

Bryce kalın ceketinin fermuarını açtı, soğuk rüzgâr anında içine işlemiştir. Maske'yi eline aldı.

Ardından buz kadar soğuk olan altın maskeyi hemen yüzüne yerleştirdi.

* * *

Maske'yi takınca kendini suyun altındaymış ya da çok yüksek rakımlı bir yerdeymiş gibi hissetti. Kafası Maske'nin gücüyle dolmuştu. Kanı uğulduyor, kafasındaki ve kemiklerindeki varlıkla aynı anda atıyordu. Dünya artık en temel kaidelerden ibaret gibiydi: canlı ya da ölü. Bryce canlıydı ama Maske sayesinde ölümden bile kaçabilir, sonsuza dek yaşayabilirdi.

Göğsündeki yıldız uğulduyor, Maske'nin gücünü eski bir dost gibi karşılıyordu.

Bryce bu düşünceleri bir kenara itti. Hunt, Celestina için şimşegini hazırlarken sisler şimşegin her çatırtısında aydınlanıyordu. Harpy ise Isaiah'nın güç duvarım delip geçmiş, tekrar Bryce'a yönelmişti.

Bryce, "Dur" dedi Harpy'ye. Bu onun sesiydi ama yabancı geliyordu.

Harpy durdu.

Herkes durdu.

"Bryce" diye fısıldadı Hunt ama uzaktaydı. Canlıydı, Bryce'ın işi ise ölümlerleydi.

"Diz çök."

Harpy karların üstünde diz çöktü.

"Nasıl bir şeytani silahın..." diye başladı Celestina.

"Senin daha sonra ortadan kaldıracağım" dedi Bryce içinde yankılanan ve siste dalgalar yaratan o sesle.

Bryce, Harpy'ye doğru yürürken Başmelek bile susmuştu. Bryce onun ince ve uzun, nefretle dolu yüzüne baktı. Harpy gerçekten ruhsuzdu.

Pilotu olmayan bir bedendi.

Yüzündeki şeytani Maske'ye rağmen Bryce'ın içi buz gibi bir dehşetle doldu. Harpy'nin bomboş, öfkeli yüzüne bakarken belki de bu bir lütuf diye düşündü. Belki de bunu yaparak bir lütufta bulunmuş olacaktı.

Ortada tutunacak, hükmedecek bir ruh yoktu. Sadece beden vardı. Ama Maske ne gerektiğini anlamış gibiydi. "İşin bitti" dedi Bryce, sesi buzla kaplı arazide yankılanıyordu. "Huzur içinde yat."

Gözlerini kapatıp yere yığılan Harpy'yi görmek hem mide bulandırıcı hem de rahatlatıcıydı. Derisi büzüşmeye başlamıştı, bedeni ölüm halindeki formuna geri dönüyordu.

Elmacıkkemikleri çöküp çürüyerek yüzüne yayıldı. Bryce meleğin beyaz kıyafetlerinin altında bedenine de aynı şeyin olduğunu biliyordu.

Harpy karın üstünde donup kaldığında, Bryce altın maskeyi yüzünden çıkardı. Naomi, Isaiyah, Celestina üçlüsünün şok ve korku içinde ona baktığını görmüştü.

Ruhn, "Hayır" dedi telefona doğru. Lidia'yla birlikte yeniden kanalizasyonda dolaşmaya başlamışlardı. "Triarii'nin koğuşlarında değillerdi. Saatlerce bekledik ama koğuşlar bomboştu. Gelen giden olmadı. Isaiah ve Naomi'nin odalarına da baktık, günlerdir kimse o odalara uğramamış."

Lidia önden yürüyordu. Başını eğmiş, *Derinlik Bombacısı*'ndan ayrılırken yanına aldığı kontrollü telefona bakıyordu... telefon yıllar öncesinden kalmış gibiydi.

"Peki ne yapacağız?" diye sordu Flynn. "Beklemeye devam mı edelim? Ben etrafa göz atarken Declan da Destek'in bilgisayar sistemine girmeyi başardı ama faaliyetlerine dair bir şey bulamadı. Destek'in bile gittiklerinden haberi yokmuş gibi." Asteriler onlarla iletişim kuran herkesi cezalandırdığı için, doğrudan birileriyle konuşmak yerine Destek'i uzaktan gözlemlemek daha güvenliydi. Herhangi bir fırsatçı tarafından Asterilere satılma riskinden bahsetmeye bile gerek yoktu.

Ruhn biraz düşündü. "Isaiah ve Naomi kayıpsa, Celestina büyük ihtimalle bunu saklamak isteyecektir."

Arkadan Declan'ın sesi geldi. "Sence onları öldürdü mü?"

Ruhn, "Olabilir" dedi Flynn telefonun hoparlörünü açarken. "Yarın oraya tekrar gideceğiz. Başka bir şey bulabilir miyiz diye bakacağız. Siz ikiniz onlardan bir iz bulmak için uyanık olun. Çarmıhların olduğu yerleri kontrol edin."

"Hassiktir" dedi Flynn.

"Ben Comitium'un güvenlik kamerası kayıtlarına ulaşmaya çalışacağım" dedi Dec. "Belki bizi doğru yöne sevk edecek bir şeyler vardır."

Ruhn iç çekti. "Dikkatli olun. Günbatımında buluşalım. Kavşağın kuzeydoğu köşesinde, atış poligonunu geçtikten hemen sonra."

"Anlaşıldı" dedi Flynn ve Dec, ardından telefonu kapattılar.

Ruhn ve Lidia leş gibi kokan sessizlikte birkaç blok daha yürüdü. "Bir defasında beni masal anlatarak uyutmuştun" dedi Ruhn. "Canavara dönüşen bir cadının masalını."

"Ne olmuş?" Lidia ona yandan bir bakış attı.

"Gerçek bir hikâye miydi, yoksa uydurmuş muydun?"

"Annemin bana anlattığı bir masaldı" dedi Lidia usulca. "Beni... göndermeden önce anlattığını hatırladığım tek masal."

Ruhn tam şeytan prens ve Pollux, nazik şövalye ve kendisi arasındaki benzerliklerin kehanet niteliğinde olup olmadığını sormak üzereydi ki Lidia'nın sesindeki keder buna engel oldu. "Yaşadıkların için gerçekten çok üzgünüm Lidia. Bir çocuğa bunu yaptığımı hayal dahi edemiyorum. Kendi çocuğumu bir yabancı'nın kollarına teslim ettiğimi düşündükçe..."

"Ama ben yaptım" dedi Lidia gözlerini boşluğa dikerek. "Annemin bana yaptığını oğullarıma yaptım."

Lidia'nın sesindeki acıyı ve vicdan azabını duyunca Ruhn'ın kalbi sızladı. "Sen oğullarını sevgi dolu bir aileye emanet ettin..."

"Bunu bilmiyordum ki. Kiminle yaşayacaklarını bilmiyordum."

"Ama diğer tek seçenek onları yanında götürmekti."

"Belki de götürmeliydim. Belki de vahşi ormanlara kaçmalı ve oğullarımla birlikte sonsuza dek orada saklanmalıyım."

"Bu nasıl bir hayat olurdu ki? Sen onlara *Derinlik Bombacısı*'nda gerçek bir hayat verdin, mutlu bir hayat."

"Gerçek bir anne olsaydı..."

"Sen gerçek bir annesin" dedi Ruhn. Ardından elini tutarak onu kendine çevirdi. "Çok zor bir seçim yaptın ve çocuklarını

korumayı seçtin, bunun sonucunda büyüdüklerini göremeyeceğini bilmene rağmen. Bu seni gerçek bir anne yapmıyorsa, başka ne yapabilir gerçekten bilmiyorum.”

Yüzü acıyla çarpıldığında, Ruhn bedenini kollarıyla sarmaladı. Lidia başını onun göğsüne yaslamıştı. “Beni ayakta tutan tek şey oğullarımdı” diye cevap verdi. “Yaşadığım her dehşete katlanmamı sağlayan şey, onların orada ve güvende olduğunu düşünmektir. Bunun yaptığım seçim sayesinde mümkün olduğunu bilmektir.”

Ruhn elini Lidia’nın sırtından aşağı kaydırarak varlığını hissetmenin tadını çıkardı, onu elinden geldiğince rahatlatmaya çalışıyordu. Orada uzun dakikalar boyunca sarılarak durdular.

Lidia, “Daha önce de söylemiştim” dedi Ruhn’ın göğsüne sarılırken. “Bana yaşadığımı hatırlatıyorsun.”

Ruhn, Lidia’nın yumuşak sarı saçlarına bir öpücük kondurdu.

“Uzun süredir yaşamıyordum” dedi Lidia. “Geyik olarak, Gürüşüğü olarak görevimi yapıyordum... hepsi oğullarımı güvende tutmak ve bana göre doğru olanı yapmak içindi. Ama hiçbir şey hissetmiyordum. Çoğu günler bir bedeni işgal eden bir hayalet gibiydim. Ama seninle tanıştığımda sanki tekrar bedenime döndüm. Sanki... uyandım.” Geri çekilip Ruhn’ın yüzüne baktı. “Daha önce hiç gerçekten uyanık olduğumu sanmıyorum” dedi. “Seninle tanışana kadar.”

Ruhn ona gülümsedi, konuşamayacak kadar duygulanmıştı. O yüzden Lidia’yı nazikçe, sevgiyle öptü.

Yürümeye devam ettikleri sırada Lidia elini tuttu. Ama Ruhn onu yeniden durdurdu ve başını geriye eğip dudaklarını bir kez daha öptü. “Hâlâ halletmemiz gereken şeyler olduğunu biliyorum” dedi dudaklarını çekmeden. “Ama... sevgili, âşık, her ne olmak istiyorsan ben varım.”

Lidia’nın dudakları yukarı kıvrıldı. “Cormac senden benimle temasa geçmeni istediği için her gün Urd’a şükrediyorum.”

Ruhn sırtıarak geri çekildi. “Sana hâlâ bira borcum var.”

“Bunu atlatırsak birayı ben ısmarlayacağım.”

Ruhn yine sırtıttı ve kolunu onun beline doladı. Karanlıkta yeniden yürümeye başladılar. Sıcak, samimi bir sessizlik içinde birkaç blok yürüdükleri sırada bir telefon titreşti. Lidia cihazı cebinden çıkarıp ekrana baktı. “Derinlik Bombacısı’ndan” dedi durup mesajı açarken.

Ruhn onun ekranda gezinen... sonra da duran gözlerini izledi. Lidia’nın elleri titremeye başlamıştı.

“Pollux” diye fısıldadı Lidia. Ruhn kaskatı kesildi. Lidia panikle onun gözlerine bakıyordu “Pollux oğullarımı kaçırmış.”

* * *

Hunt, Bryce’in Maske’yi takınca büründüğü şeytani görkemi düşünmek istemedi. Harpy’ye neler yapabildiğini de.

Bryce’in arkasındaki Celestina, Isaiah ve Naomi’ye döndü. Hepsi kalın kışlık kıyafetler içindeydi. Isaiah’nın ve Vali’nin beyaz kanatları karda neredeyse görünmez olmuştu. Hepsinin yüzü yaşadıkları şoktan ötürü gerilmişti. “Burada ne arıyorsunuz?” diye sordu Hunt.

“Bu nedir?” diye fısıldadı Naomi soruyu duymazdan gelerek, gözlerini Bryce’in elindeki altın nesneye dikmişti.

“Ölüm” dedi Isaiah, yüzü kül rengine dönmüştü. “O maske... ölüm.”

Hunt bir kez daha sordu. “Burada ne arıyorsunuz?”

Isaiah, Hunt’ın gözlerine baktı. “Bu şeyi takip ediyorduk.” Az önce Harpy olan giysi yığınını işaret etti. “Celestina’nın buradaki eski bağlantıları, duvardaki nöbetçi kulübesinin yeni bir canavarın saldırısına uğradığını haber verdi. Biz de Cehennem’den gelmiş bir yaratık olmasından korkarak hemen koşup geldik...”

“Neden bir lejyon göndermediniz?” diye sordu Hunt bir zamanlar en yakın yoldaşları olan iki meleğe bakarak. “Neden kendiniz geldiniz?”

“Çünkü Asteriler karışmamamızı emretti” dedi Naomi. “Yine de birilerinin bu katliamı durdurması gerekiyordu.”

Hunt, Celestina'nın gözlerine baktı. Başmelek'in kusursuz yüzü taştan bir maske gibiydi. "Bakıyorum tasmamız geziyorsun."

Celestina'nın gözleri öfkeyle parladı. "Sana ve arkadaşlarına yaptığım şeyden pişmanım Hunt Athalar ama öyle gerektiği için..."

"Bana yalan söyleme" dedi Hunt sertçe. "Bizi Asterilere ispiyonladın..."

"Hunt" dedi Isaiah elini kaldırarak. "Bak, aranızda büyük bir düşmanlık var..."

"Düşmanlık mı?" diye bağırdı Hunt. "Onun yüzünden zindana atıldım!" Parmağıyla Vali'yi gösterdi. Bryce, Hunt'a yaklaştı. Varlığı onu rahatlatıyordu. Hunt şapkasının altından zorlukla görünen alnunu işaret etti. "Onun yüzünden kafamda yine bu haleyi taşıyorum!"

Celestina olduğu yerde titriyordu. "Dediğim gibi, yaptığım şeyden ötürü pişmanım. Bana düşünemeyeceğin kadar pahalıya mal oldu." Ağlamamak için kendini zor tutuyor gibiydi. "Hypaxia... ilişkimize son verdi."

"Sevgilin iki yüzlü bir yılan olmandan hoşlanmadı mı yani?" dedi Hunt.

"Hunt" diye mınıldandı Bryce ama Hunt umursamadı.

"Senin iyi olman gerekiyordu" dedi sesi titreyerek. "İyi bir Başmelek olman gerekiyordu. Sen Micah'dan bile kötüsün." Hunt tükürdü ama tükürüğü karların üstüne düşmeden buza dönüştü. "O hiç değilse birini arkasından bıçakladığı zaman belli ederdi."

Şimşegi damarlarında deli gibi dolaşarak dışarı çıkmamanın yolunu arıyordu.

"Hunt" dedi Naomi. "Vali'nin yaptığı gerçekten boktandı ama..."

"Burada olmak için Asterilerin emirlerine karşı geldi" dedi Isaiah. "Bunları şu soğuktan kurtulduktan sonra konuşsak..."

"Ben söyleyeceğimi söyledim" dedi Hunt gücü hareketlenirken. "Başmeleklerle de senin saçmalıklarınla da hiçbir işim kalmadı."

Şimşeği karın üstüne tısladı. Görüş alanı aydınlanınca şimşeğin gözlerinin üzerinde çaktığını fark etti.

Celestina eldivenli ellerini kaldırdı. "Seninle tartışmak istemiyorum Athalar."

"Ne kötü" dedi Hunt, şimşeği dilinin üstünde kaydı. "Ben istiyorum."

Birden gücünü Başmelek'e doğru fırlattı. Tüm gücünü verdiği halde yeterli gelmiyor, halen çizdiği sınırlara takılı kalıyordu.

Hale şeytanları kontrol altında tutmak için bir tasmaydı.

Prenslerde işe yaramamıştı. Hunt da onu kısıtlamasına izin vermeyecekti.

Serbest bıraktığı gücü birikti, birikti ve birikti. Ardından etrafındaki karlar erimeye başladı.

Apollion ona özünü, Cehennem Ateşi'ni vermişti. Bu onu Cehennem'in oğullarından biri yapıyorsa bile Hunt için hiçbir sorun yoktu.

Hunt gözlerini kapattığında onu gördü... ruhuna damgalanmış halen siyah şeridini. Kıvrımlı dikenli sarmaşığını. Onu zapteden büyüyü.

Esaret büyülerinin bozulamadığını herkes bilirdi. Hunt bunu denememişti bile. Ama Asterilerin kurallarına göre oynamaktan bıkmıştı. Herhangi birinin kurallarına göre.

Hunt mental bir eli halen siyah dikenlerine uzattı. Şimşeği, Cehennem Ateşi'ni, sadece ve sadece ona ait olan gücü parmaklarına doladı.

Ve haleyi kesti.

Halenin dikenleri titreyip kanamaya başladı. Siyah mürekkep akıp yok oldu, şimdi içini doldurarak şiddetlenen güç tarafından yutuldu.

Hunt gözlerini açtığında İsaiah korku ve hayretle ona bakıyordu. Hunt hâlâ arkadaşının alnunu lekelemekte olan haleyi gördü.

Artık buna katlanmayacaklardı.

Nerede olduğunu, onu nasıl yok edeceğini bilmek işi kolaylaştıyordu. Hunt, İsaiah için gücünün bir filizine ulaştı. Arkadaşının

gereğinden fazla acı çekmesine fırsat vermeden alındaki haleyı ikiye böldü.

Isaiah tısladı, sendeleyerek geri çekildi. Onun halesi de parçalanıp alından yok olurken ayaklarının altından öfke dolu bir rüzgâr yükseldi.

Celestina dehşet dolu bir yüzle Hunt'a ve Isaiah'ya bakıyordu. "Bu... böyle bir şey..."

"Bana kalırsa kaç" dedi Hunt, sesi yüzlerine çarpan rüzgâr kadar soğuktu.

Ama Celestina sırtını dikleştirdi. Geri adım atmayacaktı. Hunt'ın beklemediği bir cesaretle, "Neden buradasın?" diye sordu.

Bu soruyla onu oyalayabilirmiş, kaderini erteleyebilirmiş gibi...

Bryce, Hunt'ın yerine cevap verdi. "Kuzey Uçurumu'nu Cehennem'e açmak için."

Naomi hızla Bryce'a döndü. "Ne?"

Halesinin yok olması karşısında konuşmaları dinleyemeyecek kadar afallamış olan Isaiah gözlerini ellerine dikmişti... sanki artık hükmettiği dizginsiz gücü görebilecekti.

Celestina başını iki yana salladı. "Siz aklınızı kaçırmışsınız." Ayağını yere vurduğunda beyaz, parlak bir güç etrafında ışılda-maya başladı. "Benimle dövüşmek istiyorsan hiç durma Athalar. Ama Uçurum'u açmayacaksınız."

"Ah, kesinlikle açacağız" dedi Hunt, ardından şimşeğini Celestina'ya fırlattı.

Şimşeği Celestina'nın güç duvarına çarpınca yer yerinden oynadı. Hunt şimşeğine daha fazla güç yükledi. Şimşek mızrakları art arda fırlarken karlar eriyor, ayaklarının altındaki taşlar eğilip yamuluyordu.

"Athalar!" diye bağırdı Naomi. "Ne bok yiyorsun..."

Celestina gücüyle parlak bir rüzgâr duvarı oluşturdu.

Hunt şimşeğiyle duvarı deliyordu. Başmeleklerden bıkip usan-mıştı. Hiyerarşilerinden de. Hepsinden bıkmıştı...

Isaiah ellerini kaldırarak araya girdi.

"Durun" dedi, arkadaşının gözlerinde güç parlıyordu. "Athalar, dur."

"Ölmeyi hak etti... bize yaptıkları yüzünden bütün Başmelekler ölmeyi hak ediyor" dedi Hunt dişlerinin arasından. Ama birden Bryce'ın artık yanında olmadığını fark etti.

Bryce, Uçurum'a doğru koşarken yıldızı parlıyordu. Theia'nın yıldızının diğer iki parçası da Bryce'ın doğuştan sahip olduğu güce eklendiği için yıldızı şimdi güneş kadar parlaktı. Güneş zaten bir yıldızdı lanet olası...

"Hayır!" diye bağırdı Celestina gücü alevlenirken.

Hunt şimşegini öyle sert fırlattı ki Başmelek'in gücü parçalandı, Celestina havaya uçarak büyük bir gürültüyle karların içine düştü.

Celestina'nın kanatları dört bir yana kar sıçratarak iki yana açıldı. Başmelek'in ağzından ve burnundan kan geliyordu. "Sakın!" diye bağırdı Bryce'a. "Uçurum'un açılmasını engellemek için yıllarımı verdim" dedi soluk soluğa. "Başka bir yolunu bulun. Bunu yapmayın."

Bryce öyle ani durdu ki karlar havaya savruldu. Göğsünde parlayan görkemli yıldız karların üzerine muhteşem bir aydınlık saçıyordu. Bryce soluk soluğa Başmelek'e cevap verdi. 'Cehennem Prensleri yardım teklif etti. Midgard'ın buna ihtiyacı var, sen bilsen de bilmesen de. Hunt ve ben zaten iki Başmelek öldürdük. Seni de öldürmeyelim."

Hunt şaşkın gözlerle Bryce'a baktı. Sanki Celestina'yı öldürerek dışında bir seçenek vardı da...

"Siz..." dedi Celestina. "Micah ve Sandriel'i siz öldürdünüz" diye fısıldadı.

"Onlar senden daha güçlüydü" dedi Hunt. "O yüzden fazlasını olduğunu sanmıyorum."

Hunt'ın şimşegi etrafını sararak saldırmaya, Celestina'yı da Sandriel'e yaptığı gibi yakıp kül etmeye hazırlandı.

Ama Hunt'ın zincirlerinden kurtulup dünyaya yayılan şimşekli görünce Celestina'nın kahverengi gözleri kocaman açılmıştı.

Hunt'ın tam olarak ne yapabildiğini daha önce hiç görmemişti, birlikte çalıştıkları haftalarda böyle bir fırsatı olmamıştı. "Bu nasıl oluyor... Neden Başmelekler kadar güçlü olduğun halde onlardan biri değilsin?"

"Çünkü ben Umbra Mortis'im" dedi Hunt, sesi etraflarını saran buzlar kadar boyun eğmezdi. Celestina'ya bakarken kendini hiç olmadığı kadar Umbra Mortis gibi hissediyordu. Kalbine göndereceği tek şimşekle Celestina'nın kanlı bir yığına dönüşeceğini biliyordu.

Celestina gözlerini yere çevirerek dizlerinin üstüne çöktü. Bunu o da biliyordu.

Hunt'ın omzunun üzerinde saf ve kusursuz bir şimşek yükseldi, saldırmaya hazır bir engerek gibiydi. Hunt eşine baktı, Celestina'yı yakmak için onay bekliyordu.

Ama Bryce ona kederle bakıyordu. "Değilsin Hunt" dedi yumuşak ve sevecen bir sesle.

Hunt ne demek istediğini anlamadı. Şaşkın bir halde gözlerini kırıştırdı.

Bryce yanlarına yaklaştı, yürürken karlar ayaklarının altında eziliyordu. "Sen Umbra Mortis değilsin" dedi. "Aslında hiçbir zaman olmadın. Ve asla olmayacaksın."

Hunt şimşekle çevrili parmağını Celestina'ya doğru uzattı. "Onun ve onun gibilerin Midgard'dan silinmesi gerek."

"Olabilir" dedi Bryce usulca, ardından bir adım daha yaklaştı. Yıldız ışığı yavaşça söndü. "Ama bunu yapacak kişi sen değilsin."

Hunt'ın içi tiksintiyle doldu. Bryce'tan daha önce hiç nefret etmemişti ama şu anda, ondan şüphe ettiği için eşinden nefret ediyordu.

"Ölmeyi hak etmiyor Hunt."

"Ölmeyi hak ediyor" dedi Hunt sertçe. "Her birini hatırlıyorum.. Hermon Dağı'nda bize saldıran tüm melekleri, cezam kesilirken orada olan tüm senato üyelerini, Asterileri ve Başmelekleri hatırlıyorum. Hepsini hatırlıyorum, Celestina'nın da onlardan farkı yok. Sandriel'den aşağı kalır yanı yok. Micah'dan da."

"Olabilir" dedi Bryce yeniden, sesi hâlâ nazik ve sakinleştiriciydi. Hunt bundan da nefret ediyordu. "Kimse onu bağışlamıyor. Ama ölmeyi hak etmiyor. Elini onun kanına bulamanı istemiyorum."

"Güz Kralı söz konusuyken bu merhametin neredeydi? O zaman Ruhn'ı durdurmadın."

"Güz Kralı uzun, sefil hayatı boyunca başkalarına acı çektirmekten başka bir şey yapmadı. Merhamet bir yana saygımı bile hak etmedi. Ama Celestina hak ediyor."

"Neden?" Hunt eşine bakarken öfkesi biraz olsun yatışmıştı. "Neden?"

"Çünkü bir hata yaptın" dedi Naomi öne çıkarak, yüzü acıyla doluydu. "O zamandan beri de hatasını düzeltmeye çalışıyor. Isaiah ve ben buraya Celestina öyle emrettiği için onunla birlikte gelmedik. Ona yardım etmek için geldik."

Hunt, Bryce'ın ancak bir metre ilerisindeki Uçurum'u gösterdi. "Uçurum'u açmana engel olacak."

"Olmayacağım" dedi Celestina başını kaldırmadan. "Pes ediyorum."

"Bırak onu Hunt" dedi Bryce.

"Morven da boyun eğmişti ama onu öldürdün" dedi Hunt sertçe.

"Biliyorum" dedi Bryce. "Ve bununla yaşayacağım. Aynı yükü senin de taşımanı istemiyorum. Hunt... Yeterince düşmanımız var. Bırak onu."

"Solas üzerine yemin ederim ki" dedi Celestina, bu bir meleğin edebileceği en büyük yemindi. "Elimden geldiğince size yardım edeceğim."

"Bir Başmelek'in sözüne güvenecek değilim."

"Eh, bu Başmelek'e ihtiyacımız olacak" dedi Bryce. Hunt ona tekrar baktığında öfkesi biraz daha azaldı.

"Ne?"

Bryce, Harpy'nin cesedine baktı. Hunt'ın Celestina'nın gücüyle çakışan şimşeginin etkisiyle ceset yarı yarıya erimişti. Etrafındaki

taşlar yamulmuştu, şimşeğin gücü taşları değiştirmişti. Bryce yanına gelip onun elini tuttu.

Şimşeği Bryce'ın elini sardı ama Hunt canını yakmasına izin vermedi. Ona asla zarar veremezdi.

Bryce, "Benimle olduğunu söylemiştin... Her şeyinle" diye mırıldandı Hunt'a. Bakışlarını sadece ona odaklamıştı. "Geçmiş geride bırak. Geleceğe odaklan. Dünyayı kurtarmamız gerek ve bunu yapmak için eşime ihtiyacım var. Başka kimseye değil. Cehennem'in oğullarından birine, Umbra Mortis'e, hatta Hunt Kahrolası Athalar'a bile değil. Eşime ihtiyacım var. Sadece Hunt'a."

Hunt bunu gözlerinde görebiliyordu. Geçmişte ne olduğunu, eskiden kim olduğunu ve neler yaptığının Bryce için gerçekten bir önemi yoktu. Cehennem'de yaratılmış olmasının bir önemi yoktu. Bryce geçen ilkbahar, o fotoğraflarda derinlerde bir yerde kim olduğunu yakalamıştı. Dünyaya getirdiği kişiyi. Sevdiği kişiyi.

Sadece Hunt'ı.

Hunt pes etti. Şimşeğini, damarlarında şarkı söyleyen ölümü geri çekti. Apollion ve Thanatos'un sırttan yüzlerini bir kenara bıraktı. Karşısında duran Başmelek'e ve gelmiş geçmiş tüm Başmeleklerle duyduğu öfkeyi serbest bıraktı.

Sadece Hunt'tı. Bunu sevmişti.

Şimşeği söndü, ardından cızırdayarak tamamen yok oldu. Bryce'a bakıp hem Midgard'daki hem de herhangi bir galaksideki tek kişi oymuş gibi, "Seni seviyorum Sadece Bryce" dedi.

Bryce gülerek onu yanağından hafifçe öptü. "Şimdi artık Celestina'yı öldürmeyi planlamıyorsan..." Bryce yine ceketinin içindeki Maske'yi çıkardı. "Bir ordu kuracağız."

"Ne ordusu?" diye fısıldadı Isaiah.

Bryce, Maske'yi sunball topuymuş gibi havaya atıp tutarak, "Düşmüşler'i toplayacağız" dedi.

Hunt'ın dizlerinin bağı çözüldü. "Asterilerle savaşmak için Maske'yi kullanacağımızı söylemiştin."

Bryce, "Kullanıyoruz zaten" dedi Maske'yi bir kez daha atıp tutarak. "Nasıl kullanacağımıza dair detayları sormadıysan ben ne yapabilirim?"

Hayır, gerçekten sormamıştı. Bryce'ın Maske'yi takarak Asterileri öldürmek için bir tür güce erişeceğini sanmıştı.

Hunt başını iki yana salladı. "Sen aklını kaçırmışsın."

Bryce bunu duyduğunda Maske'yi atıp tutmayı bıraktı, konuşurken sesi yumuşadı. "Asterileri oyalayacak bir şeye ihtiyacımız var. Cehennem yetmez. Ama ölümlerden bir ordu, Düşmüşler'den bir ordu oldukça işe yarar. Yeniden ölmesi gerekmeyen bir ordu. Onlara Isaiah ve Naomi liderlik edecek."

"Ruhn ve Lidia'yı onları bulmaya bu yüzden gönderdin" dedi Hunt sessizce, şoku atlatmaya çalışıyordu.

Isaiah şaşkın bir halde Hunt'a baktı ama Bryce açıkladı. "Evet. Onlara ulaşabilirsek ve Maske'yi Nesta'dan alabilirsek... işe yarayabilir diye düşündüm."

"Ama onları nasıl dirilteceksin?" diye sordu Hunt. Bryce daha önce Nesta'nın bir canavarın kemiklerini kullandığını söylemişti. "Cesetleri çoktan çürüdü..."

"Asteriler kanatlarını saklamış" dedi Bryce tiksinti dolu bir sesle. "Kanatlarınızı ganimet gibi saklamışlar. Ama Yelken Açma yapılmadığı için ruhlarının bir kısmı hâlâ kanatlarındadır diye düşünüyorum."

Hunt donmuş yüzünü ovuşturdu. "Ne yani... sadece etrafta uçuşan bir grup kanat mı olacak?"

Bryce ona ters ters baktı. "Hayır. Aslında evet... ama onları ruhlarının olmasını istediğimiz yere götüreceğiz."

"Maske'nin ölü bedenleri diriltebildiğini söylemiştin, ruhlara yeni bedenler verebildiğini değil."

"Nesta'nın öyle yaptığını görmüştüm" dedi Bryce. "Ama Theia'nın yıldızı..."

Bryce ellerini göğsünün önünde birleştirerek parlak, güzel yıldızı ortaya çıkardı. Yıldız sisi aydınlatmaya, ayaklarının altınaki kırı ışılatmaya başladı.

"Vay canına" diye fısıldadı Naomi.

İlkbahardaki saldırı sırasında Bryce'in göğsünden çıkardığı şey şimdi avuçlarının arasında tuttuğu yıldızın sadece küçük bir parçasıydı.

"Yıldız" dedi Bryce, yüzü yıldız ışığında parlıyordu. "Bir şekilde Maske'yi tanıyor. Onu taktığım zaman iki güç arasındaki çekimi hissettim. Belki Theia'nın yıldızıyla ilgili bir şeydir. Bence Maske'ye hükmederek... farklı şeyler yaptırabilir."

"Şimdi deneyin sırası değil" dedi Hunt.

"Biliyorum. Ama bence tek gereken cesetten bir parça, o zaman onları yeniden Yaratabilirim. Onlara gerçek hayat veremem ama ruhlarımı yeni bir form vererek geri getirebilirim. Asterilerin, Harpy'ye yaptığının tam tersini yapabilirim."

"Demek bu Maske gerçekten ölüleri diriltebiliyor" dedi Naomi boğuk bir sesle.

Bryce başını salladı. "Düşmüşler'e yeni ve nefes alan bedenler verilemez ama evet... bize yardım edebilirler."

Isaiah endişeyle Hunt'a bir bakış atarak, "Öyleyse ne tür bedenleri olacak?" diye sordu.

"Asterilerin çoktan bizim için yaptığı bedenler" dedi Bryce sesini biraz alçaltarak. "Büyük ve teknolojinin mükemmel karışımı olan bedenler."

"Yeni mekanik zırhlar" dedi Hunt. "Asterilerin Hermon Dağı'na konuşturduğu zırhlar."

Bryce yavaşça başını salladı. "Sanırım Rigelus o zırhları oraya sizinle alay etmek için yerleştirdi ama zırhlar yakında o lanet olası yüzünü havaya uçuracak. Lidia zırhların pilota gereksinim duymadığını söyledi, yani fiziksel bir müdahaleden korkmamıza gerek yok. Düşmüşler'in ruhu mekanik zırhlarla birleşip Naomi ve Isaiah'nın komutası altında onlara pilotluk ederken Dec bilgisayar sistemlerine girip Asterilerin erişimini engelleyebilir."

Ama önerdiği şeyi yapmak için...

"Yapamayız" dedi Hunt kanatları aşağı sarkarken. "Onlardan bizim için bir kez daha ölmelerini isteyemem. Zaten ölü olsalar bile. Düşmüşler çok fazla fedakârlıkta bulundu."

Bryce, Hunt'ın yanına gelerek elini tuttu. "O zırhları Düşmüşler'in kullanması gerekiyor, yoksa Asteriler onları bize karşı kullanacak. Asterileri ve güçlerini tamamen kontrol altına almamız gerekiyor."

Hunt'ın içi burkuldu. "Bryce."

"Geri dönüp o zırhları idare etme kararını kendileri verecekler. Onları dirilttiğimde seçme hakkı sunacağım. Ayrıca her anında seninle olacağım." Başıyla Isaiah ve Naomi'yi işaret etti. "Düşmüşler'i onlar komuta edecek. Artık bu yükü taşımana gerek yok. Senin benim yanımda olman gerekiyor... Asterilerin sarayında."

Hunt gözlerini kapatıp Bryce'in kokusunu içine çekti. Celestina afallamış olmalıydı ama diz çöktüğü yerden kalkmadı.

Hunt'ın Sandriel'e haddini bildirdiği gün olduğu gibi, Isaiah ariden önünde diz çöktü. Naomi de ona katılarak dizlerinin üstüne çöktü.

"Ben bir Başmelek değilim" dedi Hunt. "Ayrıca ikinize liderlik etmeyi kabul etmedim. Bu yüzden ayağa kalkın."

"Belki de Başmelekler devri kapanmıştır" dedi Celestina.

"Buna sevinmiş gibisin."

"Kapanırsa sevinirdim" dedi Celestina ayağa kalkarak. "Daha önce de söyledim: Shaha benım dostumdı. O zaman onunla birlikte savaşmaya cesaret edememiş olabilirim..." Celestina çenesini yukarı kaldırdı. "Ama şimdi cesaretim var."

Hunt söylediklerini umursamadı. "Peki tüm bunlar olurken sen ne yapacaksın?"

Bryce, Celestina'dan önce cevap verdi. "Ephraim'in kalesine gidecek." Hunt'ın ve Celestina'nın şaşkın bakışlarını görünce açıkladı. "Sonsuz Şehir'e en yakın Başmelek Ephraim. Onu oyalamamız gerek. Ephraim savaşa katılırsa işler çok karışır."

Celestina ağır ağır başını salladı. "Onu başkentten uzak tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Nasıl?" diye sordu Hunt. "Onu bağlayacak mısınız?"

"Buna bir son vermek için ne gerekiyorsa onu yapacağım" dedi Celestina çenesini kaldırarak.

Hunt, Uçurum'u işaret etti. "Uçurum'u *Cehennem*'e açacağız. Az önce buna pek istekli görünüyordun."

Celestina bir Hunt'a bir Bryce'a baktı. "Bu uğruna çabaladığım her şeyle çelişiyor ama... öyle görünüyor ki ikinizin yaptığı her şey Midgard'daki masumların iyiliği içindi. Savunmasız insanları tehlikeye atacak olsaydı Uçurum'u açmazdınız diye düşünüyorum."

"Öyle mi?" dedi Hunt sertçe. "Peki Asphodel Çayırları havaya uçurulurken neredeydin?"

Bryce'ın bakışları sertleşti. Celestina'nın gözlerinden gerçek bir keder okunuyordu.

"Bu bardağı taşıran son damla oldu Hunt" dedi Isaiah. "Biz – Celestina– Asterilerin emirlerine bu yüzden karşı geldik. Bize hiçbir şey söylemediler. Gemileri Istros'a konuşlandırdılar, bunun bizi korumak için yapıldığını söylediler. Gemilerin o mesafeden hava saldırısında bulunabildiğini bile bilmiyordum."

Naomi'nin kirpiklerinde beliren yaşlar huzluca buza dönüştü. "Son derece korkakça, affedilmez bir saldırıydı" dedi Naomi. "Bunu kabul edemeyiz. Hiçbirimiz. Celestina da, 33. Lejyon da bunu kabul edemez."

Hunt tekrar Bryce'a baktı. Eşi acı ve kararlılık dolu gözlerle ona bakıyordu. Haklıydı. Yeterince düşmanları vardı. Bedel ödemesi gereken düşmanlar.

Başmelek'in ağzından çıkanların tek kelimesine bile inanmamış olabilirdi ama Isaiah ve Naomi'nin Celestina'ya inanmasının bir sebebi olmalıydı. Başmeleklerin elinden Hunt kadar çekmiş olan Isaiah buradaydı, arkadaşlarına ihanet ettiğini bildiği halde Celestina'ya yardım ediyordu. O omurgasız bir pislik değildi... iyi, zeki ve cesur biriydi.

Şimdi de buradaydı.

"Tamam" dedi Hunt. "Hadi *Cehennem*'in kapısını çalalım."

* * *

Hunt'ın Bryce'a aktaracak kadar şimşegi kalmıştı. Şimşek, Bryce'ın içinden geçip Kapı'ya... Kuzey Uçurumu'nun merkezine doğru fırladı.

Bryce'ın gücü, saf yıldız ışığıyla parlayarak kapının konumunu bir kez daha değiştirdi.

Celestina, Isaiah ve Naomi bir adım geride duruyor, güçle ısıldayarak kendilerini en kötüsüne hazırlıyorlardı.

Kemerli kapıya yoğun bir karanlık yayıldı, karanlığı bozan tek şey parlayan bir çift mavi gözdü.

Kapıda Prens Aidas duruyordu. Üstünde aşırı düzgün görünen siyah giysileri vardı, sarı saçlarının tek bir teli bile dağılmamıştı. Karla kaplı araziye, kısa bir gündüzün ardından batmak üzere olan güneşi gözden geçirdi.

Uçurum Prensi, Kuzey Uçurumu'ndan içeri girerken Bryce kollarını iki yana açtı. "Midgard'a tekrar hoş geldin" dedi. "Umarım burada hoş vakit geçirirsin."

“Demek köpekçik bağırsaklarındaki kurtları dökmelerini sağlayacak bir ilacı bir grup kurda götürdü ve eve Lider olarak döndü” dedi Jesiba parmaklarıyla masaya vurarak.

Ithan iğnelemeyi duymazdan geldi. “Beni Yeraltı Kralı’yla görüştürmen gerek.” İn’in koğuşlarında duş almış, dikkat çekmeyen Destek üniformalarından giymişti. Ardından Perry’yi ve diğerlerini hızlıca kontrol edip Alev ve Gölge Hanesi’ne koşmuştu. O Lider’di ve bunun getirdiği yükümlülükler vardı ama...

“Neden?”

“Abimi görmem gerek. Ölülerle uğraştığım son iki seferin nasıl felaketle sonuçlandığını düşünürsek... bu kez hata yapmak istemiyorum. Yeraltı Kralı’nın yardımına ihtiyacım var.” Ithan ofisi arşınlamaya başladı.

“Tekrar soruyorum. Neden?”

Ithan doğruca Jesiba’ya baktı. “Çünkü Connor bana ulaşmaya çalışıyor.” Kemik Mahallesi’nden gelen ulumayı duyduğunda kim olduğunu anlamıştı. Onu kimin çağırdığını anlamıştı.

Ithan üstünü değiştirirken Hypaxia da panzehiri İn’de isteyenlere dağıtmıştı. Elbette ilk isteyen Perry’ydi. Ithan, İn’den ayrılmadan önce Perry’yi görmeye gittiğinde karşısında duran kişi artık bir Omega değildi.

İN’de onun ne olduğunu öğrenecek kadar durmamıştı... Perry ve diğerlerinin uzun zamandır kurtların soyunda gömülü olan hangi güçlere kavuştuklarını bilmiyordu. Bilginin dışarıya sızmasını emretmişti, kurtlar da bunu kabul etmişti.

Ona itaat etmişlerdi.

Ithan, "Sen haklıydın" dedi Jesiba'ya. "Bir plana ihtiyacım olduğu konusunda. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok."

"İki adım ileriye düşünme konusunda Quinlan'dan biraz ders alabilirsin."

Ithan ona ters ters baktı. "Avallen'den haber var mı?"

"Bryce iki saat önce aradı. Her zamanki gibi benden bir iyilik istedi. Senin bir şey bulup bulamadığını sordu." Büyücü sırıttı. "Hypaxia'nın başardığı şeyi söylediğimde panzehiri ona götürmesini istedi."

"Ne zaman... nereye?"

Jesiba tekrar sırıttı. "Sonsuz Şehir'e. Yarın. Sanırım Quinlan birilerinin onunla uğraşmasından bıkmış. Yanında birkaç kurt getirmeni de söyledi, tabii senin arkanda duracak kurtların varsa."

Ithan, Jesiba'ya bakakaldı. Sadece Lider olmak değil, Lider gibi davranmak... "Savaş olacak mıymış?"

"Bilmiyorum." Jesiba ciddi bakışlarını Ithan'a dikti. "Ama yerinde olsam yavru kurtları ve savunmasız olanları güvenli bir yerde saklardım. İn'de değil, Lunathion'da değil. Onları vahşi ormanın derinliklerine yerleştirdim. Gizledim. Sonra en iyi savaşçılarla birlikte Sonsuz Şehir'e giderdim."

"İn'de pek fazla kurt yok... çoğu gitti."

"Öyleyse bulabildiklerini al. Hiç yoktan iyidir."

Ithan bir adım attı, sonra bir adım daha. "Belki de Sigrid'i tankta bırakmalıydım. Azril olmaktan iyidir." Sigrid'in başına gelenler için kendinden başka suçlayabileceği kimse yoktu. Ithan alnını ovuşturdu. "Bak, abimi görmem gerekiyor. Son bir kez."

"Bu imkânsız."

Ithan dişlerini gösterdi. "Yeraltı Kralı'na sorabileceğini biliyorum." Jesiba'nın cevabını beklemeden sordu. "İkinci ışık nedir biliyor musun? Ruhumuzun Yeraltı Kralı ve Asteriler için besin olduğunu?"

"Evet."

Ithan başını iki yana salladı. "Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

"Elbette ediyor. On beş bin yıldır rahatsız ediyor. Ama bu Asterilerin çok başlı canavarının sadece bir parçası."

Ithan yüzünü ovuşturdu. "Bana yardım edecek misin, yoksa etmeyecek misin?" Bulabildiği her yardıma ihtiyacı vardı. O bir lider değildi. Sigrid'in başına getirdiği felaket düşünülürse kimse adına kararlar vermeye uygun değildi. Fendyr vârisini kurtarmaya çalışmış ve her şeyi mahvetmişti. Hatası tek bir kişinin hayatına mal olmuştu. Ama şimdi tüm Valbara kurtları onun sorumluluğundaydı.

İçindeki ezici paniği ve korkuyu bastırdı.

Jesiba bir müddet konuşmadı. Ardından, "Neler yapabileceği-me bir bakayım köpekçik" dedi sessizce. Dudakları yukarı kıvrıldı. "Hypaxia'yı da yanına al."

* * *

Bryce nöbetçi kulübesine girdiği gibi telefonu çaldı. Yaptığı dehşet verici şeyin önemini tam olarak anlayabilmek için bir saniyeye -bir saniyecik yalnız kalmaya- ihtiyacı vardı.

Annesiyle babasını Feylerin dünyasına fırlatmıştı.

Bryce ne yaptığı ve nerede olduğu fark etmeksizin, Ember Quinlan ve Randall Silago'nun Nidaros'ta olduğunu... Ember ve Randall'ın *var olduğunu* ve onun için savaşmak üzere hep orada olacaklarını düşünerek teselli bulmuştu. Aslında annesi daha çok onunla savaşmak üzere oradaydı. Ancak bunu bilmek de bir teselliydi.

Ama şimdi yoklardı... gitmişlerdi. Hayatta olsalar da evrenin diğer tarafındalardı.

Avallen'de kalıp diğerleriyle birlikte güvende olabilirlerdi. Cooper'la birlikte... ama Bryce'ın onlara ihtiyacı vardı. Nesta'yla pazarlık etmek için onlara ihtiyacı vardı ama aynı zamanda annesiyle babasının Asterilerin asla ulaşamayacağı bir yerde olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı.

Bunun bencilce olduğunu biliyordu. Korkakça. Ama yaptığından pişmanlık duymuyordu.

Yine de tüm bunları düşünmek için biraz yalnız kalmak istiyordu. Nöbetçi kulübesine de bu yüzden gelmişti.

Ta ki telefonu çalana kadar.

Duvarın diğer tarafındayken kapsama alanı dışında kalmıştı, yani bunun Urd'un zamanlamasından mı, yoksa durmadan ona ulaşmaya çalışan kardeşinden mi kaynaklandığını bilmiyordu. İlk çalışta telefonu açtı.

"Ruhn?"

"Buraya dönmen gerek."

"Ne oldu?"

Ruhn'un sesi panik doluydu. "Pollux, Avallen sislerinin sınırında insanları indirirken *Derinlik Bombacısı*'nı yakalamış. Bir sürü mer'i katletmiş ve... nasıl bilmiyorum ama Lidia'nın oğullarından haberi varmış. Onları kaçırıp saraya götürmüş."

Bryce neredeyse telefonu elinden düşürüyordu. Hunt dışarıda, karanlığın ve karların içinde bir gölge gibi görünüyordu. Arkadaşları da eşinin etrafına dizilmiş birer gölgeydi.

"Sanırım Asteriler bizi tuzağa nasıl çekeceğini bulmuş" dedi Bryce sessizce.

"*Derinlik Bombacısı* bize bir ulaşım kapsülü gönderdi... birazdan Flynn ve Dec'le birlikte ona binip Sonsuz Şehir'e gideceğiz" dedi Ruhn boğuk bir sesle. "Ama o çocukları zindana attılarsa..."

Bryce'ın midesi altüst oldu. "Tamam" diye fısıldadı. "Evet, elbette. Tamam. Hemen helikoptere biniyoruz."

Ruhn nefes almaya çalıştı. "Sen... orada yapman gerekeni yaptın mı?"

Bryce, "Evet" dedikten sonra uluyan rüzgâra ve acımasız soğuğa adım attı. Hunt ve Aidas kafa kafaya vermiş plan yapıyordu. Isaiah ve Naomi onlarla birkaç adım uzaktan konuşuyordu, karşılıklı bir Cehennem Prensi'nin olmasından huzursuzluk duydukları için uzak durmak istiyor gibilerdi. Celestina az önce Ephraim'in Ravilis'teki kalesine gitmek üzere havalanmıştı, beyaz kanatları kardan yansıyan ışıktaki göz kamaştırarak kadar parlaktı. Gitmeden

önce Ephraim'i oyalacağına bir kez daha söz vermiş, Hunt'ı son bir kez selamlamıştı. Hunt selamına karşılık vermemişti.

Hunt'ın ve diğerlerinin arkasında, karanlığın içinde Cehennem orduları ilerliyordu. Duvardan hâlâ açık olan Uçurum'a kadar yirmi dört buçuk millik bir alanı kaplıyorlardı.

Şeytani yaratıklar... özellikle de sonbaharda Hilal Şehir'e saldırıran şu finolar. Bryce boynunda Archesia tılsımı taşıdığına hiç bu kadar sevinmemişti, gerçi canları bir şeyler atıştırmak isterse tılsımın bu kadar şeytanı uzak tutabileceğinden pek emin değildi.

Hunt'ın gergin omuzlarını görünce ordunun onu da huzursuz ettiğini anladı. Piyade erlerine benzeyen deri kanatlı, boynuzlu insansılar vardı. Dört ayak üzerinde giden beyaz kemikli sürüngenler... savaş tazıları. Yeşilimsi bir balçıkla parlayan iğne gibi dişlerle dolu kocaman ağızlarıyla iskeletler. Daha niceleri vardı... Çok çeşitliydi: sürünen ve uçan yaratıklar, görmeyen bulanık gözlerle Midgard'ı inceleyen ve kan arzusuyla dolup taşan canavarlar.

Hunt bitmek bilmeyen sıralar halinde içeri dolan bu korkunç yaratıklar hakkında hiç yorum yapmamıştı. Ömrünü şimdi onlarla birlikte savaşan bu yaratıkları avlayarak geçirmişti, Cehennem'in askerlerinden kaçtığını biliyordu? Kaçtığını birkaç ay önce Hilal Şehir'e girip zevkle acı ve ölüm saçmıştı?

Ama bu kez prensler sözünü tuttuğu için hiçbiri taşkınlık yapmıyordu. Askerlere gelince, Bryce zırhlarının altındaki yüzlerine çok dikkatli bakmamıştı. Sıralardan fırlayan sivri kanatlara, mızrakları tutan pençe şeklinde ellere de. Ama konuşmuyorlar ya da hırlamıyorlardı. Dondurucu soğukta her adımda miğferlerinin siperinden buharlar çıkıyordu. Her adımda Midgard'ın derinliklerine doğru ilerliyorlardı.

Cehennem tüm gücüyle saldırmaya hazırdı.

Bryce doğru kararı verdiğine inanmak zorundaydı.

Bryce, "Lidia'ya geldiğimizi söyle" dedi Ruhn'a, telefonu hâlâ kapatmamıştı. Askerlerin ayakları, toynakları ve pençeleri karla kaplı toprağı titretiyordu. "Yalnız gelmediğimizi de söyle."

Ithan, "Çok tanıdık geliyor" diye mırıldandı Hypaxia'ya. Kara Rıhtım'daydılar, ellerinde birer Ölüm Mührü vardı. "Sen, ben, Yeraltı Kralı..."

"Sevgili dostumuz" dedi eski cadı kraliçe alaycı bir sesle. Kemik Mahallesi'nden yükselen sisler nehrin karşısında geçilmez bir duvar oluşturunuyordu. Hypaxia nehri gösterdi. "Başlayalım mı?"

Ithan başını salladıktan sonra Ölüm Mühürlerini nehre attılar. Mühürler yumuşak bir ses çıkararak suya düştü, oluşturdıkları dalgalar tek bir yöne doğru yayıldı... güneye. Kemik Mahallesi'ne doğru. Ardından sisin içinde kayboldular.

Aralarına sızan sessizliğin içinde Ithan cesaretini toplayıp sordu. "Jesiba, Vali'yle senin... birlikte olduğunuzu söyledi. Ne zamandır?"

Hypaxia acıyla yüzünü buruşturdu. "Bir süre birlikte olduk. Ama artık değiliz."

"Celestina, Ephraim'le birlikteyken bile mi?"

"Celestina'nın Ephraim'le evliliği politik bir sözleşmeden ibaretti. Bizim yaşadığımız ise..." Başını iki yana salladı, ay ışığı siyah buklelerine gümüş yansımalar düşürüyordu. "Eminim Jesiba safın teki olduğumu söylemiştir."

"Olabilir" diye geçiştirdi Ithan.

Hypaxia attığı Ölüm Mührünün suda kaybolduğu yere baktı. "Herkes söylemişti. Başmeleklerle güven olmayacağını herkes söylemişti. Gizli eğitim kamplarında beyinlerinin yıkandığını, Asterilerin kuklası haline getirildiklerinden bahsetmişlerdi. Ama

Celestina uzun zaman Nena'da kaldığı için Asterilerin etkisinden kurtulmuştur sandım." Hypaxia dudaklarını ısırarak ekledi. "Anlaşılan o donmuş topraklardan kurtulmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırmış."

"Hepimizin... yanlış kararlar verdiği oldu." Ithan iç çekti. "Tanrılar, çok aptalca konuştum."

Hypaxia sessizce güldü. "Yine de teşekkür ederim." Birden durgunlaştı. "Ama ne yaptığını öğrendiğim zaman, şey... Annemi son zamanlarda çok özleyorum, özellikle de Celestina'yla olanlardan sonra." Karşıdaki sisleri işaret etti. "Yani abisini neden görmek istediğini anlıyorum."

"Annen için üzgünüm" dedi Ithan.

"Herkes ölümünü kabullenmem gerektiğini söylüyor ama..." Omuzları aşağıya çöktü. "Kalbimde annemden kalan boşluğu hissetmediğim bir gün olacak mı bilmiyorum."

"Evet" dedi Ithan sessizce. "O duyguyu iyi bilirim." Boğazını temizledi. "Peki anneni... nekromansi gücünle diriltemez misin?"

"Hayır" dedi Hypaxia üzgün bir sesle. "Annem ruhunun Yeraltı Kralı'nın pençesine düşmemesi için gerekli adımları atmıştı. Hem bunu başarsam bile annem gücümü bu kadar bencilce bir şeye harcadığım için bana kızardı."

"Ama o senin annen."

"Aynı zamanda da kraliçem." Hypaxia çenesini yukarı kaldırdı. "Tacımı bırakıp cadılardan kaçtığımı öğrense utanç duyardı. O yüzden... hayır. Onu görmek istemiyorum. Böyle bir şansım olsaydı bile onunla yüzleşemezdim."

"Ama hâlâ bir cadıydın, değil mi? Yani, evet... şu anda Alev ve Gölge Hanesi'ndesin ama yine de bir cadıydın." Jesiba bu unvanı reddetmiş olabilirdi ama bu onun tercihiydi.

"Hâlâ cadıyım" dedi Hypaxia yumruklarını sıkarak. "Bunu benden asla alamazlar."

Ithan ayaklarının altındaki siyah tahtalara göz gezdirdi. Lider için Yelken Açma töreni düzenlemek zorundaydı. Herhalde Sabine için de.

Buna gerek var mıydı? Lider'in ruhu ölmüştü. Kemik Mahallesi'ne boş bir bedenden başka sunacak bir şey yoktu. Hem Lunathion halkı Lider'in kayığının devrildiğini görürse nedenini anlamayacaktı... buna izin veremezdi.

Ama herkesin Sabine'in kayığının nasıl rezilce devrildiğini görmesine seve seve izin verebilirdi. Ayrıca ruhunun Asteriler için gizemli bir ete dönüşme vakti gelene kadar Kemik Mahallesi'nde yaşamasına da memnuniyetle izin verirdi ama önce Yelken Açma törenini hak edip etmediğine karar vermesi gerekiyordu.

Tanrılar, keşke Bryce şimdi yanında olsaydı. Kesinlikle aklına güzel bir fikir gelirdi. *Onu küçük küçük doğrayıp çöp öğütücüsüne at.*

İthan sessizce güldü ve gökyüzündeki Luna'nın parlak yüzüne arkadaşının güvende olması için dua etti... yola çıkmış olması için de.

Sislerin arasından siyah bir kayık çıktı, rıhtımda bekleyen İthan ve Hypaxia'ya doğru gelmeye başladı. Tam da Jesiba'nın söz verdiği gibi.

İthan güçlükle yutkundu. "Taksi geldi."

* * *

İthan Valbara kurtlarının Lider'i olduğunu biliyordu ama kendini hiç öyle hissetmiyordu. Her şey gerçekten de bir şaka gibiydi. O sadece... sıradan biriydi. Elbette sandığından daha güçlüydü ama şimdi onun sorumluluğunda olan insanlar vardı. Kararlar almak zorundaydı.

Sunball kaptanıyken hiç değilse ona ne yapması gerektiğini söyleyen koçlar vardı. Şimdi hem koç hem de kaptandı.

Son zamanlarda ne kadar çuvalladığı, Sigrid'e yardım etmek isterken onu iyice felakete sürüklediği düşünülürse... Tanrılar, kendini gerçekten de hiç Lider gibi hissetmiyordu.

Ama Hypaxia'yla birlikte gri taştan yapılmış Urd tapınağında dayken, Yeraltı Kralı'nın karşısında dururken en azından sırtını dikleştirip omuzlarını geriye atarak Lider gibi görünmeye çalışıyordu.

Yeraltı Kralı yukarı kaldırdığı ellerinin arasında siyah metal bir kâse tutan devasa bir heykelin altındaki tahtta oturuyordu. Kâsenin üstündeki semboller heykelin parmaklarında, kollarında, vücudunda da devam ediyordu. Ithan bunun Urd'un heykeli olduğunu düşündü. Diğer tapınaklar tanrıçayı hiç tasvir etmemişti, kimse buna cesaret edememişti ve çoğu kişi kaderin herhangi bir biçimde tasvir edilmesinin imkânsız olduğunu düşünüyordu. Ama belli ki yaşayanların aksine ölüler onu görebiliyordu. Kâseden tenine uzanan o semboller... birer dövme benzeyordu.

Semboller nedense çok tanıdık geliyordu. Hypaxia'yla birlikte başlarını eğerek Yeraltı Kralı'nı selamladıkları sırada Ithan'ın bunu düşünmeye vakit yoktu.

"Görüşmeyi kabul ettiğiniz teşekkür ederim" dedi Ithan sakın olmaya çalışarak. Yeraltı Kralı'nın, Sonbahar Ekinoksu'nda peşlerine taktığı tazılar sisli gölgelerin içinde gizleniyor olmasın diye dua ediyordu.

En azından ortada Azriller yoktu. Her nereye gittiyse Sigrid'den de hiçbir iz yoktu. İlgilenmesi gereken bir sorun daha... ama bunu başka güne bırakacaktı. Tabii bir gün daha yaşamayı başarabilirse.

Yeraltı Kralı kemikli ve buruşmuş parmaklarını tahtının taş kolçaklarına vuruyordu. "Lider" dedi Ithan'a. "İlk resmi görüşme-ni benimle yapmandan onur duydum. Yine de sanırım protokol gereği önce Vali'yle görüşmen gerekirdi." Yeraltı Kralı imalı imalı Hypaxia'ya baktı. "Tabii eşlikçiniz yüzünden bu görüşme... rahat-sız edici olmayacaksa."

Hypaxia'nın gözleri parladı ama eski kraliçe sesini çıkarmadı.

Buraya bir amaçla gelmişlerdi. Ithan tam olarak bu yüzden Yeraltı Kralı'nın alaycı sözlerini hiç umursamadı. "Bakın... Majesteleri." Yeraltı Kralı sararmış dişlerini göstererek gülümsedi. Ithan ürpermemek için kendini zor tuttu. "Jesiba Roga talebimizi dinlemeyi kabul ettiğinizi söyledi. Abisi Connor Holstrom'la konuşmak istiyorum."

Yeraltı Kralı, Hypaxia'ya baktı. "Sana yerine getirmen gereken görevler vermemiş miydim?"

"Vampirlerle kan torbası dağıtmak benim için zaman kaybından başka bir şey değil" dedi Hypaxia otoriter bir sesle.

"Sana Azrilleri bekleme görevini vereyim mi?" Yeraltı Kralı zalimce gülümsedi. "Biraz tadına bakmak hoşlarına giderdi kızım."

"Sadece abimle beş dakika görüşmek istiyorum" diye araya girdi Ithan.

"Ne için?" Yeraltı Kralı öne eğildi.

"Ona söylemem gereken bazı şeyler var."

"Nihayet vedalaşmaya mı karar verdin?" dedi Yeraltı Kralı alaycı bir sesle.

"Evet" dedi Ithan sertçe.

Yeraltı Kralı başını yana eğdi. "Onu nelerin beklediği konusunda abisini uyarmayacağına söz veriyor musun?"

Ithan tapınağı ve çorak araziye işaret ederek, "Ne fark eder ki? Zaten burada kapana kısılmış durumda" dedi.

"Ölümler arasında bile olsa itaatsizlik istemiyorum" dedi Yeraltı Kralı. "Fazla huzursuzluk, istenmeyen sorulara yol açıp dikkat çekecektir." Asterileri kastettiği açıktı.

Ithan kollarını kavuşturdu. "Arkadaşlarımı Pippa Spetsos'a satarken pek öyle düşünmüyordun."

"Pippa Spetsos krallığının önemli ölçüde genişlemesine yardımcı oldu" dedi Yeraltı Kralı. "Azrillerimi memnun etmek ve beslemek için bu önemliydi."

Lider'in cesedini, Sigrid'in yaşlı kurdun ruhunu emişini kafasından atmaya çalıştı.

"Azriller neden Apollion'dan kaçıp sana katılmıştı?" diye sordu Hypaxia.

Yeraltı Kralı irkildi. "Burada onun adını anma."

"Affedersiniz" diye mırıldandı Hypaxia. Sesi hiç de üzgünmüş gibi çıkmıyordu.

Ama Yeraltı Kralı kendini topladı. "Azriller, Cehennem'de vampirlerden besleniyor ve onları yönetiyorlardı. Vampirler bu dünyaya kaçtığında Azriller de besin kaynaklarının peşinden gitti. Midgard'daki diğer varlıkların tam bir ziyafet oluşturduğunu gördüler. Bu yüzden vampirleri boş verip diğer varlıklarla gönüllerrince beslenmeye başladılar."

Ithan bu kez kendini ürpermekten alıkoyamadı. Cehennem'in nasıl bir yer olduğunu hayal dahi edemiyordu, Azriller ve vampirler ortalarda dolandığına göre...

"Ama sen Cehennem'den gelmedin" dedi Hypaxia.

"Hayır." Yeraltı Kralı bulanık gözlerini Ithan'a dikti. "Ben Boşluk'tan doğdum ama halkım..." Ithan'a zalimce gülümsedi. "Halkım atalarına yabancı değil kurt. Ataların deli gibi Midgard'a akın ederken ben de aradan sızdım. Burası ihtiyaçlarıma hapsoldüğüm mağara ve çukurlardan çok daha uygun."

Ithan afalladı. "Şekil değiştirenlerin dünyasından mı geldin yani?"

"O zamanlar size şekil değiştiren denmiyordu oğlum."

"Peki ne..."

"O da" dedi Yeraltı Kralı üstlerinde yükselen Urd heykelini göstererek. "Tanrıça değil, dünyaları yöneten bir güçtü. Yaradılışın lisanıyla dolup taşan bir yaşam kazanı. Burada gerçek adını çarpıtarak ona Urd diyorlar. Biz ona Wyrđ derdik."

"Çok hoş" dedi Hypaxia. "Ama arkadaşımın ricası..."

"Git abisinle konuş oğlum" dedi Yeraltı Kralı neredeyse hüzünlü bir sesle. Sanki eski dünyasından bahsetmek onu yormuştu. "Yedi dakikan var."

Ithan'ın ağzı kurudu. "Ama nerede..."

Yeraltı Kralı arkalarındaki kapıyı işaret etti. "Orada."

Ithan arkasını döndü. Tapınağın kapısında Connor duruyor, hayatında hiç olmadığı kadar canlı görünüyordu.

Ithan tapınağın basamaklarında abisinin yanına otururken gülse mi, yoksa ağlasa mı bilemiyordu. Hypaxia içeride kalmıştı, Yeraltı Kralı'yla usulca bir şeyler konuşuyordu.

Connor onu son kez gördüğü gün olduğu gibi görünüyordu, Ithan'ın sunball maçındaki tribünde tezahürat yaptığı haliyle oradaydı... tabii vücudunun etrafındaki mavimsi ışık hariç. Bu bir hayalet olduğunun kanıtıydı.

Ithan bunun ne anlama geldiğini acı bir şekilde öğrendi, abisine sarılmak istedi ama kolları Connor'ın içinden geçti.

Yedi dakika. Şimdi daha da az zamanı kalmıştı.

"Sana söylemek istediğim çok şey var" dedi Ithan.

Connor ağzını açtı ama sesi çıkmadı.

Ithan gözlerini kırptırdı. "Sen... konuşamıyor musun?"

Connor başını iki yana salladı.

"Hiç mi? Yoksa... şu anda mı?"

Connor ağzını hiç der gibi oynattı.

"Ama Danika, Bryce'la konuşmuştu..."

Connor *Burada* der gibi göğsüne vurdu.

Ithan yüzünü ovuşturdu. "Yeraltı Kralı konuşamadığını biliyor-du, buna rağmen..."

Connor elini omzuna koyduğunda Ithan'ın görüş alanını mavi bir ışık kapladı. Elinin hiçbir ağırlığı yoktu. Ama acıma ve endişe dolu bakışları...

"O gün yanında olmadığım için özür dilerim" dedi Ithan sesi titreyerek.

Connor yavaşça başını iki yana salladı.

"Yanında olmalıydım."

Connor parmağını dudaklarına götürdü. *Tek kelime daha etme.*

Boğazındaki yumruyu gidermek için yutkundu. "Seni özlemediğim tek bir gün yok. Keşke yarımda olsaydın. Ben... kahretsin, burnuma kadar boka battım. Şu anda abisine gerçekten ihtiyacım var."

Connor başını yana eğdi. *Anlatsana.*

Ithan her şeyi anlattı. Geçen her saniyenin kıymetini bildiği için hepsini olabildiğince özetledi. Sigrid'den, Sabine'den ve Lider'den bahsetti. Artık Lider olduğunu söyledi. Paraziti ve panzehiri anlattı.

Sözünü bitirince telefonuna baktı. Sadece iki dakikası kalmıştı. Connor hafifçe gülümsüyordu.

"Ne gülüyorsun?" dedi Ithan.

Abisi elini kalbine koyup başını eğdi. Lider'e saygısını gösteriyordu.

Ithan ters ters baktı. "Hiç komik değil."

Connor başını kaldırıp iki yana salladı. Gözleri gururla doluydu.

Ithan'ın boğazı tıkanı. "Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum. Nasıl Lider olacağımı. Sigrid meselesini nasıl halledeceğimi... tabii halledebilirim. Zaten Athalar'dan aldığımız şimşek de bitti. Belki de Sigrid'e öncelik vermediğim için pisliğin tekiyim. Ama önce Bryce'a ve diğerlerine yardım etmem gerekiyor. Bu iş beni fazlasıyla aşıyor. Ayrıca... sana anlatamayacağım başka şeyler de var. Keşke anlatabilseydim ama..."

Connor arkaya, tapınağa ve içerideki Yeraltı Kralı'na doğru baktı.

Gerçekten yalnız olduklarından emin olunca elini Ithan'a uzattı. Avucunda küçük bir ışık belirdi. Connor onu ağzına götürüp yiyormuş gibi yaptı.

"Biliyor musun?" diye fısıldadı Ithan. "İkinci ışığı yani?"

Connor başını bir kez salladı.

Ithan sessizce güldü. "Şeytan Sürüsü'nün çözemeyeceği şey yoktur."

Ama Connor elini cebine soktu, ardından çıkardığı şeyi yere bıraktı.

Bir mermiydi.

Mermi de Ölüm Mührü gibi kokuşmuş metalden yapılmıştı. Sanki nehre atılan tüm o mühürlerden yaratılmıştı. Metalin sahip olduğu özellikler ölümlerin ona dokunmasına olanak sağlıyor olmalıydı.

"Hiçbir şey anlamadım" dedi Ithan. "Nedir bu?"

Connor elleriyle işaretler yaparak anlatmaya başladı ama o kadar hızlıydı ki Ithan hiçbir şey anlamıyordu.

Aniden taş sürünen cüppelerin hışırtısı duyuldu. Ithan siyah mermiyi hızlıca kaptıktan hemen sonra tapınağın sütunları arasında Yeraltı Kralı belirdi. "Vaktiniz doldu."

Abisi önce onun eline, sonra da yüzüne baktı. Bakışları söylemek istediği şeyi anlaması için yalvarıyor gibiydi.

"Bir dakika daha" dedi Ithan. "Lütfen."

"Sana zaten çoğu ölümlüye nasip olmayan bir lütufta bulundum. Şükretmen gerek."

"Şükretmek" diye soludu Ithan. Hypaxia, Yeraltı Kralı'nın yanına gelmişti. "Ne için? Abim *burada* olduğu için mi?" Sesi gri sütunlarda, çakıllarda, bomboş sislerde yankılandı.

Connor susmasını işaret etti ama Ithan onu görmezden geldi.

"Bunu kabul etmiyorum" dedi Ithan öfkeyle, parmak uçlarında tınaklar belirdi. "En iyisinin bu olduğunu..."

"Verdiğin sözü unutma köpekçik" dedi Yeraltı Kralı.

Ithan öfkeyle kabardı. "Sen başka bir dünyadan gelen ve bu dünyadan faydalanan ucube bir uzaylıdan başka nesen ki?"

Connor şimdi bakışlarını Ithan'a dikmişti. Gözleri kocamandı, susmasını ve sakın olmasını söyler gibi bakıyordu.

Ama parazit yok olduğu anda Ithan'ın içinde uyanan o şey kaybolmamıştı ve gözlerini karşısındaki yaratığa, kurtların dünyasından gelmiş olan *mahluka* dikmişti. İçindeki şey, Yeraltı Kralı'nın aslında ne olduğunu biliyordu.

Düşman, diye şarkı söylüyordu kanı. Tepelerin altındaki mağaralardan, yağmalanmış mezarlardan ve küf kokan karanlıklardan bahsediyordu. *Düşman*.

Ithan'ın hırıltısı sisleri yanıp tapınakta yankılandı. Parmak uçlarında buz parçaları belirdi. Connor bile şaşkınlıkla geri çekilmişti.

"Bu da ne?" diye sordu Yeraltı Kralı, o da tapınağın içine doğru birkaç adım geri çekildi. Ithan ellerine baktı. Her yeri buzla kaplıydı.

Düşman.

Sessiz ölümler, eziyetler... Buna daha fazla katlanmayacaktı.

"Diyarımdan defol" dedi Yeraltı Kralı. Ithan aniden kralın korkusunun kokusunu aldı. Şaşkınlığının ve kapıldığı dehşetin kokusunu. Sanki o da Ithan'ın o kadim düşmanı olduğunu anlamıştı.

Yeraltı Kralı bir adım daha çekildi, şimdi neredeyse tapınağın içindeydi. Sonra aniden buzun üstünde kaydı ve dengesini sağlamaya çalışırken uçuşan cüppesiyle kemikli parmağını havaya kaldırdı. Ithan tazılarını çağıracağından adı gibi emindi.

Ona bu şansı vermedi.

Yeraltı Kralı'nın buruşuk eli buzla kaplandı. Sonra kolu ve omzu...

"Hemen kes şunu!" diye bağırdı Yeraltı Kralı.

Ama buz vücuduna yayılmaya devam ediyordu. Ithan buza engel olmadı. Ne kadar gaddar bir katil olduğunu, abisi için, ailesi için, sevdiği kimse için bu saçmalığa katlanmayacağını Yeraltı Kralı'na göstermek istedi.

Artık Yelken Açma yoktu. Bir daha asla olmayacaktı.

Fendyr soyunu kendi başına yok etmişti. Neden Ölüm'ü de yok etmesindi ki?

Yeraltı Kralı bağırarak için ağzını açtı ama Ithan'ın buzları yüzünü ve bedenini kaplamıştı. Ithan buzun hapseden soğuşunu kalbinde hissedebiliyordu. Saniyeler içinde öldürebilen dondurucu rüzgârını duyabiliyordu.

Ithan buza boyun eğdi. Onu şimdi karşısındaki basamaklarda bir heykel gibi sıkışıp kalmış olan varlığın içine döktü.

Connor'ın dehşetle izlediğinin farkındaydı. Hypaxia'nun yüzüne bakmak için gözlerini Yeraltı Kralı'ndan ayırmaya cesaret edemiyordu.

Ithan şimdi o kadar soğuktu ki sıcaklığın ne olduğunu unutmuştu. Ateşi unutmuştu, güneşi ve...

Connor birden önüne geçti. Hırliyordu.

Ithan'ın dikkati dağıldı. Ama Connor'ın yüzünde düşündüğü gibi tiksinti ve dehşet değil, keder ve endişe vardı.

"İhtiyar gevezeyi susturmak için ilginç bir yol" dedi Jesiba Roga tapınağın içindeki gölgelerin arasından çıkarak.

Ithan hızla ona doğru döndü. Ama Jesiba ilerideki sütunun yanında gergin ve güçle uğuldayarak bekleyen Hypaxia'ya döndü. "Bitir şu işi."

Eski cadı kraliçe uğuldayan gücünü kullanmadı. Bunun yerine tapınağın girişindeki yanmayan maltızı eline aldı. Ardından kaya kadar sert bir yüzle siyah metali havaya savurdu.

Yeraltı Kralı infilak ederek parıldayan buz parçalarına dönüştü.

Ithan cınlayan sessizlikte bir zamanlar Yeraltı Kralı olan **buz** yığınınu baktı... ve hiçbir şey hissetmedi.

Yeraltı Kralı ölmüştü. Gitmişti.

Ithan onu öldürmüştü.

Jesiba, Hypaxia'ya döndü. "Anlaşılan yeni bir hane liderine ihtiyacımız var" dedi sakın bir sesle. Hypaxia ise gözlerini Yeraltı Kralı'na dikmişti, yaptığı şeyden dolayı afalladığı belliydi.

Yaptıkları şeyden.

Cadı kraliçe, Jesiba'yı duymazdan geldi. "Maltızı indirirken" dedi Ithan'a sessizce. "Darbeye biraz da kendi gücümden kattım."

Hypaxia kanayan elini ona uzattığında, Ithan kendisinin de kanlar içinde olduğunu fark etti. Sebebi etrafa saçılan jilet kadar keskin buz parçalarıydı. Ellerinden ve yüzünden kanlar akıyordu. Hypaxia da ondan daha iyi sayılmazdı.

Ithan kanlı eliyle cadı kraliçesinin elini tuttu. Hypaxia'nın eli ılık saçmaya başladığında ikisinin yaraları da kapandı. Hypaxia'nın yüzündeki kesikler hemen yok oldu, tenindeki karıncalanmaya bakılırsa Ithan'ınkiler de ortadan kaybolmuştu. Ithan hiç bu kadar hızlı bir tıp cadısı görmemişti.

"Sonra oynarsınız" dedi Jesiba. "Yapacak işlerimiz var."

"Ne işi?" diye sordu Ithan.

Jesiba, "Onu öldürdüğüne göre yerine sen geçeceksin" dedi Hypaxia'ya. "Artık Alev ve Gölge Hanesi'nin liderisin. Ve buranın."

Hypaxia'nın yüzündeki kan çekilmişti. "Bu mümkün değil. Bu yükü istemiyorum."

"Çok yazık. Onu öldürdün."

Hypaxia, Jesiba'ya doğru yürüdü. Yüzü acı ve öfkeyle çarpılmıştı. "Böyle olacağını biliyordun. Beni Ithan'la ona yardım etmem için göndermedin..."

"İşlerin senin lehine gelişebileceğini düşünmüştüm" dedi Jesiba tatlı bir sesle. "Ama kurallara göre burası sana miras kalmış olsa da hızlıca bazı kararlar vermek zorundasın. Rigelus öğrenmeden."

Ithan, "Ne gibi kararlar?" dedi Connor'a bakarak. Abisi hâlâ merdivenin tepesinde duruyor, hayret dolu hayalet yüzüyle onları izliyordu.

Jesiba başıyla Connor'ı işaret ederek, "Mesela buradaki ruhları ne yapacağına dair kararlar" dedi.

"Bırakalım gitsinler" dedi Ithan. "Sessiz Diyar'a hiç de ihtiyacımız yok, değil mi?"

"Hayır" dedi Jesiba. "Asteriler gelmeden önce ölüm onlarsız da gayet işliyordu."

Ama Connor başını iki yana sallıyordu.

"Hayır mı?" dedi Ithan.

Abisi başıyla Ithan'ın siyah mermiyi kavrayan yumruğunu gösterdi. Ağzını açtı ama yine ses çıkmadı.

Jesiba, "Ah, lütfen" dedi Hypaxia'ya dönerek. "Ona konuşmasını söyle."

Hypaxia kaşlarını kaldırdı. "Konuş."

Connor belirgin şekilde duyulabilen bir sesle iç geçirdi. Cadı kraliçe gerçekten de buranın efendisi olmuştu. Ithan şaşkındı.

Abisinin sesini, hayatı boyunca tanıdığı o sesi duydu. "Bizi ether'e göndermeyin."

"Connor..." dedi Ithan.

Connor, Hypaxia'nın gözlerine baktı. "Bu fırsatı kaçıрма." Abisi basamakları -adeta koşarcasına- inmeye başladı. Onlara da peşinden gitmekten başka çare kalmamıştı. Connor güçlü ve ken-

dinden emin adımlarla yürüyerek tuhaf sembollerle kaplı dikili-taşların çevrelediği boş yolda ilerlemeye başladı. Kristalleri alaca-karanlıkta donuk görünen Ölüm Kapısı'na kadar yürüdü.

Kapının önünde durduklarında Connor yeniden konuşmaya başladı. "O mermi" dedi başını İthan'a doğru sallayarak. "Bizim tarafımızdan, ölümler tarafından yapıldı. Bryce için." Bryce'ın adını söylediğinde yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. "Tanrı Katili Tüfek'te kullanılmak üzere."

"Merminin ne özelliği var?" diye sordu Jesiba.

"Henüz yok. Ama bizi barındırması için yapıldı. İkinci ışığımu-zı." Kapı yanıt verir gibi ışık saçmaya başladı. "Jesiba'yla temasa geçmeyi planlamıştık. Alev ve Gölge Hanesi'ndeki konumu aracı-lığıyla sizden birine ulaşmasını isteyecektik." Connor omzunu silkti. "Ama sen daha önce gelince İthan, Yeraltı Kralı başka bir şeyle meşgulken... Planladığımızdan daha erken oldu ama herkes hazırды. Sanırım Urd böyle olmasını istedi." İthan duyduklarından ve yaşadıklarından sonra abisinin söylediklerinden şüphe etmi-yordu. "Böylece kapıdan çıkmaya başladılar. Seninle görüşmem için çağrıldığında iş bitmek üzereydi."

Bryce'ın ilkbaharda oluşturduğu kanal gibi.

"Buradaki tüm ruhların ikinci ışığı" dedi Connor sessizce. "Size verilmek üzere o mermiye aktarıldı. Onu iyi kullanın."

İthan'ın boğazı tıkanı. "Ama... ikinci ışığa dönüşürsen..."

"Ben zaten öldüm İthan" dedi Connor yumuşak bir sesle. "Ayrıca varlığımı sona erdirmek için Asteriler tarafından tuzaga düşürülen ve tüketilen tüm atalarımız adına bir darbe vurmaktan daha iyi bir yol düşünemiyorum." Başıyla mermiyi işaret etti, Kapı'nın saçtığı ışık yüzünü aydınlatıyordu. "Üstündeki yazıya bak."

Memento Mori. Harfler Kapı'nın soluk ışığında parlıyordu.

Jesiba sessizce güldü. "Bu fikri benden aldın, öyle değil mi?"

Connor ona yarım bir gülümseme gönderdi. İthan bunu gördüğünde mahvoldu. Tanrılar, bu gülümsemeyi çok özlemişti. Abisini çok özlemişti.

Ama Ölüm Kapısı daha çok ışık saçmaya başladı... vakit gelmiş gibi. Sanki bunca ruhu, dönüştükleri bunca ikinci ışığı daha fazla zaptedemiyordu.

Connor, Ithan'a döndü. "Seninle gurur duyuyorum. Daima duyduğum, bundan sonra da duyacağım. Yapacağın hiçbir şey bunu değiştirmeyecek."

Ithan'ın içinden bir şey koptu. "Connor..."

"Bryce'a söyle" dedi Connor. Kapı'ya doğru yürürken gözleri ışıldıyordu, şimdi boş kemerin yerini bir ışık duvarı almıştı. "Merminin hakkını versin."

Ardından kemerden geçip ışık duvarının içinde kayboldu.

Gitmişti. Bu kez abisini burada görmek, onunla konuşmak, onu tekrar kaybetmek dayanılmaz ve akıllı olmaz bir durumdu.

Işık küçülmeye, büzülüp titreşmeye başladı. Ithan uzaktan onlara doğru koşan Azrillerin tıslamalarını duyar gibi oldu. Parlıltı titreterek minik bir saf ışık tohumuna dönüştü. Kemerli kapıdan süzülürken öyle bir güçle uğulduyordu ki Ithan'ın kollarındaki tüyler diken diken olmuştu.

"Onu mermiye koy" diye emretti Jesiba, Ithan merminin başlığı açıp yavaşça ışık tohumuna yaklaştı.

Buradaki herkesin ruhu... ölümlerin hayalleri, yaşayanlara olan sevgileri...

Ithan mermiyi yavaşça ışık tohumuna doğru kaydırırdıktan sonra başlığı yeniden kapattı. Mermiyi iki parmağının arasında tutarak havaya kaldırdı, metalin ucu tenine batıyordu.

Işık merminin içinde yukarı doğru süzülürken *Memento Mori*'nin harfleri bir an için tek tek aydınlandı.

Sonra siyah metal gri ışıktaki iyice belirginleşti.

"Şimdi ne yapacağız?" dedi Ithan konuşmakta zorlanarak.

Connor az önce buradaydı ama artık gitmişti. Hiç dönmemek üzere.

"Azrilleri halletmem gerek" diye mırıldandı Hypaxia. Gözlerini uzaktaki sislere dikmişti, sislerin içinden gelen tıslamalar gitgide yaklaşıyordu.

Ithan kalbindeki deliğin acısını bastırmaya çalışarak sordu. "Sigrid ne olacak?"

"Ne yapmamı istersin?" diye sordu Hypaxia yavaşça.

"Şey, ee..." Kahretsin, bilmiyordu. "Ona konuşmak istediğimi söyle." Sonra açıkladı. "Onunla konuşmam gerek. Ama Sonsuz Şehir'den döndüğüm zaman." Tabii dönebilirse.

Hypaxia ağır ağır başını salladı. "Onu görürsem mesajını iletceğim."

Jesiba, Hypaxia'yı uyardı. "Azriller iktidar değişikliğini hoş karşılamayacaktır."

"Öyleyse seni yardımcım olarak atıyorum ve bana yardım etmeni emrediyorum" dedi Hypaxia soğuk bir sesle.

"Seve seve" dedi Jesiba kırmızı ojeli tırnaklarını gözden geçirerek.

"Onları öldüremezsin" dedi Hypaxia büyücüye.

Jesiba cadıya küçümser gibi gülümsedi, ardından Ithan'a bakarak başını salladı. Ithan kederinden sıynılıp büyücünün kararlılık dolu gözlerine baktı. "Kıçım kaldır da Pangera'ya git Lider. O mermiyi Bryce Quinlan'a götür."

* * *

Tharion, Sathia'yla birlikte yeniden açık havaya çıkana kadar hiç konuşmadı, neredeyse nefes bile almıyordu. Eski iş arkadaşlarıyla birlikte şehri nasıl tahliye edeceklerini, planlarını kimseye belli etmeden haberi nasıl yayacaklarını ayarlamak birkaç saat sürmüştü. Mavi Saray'ın sığınmacıları barındırdığı haberi mutlaka duyulacaktı ama o zamana kadar çok sayıda kişiyi Aşağı'ya indirmiş olacaktı. Sonrasında Mavi Saray kapılarını kilitleyecekti ve iş Nehir Kraliçesi'nin gücü nehirdeki Omega botlarının kükürt füzelerine dayanabilmesi için dua etmeye gelecekti. Riskliydi... ama iyi bir plandı.

Göze batmamak için karanlık bir sokağa daldıklarında, "Başardık" dedi Tharion. "Gerçekten başardık..."

Sathia gülümsedi, gülümseyişi çok güzeldi. Sathia çok güzeldi.

Aniden sokağın gölgeleri içinden bir ses yükseldi. "Olayların bu şekilde gelişmesi ne kadar enteresan, değil mi?"

Tharion hemen belindeki bıçağı çekip Sathia'nın önüne geçti. Engerek Kraliçe karanlığın içinden ışığa çıktı, kafası güzel Fey suikastçıları da yanındaydı.

"Seninle bir sorunum yok" dedi Tharion Engere Kraliçe'ye, kraliçenin üstünde yine tulum vardı, bu seferki okyanus gibi masmaviydi, eflatun spor ayakkabılarının bağcıkları vişne çürüğü renkindeydi.

"Evimi yaktın" dedi Engerek Kraliçe, yılan gözleri yemyeşil parlıyordu. Bir Azril'in gözleri gibiydi. Arkasında duran Fey suikastçılar, kraliçenin gazabının bir uzantısıymış gibi yerlerinde kıpırdandı.

"Colin?" dedi Sathia. Tharion karısının şaşkın bir halde Fey suikastçılardan birine baktığını gördü. "Colin? Ben sanmıştım ki..."

Engerek Kraliçe bir iri yarı Fey erkeğine, bir Sathia'ya baktı. "Sen de kimsin?" diye sordu Sathia'ya.

"Sathia Flynn, Lord Hawthorne'un kızıyım." Sathia çenesini yukarı kaldırdı, her kelimesinden küçümseme okunuyordu. "Ben seni tanıyorum, o yüzden kim olduğunu söyleme zahmetine girme ama arkadaşım senin yanında ne arıyor bilmek istiyorum."

Bu, Nehir Kraliçesi'ne karşı takındığı zarafet dolu yüzden farklıydı. Şimdi otoriter, soğuk, bir parça da korkutucu bir hali vardı.

Engerek Kraliçe alay eder gibi güldü.

Sathia dişlerini gösterdi. "Colin. Bu pisliği bırak ve evine dön."

Fey erkeği bomboş gözlerle önüne baktı. Başından beri yaptığı gibi. Sanki Sathia'yı duymamıştı.

"Colin" dedi Sathia, sesi paniğe benzer bir şeyle sertleşmişti.

"McCarthy ben emretmedikçe konuşamaz" dedi Engerek Kraliçe, adamın yanına gidip manikürlü ellerini geniş göğsünde gezdirdi. Metalik sarıya boyanmış tırnakları Colin'in siyah deri ceketinin üstünde parlıyordu. "Ama dur tahmin edeyim... çocuk-

luk arkadaşın? Yakışıklı, fakir Fey muhafızı ve şımarık zengin kızı..." Mor boyalı dudakları bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı, ardından adamın yanağına hafifçe vurdu. "Bu yüzden mi bana geldin? Babası ona yaklaşmana izin vermez diye mi?"

Karısının yüzünde beliren acıyı gördüğünde Tharion'ın kalbi tekledi. Sathia kendi kendine konuşur gibi mınıldandı. "Babam, Korinth'te yeni bir iş bulduğunu söylemişti."

"Padraig Flynn çok eskiden beri mükemmel bir yalancıdır" dedi Engerek Kraliçe. "Ve iyi bir müşteridir. Beni McCarthy'yle elbette o tanıştırdı." Boş gözlerle bakan suikastçıyı işaret etti.

Sathia sapsan oldu. "Eve dön Colin." Sesi titriyordu. "Lütfen."

Tharion bu sese ve yüze karşı koyabilecek birini -kafası güzel adam da dahil- düşünemiyordu.

"Artık çok geç" dedi Engerek Kraliçe, sonra başını Tharion'a çevirdi. "Ama seninle görülecek bir hesabımız var mer."

"Onu rahat bırak" dedi Sathia sertçe, dişlerini göstererek Tharion'a yaklaştı. "Sakın ona dokunayım deme."

Tharion, Sathia'nın elini tutup uyarmak için bir kez sıktı.

"Bana ne hakla ondan uzak durmamı emr diyorsun kızım?"

"Ben onun karısıyım" dedi Sathia sert bir sesle.

Engerek Kraliçe kahkahalara boğuldu. Tharion, McCarthy'nin mavi gözlerinde bir anlığına acıya benzer bir şey görmüştü.

"Onu rahat bırakacaksın" dedi Sathia bir kez daha, sarmaşıklar parmaklarına dolandı. "Onu da Colin'i de."

Engerek Kraliçe, "Böyle bir şey söz konusu olamaz kızım" dedikten sonra başını yana eğdi. Suikastçılar -Colin de dahil- silahlarını doğrulttu. Tharion'a mı öyle gelmişti, yoksa McCarthy'nin silahı hafifçe titriyor muydu?

Tharion bıçağını kınına koyup ellerini havaya kaldırdı, yeniden Sathia'nın önüne geçti. "Senin sorunun benimle."

Nehir Kraliçesi'yle görmesi gereken işi başarıyla halletmişti. Sathia dul kalırsa... Fey yasalarına göre yeniden evlenebilirdi. Hatta belki bir yolunu bulup bu zavallı McCarthy'yi kurtarır ve onunla evlenirdi. "Sathia'nın gitmesine izin verdikten sonra kafama bir mermi sıkabilirsin."

“Ah, seni hemen öldürmeyeceğim” dedi Engerek Kraliçe.
“Mümkünatı yok Ketos.”

Engerek Kraliçe bir adım öne çıktı, suikastçıları da onu takip etti.

“Arkadaşıma bir adım daha yaklaşacak olursan ölürsün” dedi tanıdık bir kadın sesi.

Arkasına bakıp iskeleden gelen Hypaxia Enador’u görünce Tharion’ın bacakları titremeye başladı. Hypaxia’nın yanında göz korkutucu heybetiyle Ithan Holstrom yürüyordu.

“Eski cadı kraliçelerden emir almıyorum” dedi Engerek Kraliçe. Muhafızları bir santim bile gerilemedi. Ama Colin McCarthy’nin silahı kesinlikle titriyordu, sanki tüm gücüyle emre karşı koymaya çalışıyordu.

“Alev ve Gölge Hanesi liderine ne dersin?” dedi Hypaxia. Gözlerindeki yeşilimsi parlıtyı gördüğünde Tharion’ın dizlerinin bağı çözülüyordu.

Sathia, Tharion’ı belinden yakalayarak güçlükle ayakta tuttu.

Tharion fısıldadı. “Pax?”

Ama arkadaşı –Zirve’de tanıştıkları an arkadaş oldukları, en başından beri flörtöz görünüşünün altında gizlenen gerçek Tharion’ı görebilen bu kadın– Engerek Kraliçe’ye öfkeyle çıkıştı. “Tharion’a ya da arkadaşına dokunursan Alev ve Gölge Hanesi’nin gazabına uğrarsın.”

Holstrom, Hypaxia’nın yanına geldi. Güçle –soğuk ve yabancı bir büyüyle– dolup taşıyordu. “Valbara kurtlarının da.”

Bunu ancak tek bir kişi iddia edebilirdi.

Karşısında duran erkek Lider’di. Buna hiç şüphe yoktu. Ama Ithan’dan yayılan o tuhaf güç de neyin nesiydi?

Engerek Kraliçe sert bakışlarını önce Ithan’a, sonra da Hypaxia’ya dikti.

“İktidar değişimi” diye mırıldandı tuluğunun cebinden bir sigara çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirerek. “Enteresan.” Sigarasını yakıp derin bir nefes çekti. Yılan gözlerini Tharion’a dikmişti. “Başına koyulan ödül hâlâ geçerli.”

“Ödülü kaldır” diye emretti Ithan tam bir Alfa sesiyle.

“Ketos’un bana yaptıklarını ne bağışlar ne de unuturum. Ama şimdi buradan çıkıp gidebilir... bu kadana izin veriyorum.”

Hypaxia ona küçümseyerek baktı. “Asıl *sen* gidiyorsun. Bu kadana izin veriyoruz.”

Engerek Kraliçe sigarasından bir nefes daha çekip dumanını Hypaxia’ya doğru üfledi. “Bir cadıya gerçek güçten bir parçacık verdiğin anda hemen kendini önemli biri sanar.”

“Siktir git” diye hırladı Ithan.

Engerek Kraliçe sokağa geri döndü, sertçe ıslık çalarak suikastçıları çağırdıktan sonra uzaklaşmaya başladı. Muhafızları hep birlikte dönüp kraliçenin peşinden gitti.

Colin McCarthy dönüp arkasına bakmadı.

Tharion, “Nasıl yanı?” diye sordu Ithan’a ve Hypaxia’ya bakarak. Valbara kurtlarının Lider’ine ve Alev ve Gölge Hanesi’nin şefine. “Neler oldu?”

“Asıl sana ne oldu?” dedi Ithan. “Diğerleri nerede? Bryce burada mı?”

“Bryce mı? Hayır... Bryce Nena’da. O...” Şimdi olanları anlatmanın sırası değildi.

“Nena mı?” dedi Ithan. Ellerini saçlarının arasından geçirdi. “Kahretsin.”

“Neden?” diye sordu Tharion.

“Bryce’a ulaşmamız gerek” dedi Hypaxia ciddi bir sesle. “Hemen.”

“Tamam” dedi Tharion. “Ona ya da Athalar’a ulaşmanın bir yolunu bulmaya çalışacağım.”

Hypaxia ve Ithan yürümeye başladığında Tharion da onları izledi. Sathia birkaç adım arkasından geliyordu. Alev ve Gölge Hanesi’nin kapısı görününce cadı kraliçesi bir elini kaldırdı ve kapı sessizce açıldı artık onun emri altındaydı.

Ithan hemen içeri girdi. Tharion sonunda şoku atlatıp Hypaxia’ya sordu. “Sen nasıl...”

"Uzun hikâye" dedi Hypaxia siyah bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırarak. "Hadi içeri gir. Burası bu şehirdeki tek güvenli yer."

Tharion başını çevirip Sathia'ya baktı, Karısı sararmış bir yüzle karşısındaki açık kapıya bakıyordu. Tharion, "Bir saniye" dediğinde Hypaxia başını sallayarak karanlığa daldı.

"Hypaxia dostumdur" dedi Tharion yumuşak bir sesle. "İçeride sana hiçbir zarar gelmeyecek."

Karısı endişe dolu bakışlarını Tharion'ın yüzüne çevirdi. Sanki hayalet görmüştü.

Belki de gerçekten görmüştü. "O benim Sınav'ımdı." Sathia'nın dudakları bembeyazdı. "Sonradan fark ettim" diye mırıldandı. "Colin... gittikten sonra. Benim Sınav'ım onu kaybetmekti."

Tharion içinin burkulmasına şaşırarak elini nazıkçe Sathia'nın sırtına koydu, ardından onu yavaşça kapıya ilerletti. "Çok üzgünüm" diyerek karısını karanlığa doğru götürmeye başladı.

Ona söyleyebileceği tek şey buydu.

* * *

"Nena'da telefon çekmiyor... şu anda tuhaf bir parazit var" dedi Tharion. Onca yer varken Jesiba Roga'nın ofisindelerdi. "Ama çıkarabildiğim birkaç kelimedenden anladığım kadarıyla hemen Sonsuz Şehir'e gidiyorlar."

Holstrom, "Güzel" dedi Roga'nın masasının önünde volta atarken. "Jesiba da bana öyle söylemişti. Peki nerede buluşacağız?"

"Zor kısım da orası" dedi Tharion sandalyelerden birine oturarak. Sathia da sessizce diğer sandalyede oturuyordu, düşüncelere dalmıştı. "Onu konuşmadan bağlantı kesildi. Athalar'ı yeniden aramaya çalıştım. Quinlan'ı, annesini ve babasını da ama... ulaşamadım."

"Belki de Uçurum'u açmışlardır" dedi Hypaxia dalgın dalgın. "Cehennem'den Midgard'a dolan büyü bağlantıyı bozuyor olabilir. İblisler bazen varlıklarıyla elektrik kesintisine neden olabiliyor. Bir de hepsi bir aradayken olabilecekleri düşünün."

"Olabilir ama bu ihtimal karşı karşıya olduğumuz sorunu değiştirmiyor" dedi Holstrom. Kurt her nasılsa bir günde değişmişti. Ne yapacağını bilmeyen kişi gitmiş, yerine son derece kararlı biri gelmişti. Yalnız kurt şimdi Lider olmuştu. Tharion neler olduğunu sorduğunda, Sabine'le yaşadıkları karşılaşmayı ve Hypaxia'nın Yeraltı Kralı'nı öldürüp Alev ve Gölge Hanesi'nin lideri olduğunu yüzeysel bir şekilde anlatmıştı ama bunun da ötesinde seviye atlamış gibi görünüyordular. Hem de büyük ölçüde.

Özellikle de Ithan. Kurtların en güçlüleri bile sadece şekil değiştirme becerisine ve süper güçlere sahipti, gerçek büyü gücünden yoksundular. Holstrom ise birden buza hükmetmeye başlamıştı. Sanki güç başından beri soyunda saklıymış gibi. Ama Ithan, "Onlarla bağlantıya geçmenin bir yolunu bulmak zorundayız" dediğinde Tharion bu düşünceleri bir kenara bıraktı.

"Uçurum açıldıysa geldiklerini bir mil öteden göreceğimize kuşku yok" dedi Tharion.

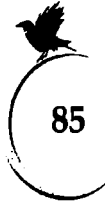
"Asterilerle herhangi bir çatışmaya girmeden önce Hunt'ı ve Bryce'ı bulmalıyız" dedi Ithan. İçinde berrak bir sıvı olan küçük şişeyi masadan aldı. "Hypaxia, Asterilerin parazitine karşı bir panzehir geliştirdi. Panzehiri olabildiğince çok kişiye dağıtmalıyız."

Tharion gözlerini şaşkınlıkla kırıştırdı. Sathia da düşüncelerinden sıyrılıp dinlemeye başlamıştı.

Ithan cebinden uzun ve siyah bir mermi çıkardı. "Bunu olabildiğince çabuk Bryce'a ulaştırmalıyız."

"Nedir bu?" diye sordu Tharion. Siyah mermiden tuhaf, kadim bir güç yayılıyordu.

Ithan'ın yüzü keder doluydu. "Ölümlerden bir hediye."

Bryce, "Pekâlâ arkadaşlar" dedi Hunt, Declan, Flynn, Ruhn ve Lidia'ya. Hep birlikte beyaz bir minibüsün içine dolmuşlardı. Bu, Ophion'ın kaçmakta olan bir ajanın ihtiyaç halinde kullanması için Pangera'nın her yerine sakladığı minibüslerden biriydi. Lidia oğullarını kurtarmak için delice sabırsızlansa da bu adım gerekiyordu. "Dünyayı değiştirmeye hazır mısınız?"

Jesiba, Micah'nun ölümüne dair görüntüleri göndermişti.

"Hadi bitirelim şu işi" dedi Flynn. Dec başını sallayarak dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazmaya koyuldu.

Dec, "Otuz saniye sonra kayıttayız" dedi. Bryce yanında sessiz ve düşünceli oturan Hunt'a baktı. Dehşete kapıldığını anlamıştı.

Hunt başını kaldırdı, korku dolu gözlerle ona bakarken sesi boğuk çıkıyordu. "Son kez Düşmüşler'le birlikte böyle bir işe kalkıştığımda... bana pahalıya patlamıştı." Konuşurken güçlkle yutkunsu da gözlerini ondan ayırmadı. Bryce şimşegin kanatlarında oynadığını görür gibi olmuştu. "Ama bu kez yanımda Bryce Adelaide Quinlan var."

Bryce, Hunt'ın elini tutup sıkı. "Yanımdayım hayatım" diye fısıldadığında eşinin gözleri ışıldadı. O da bir keresinde ona aynı şeyi söylemişti, Bryce'ın bacağındaki kristallos zehrini akıttığı gün.

Hunt da Bryce'ın elini sıkı. "Hadi şu işi bitirelim."

Declan işaret verdiği anda bilgisayar kamerasının kırmızı ışığı yandı.

Bryce kameraya bakarak konuşmaya başladı. "Ben Bryce Quinlan. Yıldız Doğan Feylerinin soyundan geliyorum, Avallen ve

Valbara Feylerinin Kraliçesiyim ama en önemlisi... Ember Quinlan ve Randall Silago'nun yarı-insan kızıyım."

Bryce onu tanıtırken Hunt'ın nefesi kesildi. "Bu ruh eşim ve kocam Hunt Athalar. Size..."

Birden sınırları gerildi.

Hunt durumu anlayarak hemen kontrolü ele aldı. "Cumhuriyet'in öğretildiği kadar güçlü olmadığını size göstermek istiyoruz." Hunt çenesini yukarı kaldırdı. "Yüzyıllar önce Başmeleklerle karşı, Asterilere karşı savaşılan bir lejyona –Düşmüşler'e– liderlik ediyordum. O isyanın nasıl bittiğini biliyorsunuz. O gün Hermon Dağı'nda tek bir Vanir grubu yardımımıza koşmuştu. Periler. Hepimiz bunun bedelini ödedik, hayatta kalmayı başaranlarımız bugün hâlâ cezalandırılıyor." Hunt yutkundığında, Bryce onu ne kadar çok sevdiğini düşündü, "Ama bugün size bütün bu çabalara değdiğini söylemek için buradayız" diye devam etti Hunt. "Mücadele etmeye değdiğini söylemek için. Onlara meydan okumanın mümkün olduğunu söylemek için. Hiyerarşileri ve koydukları kurallar ... saçmalıktan başka bir şey değil. Buna bir son vermenin zamanı geldi."

Bryce tam gülümseyecekti ki sonunda doğru kelimeleri bulmayı başardı. "Asphodel Çayırı'nda olanlar tam bir vahşetti. O masum ailelerin başına gelenler..." Dişlerini gösterdi. "Bunun bir daha olmasına asla izin verilmemeli. Biz –Midgard halkı– bunun bir daha olmasına izin veremeyiz."

Bryce kameranın karanlık gözüne, ötesindeki dünyaya baktı. "Asteriler her gün ve her saniye herkese yalan söylüyor. On beş bin yıl boyunca biz yalan söylediler, bizi köleleştirdiler, bizim ise onların yarısından bile haberimiz yoktu. Dalış adı altında büyü gücümüzü elimizden almak için sudaki bir paraziti kullanıyorlar. Çünkü bu büyüye ihtiyaçları var. Bize, gücümüze ihtiyaçları var. Midgard halkından aldıkları güç olmadan Asteriler bir hiç."

Bryce sırtını dikleştirdi. Yanında oturan Hunt'tan yayılan gurur dolu sıcaklığı adeta hissedebiliyordu ama eşi sözünü kesmeden devam etmesine izin verdi. "Asteriler bunu bilmenizi istemiyor.

Sırlarının ortaya çıkmaması için entrikalar çevirip cinayetler işliyorlar." Zihninde Danika'nın yüzü canlandı, Şeytan Sürüsü üyelerinin yüzleri. Onlar için, Lehabah için, çayırda ölen herkes için konuşuyordu. "Bize çok zayıf olduğumuz, Asterilerin ise karşı koyamayacağımız kadar güçlü olduğu söylendi. Ama bu da yalandı."

Bryce konuşmaya devam etti. "Size bunun mümkün olduğunu göstermek istiyoruz. Ben mücadele ettim ve Asterilerin, Danika Fendyr ve Şeytan Sürüsü'nü öldürmek için kukla olarak kullandığı bir Başmeleği öldürdüm. Mücadele ettim ve kazandım, elimde bunu kanıtlayacak bir kamera kaydı var."

Declan bir tuşa basarak videoyu başlattı.

* * *

Bryce gözlerini Sonsuz Şehir'i kuşatan surların kuzey kesimi yakınlarındaki güvenli evin küçük ve sade odasında gezdirdi. "Lidia buranın güvenli olduğundan emin mi?"

Ufaklık odada kanatlarını sıkıca toplamış olan Hunt başıyla küçücük yatağı işaret etti. "Evet. Zaten beş yıldızlı otelde kalsaydık kesin bizi Asterilere ihbar ederlerdi."

Bryce gıcırdayan eğik yatağa oturarak, "Öyle söylemek istemedim" diye homurdandı. Aslında daha çok çocuk karyolası gibiydi. "Ophion üyelerinin hepsi... öldüğüne göre." Kelimeyi söylerken boğulur gibi olmuştu. "Bu evin ifşa olmadığı kim bilebilir? Lidia'nın aklı başında değil. Doğru düzgün düşünemiyor olabilir."

Hunt bir inilti çıkararak, "Dec ve Flynn nöbet tutuyor" derken onun yanına oturdu. "Bence bu gece dinlenebiliriz."

Bryce yüzünü ovuşturdu. "Videonun yakında yayılacağını biliriken uyuyabileceğimi sanmıyorum." Ondan sonra da Cehennem, Sonsuz Şehir'e doğru yolculuğuna başlayacaktı. Bryce orduların doğru zaman gelene kadar fark edilmemesi için dua ediyordu. Bunu garantilemek için gereken önlemleri almıştı.

Hunt ona bakarak kaşlarını oynattı. "Uyumak dışında bir şey yapmak ister misin?"

Bryce üstündeki tüm yüke ve ertesi gün onları bekleyen şeye rağmen sınıttı. "Ah." Dirseklerine dayanarak hafifçe geriye yaslandı. Yataktan tiz bir gıcırta sesi çıktı.

"Off" dedi Bryce yüzünü buruşturarak. "Birilerinin az sonra vahşice sevişeceğimizden şüphesi varsa bile, yatağın sesi sayesinde emin olacağı kesin."

Hunt'ın dudakları yukarı kıvrıldı ama kararlı bakışları onun ağzına doğru kaymıştı. "Ben gürültülü sekse hazırım." Elini Bryce'in yan tarafına koyup dudaklarını onunkilere yaklaştırdı. "Bu son gecemiz olabilir..."

Bryce elini eşinin dudaklarına koydu. "Sakın." Kelimeler boğazında sıkışıp kaldı. "Sakın söyleme."

Hunt geri çekilirken bakışları dayanılmaz derecede yumuşaktı. "Bu işi güvenli bir şekilde atlatacağız Quinlan. Hepimiz. Söz veriyorum."

Bryce uzanıp dudaklarını onunkilere değdirdi. "Şu anda yannı düşünmek istemiyorum."

Şimdi, "Ah" deme sırası Hunt'a gelmişti.

Bryce dilini onun dudaklarında gezdirdiğinde Hunt ağzını açtı. Bryce dilini içeri sokup Hunt'ın, ruh eşinin, kocasının özünü tattı. "Seni düşünmek istiyorum" dedi geri çekilerek. Ardından elini Hunt'ın karın kaslarında, taş gibi sert teninde gezdirdi. "Üstümde olduğunu."

Hunt ürpererek başını eğdi. Bryce eskiden halenin olduğu, eşinin halenin esaretinden kurtardığı noktayı öptü.

Bryce elini aşağıya, siyah kot pantolonun altında şimdiden belirginleşmiş olan sertliğe indirdi. "Bunu düşünmek istiyorum" dedi aletini avuçlayarak. "İçimde olduğunu düşünmek istiyorum."

"Kahretsin" diye soludu Hunt. Dönüp onu altına aldı. "Seni seviyorum."

Bryce elini kaldırıp eşinin yanağına koyarak yeniden yüzüne bakmasını sağladı. "Seni bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum... ya da başka bir dünyadaki."

Hunt gözlerini kapatıp onun şakağına bir öpücük kondurdu. "Hani vedalaşmak yoktu?"

"Bu bir veda değil." Bryce ellerini sırt kaslarından aşağı kaydırdı, Hunt'ın kanatları parmak uçlarında kadife gibiydi. "Gerçek."

Hunt dudaklarını onun boynuna sürttü, dişlerini nabzının attığı yere değdirdi. "Benim en iyi dostumsun. Bunu biliyorsun, değil mi?" Hunt başını kaldırıp yüzüne baktığında, Bryce yıldızının birden parlamaya başlamasına engel olamadı. "Yani hem ruh eşim hem de karımsın –off, kulağa hâlâ çok tuhaf geliyor– ama aynı zamanda en iyi dostumsun. Bu kadar yakın bir dostum olacağını hiç düşünmezdim."

Bryce parmaklarını onun güçlü çenesinde, yanaklarında dolaştırırdı. "Danika'dan sonra böyle bir dostum olabileceğini..." Gözleri yaşanırken başını uzatıp dudaklarından bir kez daha öptü. "Sen de benim en iyi dostumsun Hunt. Beni kurtardın... hem gerçekte hem de..." Bryce hafifçe kalbine, parlayan yıldız dokundu. Geçen bahara, aralarında yaşanan her şeye, son telefon görüşmesi olduğunu sandığı konuşma sırasında söylenen sözlere bir gönderme daha yapmıştı. "Burada."

Hunt onun gözlerine baktı, Bryce'in içinde dayanamayacağı kadar çok sevgi vardı. O kadar çok sevgi vardı ki bu gecenin ve yarının getireceklerine dair tüm korkuları silip atıyordu. Şu anda sadece onlar vardı... Bryce ve Hunt. Şu anda sadece ruhları ve bedenleri vardı, başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Sadece Hunt. Sadece Bryce.

Bryce eşini bir kez daha öptü, bundan sonra konuşmadılar.

Dilleri birbirini okşarken Hunt'ın ağırlığı sevinç, huzur ve yuva gibi hissettiriyordu. Yuva... Hunt gerçekten yuvaydı. Ona ısınabilme yeteneği de bunu kanıtlamıştı. Yuva bir yer ya da bir şey değildi, Hunt'tı. Eşi neredeyse... yuva da orasıydı. Bryce gerekirse onu galaksiler ötesinden bile bulurdu.

Hunt nazikçe, sevgi dolu bir hareketle onun üzerindeki uzun kollu tişörtü çıkardı. Bryce ise Hunt'ın siyah tişörtünü çıkarırken neredeyse yırtacaktı.

Hunt kıkırdarken doğrulup kemerini çözdü, ardından pantolonunun fermuarını indirdi. "Çok sabırsızsın."

Bryce kıvrınarak bacaklarını birbirine sürttü, özellikle de Hunt'ın etkileyici aleti serbest kaldığında...

"Komando mu?" dedi boğulurcasına.

Hunt sırıttı. "*Derinlik Bombacısı*'nda verdikleri iç çamaşırları bunun için çok küçüktü." Aletini eline alıp okşamaya başladı, Bryce aletinin başındaki zevk suyunu gördüğünde inledi. "Bakalım senin iç çamaşırın nasılmış Quinlan." Bryce'ın taytını aşağı doğru çekerken gözleri şehvetle doluydu. Bryce kalçasını yukarı kaldırınca yatağın yayları gıcırdadı, Hunt sesi duyduğunda bir kahkaha attı.

Ama kiraz kırmızısı tangayı görünce kahkahası boğazına takılıp kaldı. "*Derinlik Bombacısı*'nda sana bunu mu verdiler?"

"*Derinlik Bombacısı*'nda değil." Bryce taytın altındaki dantelli minicik kırmızı tanga ortaya çıkarken sırıttı. "Bunu Morven'm kalesinden aldım, misafir odalarında bir sürü paketi açılmamış iç çamaşır vardı."

Hunt'ın yankılanan kahkahası karşısında yıldız tekrardan ışık saçmaya başladı, Hunt dizlerinden tutup bacaklarını iki yana açınca nefesi kesiliverdi. "O pislik ölmemiş olsaydı, bunun için bir teşekkür notu gönderirdim."

Hunt dudaklarını tanganın önüne bastırıp sıcak nefesini üfledi.

"Kahretsin Quinlan" dedi ağzını çekmeden. Bryce elini o ipeksi saçlara geçirdi. Hunt parmağını külodunun önünden geçirip onu okşamaya başladı. "Muhteşem."

Bryce külodunu çıkarmak için çekiştirdi, şu anda konuşabilecek durumda değildi.

Hunt tangayı işkence eder gibi yavaşça çıkardı. Bryce hurladı ama eşi kumaşı parmağında salladıktan sonra bir kenara bıraktı. "Bu kıymetli şeye zarar vermek istemem."

"Hemen içime girmezsen asıl ben sana zarar vereceğim" dedi Bryce güçlükle. Bacaklarını biraz daha açmıştı.

Hunt'ın yüzündeki arzuyu, o vahşi açlığı görünce az kalsın boşalacaktı. Özellikle de saf şimşekle dolu gözlerini yavaş yavaş gözlerine çevirdiği için...

"Hunt" dedi yalvarırcasına. Hunt işte o anda harekete geçti.

Kalçalarından tutup onu yataktan kaldırdı ve istediği pozisyona getirip tek bir hamlede içine girdi.

Bryce her yerini dolduran sertliği hissedince inledi, parmaklarını eşinin sıkı kalçalarına batırıp onu bir an için orada tuttu. Aletini içine almanın, bedeninin ağırlığının tadını çıkardı.

Hunt saçlarının arasından, "Nasıl?" diye soludu. "Her seferinde nasıl bu kadar güzel olabilir?"

Bryce ellerinin altındaki kalçaları daha çok sıkarak onu harekette zorladı. Hunt aletini neredeyse ucuna kadar geri çekti, sonra tekrar derinlerine gömüldü. O kadar sert hareket etmişti ki Bryce'ın ağzından bir inilti daha döküldü.

"Hoşuna gidiyor mu?" Hunt bu oyunu istediği gibi oynamak için onun kalçalarını yeniden yukarı kaldırdı. "Aletimi bu kadar derininde hissetmek güzel mi?"

Bryce sadece başını sallayabildi. Hunt aletini sonuna kadar ittiğinde gözünün önünde yıldızlar belirdi.

Bunlar... gerçek yıldızlardı. Bedenlerinin etrafında dans ediyor, odayı dolduruyorlardı.

"Quinlan" diye fısıldadı Hunt. Kocaman açılmış gözlerle yıldızlara bakıyordu. Ama Bryce daha fazla okşama, daha fazla zevk tatmak istiyordu. Göğsünü tutup sıkı ve sertleşmiş göğüs ucunu parmaklarının arasında yuvarladı.

"Kahretsin" dedi Hunt. Tekrar harekete geçtiğinde derinliklerine o kadar sert girdi ki yatakta yukarı doğru kaydılar. Hunt bir kez daha içinde hareket etti. Şimşegi omuzlarında ve kanatlarında parlamaya başlarken altında şimşekten bir şerit oluştu. Bir taç gibi görünüyordu...

Bryce ışık saçan elini havaya kaldırdı. Eşinin şimşegi parmaklarına dolanarak onu hafifçe çarptı.

Hunt geri çekildi. Bryce'ın itiraz iniltileri yüzüstü çevrilip bedeni tekrar kuşatılınca yerini zevk iniltilerine bıraktı. Sertliği

içine o kadar iyi bir şekilde yerleşmişti ki zevkten delirmek üzereydi.

Bryce'tan yıldız ışığı yayılıyordu. Hunt'ın şimşeği sırtında gezindiğinde sonunda kendini kaybetti.

"Hunt" diye haykırırken boşalmak üzereydi.

Hunt parmaklarını onun kalçalarına gömdü. "Benim için boşal Bryce."

Bryce şiddetle titremeye başladı. İçindeki yıldız ışığı parlıyor, odayı göz kamaştırıcı bir aydınlığa boğuyordu. Hunt sert ve düzenli vuruşlarla içinde hareket ediyordu. Şimşeği bacaklarının arasında, damarlarındaki kanda hissediyordu. Tüm benlikleriyle birbirlerine karışarak öyle bir ışığa, öyle bir güce dönüşüyorlardı ki...

Hunt birden boğuk bir şekilde haykırarak boşalmaya başladı, Bryce onu bu kadar derininde hissetmenin verdiği zevkle yeniden uçurumdan düşecekmiş gibi hissetti.

Hunt'ın parmakları Bryce'ın klitorisine doğru kaydı ve okşayarak onun kapıldığı zevk dalgalarını daha da şiddetlendirdi. Bryce yay gibi gerilerek sırtını eşinin göğsüne yasladı. Hunt'ın parmakları daireler çizerek okşamayı sürdürüyor, zevk dalgaları art arda bedenine akın ediyordu. Bryce şimdiye kadar hiç böyle mükemmel hissetmemişti.

Sonra dünya sakinleşti ve ışık söndü, artık yatağın üzerinde diz çökmüş durumdalar. Bryce sırtını tamamen eşine yaslamıştı. Hunt'ın bir eli onun bacaklarının arasındaydı, diğer eli de belini kavramıştı. Boynuyla omzu arasına tekrar tekrar öpücükler kondururken, "Bryce" diye mırıldanıyordu. "Bryce."

Bryce elini onun avucuna kaydırıp dokunuşunu bacaklarının arasında tuttu. Bu anı dondurabilirmiş, güneşin doğmasını engelleyebilirmiş gibi...

Hunt ürperirken onu bir kez daha öptü. "Ben... Kahretsin, seni hissedebiliyorum. Sanki içimdeymişsin gibi."

Bryce dönüp eşinin afallamış yüzüne baktı.

"Yaratım olan parçan ya da ona her ne diyorsanız..." diye fısıldadı Hunt. "Benim içimde. Ruhunun o parçası derinlerime yuva yapmış gibi."

Bryce, "Güzel" dedi onun çenesini öperken. İçinde hâlâ şimşegin gücü dolaşıyor, büyüsünü küçük bir güneş gibi besliyordu. "Yarın ne olursa olsun" dedi soluk soluğa. "Bu parçan hep benimle olacak. Beni güçlendiren parçan." O şimşegi çağırabilirmiş gibi hissediyordu. Elektrik akımı derisinin altında dolaşıyordu, gelecek o kadar çok olasılıkla doluydu ki Bryce bu gece nasıl uyuyacağını bilmiyordu.

Hunt onu kendine çekti ve sıkıca sarmalayarak gıcırdayan yatağa uzandı. "Uyu Quinlan" diye fısıldadı saçlarının arasına doğru. "Ne olursa olsun seninleyim."

Ithan panzehiri içen Tharion'ın kendine gelmesini bekledi. Mer şöyle gl reaksiyon gstermişti ki Alev ve Glge Hanesi'ndeki borular şiddetlenen su bys nedeniyle patlamıştı. Hypaxia, Hane'yi dzene sokmakla uğraştığı için çok meşguld.

Ithan da bu yüzden n'e gelmişti. Burası artık... onundu.

Eh... asla onun olmayacaktı çünkü n, burayı yuvası bilen bütün kurtlara aitti ama Ithan'ın sorumluluğundaydı.

Perry'yi yine nöbetçi kulübesinde, deftere bir şeyler çizerken buldu. Cama hafifçe vurarak dikkatini çekti. Kurdun gözleri kocaman olduğunda ona yarım bir gülümseme gönderdi.

"ok mu çalışıyorsun, yoksa oyalanıyor musun anlamadım" dedi şakayla.

Ama Perry ayağa fırlayıp kapıyı açtı. "Affedersin, ben sadece..."

"Per, benim" dedi Ithan endişeyle.

Kurt sırtını dikleştirip esas duruşa geçti, tıpkı Sabine'in istediği gibi. *Hadi ama*. Bu meseleyle daha sonra ilgilenecekti. şimdi ise... Ithan havayı kokladı ve Perry'nin kokusundaki belli belirsiz değişimi anlamaya çalıştı. Hayatı boyunca bildiği ilek-tarçın karışımı koku değişmemişti ama panzehirle birlikte... Ithan bir türlü anlamıyordu. Panzehiri içtikten hemen sonra koku çok güçlüydü ama şimdi silikleşmişti.

Bunu düşünmeye, neden karşısında yine bir Omeganın durduğunu merak etmeye vakti yoktu. Ithan, n'in açık kapısından içeri baktı. "Herkes nerede?"

Perry kıpırdandı. "Onlar, şey... gitti."

Ithan yavaşça gözlerini kırıştırdı. "Gittiler de ne demek?" Nehir Kraliçesi tahliyeye şimdiden mi başlamıştı? Ithan herkese birkaç haftalığına Mavi Saray'da gizlenmelerinin iyi olacağını söylemek için gelmişti ama belki de kraliçe onlara çoktan haber göndermişti.

"Yaşananlar onları sarstı" dedi Perry. "Sana sadıklar Ithan ama endişe içindeler. Hepsi şehir dışına çıktı. İşlerin nasıl... sonuçlanacağını görmek için yılbaşına kadar beklemek istediklerini söylediler." Birkaç ay sonrasına kadar.

Perry'nin gözlerindeki korkuyu tarttı. Ithan için korkmuyordu ama... "Peki kız kardeşin nerede?" diye sordu usulca. İçindeki kurt kabarmaya, yaklaşmakta olduğunu bildiği düşmana hırlamaya başladı.

"Onları Amelie götürdü" dedi Perry yutkunarak. "Herhalde herkesin gideceği yere ulaştığından emin olmak istedi." Gözlerini usulca yere dikti.

"Tabii" dedi Ithan. "Sen neden gitmedin?"

"Birinin kalıp sana söylemesi gerekiyordu" diye mırıldandı Perry, yanakları kıpkırmızı olmuştu.

"Kız kardeşinin kalmana izin vermesi beni şaşırttı."

"Gitmemi istedi ama... İn'i bırakamazdım. Lider'i lobiye taşıdılar, sanırım bazıları Yelken Açma için kalmak istiyordu ancak korkuya kapılıp gitmeyi tercih ettiler. Lider'in cesedini burada bırakmak bana doğru gelmedi. Yapayalnız." Zümrüt yeşili gözleri yaşardı, yaşlı kurt için gerçekten üzülüyordu.

Perry'nin acısını ve sadakatini yüzünden okuyan Ithan'ın öfkesi yatıştı. Kurdun omzunu sıktı. "Kaldığın için teşekkürler Perry."

Perry, Ithan'm peşinden İn'e girdi ve içerideki bir düğmeye basarak kapıyı arkalarından kapattı. Bir anlığına çimenlikte durup parkın soğuk rüzgârda eğilen ağaçlarını izledi. Binanın girişindeki kanlar temizlenmişti. Sabine'in ve Astronom'un cesedi...

Perry, Ithan'ın daha önce cesetlerin yattığı yere baktığını fark edince adeta öfkeyle, "Onları kanalizasyona attım" dedi. "Yelken törenini hak etmiyorlar. Özellikle de Sabine."

Ithan normalde sakin olan kurdun bu aykırı davranışı karşısında şaşkınlığa kapıldı ama yine de başını salladı. “Şehrin boklarının içinde çürümek tam Sabine’e göre” dediğinde Perry hafifçe güldü. Keyifle güldüğü söylenemezdi. İkisi de bu duygudan çok uzaktı.

“Sen nereye gittin?” diye sordu Perry, bunu öyle çekinerek sormuştu ki Ithan hâlâ niyetini kestirmeye çalıştığını anladı. Bir dost olarak, Alfası ve Lideri olarak. Ithan’ın karşısında ne kadar ileri gidebileceğini öğrenmeye çalışıyordu.

“Uzun hikâye” dedi Ithan. “Ama herkesi güvenli bir yere götürmek için geri döndüm.” Nehir Kraliçesi’nden ve Mavi Saray’dan bahsetti. “Ama şimdi Sonsuz Şehir’e gitmem gerekiyor.”

Perry onu dikkatle süzdü, Ithan’ın söylediklerinden çok daha fazlasını anladığı belliydi. “Yani Asterilere baş mı kaldıracağız?”

“Biz değil” dedi Ithan. “Onlara ben baş kaldırıyorum.”

“Ama sen Lider’sin” dedi Perry. “Bütün Valbara kurtlarını temsil ediyorsun. Senin seçimlerin bizim seçimimiz sayılır. Asterilere baş kaldırıyorsan biz baş kaldırıyoruz demektir.”

“Öyleyse liderliğimi reddedin” dedi Ithan. “Ama ben gidiyorum.”

“Onu demek istemiyorum” dedi Perry. “Seninle aynı fikirdeyim... bazı şeyler değişmeli, düzeltilmeli. Ama şu anda kurtlar dağılmış durumda. Tatil evlerinde, seyahatte... sen Sonsuz Şehir’e gitmeden Mavi Saray’a varamayacak kadar uzaktalar.”

“Yani?”

“Yani gitmeden önce onlara haber ver. Mavi Saray’a gitmeleri ya da ormanda gizlenecek bir yer bulmaları için onlara birkaç saatlik süre tanı. Asteriler, Lider’in onlara karşı geldiğini gördüğü anda seni cezalandırmak için kurtların peşine düşecektir. Ve Çayurlarda olanlardan sonra...” Perry’nin gözleri acıyla doldu. “Yapmayacakları zulüm olduğunu sanmıyorum.”

Ithan itiraz edecek gibi oldu. O mermiyi ve panzehiri hemen Bryce’a ulaştırması gerekiyordu. Şimdiden geç bile kalmış olabilirdi.

Ama vicdanı bir kurdun ölümünü daha kaldıramazdı. Saklanmaları için zaman tanımadı diye tek bir kurt bile zarar görürse...

"Üç saat" dedi Ithan. "Şifreli mesaj göndermeyi biliyor musun?"

Perry başını salladı.

"Öyleyse haber vermeye başla." Ithan sütunların ilerisindeki lobiye ve yukarı çıkan merdivenlere baktı. "Ben de bir mezar kazmaya başlayayım."

"Mezar mı?" dedi Perry. "Ama Yelken Açma..."

"Bundan sonra Yelken Açma yok" dedi Ithan sessizce. "Yeraltı Kralı öldü."

Perry afallayarak sessizliğe gömüldü. "Ama... Kemik Mahallesi?"

"Yalan. Hepsi yalan." Ithan, Perry'nin eline aldığı telefonu gösterdi. "Herkes'e haber ver, sonra konuşuruz. Sana bildiğim her şeyi anlatacağım."

Perry endişe, şok ve kararlılık dolu bakışlarını Ithan'ın gözlerine dikti. Ardından telefonda mesaj yazmaya başladı. "Lider olduğun için mutluyum Ithan" dedi sessizce.

Ithan neredeyse *Onu bir de bana sor* diyecekti ama başını sallayarak teşekkür etti.

* * *

Tharion son silahı da sırt çantasına soktukten sonra panzehir şişelerini bir çantaya dolduran Hypaxia'ya döndü. "Kaç şişe var?"

Su kulaklarında, kalbinde, damarlarında fısıldıyordu. Büyü içinde öfkeli bir nehir gibi durmaksızın akıyordu. Aklından geçir-diği an serbest kalmaya hazırdı.

"Yaklaşık iki düzine" dedi Hypaxia sessizce. "Yeteri kadar değil."

"Oradaki fabrikaların tamamen bunun üretimi için çalışması gerekecek" dedi Tharion.

Hypaxia çantayı Tharion'a uzattı. "Al bakalım. Yolda fazla sarsmamaya çalış. Athalar'ın şimşeği onları bir arada tutuyor, küçük bir çalkantı dozların dengesini bozarsa işe yarayabilirler."

Tharion başını yana eğdi. "Sen gelmiyor musun?" Tharion doğruca Asterilerin sarayına, Bryce ve Asteriler arasında gerçekleşecek çatışma için en olası yere gitmeyi planlamıştı. Tanrılar, düşüncesi bile çılgıncaydı. İntihar gibi bir şeydi. Ama arkadaşları için, Midgard için, panzehirle birlikte oraya giecekti.

Hypaxia'nın gözleri yeşilimsi bir ışıkla parladı. "Hayır... ben burada kalıyorum."

Tharion o tek kelimenin ağırlığı altında Roga'nın masasının ucuna yaklaştı. Büyücü, vampirlerin bir kan bankasına saldırması sonucu vampirler ve tıp cadıları arasında çıkan kavgayı sona erdirmeye gitmişti. "Neden?"

"Biri Hane'nin patlayan borularıyla ilgilenmeli de ondan" dedi Hypaxia şakayla.

Tharion hafifçe kızardı. Panzehiri içtikten sonra yaşadığı güç patlamasının unutulması uzun zaman alacaktı. Ama birdenbire öyle bir güç akınuna uğramıştı ki suyla dolup taşmıştı. Bu güç müzik gibi, öfke gibi, yıkım ve yaşam gibiydi. "Yapma Pax" dedi Tharion. "Neden gelmediğini söylesene."

Hypaxia gözlerini ellerine indirdi. "Çünkü orada işler yolunda gitmezse birinin burada olması gerek. Lunathion'a yardım etmek için."

"Orada işler yolunda gitmezse zaten herkes ölmüş olacak" dedi Tharion. "Üzgünüm ama burada kalman bir şey değiştiremeyecek."

"Panzehir yapmaya devam etmek istiyorum" diye ekledi Hypaxia. "Panzehiri stabilize etmenin daha iyi bir yolunu bulmamız gerekiyor. Bunun üzerinde çalışmaya hemen başlamak istiyorum."

Tharion dostuna baktı, gerçekten baktı. "Sen iyi misin?"

Hypaxia'nın Alev ve Gölge Hanesi'nin tahtına geçtikten sonra çok değişmiş olan gözleri yere çevrildi. "Hayır."

"Pax..."

"Ama başka seçeneğim yok" dedi Hypaxia sırtını dikleştirerek. Başıyla kapıyı işaret etti. "Karını alıp gitsen iyi olur."

"Bir hoşnutsuzluk mu seziyorum?"

Arkadaşı hafifçe gülümsedi. "Ah... elbette evliliğin yüzünden değil. Sathia'yla evlenmene neden olan şeyden hoşnut değilim."

"Ders vermeye kalkmayan bir sen kalmıştın zaten."

"Bence Sathia sana uygun bir eş olabilir Tharion."

"Öyle mi?"

Hypaxia'nın gülümsemesi gizemli bir hale büründü. "Evet."

Tharion da ona gülümsedi. "Bütün hünelerlerini sergile Pax."

"Umarım gerçek anlamda söylememişsindir" dedi Hypaxia göz kırparak.

Tharion elinde olmadan sırtarak Roga'nın ofisinden çıktı. Sathia'yı yıkanıp dinlenmesi için küçük bir misafir odasında bırakmıştı, gerçi ikisi de ne kadar dinlenirse dinlensin yüzleşmek üzere oldukları deliliğe hazır olamayacağını biliyordu.

Tharion onu Mavi Saray'a göndermeyi teklif etmişti ama Sathia karşı çıkmıştı. Onu Avallen'e bırakmak için de yolu çok fazla uzatmaları gerekecekti. O yüzden Tharion'la geliyordu.

Tharion misafir odasının kapısını çaldıktan sonra yanıt beklemeden açtı.

Oda boştu. Sadece yatağın üzerine bırakılmış, Sathia'nın kokusunu taşıyan bir not vardı. Tharion notu okudu. Sonra bir kez daha okudu ve nihayet anladı.

Colin'i Engerek Kraliçe'nin elinde bırakamam. Umarım beni anlarsın.

Bol şans. Ayrıca benim için yaptıklarından dolayı teşekkür ederim.

Sathia onu terk etmişti. Sondaki teşekkür de bu yüzdendi. Yaptığı son derece yerindeydi, o Nehir Kraliçesi'nin kızına çok daha kötüsünü yapmıştı. Yine de...

Tharion dikkatle notu yeniden yatağa bıraktı. Sathia'yı suçlamazdı. Eski sevgilisini uyuşturucu bağımlısı bir suikastçı olmaktan kurtarmayı seçmişti, asilce bir seçimdi. Hayır, Sathia'yı hiç suçlamıyordu.

Zaten onunla birlikte Sonsuz Şehir'e gelmemesi daha iyiydi. Bu şekilde daha güvende olurdu.

Yine de Tharion uzun müddet yatağın üstündeki nota baktı.

Asterilere meydan okumaya gittiğini ve büyük ihtimalle öleceğini bildiği halde... Alev ve Gölge Hanesi'ni, sonra da Lunathion'u terk ederken Sathia'yı bir türlü kafasından atamıyordu.

* * *

Hunt ve Bryce'in çektiği videonun her an yayınlanması bekleniyordu. Ruhn kız kardeşiyle son derece gurur duyuyordu. Bryce durumu nasıl kurtaracağını iyi biliyordu.

Bekledikleri an gece yarısından hemen sonra, Declan'ın bir tuşa basmasıyla birlikte geldi.

Şimdi Lidia'nın ayarladığı evin penceresiz yatak odasında, yerde oturuyorlardı. Ruhn yanında oturan Lidia'ya baktı. "Şafağa birkaç saat kaldı, sonra harekete geçeceğiz."

Lidia gözlerini boşluğa dikmişti, dizini sallayıp duruyordu. Oğullarının kaçırıldığı haberini aldıklarından beri pek konuşmamıştı. Ruhn o sessiz anlarda ona dokunmak için yanıp tutuşsa da ellerini kendine saklamıştı. Lidia'nın aklı başka yerdeydi.

"Derinlik Bombacısı'na hiç dönmemeliydim" dedi en sonunda.

"Pollux çocukların olduğunu öğrenebildiğine göre" dedi Ruhn. "Gemiye gitmeseydin de bir şekilde öğrenecekti."

"Keşke Haldren Denizi'nde beni ölüme terk etseydiniz" dedi Lidia. "O zaman çocuklarımın peşine düşmek için bir nedeni olmazdı."

"Hey." Ruhn onun elini tutup sıktı. Lidia gözlerini onun üstünde gezdirdi. "Bunların hiçbirisi senin suçun değil."

Başını iki yana salladığında, Ruhn nazikçe yüzüne dokundu. "Şu anda böyle hissetmekte özgürsün. Ama şafak söküp buradan ayrıldığımızda hislerini gömerek yeniden Geyik olmak zorundasın. Son bir kez daha. Geyik olmadan o saraya giremeyiz."

Lidia, Ruhn'ın gözlerine baktı. Ardından uzanıp alnını onunkine yasladı.

Ruhn onun kokusunu içine çekti ama koku zaten oradaydı. Başından beri içindeydi, en derinlerinde gizliydi.

"Ben..." Lidia güçlükle yutkundu. "Biz..."

Ruhn, "Bana ne istediğini söyle" dedi yanağından öperek.

Lidia geri çekilirken onun çenesini okşadı. "Seni... Seni istiyorum."

"Emin misin?" Lidia'ya yük olan çok fazla şey vardı. Oğulları Asterilerin elindeyken Ruhn onu elbette suçlayamazdı...

"Bir süreliğine düşünmemeye ihtiyacım var" dedikten sonra hızla ekledi. "Ve... sana dokunmaya." Parmaklarını Ruhn'ın dudaklarında gezdirdi. "Gerçek bedenine."

Ruhn gözlerini kapatıp kendini onun dokunuşlarına bıraktı. "Bana ne istediğini söyle Lidia."

Lidia'nın dudakları onunkilere dokunduğunda ürperdi. "Seni istiyorum... her şeyinle. Derinlerimde."

Ruhn sırttı. "Seve seve."

Kendini Lidia'ya, onun kontrolüne bıraktı. Her öpücüğüne karşılık verdi. Nereye dokunmasını, nereyi yalamasını ve tatmasını istediğini göstermesine izin verdi.

Neyse ki Lidia'nın odaklanmasını istediği yerler onun da en çok ilgilendiği yerlerdi. Lidia'nın hoş tadını alınca neredeyse pantolonuna boşalacaktı, üstelik bu daha hayatta duyduğu en güzel melodi gibi kulaklarını dolduran iniltilerini duymadan önceydi.

"Ruhn" dedi Lidia. Ama durmasını söylemediği için onu yalamaya devam etti. Keşke dudak piercing'i gitmemiş olsaydı, onu kullanarak bu kadını çılgına çevirebileceğini biliyordu... Ancak buna daha sonra vakit olacaktı.

Lidia'nın bedeni yatakta yay gibi gerildi, Ruhn onun boşaldığını olduğunu görünce çılgına dönerek kıpırdanmaya başladı.

Lidia biraz sonra onu bu ıstırapın pençelerinden kurtardı, fermuarını indiririp o narin eliyle aletini tutarken gözleri alev alevdi.

Ruhn ilk dokunuşla kıvranmaya başladı, sırtüstü yatağa itilirken neredeyse yalvarmak üzereydi. Lidia bir anda üstüne çıkıp Ruhn'ın sertliğini bacaklarının arasına doğru götürmüştü.

Ellerini altın sarısı saçların arasına kaydırıp, ipek gibi yumuşacık perçemler parmaklarının arasından dökülüyordu. Lidia'nın gözlerine bakarak yavaşça içine girdi.

Ne kadar sıcak ve dar olduğunu hissedince dişlerini sıktı. O mükemmel histen, aletini kavrayan kusursuz sıklılığın verdiği zevkle kesik kesik nefesler almaya başladı.

Lidia üstüne tamamen yerleşti, göğsü çok hızlı inip kalkıyordu. Ruhn onun ellerini tutup parmak uçlarına öpücükler konduğunda, Lidia gözlerini kapatarak üstünde hareket etmeye başladı. Şimdi aralarında söylenecek ya da yapılacak hiçbir şey kalmamıştı.

Ruhn onu kalçalarından tutup hafifçe kaldırdığında Lidia'nın iniltileri arttı. Bu sesi içine çekmek istiyordu. Yatakta doğrulup onu öpmeye başladı, Lidia şimdi bacaklarını beline dolamıştı. Aleti bu şekilde çok daha derinlerdeydi, şu anda resmen zevkten çıldırmak üzereydi. Lidia'nun bu kadar derininde olmak, kokusunu ve tadını almak ona vahşice bir zevk veriyordu.

Lidia da onun hareketlerine uyum sağlayarak vahşice sevişmeye başladı. Dişleriyle Ruhn'ın boynunu ve göğsünü sıyrıyordu. Ruhn ise her vuruşta onun derinliklerine sürtünüyordu. Kahretsin, neredeyse zevkten ölecekti...

Lidia başını geriye attı, boşalırken kasları aletini sıkıca kavradı ve onu da peşinden sürükledi. Ruhn'ın o vahşi parçası bu kadının içine boşalmanın tadını çıkarıyordu. Lidia artık onundu, o da Lidia'ya aitti. Bunun için bir söz vardı ama şu anda aklına gelmiyordu.

Lidia hareket etmeyi bırakıp ona yaslandı, kolları ve bacakları birbirine dolanmıştı. Ruhn'ın aleti hâlâ sonuna kadar içerideydi, Lidia'nın nefesi yüzüne çarparken parmaklarını sırtında gezdirdiyordu.

Lidia yanındaydı. Ruhn da onun yanındaydı.
Urd izin verdiği sürece yan yana olacaklardı.

* * *

Lidia saatlerce Ruhn'ın kollarında yattı, bir türlü uyuyamıyordu.

İstedığı, ihtiyaç duyduğu tek şey Ruhn'la birleşmekti. Kendini hiç bu kadar güvende hissetmemiş, üstüne hiç bu kadar titrenmemişti. Ama oğulları hâlâ Asterilerin elindeydi. *Pollux'un* elindeydi.

Saatler geçmek bilmiyordu. Lidia, Brann ve Actaeon'a yapılabilecek olası işkenceleri düşünmekten vazgeçti. Kendisinin de pek çok kişiye yaptığı işkenceleri.

Belki de bu yüzden cezalandırılıyordu. Pek çok şey için cezalandırılıyordu.

Ruhn yerinde kıpırdandığında Lidia ona biraz daha sokuldu. Kokusunu içine çekip ona sarılan güçlü bedeninin tadını çıkardı.

Ve yarını düşünmemeye çalıştı.

Ertesi sabah Sonsuz Şehir'in tozlu ara sokaklarının birine park etmiş olan minibüste saklanıyorlardı. Ruhn kaya gibi sert bir yüzle metal kaplamaya yaslanmış halde oturan Lidia'ya baktı ve yanına doğru kaydı.

Lidia pek uyumamıştı, Ruhn onu suçlayamazdı. Sabah gizlice evden çıkıp minibüse dönerlerken onun bitkin yüzünü gördüğünde yanından hiç ayrılmamış ve elinden geldiğince rahatlamasını sağlamaya çalışmıştı. Lidia'nın dizine elini koydu. "Sadece bir saat kaldı. Sonra saraya gireceğiz."

Declan, Asterilerin yayınladıkları videoyla ilgilendiğine emin olana kadar geçecek bir saatleri vardı. Dec'in bu sabah verdiği ilk habere göre video devasa bir kaosa neden olmuştu. Görüntüler tüm haber kanallarında ve sosyal medya sitelerinde yayınlanmıştı. Dec ayrıca imparatorluğun bilgisayar ağına girerek Asterilerin ve danışmanlarının bu sabah felaketi görüşmek üzere toplantıda olacağını da doğrulamıştı. Parazit ile ilgili haberler gerçekten büyük yankı uyandırmıştı. Tüm medya organları konu hakkındaki dedikodularla çalkalanıyordu. Bryce'in Micah'ı nasıl öldürdüğünü gösteren görüntüler, Danika'nın ve sürünün nasıl öldüğüne dair iddiaları...

İmparatorluk ağının, görüntüleri hemen yayından kaldırmış olması bir şey değiştirmemişti. Video çoktan özel sunucularda dolaşmaya, telefonlara indirilmeye başlamıştı. Tekrar tekrar seyredilip üzerine analizler yapılıyordu. İmparatorluğun trolleri bunun üzerinde oynanmış bir görüntü olduğuna dair yorumlar bırakarak

videonun sahte olduğunda ısrar etse bile, Bryce'ın ilkbaharda Lunathion sokaklarında koşarak tüm şehri kurtardığı görüntüleri de bununla birlikte yayınlanmışlardı.

Ayrıca bunu hatırlayan ve Bryce'ı onları kurtarmak için koşarken gören insanlar da vardı. Şehri hem Cehennem'den hem de Asterilerin fırlattığı kükürt füzelerinden kurtardığını doğruluyorlardı.

Asterilerin o sabah yapacak çok işi vardı. Tam da planlandığı gibi. Acil durum toplantıları başladığı an harekete geçme vakti gelmiş olacaktı.

"Tek bir yanlış adım atarsak oğullarım..." diye başladı Lidia, sonra güçlkle yutkundu.

"Korkularını bir kenara bırak" dedi Ruhn, Lidia'nın ona karşı sık sık yaptığı gibi dürüstçe konuşarak. "Göreve odaklan, varsayımına değil."

"Ruhn haklı" dedi Bryce ileriden. Hunt'la ikisi birbirlerine yaslanarak oturuyorlardı. Flynn ve Dec öndeydi. Flynn sokakları izlerken, Dec de dizlerinin üzerindeki bilgisayardan mekanik zırhları kontrol eden imparatorluk ağına sızmaya çalışıyordu. Birkaç saat sonra içeri de olacaktı. "Bugün dertlerini geride bırak."

Lidia oturduğu yerde doğruldu. "Oğullarım birer dert değil..."

"Hayır" diye düzeltti Bryce. "Elbette değil. Ama sen o sarayı herkesten iyi biliyorsun. Yapacağın tek bir hata bize çok pahalıya patlar."

"Pollux'u herkesten iyi tanırım" dedi Lidia gözlerini boşluğa dikerek. "Burada beklemeye bu yüzden dayanamıyorum."

"Fırsatın varken dinlen Lidia" dedi Athalar. "Yakında her yer cehenneme dönecek."

"Gerçek anlamda" dedi Bryce sinir bozucu bir neşeyle.

* * *

Ithan, Lider'i çimenliğin ortasına gömdü. Böylece ruhu, gelecek nesiller boyunca burada koşup oynayacak kurt yavrularının neşesini hissedebilirdi.

Tabii içlerinden birileri hayatta kalabilirse.

Tharion arayıp nerede olduğunu sormuştu. Ithan da Sonsuz Şehir'e onsuz gitmesini söylemişti. Bryce ve Athalar'ı bulup Asterilere saldırmadan önce panzehiri onlara ya da arkadaşlarından birine ulaştırmaya çalışacaktı. Panzehir Ithan'a seviye atlattığına göre, Bryce'a ve Athalar'a ne yapacağım hayal dahi edemiyordu.

Ithan sırt çantasını ve Roga'dan ödünç aldığı Tanrı Katili Tüfek'i omzuna asıp İn'in ana binasından çıktı. Perry yine kapıdaki kulübede nöbet tutuyordu.

"Hiç uyumadın mı?" diye sordu Ithan başını içeri uzatarak. Morarmış göz altlarını görünce Perry daha başını sallamadan cevabı almış oldu. "Sana biraz uyumanı söylemiştim."

"Burada olmak istedim" dedi kurt. "Yardım isteyen ya da bir şey sormaya gelen olursa diye."

Bu düşüncelilik ve nezaket karşısında Ithan'ın göğsü sıkıştı. "Kimse geldi mi peki?"

"Hayır" dedi Perry gözlerini ovuşturarak.

"Mavi Saray'a gitmen gerekiyor."

Perry onun gözlerine baktı. "Sen gidiyor musun?"

"Evet" dedi Ithan. O da pek uyumamıştı ama bedenini dinlenmeye zorlamıştı. Olacaklar için tüm gücünü toplaması gerektiğini biliyordu.

Perry bakışlarını titreşen telefonunun ekranına çevirdi. Bir anda kaşları çatılmıştı.

"Ne oldu?"

Kurt mesajı açıp okudu. "'Bryce Quinlan ve Hunt Athalar, bu ilkbahar Başmelekler Micah ve Sandriel'i öldürdü.' Video kaydında Bryce..."

Ithan'ın kalbi hızla atmaya başladı. Çok geç kalmıştı. Bryce çoktan harekete geçmişti bile.

"Gitmem gerek" dedi Ithan. "Ona elimden geldiğince yardım etmeliyim."

Perry kulübedeki yerinden kalktı. "Bol şans Ithan. Umanım... yeniden görüşürüz."

Ithan ona sıkıca sarıldı, Perry'nin tarçın-çilek kokusu üstüne akın ediyordu. Her zaman olduğu gibi... panzehiri hiç içmemiş gibi. Ithan merak duygusunu yine bir kenara bıraktı. "Umarım görüşürüz" dedi saçlarına doğru. Ardından uzaklaşıp geri çekildi.

Perry'nin gözleri yaşarmıştı. "Lütfen dikkatli ol."

Ithan sırt çantasının kayışlarını düzelitti. "Mavi Saray'a git Perry."

* * *

"İmparatorluk ağına girdim" dedi Declan birkaç saat sonra.

Hunt, Fury Axtar'm helikopterle getirdiği silahlardan birkaçını kuşanmıştı: iki tabanca ve uzun bir bıçak. Çok fazla değildi ama Axtar silahları iyi seçmişti. Hepsi sağlam ve güvenilirlikti.

"O mekanik zırhlar şaka değil." Dec ürperdi. "Ama hazır olduğunuzda ben de hazırım çocuklar."

Hunt bacağındaki kılıfta duran silahı kontrol etti. Şarjör doluydu. Yedek mermiler arka cebindeydi. Şimdi sırtındaki kılırlara yerleştirilmiş ikiz kılıçlarıyla Umbra Mortis zırhı olsa hiç de fena olmazdı. Ama iki tabanca, çizmesindeki bıçak ve şimşeği de iş görürdü. Bunlarla yetinmek zorundaydı.

Sadece Hunt olarak. Buna alışabilirdi.

Bryce'a baktı. Atkuyruğunun üzerinden Yıldız Kılıcı'mın sapı görünüyordu, Doğrucu da bacağındaki kına yerleştirilmişti. Diğer bacağında bir tabanca ve tek bir yedek şarjör vardı.

Cehennem ordularını getirmişti ama onlar güçle, dişle tırnakla, kaba kuvvetle savaşıyorlardı.

"Pekâlâ" dedi Bryce. "Plan yeterince anlaşıldı mı?"

"Hangisi?" diye mırıldandı Ruhn. "Yedi tane falan planın var da."

"Tedbirli olmak iyidir" dedi Bryce. "Plan gayet basit. Asterileri oyalamak için Cehennem ordusunu ve Düşmüşler'i onların üstlerine saldıığımız sırada, Athalar'la birlikte gizlice saraya girip ilk ışık çekirdeğini yok edeceğim."

"Unutmayın" dedi Hunt alaycı bir sesle. "Lidia'nın oğullarını kurtarıyoruz, Pollux'u yok ediyoruz, Asterilere onları gezegenden silecek kadar yaklaşıyoruz..." Maddeleri parmaklarıyla tek tek sayıyordu.

"Evet evet" dedi Bryce elini şöyle bir sallayarak. Lidia'ya göz kırparak sırtıttı. Hunt bunu Geyik'i rahatlatmak için yaptığını biliyordu. "Pislikleri yenilgiye uğratmaya hazır mısınız?"

Lidia çenesini yukarı kaldırdı. Belinde bir bıçak ve tabanca vardı. Hepsi bu kadardı.

Asterilerin sarayına bu kadar az silahla gitmeleri gerçekten komikti ama üzerinde durmaya değmezdi. Başka şansları yoktu.

"Bu minibüsü terk ettiğimiz anda, sokak kameralarının bizi tespit etmesi ve Asteri teknisyenlerine şehirde olduğumuzu haber vermesi için sadece iki dakikamız var" dedi Lidia.

"Bu yüzden benim görevim o kameraları sizden uzak tutmak çocuklar" dedi Declan minibüsün arka tarafındaki istasyonundan.

"Benim görevim de" dedi Flynn sürücü koltuğundan. "Göze batmamak için şehirde sürekli dolaşmak."

"Ben mesaj attığım gibi bizi almaya hazır ol" dedi Ruhn.

Flynn, "Bunu daha önce de yapmıştık, hatırladın mı?" diye sordu Ruhn'a. "Seni ve Athalar'ı serbest bıraktıktan sonra Lidia'yla buluşmak, büyük gösteri için bir denemeydi."

Lidia, "Ne yapmanız gerektiği ya da kimi geride bırakmanız gerektiği umurunda değil" dedi Flynn ve Dec'e. "Yeter ki oğullarını bu şehirden çıkarıp sahile götürün." İkisinin de gözlerine bakıp ekledi. "Lütfen."

Dec başını salladı. "Seni koruduk Lidia." İsim Dec'in kafasını karıştırmış gibiydi ama üstesinden geldi. "Çocuklarını da koruyacağız. Sen sadece yapman gerekeni yap, ihtiyacın olduğunda orada olacağız."

Lidia başını salladı, gözleri parlıyordu. "Teşekkür ederim."

Hunt eşine doğru baktı, Bryce sessizce onları izliyordu. Bu iyiye işaret değildi.

Lidia, Bryce'in bakışını fark etti. "Taht odasına nasıl gidildiğini hatırlıyor musun?"

Bryce, "Evet" dedikten sonra Hunt'a döndü. "Kanatlar daha birkaç hafta öncesine kadar oradaydı, umarım Rigelus dekor değişikliği yapmamıştır."

"Onlara elini bile sürmemiştir" dedi Lidia. "Değişiklikten nefret eder."

Sözler havada asılı kaldı. Hunt yutkunarak boğazındaki kuruluğu gidermeye çalıştı. Bunu gerçekten yapıyorlardı. Gerçekten yapıyordu.

Geçmişte *iki kez* dersini almamış mıydı? Düşmüşler'le olanlar ve kısa bir süre önce yaşadıkları? Bir üçüncüye daha girişmek...

"Hatırlıyorum" dedi Bryce sessizce. Diğerleri de dinlediği halde bunu sadece Hunt'a söylemişti. "Kanatlarını keserken Micah'nun kılıcının her bir hareketini hatırlıyorum. Onu... *onları* durdurmak için hiçbir şey yapamayışımızı. Seni Sandriel'e nasıl sattıklarını, o zaman da hiçbir şey yapamamıştık. Her saniyesini hatırlıyorum Hunt." Gözleri katıksız bir öfkeyle ve kararlılıkla parlıyordu. "Ama bugün, en sonunda *onları* durduruyoruz."

Hunt eşinin gözlerine baktı, onun cesaretini örnek alıp gücünü bu yoldaki rehberi haline getirdi.

"Micah'nun kanatlarını kestiği o gün kendime bir söz verdim" dedi Bryce, hâlâ bir tek Hunt'a konuşuyordu. "Bunu onlara ödeteceğime söz verdim. Yaptıkları için." Yıldız ışığı başının etrafında yıldızlardan oluşan o taç gibi titreşiyordu.

Kimse bir şey söylemedi. Bryce ayağa kalktı, minibüsün arka kapısına doğru yürüdü. Kapının arkasında bekleyen dünyaya, Asterilere, sona doğru.

Başını çevirip arkadaşlarına baktı. Hunt'la göz göze geldiler.

"Sevgiyle her şey mümkündür" dedikten sonra ışığa adım attı.

Asterilerin sarayına girmek çok kolay olmuştu. Lidia tüm girişleri biliyordu ama onun eşsiz bilgisiyle bile olsa, büyük çöp işleme rıhtımına açılan servis kapısından girmek fazla kolaydı.

Pis kokulu olukların birinden aşağı kaymak ve bir kat aşağıdaki çöp odasına inmek de fazla kolaydı.

Ancak dördü, alt kattaki küçük ve leş kokulu dolaba girdiklerinde duraksayıp birbirlerine baktılar.

"İyi şanslar" dedi Ruhn kız kardeşine. Belki de son söyleyişi olacaktı.

Bryce hafifçe gülümsedi, birkaç dakika önce minibüste sert bir kararlılığa büründüğü halde şimdi yüzünde sadece sevgi vardı. "Sen de benim hayatıma neşe kattın Ruhn."

Ruhn bu sözleri, kardeşi Kapı'nun içinde kaybolmadan hemen önce söylediğini hatırladı. *Hayatıma neşe kattın Bryce*. Sanki üstünden bir ömür geçmişti.

Bryce başka bir şey söylemedi, Ruhn da söyleyecek bir şey bulamıyordu. Sonrasında kız kardeşi eşiyile birlikte kapıyı açıp dışarı süzüldü.

Ruhn, Lidia'yla birlikte biraz daha bekledi, çöp kokusu yüzünden neredeyse ekmek ve zeytinyağından oluşan kahvaltısını kusaçtı. Buna rağmen karanlığın içinde Lidia'nın gözlerine baktı.

Lidia'nun bugün Geyik olması gerektiği halde, yine o buz gibi soğuk kadın olması gerektiği halde, Ruhn eğilip ağzını onun dudaklarına sürttü. Sadece bir kez yapmıştı. Sonra fısıldadı, nihayet şimdiye kadar kabullenmeye cesaret edemediği o duygunun

adını koymuştu. "Belki bir daha söyleme şansı bulamam... Seni seviyorum."

Lidia gözlerini kırptırdı, gözleri ışı ışıldı. "Ruhn."

Ama Ruhn bir cevap, red ya da itiraz beklemedi. Kapıyı hafifçe aralayıp koridora baktı.

"Temiz" diye mırıldandı tabancasını çekerek. Dec'in işinin başında olması için dua ediyordu.

Bryce ve Hunt'ın mesajının yankılarını yatıştırmaya çalışmakla meşgul olan Asteriler, Cehennem'in kendi evlerine saldırmak üzere olduğunu aklına bile getirmesin diye dua ederek peşinde Lidia'yla koridora çıktı.

Ardından Ruhn'ın gölgelerine büründüler ve imparatorluğun kalbinde gizlice ilerleyerek Lidia'nın oğullarını aramaya başladılar.

* * *

Birkaç kez neredeyse yakalanıyorlardı. Hunt sırf miğferindeki yüksek işitme özelliği için bile olsa, Umbra Mortis zırhının içinde olmadığına bir kez daha üzüldü. Böylece etraftan gelip geçen devlet adamlarını ya da işçileri tespit edebilirdi.

Devlet adamları Hunt'ın umurunda değildi. Ama işçiler... Zamanı geldiğinde kaçabilmeleri için dua etti. Declan Asterilerin uyarı sistemine girdiğinde telefonları sarayı terk etmeleri adına gelen bir tahliye emriyle çalacak, onlar da uyarıya göre hareket edecekti.

Bryce'la birlikte devasa Polaris heykelinin gölgesinde saklandıkları sırada Hunt'ın kalbi deli gibi çarpıyordu, Polaris ellerini zaferle havaya kaldırmıştı.

Heykelin az ilerisinde tanıdık bir kapı vardı. Koridor tam olarak Hunt'ın son kez gördüğü gibiydi, şimşeği ve Rigelus'un gücü onu paramparça etmeden önceki gibi. Duvarlardan birine Asterilerin büstleri sıralanmıştı, diğer duvardaki pencereler Sonsuz Şehir'in yedi tepesine bakıyordu. Orada bir yerde, Sacra

Via'nın ana yolu boyunca yavaş yavaş ilerleyerek Dec ve Flynn bekliyor olacaktı.

Ama onları değil. Hunt, Bryce'la birlikte bu dövüşten sağ çıkamayabileceklerini biliyordu.

İlk ışık çekirdeğini yok edip Asterilerin yenilenebilir güç kaynaklarını kesmeyi başarırlarsa, o pisliklere Bryce'ın kılıcı ve bıçağı kullanabileceği kadar yaklaşmaları gerekecekti. Bryce yıldızı kullanarak kılıç ve bıçağı birleştirecekti, ardından hiçliğe bir portal açarak olası riskleri göze alacaklardı.

Theia bundan korkmuştu. Aidas portal çok tehlikeliyse *yaşamı seçmeleri* için onları uyarmıştı. Bunlar hiç de iyiye işaret değildi. Ama başka seçenekleri var mıydı?

Çok fazla varsayım, çok fazla belirsizlik vardı. Planları bu sara-ya son girdikleri seferden bile zayıftı. Hepsi bu planda hemfikir olsa bile, eğer sonunda başaramazlarsa ve Bryce ya da içlerinden biri ölürse...

Hayır. O yola bir daha girmeyecekti. Geçmişte hatalar yapıp kötü kararlar almıştı ama tiranlıkla ve zulümle savaşmak asla yanlış seçim olamazdı.

Hunt eşine baktığında gözlerini koridora diktiğini fark etti. Koridorun sonundaki Kapı'ya. Bryce ona baktığını sezince dudaklarını *Hadi* der gibi hareket ettirdi ve peşinden gelmesini işaret etti. Hunt onun peşine düştü, eşiyile olduğu sürece her yere giderdi.

Bryce'la birlikte boş taht odasına girdikleri sırada hayatında ilk kez Urd, Hunt'ı duymuş gibiydi. Yedi kristal tahtın arkasındaki duvara asılmış olan kanatlara baktı.

Tam ortada, yeni bir ganimet gibi Umbra Mortis miğferi ve zırhı asılıydı.

* * *

Bryce Maske'yi ellerinde tutuyordu. Maske'nin altın yüzeyi steril taht odasının kristalleri arasında ısıtılıyordu. Düşmüşler'in değişik renk, şekil ve büyüklükteki kanatları duvarda asılıydı. Bu an için verilmiş pek çok hayat.

Hunt zırhının son parçasını da takarak Umbra Mortis miğferini başına geçirdi. Onu duvardan alırken Bryce hiçbir şey sormamıştı. Eşinin zırhı neden istediğini biliyordu.

Tıpkı Rigelus'un tahtının hemen üstüne asılmış olan kanatların orada kalmayacağını bildiği gibi.

Hunt bu zırhı ve miğferi bir kez daha takacaktı. Zırhı giyen Umbra Mortis değil, Hunt olacaktı. Onun Hunt'ı.

Ve birlikte bu işe bir son vereceklerdi.

Ithan, Hypaxia'nun panzehirini zamanında getirmiş olsun isterdi. Ama bunu erteleyemezlerdi, tek bir dakika bile.

Bryce başparmaklarını Maske'nin pürüzsüz alnına sürttü. Uzun zaman önce ölmüş bir kralın ölüm maskesine benziyordu. Bir Asteri'nin yüzünün kalıbından mı yapılmıştı? Diğer dünyadaki bir Daglan'ın nefret dolu yüzünden mi esinlenilmişti?

"Bryce" dedi Hunt, sesi miğferin içinden boğuk ve tuhaf geliyordu.

Bryce karşısında Ölümün Gölgesi'nin durduğunu gördü. Hunt zırhın sırtındaki ikiz kılıçları çekip ellerinde çevirdi. "Yap hadi."

Hayatta yaptığı her şey, attığı her adım... onu buraya getirmişti.

Buraya, soylu Düşmüşler'in kanatlarıyla dolu bu odaya. Geriye kalan birkaç savaşçıdan biri olan Hunt'a.

Ama hepsi buraya kadardı.

Bryce, Maske'yi yüzüne götürdü ve gözlerini kapatarak taktı. Metal anında tenine yapıştı. Yüzünü, ruhunu emer gibiydi...

Dünya yeniden seyreldi. Canlı ve ölü. Nefes alan ve nefes almayan. Ölü... ve hortlak.

İçindeki yıldız *Merhaba eski dostum* der gibi ışık saçmaya başladı. Evet, kadim büyü Maske'yi tanıyordu. En derin sırlarını biliyordu.

Bryce kanatlara doğru döndü. Maske'nin gölgeli görüşünde kanatların asılı olduğu yere bakınca çoğunun titreyen bir ışıkla parladığını gördü. Bir ruh çekirdeğiydi. Varlıklarının son kırıntıları adeta yıldızlardan bir duvar oluşturuyordu.

Bryce haklıydı. Onlar için Yelken Açma düzenlenmemişti. Bu ölü savaşçılara yapılan son hakaret, kutsanmış bir öbür dünyadan

mahrum kalmanın utancıydı. Bu Asterilerin sonu olacaktı. Yüzyıllardır başıboş bırakılmış bu ruhlar artık onundu.

Tek bir düşünceyle Bryce'ın iradesi onların iradesi olacaktı. Maske sesleniyor, Düşmüşler'in ruhları yanıt veriyor, ateşböcekleri gibi uçarak duvardan ayrılıyordu.

Hışırtilar havayı doldurdu. Kanatlar önce yavaş yavaş çırpma-ya başladı, yeni bedenlerini test eden kelebekler gibilerdi. Kanat sesleri önce taht odasını, sonra tüm dünyayı sardı. Hunt'tan yayın sert bir rüzgâr çivileri yerinden kopardı. İki çift kanat -biri tanıdık gri, diğeri bembeyaz- hariç hepsi dünyaya salındı.

Şimdi taht odası kanatlarla dolmuştu. Beyaz, gri, siyah. İçlerinde ruh kıvılcımları parlıyordu ve onları sadece altın maskenin arkasından bakan Bryce görebiliyordu.

Hunt ve Bryce fırtınanın tam ortasında duruyordu. Bryce'ın saçları kanatların rüzgârıyla uçuşuyor, yumuşacık tüyler tenine sürtünüyordu.

Hunt'tan fırlayan bir şimşek parçası hâlâ duvarda asılı olan iki çift kanada çarptı. Bunlar Hunt'ın ve Isaiah'nın kanatlarıydı. Şimşek parçası değdiği an yanmaya başladılar, küle dönüşüp sonunda buradan kurtulan binlerce kanadın rüzgârına kapılıp uçtular.

Hunt bir fırtına rüzgârı daha fırlattığında holün kapısı açıldı. Koridor boyunca uzanan camlar patladı.

Düşmüşler'in kanatları pencerelerden mavi gökyüzüne doğru ucmaya başladı.

Taht odasını giderden akıp giden su gibi boşalttılar, geriye sadece kapıda duran bir silüet kaldı. Gözlerini onlara dikmişti.

Rigelus.

Etrafında tüyler uçuşuyordu.

"Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" dedi Parlak El. Öfkeyle ve güçle parlıyordu.

İçeri girdi, bakışlarını doğruca Bryce'ın yüzüne odaklamıştı. Belki Maske yüzünden, belki de sınırlarını aşmaya zorlandığı için-

di ama hiç korku hissetmiyordu. Asterilerin Parlak El'ine baktı. "Bir yanlışlı düzeltiyoruz."

Ama Rigelus gözlerini kısarak Maske'ye baktı. "Kullanmaya hakkın olmayan bir silah taşıyorsun."

Dışarıdan gökyüzünde uçuşan kanatları gören insanların bağışmaları geliyordu.

Ölü ve hortlak... Rigelus'un doğası Maske'nin kafasını karıştırmıştı. Canlı ve canlı değil. Nefes alan ve nefes almayan. Parlak El'in hangisi olduğuna bir türlü karar veremiyor, sanki ürkerek Bryce'tan uzaklaşıyordu.

Bryce düşüncelerini topladı. *Bana itaat ediyorsun.*

Maske durdu. Bryce'ın esiri olarak kalmaya devam etti.

Rigelus savaş zırhı ve miğferi içindeki Hunt'a baktı. Ardından Bryce'a doğru döndü. "Evinden çok uzaklaşmışsın Bryce Quinlan." Bir adım yaklaştı. Henüz saldırmamış olması tedbirli davrandığının göstergesiydi.

Hunt'ın şimşegi yerde süzülüyordu.

Bryce, Rigelus'un arkasını işaret etti. Şehir surlarının arkasındaki tepelerden birinde kanatlar kuru otların üzerine konmuştu. Dinlenen bir kelebek sürüsü gibi tepeyi kaplamışlardı.

Bryce onlara emir verdi. *Bir zamanlar olduğu gibi ayağa kalkın.*

Nena'dakinden daha soğuk bir rüzgâr içinden geçip uzaktaki kanatlara doğru esti. Hunt'ın acısını hissedebiliyordu ama gözlerini Rigelus'tan ayırmadı.

"Nasıl bir güçle oynadığını bilmiyorsun kızım" dedi Rigelus. "Maske ruhunu lanetleyecek..."

"Bu sefer boş tehditleri bir kenara bırakalım" dedi Bryce yeniden pencereyi göstererek. Bu kez ruhları taşıyan kanatlara doğru yaklaşan orduyu işaret ediyordu. "Bence ilgilenmen gereken daha önemli sorunların var."

Cehennem ordusu tepeye tırmanırken Bryce bir yırtıcı gibi –bir kraliçe gibi– gülümsedi.

"Tam vaktinde."

Tepedeki karanlık figürlerin sayısı gitgide artarken Rigelus hiçbir şey söylemedi. Cehennem askerleri, Bryce'ın küçük dağın diğer tarafında açtığı portaldan içeri doluyordu.

Gökten düşmüş gibi ortaya çıkıp tepeye tırmanan kalabalığı görünce, en önde giden üç prensi görünce...

İnsanlar sokaklarda çığlıklar atmaya başladı. Declan için bir işaret daha gelmişti. İmparatorluk, Acil Durum Alarmı adı altında tahliye emri göndermek için harekete geçecekti. Bu şehirdeki her telefon şehir surlarından dışarı kaçmaları emriyle çalacaktı... Mümkünse sahile doğru.

Rigelus kapısının önüne toplanan Cehennem askerlerine bakıyordu.

"Sürpriz" dedi Hunt.

Rigelus yavaşça Bryce ve Hunt'a doğru döndü. Ve gülümsedi.

"Kuzey Uçurumu'nu açtığınız an haber almadığımı mı sanıyorsunuz?" Bryce gücünü toplayarak kendini hazırladı, Rigelus parlak elini havaya kaldırdı. "Buraya gelmenizi bekliyordum. Gerekli hazırlıkları yaptım."

Boru sesi duyuldu, net bir nota şehrin dört bir yanında yankılandı.

Birden Sonsuz Şehir'in sokakları Asteri muhafızlarıyla doldu.

"Uçurum'a vardığınız anda haberinizi aldım, sevgili Harpy bana söyledi. Siz onu öldürmeden önce Harpy'nin gözlerinden sizi izliyordum." Parlak El taht odasının içine doğru bir adım daha attı. Güç elinde toplanıyor, uzun parmaklarındaki altın yüzüklerde oynayıyordu.

Bryce ve Hunt gerilmişti, çıkışa kadar olan mesafeyi ölçüyorlardı. Tahtların arkasında küçük bir kapı vardı ama ona ulaşmak için Rigelus'a sırtlarını dönmek zorundalardı.

Şehirden ışıklar ve patlamalar yükseliyordu... kükürt füzeleri. Çatlardaki Asteri muhafızları, füzeleri Cehennem ordusunun iblislerine doğru ateşliyordu. Altın rengi füzeler havada yay çizerek Hermon Dağı'nın tepesindeki karanlık saflara düşüyordu. Yer gök sarsılıyor, gökyüzüne ışıklar yükseliyordu.

"Ayrıca kemirgenler gibi, kendiniz ve müttefikleriniz için bir kaçış yolu bırakacağınızı biliyordum. Doğruca Cehennem'e. Uçurum'u açık bırakacağınızın farkındaydım."

Hunt, Bryce'm elini tutup odadan çıkmaya hazırlandı.

"Bu nedenle dün gece Uçurum'a, Asteri muhafızlarından oluşan üç lejyon gönderdim. Sanırım kükürt füzeleri Cehennem'i son derece savunmasız yakalayacak, bütün orduları burada olduğuna göre."

Hunt, "Aidas'ı uyarmamız gerek" dedi Bryce'in elini sıkarak. Bryce bir kez daha Rigelus'a doğru baktı, Parlak El onları kurnazca alt ettiği için zafer kazanmış gibi sırıtıyordu.

Bryce gücünü toplayarak Hunt'la birlikte sarayın dışına ışınıldı.

Şehrin uzağındaki tepelerde devam eden kaosun tam ortasına.

* * *

Ruhn ve Lidia sarayın koridorlarında koşuyordu, Ruhn'ın gölgelerine saklanmışlardı.

Lidia'nun oğullarından hiçbir iz bulamamışlardı. Zindanda yoklardı, Ruhn orayı yeniden gördüğünde öyle dehşete kapılmıştı ki neredeyse içine gizlendikleri gölgeleri düşürüyordu. Hücrelerde de kimse yoktu. Kimseye görünmeden ellerinden geldiğince hızlı bir şekilde sarayı dolaşmışlardı. Dec birçok kamerayı devre dışı bırakmıştı, geri kalanını da Ruhn'ın gölgeleri hallediyordu. Yirmi dakikalık boşa giden bir aramanın ardından başka bir koridora daha gireceklerdi ki Lidia'yı kolundan tuttu.

Ruhn, "Durup nerede olabileceklerini tekrar düşünmemiz gerek" dedi soluk soluğa.

Lidia onun elinden kurtulmaya çalışarak, "Buradalar... Pollux onları *buraya* getirmiş" diye hırladı.

Ruhn kolunu bırakmadı. "Körlemesine koşturup duramayız. Düşün: Pollux onları nereye götürmüş olabilir?"

Lidia soluk soluğaydı, gözleri panikten kocaman açılmıştı ama derin bir nefes aldı. Ardından bir tane daha.

Geyik'in o soğuk maskesi yüzüne oturuverdi. "Onları nasıl bulacağımızı biliyorum" dedi. Ruhn bir şey sormadı. Lidia yeniden koşmaya başladı, bu kez merdivenlerden aşağı iniyordu. İndi, indi, indi...

Ruhn önce ısıyı ve nemi fark etti. Sonra da tuz kokusunu.

Asterilerin bin adet mistiği, sonsuza kadar uzuyormuş gibi görünen salonun sütunları arasma düzenli bir şekilde sıralanmış zemine gömülü tankların içinde uyukluyordu.

"Hain." Kapının önündeki masada oturan pörsümüş, peçeli kadın ayağa kalkarak tısladı.

Lidia tabancasını çekti ve hiç tereddüt etmeden ihtiyar kadının kafasına bir mermi sıktı. Salon patlamanın etkisiyle sallandı ama mistikler hiç umursamadı.

Ruhn önce Lidia'ya, ardından az önce ihtiyar kadının durduğu yere ve taşlara yayılan kana bakakaldı...

Ama Lidia en yakındaki tanka ve onun yanındaki kontrol paneline doğru yürümeye başlamıştı bile. Tuşlara basmaya başladı. Ardından bir sonraki mistiğin yanına gitti, bir sonrakinin, bir sonrakinin.

"Çok geçmeden silah sesini duyan birileri bakmaya gelir" dedi Ruhn. Ama Lidia tanktan tanka geçmeye devam ediyordu. Ruhn ilk monitöre baktığında Lidia'nın yazdığı soruyu gördü. *Lidia Cervos'un oğulları nerede?*

Lidia yedinci mistikte yazmayı bırakıp tank sıraları boyunca yürümeye başladı.

Ruhn nöbet tutmak için kapıya gitti. Kendini gölgelerle gizleyerek koridoru ve ucundaki merdiveni gözetlemeye başladı. Meraklı kulaklar gelene kadar bir dakikaları varsa şanslı sayılırdı.

Lidia hafifçe çılgılık attı. Ruhn hızla ona doğru döndü ama Lidia çoktan koşmaya başlamıştı.

Lidia kapıdan dışarı fırlarken, "Pollux onları sarayın altına götürmüş" dedi. Ruhn da onunla birlikte koşmaya başlamıştı.

Onun peşinden merdivenleri inerken, "Altına mı?" diye sordu Ruhn.

"Kardeşinin keşfettiği ilk ışık çekirdeğinin olduğu salona... arşivlerin altına."

"Lidia" dedi Ruhn kolunu tutarak. "Bu bir tuzak olmalı. Onları çekirdeğin yanında tutarak..."

Lidia silahı Ruhn'ın kafasına doğrulttu. "Ben gidiyorum. Tuzaksa tuzak. Yine de gidiyorum."

Ruhn ellerini havaya kaldırdı. "Biliyorum, ben de seninle geliyorum ama önce iyice düşünüp..."

Lidia silahı indirip yine koşmaya başladı. Saray şimdi seslerle doluydu, bağırışlar birbirine karışıyor, korkmuş insanlar bir an

önce dışarı çıkmaya çalışıyordu. Gürültü, çıkardıkları sesi maskeleyordu ama Lidia deliye dönmüştü, tamamen çaresizdi. Bu da onu tehlikeli bir müttefik haline getiriyordu. Geyik olsun ya da olmasın. Hem kendini hem de oğullarını öldürtebilirdi.

Ruhn, Lidia'nın kendini böyle bir tehlikeye atmasına izin veremezdi. Kendini bu ölümcül tehlikeye atacak biri varsa...

O da Ruhn'dı.

Ruhn onun peşinden merdivenlerden aşağı atladı. Lidia'ya yetiştiğinde silahının emniyetini indirdi.

Lidia klik sesini duyduğu anda durdu. Yavaşça ve inanmayan gözlerle Ruhn'a döndü. Silaha bakmadı, ona doğrultulduğunu zaten biliyordu. Gözleri Ruhn'daydı. İfadesiz ve soğuk gözler. Geyik'in gözleri.

"Kendini öldürtmene izin veremem" dedi Ruhn.

"Bunu yaptığın için seni asla affetmeyeceğim" dedi Lidia, sesi buz gibiydi. "Asla."

"Biliyorum" dedi Ruhn. Ve ateş etti

Tek bir el, Lidia'nın bacağına.

Lidia acıyla haykırarak yere yığıldı, mermi bacağının içinden geçip arkasındaki merdivenlere çarparak sekti. Silahın gümbürtüsü ve Lidia'nın çığlığı bir koro oluşturarak Ruhn'ın ruhunu parçaladı. Neyse ki üst katlarda devam eden kaos bu sesi boğmuştu.

Lidia avucunu yarasına bastırdı. Ruhn tehlikeli damarlardan uzağa ateş etmişti. Geyik'in gözleri öfkeden alev alevdi. "Seni geberteceğim..."

Gerçekten Ruhn'ın beynini dağıtacakmış gibi diğer bacağındaki silaha uzandı.

Ruhn, Lidia nişan alamadan merdivenden aşağı koşmaya başladı. Tabancasını kılıfına koyarak koşmaya devam etti ve onu arkasında kanlar içinde bıraktı.

* * *

Sonsuz Şehir'in kanalları eski, tuhaf ve sevimsizdi.

Tharion onlardan nefret ediyordu, özellikle de zincirlerinden kurtulmuş olan güç damarlarında dolaşırken. Bedeni ve ruhu etrafındaki her şeyin özünü tanıyordu. Karşılaştıkları şeyden hoşlanmamışlardı.

Şehri bir yılan gibi saran nehirde mer sarayı yoktu. Dip balıklardan ve gölgelerde gizlenen sinsi yaratıklardan başka pek bir hayat belirtisi yoktu.

Yukarıda dünya kaos halindeydi. Ordular, füzeler, kanatlar.

Burada sesler boğuktu. Su ona nereye gideceğini, panzehir dolu çantayı nereye götüreceğini fısıldıyordu. Onunla birlikte yüzüyor, güçlü kuyruğuna rehberlik ediyor, onu doğruca nehir kıyısındaki ızgaraya götürüyordu. Metali çekip çıkarırken solungaçları genişledi. Karanlık tünele doğru yüzdüğü sırada yanında getirmeyi akıl ettiği kafa lambasını açtı.

Tharion suyun rehberliğinde Asterilerin sarayına doğru yüzmeye başladı.

* * *

Bombalar patlıyordu, bu ilkbahardakinden çok daha kötüydü. Şehirden, orada gizlenen Asteri muhafızlarından ve Hermon Dağı'nın tepesinde harekete geçen mekanik zırhlardan füzeler yükseliyordu.

Çok fazla yıkım vardı. Meleklerin gazabı dehşet verici ölçüdeydi.

Şehrin ilerisindeki tepelerden birinde Bryce soluklanmaya çalışıyordu. Maske'yi yüzünden çıkarırken hafifçe başı dönüyordu. Hunt, şehir surlarına doğru akın eden karanlık yaratıklara bakan Uçurum Prensi'nin yanına koştu. "İkinci Aşama şimdi başlıyor."

Bryce kendini toplayıp sendeleyerek Aidas ve Hunt'ın yanına gitti. Cehennem'in gözü dönmüş öfkeli ordularının –hem kara hem de hava ordularının– şakası yoktu.

Bryce tek yolun bu olduğunu biliyordu. Cehennem ordularını salmanın tek şansları olduğunu biliyordu. Müttefik olsalar bile

Cehennem orduları dehşet vericiydi. Aidas'ın ve diğer prenslerin askerleri sıkı kontrol altında tutacaklarına inanmak zorundaydı.

"Yeterince yaklaşmış sayılırlar" dedi Aidas. Üstünde Thanatos'un kine benzeyen siyah bir zırh vardı. Bryce, Aidas'ın kardeşlerinin çatışmanın içinde olduğunu ya da kendi bölüklerini denetlediğini düşündü. Bir anlığına durdu ve Asteri muhafızlarının, yaratıkların kaçtığına karar verip şehir surlarından dışarı çıkmaya başlamasını izledi.

Arkasından kanat sesleri duyuldu. Isaiah ve Naomi, Hunt'ın yanına iniş yapmıştı.

"Hazır mısınız?" diye sordu Isaiah. 33. Lejyon'un siyah savaş zırhını giyiyordu.

"Az kaldı" dedi Aidas. Melekler hâlâ ondan uzak duruyordu ama hiç değilse artık ona güvensiz, temkinli gözlerle bakmıyorlardı.

Asteri muhafızları tepelere ve aşağıdaki vadilere doğru ilerliyordu. Mekanik zırhlar da aralarındaydı, vurdukları yerlerde iblisler ölüyordu.

"Sence biraz sonra başlarına geleceklerden haberleri var mı?" diye sordu Aidas dalgınca.

"Hayır" dedi Hunt şeytanca gülümseyerek. "Rigelus'un da yok."

Bryce, Maske'yi tekrar taktı. Onun şeytani ve yapışkan varlığı hemen ruhunu kemirmeye başladı. Ama içindeki yıldız, Maske'yi dizginliyor gibiydi.

"Bizi alt edebileceğini düşünmek neymiş görecektir" dedi Naomi.

Miğferlerindeki beyaz tüyler güneş ışığında parlayan Asteri muhafızları iblis tarlasında ilerliyordu. Mekanik zırhların ayakları yürürken yeri göğü sarsıyordu.

"Rigelus'un Nena'ya gönderdiği üç lejyon" dedi Naomi. "Cehennem ordularının yansının hâlâ orada olduğunu ve onları beklediğini görünce çok şaşırarak."

Isaiah telefonuna baktı. "Tam şu anda Asterilere haber veriyor olmalılar" dedi büyük bir memnuniyetle.

"Mükemmel" dedi Aidas. "Öyleyse hazırız demektir."

"Declan'a mesaj atıyorum" dedi Naomi telefonunda yazmaya başlarken. Fey savaşçı minibüste bekliyordu, imparatorluğun askeri ağı parmaklarının ucundaydı.

Asterilerin mekanik zırhları birdenbire durdu. Asteri muhafızları da durdu ve hepsi aynı anda bozulan havalı yeni makinelere baktı. Mekanik zırhların gözlerindeki ışık sönüverdi.

"Büyü ve makineler" dedi Isaiah. "Hiç de iyi bir kombinasyon değil."

"Başlıyoruz" dedi Naomi telefonundaki mesajı okuyarak. "Hadi Quirulan."

Hepsi Bryce'a baktı.

Canlı ve canlı değil. Ölü ve hortlak. Bryce bir elini aşağıda aniden durmuş olan metal orduya doğru uzattı. İçinden soğuk, korkunç bir güç geçti. Ama iradesi onların iradesiydi. İradesi her şeydi.

Kalkın dedi Bryce zihin yoluyla. Savaşın. Isaiah Tiberian ve Naomi Boreas'a itaat edin. Cehennem sizin müttefikiniz... Cehennem'in yanında savaşın.

Düşmüşler'in titreşen ruhlarının az ilerideki tepenin üzerinde bulunan zırhlara doğru süzüldüğünü, tek tek üstlerine konduklarını sadece Bryce görebiliyordu.

Zırhların gözlerinde yeniden ışık yandı. Bryce en yakındaki mekanik zırhın, metal kollarını havaya kaldırdığını gördü. Zırh parmaklarını oynatarak şaşkınlıkla ellerine baktı.

Sonra yanındaki Asteri muhafızına dönüp bir vuruşta kafasını parçaladı.

"Ulu tanrılar" diye fısıldadı Naomi. Mekanik zırhlar birer birer Asteri muhafızlarından uzaklaşmaya başladı.

Düşmüşler'in ruhları, Asteri muhafızlarının ve mekanik zırhların aşağıdaki şehre doğru ilerlemeye başladığı anı beklemişti.

İçine girecek bir mekanik zırhı olmayan diğer ruhlar ise... Eh, bedenleri içine girilecek kadar sağlam olan bir sürü ölü iblis ve Asteri muhafızı vardı. Ruhlar yeni uzuvlarına alışıyormuş gibi

seğirmeye başlayan cesetler ayağa fırladı. Ardından mekanik zırhların içindeki Düşmüş kardeşlerine katıldılar.

Hunt, "Sıra sizde" dedi Isaiiah ve Naomi'ye. "Şehre inme vakti."

Melekler başını eğdi. Kanatlarını sertçe çırparak havalandırdı, Isaiiah'nın gürleyen sesi duyuldu. "*Düşmüşler, artık Dirilmişlersiniz. Kapılara doğru ilerleyin!*"

Isaiiah başını çevirip Hunt'a baktı, gözleri gurur ve kararlılıkla parlıyordu. Kalbine dokunduktan sonra uçarak uzaklaştı. Hunt söyleyecek bir şey bulamamış gibi kolunu kaldırarak onu selamladı.

Gerçekten de kelimelerin anlatmaya yetmeyeceği bir manzardı. Hortlaklardan, makinelerden ve iblislerden oluşan bir ordu şehrin surlarına doğru ilerliyordu.

"Geliyorlar" dedi Hunt. "Anlaşılan video onları şimdiye dek oyaladı."

"Tam vaktinde" dedi Aidas. Bu tehdidi bizzat yok edebilmek için gelen parlak figürler, Sonsuz Şehir'in kuzey kapısı önünde uzanan savaş alanına yaklaşıyordu.

Asteriler.

Askerlerin açılarak yol verdiği Vadi Prensi de hemen arkasında Çukur Prensi'yle Asterilere doğru ilerliyordu.

Miğferi sesi örtecek olsa da Hunt rahat bir soluk almaktan kaçındı.

Bryce taht odasındaki ruhları serbest bırakmış ve onları mekanik zırhların içine yerleştirmişti ama planlarının en zor ve en tehlikeli kısmı şimdi başlıyordu. Hunt düzenli nefes alıp vermeye çalışarak savaşı ve kaosu izliyordu. Miğferi uyarılar ve değerlendirmelerle çınılıyordu.

Aidas mavimsi bir ışıkla parlayan gümüş bıçağını çekti. "Benim sıram" dedi, kuru bir rüzgâr açık sarı saçlarını havalandırıyordu. Bryce'a döndü, "Gidelim mi?"

Hunt Bryce'ın gözlerinde bir anlığına beliren korkuyu gördü, Bryce Aidas'ın, sonra da Hunt'ın elini tuttu, hep birlikte ısınlandılar. Theia'nun yıldızının gücüyle bir saniye sürmüştü. Bryce yorulmamıştı bile. Ama kendilerini savaş alanında bulduklarında karşılaşmaları sahne bir kâbustan fırlamış gibiydi.

Kristallos iblisleri, ölüm avcıları, Çoban'a benzeyen köpekler ve çok daha kötöleri... Thanatos'un finoları, hep birlikte Asterilerin yanından geçip şehre koşuyordu. Hunt'ın miğferi hepsini uzak figürlere dönüştürüyordu, dünya kırmızıya ve siyaha boyanmıştı.

Ama Asterilerin daha büyük bir sorunu vardı: Şimdi karşılarında duran üç prens. Özellikle de kardeşlerinin arasında duran Apollion.

Rigelus ortada yoktu. Bu pis iş için diğer beş Asteri'yi göndermişti.

"Şehrimize saldırmanın bedelini ödeyeceksiniz" dedi Polaris sertçe.

Hunt gücünü saldı, şimşegi miğferinin siperinin arkasından bile parlak görünüyordu. Yanında duran Bryce Maske'yi çoktan çıkar-mıştı. Ve arkalarında, etraflarında, Düşmüşler, Hunt'ın Düşmüş-ler'i, şimdi metalden ve kâbustan yapılmış bedenler içinde, hâlâ İsaiah ve Naomi'nin emirlerini yerine getirerek Asteri muhafızları-nın icabına bakıyordu. Muhafızların üstüne üşüşüyorlardı.

Mekanik zırhların omuzlarından Asteri muhafızlarına doğru minyatür kükürt füzeleri ateşlendi. Geriye sadece havada uçuşan tüyler ve küller kaldı.

Rigelus'un kibrine oynamak Hunt'ın fikriydi. Rigelus onları tedbirsiz ve aptal sanıyordu, Nena'dan gizlice getirdikleri bir orduyla Sonsuz Şehir'e sürpriz bir saldırı düzenleyebileceklerine inanacak kadar aptal olduklarını sanıyordu. Cehennem'i açık ve savunmasız bırakacak kadar aptal olduklarını.

Böylece Asterilerin muhafızlarını ikiye bölerek yarısını Cehennem'i fethetmek üzere Nena'ya göndermesini sağlamışlardı ama askerlerinin orada, Apollion'un yüzbaşılardan birinin komutası altında bekleyen iblisler tarafından öldürüleceğinden haberleri yoktu.

Muhafızların bu yarısının, meleklerin en elit ve eğitimli olanla-rın ise...

Onların da en ufak bir şansı yoktu.

Üç Cehennem Prensi şehir surlarının ötesindeki kuru çalılıklarda beş Asteri'yle karşı karşıyaydı, savaş dört yanlarını sarmıştı.

Polaris Bryce'a baktı. "Bu küstahlığı canıyla ödeyeceksin" dedi alaycı bir sesle, göz kamaştırmacı parlaklıktaki saf ışığını Bryce'a fırlattı. Apollion elini kaldırarak öne çıktı. Katıksız bir karanlık Polaris'in ışığını yok etti.

Asterilerin duraksadığını görünce Hunt hiç bilmediği bir tat-minle doldu. Asteriler geri çekildi.

Apollion altın sarısı başını eğdi. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

"Daha fazla yaklaşmasına izin vermeyin" diye tısladı Polaris diğerlerine, Asteriler hep birlikte saldırıya geçti.

Yer yarıldı, ışık karanlıkla, ışıkla buluştu...

Hunt huzla Bryce'a döndü, önlerine şimşekten bir kalkan çekti. Sesi miğferin altından biraz boğuk geliyordu. "Buradan gitmemiz gerek..."

"Hayır" dedi Bryce, gözlerini Asterilere dikmişti.

"Planda bu yok" diye hırladı Hunt, Bryce onları ısınlamayacaksa onu alıp uçmak üzere koluna doğru uzandı. İlk ışık çekirdeğini yok etmeleri gerekiyordu, yoksa tüm bunlar boşa gidecekti. İlk ışık çekirdeği işlevini yerine getirdiği sürece Asteriler saraya dönüp güçlerini, bedenlerini yenileyebilirdi. "Bryce" dedi Hunt.

Ama Bryce Yıldız Kılıcı'm ve Doğrucu'yu çekti, yıldız ışığı ve karanlık, siyah silahların üzerini kaplıyordu. Ama Bryce onları birleştirmede. Hiç değilse hâlâ plana bağlı kalmaya vakit vardı...

Polaris çatışmanın içinden fırladı, beyaz ışıkla yanan gözlerini Bryce'a dikti. "Şansın varken kaç" diye hırladı Kuzey Yıldızı.

Hava kılıç ve bıçaktan, Bryce'tan yayılan güçle titreşiyordu. İki silah sanki sonunda birleşme zamanının geldiğini anlamıştı.

Öyleyse kaçmak yoktu. Sadece uyum sağlamak vardı.

Hunt eşiyle buluşmak için kendi gücünü topladı.

Polaris saldırıya geçince Hunt şimşegini fırlattı: Polaris'in ayaklarına doğru savurduğu şimşek taşı delerek Polaris'in düşmesi için bir çukur açmıştı ki...

Bryce ısınladı. Öyle yavaş ısınlamıştı ki Hunt yıldızdan gelen ekstra güce rağmen onun şimdiden yorulmaya başladığını anladı ama Bryce bir anda, tam yere düşerken Polaris'in önünde bitiverdi, kılıcı ve bıçağı havaya kaldıran Bryce'ı yanmaktan kurtaran tek şey Hunt'ın şimşek kalkanıydı.

Bryce kılıcı ve bıçağı göğsüne saplarken Polaris gözlerini kocaman açtı. Kılıçla bıçak deriyi ve kemikleri kesip geçerken Bryce'ın göğsündeki yıldız onlarla buluşmak için parladı.

Yıldız ışığı çarpınca kılıç da bıçak da akkor halinde parlamaya başladı. Işık Bryce'ın ellerine, kollarına, bedenine yayıldı, Bryce bembeyaz bir ışığa...

Bir yıldıza dönüştü. Bir güneşe.

Polaris bir çılgık attı, ağzı anormal derecede açılmıştı.

Hunt büyük bir güç ölünce dünyanın yavaşladığını Micah'nın, Shaha'ın, Sandriel'in ölümünden biliyordu ama bu çok daha kötüydü.

Miğfer sayesinde her şeyi görebiliyordu: havada uçuşan toz partiküllerini, Bryce kılıçla bıçağı daha derinlere sokarken Polaris'ten havaya sıçrayan kan damlacıklarını...

İblis prensler onlara doğru dönüyordu, Asteri hasımları da öyle.

Prenslerin insansı derileri artık yoktu. Orada karanlığın ve çürümenin yaratıkları duruyordu, ağızları sivri dişlerle doluydu, deri kanatlarını açmışlardı. Octartis'in üstüne atılan Apollion'un açık ağzında büyük, siyah bir kütle yatıyordu.

Asteri hemen bir ışık duvarı çekti.

Mekanik zırhların omuzlarından ve kollarından yine kükürt füzeleri ateşlendi, spiraller çizen füzeler panikleyen Asteri muhafızlarına doğru ilerlerken Hunt her şeyi tüm berraklığıyla görebiliyordu.

Bir ölüm avcısı koşarak yanından geçti, dörtmala attığı her adım bir asır, bir ömür, bir çağ sürüyor, yaratık adınının ortasında, tek ayağının üzerinde dengede duruyormuş gibi görünüyordu.

Bryce hâlâ oradaydı, Polaris'le birlikte düşüyordu, siyah kılıç ve bıçak Asteri'nin göğsüyle buluşuyor, Theia'nın yıldızı onları güç ve amaçta birleştiriyordu.

Toprak Bryce'a, Polaris'e doğru savruluyordu. Sanki kılıçla bıçağın kesiştiği yerde her ne oluyorsa dünyayı gitgide içine doğru çekiyordu.

Hiçliğe açılan portala doğru.

Hunt'ın sırtından bir ürperti geçti. Theia haklıydı, Aidas haklıydı. Hiçliğe açılan, her nasılsa Polaris'in içinde açılan o portal, sadece Asteriler için değil etrafındaki herkes için tehlikeliydi.

Hunt buna engel olmak zorundaydı. Portalı hemen kapatmak zorundaydı, içgüdüsel olarak biliyordu ki portalı kapatmazsa hepsi mahvolacaktı.

Zaman çok ağır akarken Polaris acıyla çarpıldı. Bryce'ın saçları Asteri'ye doğru çekildi, kılıç ve bıçağa, açtıkları boşluğa doğru...

Çok yavaş. Theia'nın yıldızı her neyi çağırıyorsa portal çok yavaş açılıyordu ve genişlediği her saniye Bryce'ı da yutmakla tehdit ediyordu.

Hunt, Bryce'a yardım etmesi için Cehennem tarafından yaratılmıştı. Buna bir son vermesi için. *Cehennem ateşi ve yıldız ateşi: güçlü bir kombinasyon* demişti Bryce Cehennem'de.

Tamamen içgüdüsel. Tamamen çaresizliktendi de. Hunt şimşegini saldı, kılıç ve bıçağın birleştiği noktaya yönlendirdi, şimşek toprağın üstünde cızırdayan bir kurdele gibi ilerleyerek ölüm avcılarının, Cehennem Prenslerinin, mekanik zuhların yanından geçti...

Hunt şimşegin tam kılıç ve bıçağın birleştiği yere çarpışını izledi, Theia'nın yıldızı hâlâ ikisinin arasında parlıyor, onları şeytani bir birleşmeyle birbirine bağlıyordu. Cehennem ateşinin yıldız ateşiyle birleştiği yerde, şimşegin kılıç ve bıçakla birleştiği yerde göz kamaştırıcı bir ışık çıktı.

Polaris'in yüzü acıyla çarpıldı. Dünya hâlâ yavaşlamaya devam ediyordu.

Hunt'ın cehennem ateşinin filizleri kılıca ve bıçağa dolanarak Polaris'in içine girdi. Şimşek Bryce'ın dişlerinde, şok okunan gözlerinde dans ediyordu.

Hunt dışarı doğru bir patlama bekledi, Asteri'nin kemiklerinin ve beyninin parça parça kopmasını bekledi.

Ama tersine Polaris içeriye doğru patladı. Göğsü içine göçtü, güçlü bir vakum gibi kılıç ve bıçağı da içine çekti. Karnı ve omuzları da göçmeye başladı, Polaris durmadan çığlıklar atıyordu...

Hunt sonunda onu gördü, bir an için, o kadar hızlıydı ki zamanın normal akışında buna asla tanık olamazdı: kılıç ve bıçağın birleştiği yerde oluşan minik, kapkara noktayı gördü.

Polaris'i içine çeken şeyi. Siyah noktayı.

Bryce öne doğru tökezlerken nokta kayboldu, kılıç ve bıçak ayrıldı, zaman eski akışına döndü, hepsi o kadar hızlı oldu ki

Hunt'ın soluğu kesildi. Miğferinin yan tarafındaki bir düğmeye dokundu, siperliğini kaldırdı, ciğerlerini temiz havayla doldurdu.

Asterilerden biri kükredi, yer sarsılmaya başladı, şehir surları da sallanıyordu.

Ama Bryce az önce Polaris'in olduğu yere bakıyordu. Elleriindeki kılıca ve bıçağa bakıyordu, ikisi de hâlâ cehennem ateşi ve yıldız ışıltıyla kaplıydı.

Hiçliğe açılan portal. Siyah bir deliğe.

Bryce'ı da içine çekmek istemesine şaşmamak gerekti. Dünyanın geri kalanını da. Kılıç ve bıçak birleştğinde olmasından korktuğu şey buysa Theia'nın tereddüt etmesine şaşmamak gerekti.

Hunt'ın vücudu güçle titreşiyordu, Bryce başını kaldırıp ona baktı. Gözleri saf, vahşi bir keyifle parlıyordu. O da görmüştü, Polaris'i siyah bir deliğin hiçliğine gönderdiğini biliyordu.

Ve... işte oradaydı. Bir endişe kıvılcımı. Beş tanesi daha şöyle dursun, tek bir portal daha açmanın ne kadar tehlikeli olacağını anlamıştı. Her seferinde nasıl bir riske gireceklerini anlamıştı.

Yine de bir an birbirlerine baktılar. İğrenç bir Asteri'yi öldürmüşlerdi.

Hunt'ın gücü içinde, kemiklerinde yeniden uğuldamaya başlamıştı.

Hayır. İçinde uğuldayan onun gücü değildi. Telefonuydu. Miğferindeki dahili hoparlörden Ruhn'ın sesi geldi.

"Danaan."

"İlk ışık çekirdeğiyle salona gitmeniz gerekiyor" dedi Ruhn. "Bizim... yardıma ihtiyacımız var." Hat kesildi.

"Bryce..." dedi Hunt ama döndüğünde Bryce'ın gözlerinin yine o saf ışıkla dolduğunu gördü.

Bu yüzü daha önce sadece bir kez görmüştü, Bryce'ın Micah'yı öldürdüğü gün. Kameralara bakıp çillerin ve gülümseyişin altında ne yattığını tüm dünyaya gösterdiği gün: vahşi bir yırtıcı. Gazabın yaralı kalbi.

Bu işe bir son vermek için ne gerekiyorsa... Bryce yapacaktı. Hunt'ın kanı Bryce'm görüntüsüyle, yaptığı şeyle alevlenerek damarlarında hızla akmaya başladı.

"Hadi" diye bağırdı Aidas'ın dönüştüğü yaratık, Apollion'un yanında duran Octartis'e dönerken Aidas olduğunu gösteren tek şey masmavi gözleriydi.

Prensler korkunç görünüyordu ama Hunt artık gerçek doğalarını biliyordu. Yardıma gelmişlerdi. Hunt kısacık bir an için Cehennem'in oğullarından biri olmaktan gurur duydu.

Hunt miğferinin siperliğini yeniden gözlerinin üstüne indirerek tekrar Bryce'a baktı. "İlk ışık çekirdeğiyle salona gitmemiz gerekiyor" dedi ama Bryce çoktan elini uzatmıştı bile. Hunt'ın elini tutarken yüzü ilkel öfkeyle parlıyordu, Yıldız Kılıcı ve Doğrucu yine kınlarına koyulmuştu.

Göz açıp kapayıncaya kadar ısınlandılar.

Bryce çabuk yoruluyordu. Sahanlığın girişindeki numaraya bakılırsa üç kat yukarı ısınlanmışlardı.

Bryce'ın burnu kanıyordu, Hunt tam endişeye kapılacakken etraflarını saran hırlamaları duydu. Miğferi alarm vermeye başlamıştı.

Ölüm avcılarıyla dolu bir koridora ısınlanmışlardı.

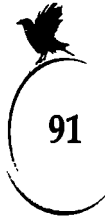
Thanatos savaş alanından uzakta kalan Asteri olursa oyalasınlar diye finolarını saraya göndermişti ama ya yaratıkların üzerindeki kontrolü zayıflamıştı ya da bunu umursadığı yoktu.

Bunlardan birini öldürmek bile Hunt'ın sırtında bir yara izine mal olmuştu. Tabii o zaman hale gücünü kısıtlıyordu ama tüm gücüne kavuşmuşken bile bu kadar çok sayıda ölüm avcısını alt etmek hiç de kolay bir iş değildi. Bryce yanında kesik kesik nefes alıyordu. Soluklanmaya ihtiyacı vardı. Polaris'le dövüştükten, açtığı siyah deliğe düşmemeyi başardıktan, ısındıktan sonra... eşinin dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Hunt hurlayan sürüye baktı. Gücünü bir müttefikin yaratıklarını öldürmeye harcama düşüncesi içine sinmiyordu.

Ama sonunda bir karar vermek zorunda kalmadı, koridorda bir su duvarı belirdi.

Doğruca ona ve Bryce'a doğru geliyordu.

Çıkış yolu yoktu. Sular koridoru tavana kadar doldururken ne kaçacak bir pencere, bir kapı, ne de nefes alacak bir yer vardı.

Hunt Bryce'ı kolundan tuttu, şimşeği suda işe yaramazdı, karanlıkta merdivenin olduğunu tahmin ettiği yere doğru yüzme-ye başladı. Miğferi suyla dolmuş, görüşü bulanıklaşmıştı...

Bir ışık çaktı. Bryce'ın bu kadar gücü kaldığını sanmıyordu... ama hayır. Bryce değildi. Tharion koridorda onlara doğru yüzüyordu. Ketos bu kadar suya hükmedecek güce sahip değildi ama bu suları onun kontrol ettiği açıktı.

Hunt ve Bryce'ın çevresinde bir hava küresi şekillendi. Hunt miğferini çıkardı, üstüne sular aktı. "Neler oluyor" dedi genzine kaçan sudan boğulur gibi.

Ama Bryce durumu Hunt'tan önce anladı ve onları kurtaran hava küresinin içinden Tharion'a bağırdı. "Hepsini boğma! Savaş meydanında onlara ihtiyacımız var!"

"Bir çanta panzehir getirmiştim" diye bağırdı Tharion kaplan çizgili, güçlü kuyruğunu sertçe savurarak, "ama suyun gücü kayışı kopardı. Çanta burada bir yerde olmalı, biraz beklerseniz..."

"Vaktimiz yok!" diye bağırdı Bryce. "Çantayı bul, sonra da bizi bul!"

Bryce haklıydı: o salona gidip Asterilerin gücünü kesmeyi ertelemek... panzehir için bile olsa göze alamayacakları bir riskti.

Su kükreyerek yanlarından geçip merdivenlere doldu. "Gidin!" diye seslendi Tharion su koridordan kaybolurken, mer ve iblisler

akıntının içinde yukarı doğru sürüklendiler. "Hemen arkanızdan geliyorum!"

Hunt ve Bryce sertçe taş zemine düştü, sırlıslıklamdılar ve öksürüyorlardı ama hiç beklemediler.

"Çabuk" dedi Bryce Hunt'ı kolundan tutup ayağa kaldırırken. "İlk ışık çekirdeği altımızda."

Hunt gözlerindeki suları silkeledi, miğferini kapıp Bryce'ın peşinden koştu.

* * *

Ruhn pek çok açıdan oldukça kötü bir durumdaydı.

Pollux'un karşısında dururken bundan başka bir şey düşünemiyordu. Ellerini havaya kaldırmıştı, altından ilk ışık çekirdeği geçen koridora açılan kapının önündelerdi.

Actaeon'dan ve Brann'dan hiç iz yoktu.

Pollux silahını Ruhn'ın yüzüne doğrultarak, "Lidia nerede?" diye homurdandı. Beyaz kanatları güçle parlıyordu.

Ruhn onu kanayan yarasıyla merdivenlerde bırakmıştı. Lidia tamamen savunmasızdı ve ondan nefret ediyordu.

"Çocuklar nerede?" diye hırladı Ruhn.

"Başka bir yerde" dedi Pollux. Bunun ne anlama gelebileceğini düşününce Ruhn'ın midesi bulanmaya başladı. "Rigelus mistiklere gideceğinizi tahmin etti ve size yalan söylemeleri için onlara talimat verdi. Aptal olduğunuz için siz de bu yalanı hemen yuttunuz." Çekiç öne çıkıp Ruhn'a başıyla işaret etti. "Yürü. Lidia'nın buralarda bir yerlerde olduğunu biliyorum."

Ruhn'ın itaat etmekten başka seçeneği yoktu. Çekiç'in onu ilk ışık çekirdeğinden uzaklaştırıp arşivlerden çıkarmasına, sonra da tekrar Lidia'nın kanlar içinde merdivenlerde yattığı koridora götürmesine ses çıkarmadı.

Lidia'nın koridoru dolduran kokusunu aldığı anda Pollux'un soluğu kesildi. "Lidia" diye seslendi şarkı söyler gibi. Köşeyi

dönüp Ruhn'ın onu bıraktığı yere yaklaştıklarında koku iyice arttı...

Ancak Lidia'dan orada yoktu.

* * *

Tharion topallayan Lidia'nın yürümesine yardım ediyordu. Geyik'in bacağındaki deliğin etrafına canlı sudan bir bant sarılmıştı. Tharion çantayı ve panzehirleri ararken hem çantayı hem de merdivenlerdeki Lidia'yı bulmuştu. Hemen ardından da Çekiç'in hurlamasını duymuşlardı.

Sadece iki şişe sağlam kalmıştı. Geri kalanı Athalar'ın şimşeğinin etkisi ya da dalgalanması yüzünden patlamıştı. Ama Lidia vurulmuştu, onu Ruhn'ın vurduğunu söylemişti. Tharion bunun için prene hayranlık mı duysa, yoksa lanetler mi okusa bilemiyordu. Aptal herif bunu Lidia zarar görmesin diye yapmıştı, böylece Pollux'la tek başına yüzleşebilecekti.

Lidia'ya, Ruhn'la birlikte burada ne aradıklarını sorma gereği duymadı. Buraya gelerek neden her şeyi riske attıklarını, Bryce'tan ve Hunt'tan neden ayrıldıklarını biliyordu.

Pollux şeytani bir haz duyarak Ruhn'a, Lidia'nın oğullarından bahsetmişti. Mistiklerin, çocukların yeri hakkında yalan söyleme talimatı aldıklarından ve Lidia'nın bu şekilde tuzağa çekildiğinden söz etmişti. Ama bu gerçek çocukların sarayın farklı bir yerinde tutulduğu anlamına geliyordu ve Pollux onları nasıl bulacağını biliyordu.

"Lidia..." dedi Çekiç şarkı söyler gibi. "Lidia..." Adını adeta bir melodiymiş gibi mırıltıyordu.

Lidia dişlerini sıktı. Aniden koridora, Çekiç'e doğru atıldı ama Tharion onu tutup geriye sürükledi.

"Yeniden toplanmamız gerek" diye tısladı.

"Oğullarımı bulmam gerek" diye tısladı Lidia. Tekrar elinden kurtulmaya çalışmıştı. O kadar alçak sesle konuşuyorlardı ki kelimeler birer fısıltıdan ibaretti.

Tharion onu sıkıca tuttu. "Bu halde hiçbir yere..."

Lidia yeniden elinden kurtulmaya çalıştı. Tharion'ın için bu artık son noktaydı. Lidia'nun bacağındaki su bandını iyice sıkarak yarasının içine bir su filizi gönderdi.

Geyik eliyle ağzını kapatarak çığlığını bastırdı.

Tharion su filizini geri çekti, sebep olduğu acı yüzünden kendinden nefret ediyordu. Yine de Lidia'nun kanunun gittiği yeri belli etmesini engellemek için büyüsünü olduğu yerde tuttu. Lidia gözlerini kocaman açtı, su büyüünün emriyle gevşerken acı yerini şaşkınlığa bıraktı. Bu basit ve normal bir büyüydü ama Tharion gözlerinin güçle, Istros'un öfkeli dalgalarıyla parladığını biliyordu.

Alçak sesle hızlı hızlı konuşmaya başladı. "Hypaxia parazit için bir panzehir geliştirmeyi başardı. Panzehir, Dalış'ta kaybettığımız gücü geçici olarak bize yeniden kazandırıyor... aslında kaybettığımız güçten çok daha fazlasını."

Tharion, Lidia'mn gözlerinin gururla parladığını görür gibi oldu. "Başaracağını biliyordum" diye mırıldandı.

"İşte." Tharion bir su bulutunu kullanarak çantadan panzehirlerin durduğu kutuyu çıkardı. Geriye kalan kıymetli iki şişeyi havaya kaldırdı. "Al. Bir saniyeliğine bayılacaksın ama..."

Ama koridordaki canavarın karşısına çıkmak için tamamen iyileşmiş olması gerekiyordu. Yarasının kapanması gerekiyordu. Lidia hiç tereddüt etmeden şişeyi aldı, tıpasını çıkarıp kafasına dikti.

Durduğu yerde sallanmaya başladı, gözleri altın sarısına büründü. Tharion bayıldığı sırada onu yakalayarak saniyeleri saymaya başladı. Bir, iki...

Lidia'nun yarası anında kapandı. Ardından sapsarı bir halde parlayan gözlerini açtı. Ellerine baktı, parmaklarını esnetti. "Başaracağını biliyordum" dedi bir kez daha. Tharion'dan çok kendine söyler gibiydi.

Tharion onu nazikçe yere bırakıp sessiz olmasını işaret etti, yine ayak sesleri gelmeye başlamıştı. Bu kez çok daha yakından geliyorlardı.

"Yavaş ve akıllıca hareket etmeliyiz" dedi Lidia'nun ayağa kalkmasına yardım ederken. Geyik yüzünü bile buruşturmadan ayağa

kalktı, hissettiği acıdan eser kalmamış gibi görünüyordu. Başını onaylayarak salladı.

Tharion'ın büyüğü etrafa küçük sis parçacıkları göndererek kokularını yok ederken sessizce basamakları inmeye başladılar.

"Lidia..." diye seslendi Pollux yine.

Bakıştıktan sonra basamakların dibinde durdular. Tharion başını uzatıp uzun koridoru kontrol etti. Pollux silahını önden yürüyen Danaan'a doğrultmuştu.

"Lidia..." dedi Pollux bir kez daha. "Yoldaşını buldum, yani fazla uzakta olamazsın..."

Tharion başını geri çekti. Lidia öfkeyle ve güçle titriyordu. Tharion gücün yeri sarstığını, derinlerden bir dev gibi yükseldiğini hissedebiliyordu.

Panzehir, Lidia'nun içinde neyi uyandırmıştı? Dalış esnasında ondan ne alınmıştı? Bunca zaman boyunca içinde uyuyan neydi? Suyu bu güç karşısında korkudan sinmiş gibiydi, sanki Tharion'ın bilmediği bir şey biliyordu.

"Buradasın" dedi Pollux. "Ruhunun yakınlarda olduğunu hissedebiliyorum. Biliyorsun ki ruhun benimkiyle iç içe."

Lidia dişlerini gösterdi, gücü fiziksel bir varlık gibi büyüyordu. Tharion elini öne doğru uzatarak Geyik'e geride kalmasını işaret etti. Çekiç'e saldırmak için iyi bir fırsat yakalayana kadar yerlerini belli edemezlerdi.

"Pekâlâ" dedi Pollux. Dişlerinin arasından ısıklık çalınca koridorun ilerisinde bir kapı gıcırdayarak açıldı. Ardından ayak sesleri duyuldu, birileri onlara doğru geliyordu. Pollux'a doğru.

Tharion başını köşeden tekrar uzatıp baktı. Kapıdan imparatorluk zırhları içinde iki melek çıkmıştı. Ve aralarında...

Elleri ve ağızları bağlanmış iki çocuk vardı.

Lidia bakma gereği duymadı. Derin bir nefes alarak gelenlerin kokusunu içine çekti.

Oğullarının kokusunu tanıdığında gözleri kocaman açıldı. Bakışları saf, vahşi bir öfkeyle dolmuştu. Tharion birden Lidia'nın onların tarafında olduğuna çok ama çok sevindi.

Lidia saklandıkları yerden çıkarken onu durdurmaya kalkmadı. Geyik köşeyi döndü ve etrafta yankılanan güçlü bir sesle, "Bırak onları" dedi.

* * *

Bryce'ın arşivlerin bir kat üstündeki salona ışınlanabilecek kadar gücü kalmıştı. Oradan Hunt'la birlikte, arkalarında su damlaları bırakarak, olabildiğince çabuk ve ses çıkarmadan indiler. Bryce onları ilk ışık çekirdeğinin olduğu salona ışınlayabilirdi ama gücünü muhafaza etmesi gerekiyordu. Şu anda sadece tek bir Asteri eksilmişti.

Bryce Polaris'i öldürmüştü.

Bunu düşünüp duruyordu. O anda ne hissettiğini, Polaris'in üstüne sıçrayan kanını, Hunt'ın cehennem ateşiyle tetiklenen kılıcı ve hançeri kız kardeşlerine saplarken diğer Asterilerin kapıldığı öfkeyi görmenin verdiği ilkel, vahşi tatmin duygusunu.

Sonra Polaris'in hiçliğe doğru çekilişini.

Meçhul bir yere doğru. Bryce'ın yıldız ışığıyla beslenen, Hunt'ın cehennem ateşiyle huzlanan kılıç ve bıçak var olmayan bir yere bir portal açmıştı.

Asterilerden biri Midgard'dan sürülmüştü. Peki diğerlerine yaklaşabilecek miydi? Artık neler yapabildiğini, nasıl bir güce sahip olduğunu öğrendikleri için ondan uzak duracaklardı, tıpkı Apollion'dan uzak durdukları gibi.

Sarayın içinde koşarlarken bu düşünceler hızla aklından geçiyor, içi korkuyla doluyordu.

Gizlenmenin anlamı yoktu. Burada olduklarını herkes biliyordu. Başıyla işaret edince eşi arşivlere açılan kapıyı patlatarak açtı.

Her yere cam parçaları saçıldı, Hunt'ın şimşek kalkarı koşarlarken onları cam parçalarından koruyordu, Bryce Midgard'ın gücünün tutulduğu koridorun kapısına doğru yöneldi.

Odanın ışığı merdivenlere dökülerek yolu aydınlatıyordu.

Lidia'nın oğullarından iz yoktu. Koridor tam olarak eskisi gibiydi. Kristal bir zemin. Her birinin altındaki plakada bir Asteri'nin adı yazan yedi boru ve plakaların yanında güç seviyelerini gösteren küçük ekranlar.

Sirius ve Polaris şimdi karanlıktı. Ama diğerleri neredeyse tam olarak doluydu.

Biri, yedincisi, tam olarak güç doluydu. Tam önünde o gücün sahibi duruyor, onlara hafifçe gülümsüyordu.

Rigelus.

Rigelus akkor halindeki gücünü üstlerine saldı, Bryce da Hunt'ın Asteri'yle aralarına fırlattığı şimşekle birleştirdiği kendi gücüyle karşılık verdi.

Bütün saray çarpışan güçlerin etkisiyle sarsıldı.

Sarsıntı sona ereken Bryce Yıldız Kılıcı'nu ve Doğrucu'yu çekti. "Polaris'in sonu iyi olmadı" dedi Parlak El'e, yıldız ateşini dalgalar halinde kılıcın ve bıçağın üstüne gönderdi. "Senin sonun da iyi olmayacak."

"Polaris zayıftı" dedi Rigelus. "Ayrıca o silahlarla yaklaşmana izin vererek aptallık etti." Birden gücünü yeniden onlara doğru fırlattı.

Bryce bu kez Hunt'ı tutup salonun diğer tarafına ışınladı.

Rigelus'un gücü arkalarındaki merdivenlere çarptı, basamaklar eğildi. Parlak El istese gücüyle sarayı yıkabilirdi ama bu darbe de derilerini yüzebilecek kadar güçlüydü.

"Kristalin altındaki çekirdeğe ulaşmamız gerek" dedi Bryce, Rigelus tekrar saldırıya geçti.

"Önce onu öldür" diye homurdandı Hunt başıyla Bryce'ın ellerindeki kılıcı ve bıçağı işaret ederek.

"Yeterince yaklaşmamıza izin vermez." Bryce gücünü toplayıp onları çekirdeğe ışınladı, Hunt ışınladıkları anda şimşegini Rigelus'a fırlattı.

Şimşek bir ışık bariyerine çarpıp dağıldı.

"Şimşegin" dedi Bryce. "Polaris'e fırlattığında taşı yamultmuştu. Sence kristali de eğebilir mi?" Aşağıda parlayan çekirdeğin on

metre yukarısında duruyorlardı. O kristal bloğunu geçmek için bile dakikaları sınırlıydı. Bryce yıldız ateşinin eninde sonunda kristali oyabileceğini düşünmüştü ama buna vakitleri yoktu.

"Zemine iyi bir atış yapmam gerek... belki birkaç atış" dedi Hunt Rigelus bir kez daha saldırırken. Bryce yine ışınladı. "Bana zaman kazandırabilir misin?"

Bryce'ın ağzı kurumuştu ve yine burnu kanıyordu ama başını salladı.

"Ne fısıldaşıyorsunuz?" dedi boruların önünde durmakta olan Rigelus sakince ama Bryce bir kez daha ışınladı.

Tam Rigelus'un önüne ışınladılar, yüzündeki şok ifadesine bakılırsa Rigelus bunu hiç beklemiyordu. Hayır, Bryce'ın gücünün tükendiğini sanıyordu.

Bu şaşkınlık ona pahalıya patladı.

Hunt'ın cehennem ateşi kristal zemine çarptı. Bryce ne olacağını, Rigelus'un nasıl tepki vereceğini görmek için beklemedi, onları yeniden salonun ortasına ışınladı, Hunt'ın cehennem ateşi büyük bir güçle taşa çarptı, taş gerçekten yamulmuştu ve şimdi korkunç sıcaklığın altında ufalanıyordu.

Kristal soyularak erimeye başladı.

Altında ilk ışık çekirdeğine giden bir tünel şekilleniyordu.

Sonsuz Şehir kükürt füzelerinden, mekanik zırhlardan, iblislerden, Asteri muhafızlarından ve akla gelebilecek her türlü kâbustan oluşan bir kaosa bürünmüştü. Aydınlik ve karanlık şehrin her santimetrekaresinde savaşıyordu.

Ama İthan sokaklarda koşarak kristal saraya doğru gidiyordu. Devasa bir flaş gibi yanıp sönen beyaz ışığa doğru.

Bu Bryce olmalıydı. Ama saray çok büyüktü, Comitium kadar vardı ve sarayda Bryce'ı bulmak...

Telefon aramalarına kimse cevap vermemişti. Zaten savaşırken cevap vereceklerini de sanmıyordu ama yine de çabucak kiraladığı tekneyle buraya gelene kadar aramaya devam etmişti, sonra hiç dinlenmeden, bir şey yiyip içmeden kıyidan buraya koşmuştu.

Başının üstünden sapsarı parlayan bir kükürt füzesi geçti. Yakındaki binalardan birine düştü, yer yandı.

Ithan bile o hızla havaya savruldu. Kemikleri binaya çarparak çatırdadı, Tanrı Katili Tüfek omzundan sarkıyordu. Arkasında bir şey daha kırılmıştı, kemik değildi...

Ithan çıgılıklar atan insanların arasında yere eğilip sırt çantasına uzandı. Hızla Bryce ve Hunt için getirdiği panzehir şişelerinin bulunduğu kutuyu çıkardı.

Panzehir akup gitmişti. Geriye sadece şişe parçaları kalmıştı.

Tharion'da da panzehir vardı ama Luna bilir mer bu karmaşanın neresindeydi. Hiç değilse tüfeğe bir şey olmamıştı, namlusu biraz çizilmişti ama çalışmasını engelleyecek bir şey değildi.

Ithan zorlanarak ayağa kalktı ama güçlü bir el onu tuttu. Ayağa kalkmasına yardım etti.

Ithan dişlerini göstererek hızla döndü, karşısında insan bir kadının durduğunu gördü, kadının gözleri kararlılıkla parlıyordu. Arkasında başka insanlar da vardı, yaralıları yardım ediyor ya da savaşımaya koşuyorlardı. Bazılarının üzerinde iş giysileri vardı, bazıları silahsızdı ama hepsi çatışmaya doğru gidiyordu. Asterilere karşı bu ilk ve muhtemelen son saldırıya katılmak için.

Ithan birden anladı. Bryce'ın mesajı Asterilerin dikkatini dağıtmakla kalmamıştı. Aynı zamanda bir savaş çağrısı olmuştu. Asterilerin elinde en çok acı çeken insanlar için.

Ithan yeniden saraya doğru koşmaya başladı. Her şeye rağmen, ödeyecekleri bedele rağmen yiğitçe yardım eden ve savaşan insanların yanından geçti. Arkadaşları için getirdiği panzehir akup gitmişti. Ama tüfek ve mermi hâlâ ondaydı.

Abisini gururlandır.

* * *

Lidia mermilerle uğraşmadı. Tabancasını kılıfına sokup kılıcını çekti.

Pollux'un karşısında ne kadar şansı olduğunu biliyordu. Ama onu yıllardır inceliyordu. Onu harekete geçiren şeyleri, ne kadar küstah olduğunu, hilelerini iyice öğrenmişti.

Pollux'un onun hilelerini öğrenmesine izin vermemişti.

Lidia, Ruhn'a baktı. "Defol git buradan. Bu onunla benim aramda."

Onu yanında istemiyordu. Ruhn onu vurmuştu. Aniden erkeklik krizine girmiş ve onu gerçekten vurmuştu. Lidia bu yüzden oğullarının yanına gidememişti. Ruhn'ı asla affetmeyecekti.

"Olmaz." Ruhn, Lidia'nın oğullarının yanındaki iki muhafıza baktı. Onları alt edebilirmiş gibi, Pollux'un silahı başının tam arkasına doğrultulmamış gibi.

Pollux, Ruhn'ın işini bir mermiyle bitirebilirdi ama Lidia'yı silahıyla ya da gücüyle öldürmeyecekti. En azından hemen yapmayacaktı. Önce onu bir güzel kana bulamak isterdi. Canını yavaş yavaş yakıp bağışlanmak için yalvarmak isterdi.

Saray gürültülü bir sesle sarsıldı.

"Lidia" dedi Pollux iğrenç bir memnuniyetle. "Son zamanlarda gırtlığına kadar pisliğe batmış birine göre iyi görünüyorsun."

"Siktir git" dedi Ruhn sertçe.

Pollux'un arkasında -koridorun birkaç metre ilerisinde- Lidia'nın oğulları titreseler bile dimdik duruyorlardı. Bunu gördüğünde beyninde bir şeyler kısa devre yaptı.

Pollux, Ruhn'a bakıp alaycı bir biçimde güldü. "Lidia senin için mi gitti yani? Herkese senin için mi ihanet etti? Bir Fey prensi için mi?"

"Onu gözünde bu kadar büyütme" diye hırladı Lidia. Pollux'un dikkatini kendi üzerinde, çocuklarından uzakta tutmak için her şeyi söyleyebilirdi. Ruhn'ın cehenneme kadar yolu vardı. Ama Lidia kendini ve Pollux'u işaret etti. "Bu hesaplaşma yıllar önce başlamıştı."

"Ah, biliyorum" dedi Pollux ve arkasındaki iki meleği gösterdi. "Gördün mü, Okyanus Kraliçesi'nin filosu o kadar da güvenli değilmiş. Bir mer casusu yakalayıp onu filetoya çevirmekle tehdit

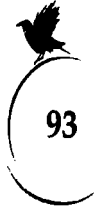
edersen sana her şeyi anlatıyor. *Derinlik Bombacısı*'nın nereye gittiği de dahil. Ve gemideki son derece enteresan iki çocuğu da... sonunda ortaya çıkan gerçek soylarını ve gemi hakkındaki konuşmaları da."

Lidia, Pollux'u alt edip oğullarını buradan çıkarmak için olası tüm senaryoları aklından geçirdi. Bu senaryoların çok azında kendisi de buradan canlı çıkabilirdi.

"Takdire şayan bir mücadele verdiler" dedi Pollux. "Ama ağızlarını *kapalı* tutamadılar, değil mi?" Ters ters Actaeon'a baktı. Çocuğun şakağında bir morluk vardı. "Bir tıkaçın ne kadar etkili olduğunu oldukça çabuk öğrendin."

Lidia'nın içinde bir alev belirdi ve çıtırdarak harlanmaya başladı.

"Bu iki veledin başıma açtığı onca beladan sonra" dedi Pollux, beyaz kanatları gaddarca bir güçle parlıyordu. "Onları *senin* önünde öldürmek gerçekten zevkli olacak."

İki imparatorluk muhafızı gorsian zincirleriyle bağlanmış olan Brann ve Actaeon'u, Pollux'un önünde diz çöktürürken Ruhn hiç hareket etmeden durdu.

Çekiç, Lidia'ya gülümsedi. Lidia ise son derece hareketsiz ve solgundu. "Çocukların benden olmadığıı hemen anladım. Benim kanımdan olsalar bu kadar kolay yakalanmazlardı. Gerçekten acınası." Pollux öfkeden deliren Brann'a bakıp dudak büktü, oğlunun burnu kanıyordu. Özgür kalsa Çekiç'i kendi elleriyle öldürebilirdi.

Actaeon ise dikkatle Pollux'u izliyordu, onun da her yeri yara içindeydi. Altın rengi gözlerinden hiçbir şey kaçmıyordu. Her şeyi dikkatle tartıyordu. Bir açık bulmaya çalışıyordu.

"Lütfen" dedi Lidia.

Pollux güldü. "Bu tür kibarlıklar için artık çok geç Lidia."

Ruhn hızla düşünüyor, her ihtimali ve olası her avantajı gözden geçiriyordu. Durum berbattı.

Pollux, Ruhn'ın kafasına doğrulttuğu silahı indirdiği halde çocuklara hâlâ onları tek vuruşta öldürebilecek kadar yakındı. Lidia'nın da Ruhn'ın da çocuklara zamanında ulaşabilmesi mümkün değildi. Bir mermi, saldırıya geçmiş Pollux'tan daha hızlı olamazdı.

Lidia'nın yanında Tharion olsa bile... Hayır, hiç şansları yoktu.

Pollux iki muhafıza, "Gidin Rigelus'u çağırın" dedi. Gözlerini Lidia'dan ve Ruhn'dan ayırmıyordu. "Bence bunu izlemek hoşuna gider."

İki muhafız hiçbir şey sormadan, arkalarında bıraktıkları vahşet karşısında gözlerini bile kırpmadan koridorda uzaklaşmaya başladı. Merdivenlere doğru dönüp gözden kayboldular.

Tharion tam o anda saldırıya geçti.

Taşı bile parçalayabilecek kadar güçlü bir su dalgasını Pollux'a fırlattı. Pollux silahını ateşleyince Ruhn sola kaçtı. Ama mermi meleklerle özgü bir güçle, olması gerekenden çok daha hızlı fırlarken ona nişan almadığını fark etti.

Pollux kendini yana attı, bir su dalgası kanadını ıskalamıştı. Ama mermisi ve gücü hedefini buldu.

Tharion inleyerek yere düştü, Ruhn neresinden vurulduğunu bile görememişti. Göğsünde bir yerden...

Duvarlardan ve tavandan su akmaya başlarken, "Bırak onları Pollux" dedi Lidia. "Senin meselen benimle."

Pollux kıs kıs güldü. "Seni mahvetmenin daha iyi bir yolu var mı? Sanırım sana bir iyilik yapabilirim. Önce hangi çocuğun öleceğine karar verebilirsin."

Brann ağız tıkacının arkasından Pollux'a hurladı ama Actaeon annesine baktı, bakışları keskindi. Sanki annesine bu pisiği öldürmesini söylüyordu.

"Onlar daha çocuk" dedi Lidia sesi titreyerek. Ruhn buna dayanamıyordu... Lidia'nın yüzündeki çaresizliğe. Acıya.

"Senin çocukların" dedi Pollux, güç ellerinde titreşiyordu. "Normalde bunu biraz uzatmak isterdim ama savaşta fedakârlıkların yapılması gerekiyor." Bina yanıt verir gibi sarsıldı. "Duyduğuma göre burada ölüm avcıları dolaşıyormuş. Belki de veletleri onlara yediririm."

"Sakın" dedi Lidia diz çökerek. "Bana ne istediğini söyle, ne yapmam gerekiyorsa yapacağım... ne istersen..."

Ruhn'ın kalbi ikiye bölündü. Çocuklar için, kendini bu pisiğin karşısında küçük düşüren Lidia için.

Ruhn gölgelerini topladı. Ama Tharion hedefini vuramadıysa...

Pollux, Lidia'ya gülümsedi. "Böyle diz çökmene bayıldığımı bilirsin."

"Ne istersen" diye yalvardı Lidia. "Lütfen Pollux. Sana yalvarıyorum..."

Bunu yapacaktı. Pollux'a ne isterse verecekti.

Çocuklar kaskatı kesildi. Bunu gördüklerinde belki de sonunda annelerinin ne -kim- olduğunu anlamışlardı. Yıllarca onu neyin yönlendirdiğini ve son anına kadar da yönlendirmeye devam edeceğini.

Ruhn sadece Lidia'yı görüyordu. Kendinden çok şey vermiş olan Lidia'yı. Bunu hiç düşünmeden yapacak olan Lidia'yı.

Ruhn öne çıktı. "Seninle bir takas yapalım. Beni al, onları bırak."

Başka bir düşman olsa bunu dikkate almazdı. Ama Pollux, Ruhn'a zalim ve aç bir merakla bakıyordu.

Ruhn hurlayarak şimdiye dek cesaret edemediği şeyi söyledi. "O benim eşim, seni pislik."

Lidia sertçe iç çekti.

Ruhn, Çekiç'e sataşmaya başladı. "Lidia'nın birbirimize ne kadar uygun olduğumuzu bana nasıl söylediğini anlatmamı ister misin?" Bunlar kaba ve saygısız sözlerdi ama Çekiç'in hassas ego-suna darbe indireceklerini biliyordu.

Ruhn'ın sözleri etkili olmuştu. "Hepinizi geberteceğim" dedi Pollux öfkeyle, güzel yüzü hiddetten çirkinleşmişti.

"Hayır" dedi Ruhn. "Lidia'ya ya da çocuklara dokunacak olursan dikkatin dağılacak. Seni cehenneme göndermek için ihtiyacım olan fırsatı bana vermiş olacaksın."

Tharion saldırdığında o fırsatı değerlendirmeliydi. Darbesinin boşa gitmesine neden olmuştu. Şimdi mer yerde yatıyordu ve endişe verecek kadar kıpırtısızdı, göğsündeki delikten kan akıyordu.

"Ruhn" dedi Lidia.

"Ama" diye devam etti Ruhn sakın bir sesle. "Çocukları bırakırsan... onların, Lidia'nın ve Tharion'ın gitmesine izin verirsen doğruca yanına geleceğim. Silahsız ve büyüsüz olarak. Beni paramparça edebilirsin. İstedikğin kadar uzatabilirsin."

"Ruhn" dedi Lidia titreyen bir sesle.

Ruhn, Lidia'ya bakmadı. Gözlerinde ne olduğunu görmeye gücü yoktu. Bacağına o mermiyi sıkığı için ondan nefret ettiğini

biliyordu... ama onu korumak için yapmıştı. Hepsini sonunda yüzleşmek zorunda kaldıkları bu kaderden korumak istemişti.

Telepati yoluyla *Seni seviyorum*, dedi Lidia'ya. *Sana ruhumun en derininden âşık oldum*, sonraki hayatta ruhum ruhunu yeniden bulacak.

Lidia cevap vermeden aralarındaki bağlantıyı kapattı.

Sonra beyaz kanatlı meleğe dönüp ellerini kaldırdı. "*Seninim Çekiç.*"

Ruhn silahsızdı, gözlerini Malleus'a dikmişti. "Ne yapacaksın Pollux?"

Lidia'nın oğulları dikkatle Ruhn'ı izliyordu. Lidia hiçbir şey söylemedi ama Pollux ona bakıyordu. "Neden istediğim her şeye sahip olmayayım?" Ardından Ruhn'a bakıp sırttı. "Sıranı bekle prensçik."

Her şey çok hızlı oldu.

Pollux çocuklara döndü. Gözlerini Brann'a dikmişti. Meleğin etrafını katıksız, gaddarca bir güç sarıyordu.

Ölümcül bir güç mızrağını Brann'a fırlatınca Lidia bir çılgılık attı.

Ruhn arkasına dönemedi. İzlemek istemiyordu ama bu suça, bu bağışlanmaz vahşete tanıklık etmesi gerektiğini biliyordu.

Fakat Lidia koşmaya başladı, rüzgâr kadar hızlıydı. Bir mermiden bile daha hızlıydı.

Ruhn bundan sonra gördüklerine anlam veremedi. Lidia'nın Brann'a zamanında nasıl yetiştiğine. Oğlunun üstüne kapanıp bembeyaz alevlerle kaplanışına.

Alevler Lidia'dan kükürt füzeleri gibi fırlayıp Pollux'u havaya uçurdu. Bu garip bir kaza ya da bomba değildi, Lidia'dan ateş büyüğü fışkınyordu.

"Brann" dedi Lidia soluk soluğa. Alevler çocuğa dokunmamıştı, Lidia oğlunun afallamış yüzünü inceleyip ağzındaki tıkaçı çıkardı. "Brannon." Lidia oğlunun tam adını söylerken hıçkırmamak için kendini zor tuttu. Actaeon yanlarına geldi, ellerinde hâlâ zincirler

olduğu için kardeşini elinden geldiğince çekip uzaklaştırmaya çalışıyordu.

“Nesin sen?” diye fısıldadı Ace.

Lidia hâlâ soluk soluğaydı ve alevlerle kaplıydı. “Eski bir soy” dedi ayağa kalkarken.

Bu Günuşığı’ydı, tıpkı Ruhn’ın onu zihninde gördüğü gibiydi. Başından beri Ruhn’a kendini –gerçek yüzünü– göstermişti.

“Onları buradan çıkar” dedi Ruhn’a. Saçları havaya kalkarak altın bir hale oluşturmıştı, başının etrafında korlar uçuşuyordu. “Mer’i bir şifacıya götür.” Göğsündeki deliğe bakılırsa Tharion’ın ölmemiş olması bir mucizeydi.

Pollux ayağa kalktı. “Seni sürtük” dedi. “Bu da neyin nesi?”

“Şekil değiştirenler eskiden böyleydi” dedi Lidia, ağzından alevler çıkıyordu. “Danika Fendyr de bana öyle söylemişti. Artık Asterilerin parazitinden kurtuldum.”

Ruhn şaşkın bir halde Lidia’ya bakıyordu. Parazitten kurtulmuş muydu? O panzehirden içmiş olmalıydı... ona Tharion mı vermişti?

Lidia muhteşem görünüyordu, alevler içindeydi ve öfkeyle parlıyordu.

Pollux’un gücü yeniden toplanmaya başladı. “Yine de seni öldüreceğim sürtük.”

“İstersen deneyebilirsin” dedi Lidia gülümseyerek.

Pollux büyüyle saldırmak için Lidia’ya doğru koşmaya başladı. Koridor sarsılıyor, yukarıdan molozlar dökülüyordu...

Aralarında mavi ateşten bir duvar yükseldi. Pollux duvara çarptı, sonra da sıkışıp kaldı. Yanan bir örümcek ağına takılmış bir sinek gibiydi.

Pollux alevlerden kurtulmaya çalışıyordu. Lidia sakince onun yanına yürüyerek, “Oğullarıma dokunduğun an ölüm emrini imzaladın” dedi. Ardından nefesini saldı.

Ağzından çıkan alevler Pollux’a çarptı. Melek bir çığlık attı... daha doğrusu atmaya çalıştı.

Lidia sırlarından, onları saklama zorunluluğundan kurtulunca tüm benliğiyle ortaya çıkmıştı. Ruhn, Pollux'un boğazından içeri dökülen alevleri izledi... bedeni alevlerle doluyordu. Alevler onu içinden yakmaya başladı, sonunda geriye tüten küllerden başka bir şey kalmadı. Pollux saldırısı yarım kalmış bir kükürt yığınınna döndü, ağzı hâlâ açık bir şekilde duruyordu.

Lidia onu yakıp küle çevirmişti.

Bir parmağını uzatarak eskiden Pollux olan yığını dürttü.

Pollux'un külden heykeli devrilip dağıldı.

Oğulları ayağa kalkmıştı, yara içindeki yüzleri şaşkınlık içindeydi. Ruhn çizmesindeki bıçakla hemen gorsian zincirleri kesti. Actaeon, Lidia'ya fısıldadı. "Anne?"

Lidia omzunun üzerinden oğullarına baktığında dudakları yukarı kıvrıldı. Ruhn bunun Actaeon'un ona seslenme şeklinden kaynaklandığını düşündü.

Saray yeniden sarsıldı, dışarıda her ne oluyorsa gerçekten kötü olmalıydı.

"Mer'i iyileşmesi için Declan'a götür. Panzehiri almış olsa bile Ketos'un kendi kendine iyileşebileceğini sanmıyorum" dedi Lidia. "Bu, Tharion'ın çantasındaki son panzehir şişesi. Kız kardeşim yapmayı başardı. Ama şişeyi fazla sallama... kanşım oldukça hassas."

"Lidia" dedi Ruhn ama Lidia'nın gözleri gerçek ateşle parlıyordu.

"Diğerlerine yardım etmem gerek." Lidia merdivenlere doğru koşmaya başladı. "Oğullarımı güvenli bir yere götürürsen ödemiş oluruz. Onları korursan seni affederim."

Lidia dönüp oğullarına baktı, sonra merdivenlerde gözden kayboldu. Savaşla parçalanmış dünyaya gidiyordu.

* * *

Lidia çocukluğundan beri saf güçten oluştuğunu ve bu güçlü damarlarında sakladığını biliyordu.

Bu cadı gücü değildi. Alevlerinin farklı olduğunu biliyordu. Babası da bu alevlere sahip değildi.

Onları Asterilerden bile saklamıştı. Özellikle Asterilerden saklamıştı. Bildiği kadıyla başka hiçbir şekil değiştirenin böyle bir yeteneği yoktu ve onları açığa çıkarmanın ne demek olduğunu biliyordu: bir deney haline gelerek Asteriler tarafından parça parça edilecekti.

Sonra Danika Fendyr'e rastlamıştı. Danika bir şekilde Lidia'nın baba tarafıyla ilgili bir şeyler öğrenmişti ve ilginç güçlere sahip olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Feylerinki gibi elemental güçlere.

Lidia gücünü gizli tutmak için Danika'yı hemen oracıkta öldürmeyi düşünmüştü. Kurt başka ne biliyordu... oğullarından haberi olabilir miydi?

Danika şekil değiştirenlerin başka bir dünyadan gelmiş Feyler olduğunu söylemişti. Hem Fey hem de insan formuna sahiplerdi ve elemental güçlerle donatılmışlardı.

Bu gerçek, Lidia'nın uzun süredir düşündüğü şeyi doğruluyordu. Neden Brannon'a ailesinin soyundan gelen en eski efsanenin adını verdiğini. Brann adını başka bir dünyadaki Fey kralından almıştı. Damarlarında ateş akan, alevlerin gücüyle kutsal muhafızlara sahip geyikleri yaratan o kraldan.

Danika nasıl şekil değiştiren haline geldiklerini, Asterilerin onlarla Midgard'da yaptığı deney sonucu sivri kulaklarının kaybolduğunu anlatırken Lidia ona bunlardan hiç bahsetmemişti. Danika tüm sorularıyla birlikte öldüğünde sevinmişti.

Artık sevinmiyordu.

Zeki, cesur kardeşinin yaptığı panzehiri içtikten sonra içindeki ateş yüzeye o kadar yaklaşmıştı ki Lidia onu inkâr edememişti. İnkâr etmek istememişti.

Saraydan çıkıp şehrin ilerisindeki savaş alanına doğru koşarken Lidia'dan alevler yayılıyordu. Dizginsiz, ele geçirilemez alevler.

Kokusunu, Mordoc'un keskin kan tazısı duyuları sayesinde önce dehşet kurtları aldı. Şehrin kapısının önünde durduğunu gördüler. Alevlere rağmen onu tanıdılar. İnsan formunda, dişlerini

göstererek ona doğru koşmaya başladılar. Sürüye liderlik eden Mordoc adeta nefret saçıyordu. Arkasında her zamanki gibi Gedred ve Vespasian koşuyordu, dürbünlü tüfeklerini Lidia'ya çevirmişlerdi.

Lidia'nın temizlik yapma vakti gelmişti.

"Sen..." diye bağırdı Mordoc.

Ona cümlesini bitirme şansı tanımadı. Bu erkek -Danika Fendyr'in babası- artık zehrini dünyaya saçamayacaktı. Midgard'a yeterince acı çektirmişti.

Lidia aklından geçirdiği tek bir düşünceyle Mordoc'u ve iki nişancıyı küle çevirdi. Sonunda onlardan geriye sadece yakaların-daki okların erimiş gümüşleri kalmıştı. Yine tek bir düşünceyle, panikle aniden durmuş olan dehşet kurtları da aynı kaderle tanıştı.

Asteri muhafızları içindeki melekler havadan saldırıya geçti.

Lidia onları da yok etti.

İblisler durdu, uzun süre önce ölmüş olan Düşmüş müttefikleri de duraksadı. Mekanik zırhlar olduğu yerde kalmıştı.

Asteri muhafızlarının savaş makineleri yön değiştirip Lidia'ya doğru gelmeye başladı, devasa tankların her biri kükürt füzeleriyle donatılmıştı. Tankları idare eden melekler tüfeklerini ona doğrultup ateş etmeye başladı.

Lidia savaş alanından geçerken ateş kanunda şarkı söylüyordu. Mermiler daha ona erişmeden eriyordu.

Bu Lidia'ya hiç olmadığı kadar doğal geliyordu. Prensler Mağarası'nda, Güz Kralı'nın arkadaşlarının etrafında yaktığı alevleri söndürmek için tüm dikkatini vermesi gerekmişti. Sadece Morven şaşırmış gibiydi, diğerleri alevlerin nasıl söndüğünü sorgulamamıştı. O kadar büyük bir kaos vardı ki kimse parçaları bir araya getirememişti.

Şimdi ateşi yandıkça yanıyordu. Gerçek ortaya çıkmıştı.

Savaş makineleri durdu. Silahlar ve toplar Lidia'ya çevrildi. Onu Midgard'dan sileceklerdi.

Ama Lidia sonuna kadar savaşacaktı. Dönüp geride bıraktığı saraya bakmadı, sadece Ruhn -eşi- oğullarını güvenli bir yere götürsün diye dua ediyordu.

Acılarla dolu hayatında ilk defa dünyanın onu gerçek haliyle görmesine izin verdi. Kendini gerçekte olduğu gibi görmeye başladı.

Roketatarlar akkor haline gelmişti. Lidia alevlerini hazırladı. Füzeri havada vursa bile şarapnel parçaları müttefiklerini öldürebilirdi.

Bunu durdurmanın tek bir yolu vardı. Oraya gitmeliydi, füzeler ateşlenip o da dahil hepsini öldürmeden önce.

Lidia koşmaya başladı.

Keşke oğullarına veda edebilseydi. Ruhn'a. Söylediği şeye cevap verebilseydi.

Seni seviyorum.

Oğullarını güvende tutacağını bildiği Fey prensine dair düşünceleri bir kenara bıraktı.

Savaş makineleri roketatarlarıyla her hareketini izliyordu. Onlara ulaşmadan Lidia'yı paramparça etmeye çalışacaklardı.

Sadece çalışacaklardı.

Bir Vanir için kısa bir hayat olmuştu –ayrıca kötü bir hayat– ama mutluluk dolu anlar da vardı. Şimdi sevgiyle kucakladığı anlar: yeni doğmuş oğullarını kucakladığı, o tatlı bebek kokularını içine çektiği anlar. Onu Gece olarak tanırken Ruhn'la saatlerce konuşmaları. Onun kollarında yatmak.

Mutlu hatıraların sayısı çok azdı ama onları hiçbir şeye değışmezdi.

Sırf o anlar için şimdiye kadar ne yaptıysa yeniden yapardı.

Lidia en derinlere dalıp gücünün her bir zerresini topladı.

Simsiyah ve güçle parlayan savaş makineleri karşısındaydı. Onun için hazırlardı. Namlular ona çevrilmişti, boğazlarındaki kükürt füzeleri sapsarı parlıyordu.

Lidia son saldırısına hazırlanarak ateşini serbest bıraktı.

Ama alevleri o savaş makinelerine dokunamadan, kükürt füzeleri ateşlenmeden namlular erimeye başladı. Demir, kuru toprağın üzerine akıp cızırdadı.

Eriyen namluların içinde sıkışan kükürt füzeleri...

Füzeler parçalanıp savaş makinelerini içindeki askerler için birer ölüm tuzağına çevirirken yer gök patlamalarla sarsıldı. Hepsi eriyip yok oldu. Lidia'nın yüzünü bir sıcaklık dalgası yaladı, alevlerin ve dumanların ortasında...

Üç minik beyaz ışık belirdi.

Ateş perileri. Güçle dolup taşıyorlardı.

Lidia alevlerin, dumanın ve uçuşan korların arasında onları tanıdı. Sasa. Rithi. Malana. Öfkeyle köpürerek parlıyorlardı. Düşman hatlarının gerisinden kimseye görünmeden sızmış olmalılardı. Fark edilmeyecek, hatta kibirli Vanirler tarafından dikkate alınmayacak kadar küçüklerdi.

Bir savaş makinesi daha ön cephenin yıkıntıları üzerinde ilerleyerek yaklaştımaya başladı.

Aptalca bir hataydı. Metal tekerlekler de eriyerek makineyi yerine sabitledi. Askerler ve pilotlar içinde sıkışıp kalmıştı.

Lidia'ya ve yanına gelmiş olan üç periye füze atmaya çalıştılar ama buna fırsatları olmadı. Füze rampaları yükleriyle birlikte hazırlandığı an makinenin metali beyaza dönüp erimeye başladı.

Makinenin olduğu yerde masmavi parlayan dördüncü bir peri belirdi.

Irithys.

Irithys küçük elini kaldırıp selam verdi.

Lidia da elini kaldırdı.

"Onu bulduk" dedi Sasa. Lidia'nın adrenalinden, umuttan, korkudan ya da hepsinden birden nefesi kesilmişti. "Bryce'la birlikte bize anlattıklarından bahsettik."

Irithys arkasında mavi korlardan bir iz bırakarak yanlarına gelirken Malana ekledi. "Ama onu buraya gelmeye ikna etmek için fazla uğraşmamız gerekmedi."

"Bugün gelmeniz gerektiğini nereden biliyordunuz?" diye sordu Lidia. Şimdi Irithys de onlara katılmıştı, diğer üçünün titreşen ışığı arasında mavi bir yıldız gibiydi.

Irithys sırıttı. Lidia, Periler Kraliçesi'nin böyle içten güldüğünü ilk kez görüyordu. "Bilmiyorduk. Beni dün buldular, gece uzun uzun konuştuk." Keyiften ahududu rengine bürünmüş olan üç

periye bakıp sevgiyle gülümsedi. "Bryce Quinlan ve Hunt Athalar'ın videosu yayınlandığında hâlâ uyanıktık. Elimizden gelen yardımı yapma umuduyla hemen Ravilis'ten aşağı indik."

"Anlaşılan tam zamanında gelmişiz" dedi Sasa dumanlar tüten yıkıntıları işaret ederek.

"Eğlenceyi kaçırmak istemezdik" dedi Rithi hünzür bir gülümsemeyle.

Dikkatle Lidia'yı süzen Irithys ise biraz zoraki gülümsüyordu. Kraliçenin alevleri karşısında Lidia'nın ateşi de kıvılcımlandı. Parmak uçlarında ve saçlarında neşeyle dans etmeye başladı. "Karşılaştığımız an damarlarındaki ateşi hissetmiştim" dedi kraliçe. "Ama bu kadar parlak bir biçimde ortaya çıkacağını düşünmemiştim."

Lidia eğilerek selam verdi ama kraliçeye şimdilik panzehirden ve alevlerini daha da ölümcül hale getirebileceğinden söz etmedi. Bunları savaş bittiğinde anlatırdı, tabii hayatta kalabilirlerse. Ama şu anda... Lidia önce kraliçeye, sonra da toplanan düşmanlara bakıp sırtıttı. "Hadi hepsini yakalım."

Bir hat boyunca dizilmiş savaş makineleri onlara doğru geliyordu. Füze rampaları gıcırdayarak pozisyon aldı. Hepsi de hedefi onlara çevirmişti.

"Zevkle" dedi Irithys, birkaç adım uzağında olduğu halde kraliçenin alevleri Lidia'nın tenini yakmaya başladı. "Küllerinin üstünde yepyeni bir dünya kuracağız."

Rithi, Sasa ve Malana kraliçelerinin ateşine uyararak maviye dönüştü. Dört ateş perisi güçlerini savaş makinelerinin ve onları kumanda eden Vanirlerin üstüne gönderiyordu. Lidia'nın bembeyaz alevleri de onlara katıldı. Şimdiye kadar yaşadığı her farkındalık bu an içinmiş gibi, alevleri onları binlerce yıldır tanıyormuş gibi perilerin alevlerinin etrafında dönüp dans ediyordu.

Bryce Quinlan'ın söz verdiği gibi tek bir alev, tek bir halk olarak ateşleri düşman hattını vurdu.

Makineler parçalandı, Lidia patlamanın şiddetiyle geriye doğru sendeledi, bunca zaman bastırdıktan sonra damarlarındaki ateş ona hâlâ yabancı geliyordu.

Ama periler makinelere ve pilotlara saldırmaya devam ediyordu. Lidia yere düşerken, alevlerle temas eden füzeler patlarken son gücünü de havaya fırlattı. Arkalarında savaşılan müttefik güçlerini ve önündeki ateş perilerini yağmur gibi yağan erimiş şarapnel parçalarından korumaya çalışmıştı.

Şarapneller toprağa çarptıkları yerden tıslıyordu.

Irithys mavi bir yıldız gibi parlayarak makineden makineye ateş ediyor, arkasında alevlerden bir ölüm bırakıyordu. Diğer uçperi de saldırmaya devam ediyordu. Parıldadıkları yerde imparatorluk güçleri ölüyordu.

Düşman parmak uçlarında erirken... bir an için –yalnızca bir an– Lidia’nın içinde küçük bir umut belirdi.

* * *

“Ben iyiyim” dedi Tharion soluk soluğa, ağzından kan damlıyordu. “İyiyim.”

“Saçmalama” dedi Ruhn. Mer’in yanında diz çöküp çantasında Lidia’nın sözünü ettiği şeyi aradı. Damarlarındaki panzehir olmasaydı mer çoktan ölmüştü. Ama Ruhn ona yardım etmek için hemen bir şey yapmazsa birkaç dakikaya öleceği kesindi.

“Onu oturma pozisyonuna getir” dedi Actaeon kardeşine. “Başı göğsünden yukarıda olsun ki kan çok hızlı akmasın.”

“Anneme yardım etmeliyiz” dedi Brann. “Şimdi savaş alanında...”

“Hiçbir yere gitmiyorsunuz çocuklar” dedi Ruhn. Şişeyi bulup panzehiri kafasına dikti. “Ketos’u kaldırmama yardım edin. O odun kafalı muhafızlar birkaç saniye sonra dönebilir, belki Rigelus’la birlikte...”

Dönmeleri birkaç saniye bile sürmedi.

Koridorun ucundaki merdivenlerde çocukları esir tutan iki melek görüldü. Neyse ki Rigelus yanlarında değildi. Tam o anda, Ruhn’in içtiği o panzehirin içinde her ne varsa midesi ve bedeni altüst oldu. Dünya yan yattı, dalgalanmaya, kararmaya başladı...

Sadece bir an, kendine geldiğinde iki meleğin silahına uzandı, -ğın görmesine yetecek kadar uzun bir süre geçti.

Ruhn birden infilak etti.

İki yıldız ışığı huzmesi doğruca gözlerine saplanarak muhafızları kör etti. Tıpkı Bryce'ın Cani İkizler'e yaptığı gibi. Gölgelelerden iki kırbaç boyunlarına dolanarak onları sıkmaya başladı.

"Nasıl yani?" dedi Brann ama Ruhn onu güçlükle duyabiliyordu. Sadece daha önce hiç olmadığı kadar şiddetlenen güç vardı. Gölgelelere, melekleri doğramalarını emrederken zihni son derece berraktı.

Kanlar fışkırdı. Kemikler kırıldı. İki kafa yere yuvarlandı.

"Vay canına" diye fısıldadı Brann. Actaeon ise Ruhn'a bakakalmıştı.

"Mer" dedi çocuk tekrar bayılan Tharion'a doğru dönerek.

"Kahretsin" dedi Ruhn. Kanamayla durdurmak için elini Tharion'ın göğsüne koydu...

Sıcak, parlak büyü harekete geçti. Şifa büyüğü bunca zamandır kanunda uyuyormuş gibi aniden yüzeye çıktı.

Ruhn onu nasıl kullanacağını, *Kurtar onu* demekten başka ne yapacağını bilmiyordu.

Birdenbire ellerinden ışık dökülmeye başladı. Parmaklarının altında Tharion'ın etinin ve kemiklerinin yeniden birbirine kayna- dığını, iyileştiğini hissedebiliyordu.

Mermi göğsünden girip sırtından çıkmıştı. Bu yeni şifa büyüğü ne yapılması gerektiğini, giriş ve çıkış yaralarını nasıl kapatacağını biliyormuş gibiydi. Kaybedilen kanı yerine koyamazdı ama kana- ma kesilirse... Tharion kurtulabilirdi.

Saray şiddetle sarsıldı, zaman yavaşladı.

Ruhn bir anlığına bunun kendi gücü yüzünden olduğunu düşündü ama öyle değildi. Bunu daha önce de hissetmişti. Kısa zaman önce, dünyanın bir Asteri'nin ölümünün etkisiyle sarsıldığını anladığı zaman olduğu gibi. Bir Başmelek ölmüş gibi... ama bu çok daha kötüydü.

Bir Asteri daha ölüyor olmalıydı.

O hoş, parlak güce Ketos'u iyileştirmeye devam etmesini emretti. Zamarun yavaşlamasını kullanarak mer'e iyileşmesi için vakit kazandırmak istiyordu.

Sonsuzluk gibiydi ama aslında kısacık bir an sürdü. Zaman yeriden normale döndü, hatta o kadar hızlı dönmüştü ki çocuklar Tharion'ı ellerinden kaçırdı ama yara kapanmıştı. Ruhn baygın mer'i omzuna atarak çocuklara döndü. "Buradan çıkmamız gerek."

Bir yanı ikizleri güvenli bir yere bırakıp Lidia'nın yanına koşmak istiyordu ama eşi ondan dünyada en çok kıymet verdiği iki kişiyi korumasını istemişti.

Bu büyük güveni sarsamazdı. Hiçbir şey için.

Koşmaya başladılar, sarayın koridorları ürpertici derecede boştu. İnsanlar tahliye emrini alıp kaçmış olmalıydı. Kapılardaki nöbetçiler bile görev yerlerini terk edip gitmişti.

Ruhn ve çocuklar şehrin sokaklarına vardığında telefonunu çıkarıp Flynn'i aradı, minibüs yakınlarda olsun diye dua ediyordu. O anda şehrin ilerisindeki savaş meydanına bir bakış attı. Parlayan ışıkların üstündeki karanlık bulutlara.

O karanlık saf Uçurum'du. Meydanın diğer tarafı alevler içindeydi... bu Lidia olmalıydı.

"Ruhn!" Bu sesi tanıyordu.

Omzunda sarkan Tharion'la döndü ve Ithan Holstrom'un omzunda bir tüfekte ona doğru koştuğunu gördü.

Bu tüfeği de tanıyordu. Tanrı Katili Tüfek.

Ithan'ın yüzü toz ve kan içindeydi, buraya kadar savaşıyor gelmiş gibiydi. "Ketos yaşıyor mu?" Ruhn başını sallayınca Ithan sordu. "Bryce nerede?"

Tam o anda arkalarındaki saraydan bir ışık yayıldı.

Ruhn'ın kanı buz kesti. "Bryce'la Athalar'a bizimle buluşmalarını söylemiştik. Ama tuzağa düştük... kahretsin."

"Bryce'a ulaşmam gerek" dedi Ithan endişeyle.

Ruhn sarayı işaret etti, konuşamadığı için kurda belki de çok geç kalmış olduğunu söyleyemiyordu.

Ace ve Brann başını kaldırıp önce Ruhn'a, sonra da saraya ve savaş alanına baktı.

Onlar Ruhn'a emanetlerdi. İkisini bu fırtınadan sağ çıkarması gerekiyordu.

Ruhn, "Koş" dedi Ithan'a. Ardından ikizlere bakarak işaret etti. "Yanımdan ayrılmayın, peşimden gelin."

Bryce zor nefes alıyordu ama kendini tamamen odaklamıştı. Rigelus art arda saldırırken kendisinin ve Hunt'ın küçük alan-
daki rüzgârına, hareketlerine ve gücüne odaklanmıştı.

Artık bir hafta önce koridorda Parlak El'den kaçan, o korkan
kadın değildi. Tekrar tekrar ışınlanırken Theia'nun yıldızı sayesinde
Rigelus'tan bir adım önde olduğunu biliyordu.

Sadece çekirdeği devre dışı bırakmaları gerekiyordu, sonra
kılıç ve bıçağı alarak Asterilerin peşine düşecekti. Teker teker.

Hunt'ın şimşegi durmadan yere çarpıyordu. Ama Bryce ve
Hunt ışınlanmaya devam ediyordu, o kadar hızlılardı ki bir patla-
ma sesi kesilmeden diğeri başlıyordu. Ses tamamen korkunçtu.
Her şeyi yutuyor, salona taş ve kristal parçaları yağıyordu.

Salonun ortasındaki eriyip yamulmuş kristallerden oluşan
tünel tamamlanmak üzereydi.

Dakikalar geçmişti, belki de yıllar. Bu bir dansı, Rigelus'tan bir
adım önde olma dansı. Ve Bryce çok geçmeden muhteşem finalin
geleceğini biliyordu.

Bir patlama daha, ilk ışık çekirdeği parlayarak Rigelus'un öfke
dolu yüzünü aydınlattı.

Bryce onları ışınladı ama bu kez daha yavaştı, çok yavaş...

Rigelus gücünü onlara fırlattı.

Yanan bir asit duvarı onları merdivenlere doğru savurdu. Bryce
ölümden Hunt'ın şimşegi sayesinde kurtulduklarını biliyordu.
Işınlanmak için gücünü toplamaya çalıştı ama gücü tükenmişti.

"Belki de gücünü Polaris'e harcamamalıydın" dedi Rigelus sırtarak, parlayan elini havaya kaldırdı.

Ölmek ve hayatta kalmak arasında bir seçim yapmak gerekiyordu.

Bryce ışınlandı... ama salonun ortasına değil. Bir kat yukarıda yere çakıldılar, çekirdekten uzaktalardı.

"Bir darbe daha!" diye bağırdı Hunt. "Bryce, bir darbe daha indirdik mi..."

Dizlerinin bağı çözölmek üzereydi, başı dönüyordu. Gücü damarlarında yıldız tozuna dönüşmüştü.

Düşecek gibi olduğunda eşi onu tuttu. "Bryce." Bryce'ın burnu sızlıyordu, ağzına kanın o keskin metalik tadı geliyordu. "Kahretsin" diye tısladı Hunt. Onun yüzünü ellerinin arasına almıştı. "Bryce... bana bak."

Ona bakmak için büyük güç sarfetmesi gerekti. Çok fazla.

"Üzgünüm" diye fısıldadı Bryce, ses hırıltılı çıkıyordu. "Üzgünüm." Elde ettiği onca güç... ne işe yaramıştı ki? Onları birleştirecek yıldız ışığı kalmadıktan sonra Yıldız Kılıcı'na ve bıçağa sahip olmak neye yarardı?

"Bir kez daha Bryce" dedi Hunt güçlükle soluyarak. Eşinin de burnu kanıyordu. Dinmek bilmeyen tüm o gücün bedeli. "Tek bir darbe daha, hissedebiliyorum..."

"Tamam" dedi Bryce. "Tamam."

Rigelus verdikleri hasarı onarmanın bir yolunu bulmadan geri dönmek zorundalardı. "Tamam" dedi Bryce bir kez daha ama gücünü toplayamıyordu. Hunt'a baktı. "Beni ateşler misin?"

Endişe dolu bakışlarından onun da fazla gücü kalmadığını anlamıştı. Ama Hunt'ın şimşeği kıvılcımlandı, başını bir taç gibi sararak onu ilkel bir tanrıya çevirdi.

Hunt cehennem ateşini fırlatmak yerine Bryce'ı kendine çekip öptü.

Şimşek Hunt'tan Bryce'a doğru akmaya başladı, şarkıdan ve güçten oluşan canlı bir nehir gibiydi. Bryce soluk soluğa geri çekildi, fazla olmasa da güç oradaydı. Bu kadarı yeterdi...

"Durun" diye bağırdı biri koridordan, bu bitkin bir erkek sesiydi.

Bryce dünyalar arasında seyahat etmiş, Başmelekler ve Asteriler öldürmüş biri olsa da omzunda Tanrı Katili Tüfek'le sarayın koridorunda koşan Ithan Holstrom'u görmeye hiç hazır değildi.

* * *

Hunt'm, Holstrom'un... seviye atlamış gibi görüldüğü gerçeği üzerine düşünecek enerjisi kalmamıştı. Kurdu daha yeni görmüş olmasına rağmen nedense daha yaşlı ve güçlü görünüyordu. Ithan yanlarına gelip, "Sana bunu getirdim" dediğinde bu düşünceleri bir kenara bıraktı. Holstrom, Bryce'a elindeki tüfeği uzattı.

Bryce titreyen parmaklarıyla tüfeği kavradı. "Bunu sana Jesiba mı verdi?"

"Hayır. Aslında evet ama..." Ithan'ın gözleri kocaman açılmıştı. "İçinde bir mermi var, Hilal Şehir ölülerinin ikinci ışığıyla dolu bir mermi. Onu bana Connor verdi. Senin için."

"Connor mı?" Bryce yine sallanmaya başlayınca Hunt onu tuttu.

"Açıklamaya vakit yok" dedi Ithan. "Ama tüfeği ve mermiyi sana vermem için beni ölüler gönderdi." Ithan'ın gözleri ıslı ıslıdı. "Connor merminin hakkını vermeni söyledi Bryce."

Bryce elindeki tüfeğe bakarak ağırlığını tarttı. "Bir ikinci ışık mermisi Asterilere karşı ne işe yarayacak?" diye sordu Hunt.

"Asterilere karşı değil" dedi Bryce. "O mermi bir ikinci ışık bombası."

Ithan başını salladı, Bryce'ın ne demek istediğini Hunt'tan daha çok anladığı belliydi.

"İkimizi birden çekirdeğe ısınlayacak enerjim yok" dedi Bryce. Hunt'ın elini tuttu ve avucuna soğuk bir şey tutuşturdu.

Ne demek istediğini anladığında Hunt çıkıştı. "Hadi ama." Öfkelenmişti. "Kahretsin Bryce, hadi gidip o canavarın işini..."

"Saraydan çıkın" dedi Bryce, hemen ardından ısınlandı. Tek başına.

Tanrı Katili Tüfek'i yanına almış, Maske'yi Hunt'a bırakmıştı.

* * *

Tek atış şansı vardı.

Geçen sefer Lehabah ona o tek atış için gereken iki saniyeyi kazandırmıştı.

Bu kez onu kurtaracak ateş perisi yoktu. Onu ateşleyecek sen-tez yoktu. Sadece Randall'ın yıllar boyunca öğrettikleri vardı. Bryce içinden ona dua etti.

Çekirdeğin etrafındaki son kristalleri de parçalayıp tüm ilk ışığı serbest bırakmak için, Hunt'ın açtığı tünelin içine tek bir atış.

Bu atışın ona neye mal olacağını biliyordu. Nişan aldığı anda Rigelus'un ona bütün gücüyle saldıracağını ve o gücü durdurmak için Hunt'ın şimşek duvarının orada olmayacağını biliyordu.

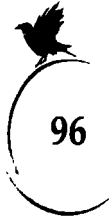
Bryce ısınırken son kez yüzüne vuran vahşi rüzgârın tadını çıkardı.

Tüfeği omzuna yerleştirip emniyetini indirdi, şimdi çekirdeğin olduğu odadaydı. Her yer molozlar ve kristallerle doluydu, tüfeğini çoktan ortadaki deliğe doğrultmuştu.

Ama Rigelus yalnız değildi. Şimdi diğer üç Asteri de yanındaydı, dördü Bryce ve ilk ışık çekirdeği arasında sağlam bir duvar oluşturuyordu. Birkaç dakika önce zamanın yavaşlamasına bakılırsa hiç değilse biri daha ölmüştü. Ama dördü hâlâ hayattaydı.

Bryce'in parmağı tetiğin üstündeydi. Mermiyi onlara göndermek için...

"Bu kadar düşüncesizce bir işe kalkışmadan önce neyi riske attığını bilmek istemez misin?" diye sordu Rigelus küstah bir tavırla. Cevap vermesini beklemeden konuşmaya devam etti. "İlk ışık çekirdeğini yok edersen Midgard'ı da yok edersin."

Bryce, Tanrı Katili Tüfek'i indirmedi. Asterilerin ayaklarına doğru nişan almayı sürdürdü. Hemen arkalarındaki deliğe. Yeterince yaklaşmak için doğruca yanlarına ışınlanması ve deliğe ateş etmesi gerekiyordu.

"O çekirdek Midgard'ın ruhuna bağlı" dedi Rigelus. "Çekirdeği yok edersen tüm gezegen de yok olacak."

Bryce'ın kanı donmuştu. Vesperus'un, Kazan hakkında söyledikleri olmasaydı bunun saçmalık olduğunu düşünürdü.

"Çekirdeği bu dünya için bir kapatma düğmesi yaptınız" diye fısıldadı.

Rigelus'un solundaki Asteri -Sabah Yıldızı Eosphoros- alay eder gibi güldü. "Senin gibi kemirgenlerin bizi yok etmek gibi bir fikre kapılmasını önlemek için."

"Kaderimiz" dedi Rigelus ellerini neredeyse keyifle önünde birleştirerek. "Bu gezegenin kaderine bağlı. Besin kaynağımızı yok edersen Midgard üzerindeki tüm canlıları da yok edersin."

"Ya blöf yaptığını söylersem?" dedi Bryce. Duyduğu, tanık olduğu, katlandığı her şeyi bir düzene koymak için elinden geldiğince zaman kazanmaya çalışıyordu.

"O zaman duyulmamış bir karanlık bu gezegeni yutar ve hepimiz yok olursunuz" dedi Rigelus'un sağındaki Asteri... Akşam Yıldızı Hesperus.

"Yani sizden kurtulduğumuzu görmektense ölmeyi mi tercih ediyorsunuz?"

"Besinimizden mahrum kalırsak zaten öleceğiz, bizi beslemedikçe var olmanızın bir anlamı yok. Siz birer kölesiniz."

"O senin hayal gücün." Bryce tüfeği indirmede. "Ya hepinizi öldürüp çekirdeği burada bırakırsam? Buna ne dersiniz?"

"Bunun için o kılıç ve bıçakla bize yeterince yaklaşman gerekir kızım" dedi Eosphoros. Bryce'ın sırtındaki Yıldız Kılıcı'na ve belindeki Doğrucu'ya bakarken gözlerinde ölüm vardı. "Biz Polaris'in yaptığı hataya düşmeyeceğiz."

Doğru söylüyorlardı. Bryce biliyordu ki silahı elinden bırakıp kılıcı ve bıçağı çekerse... Tabii onu hemen öldürecekleri için silahları çekmeye fırsat bulamayabilirdi.

"İyi düşün Bryce Quinlan" dedi Rigelus ellerini kaldırıp öne çıkarak. "Çekirdeğe sıkacağın tek mermiyle bu dünya ve onca masum sonsuz bir hiçliğin içine çekilecek."

"Şu sevimli videoda Asphodel Çayırıları'nda ölen masumlardan dolayı çok öfkeli görünüyordun" dedi Rigelus. "Ama o mermiyi ateşleyerek mahvedeceğin milyonların yanında birkaç yüz çocuk nedir ki?"

Sonsuz bir hiçlik...

"Öldür onu kardeşim" diye tısladı dördüncü Asteri Austrus güçle parlayarak. "Öldür de prenslerle savaşılmaya devam edelim, yoksa bizi burada bulacaklar..."

"Ne diyorsun Bryce Quinlan?" dedi Rigelus elini uzatarak. "Sana söz veriyorum o mermiyi ateşlemezsen arkadaşlarınla birlikte özgür olacaksın. Öyle de kalacaksın."

Diğer Asteriler öfkeyle Rigelus'a döndü.

"Sana hayal dahi edemediğin şeyler öğretebilirim" dedi Rigelus. "Sırtında bulunan dövmedeki dil... bizim dilimiz. Bizim dünyamızın dili. Sana o dili öğretebilirim. İstedığın dünya sana açılır Bryce Quinlan. Hangi dünyayı istiyorsan söyle."

"Ben sadece bu dünyanın sizden kurtulmasını istiyorum" dedi Bryce dişlerinin arasından. "Sonsuza dek."

Asterilerden biri, "Böyle konuşmaya nasıl cüret edersin" dedi ama Rigelus gözlerini Bryce'tan ayırmadan sözünü kesti. "O da

mümkün olabilir. Hayal ettiğin gibi bir Midgard.” O kadar içten gülümsedi ki Bryce neredeyse ona inanacaktı. “Rahat bir hayatın olacak. Seni *gerçek* bir kraliçe yapacağım. Sadece Feylerin değil, tüm Valbara’nın kraliçesi olacaksın. Artık Valiler olmayacak. Melekler arasındaki hiyerarşi olmayacak, eğer Athalar’la istediğiniz buysa. Ölülerin serbest bırakılmasını istiyorsan onun da bir yolunu buluruz. Zaten bizim için sadece tatlı vazifesi görüyorlardı.”

“Tatlı” dedi Bryce, elleri öfkeden titriyordu. Tüfegi daha sıkı kavradı.

“İkinci ışık ölülerde kalacak” diye devam etti Rigelus.

Katıksız öfkenin tanıdık beyaz sisi Bryce’in görüş alanını kaplamaya başlamıştı. “Onlar tatlı değil” dedi Bryce. “Onlar insan. Bu gezegen sakinlerinin tanıdığı ve sevdiği insanlar.”

“Yanlış kelime kullandım” dedi Rigelus. “Özür dilerim. Ama ne istersen olacak. Eğer istersen...”

“Haşarata bu kadar ikram yeter” dedi Eosphoros sertçe. “Ölecek.”

“Hiç sanmıyorum” dedi Bryce, ardından doğruca Asterilerin yanına ışınlandı. Tam Hunt’ın açığı deliğe. “Sanırım ölme sırası sizde.”

Tanrı Katili Tüfek’le ilk ışık çekirdeğine ateş etti.

* * *

Asteriler çılgınlık atıyordu. Mermi tüfekten fırlarken zaman yavaşladı, o kadar yavaşladı ki Bryce merminin üstündeki yazıyı görebiliyordu: *Memento Mori*.

Bu mermi gücünü yaşayanlar için fedakârlıkta bulunan ölülerin; Connor’ın, Şeytan Sürüsü’nün ve daha nicelerinin ruhundan alıyordu. Midgard’ın özgür olması için sonsuzluktan vazgeçen ölülerin ruhundan.

Mermi döne döne aşağı iniyordu. Işığa, son kristal bariyere doğru.

Rigelus ona doğru atıldı. Elleri saf güçle akkor gibi parlıyordu. Dokunduğu anda Bryce ölecekti.

Belki Danika'nın en baştan beri planladığı şey de buydu. Boru'yu onun içine yerleştirerek Theia'nın yıldızının diğer parçasını Avallen'den almasını istemişti. Belki Urd'un onun için planladığı, gücüne eriştiğinden beri başarabileceğini fısıldadığı ya da Cehennem'in günün birinde Hunt'la birlikte yapmalarını hayal ettiği şey buydu.

Keşke Hunt'la biraz daha zaman geçirebilseydi. Ailesiyle ve arkadaşlarıyla. Güneşin, gökyüzünün ve denizin tadını çıkarmak için biraz daha zamanı olsaydı. Müzik dinlemek için, dinleyebileceği tüm müzikleri. Dans etmek için, bir adım daha atmak ve dönmek için...

Rigelus hâlâ parlak ellerini koluna doğru uzatıyordu, mermi hâlâ döne döne ilerliyordu. O ikinci ışık mermisi son kristal tabakasını da parçalayıp geçerken, tünelden aşağı inerken...

Keşke daha fazla zamanı olsaydı.

Ama yoktu. Ona verilen zaman bu kadar ise... onu iyi değerlendirecekti.

Bence her şeyin bir nedeni vardır. Hiçbir şey boşu boşuna değildir.

Uzaktan ilkbaharda Kapı'da söylediği sözler yankılanıyordu.

Her şey bunun içindi. Bryce için değil, Midgard içindi. Tüm dünyaların güvenliği ve geleceği içindi.

Mermi ilk ışık çekirdeğini parçalarken, Rigelus'un eli bileğini yakalayıp dokunduğu yerdeki deriyi ve kemikleri asidiyle yakarken...

Bryce bir batarya gibi Rigelus'un gücünü kaptı. Onu içine çekti.

Işık ışıkla birleşti ama... Rigelus'un yıldız ışığı hiç de ışığa benzemiyordu.

Bu bir güçtü, evet. Ama ilk ışıktı. Midgard'ın gücüydü. Halkın gücü.

Güç, Bryce'm içine akmaya başladı. O kadar fazlaydı ki neredeyse soluğu kesilecekti. Zaman daha da yavaşladı ama Rigelus'un gücünü çekmeye devam ediyordu.

Rigelus'un duvardaki güç göstergesi aniden düştü.

Parlak El dengesini kaybederek geri çekildi. Bryce bunun acıdan mı, öfkeden mi, yoksa korkudan mı olduğunu anlayamadı.

Işığı Rigelus'a ait değildi. O ışık Midgard halkından çalınmıştı. Rigelus o gücü depolayan canlı bir kapıydı. Bryce'ın ilkbaharda Kapı'dan aldığı o güç, Yükseliş esnasında onu ateşleyen ve gücünü yeni seviyelere çıkaran o güç şimdi... Bryce'a ait oluyordu.

İlk ışık olmadan, Midgrad ve kuruttukları diğer tüm gezegenler olmadan... halkın gücü olmadan bu Asteri pislikler bir hiçti.

Bryce bu bilinçle -bu inkâr edilemez gerçekle- tüm gücü sırtındaki Boru'ya gönderdi.

Tam çekirdek parçalanırken.

Midgard'ın kapatma düğmesi açıldı. Birkaç metre ileride yer çökmeye başladı, içine geçerek her şeyi yok ediyordu...

Bryce emretti, Boru itaat etti.

Bir portal açıldı, tam çekirdeğin ve ondan çıkan ve tüm yaşamı içine çeken karanlık noktanın önünde. Bryce çekirdeği, o cansız ve büyüyen noktayı açtığı portala gönderdi.

Asteriler yine çığlıklar atmaya başladı, bir daha da durmadılar. Bryce'ın kendi kapatma düğmesini yarattığını anlamış gibi görünüyorlardı.

Bryce portalını Asterileri içine çekecek kadar genişletti. Asterilerin çığlıkları portalın içinde yitip gidiyordu. Rigelus ve parlak elleri şimdi hafif bir ışıltıdan ibaretti. Hâlâ Midgard'a doğru uzanıyor, portala çekilirken ona tutunmaya çalışıyorlardı.

Bryce kısa bir süre sonra neye -tam olarak nereye- portal açtığını anladı. Küçük ve uzak yıldızlarla dolu simsiyah, havasız bir yere. Hemen sonra o da portala çekildi.

Uzayın derinliklerine.

Asterilerin kristal sarayı çöküyordu.

Şehir surlarının yakınından gelen bir çatırtı ve gümbürtü Ruhn'ın kulaklarını uğuldatıp kemiklerini sarstı. Arkasına baktığında sarayın kulelerinin sallanıp devrilmeye başladığını gördü.

"Bryce" dedi soluğu kesilerek.

Kendine gelmiş ve yavaş yavaş yürüyen Tharion durdu, ona yardım eden ikizler de onunla birlikte durmuştu.

Dünya şiddetle sarsılırken her şey aniden durdu. Sarayın altından bir ışık fışkırdı. Büyük bir güç girdap gibi onları içine çekmeye başlamıştı.

"Koşun" diye fısıldadı Tharion, olacakları o da sezmişti.

Ruhn başını sallayarak çocukların elini tuttu. Şehir kapılarına kalan son birkaç blok boyunca koşmaya başladılar. Tharion da onlara yetişmeye çalışıyordu.

Oysa Ruhn çöken toprağın onları içine doğru çektiğini hissediyor, kaçmanın imkânsız olduğunu biliyordu.

* * *

Bryce onu bırakmıştı.

Onu bırakmış ve o canavarların yanına tek başına ışınlanmıştı. Hunt peşinde Holstrom'la çok fazla uzaklaşmadan saray büyük bir gümbürtüyle sarsıldı. Her nasılsa yukanda gökyüzü göründü ve saray çökmeye başladı.

Holstrom'u ölüme terk edecek ya da Bryce'a ulaşmak için yoluna devam edecekti.

İthan'ı bırakırsa eşinin onu asla affetmeyeceğini bildiği için kurdu kapıp havalandı. Devrilen kristal, taş ve metal bloklarının arasından uçmaya başladı.

Nereye konduklarına dair hiçbir fikri yoktu, daha önce orada olmayan dev bir kraterin kenarındalardı. Bu ona haberlerde gördüğü Asphodel Çayırları'ndan geriye kalan yıkıntıları hatırlattı. Bryce'ın bunu kasıtlı olarak yapıp yapmadığını merak ediyordu.

Hunt gözlerindeki kanları ve tozları temizleyince kraterin ortasında ne olduğunu gördü: büyük bir boşluk. İçinde yıldızlar görünüyordu.

Boşluğun gücü onu kendine doğru çekiyordu.

"Koş" dedi Holstorm'a. "İnsanları buradan uzaklaştır."

Çünkü Bryce'ın bir şekilde yıldızlara açtığı portalın diğer tarafında zifiri karanlıktan bir duvar vardı. Hunt parlayan figürlerin o duvara çekildiğini belli belirsiz seçebiliyordu.

Bryce, Midgard'ın ortasında bir kara delik açmıştı.

Bunu kılıç ve bıçakla mı yapmıştı? Yoksa Yıldız Kılıcı ve Doğrucu'nun birleşmesi ona Asterileri tek tek avlamak yerine hepsini birden nasıl ele geçireceğine dair bir fikir mi vermişti?

Bunun bir önemi yoktu.

Hiçbir şeyin önemi yoktu çünkü portalın diğer tarafında kahrolası bir kara delik vardı. Ve o kadar güçlüydü ki portalın bu tarafı da ona doğru çekiliyordu.

Ama bunun da bir önemi yoktu.

Çünkü orada, Asterilerin parlayan ışıklarının arasında... Bryce'ın yıldız ışığı da vardı.

Bryce da o kara deliğe doğru gidiyordu.

* * *

Bryce ölmüş olması gerektiğini biliyordu. Burada hava yoktu, ısı yoktu.

Belki de onu hayatta tutan şey sırtındaki Boru, içindeki Yaratım özüydü.

Bir kumar oynamıştı. Ama Yıldız Kılıcı'nın ve Doğrucu'nun, Polaris'e ne yaptığını görmüştü. Asteri'yi içine çeken bir boşluk yaratmışlardı, ışıktan oluşan bir varlığı yok edebilecek tek hapishane buydu. Evrende ışığı yutabilecek tek güç buydu, öyle güçlüydü ki hiçbir ışık ondan kaçamazdı. Hiçliğe açılan bir portal.

Bir kara deliğe.

Apollion'un sahip olduğu şeytani güç bu değil miydi? Boşluğun gücü. Işığın antitezi.

Bir gezegeni tek ısırtıkta öldürebilecek yegâne şey. Asterileri ve onlarla Midgard'ı yok edebilecek tek şey.

Bunu Asteriler de biliyordu. Başından beri biliyorlardı ve ilk ışık çekirdeği yok edildiğinde devreye girecek olan bir kapatma düğmesi olarak kullanıyorlardı.

Bryce da Asterilerin kara deliğine kendi kara deliğiyle karşılık vermişti. Daha büyük bir kara delikle. Diğer kara delikleri *yiyecek* bir kara delikle... bir boşlukla.

Çünkü Bryce, Midgard'a bunun olmasına izin veremezdi. Portalını kara deliğinin sadece çekirdeğin yanında duranları içine çekebileceği kadar geniş açmıştı.

Şimdi ise oradaydı, Asterilerle birlikte uzayda süzülüyordu.

Etrafındaki parlak varlıklardan ışık dökülüyordu, çığlıkları hava olmadığı için sessizdi. Bryce'in arkasında, geride bıraktığı boşluktan içeri tek bir ışık sızıyordu... kapatması gereken o boşluktan. Midgard'a açılan o küçük pencereden. Onu kapatmaya Bryce'in içi elvermiyordu. Henüz hazır değildi.

Bryce boşluktan giren ışığa, mavi gökyüzü parçasına baktı. Evinden kalan son ize.

Bence her şeyin bir nedeni vardır. Hiçbir şey boşu boşuna değildir.

Asterilerden biraz uzakta parlayan şey, tam ortasında büyüyen kara delikle o ilk ışık çekirdeği.

Işık, büyük kara deliğin ağzına çekilirken esneyip büküldü. Sonra da yok oldu.

Geriye tek bir iz bile kalmamıştı. Artık kapatma düğmesi yoktu, ilk ışık yoktu. Midgard onlardan kurtulmuştu.

O minik ışık daha da inceldi. Şimdi Bryce'ın ulaşamayacağı kadar uzaktaydı. Portala geri dönmesi mümkün değildi. Kendini oraya doğru itmesinin hiçbir yolu yoktu. Yavaş yavaş kara deliğin son ufkuna doğru sürükleniyordu. Kaçınılmaz sona doğru.

Uzarlarda ilk iki Asteri, Hesperus ve Eosphoros geri dönüşü olmayan o çizgiye yaklaşıyordu. Uzayın boşluğunda kollarını savurarak onları kara deliğin ağzından kurtaracak bir şey bulup tutunmaya çalışıyorlardı.

Ama parlayan parmakları hiçbir şey bulamayınca o çizginin üstünden kayıp kayboldular.

Zaman bir anlığına yavaşladı –sadece bir an için ağır ağır aktı– sonra eski haline döndü. Ölümleri hızlı olmuştu. Hemen yutulmuşlar.

Bence her şeyin bir nedeni vardır. Hiçbir şey boşu boşuna değildir.

Sırada Rigelus ve Austrus vardı ama ikisi birbirine tutunmuştu.

Hayır, şimdi daha iyi görüyordu. Tutunan Austrus'tu, boğulmak üzere olan biri gibi deliye dönmüştü. Rigelus da kendini ondan kurtarmaya çalışıyor, kalan gücünü diğer Asteri'ye fırlatıyordu.

Bryce, Rigelus'un gücünü iyice çekmiş olmasaydı belki de başaracaktı. Parlak El de bunu fark etmiş gibiydi. Kendini kurtarmak için başka bir yol denemeye karar vererek ayağını yukarı kaldırdı ve Austrus'u tekmeledi.

Austrus geriye, doğruca ufka savrulmuştu. Çığlıkları sessizdi.

Kara delik onu da yutarken zaman yavaşlayıp titredi.

Geriye sadece Rigelus kalmıştı, hâlâ parlıyordu ama ışığı azalmıştı. Austrus'a attığı tekme yüzünden Bryce'a doğru savrulmuştu. Ondan kaçmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu, menzilinden çıkmak imkânsızdı.

Bryce'a çarptığında Rigelus'un yüzünde katıksız bir nefret okunuyordu. *Yukarı* ya da *aşağı* diye bir kavramın olmadığı uzayda süzöldükleri sırada, Boru'nun Bryce'a sağladığı her türlü koruma Asteri'nin varlığı karşısında bükülüyormuş gibiydi.

Boru yaratıcısına, efendisine selam duracaktı.

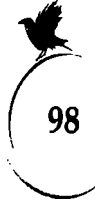
Bryce'in havaya ihtiyacı vardı. *Havaya* ihtiyacı vardı...

Rigelus'u iterek vücutları arasında biraz alan açtı. Temasları kesilmemişti ama Boru onu tekrar korumaya başlamıştı ve artık nefes alabiliyordu.

Rigelus konuşuyor, yüzüne bir şeyler bağınıyordu ama sesi çıkmıyordu. Uzayda ses yoktu. Ama Parlak El'in yüzü tiksintiyle çarpılmıştı. Bryce yaratığın da onun yüzünde aynı şeyi gördüğünü anladı ve sertçe iç çekti. Bunun son nefesi olduğunu biliyordu. Bu nefesin de hakkını verecekti.

Rigelus'un cılız gövdesini tuttu. Kollarını ve bacaklarını onun bedenine doladı.

Onun dönmemek üzere o kara deliğe gittiğinden emin olacaktı. Kendisi de onunla birlikte gitse bile.

Umbra Mortis miğferi yanındaki molozların üstünde duruyordu, Hunt şehrin ortasında açılan ve yavaşça etrafındaki her şeyi içine çeken devasa, siyah şeye bakıyordu.

Bryce o deliğin içindeydi. Karanlık bir rüzgâr Hunt'ın saçlarını uçuşturdu, o tarafa doğru bakmadan da yanına kimin geldiğini biliyordu.

"Ona yaşamı seçmesini söylemiştim" diye mırıldandı Aidas kederle, gözlerini yıldızlı siyah boşluğa dikmişti.

"Kendisi olmayı seçmeseydi Bryce olmazdı" dedi Hunt boğuk bir sesle. Eşi o boşluğa hemen atlayacak türden biri olmasaydı onu bu kadar sevmezdi. "Ona yardım etmek zorundayız" diye hurladı. Kanatları tüm Midgard'ı içine çekmeye çalışan kara deliğin gücüne karşı koymak için gerilmişti.

"Yapabileceğimiz hiçbir şey yok" dedi Aidas üzgün bir sesle.

"Denemek zorundayım." Hunt'ın dizleri büküldü, kanatları açıldı ve uzaya atlamaya hazırlandı. Bryce'a. Ardında eşinin parladığı o sonsuz siyah duvara.

"Oraya gidersen ölürsün" dedi Aidas. "Orada uçmanı sağlayacak hava yok, kanatlarının seni Bryce'a taşımak için tutunabileceği hiçbir şey yok. Sürükleneceksin, Bryce, Rigelus'la birlikte Boşluk'a çekilecek, sen de birkaç dakika sonra çaresiz bir halde peşinden gideceksin."

"Ama Bryce portalı açık bıraktı" dedi Hunt. "Midgard'a."

Aidas bitkin gözlerini ona çevirdi. "Bryce ve sırtındaki Boru yok olduğunda kapanacaktır."

"Onu geri dönmek için açık bıraktı" diye hırladı Hunt. Ellerindeki Maske'yi inceledi. Bryce Maske'yi ona bırakmıştı... ama neden? Hunt'ın onu Feylerin dünyasına ulaştırma şansı yoktu. Kahretsin, lanet şeyi kullanamazdı bile. Hunt Yaratım değildi, Maske'ye hükmedemezdi.

"Büyük ihtimalle çoktan oksijensizlikten ölmüştür" dedi Aidas usulca. "Çok üzgünüm."

"Bunu kabul etmiyorum" dedi Hunt öfkeyle. "Bunu asla kabul edemem..."

"Öyleyse git ve onunla öl" dedi Aidas yumuşak bir sesle. "İstediğin buysa durma. Bryce ve Rigelus, Boşluk'un kıyısına yaklaştı bile."

Hunt yeniden Maske'ye baktı.

Bryce hiçbir şeyi sebepsiz yere yapmazdı. Ölüme gideceğini bildiği için Maske'yi ona bırakmıştı. Onu eşine bırakmıştı... Dün geceki sevişmeleri sayesinde içinde biraz da olsa Bryce'in Yaratım özünden olan eşine.

Belki de o öz Maske'yi kullanmasını sağlayabilirdi. Yeterli bir süre için.

Bryce Midgard için her şeyini vermişti. Hunt için.

İlkbaharda, tüm umutlar tükendiğinde tek başına Dalış'ı gerçekleştirmişti. Hunt'ı ve şehri kurtarmak için... ve bunu sevgisinden yapmıştı. Bunu karşılığında bir şey beklemeden yapmıştı.

Tıpkı bir daha geri dönmeyebileceğini bilerek bu portala atarken yaptığı gibi.

İblisler sokaklara dökülüyor, Asteri muhafızları geriye kalan efendilerinin yok oluşa doğru sürüklendiğinden habersiz, hâlâ savaşıyordu. Düşmüşler'in mekanik zırhları düşmanla çarpışıyordu.

İlkbaharda o gün Bryce, Hunt için ölüme gitmişti.

Hunt da onun için aynısını yapacaktı.

Aidas yerin ortasındaki deliğe bakarak, "Athalar" diye seslendi. "Yapacak bir şey yok. Gel hadi, bu işi bitirmeliyiz. Asteriler gitmiş olsa bile, zafer için kazanmamız gereken başka savaşlar da var."

Sözleri –Asterilerin gittiği gerçeğini– anladığı anda, Hunt arkasında yerin sarsıldığını duydu.

Dönüp baktı. Karşısında mekanik bir zırh duruyordu. İçinde pilot yoktu, Düşmüşler’den biriydi. Parlak yeşil gözler Hunt’tan evrene açılan deliğe kaydı, küçük bir ışık parçası sonsuz karanlığa doğru sürüklendi.

Mekanik zırh elini uzattı, Hunt ne demek istediğini anlamıştı.

Bu zırhu Düşmüşler’den hangisinin kontrol ettiğini, ona elini uzatanın kimin ruhu olduğunu anlamıştı. İmkânsız gerçekleştirmesi için ona yardım uzatan elin.

“Shahar.” Hunt’ın gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı.

İçinde Başmelek’in ruhu olan mekanik zırh başıru yana eğdi. Aidas bir adım geri çekildi, şaşırmuş gibiydi.

Sokaklardaki zırhlar durdu. Dizlerinin üstüne çöküp başlarını eğdiler. Hunt onları, Düşmüşler’in ruhlarını hissedebiliyordu. Hunt’ın ve zırhın etrafını sanyorlardı.

Ama Shahar, Hunt’ın önünde diz çöküp pilot kapısını açtı.

Kanatları uzayda işe yaramayabilirdi ama zırhın silahlarından gelecek itici güç yarayabilirdi.

Hunt tereddüt dahi etmedi. Zırhın içine girdi, küçük alana sığabilmek için kanatlarını sıkıca topladı ve metal kapıyı çekip kapattı.

“Teşekkür ederim” dedi Başmelek’e. Şimdi etrafında toplan-dıklarını hissettiği Düşmüşler’e de seslenmişti.

Bir keresinde Shahar’ın kız kardeşinin insanları yok etmesine yardım etmek için savaş alanında mekanik zırhları parçalamak zorunda kalmıştı. Şimdi bu zırh bir hayat kurtarmasına yardım edecekti. Onun için her şeyden önemli olan bir kadını.

Aidas’a, parçaları portala yuvarlanarak çökmekte olan saraya, hepsini içine çekecek kadar güçlü olan kara deliğe hiç bakmadı. Sadece gözlerini boşluğa dikerek koşmaya başladı, zırhın çıkardığı gürültüyle doğruca portala koştu.

Ardından eşinin kaybolduğu portala atladı.

* * *

Çok uzaktı.

Güç patlamaları Hunt'ı, Bryce'a ve Rigelus'a doğru iten zırh için değil, oksijen sistemi için çok uzaktı. Kırmızı ışıkların yanıp söndüğü ekranlar Hunt'a haykırıyordu. Oksijen azalıyordu ve ciğerleri yanmaya başlamıştı.

Hunt aklına gelen tek şeyi yaptı. Maske'yi yüzüne geçirdi.

Ölümden kaçmak için onun tuzaklarını kuşanırdı. Umbra Mortis böyle yapardı.

Maske aniden ruhunu çekip aldı.

Hayat ve ölüm... uzay ve evren, gerçekte bundan ibaretti. Ama genişleyen o uçurum Bryce'a ve Rigelus'a o kadar yakındı ki... ölümün ta kendisiydi.

Bryce ve Rigelus çırpınıyordu. Hunt şimdi görebiliyordu. Aralarından yayılan ışık dalgalanarak yok oluyor, ikisi birbirinden kurtulmaya çalışıyordu.

Zırhta tek bir kükürt füzesi kalmıştı. Hunt eşine ve Rigelus'a nişan aldı. Çok hızlı hareket ediyorlardı, birbirlerine çok yakınlardı. Birini vurursa diğerini de vurmuş olacaktı.

Bir ışığın, hayalet bir elin elini fırlatma düğmesine götürdüğüne yemin edebilirdi.

"Bryce da vurulacak" diye fısıldadı Shahar'a.

O hayalet el -yavaşça, elinden gelen bu kadarmış gibi- Hunt'ın eline bastırdı. Düğmeye.

Ateş et der gibiydi.

Şimdiye dek tanrılar Hunt'ı hiç kayırmamış, Urd ona hiç yardım etmemişti ama...

Belki de etmişlerdi.

Belki de Bryce'la tanıştığı gün onu oraya tanrılar göndermişti. Cehennem'in maşası olması için değildi. Urd orada nazik, fedakâr, cesur, şehri ve gezegeni için her şeyini feda edecek bir dişinin olduğunu bildiği içindi. Ve ona her şeyi geri verecek birine ihtiyacı olacağını bildiği için.

Bryce ona bir yaşam vermişti, hem de güzel bir yaşam. Bunu anlamak için Comitium'un hücresindeyken yüzünün önünden

akıp giden fotoğraflı kanıtlara ihtiyacı yoktu. Bryce ona neşe, kahkaha ve sevgi getirmişti. Onu o soğuk, karanlık hayattan çıkarıp ışığa çekmişti. Kendi ışığına.

O ışığın sönmesine izin vermeyecekti.

Hunt fırlatma düğmesine bastı. Bastığı anda füze mekanik zırhın omuz panelinden fırladı.

Füze zırhtan ayrılıp sapsarı parlayan melek gazabıyla uzayın içinde döne döne ilerlerken...

Hunt füzeyle birlikte Shahaar'ın da ayrıldığını anladı.

Muhteşem, parlak kanatların uzayın içinde Bryce'a ve Rigelus'a doğru giden füzeyle dolandığını görür gibi oldu.

Düşmüşler'in davası bu son darbeye nihayet sona eriyordu.

Parlak füzenin yaklaştığını görünce Bryce ve Rigelus mücadele etmeyi bıraktı.

Hunt doğrudan Rigelus'un yüzüne çarpan o füzenin Shahaar tarafından, -tüm Düşmüşler tarafından- Asterilere karşı gelmiş herkes tarafından yönlendirildiğini biliyordu.

Füze infilak etmedi. Rigelus'u, Bryce'tan uzağa fırlattı. Parlak El şimdi füzeyle birlikte ufka doğru savruluyordu.

Bryce kurtulmuştu. Boşlukta süzülüyordu.

Ama hâlâ sınıra çok yakındı.

Hunt zırhın ateş gücünü ivme kazanmak için kullanarak ileri atıldı ve uzayda hızla ilerlemeye başladı. Ruh eşine, karsısına, aşkına doğru...

Füze ve Rigelus ufku geçti.

Zaman yavaşladı.

Parlayan bir ışık gibi dalgalanarak genişledi. Rigelus ve patlayan füze, Shahaar ve Düşmüşler'in davasıyla birlikte karanlığın içinde kayboldu.

Şimdi Bryce karşısındaydı, saçları suyun altındaymış gibi havada süzülüyordu. Yüzü kabuk bağlamış, donmuştu. Baygındı.

Maske bunun yerine başka bir kelime söylüyordu ama Hunt onu duymazdan geldi.

Maske'yi duymazdan geldi ve ilerlemeye devam etti. Kahrolası zaman hâlâ çok yavaştı...

Zaman normal hızına döndüğü anda zırhın metal elleri Bryce'ı belinden tuttu. Hunt kalan az bir cephaneyi devreye sokarak hızla eve doğru yola çıktı. Şimdi kapanmaya başlamış olan portala doğru.

Bunun tek bir anlamı olabilirdi. Maske ona söylemeye çalışıyordu ama Hunt buna inanmak istemiyordu. Buna asla inanamazdı.

Ama portal gittikçe küçülerek kapanıyordu.

Portalın ağzında parlak, siyah bir figür belirdi. Sonra bir tane daha.

Aidas ve Apollion.

Güçleri portalı kenarlarından tutarak biraz daha açık durmasını sağlıyordu. Portal'ın biraz daha açık kalması için.

Hunt kalan son gücüyle, şimşegini çaresiz ve kavurucu bir halat haline getirip Apollion'a fırlattı. Midgard'da Hunt'ın gücüne dayanabilecek tek varlığa.

Apollion halatı yakaladı. Yine insan formuna bürünmüştü. Halatı sertçe çekmeye başladı.

Aidas siyah bir ışık saçıyor, Urd'un isteğine karşı gelerek portalın kapanmasına engel olmaya çalışıyordu. Hunt, prenslerin harcadıkları güçle çarpılan yüzlerini görebilecek kadar yakındaydı. Hunt'ı şimşeginden santim santim çekerken Apollion dişlerini sıkıyordu. Aidas portalı açık tutmaya çalışırken terliyordu, soluk soluğa kalmıştı.

Sonra Ruhn göründü. Yıldız ışığı saçmaya başladı. İmkânsız zorluyordu. Hemen yanında alevler içindeki Lidia vardı.

Tharion. Holstrom. Flynn ve Dec. Parlak alevler içindeki küçük bedenleriyle bir ateş perisi. Isaiah ve Naomi.

Tüm Hane'lerden bir sürü el, bir sürü güç.

En sonunda önemli olan tek şey edindikleri dostlardı. *Düşmanlar değil.*

Sevgiyle her şey mümkündür.

Portalı açık tutan sevgiydi. Son ana kadar da açık kalmasını sağladı. Hunt ve Bryce portaldan geçerek Midgard'ın toprağına yağlına kadar. Hunt şimdi masmavi gökyüzünü görüyor, ciğerlerine o güzel havayı çekiyordu.

Portal kapandı, kara delik ve ötesindeki uzay mühürlendi.

Asteriler gitmişti.

Hunt metal paneli parçalayarak hemen mekanik zırhın içinden çıktı ve Bryce'ın yattığı yere fırladı. Bryce hareket etmiyordu. Nefes almıyordu.

Nihayet Maske'nin, Bryce'ı uzayın derinliklerinden aldığından beri duymazdan geldiği kelimeyi söylemesine izin verdi.

Ölü.

"Çok uzun sürdü" dedi Declan. Hunt şimşegi tekrar tekrar Bryce'in kalbine gönderiyordu. "Bir Vanır için bile çok uzun süre oksijensiz kaldı. Şifa büyümün yapabileceği bir şey yok. Eğer Bryce..."

Hunt şimşegi bir kez daha Bryce'in göğsüne fırlattı.

Bryce olduğu yerde sıçradı ama kalbi çalışmadı.

Arkadaşları da Hunt'la ayrı kederi, o büyük acıyı paylaşarak etraflarına toplanmıştı.

Uyan, dedi Hunt. Hem Maske'ye hem de Bryce'a sesleniyordu. *Sana uyan dedim.*

Ama Maske yanıt vermedi. Son kez *siktir git* der gibi yüzünden düşüverdi. Sanki Bryce ölünce Yaratım özü de Hunt'ın içinde kaybolmuştu.

"Bryce" dedi Hunt sertçe, sesi titriyordu. Bu mümkün değildi, bu kadar yakınlarken bu mümkün değildi...

"Gökyüzünde parlayan Yüce Luna" diye fısıldadı Flynn. "Kızını esirge..."

"Dua etme" diye hırladı Hunt. "Dua etmeyi kes."

Bryce ölmüş olamazdı. O kadar çok savaşmış, o kadar çok şey başarmıştı ki...

Hunt şimşegi yine Bryce'in kalbine fırlattı.

Daha önce işe yaramıştı. İlkbahardaki iblis saldırısında... Hunt onu hayata döndürmüştü.

Ama kalbi bu kez yanıt vermiyordu.

Rigelus, Harpy'yi diriltmek için lanet olası şimşegini kullanmıştı. Şimdi neden işe yaramıyordu? Rigelus, Hunt'ın gücü hakkında onun bilmediği ne biliyordu?

Hunt, "Bir şey yapın" diye hırladı Apollion ve Aidas'a. "Ağzında bir kara delik var, galaksideki tüm güce sahipsin" dedi Çukur Prens'i'ne. "Kurtar onu."

"Yapamam" dedi Apollion. Hunt hiçbir şeyden o anda prensin gözlerinde gördüğü kederden daha fazla nefret etmemişti. Aidas'ın yüzündeki yaşlardan. "Öyle güçlerimiz yok."

"Öyleyse Thanatos'u bulun" dedi Ruhn. "Ben Ruhların Prensiyim deyip duruyordu. Onu bulun ve..."

"Thanatos da onu kurtaramaz" dedi Aidas usulca. "Hiçbirimiz kurtaramayız."

Hunt yerde hareketsiz, soğuk ve cansız yatan eşine baktı.

Boğazından kopan çığlık yeri göğü inletiyordu.

O çığıktan ve Bryce'tan geriye kalan boşluktan, birlikte yaşayacakları hayatın olması gereken yerdeki o boşluktan başka hiçbir şey yoktu. Nefesi tükendiğinde... Hunt bitmişti. Geriye hiçbir şey kalmamıştı, tüm bunların ne anlamı vardı ki?

Biri hafifçe omzuna dokundu. "Belki benim bir faydam dokunur" dedi bir kadın.

Hunt başını kaldırdığında yanında Hypaxia Enador'u gördü. Parlak siyah buklelerinin üstüne Alev ve Gölge Hanesi'nin kemikten tacı oturtulmuştu.

* * *

Kız kardeşi ölmüştü. Ruhn, Bryce'ın yüzüne baktı ve öldüğünü anladı. Ölümün ötesine geçtiğini.

Zihninde hiç ses yoktu. Lidia yanında duruyordu. Eli Ruhn'ın elindeydi, oğulları da hemen arkalarındaydı. Ruhn'ı geri dönmeye çocuklar ikna etmişti, bir şekilde yardımda bulunmadıkça bir adım daha atmayı reddetmişlerdi.

Ama bunların hiçbirisi işe yaramamıştı. Athalar'ın şimşegi bile Bryce'ı geri getirememişti.

Sonra başında kemik tacıyla Hypaxia öne çıkmıştı. Her nasılsa şimdi Alev ve Gölge Hanesi'nin lideriydi. Yardım teklif ediyordu.

"Onu kendi gölgesi halinde diriltirsen beni asla affetmez" dedi Hunt. Ağlamaktan ve bağırmaktan sesi kısılmıştı.

"Onu diriltmeyi teklif etmiyorum" dedi Hypaxia.

Hunt ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Bryce'ın ruhu yok... yani var ama onu Yeraltı Kralı'na sattı. Eğer ihtiyacın olan buysa hiç şansın yok demektir..."

"Yeraltı Kralı öldü" dedi Hypaxia. Ruhn'ın dizlerinin bağı çözülür gibi oldu. "Canlılarla ve ölülerle yaptığı anlaşmaların hepsi geçerliliğini yitirdi. Bryce ruhunu istediği gibi kullanabilir."

"Lütfen... ona yardım et" dedi Ruhn çaresizce. "Elinden geliyorsa Bryce'a yardım et."

Hypaxia onun gözlerine baktı. Ardından bakışlarını yanında duran Lidia'ya, birleşmiş ellerine çevirerek gülümsedi.

Athalar fısıldadı. "Ne istersen. Ne istersen veririm."

Cadı, Bryce'a baktı. "Senden fedakârlık istemiyorum. Bir takas yapmak istiyorum."

Arkasına bakıp Jesiba Roga'yı yanına çağırdı.

* * *

Hunt gözlerini büyücüye dikti ama Roga sadece Bryce'a bakıyordu.

"Ah, Quinlan" dedi Roga, kirpiklerinde yaşlar birikmişti.

"Rahibe" diye tısladı Apollion. Roga küçümseme ve tiksinti dolu gözlerle Çukur Prensi'ne baktı.

"Hâlâ o kitaplarla bir şey yapıp yapmayacağımı merak ediyor musun?" diye sordu Roga sertçe. Hemen sonra yerde hareketsiz yatan Bryce'ı gösterdi. "Sence kitapların gücü olsaydı onu şu anda bu kızı kurtarmak için kullanmaz mıydım?"

Apollion ona ters ters baktı. "Sen doğuştan yalancısın rahibe..."

"Fazla zamanımız yok" diye araya girdi Hypaxia. Buyurgan sesini duyduğunda Çukur Prensi bile duraksadı. "Vücudu fazla zarara uğramadan harekete geçmemiz gerekiyor."

"Lütfen" dedi Ruhn. "Ne yapacağını açıkla. Buna gerek olmadığına söyledin ama sana bir teklif sunabilirsek..."

Jesiba tekrar Bryce'a bakarken, "Teklifte bulunacak olan benim" dedi. Büyücünün yanakları yaşlarla ıslanmıştı. Apollion ona *Rahibe* demişti.

"Neymiş bu teklif?" dedi Lidia.

"Benim hayatım" dedi Roga. "Uzun ve berbat hayatım." Gözlerini yeniden Apollion'a çevirdi.

"Bu mümkün değil" dedi Apollion.

"Beni lanetledin" dedi Jesiba. Hunt'ın kafası o kadar karışmıştı ki araya giremedi. "Beni ölümsüzlükle lanetledin. Şimdi onu bir hediye haline getiriyorum: Bir Vanir'in uzun yaşamı. Eğer isterse onu Bryce Quinlan'a verebilirim."

"O lanet *canlılar* için" dedi Apollion sertçe.

"Neyse ki ölümlerle aram iyi" dedi Hypaxia.

Apollion belki de hayatı boyunca ilk kez şaşırmış görünüyordu. "Böyle bir şey... mümkün mü?" diye sordu Aidas.

"Öyleyse ben kendi hayatımı teklif ediyorum" dedi Hunt.

"O zaman ne anlamı kalacak?" dedi Jesiba sert bir kahkaha atarak. "Onu kurtarıp sen mi öleceksin?"

"Sen... ölecek misin?" diye sordu Ruhn.

Jesiba hafifçe gülümsedi. "On beş bin yıldan sonra artık Midgard'dan usandım."

"Bunu hemen yapmalıyız" dedi Hypaxia. "Bryce'ın ruhunun incelendiğini hissedebiliyorum."

Hunt bu kelimeden hiç hoşlanmamıştı, bu yüzden Jesiba'ya döndü. "Teşekkür ederim. Quinlan'a bu kadar... değer verdiğini hiç bilmiyordum."

Jesiba kaşlarını kaldırdı, Hunt'ın tanıdığı huysuz büyücü bir anlığına geri dönmüştü. "Elbette değer veriyorum. İşini bilen bir asistan bulmak ne kadar zor haberin var mı?"

Ama Hunt gülecek halde değildi. "Teşekkür ederim" dedi bir kez daha. "Umarım... huzur bulursun."

Jesiba gülümsedi. Bu, belki de Hunt'ın onun yüzünde gördüğü ilk samimi gülümsemeydi. "Buldu bile Athalar. İkinize de teşekkürler." Başını Hunt'a ve Bryce'a doğru eğdikten sonra Hypaxia'nın yanına gidip elini uzattı. "Alev ve Gölge Hanesi'ni yeniden ışığa kavuştur" dedi cadiya. Hypaxia onaylarcasına başını eğdi.

Ve büyümlü sözleri söylemeye başlarken kimse konuşmaya cesaret edemedi.

* * *

Burası Dalış sırasında gittiği yerin tam tersiydi. Sonsuz bir uçurumdan çok, sadece... ışık vardı. Yumuşak ve altın sarısı bir ışık. Hafif, göz yormayan bir ışık.

Sıcak ve dinlendiriciydi. Gerçekten olmak istediği başka bir yer yoktu, yalnız...

Yalnızdı...

Bryce arkasına baktı. O taraf daha aydınlıktı.

"Çıkışı mı arıyorsun?" dedi bir kadın sertçe. "Bu tarafta."

Bryce başını çevirdi, karşısında Jesiba duruyordu.

Altın rengi ışık titreyip söndü, bereketli topraklar üzerindeki yemyeşil bir tepedelerdi. İlkbahardaki saldırıdan sonra, -Connor ve Şeytan Sürüsü'nün Kemik Mahallesi'nde güvende olduğuna inandığı zaman- bir anlığına gördüğü o yerdeydiler.

Demek ki gerçekte.

"Quinlar."

Bryce, Jesiba'ya doğru döndü. "Öldük mü?"

"Evet."

"Ya diğerleri..."

"Onlar hayatta ama Asteriler öldü." Jesiba imalı imalı başını salladı. "Senin sayende."

Bryce gülümsedi ve mutluluğun içine yayıldığını hissetti. "Güzel." Tatlı ve temiz havayı ciğerlerine çekti. Yakınlarda deniz olduğuna işaret eden tuzun tadını alıyordu.

"Quinlan" dedi Jesiba tekrar. "Geri dönmek zorundasın."

Bryce başını yana eğdi. "Ne? Neden?"

"Holstrom sana hayatımla ilgili detayları anlatır. Ama şöyle anlatabilirim..." Jesiba yanına gidip Bryce'in elini tuttu. "O Archesia tılsımı sadece kitaplanma ya da iblislere karşı koruma sağlamak için değil. Tılsım, Midgard'ın kendisine bir bağlantı."

Bryce göğsüne, ince altın zincire ve ucundan sarkan daire şeklindeki zarif düğümlere baktı. "Anlamadım."

"Tılsımlar ilk başta Parthos'un kütüphane rahibelerine aitti. Her birine Midgard'ın doğal büyüğü aşılanmıştı, en eski büyüğü. Nereye bakacağını bilenler için her dünyada bulunan türden bir büyü."

"Yani?"

"Yani bence Midgard bir gezegenin sahip olabileceği o bilinçle, senin ne yaptığını biliyor. Avallen'i nasıl özgürlüğe kavuşturduğunu, bunu o topraklara el koymak istediğin için değil, doğru olanın bu olduğuna inandığın için yaptığını biliyor."

Bryce'in şaşkın şaşkın baktığını görünce, "Yapma Quinlan" dedi Jesiba. "Bazen ne kadar iyi kalpli biri olduğunu biliyorum." Sesi sert çıksa da yüzünde yumuşak bir ifade vardı.

"Peki bunun..." Bryce etrafını işaret etti. "Tüm bunlarla ne ilgisi var?"

"Midgard için yaptıklarına bir teşekkür olarak... bu takası yapmamıza izin veriliyor."

Bryce gözlerini kırıştırdı, hâlâ anlamamıştı. "Takas mı?"

Jesiba soruyu duymazdan gelip devam etti. "Parthos kitapları artık senin. Onları koru, el üstünde tut. Onları dünyayla paylaş."

Bryce kekeledi. "Ama sen nasıl, sen bunu neden..."

"Kitapları kurtarmak için yüz bin kişi Parthos'a yürüdü, yüz yılların bilgisini Asterilerden kurtarmak için. Çekip gidemeyeceklerini biliyorlardı. Ben o gün kaçmak zorunda kaldım. Kitapları korumak için bana zaman kazandırmak uğruna mücadele eden arkadaşlarımdan ve ailemden kaçtım." Jesiba'nın gözleri ışıldadı. "Sen de bugün o portala çekip gidemeyeceğini bildiğin için girdin."

Yıllar önce yapamadığımı şimdi yapıyorum. Arkadaşlarım ve ailem uzun zaman önce öldü ama biliyorum ki onlar da sana bu teklifi yapmak isterdi. Dünyamızı özgürlüğüne kavuşturduğün için sana bir teşekkür olarak."

Bryce sersemlemişti. Jesiba, Parthos düştüğünde orada mıydı?

"Kitaplar senindir" dedi Jesiba bir kez daha. "Galerinin koleksiyonu da öyle. Evraklar hazırlandı."

"Ama sonumun böyle olacağını nereden..."

"Tanıdığım fedakâr insanların içinde en iflah olmazlarında birisin de ondan" dedi Jesiba. "Bugün bir müdahalede bulunmam gerekebileceği içime doğmuştu." Mavi gökyüzün bakıp kendi kendine gülümsedi. "Geri dön Bryce. Hazır olduğunda tüm bunlar burada olacak."

"Ruhum..."

"Ruhun özgür. Yeraltı Kralı öldü. Holstrom sana onu da anlatır."

Bryce'ın gözleri yaşardı. "Hiç... anlamıyorum. Hayatımı seve seve verdim... Tabii, seve seve olmasa da kendi isteğimle..."

Jesiba, "Biliyorum" dedi Bryce'ın elini sıkarak. "Bu yüzden buradayım." Bryce'ın arkasını, Hilal Şehir'in kapısını andıran kristal kapıyı işaret etti. Kapı şimdi ışık saçıyordu. "Melek seni bekliyor Quinlan."

Melek. *Hunt*.

Arkasında bıraktığı şey. Aradığı şey, tereddüt etmesine neden olan şey...

"Hazır olduğunda tüm bunlar burada olacak" dedi Jesiba tekrar. Ardından ilerideki yeşil tepeleri gösterdi. "Hazır olduğunda hepimiz burada olacağız."

Uzakta -bir tepenin üstünde- yedi kişi duruyordu.

Bryce onları şekillerinden tanıdı, boylarından ve etraflarındaki parıltıdan tanıdı. Arkada dimdik duran Connor'ı seçti. En önde ise, bir elini kaldırmış olan...

Bryce ağlamaya başladı, elini kaldırıp Danika'yı selamlarken içi neşe ve sevgiyle doluydu.

Danika buradaydı... diğerleriyle birlikte. Güvende ve onu sevenlerin arasındaydı.

Rüzgârın arkadaşlarının ruhundan onun ruhuna taşıdığı sözleri duydu.

Göster kendini Bryce.

Bryce gülmeye başladı, yemyeşil ovaların ve tepelerin ötesinden arkadaşlarına bağınırken hem gülüyor hem de ağlıyordu. *"Göster kendini Danika!"*

Kurt kahkahaları ona doğru süzüldü. Sonra Danika'nın omzunda bir kıvılcım belirdi, Bryce o ateşi tanıyordu...

Lehabah'a bir öpücük gönderdi. Gözyaşları içinde Jesiba'ya döndü. *"Nasıl? İkinci ışık..."*

"Güçlerini aldı. Ama sonsuz olan, sevgiden yapılmış olan... asla yok edilemez."

Bryce merakla Jesiba'ya baktı.

Jesiba güldü. *"Burada bile en fazla bu kadar duygusal olabiliyim."* Bryce'ı kristal kapıya doğru itti. *"Hayatını yaşa Quinlan. Ve güzel yaşa."*

Bryce başını salladı, kalbini dolduran tüm duygularla Jesiba'ya sarıldı.

Jesiba da onu kucakladı. Önce beceriksizceydi ama sonra tüm kalbiyle sarıldı. Bryce ona sarılmaya devam ederken az önce Danika, Lehabah, Connor ve Şeytan Sürüsü'nün el salladığı tepeye son bir kez baktı.

Ama çoktan gitmişlerdi. Buradaki harikaların ve huzurun tadını çıkarmaya gitmişlerdi. Bunu bilmek kalbini sevinçle dolduruyordu.

Bryce, Jesiba'ya sırtını döndü. Onları -hepsini- bekleyen yere sırtını dönüp kapıya doğru yürüdü.

Hayata doğru.

Hunt'a doğru.

Bryce gözlerini açtı.

Tepesinde dikilen çok fazla kişi vardı. Neredeyse hepsi durmadan ağlıyordu.

"Bu" diye inledi Bryce. "Kendi Yelken Açma törenine katılmak gibi bir şey."

Herkes hayretle ona baktı. Ve Hunt... gerçektir, oradaydı ve yüzündeki şok ifadesi o kadar içtendi ki Bryce gülmeye başladı.

Asteriler gitmişti. Onlarla birlikte ilk ışık, ikinci ışık ve öbür dünya hapishanesi de gitmişti. Kaybettiği sevdikleri... onlar da güvendeydi.

Danika'nın tüm işleri tamamlanmıştı.

Bryce bakışlarını Hunt'tan, Ithan'a çevirerek kurdu iyice süzdü. "Kim öldü de Lider oldun?"

Ithan şaşkınca Bryce'a baktı ama Hypaxia -kafasında cidden kemikten bir taç vardı- sırttı ve, "Sabine" dedi.

Bryce yine güldü.

"Bu da ne demek oluyor Quinlan?" dedi Hunt. Bryce yeniden eşine doğru baktı, yüzü çok solgundu ve gözleri endişe doluydu.

Bryce diğerlerinin de orada olduğunu sezmişti. Ruhn ve Lidia, Flynn, Dec ve Tharion, Cehennem Prensleri de oradaydı ama Hunt'ın yanında hepsi silinip gitmişti.

Bryce elini eşinin yanağına koyarak başparmağıyla bir gözyaşı damlasını sildi. "Benim koca Alfabötüme de bakın" dedi sessizce ama o da ağlamak üzere olduğundan sesi boğuk çıkıyordu.

Hunt, “Böyle bir zamanda nasıl espri yapabiliyorsun?” dediğinde Bryce başını kaldırıp onu öptü.

Bu ışık, sevgi ve *hayattı*.

Belli belirsiz havada bir hareketlenme olduğunu hissetti. “Jesiba’nın küllerini bir... kaba falan koysak mı?” dedi Ruhn.

Ama Bryce cevap vermek yerine Hunt’ı öptü ve kollarını dolayıp ona sımsıkı sarıldı.

Bir daha asla bırakmayacakmış gibi.

* * *

Hunt, Bryce’in birkaç dakikalığına gözünün önünden kaybolmasına izin verdi. Böylece son görevini yerine getirebilecekti.

Her renkten kanatlar ve mekanik zırhlar, hâlâ saatler önce Düşmüşler’in ruhları onları terk ettiği anda düştükleri yerde yatıyordu.

Hunt’ın aklında belli bir zırh yoktu. İblislerin ve Asteri meleklerinin cesetleri üzerinden geçerek zırh tarlasında yürümeye başladı. Her tarafa tüyler saçılmıştı, sonunda kocaman bir zırhın önünde durdu ve metalin içindeki karanlık gözlere baktı.

“Teşekkürler” dedi sessizce. Düşmüşler’in ruhları artık Bryce’in sonunda hepsinin gideceğini iddia ettiği yere gitmiş olsa bile onlara veda etmek istemişti. “Bana son kez arka çıktığınız için.”

Şehir surlarının ilerisindeki savaş alanına ürpertici bir sessizlik çökmüştü. Etrafta sadece leş yiyicilerin çığlıkları duyuluyordu ama Hunt’ın arkasındaki şehir sirenlerden, ağıtlardan ve çığlıklardan oluşan bir senfoniydi. Haber helikopterleri havada daireler çizerek neler olduğunu anlatmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

Naomi onlarla görüşmeye ve biraz olsun düzen sağlamaya gitmişti.

“Başardık” dedi Hunt boğazı tıkanarak. “Sonunda başardık. Sınıflar hâlâ mevcut ama size söz veriyorum...” Bakışlarını etrafındaki soğuk ve boş metallerde gezdirerek güçlükle yutkundu. “Bundan sonra her şeyi değiştireceğim.”

Gökyüzünden kanat sesleri duyuldu, Isaiah gelmişti. Koyu renk tenindeki kurumuş kanların altındaki yarası çoktan kapanmıştı. Alnundaki haleden eser yoktu.

Isaiah mekanik zırlara boş gözlerle baktıktan sonra başını eğerek sessizce teşekkür etti.

"Her nereye gittilerse" dedi kısa bir süre sonra. "Umarım orası hak ettikleri cennettir."

"Evet" dedi Hunt, bunun doğru olduğunu tüm kalbiyle biliyordu. Bakışlarını meleğe çevirdi. "Ne oldu?"

Isaiah hafifçe gülümsedi. "Buraya geldiğini duyunca belki bir arkadaş istersin diye düşündüm. Birlikte üzülebileceğin bir dert ortağı yani."

Hunt kıkırdadı. "Teşekkürler. Bir dert ortağını her zaman kabul ederim."

Isaiah kocaman gülümsedi. Konuşurken gözleri ışıldıyordu. "Bunca zaman sonra, bunca acıdan sonra... nihayet Düşmüşler'in davasının başarıya ulaştığını gördük."

"Ben de onlara tam bundan bahsediyordum" dedi Hunt boş metal zırları göstererek.

Isaiah, Hunt'ın omzuna vurdu. "Sonuna kadar bizim adımıza savaştığın için teşekkür ederim. Annen görse seninle gurur duyardı. Gerçekten gurur duyardı Hunt."

Hunt ne diyeceğini bilemediği için sadece başını sallamakla yetindi. Sertçe yutkunarak boğazındaki yumruyu bastırdı. "Şimdi ne yapacağız? Ben hükümet kurmaktan falan anlamam. Peki ya sen?"

"Hayır" dedi Isaiah. "Ama galiba hızlandırılmış bir kurs göreceğiz."

"Bu hiç de rahatlatıcı değil." Hunt tekrar şehre doğru döndü. Şehrin o tanıdık silüetini kristal sarayın kuleleri olmadan görmek Hunt için şimşek çakması kadar büyük bir şoktu.

Asteriler gitmişti.

Bryce'ın yanına dönmesi gerekiyordu. Sarılmak, koklamak ve öpmek için. Bundan başka nedeni yoktu. Onu kaybetmeye çok yaklaştığı gerçeğini bir daha asla düşünmek istemiyordu.

"Hunt" dedi İsaiah. Beyaz kanatlı meleğin yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Melekleri sen yönetebilirsin."

Hunt yavaşça gözlerini kırıştırdı.

İsaiah konuşmaya devam etti. "Başmelekleri, okullarını ve hiyerarşi düzenlerini ortadan kaldıracamız ama bu yıllar alacak. Bu arada bir lidere ihtiyacımız olacak. Bize yol gösterecek, bizi toparlayacak birine. Eski âdetlerden vazgeçip yeniliklere yönelmemiz için bize cesaret verecek birine. Adil birine." İsaiah kanatlarını topladı. "Bu sen olmalısın."

İkinci kez melekler ona itaat ediyordu. İkinci kez ona bu onayı ve izni veriyorlardı. Evet, damarlarındaki cehennem ateşiyle liderlik edebilirdi. Herhangi bir Başmelek'e ya da bölücü gruplara boyun eğdirebilirdi.

Ama...

Telefonu titreştiğinde cebinden çıkarıp ekrana baktı.

Bryce Bana Gerçek Anlamda Büyülü Orgazmlar Yaşatıyor'dan mesaj gelmişti.

Neredesin?? Ayrılık anksiyetesinden ölmek üzereyim! Hemen buraya gel!!!

Telefon tekrar titreşti, yine Bryce'tı. Yani yapman gereken şeyi yaptıktan sonra. Kendine zaman ayırman ve yapılması gerekenleri yapman konusunda sana kesinlikle destek oluyorum.

Bir mesaj daha.

Ama hemen yanıma gel.

Hunt sessizce güldü. İhtiyacı olan her şeye sahipti. Hayatta isteyebileceği her şeye.

Hemen heyecan yapma Quinlan, diye yazdı Hunt. *Birazdan geliyorum.*

Sonra ekledi. *Onun yerine beni heyecanlandırmaya ne dersin?*

Bryce'ın yanıtını beklemeden telefonu arka cebine koydu ve İsaiah'ya bakarak sırtıttı.

Arkadaşı kaşlarını yukarı kaldırmıştı, böyle ciddi bir öneriye yanıt vermek yerine mesajları cevaplaması onu şaşırtmıştı.

Ama Hunt'ın cevabı çoktan hazırды. Cevabı bir süredir biliyordu.

Isaiah'nun omzuna vurdu. "Meleklerin zaten onları bu süreçte yönlendirecek bir liderleri var Isaiah."

"Celestina..."

"Celestina değil." Hunt arkadaşının omzunu sıktıktan sonra geri çekildi. Onu karısına, ruh eşine, en iyi arkadaşına götürmeye hazırlanan kanatlarını çırpmaya başladı. "Sen."

"Ben mi?" dedi Isaiah soluğu kesilerek. "Athalar..."

Hunt yerden birkaç metre havalandı. Sonbahar esintisi kanatlarını ve saçlarını dalgalandırıp kurulacak olan yeni dünyanın şarkısını söylerken bir anlığına havada asılı kaldı. "Meleklerle liderlik et Isaiah. Bana ihtiyacın olursa buradayım."

"Hunt."

Ama çoktan eşine doğru hızla uçmaya başladı. Bryce'a ve yarının getireceklerine doğru gidiyordu.

* * *

Ruhu Bryce'a aitti. Aslında başından beri ona aitti ama... ödünç verilmişti.

Şimdi yine tamamen onundu ve içinde Asterilerin olmadığı yepyeni bir dünya keşfedilmeyi bekliyordu. Hunt'la birlikte hazır olduklarında yepyeni bir öbür dünya vardı.

Ama uzun, çok uzun bir süre için değil... Hâlâ halletmeleri gereken çok şey vardı.

Acilen yapması bir işini halletmesi gerekiyordu. Isaiah, Nena'ya gitmek için bir helikoptere o kadar çabuk nasıl el koya-bilmişti anlamıyordu. Belki de bunun Ephraim'in kalesindeyken bile Celestina'nın nüfuzuyla bir ilgisi vardı. Belki de Celestina artık Alev ve Gölge Hanesi'nin lideri olan Hypaxia'yı etkilemek istemişti. Birbirlerine attıkları kaçamak bakışlara bakılırsa Hypaxia da Başmelek'le tekrar konuşma fikrine karşıymış gibi görünmüyordu.

Cadiyı buraya Okyanus Kraliçesi ve donanması getirmişti. Hypaxia, Lidia'nın iki oğlunu kaçırdıkları için Asterilerin canına

okumaya giden kraliçenin yolunu kesmişti. Okyanus Kraliçesi sevimsiz biri olabilirdi ama kendi halkının arkasında dururdu. İki çocuk onun gözetimi altındayken kaçınılınca tüm şehri yok etmeye hazır şekilde ortaya çıkmıştı.

Okyanus Kraliçesi ve komutanları Sonsuz Şehir’de kalmıştı. Kraliçenin tsunami tehdidi, Asterilere sadık olanları şehirden uzakta tutmuştu. Kraliçe yeni dünyayla öylesine meşguldü ki Tharion’la olan düşmanlığını unutmuştu. *Şimdilik.*

Bu gerçekten neredeyse her açıdan yeni bir dünyaydı.

Declan, Midgard karanlığa gömülmeden önce bir ekiple birlikte güç şebekesine gitmişti. Şebeke yeni bir ışıkla beslenmeden, ilk ışıkla ne kadar idare edebilecekleri üzerinde çalışmaya başlamışlardı. Mumları çıkarıp telefonlarının yavaş yavaş öldüğünü izlemek zorunda kalmamak için. Gerçi şebeke çöktüğünde telefonları da çekmeyecekti.

Avallen tarzı yaşama geri döneceklerdi. Morven’in bunun tadını çıkarmak için hayatta olmaması ne kötü olmuştu.

Ama bunu çok geçmeden çözmeleri gerekecekti. İlk ışık sistemini yeniden mi kurmak isteyeceklerdi, yoksa alternatif bir yöntem mi bulmaya çalışacaklardı? İnsanlardan güçlerini vermelerini mi isteyeceklerdi, yoksa çok güçlü olanları vergiye mi bağlayacaklardı? Çok güçlü olan Başmeleklerden güçlerinin bir kısmını şebekeye bağışlamasını mı isteyeceklerdi? Güçlüler, zayıflara hizmet mi edecekti?

Ya da onun gibi bir şey. Aslında Bryce bunu kafası ondan iyi çalışanlara bırakmak istiyordu. Ama devreye girip bazılarını dersini vermek zorunda kalmayacağından pek umudu yoktu. Şu anda ise... kaos içinde bir başkent vardı. Altüst olmuş bir dünya. Bryce yine de gözünü kuzeye dikmişti.

Nesta’yı yine aynı odada buldu. Yanında Ember, Randall ve biraz tanıdık gelen yakışıklı, kanatlı, Nesta’nun eşi gibi kokan bir erkek vardı. Bir masaya oturmuşlar, çay ve çikolatalı pasta eşliğinde sohbet ediyorlardı.

Çikolatalı pasta demek.

Nesta hemen ayağa kalktı, elinde uzun bir hançer vardı. Yanındaki adam da hemen gizlediği silahuna davrandı.

Ama Bryce sadece annesiyle babasına bakıyordu. Feylerin yanında mutlu ve evlerinde gibilerdi.

Annesi ona hayalet görmüş gibi bakıyordu. Elindeki fincan, tabağın üstünde takırdamaya başladı. Hunt, Ember'ı ne olup bittiğini tahmin etme derdinden kurtararak, "Asteriler öldü" dedi. "Midgard artık özgür."

Ember'ın gözünden bir damla yaş süzüldü. Bryce hiç düşünmeden o dünyaya geçip annesini kucakladı. Ona sımsıkı sarıldı.

Ember, Bryce'ın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Annen olmaktan büyük gurur duyuyorum."

Bryce gülümsedi, onun gözleri de yaşlarla dolmuştu, Randall uzanıp başına bir öpücük kondurdu. "İyi iş çıkardın evlat."

Bryce babasını da kucakladı. Asterilerin ordusunda görev yapmış, onlar için ruhunu parçalamış, sonunda bu parçaları Bryce'ın annesi tarafından yeniden birleştirilmiş olan insan savaşçısı.

Nesta ve eşi gerildiğinde Bryce, Hunt'ın da onların dünyasına adım attığını anladı.

Hunt odaya bakmaya başladı. Aşağıda ışıldayan şehir, kıvrılarak şehri dolanan nehre göz attı. Manzaraya bakılırsa bir dağın yükseklerinde olmalıydı.

"Rhys gelip saldırmadan önce bir dakikanız var" dedi Nesta'nın eşi.

"Ah, Rhys'i sorun etme Cassian" dedi Ember... Fey dilinde.

Bryce'ın şok olduğunu görünce Randall da Fey dilinde konuşarak açıkladı. "Her şeyi işaretlerle anlatmak çok zor oluyordu. Bize de senin gibi şu fasulyeye benzeyen şeyden verdiler."

Ama Bryce başını iki yana salladı. "Rhysand'ı sorun etme mi? Karanlığın cisim bulmuş hali olan adamı..."

"O ve Randall aşırı korumacı birer baba oldukları için iyi anlaşılar" dedi Ember. "Yani Rhys artık senin tam olarak ne türden oyunlar çevirdiğini biliyor, anlaşılan burada da boş durmamışsın."

Bryce temkinli bakışlarla onları izleyen Nesta'ya baktı. Elini ceketinin içine sokup Maske'yi çıkardı. "İşte. Söz verdiğim gibi."

Herkes sustu.

Hemen ardından Doğrucu'yu çektiğinde, Cassian fırlayıp Bryce ve Nesta'nın arasına girecekmış gibi duruyordu. Hunt da karşılık olarak dövüş pozisyonu aldı. Bryce, "Alfagötler" dedikten sonra hançeri masadaki çay setinin ve yiyeceklerin arasına koydu.

"Onları geri getirmişsin" dedi Nesta sessizce.

"Getirmeyeceğimi mi sanmıştın?"

Nesta, "Ne sandığımı bilmiyorum" dedi ama hafifçe gülümsedi.

"Sen silahlarını alıp bizi buraya attığından beri zavallı Nesta'nın başı dertteydi" dedi Ember. "Rhysand ve Azriel'e aklına bir şey koyduğun zaman seni durdurmanın imkânsız olduğunu anlatmaya çalıştım, sanırım Feyre -Rhysand'ın eşi- bana inandı ama..." Ember Nesta'ya bakıp gözlerini kırptırdı. "Kızımın davranışı için *bir kez daha* özür dilerim."

"Maske'yi ona ben verdim" diye hatırlattı Nesta. Bryce'a dönüp alaycı bir sesle ekledi. "Annen nedense bunu kendi isteğimle yaptığuma inanmıyor."

Bryce annesine bakarak gözlerini devirdi. "Harika. Çok teşekkürler." Arkalarında ışıldayan portalı işaret etti. "Gidelim mi?"

Ember hafifçe gülümsedi. "Demek Asteriler gerçekten gitti."

"Gittiler, bir daha da asla dönmeyecekler" dedi Bryce keyifle-nerek.

Ember'ın gözleri dolsa da Nesta'ya dönerek ellerini onunkilerin arasına aldı ve sıkıca tuttu. "Kızım yalan söylemiş, entrikalar çevirmiş ve bize ihanet etmiş olsa da..."

"Gerçekte ne hissettiğinden bahsetsene anne" diye homurdandı Bryce. Nesta keyiflenerek ona yandan bir bakış attı.

Ama Ember sadece Nesta'ya bakarak konuşmaya devam ediyordu. "Bir şeye çok memnunum, bu sayede sizinle tanıştım."

Nesta'nın dudakları incecik bir çizgi halini aldı, başını eğip birleşmiş ellerini izlemeye başladı.

Bryce, Nesta'yı annesinin giderek ağlamaklı bir hal alan yüz ifadesinden kurtarmak için araya girdi. "Bir dahaki sefer galaksiler arası kötülüğe soyunduğumda kaynaşma programını dikkate alacağım."

Ember sonunda öfkeyle Bryce'a baktı. "Eve gidince seninle görüşeceğiz Bryce Adelaide Quinlan. Cooper'ı orada bırakıp da..."

"Biliyorum" dedi Bryce. Bu konuda cevaplaması gereken çok şey vardı. *Ve dileyeceği özürler.*

"Annen seni seviyor" dedi Nesta sessizce, Bryce'ın yüzündeki bıkkınlık ifadesini görmüştü. "Bunu asla hafife alma."

Bryce başını yana eğerek Nesta'ya baktı. "Şanslıyım" dedi. "Annem o olduğu için hep şanslıydım."

Ember şimdi gerçekten ağlayacakmış gibi görünüyordu, özellikle de Nesta'ya dönüp konuşmaya başladığında. "Seninle geçirdiğim zaman çok kıymetliydi Nesta. Gerçekten."

Sonra Nesta'yı kendine çekip sıkıca sarıldı. Bryce, Nesta'nın yüzünde acıya ve özleme benzer bir şey görür gibi oldu. Sanki çok uzun zamandır annesine sarılmamıştı.

Nesta'ya anne kucağının tadını doya doya çıkarması için biraz zaman tanıyıp arkalarında duran Randall ve Cassian'a döndü. Adamlar sıcak bir şekilde kucaklaşarak vedalaşmıştı. "Teşekkürler dostum" diyordu Randall savaşıya. "Her şey için."

Cassian sırttı. Bryce işte o zaman Nesta'nın böyle bir erkeğe nasıl tutulabildiğini anladı. "Belki bir gün yine görüşürüz, belki daha... normal şartlar altında."

"Umarım" dedi Randall, hâlâ birbirlerine sarılan Ember ve Nesta'nın yanından geçerken korumacı bir tavırla Nesta'nın omzuna vurdu.

Randall, Hunt'ın yanına gidip ona da sarıldığında Bryce son derece duyulandı. Hunt da Randall'a sarılıp sırtına hafifçe vurdu, sonra ayrılıp birlikte portaldan geçtiler.

Ember sonunda Nesta'yı bıraktı. Ama elini hafifçe yanağına koyup fısıldadı. "Yolunu bulacaksın." Ardından o da portaldan geçti.

Bryce annesi Midgard'a dönerken Nesta'nın gözlerinin yaşlarla dolu olduğuna yemin edebilirdi.

Ama Bryce'ın gözlerine baktığında o yaşlardan eser kalmamıştı. Cassian –ne zaman istenmediğini anlayan iyi bir eş gibi– şömine-nin başına gidip eski bir el yazmasını okuyormuş gibi yaptı. Bryce tek bir yanlış harekette bulunursa Cassian'ın onu –yine iyi bir eş gibi– paramparça edeceğini biliyordu. Zaten Hunt da bu yüzden odaya geri dönmüş, dikkatle Nesta'yı izlemeye başlamıştı.

"Alfagötler" dedi Nesta, gözleri keyifle parlıyordu.

Bryce kıkırdayarak Yıldız Kılıcı'nı çekti. Cassian yine gerildi ama Bryce kılıcı Nesta'ya uzattı. Nesta gözlerini kırıştırarak kılıcı aldı.

"Sekiz köşeli bir yıldız dövmen olduğunu söylemiştin" dedi Bryce. "Hapishane'de içinde sekiz köşeli yıldız olan odayı da bulmuştun."

Nesta başını kaldırdı. "Ne olmuş?"

"Yıldız Kılıcı'nı almanı istiyorum." Bryce kılıcı aralarında tuttu. "Yani Gwydion'ı... burada ona her ne ad veriyorsanız. Midgard'da Yıldız Doğanlar devri kapandı. Her şey benimle sona erdi."

"Anlamadım."

Ama Bryce eşinin elini tutarak portala doğru yürümeye başlamıştı. Kuzey Uçurumu kapanırken Nesta'ya, eşine ve dünyalarına bakıp gülümsedi. "Bence o sekiz köşeli yıldız dövmesinin bir nedeni var. Kılıcı al ve nedenini öğren."

Sonsuz Şehir'e en yakın liman şehir gemisi için fazla sığ olduğundan *Derinlik Bombacısı* açıkta demir atmıştı. Kapsül cam kubbesinden sular akarak yüzeye çıktığında beton iskelede bekliyorlardı, Ruhn'ın yanında duran Lidia gözlerini oğullarına dikmişti.

İlk önce Renki ve Davit göründü, ikisi de Lidia'nın yanında duran çocuklara çılgınca el sallıyordu.

Oğulları da babalarına gülümsüyordu. Brann heyecanla el sallıyordu, Ace ise elini daha yavaş sallıyordu ama o da Brann kadar sabırsızdı.

Ruhn elini yavaşça Lidia'nın sırtına koydu. Lidia kendini bu yatıştırıcı, sevgi dolu dokunuşa bırakarak ona yaslandı. Eşine. Evet, onun eşi olduğundan hiç kuşkusu yoktu.

Kapsülün cam kapağı açıldığında Renki ve Davit iskeleye atladı. Brann ve Ace onlara doğru koşuyordu...

Çocuklarla babalarının kucaklaşması sevgi ve mutluluk doluydu. Renki'nin yüzü sevinç gözyaşlarıyla ıslanmıştı, Davit ise iki çocuğa onları bir daha hiç bırakmayacakmış gibi sarılmıştı.

Ama Davit çocukları bıraktı. Hemen Lidia'nın yanına gelip onu da kucakladı. "Teşekkür ederiz" dedi boğuk bir sesle. "Teşekkür ederiz." Davit geri çekildiği an Renki de gelip Lidia'ya sıkıca sarıldı.

Lidia kalbi yeniden sızlamaya başladığı halde elinde olmadan gülümsedi, eğilip oğullarına baktı.

İkisi de ona bakıyordu, Brann kaşlarını çatmıştı, Ace'in yüzü daha ifadesizdi. "Vedalaşıyor muyuz?" diye sordu Brann.

Lidia bakışlarını Renki ve Davit'e çevirdi, ikisi de onaylayarak başını salladı. Bu kavuşmayı ve bundan sonra olacakları ayarlamak için dün telefonda konuşmuşlardı. "Burada işler biraz yoluna girene kadar" dedi Lidia. "Yani suyun üstünde."

Çünkü Asterilerin yenilgiye uğramasının üzerinden bir gün bile geçmeden işler karışmaya başlamıştı. İlk ışık şebekesinin boşalması büyük sorun olacaktı. Ama Okyanus Kraliçesi şehir gemilerine ve kapsüllerine ilk ışık olmadan enerji sağlıyordu. Kendi gücüyle. Belki de ilk ışık kullanmadan teknolojilerini nasıl adapte edebileceklerine dair bir fikir verirdi.

Lidia *Derinlik Bombacısı*'na bir ulak gönderince Okyanus Kraliçesi elbette pek memnun olmamıştı. Lidia'nun meajı kısa ve özdü:

Artık bana ihtiyacınız olmadığını düşünerek bundan böyle sizinle çalışmayı bırakıyorum.

Anlayışınız için teşekkür ederim,

Lidia Ceroos.

Okyanus Kraliçesi bir saat sonra -yine tuzlu bir yosun parçasına yazılmış olan- cevabını göndermişti.

Senin sadakatini düşünmekten daha önemli problemlerim var Lidia Ceroos. İstifanı kabul ediyorum ama sanma ki yollarımız bir daha kesişmeyecek. Şimdilik Yukarı'da hayatını yaşayabilirsin.

Lidia bundan iyisini umamazdı.

Oğullarına bakıp konuşmaya devam etti. "Ama sizi yeniden görmek isterim. Tabii siz de isterseniz."

Brann başını salladı, hemen ardından gelip ona sarıldığında Lidia ne söyleyeceğini bilemedi.

Oğlunun kokusunu, sıcaklığını ve yakınlığını hissedince neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti. Ama ayakta kalmayı başardı. Ruhn'ın yanında olduğunu ve daima yanında olarak onu destekleyeceğini biliyordu. Brann sırtarak geri çekildi.

"Tam bir savaşçısın" dedi Brann. Sonrasında da ekledi. "Anne."

Bunu duyunca kalbi sevinçle dolan Lidia cesaretini toplayıp arkasına baktı. Renki ve Davit'in de Brann gibi gülümsediğini gördü.

Onun adına mutluydular... hepsi adına. Oğullarının güzel bir ailesi vardı. Belki –eğer herkes isterse– bu ailede kendine bir yer edinebilir ve mutluluk bulabilirdi.

Brann, Lidia'nın yanağına bir öpücük kondurdu. Lidia bu öpücüğü hayatının sonuna kadar unutmayacağını biliyordu. Sonra Brann, Ruhn'ın yanına gitti. Ona sımsıkı sarıldığında Lidia şaşkıncı gözlerini kırptırdı. "Teşekkürler" dedi Brann. "Yapıkların için. Bizi... ve annemizi kurtarmak için."

Ruhn, Brann'ın sırtına hafifçe vurduğunda Lidia'nın içi mutlulukla dolup taşıyordu. "Lafı bile olmaz" dedi Ruhn. "Destek askerlerinin her gün yaptığı şeyler."

Brann sırttı, ardından babalarının yanına dönerek Renki'ye tekrar sarıldı.

Lidia, Ace'e baktı, oğlu çekingen bir şekilde onu izliyordu. Brann gibi kollarına atlamayacağını bildiği için onun yanına doğru ilerledi. *Yavaş yavaş*. Ne yapmak istediğine karar versin diye ona zaman tanıyordu.

Ace yerinden kıpırdamadı ama bakışları soğuk değildi. "Bize yardım etmeye geldiğin için teşekkürler." Dudakları yana doğru kıvrıldı. "Kendine dikkat et."

Lidia, "Ruhn beni korur" dedi eşine bakarak. "Merak etme."

"O seni vurdu" dedi Ace, kaşlarını çatarak Ruhn'a bakıyordu.

"Bunu size hiç anlatmamalıydım" diye mırıldandı Ruhn.

Lidia sırttıktan sonra yine Ace'e baktı. "Endişelenme, bunun cezasını çekecek."

Ace bundan o kadar emin değil gibiydi, bu yüzden bir süre öfkeyle Ruhn'a baktı. Ama babalarına doğru yürümeye başlayınca tökezledi. Sanki...

Lidia, Ruhn'a dik dik baktı. Eşi ise ıslık çalarak masumca gökyüzüne bakıyordu. Pekâlâ... telepati sırlarını kendine saklayabilirdi.

Çocuklar babalarıyla birlikte kapsüle binerken Ruhn elini Lidia'nın beline kaydırdı. Davit kaptan koltuğuna geçip düğmelerle oynamaya başladı, Brann da onun yanına oturdu. Renki ve Ace arka taraftaki koltuklara geçtiler, kapsül çalışmaya başlayınca hepsi aynı anda Lidia'ya baktı.

Lidia da umut dolu, küçük bir gülümsemeyle onlara bakıyordu. Parmakları eşinin elini buldu ve onu sıkıca tuttu. Ruhn elini hiç bırakmadı.

Oğulları yaşıyordu, özgürdü, yeniden hayatına girmişlerdi. Bu, Lidia'nın hayal edebileceğinden de fazlaydı.

Gelecek ne getirirse getirsin... her anının tadını çıkaracaktı.

* * *

Bryce Kuzey Uçurumu'nu yeniden açtığı anda, Nena'nın bitmek bilmez soğuşundan tamamen usanmıştı. Bu kez Uçurum'u, Feylerin dünyasına değil Cehennem'e açmıştı.

İçeri yürüyen orduyu bekleyen tek şey karanlıktı. Yaratıklar, uçan mahluklar, prensler birer birer içeri giriyordu. Thanatos ona Asterileri yok etmiş olabileceğini ama köpeği yüzünden ona hâlâ kızgın olduğunu anlatan gözlerle baktı. Sonunda Apollion ve Aidas buzun ve karın içinde Bryce'ın karşısına dikildi.

Paltolara, şapkalara, eldivenlere ihtiyaç duymuyorlardı. Titremiyorlardı bile.

Apollion, Hunt'a doğru döndü. "Cehennem senin üzerinde hak sahibi değil, senin de bize karşı bir yükümlülüğün yok."

"Ee... Teşekkür ederim?" dedi Hunt. "Aynen."

Apollion ona yarım bir gülümseme gönderdikten sonra Bryce'a baktı. "Ummadığınız kadar iyi iş çıkardın."

Bryce parmaklarını şıklattı, ses eldiven yüzünden boğuk çıkmıştı. "Yeni kartvizitime böyle yazdıracağım. Bryce Quinlan: Ummadığınız Kadar İyi."

Apollion sırtarak karanlığa doğru yürüdü.

Çukur Prensi'nin arkasından, "Hey" diye seslendi Bryce.

Apollion durdu ve bir kaşını kaldırarak Bryce'a baktı.

Bryce sırttı. "Midgard'ı yüzüstü bırakmadığın için teşekkürler."

Aidas'a bir bakış atan Apollion'un yüzünde şefkate benzer bir şey gördüğüne yemin edebilirdi. "Bu meselenin çözülmüş olmasından dolayı mutluyum. Kardeşimi huzur içinde görmekten de."

Sonra Uçurum'dan içeri girdi.

Bryce'ın dişleri soğuktan birbirine vuruyordu ama Aidas'a döndü. "Seni tekrar görecek miyiz?"

Aidas haylazca gülümsedi. "İster misiniz?"

"Hayır" dedi Bryce, çok ciddiydi. "Her ne kadar minnettar olsak da... sanırım *fino* kelimesinden başka şeyler anlıyoruz."

Aidas bu kez kocaman bir şekilde gülümsedi. "Öyleyse teşekkürlerimi sunuyorum Bryce Quinlan. Ve sana veda ediyorum."

Bryce, "O gün Kâhin'in orada gösterdiğin nezaket için sana sonsuza dek minnettarım" dedi Uçurum Prensi'ne.

Aidas şimdi hafifçe gülümsüyordu. "Theia görse seninle gurur duyardı."

"Seninle de gurur duyardı" dedi Bryce. Bir Cehennem prensine sunabileceği tek armağan buydu. Theia'nın onunla gurur duymasının hiç de umurunda olmadığını söylemedi. "Bence bunu bir gün Theia'nın ağzından da duyacaksın."

Aidas başını yana eğdi. Bryce, Jesiba'nın söylediklerini hepsine anlatmıştı. O aydınlık diyarda gördüklerini de. "Sence bir Cehennem Prensi'ni oraya alırlar mı?"

Bryce yanına gidip onu yanağından öptü. Dudaklarında buz gibi tenini hissetti. "Bence nereden gelmiş olursa olsun iyi bir eşi alırlar."

Aidas'ın mavi gözleri ışıldadı. Bryce minnettarlıktan mı, özleminden mi, yoksa sevgiden mi olduğunu bilmiyordu. Ama prens ona ve eşine başıyla selam verdikten sonra Kuzey Uçurumu'ndan geçerek karanlığa daldı.

Apollion onu içeride bekliyordu, hemen kardeşinin yanına geçti. Bryce, Hunt'ın elini tutarken diğer elini de prenslere salladı.

İki prens de ona el salladığında şaşırды.

Düşünce ve güçten oluşan bir dalgayla Uçurum'u kapattı. Sıkıca kilitleyip sızacak hiçbir boşluk bırakmadı. Gerçi Asteriler gitmişti ama Midgard'daki kristal kapıları sapasağlam duruyordu. Ama şimdilik... en azından bu Kapı tamamen kapalıydı. *Sonunda.*

"Anlaşılan iblis avlama günlerin sona erdi" dedi Hunt'a.

Eşi ona bakıp sıırıttıktan sonra dudaklarını usulca öptü. Nena'nun soğuk rüzgârları bile ısınır gibi olmuştu. "Sanırım işsizlik bildiriminde bulunsam iyi olur."

* * *

Tharion Ketos, Et Pazarı'nın kıyısında durmuş eşini anyordu.

Anlaşılan Engerek Kraliçe emrindeki su perileri sayesinde ana binadaki yangını yayılmadan söndürmeyi başarmış, bu sayede Et Pazarı'nın birbirine bağlı depoları zarar görmemişti.

Her ne kadar yeni bir dünyaya adapte olunmuşsa bile, işler anladığı kadarıyla her zamanki gibi yürüyordu. Şüpheli görünüşü olan tipler bir kamyonun arkasından ilk ışıkla parlayan metal fıçılar indiriyordu. Yakında çok rağbet görecektir olan ürünü şimdiden stoklamaya başlamışlardı.

Sendes ona Okyanus Kraliçesi'nin itaatsizliğini bağışladığını söyledikten sonra buraya neden geldiğini bilmiyordu. Aslında Sendes ona güzel bir teklifte bulunarak güçlerine komuta etmesini ve *Derinlik Bombacısı*'nda görev yapmasını istemişti ama Tharion önce yapması gereken bir işi olduğunu söylemişti.

Sonra da buraya gelmişti.

Dünya altüst olmuştu. Asteriler gitmişti ama mücadele edilmesi gereken bir İmparatorluk Senatosu vardı. Başmelekler, Hane liderleri... belki de o gemide kalmalıydı.

Neden barış ve huzur beklediğini bilmiyordu. Neden herkesin mutlu olacağını ve... keyfine bakacağını düşünmüştü ki? Dünyada bu çalkantıdan faydalanarak iktidarı ele geçirmek isteyen pek çok açgözlü pislik vardı.

Tharion, Et Pazarı'nı yöneten pisliğin de büyük ihtimalle onlardan biri olduğunu biliyordu. Bir gün onunla uğraşmak zorunda kalacaktı. Bu çok yakında gerçekleşebilirdi.

Ama şu anda karısını bulması gerekiyordu. Sırf iyi olduğundan emin olmak için. Sonra yoluna gidebilirdi. *Derinlik Bombacısı*'na

giderdi. Ya da başka bir şey yapardı, henüz bilmiyordu. Herhalde Ogenas ona yol gösterirdi. Belki hayatındaki karmaşayı çözmesine yardım ederdi.

Tharion kapüşonunu başına geçirdi, beline gizlediği silahı kontrol etti ve Et Pazarı'na girdi. Urd'un onun için hazırladığı kadere doğru yürüdü.

Daha bir blok gitmişti ki gölgelerin içinden bir kadın sesi geldi. "Oraya geri dönmek için aptal olman gerek."

Tharion durdu ve sesin geldiği sokağa doğru baktı. Karanlıkta bir çift kırmızı göz parlıyordu.

Tharion başını yana eğdi. "Merhaba Ariadne."

Bryce, Güz Kralı'nın villasının antresinde ışıkları yanıp sönen kameraları, kendini beğenmiş Fey soylularını ve bir ona bir kala-balığa bakan şaşkın muhafızları inceliyordu.

O sabah için Hunt'ın dikkatini dağıtacağını bildiği pembe bir elbise seçmişti. Bu olmazsa tayt ve tişört giyecekti ama onu gerçekte yaptığı şeyden uzaklaştıracak herhangi bir şeyden kaçınmak istediği için resmi olanı tercih etmişti.

Elbette pembe elbisede karar kılmak başlı başına bir mücadele olmuştu. Şimdi yatak odasında, eve gittiğinde kaldırması gereken dev bir giysi yığını vardı ve bu da bu işi mümkün olduğunca uzatması için yeterince teşvik ediciydi.

Ama Sathia ve Flynn'in annesiyle babasının alaycı bakışlarını görünce –Lord ve Leydi Hawthorne Avallen'den yeni dönmüşlerdi– beklemekten vazgeçti. Bu sabah onun daveti üzerine toplanan diğer tüm Fey soylularının da cehenneme kadar yolu vardı.

Şehre dün gece geç saatlerde gelmişti. Doğruca Asphodel Çayırları'ndaki yıkıntılara gitmiş, ertesi gün de bu toplantıyı düzenlemişti.

Aslında dün gece yapacaktı ama Hunt acele etmeyip söylemek istediklerini iyice düşünmesini istemişti. Hem o arada Marc da evrakları hazırlardı.

Leopar şekil değiştiren ve Declan şimdi antreye getirilmiş olan masanın yanında duruyordu. Ruhn ve Flynn de yanlarındaydı.

Bryce eşine doğru baktığında başını onaylayarak salladığını gördü. Vakit gelmişti.

Masaya yaklaşıp kameralara, Fey aristoklarına dönerek konuşmaya başladı. "Şampanyalı öğle yemeklerine ve spa terapilerine gitmesi gereken tüm işi başından aşkın soylular için sözü fazla uzatmayacağım."

Sessizlik ve kameraların çılgınca tıkırtıları dışında ortama sessizlik hâkimdi. Çekim yapanlar masaya yaklaşıyor, mikrofonlarını her nefesi alacak şekilde ayarlıyorlardı. Kameramanlardan biri – bir draki erkeği– sırtıyordu.

Ama Bryce gözlerini kameralardan, onu dinleyen dünyadan ayırmadı. "Bu Valbara ve Avallen Feyleri Kraliçesi olarak ilk ve tek fermanumdır. Kraliyet haneleri devri sona ermiştir."

Bryce fısıltıları ve itirazları duymazdan gelerek masanın üzerinde duran kâğıtlara vurdu. "Evrakları hazırlattım. İzin vererseniz açık konuşayım: İki tahttan da feragat etmiyorum. Artık kraliçe değilim ama bu belgeyle birlikte bir daha tacı kimse takamayacak. Fey monarşisi feshedilmiştir. Sonsuza kadar."

Göz ucuyla Hunt'ın sırtıttığını görebiliyordu. Annesi de burada olsun isterdi ama Ember Quinlan'ın varlığının, Bryce'ı bunu yapmaya insan annesinin ittiğiyle ilgili çok fazla spekülasyona yol açacağına karar vermişlerdi.

"Güz Kralı'nın tüm konutlarını bu şehre bağışlıyorum" dedi Bryce eliyle şık antreyi işaret ederek. "Asphodel Çayırıları'na düzenlenen saldırı sonucunda evinden olanları barındırmak için. Bu villa saldırıda annesini babasını kaybeden çocuklara tahsis edilecek."

Fey soylularından biri boğulur gibi bir ses çıkardı.

"Diğer yerlerdeki –Valbara ve Avallen'deki– kraliyet konutlarına gelince, midesi rüküş dekorasyonlarını kaldırabilecek kişilere satılacak. Elde edilen kazanç Asphodel Çayırıları'nın yeniden inşa edilmesine harcanacak."

Bryce tüm prizmaları çöpe attıktan sonra Güz Kralı'nın odasından almış olduğu altın dolma kalemi eline aldı. Güneş sistemi modelini söküp hurda olarak satmayı planlıyordu. Işığın nasıl yolculuk ettiğine ve şekillendiğine dair yeterince bilgi sahibiydi...

nasıl parçalara ayrıldığına ve yeniden bir araya toplandığına dair. Kendi ışığı hakkında bile daha fazla şey öğrenmek istemiyordu.

"Asteriler öldü" dedi Bryce dinlemekte olan dünyaya. "Onlarla birlikte Fey krallıkları da son buldu. Onların yerine eşitliği ve adaleti temel alan bir yönetim getireceğiz. Bu döküman bana böyle bir hükümetin kurulmasında Feyleri temsil etme hakkı tanıyor. Daha fazlasını değil."

"Hain" diye fısıldadı Fey soylularından biri. Bryce bu soylunun yıllar önce bir restoranda ona küçümseyerek baktığını hatırlar gibi oldu.

Güz Kralı'nın sevgili dolma kalemini parmaklarının arasında çevirerek kendi kendine mırıldandı. "Diğer herkesi pisliğin içinde tutmak için kraliyete bu kadar mutlak bir güç vermemeliydiniz." Evrakların üstüne eğildi. "Belki o zaman bunu yapmamı engelleyebilirdiniz."

Altın dolma kalem kâğıda dokundu, parşömenin üstüne mürekkep yayıldı.

"Ama artık siz de bizimle birlikte pisliğin içindesiniz" dedi Bryce imzasını atarken. "Kokuya alışsanız iyi olur."

Böylece, Güz Kralı'nın altın dolma kalemiyle atılan imzayla, Fey kraliyet soyu tarihe karıştı.

* * *

Ruhn dairenin ışıklarını yaktı... gerçi evde ne kadar süreliğine elektrik olacağı belli değildi. Bryce'm bir alt katındaki daireye girdikleri sırada, "Bryce sinir krizi geçirecek ama bu kadar kısa sürede bulabildiğim tek mobilyalı daire buydu" dedi Lidia'ya.

Lidia gülümsedi, mobilyalar dışında Bryce'inkinin bir eşi olan daireyi gözden geçirdi. Beyaz, hoş mutfığa doğru yürüdü. "Gerçekten çok güzel. Parayı hesabına havale ederim."

"Hayır" dedi Ruhn. "Bunu bir teşekkür hediyesi olarak kabul et. Beni zindandan çıkarmana karşılık."

Lidia kaşlarını kaldırarak Ruhn'a döndü. "Bence ödeştik bile.

Tüm... olanlardan sonra." Pollux'la olanlardan sonra, Ruhn yaşadıklarının uzun süre rüyalarına gireceğini biliyordu.

Ama karanlık anıları aydınlatan sevinçler de vardı. Lidia'yla birlikte çocukları babalarına vermeye gittiklerinde o mutlu kavuşma anını memnuniyetle izlemişti, özellikle de çocukların babaları Lidia'yı da sıcak bir karşılama ve sevgiyle kucakladıkları için. Çocuklar kendi yöntemlerince eşinin hayatlarına dahil olmasını istediklerini belli etmişlerdi.

Brann şüphesiz sorun çıkarmayacaktı. Ama Ace...

Ruhn, Ace'in ayrılmadan önce ona bilmiş bir şekilde baktığını hatırlayınca kendi kendine gülümsedi. Sertçe bakmıştı. *Annemi* *koru* der gibiydi.

Ruhn telepati yoluyla çocuğa cevap vermişti. *Annen başının çaresine bakabilir ama onu koruyacağım.*

Ace'in gözleri fal taşı gibi açılmış ve birden tökezlemişti ama – Ruhn'a dikkatle baktıktan sonra– kapsüle doğru yürümeye devam etmişti.

Lidia'yla birlikte Ruhn'ın boktan evinde bir gece kalmışlardı. Sevişmek için yanıp tutuşuyorlardı ama arkadaşlarıyla aralarında incecik bir duvar olduğunu bildikleri için Ruhn emlakçıyı arayıp bir daire bulmasını istemişti. *Acilen.* Birkaç özel istekle birlikte.

"Şu yatak odasında iki yatak var" dedi Ruhn eliyle büyük odayı işaret ederek. "Senin oğlanlar için."

Lidia misafir odasına dönerken gözleri gümüşü bir parlaklıkla doluydu.

Ruhn'ın emlakçıdan ana talebi buydu: iki yataklı misafir odası olan bir daire bulması. "Ne zaman isterlerse –ne zaman istersen– ziyarete gelebilirler."

Lidia'nın gülümseyişi öyle yumuşak, öyle umut doluydu ki Ruhn'ın kalbi sızladı. Eşi televizyonun karşısındaki kanepeye gidip denemek ister gibi oturdu. Bu evi, bu hayatı deniyormuş gibiydi.

"Herhalde babaları olanlardan sonra onları bir süre yanından ayırmak istemez" dedi Lidia. "Ama evet... arada bir gelmeleri çok güzel olur."

Ruhn eşinin yanına oturdu. "Biraz daha büyüyünce ortalığı cehenneme çevirecekler."

"Gerçek anlamda olmadıkça sorun değil." Lidia iç çekti. "Ne kadar dost da olsalar bir süreliğine iblis falan görmek istemiyorum."

Ruhn kıkırdadı. "Ben de."

Birkaç dakika huzurlu bir sessizlik içinde oturdular, daireye - dairelerine- alışmaya başlamışlardı.

"Hayatta olduğumuza inanamıyorum" dedi Lidia sonunda.

"Asterilerin öldüğüne inanamıyorum."

Son birkaç gün o kadar koşuşturmalı geçmişti ki Ruhn daha ne olduğunu bile anlayamamıştı. Dünyanın şu anki durumunu da.

"Kız kardeşinin ve Athalar'ın niyeti iyi ama yepyeni bir yönetim sistemine geçmek için bir grup dünya lideriyle yapılan bir toplantıdan çok daha fazlası gerekecek. Köleliği kaldırmak için de" dedi Lidia kelimelerini dikkatle seçerek.

"Biliyorum. Bryce da biliyor."

"Peki sen... ne yapmayı planlıyorsun?"

Bu şaşırtmacalı bir soruydu ama Ruhn cevap verdi. "Bryce'a yardım edeceğim. Sanırım Holstrom'la birlikte Destek'in başına geçeceğim. Fey tahtları bu sabahtan itibaren tarih olduğuna göre." Gerçekten görülmesi gereken bir manzaraydı, Bryce kameralardan ve soylulardan oluşan bir kalabalığın önünde tek bir imzayla krallıklara son vermişti. İmzayı da babalarının en sevdiği kalemle atmıştı.

Ruhn, Bryce'ın kardeşi olmaktan hiç bu kadar gurur duymamıştı.

Hafifçe gülümsedi. "Galiba Kâhin pek çok açıdan haklıydı." Lidia bir kaşını kaldırdı. "Taht Bryce'a geçmekle kalmadı, onu tamamen ortadan kaldırdı. Danaan kraliyet soyu sona erdi."

Lidia dilini şaklattı. "Sonuç olarak öldüğün ya da çocuk sahibi olamadığın yok."

"Henüz" dedi Ruhn gülerek. Kehanetten korkarak, kaderi için endişelenerek geçirdiği onca zaman...

Lidia ona baktı. Midgard'da başka kimsenin bakmadığı gibi baktı... onu görüyormuş gibi. "Artık prens olmamaya hazır mısın peki? Normal... biri olmaya?"

"Sanırım" dedi Ruhn diziyle Lidia'nın dizini dürterek. "Peki ya sen?"

"Bilmiyorum. Normal ne demek onu bile bilmiyorum" dedi Lidia.

Ruhn, Lidia'nın elini tuttu, parmakları birbirine kenetlenmişti. "Birlikte öğrenmeye ne dersin?"

"Nasıl normal olunduğunu mu?"

"Normal bir hayat yaşamayı. Yetişkinlere uygun, normal bir daire bence iyi bir başlangıç. İkimiz için de." Artık erkek öğrenci yurdu gibi bir evde yaşamayacaktı.

Ama Lidia'nın gözleri endişeyle doldu. "Benim hayatım çok karmaşık."

"Normalin karmaşık olmadığı kim söyledi?" dedi Ruhn. "Tek bildiğim yarın, gelecek yıl ya da sonraki bin yıl ne getirirse getirsin, onu senin yanında karşılamak istediğim."

Lidia'nın bakışları yumuşadı. Eğilip bir saç tutamını Ruhn'ın kulağının arkasına sıkıştırdı.

Geyik ve Feylerin Veliaht Prensi değillerdi. Gün ve Gece değillerdi. O anda sadece Lidia ve Ruhn'dılar. Ruhn başka türlü olduğunu düşünemezdi.

Ayağa kalkıp mutfağa gitti ve buzdolabını açtı. Emlakçıdan diğer talebi: buzdolabını sadece ve sadece tek bir şeyle doldurmasıydı.

Belki de erkek öğrenci yurdu tamamen yok olmamıştı. Kanepeye dönüp Lidia'ya bir bira uzattı.

"Söz verdiğim gibi Gün" dedi birasını açarak. "İşte biran."

Lidia şişeye baktı, yüzü keyifle parlıyordu. O da birasının kapağını açtı ama içmeden önce ayağa kalkıp şişesini hafifçe Ruhn'ın şişesine vurdu. "Normal bir hayata Ruhn."

Ruhn onu öpmek için başını eğdiğinde Lidia da ona dudaklarını uzattı. Eşini öperken Ruhn'ın içi yıldız ışığından çok aşk ve mutlulukla doluydu. "Normal bir hayata Lidia."

* * *

Kurtların saklandıkları yerden dönmesi birkaç gününü almıştı. Ama geri dönüyorlardı.

Ithan, Amelie'nin emriyle mi, yoksa Perry'nin ricasıyla mı olduğunu bilmiyordu ama herkes geri dönüyordu. Belki de liderlik etme işini nasıl mahvedeceğini görmek için dönüyorlardı.

Ya da Fendyrler olmadan dinamikleri değerlendirmek için.

Ya da ilk ışık güç şebekesi çökmeden ve kaos başlamadan önce eşyalarını almak için.

Şu anda Destek karargâhının komuta merkezindeydi. Karşısında Flynn ve Dec vardı. Flynn, Perry'ye Ithan'm pek de hoşuna gitmeyen bir ilgiyle bakıyordu.

Perry kızarmıştı, Ithan bundan da hiç hoşlanmadı.

Ama aptalca bir şey söylemeden içeri Ruhn ve Lidia girdi. "Her şeyden önce" dedi eski Fey prensi. "Bence dünyayı kurtardıktan iki gün sonra işe dönmemiz gerçekten rezalet."

Perry güldü... Ithan bu sestten hoşlanmış olabilirdi.

Lidia ciddi ama sakın bir sesle konuşmaya başladı. "Bu akşam ilk ışık güç şebekesinin durumuna ve şebekenin çökmemesi için neler yapabileceğimize dair bir rapor bekliyorum. Lunathion mühendisleri ilk ışık olmadan gemilerine nasıl elektrik sağladığını öğrenmek için Okyanus Kraliçesi'yle görüşüyorlar, öğrendiklerini bizimle paylaşacaklar. Ama bu arada şehir içindeki ve dışındaki müttefikleri değerlendirmeye başlamamız gerekiyor. Celestina hâlâ Ephraim'in desteğini almaya çalışıyor ama diğer Başmelekler güç için savaşmaya başlayacaktır. Eski günlere dönmek istemiyorsak sağlam bir plana ihtiyacımız var."

"Bunun için Athalar'ın burada olması gerekmiyor mu?" diye sordu Flynn.

"Geliyor" dedi Ruhn. "Bryce'la birlikte. Ama onları beklemeden başlamamızı söylediler."

Dec ve Flynn birbirlerine bakıp öpüşme sesleri çıkardılar. Ithan güldü. Perry de onunla birlikte gülmeye başladı.

Belki o kadar da kötü olmazdı. Lider olma kısmını kastetmiyordu, o kısımdan gerçekten hiç hoşlanmıyordu ama bu yeni gele-

cek hiç de fena olmayabilirdi. Muhtemelen ilk başlarda her şey çılgınca olacaktı, düşmanlar da eksik olmayacaktı ama...

Bir arada olacaktı. Bir sürü gibi. Tüm Hanelerden oluşan bir sürü.

Bu yüzden buradaydılar. Artık Haneler ve türler arasında bölünmüş, parça parça bir Destek yoktu. Bugünden başlayarak davranışlarıyla örnek olacaktı.

"O pislikler bize neyle saldırırsa aynı şekilde karşılık vereceğiz" dedi Ithan.

"Tam bir sunball kaptanı gibi konuştun" dedi Dec.

"Evet" dedi Ithan. Biraz düşündü, bir anlığına sahaya çıkmak ve o topu ellerinin arasına almak istedi. Sadece bir an için ama... yıllar sonra ilk kez bu isteğe kapılmıştı. Sırtarak ekledi. "Gerçekten öyleyim."

* * *

"Hypaxia aradı" dedi Bryce. Yakında yeni Griffin Antika olacak güzel evin güneşli avlusundaydı.

Sandıktan bir Thurr heykeli çıkaran Hunt omzunun üstünden sordu. "Ne diyor?"

"Panzehiri stabilize etmenin bir yolunu bulabilirse İlkbahar Ekinoksu'nda herkese dağıtabileceğimizi söylüyor. Tabii o zamana kadar hâlâ elektriğimiz olursa. Bu arada şimşeğinden biraz daha istedi. Elindeki panzehirler çoktan bitmiş."

Bryce ve Hunt panzehirden içmişti. Ortaya çıkan büyü dalgası öyle şiddetliydi ki görünüşe göre Avallen'de yepyeni bir ada yükselmisti... sanki ada artık Bryce'in ruhuna bağlıydı. Sanki Bryce ve Midgard, -Jesiba'nın iddia ettiği gibi- Archesia tılsımı olsun ya da olmasın birbirine bağlıydı.

Ayrıca Hunt sayesinde fırtınalı bir gün geçirmişlerdi. Tabii ki Hunt yasadışı ve uygunsuz hava manipülasyonu yüzünden belediye tarafından para cezasına çarptırılmıştı ama Bryce bunu yetkililere açıklamaya çalışırken *Büyük gücünü boşalttı* ifadesi pek de etkili olmuşa benzemiyordu.

Asterilerden geri aldıkları bu yeni güce alışmaları ve antrenman yapmaya başlamaları gerekiyordu. Bryce artık tek seferde şehirden annesiyle babasının evine ısınabiliyordu. Bu hem iyi hem de kötüydü.

İyiymiş çünkü istediği zaman Cooper'ı görebiliyor ve onu birazcık gerçek eğlence için şehre kaçırabiliyordu. Kötüydü çünkü annesi ve babası şimdi her hafta Hunt'la birlikte yemeğe gelmesini bekliyordu. Bryce ayda bir kez olması için pazarlık etmişti ama Ember'ın hiç değilse iki haftada bir gelmeleri için baskı yapmaya devam edeceğini biliyordu.

Ama her şey bundan sonra ne yapacaklarına bağlıydı. İlk ısıklık şebekesi dayanırsa ne yapacaklarına. Çökerse ne yapacaklarına. Belki de karanlığın içinde ateşlerin başına çökerek her şeye en baştan başlayacaklardı. Ama Bryce ve Hunt her zamanki gibi devam edeceklerdi. Bu kez onları kurtarmayı dahililere ve bilim insanlarına bırakacaklardı.

"Hypaxia'nın gidip Redner'dakileri benzetecek birine ihtiyacı varsa ben hazırım" dedi Hunt. "Pis sürüngeçler." Hypaxia istemeyerek de olsa panzehirin seri üretimi için Redner Industries'la ortak olmuştu.

"Korkunç Pislik, İkinci Bölüm?"

"Seve seve." Hunt sandığı bırakıp kitapları masasının arkasındaki gömme raflara yerleştiren Bryce'a baktı.

O kitaplar. Parthos koleksiyonu. Artık karanlıkta gizlenmiyorlardı. Herkesin görmesi için burada, gün ışığındalardı. Bryce kitapları kilit altında tutmaya dayanamazdı.

Neyse ki idaresi güç koleksiyonla başa çıkmasına yardım edecek üç yeni eleman bulmuştu. Sasa, Rithi ve Malana şu anda bir paket yemek kabının üstünde oturmuş, Hunt'ın su şişesine dayadığı telefonunda *Veiled Love*'dan bir bölüm izliyorlardı.

Lehabah'nın yerini asla alamazlardı ama onları görmek Bryce'ın kalbinde bir boşluğu dolduruyordu. Yeni masasının altında, battaniyelerden yapılmış küçük yuvasında uyuyan Syrinx'in

horultularını duyuyordu. Sanki sonunda bir şeyler yerine oturmuştu. Sanki tam olarak olması gereken yerdeydi.

Hypaxia'nın Alev ve Gölge Hanesi'nden gönderdiği sandıkları boşaltmayı koyulurken, "Ee" dedi Hunt. Anlaşılan Jesiba eserlerin el değiştireceğini tahmin ediyordu çünkü çoğunu Ithan'a paketletmişti.

Jesiba, Tanrı Katili Tüfek'in şimdi Bryce'in masasının arkasında asılı olduğunu görse çok keyiflenirdi. Tüfek hem kitapları çalmayı düşünenler için bir uyarı olarak hem de onları uzun süre korumuş olan rahibenin anısını yaşatmak için oradaydı. Tabii ateş perileri olası hırsızları kızartmazsa...

Bryce, Irithys'in nereye gittiğini bilmiyordu. Hâlâ kraliçeyle konuşmak, ona Lehabah'dan bahsetmek istiyordu ama Sasa'nın söylediklerinden anladığına göre Periler Kraliçesi şu anda tüm perileri özgürlüğüne kavuşturmak için dünyayı dolaşıyordu. Özellikle de tüm dünyada köleliğin yasaklanmasına karşı olan kişilerin elinde olabilecek perileri.

"Ee... ne?" dedi Bryce kalın bir cildi rafa yerleştirirken.

"Fey monarşisinin sona erdiğiyle ilgili bir konuşma falan yapmayacak mısın?"

"Konuşacak ne var ki?" dedi Bryce. "Fermanımı gönderdim. Bu kadar. Artık benim problemim değil."

"Diğerleri böyle düşünmeyebilir."

"İşte bu yüzden Athalar..." dedi Bryce elinden kurtulmaya çalışan bir kitabı daha rafa yerleştirirken. Kitaba hafifçe vurarak tekrar rafa itti. "İşte bu yüzden bir Fey demokrasisi kurmamız gerekiyor. Bir senato falan filan. Böylece Feyler gidip sorunlarını onlara anlatabilirler."

"Senato falan filan ha?" dedi Hunt. "Ne kadar resmi bir anlam."

Bryce eşine doğru döndü. "Peki ya sana ne demeli? Sen 33. Lejyon'u ve meleklerle ilgili sorunları bırakabiliyorsun da, ben neden Fey dramasını bırakamıyorum?"

“Okyanustan sihirli adalar çıkarıp tüm toprakları yeniden diriltin ben değilim.”

“Eh, Avallen başka” dedi Bryce dudak bükerek.

Hunt, “Sen aslında yeni yazlığını kaybetmek istemiyorsun” diye takıldı Bryce’ın yanına gelerek. Bryce onu kitaplığa sıkıştırmasına ses çıkarmadı. İri bedenine, gücüne, Hunt’a özgü o kudrete bayılıyordu.

“Olabilir” dedi hiç geri çekilmeden. “Ama Feyler bana Avallen’i herkesle paylaşacaklarını gösterene kadar orası benim.” Parthos kitaplarını oraya, Avallen Arşivleri’ne göndermeyi düşünmüştü ama kitapların yakınında olmasını istiyordu. Uzak bir adaya gizlenmelerini değil, herkes için ulaşılabilir olmalarını istiyordu. “Daha doğrusu benim sorumluluğumda” diye düzeltti.

“Evet, Baxian adadan ayrılıp medeniyete dönmek için çok heyecanlanıyor. Belki yerine bir vekil bulabilirsin.” Fury ve June çoktan Hilal Şehir’e dönmüştü. Ortaçağ yaşamına ancak bu kadar katlanabilmişlerdi. Ama Baxian dayanmayı başarmıştı.

Bryce yüzünü buruşturdu. Melek, Hunt’la birlikte Avallen’i onun ellerine bıraktıklarından beri Feyleri hizada tutuyor ve oraya ulaşmayı başaran tüm sığınmacılarla çok güzel bir şekilde ilgileniyordu. Danika görse onunla gurur duyardı. Bryce bunu Zebani’ye söylemişti, öbür dünyada eşini yeniden göreceğinden de bahsetmişti. Zebani o telefon görüşmesi sırasında o kadar sessizdi ki Bryce ağladığını anlamıştı ama Baxian’ın tek söylediği, “Teşekkür ederim” olmuştu.

“Tamam” dedi Bryce. “Bir demokrasi kuracağım, Avallen için yeni bir bakıcı bulacağım ve seninle Korkunç Pislik oynayacağım... Yapmam gereken başka bir şey var mı? Yeni bir işyeri açmam dışında?” Eliyle yakında açılacak olan galeriyi işaret etti.

“Yanma seksi bir asistan almaya ne dersin?”

Hunt’ın bakışlarındaki şehvet Bryce’ın gözünden kaçmamıştı. *O kıvılcım.*

Bryce dudağını ısırdı. “Seksi asistan ha? Umbra Mortis’likten bana kahve getirmeye geçmek senin için sorun olmaz mı?”

"Ofis seksi de dahilse hiç sorun olmaz" dedi Hunt hafifçe kulağını ısırarak.

"Ah, pozisyona kesinlikle ofis seksi de dahil" diye mırıldandı Bryce.

Hunt ona iyice yaklaşarak sert aletini kalçasına bastırdı. "Periler... gidin biraz başka yerde oyalanın" dedi eşi boğuk ve müstehcen bir sesle.

Periler homurdandı ama kıpkırmızı kesilerek merdivene uçtular. Syrinx de havlayarak peşlerinden koştu.

Nereye gittikleri Bryce'in umurunda değildi. Hunt aletini bacaklarının arasına bastırmışken bunu düşünemezdi. Bedeni zevk içinde kıvranıyordu. "Masaya çık" dedi Hunt hınlı bir sesle.

Bryce'in kanı damarlarında uğulduyordu. "Ruhn ve diğerleriyle Destek'te yapacağımız toplantıya şimdiden geç kaldık."

"Hallederler." Hunt'ın sesi ateşli, arsız bir seks arzusuyla doluydu. Bryce'in bacakları titremeye başladı.

Ama masaya doğru bir adım atmıştı ki telefonu çaldı. Arayan Baxian'dı.

"Onu sonra ararsın" dedi Hunt Bryce'in yanına gelerek. Ellerini bacaklarında kaydırarak eteğini yukarı sıyırdı. Evet... kesinlikle evet.

Hunt'ın telefonu çaldı. Yine Baxian'dı.

"Belki de... açsak iyi olur" dedi Bryce, gerçi Hunt'ın bir eliyle eteğini tuttuğu, diğeriyle çıplak poposunu avuçladığı düşünülünce buna pek de gönüllü değildi.

Hunt oflayarak telefonuna uzandı ve sert bir sesle açtı. "Ne var?"

Bryce, Fey kulakları sayesinde Baxian'ı gayet net duyuyordu. "Eşin nerede?"

Hunt hafifçe panikleyerek telefonun hoparlörünü açtı. "İkimiz de buradayız."

Baxian hafifçe iç geçirdiğinde Bryce'in tadı kaçmış, içi buz gibi bir korkuyla dolmuştu. Eğer şimdiden bir şey olduysa, Avallen'e bir saldırı...

"Şey..." Baxian'ın nefesi kesilir gibi oldu. "On beş ya da yirmi taneye yakın var."

Bryce ve Hunt şaşkınca baktı. "Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu Bryce.

Baxian bir histeri krizi geçirmek üzereymiş gibi gülmeye başladı. "Yemin ederim sanki topraktan fışkırdılar, kış uykusuna yatmışlar ya da orada saklanıyorlarmış gibiydi. Bilemiyorum..."

"Baxian" dedi Bryce kalbi deli gibi çarparken. "Ne onlar?"

"Uçan atlar. Kanatlı atlar."

Bryce yavaşça gözlerini kırıştırdı. "Kanatlı... atlar."

"Evet" dedi Baxian sesini yükselterek. "Etrafta uçuşup her şeyi çiğniyorlar ve ekinleri yiyorlar. Bence gelsen iyi olur çünkü bu atlar Süper Büyülü Havalı Yıldız Doğan Prenses'e ait olabilecek türden bir şeye benziyor."

Bryce hayretle Hunt'a baktı.

"Avallen'de uçan atlar var" dedi Hunt. Onun gözleri de Bryce'inkiler gibi kocaman olmuştu, sevinçle parlıyorlardı.

"Silene annesinin uçan atları olduğundan bahsediyordu" diye fısıldadı Bryce. "Bazılarının nasıl buraya geldiğinden... Ayrıca Prenslar Mağarası'nda ve Morven'in kalesinde kanatlı at tasvirleri vardı. Hepsinin öldürüldüğünü sanıyordum ama belki de..." Bryce başını iki yana salladı. "Bu mümkün olabilir mi?" Helena tekrar güvende olacakları zamana kadar onları saklamış olabilir miydi?

Umurunda değildi. Şu anda bu umurunda değildi. "Avallen'de uçan atlar var" dedi Hunt'a. "Avallen'de kanatlı atlar var."

"Lütfen yardıma gelin" dedi Baxian çaresizce.

Bryce, "Şafak söktüğü gibi oradayız" dedikten sonra telefonu Hunt'ın yerine kapattı. Eşinin ıslıl ıslıl gözlerine bakıyordu. Bu gözlerde artık gölgeler yoktu, hale yoktu, acı yoktu. Bir daha asla olmayacaktı. "Masada seks iptal mi?"

"Gerçek Jelly Jubilee için mi?" Hunt sınıttı. "Kesinlikle."

Bryce kollarını Hunt'ın boynuna doladı, onu deli gibi öptükten sonra kapıya doğru koştu.

Ofisinde bir melek, Avalen'de de bir kanatlı at sürüşü vardı. Asteriler gitmişti, ölümler özgürlüğe kavuşmuştu... Midgard'ı iyileştirmek için yapılması gereken işler olduğunu biliyordu ama dışarıda bir dünya vardı. *Hayat* vardı.

Bryce ve Hunt o hayatı yaşamaya koştular.

Birlikte.

Bryce ve Hunt

"Annen buna hayatta izin vermez."

"Sorun çıkmayacak çünkü haberi yok."

"Bryce."

Hunt'ın sesindeki uyarı tonunu duyduğunda, annesiyle babasının evindeki mutfak masasına koyduğu çam ağacından yapılmış çelengi bırakıp ona döndü. İğne yaprakların yarısı ayaklarının altındaki muşamba zemine saçılmıştı.

Eşi, yüzyıl önce yapıldığından beri hiç yenilenmemiş pembe plastik tezgâha yaslanmıştı. Bryce işini hakkıyla yapan herhangi bir iç tasarımcının tezgâhı –ve aynı renkteki mutfak dolaplarını– gördüğü anda kalp krizi geçireceğinden emindi ama bu mutfağı seviyordu. Nidaros yakınlarındaki bir tepenin upuzun çam ağaçları arasına konuşlanmış bu evin her zerresini çok seviyordu. Küçük kasabaya yürüme mesafesinde olsalar da gelip geçen komşuların meraklı gözlerinden ve kulaklarından yeterince uzaktalardı.

Kasabadaki herkes burnunu başkalarının işine sokmaya bayılıyordu. Yaklaşık yirmi yıl önce, Randall'ın koruması altında olan annesi kucağında yarı Fey bir çocukla çıkageldiğinde kasabalılar hemen dedikodu yapmaya başlamıştı. Bryce, annesinin olup bitenlere nasıl katlandığını hiç anlayamıyordu.

Eh, aslında gayet iyi anlıyordu. Annesi tam da bu dedikodulara katlanabilmek için kasabanın dışında ve yüzlerce yıllık çam ağaçlarının arasında kalan evi seçmişti.

"Ne var?" dedi Bryce kaşlarını çatarak. Eskiyip yer yer aşınmış ahşap masanın –tezgâh ve dolaplar gibi masa da asla yenilenme-

mişti- üzerinde yılan gibi kıvrılmış duran çelengi işaret etti. "Annem buna bayılacak."

"Ama tapınağı dekore etmek için annenin... bebeklerini kullanamazsın." Hunt kelimeyi zar zor söyleyebilmişti.

"Ne olmuş?" dedi Bryce tutkal tabancasına uzanırken. "Bedavaya reklamını yapmış olacağım."

Hunt kanatlarını hışırdatarak yaslandığı tezgâhtan doğrulup sinir bozucu nesnelerden birini eline aldı. "Buna resmen kutsala hakaret denir."

"Ama gerçekten öyle mi?" Bryce marul tarlalarında, çiçek yaprakları arasında ya da kuş yuvalarında yuvarlanan minik seramik bebeklerle dolu tepsiye şöyle bir baktı. "Kış Gündönümü Solas'ın ölümü, yeniden doğuşu ve ölmenden önce Cthona ile son birleşmesi onuruna kutlanır. Bebek gayet yerinde bir seçim."

"Evet ama o çocuğun Midgard olması lazım. Bu... marul bebeklerden biri olamaz." Hunt elindeki heykelciğe baktı, kolları ve bacakları sosis gibi tombul olan kel bir bebektir bu. "Kimileri bunu uygunsuz bulabilir."

"Kimileri de komik bulabilir."

Hunt cevap vermeyince Bryce içini çekip tutkal tabancasını masaya bıraktı. Hunt karşısındaki sandalyeye oturdu. En sevdiği beyaz sunball şapkasını başına ters geçirmişti. Üzerinde geniş omuzlarını ortaya çıkaran kalın yeşil bir kazak vardı ama yüzü taş gibi kaskatıydı, koyu renk gözlerinden tedirginlik okunuyordu.

Bryce başını yana eğdi. "Hepimizin biraz gülmeye ihtiyacı yok mu?" Masanın üzerindeki pirinç kaplama avizeyi gösterdi. "İlk ışık sıfıra inmek üzere."

Nidaros'ta -Midgard'ın diğer her yerinde olduğu gibi- ilk ışık bugünlerde çok idareli kullanılıyordu. Çoğu kişi sadece o an içinde bulundukları odada en gerekli olan ışığı yakmakla yetiniyordu. Telefonlar sadece batarya kapasitelerinin çeyreğine kadar şarj ediliyordu. Televizyonlar açılmıyordu. Bilim insanları, mühendisler ve büyücüler alternatif bir enerji kaynağı bulmak için son hızla çalışırken gezegendeki çoğu insan ellerinde kalan ilk ışığı tasarruf-

İu kullanmak için elinden geleni yapıyordu. Alternatif bir enerji kaynağı bulunsa bile, bunun üstüne bir de ellerindeki mevcut teknolojiyi bu yeni kaynağı kullanmaya uygun hale getirmeleri gerekecekti.

Bryce tüm bunları düşünmek istemiyordu. En azından ailesiyle geçireceği bu üç gün boyunca. İlk ışıkla ilgili endişelerini de aklından uzaklaştırdı. Bu sonbaharda yaşanan ve Asterileri bir kara deliğe ittiğinden beri başlarına gelen diğer şeylere dair onu rahat bırakmayan düşünceleri zihninin uzak bir köşesine tıktırdı.

Bu üç günü sadece kendisine, Hunt'a, Cooper'a, annesi ve babasına ayıracaktı.

Bir de ayaklarının dibinde, Randall'ın ördüğü küçük kırmızı gündönümü süveterinin içinde hafifçe horlayarak uyuyan Syrinx'e.

Hunt "Ne düşünüyorsun?" diye sorduğunda Bryce gözlerini kırıştırdı.

"Ne?"

"Şu... şeylere bakakaldın da."

Bryce gülerek bebeklerden birini eline aldı, -bu defaki bebek bir bezelye kabuğunun içindeydi ve ağlıyordu- ardından onu Hunt'ın suratına doğru salladı. "Şu şeyler mi? Yoksa seni ürkütüyorlar mı?"

Hunt bebekten kaçmak için geri çekildi. "Evet. Kısmen tuhaf oldukları için, kısmen de bizzat annen tarafından yapıldıkları için."

Bryce ürkütücü bir sesle fısıldadı. "Eğer yeterince dikkatli dinlersen geceleri şarkı söylediklerini duyabilirsin."

Hunt yüzünü buruşturdu. "Lütfen yine başlama."

Bryce kıkırdarak bebeği masaya bırakıp çelengi incelemeye başladı. Hunt araya girmeden önce bebeklerden sadece birini yapıştırabilmişti. "Yani sence bu çelengi tapınağa güzelce süslemeden mi götürelim?"

"Evet. Bence annen gitmeden önce senden ne istediye onu yapmalısın."

Hunt son derece ciddi idi. Asterilerle savaşmış, uzay boşluğuna atlayıp bir kara deliğe doğru çekilmiş olabilirdi ama hâlâ Ember Quinlan'dan ödü kopuyordu.

Bryce eşinin akıllılık ettiğini biliyordu. Verdiği tavsiyeye uyması herhalde en iyisi olacaktı. Bu yüzden bebekleri annesinin atölyesinden –atölye ana binaya bitişik bir kulübeden ibaretti– yürüttüğü tepsiye geri koymaya başladı, bebekler birbirine değdikçe hafif seramik çınlamaları duyuluyordu. “Şu bir tanesini çelenkte bırakalım, bakalım bu gece onu fark eden biri olacak mı?”

Hunt gözlerini devirdi. “Bizi kasabadan kovmalarına sebep olmaman için Cthona’ya dua edeceğim.”

“Zaten yabaları koydukları dolap da tapınak sunağının hemen yanında, biliyorsundur herhalde.”

“Çok komiksin.”

Bryce elindeki tepsiyi fazla sarsmamaya çalışarak ayağa kalkarken, “Şaka yapmıyorum, gerçekten orada” dedi. Bebekleri kırsarsa annesi onu gerçekten öldürebilirdi.

Gerçi annesinin onu öldürmesi için bu bebekleri atölyesinden çalıp çelenge yapıştırması da yeterliydi. Ancak annesi gündönümü seromonisi için süs hazırlamasını söylemeyi son ana bırakınca Bryce da intikam uğruna bu riski göze almıştı.

Dün gece eve geç saatlerde ışınlanan Bryce ve Hunt, bu sabah uyandıklarında annesinin ve Randall’ın çoktan evden çıktığını görmüşlerdi. Ember onlara bir not yazıp mutfak masasına bırakmıştı.

Kasabaya iniyoruz, bu geceki tören için hazırlıklara yardım edeceğiz. Cooper’ı öğle yemeğine götürsene, seninle zaman geçirmeyi çok istediğini biliyorum ve bu bayram onun için büyük anlam taşıyor.

Tabii ki yemek kısmı sorun değildi. Bryce yemeğe gittiklerinde Cooper’ın önceki aylarda tanıyıp sevdiği çocuğa göre biraz daha sessiz bir kişiliğe büründüğünü keşfetmişti ama onu bunun için suçlayamazdı. Ailesindeki herkesi kaybetmişti ve kendine yeni bir aile bulmuş olmasına rağmen, bu bayramda acı dolu hatıralarının tekrar açığa çıkması doğaldı.

Bu yüzden kasaba lokantasında sandviç yedikleri sırada Bryce ve Hunt, Cooper'ı konuşmaya zorlamamıştı. Aynı zamanda lokantadaki diğer müşterilerin ve sokaktan gelip geçenlerin fal taşı gibi açılmış gözlerle onlara baktığını da fark etmemiş gibi davranmışlardı.

Anlaşılan dünyayı kurtarmalarının karşılığında aldıkları ödül, hayatlarının geri kalanını diğer insanların hayret dolu bakışları altında geçirmektir.

Ama Bryce'ı sinirlendiren asıl şey annesinin notunun ikinci yarısı olmuştu.

Ayrıca seni ve Athalar'ı tapmak dekorasyon komitesine gönüllü olarak yazdırdım, eşini yolla da çam ağacı dallarından bir çelenk yapıversin. Tapınak saat üç gibi gelip çelengi asmanızı bekliyor.

Randall, Syrinx'i yürüyüşe çıkardı ve kahvaltısını verdi. İkinci kahvaltısını da.

Önemli değil.

Hunt analog saatini kontrol etti, telefonunun bataryasını harcamamak için bu saati kullanıyordu. "Artık çıkmamız gerek. Sınır krizin geçti mi?"

Bryce omzunun üzerinden Hunt'a öfkeyle bakıp bebeklerle dolu tepsiyi kaldırarak çömlek atölyesine doğru yürümeye başladı. "Böyle devam edersen bu gece şunlardan birini yastığının altına koyacağım Athalar."

Hunt'ın gözleri korkuyla açıldı. "Bunu yapamazsın."

Bryce şarkı söylercesine konuşan bir bebek taklidi yaptı, "Gelip bizimle oynasana Hunt."

Hunt ona hareket çekse de Bryce yüzündeki tüm kanın çekildiğini fark ederek keyiflendi.

"Sadece gözü keskin olanlar için küçük bir sürpriz hazırlamak istemiştım" diye mırıldandı Bryce. Ailesiyle birlikte yıldızlı berrak gökyüzünün altında karla kaplı yollardan yürüyerek eve dönü-

yorlardı. Verdiği nefes buharlaşıp kıvrılarak havaya yükseliyordu, giydiği eldivenlere ve kalın monta rağmen soğuk iliklerine işle-mişti.

Annesi Bryce'ın yanında buz tutmuş karın içinde öfkeyle yürü-yordu, kırmızı bir paltoya sarınmıştı. "Başrahip ve Rahibe, Cthona ve Solas'tan seni lanetlemesini istemediği için şanslısın." Randall, Hunt ve Cooper -kahrolası korkaklar- birkaç adım geriden geli-yordu. "Milly Garkunos'un dilinden ölsem bile kurtulamam artık" diye tısladı Ember.

"Belki bu sayede en sonunda Milly'ye çenesini kapatıp seni rahat bırakmasını söylersin" dedi Bryce dişleri takırdayarak.

Ember'm gözleri öfkeyle parladı. "Bryce Adelaide Quinlan. O kadın sana çok iyi davrandı. Bu kasabaya taşındığımızda..."

Bryce, "Biliyorum, biliyorum" derken arkadan gelen erkek duvarını kendine siper etmek için adımlarını yavaşlattı. Ama sanki o yavaşladıkça diğerleri de yavaşlıyordu. Hunt'a pis bir bakış attığında, eşi gözlerini yukarıya çevirip sanki hayatında bu kadar ilginç bir şey görmemiş gibi uzun uzun gece göğünü incele-meye başladı. Ember konuşmayı sürdürdü. "Kasabaya geldiğimiz-de nasıl olduğumuzu soran, bize yiyecek ve eşya getiren tek kişi Milly'ydi..."

"Benim yaptıklarımı unuttun demek!" diye haykırdı Randall sahte bir gücenmeyle.

Ember kocasını başından savmak istercesine elini şöyle bir sal-ladı. "Sen sayılmazsın."

Hunt teselli etmek için Randall'ın omzuna hafifçe vurdu. Cooper ise sadece kıkırdamakla yetindi.

Ember burnunu çekti. "Eh, artık olan oldu. Başrahip ve Rahibe yaptığın şeyi komik bulduğu için şanslıyız."

Bryce, Hunt'a Sana söylemiştim der gibi baktı. Hunt da ona dilini çıkardı.

Karşınızda Umbra Mortis.

Ağaçların arasından beyaz cephesi ve eğri duran ön veranda-sıyla küçük bir ev belirdi. Eve giden yolu aydınlatmak için pence-

reye tek bir mum -kutsal gündönümü mumu- konmuştu. Bu gelenek yangın çıkarma riski taşısa da, çoğu aile tapınaktan döndüklerinde evlerini yanıp kül olmuş vaziyette bulmamak için bir periden koruma büyüsü almaya yetecek kadar parayı mutlaka denkleştirirdi.

Solas'ın ışığı batan güneşle birlikte sönmüştü ve penceredeki mum geride bıraktığı tek canlı çekirdeği temsil ediyordu. Bu umut çekirdeği şafakta doğacak güneşle birlikte tekrar alevlenecek, Solas geceyi yas tutarak geçiren Cthona'nın kollarından yeniden doğarken eski haline dönecekti.

Bu kucaklaşmanın sembolünü yılın bu zamanı tüm kasabada görmek mümkündü: iki dağ zirvesi arasından batan -ya da yükselen- daire. Diğer bir deyişle yüzünü Cthona'nın memelerine gömmüş olan Solas. Ama Bryce ergenliğinde annesinin hiç çıkarmadığı Kucaklaşma tılsımını böyle tanımladığında Ember bundan pek memnun olmamıştı.

Hunt'a bir bakış atan Bryce, ilgisinin penceredeki muma yoğunlaştığını gördü. Karanlığın içindeki tek ışığa. Hunt'ın yüzü gergindi, gözlerinden huzursuzluk okunuyordu.

Bryce yavaşlayıp birkaç adım geride kaldı. Randall ve Cooper da ikisini yalnız bırakmak için Ember'in yanına geçtiler. Diğerleri yeterince uzaklaştığında Bryce, "Ne oldu?" diye sordu eşine.

Hunt'ın gri tüyleri buz gibi rüzgârda uçuşuyordu. "Sadece kötü bir anı."

"Neyle ilgili?" Hunt bazen Bryce'a geçmişinde olup biten ve onu hâlâ rahatsız eden şeylerden bahsedirdi. Bazen de henüz içini açmaya hazır olmazdı, o zaman onun üstüne gitmezdi. Ne zaman ihtiyacı olursa Hunt'ı dinlemeye hazırdı.

Eşi bakışlarını ona çevirdi. "Seninle ilgili. Uzayda. O kara deliğin önünde parlarken."

Bryce zihninin derinliklerinden yüzeye fırlayan anıları ve dehşeti bastırmaya çalıştı, eldivenli elini onunkine uzattı. "Bu gündönümünde şükretmek için bolca sebebimiz var" dedi, sesi boğuk çıkıyordu.

Hunt, Bryce'in elini sıktı. "Her gün şükretmek için bolca sebe-bimiz var."

Hunt'ı kendine çekerek durdurdu ve yüzünü ona döndü. Ardından elini eşinin yanağına koydu, eldivene rağmen teninin sıcaklığını hissedebiliyordu. "Benimle olduğun için şükrediyorum." Kar botlarının parmak uçlarında yükselerek Hunt'ın dudaklarına bir öpücük kondurdu. Birkaç santim geri çekildiğinde solukları dans eder gibi birbirine karıştı.

Hunt'ın gözlerindeki ifade koşulsuz ve sonsuz bir aşkla yumuşadı. "Bu şeyden... annemden beri... bir aileyle -kendi ailemle- geçirdiğim ilk gündönümü."

Bryce'in yüreği sıkıştı. Bu hiç aklına gelmemişti. Bu gündönümü mü sırf Cooper için değil, Hunt için de büyük anlam taşıyordu. Hunt onu ve ailesini kendi ailesi olarak görüyordu...

Onu tekrar, bu defa uzun uzun öptü. "Bugünü senin için özel kılsam iyi olur o zaman."

Hunt, Bryce'in altdudağını nazikçe ısırdı. "Ama galiba... dışarıda sevişmemiz gerekecek."

Bryce gözlerini kırıştırdı. "Ne? Neden?"

Hunt edepsizce vaatlerde bulunur gibi Bryce'in dudağına hızlı bir öpücük kondurdu. "Seni yatak odanda, tüm o Havalı Yıldız Işığı midillilerin gözlerini dikmiş beni izlerken beceremem de ondan."

Bryce gülmeye başladı, sesi rahip ve rahibelerin tapınaktaki törenin sonunda çaldığı gümüş çanların berraklığıyla ağaçların arasında çınladı. Bu gece Başrahip ve Rahibe de Solas'ın Cthona'nın yanına dönüşünü yeniden canlandırmak için birleşecekti.

Eve yaklaştıkları sırada Hunt kolunu Bryce'in omzuna dolayarak onu iyice kendine çekti. Randall kapının kilidini açıyor, Cooper da ısınmak için olduğu yerde zıplıyordu. Ama Ember'ın gözü Bryce ve Hunt'ın üzerindeydi. Yüzündeki gülümsemeye bakarak annesinin onun adına mutlu olduğunu anlamıştı, marul bebek yüzünden Bryce'ı azarlamış olsa bile.

Yanında eşiyle yürürken, ailesinin karanlık eve girişini izlerken...

Bryce kendisinin de mutlu olduğunu fark etti.

Hunt ertesi günün şafağında, "Bir daha asla ağzıma çikolatalı kruvasan sürmeyeceğim" diye inledi.

"Tüm tepsiyi yemeni ben söylemedim" dedi Bryce eşini dirseğiyle dürterek.

Hunt, "Bana Randall'ın fırın kullanarak harikalar yaratabildiğini de söylemedin" diye homurdandı kanadını Bryce'a dolayarak. Ellerinde dumanı tüten kahve kupalarıyla -Bryce bu sabah gösterişli kahve makinesinin nasıl kullanıldığını anne ve babasına bir kez daha göstermek zorunda kalmıştı- ön verandada durmuş güneşin doğuşunu seyrediyorlardı.

On beş dakika öncesine kadar herkes ellerinde kahveleri ve kruvasanlarıyla Solas'ın yeniden doğuşunu izlemek için dışarıdaydı. Şimdiyse Cooper içeride Randall'ın kahvaltı için bir ziyafet sofrası kurmasına yardım ediyordu. Bir orduyu besleyecek kadar yiyecek vardı ama Milly Garkunos ziyarete geleceği için Ember'ın eli ayağına dolaşmıştı.

Şu anda salonu ikinci kez süpürmekle meşguldü.

Bryce kıs kıs güldü.

"Komik olan ne?" diye sordu Hunt ona bakmak için başını eğerek.

Bryce sabah güneşiyle parıldayan karlara bakarak, "Milly Garkunos'u düşünüyordum da" dedi. "Eğer tüm evrende senin korktuğun tek kişi annemse..." Hunt inkâra etmeye kalkışmadı. "Annemin de Milly'den korkması ne anlama geliyor?"

Hunt kıkırdayınca Bryce'ın vücudu sarsıldı. Hunt kahvesinden büyük bir yudum aldı. "Belki de Milly'yi, Rigelus'un ve diğer Asterilerin yanına bırakıp kaçmalıydık."

Bryce sırtıttı. "Sırf ondan kurtulmak için kara deliğe atırlardı."

Hunt güldü, kahkahası çamlarda ve karda dans ederek yankılandı. "Büyük bir deritten kurtulmuş olurduk."

Bryce kupasını Hunt'inkiyle tokuşturdu. Evden adaçayı, domuz eti ve sarmısak kokuları geliyordu. Randall sosis kızartıyor olmalıydı. "Belki de şu salakları hizaya getirmesi için Milly'yi Hilal Şehir'e yollarım."

Hunt'ın neşesi aniden söndü, bu kısa moladan sonra onları neyin beklediğini hatırlamış gibiydi. "Bence o salaklar Milly Garkunos gibi biriyle yüzleşmeye hazır değil." "

Bryce eşine göz kırptı. "Bence sen de hazır değilsin."

"O kadar kötü mü?"

Bryce kahvesinin kalarını kafasına dikip boğazını kaplayan yanma hissinin tadını çıkardı. "Kadında melek fetişi var."

Hunt ona bakakaldı.

Bryce hafifçe Hunt'ın koluna vurdu. "Mutfak duvarında 35. yıl bağış takvimi asılı. Kuzeyin Seksi Melekleri."

Hunt'ın yüz ifadesi Bryce'ın ağzından çıkan her kelimeyle daha da katıksız bir dehşete bürünüyordu.

Bryce ön kapıyı çekip açtığında dışarıya enfes bir koku yayıldı: sosis, yumurta, akçaağaç şurubu ve ekmek. "Milly'ye gündönümü hediyesi olarak sana tişörtünü çıkartıp önünde şınav çektireyeceğime dair söz verdim" dedi Bryce.

"Ona böyle bir şey söylemiş olamazsın."

Bryce kaşlarını oynattı. "Ya söylemişsem?"

Hunt'ın cevap olarak hırladığını duyunca kahkaha atarak içeri kaçtı.

Milly, Hunt'ın ortamdaki varlığından o kadar etkilenmişti ki, hem kahvaltı boyunca hem de daha sonra birbirlerine hediye verdikleri sırada neredeyse hiç konuşmadı. Kıv saçlı kadın sadece kışın ne kadar soğuk geçtiğine dair birkaç yorumda bulundu, bunun dışında sessizce oturup arada Hunt'a kaçamak bakışlar atmakla yetindi.

Hunt'ın yaşlı kadının heyecanla ona baktığından haberi yokmuş gibi davranmaya çalışarak kıvrınmasını izlemek çok zevkliydi. Bryce masada karşısında oturan Cooper'a bile bakmaya cüret edememişti. Cooper'ın en ufak bir bakışta kahkahalara boğulacağını biliyordu.

Milly'nin bu alışılmadık suskunluğundan memnun olan tek kişi Ember'dı. Sessizliği dağıtmak için dün geceki seromoniden, okulun çatısının yenilenmesi gerektiğinden, akşam üzeri kaç kişinin dinlenme salonundaki gündönümü yemeğine katılacağından konuştu. Bryce bu davete gitmeyecekti. Tanrılara şükürler olsun.

Ancak annesi merhamet edip Cooper'ı bu görevden azat etmemişti. Bu yüzden Ember ve Randall'la birlikte on dakika önce evden çıkarken Cooper hüzün dolu gözlerle Bryce'a bakmıştı.

Bryce şimdi küçük çocukluk odasındaki tek kişilik yataкта bağdaş kurmuş oturuyor, ailesinden aldığı hediye yığını gözden geçirerek gülümsüyordu. "Bu sene gerçekten abartmışlar."

"Dünyayı kurtarmanın avantajlarından biri" dedi Hunt. Yerde oturmuş, Ember'ın ona hediye ettiği büyük resimli kitabın sayfalarını karıştırıyordu: Tarih Boyunca İnsan Yapımı Çömlekler.

Hediyeye tabii ki bir de not eklenmişti:

Belki bu sayede eşinin annesinin sanatına daha fazla saygı duyarsın.

Bryce, Ember'a marul bebeklere sanat demenin biraz abartı olacağını söylememişti tabii. Ne de olsa bu sabah gündönümü sabahıydı.

Bryce parmaklarını yataкта yanında duran albümün üzerinde gezdirdi. Cooper, Randall ve Ember birleşip ona folk müzik sanatçıları Josie ve Laurel'ın çıkış albümünün imzalı bir kopyasını hediye etmişlerdi.

Albüm bir servete mal olmuş olmalıydı. Bryce albümün üzerindeki imzaları gördüğünden beri ne diyeceğini bilemez haldeydi. "Bunu iade edip onlara paralarını geri vermeliyim."

Artık o kadar çok parası vardı ki neye harcayacağını bilemiyordu. Annesiyle babası tek bir kuruşunu almak istememişti. Randall Cooper'ın üniversite birikimine katkıda bulunabilirsin demişti.

Bryce da öyle yapmıştı. Yine de bu ve daha önceden yaptığı bağışlar Güz Kralı'ndan kalan mirası azaltmaya yetmemişti. Bunun üzerine bir de Jesiba'nın bıraktıkları vardı. Bu o kadar yüklü bir mirastı ki avukat tüm miktarı söylediğinde Bryce'ın bayılmamak için bir yere oturması gerekmişti.

"Böyle bir şey yaparsan anneler çok üzülür" dedi Hunt kitabı gürültüyle kapatarak. "Sen onların çocuğusun, sana böyle şeyler verebilmek onları mutlu ediyor."

Bryce şüpheyle kaşlarını çatı.

Hunt oturduğu yerde doğrulup ona baktı. "Belki bu mutluluğu kavramak için senin de aynı şeyi deneyimlemen gerekiyordu."

"Çocuk yapmak istediğini falan mı söylemeye çalışıyorsun Hunt Athalar?"

Hunt başını geriye atıp güldü. Lanet olsun. Bu, Bryce'ın bugün gördüğü en seksi şeydi. "Bence Midgard çocuklarımızla yüzleşmeye henüz hazır değil Quinlan."

Hunt'ın gözlerinde beliren şehvet ışıltısını görmemiş olsa Bryce da gülebilirdi. "Peki ya sen hazır mısın?" Kalbi şiddetle çarpıyordu. Bu konuyu henüz konuşmamışlardı, ikisi de hâlâ kendi doğum kontrol yöntemlerini kullanmaya devam ediyordu.

Hunt olağanüstü zarafetiyle ayağa kalkıp yatağa -Bryce'ın yanına- oturdu. Son iki gece burada birlikte yatmaları gerekene kadar yatağın ne kadar küçük olduğunu fark etmemişti. Dün gece sırf yattığı yerde dönmeye çalışırken neredeyse Hunt'ı itip yere düşürüyordu.

Şimdi onunla yan yana oturmak... tanrılar, bu ona ilk yakınlaşmalarını hatırlattı. Griffin Antika'nın altındaki kütüphanede bacakları birbirine değmişti.

"Bence ilk ışık sorunu çözülene dek beklemeliyiz" dedi Hunt biraz boğuk bir sesle. Ardından boğazını temizledi. "Bir de bakman gereken şu kuş sürün var." Diziyle Bryce'ı dürttü.

"Kuş sürüsü mü" dedi Bryce. "Yoksa büyükbaş hayvan sürüsü mü?"

"Büyükbaş kuş sürüsü?"

Bryce güldü. Sonraki durakları Avallen olacaktı, artık oranın yıldızı haline gelmiş altı kanatlı atı ziyaret edeceklerdi. "Evet, büyükbaş kuş sürüsü şimdilik bize yeter. Dertleri hiç bitmiyor."

"Eh, sürüyü büyütmek istemezdim ama..." Hunt seyahat çantasının yanına gidip ayakkabı kutusu boyutlarında bir hediye çıkararak paketi Bryce'a fırlattı. "Al bakalım."

"Ben de bu sabah pencerenin altı acaba neden boştu diyordum." Bu da gündönümünde yangın çıkarmaya odaklı bir başka gelenektir: hediyeler ertesi günkü kutlama kahvaltısından sonra açılmak üzere penceredeki mumun altına konulurdu.

Bryce simli beyaz hediye paketini yırttı, altındaki gökkuşağı renkli kartonu görünce de...

Boğazından çıkan ses tıpkı ılık çalan bir çaydanlığı andırıyordu.

"Olamaz!" diye bağırdı. Paketi yırtmaya devam ettiğinde yepyeni bir Jelly Jubilee ortaya çıktı, hem de hâlâ orijinal kutusundaydı.

"Bunu bulmayı nasıl başardın?" diye sordu Bryce. Ağzı açık bir şekilde kutuya ve kıs kıs gülen eşine bakıyordu. Parlak mor renkli tek boynuzlu kanatlı atın, göz alıcı görünen eflatun yelesi kusursuz bukleler halinde aşağı dökülüyordu. Bryce'ın küçüklüğünden beri sahip olduğu, hunharca kullanılmaktan ağzı yüzü yer değiştirmiş eski JJ'ine hiç benzemiyordu.

Hunt sırtına devam etti. "Fury buldu. Birini tanıyan birini tanıyormuş."

"Bulan kişi nadir oyuncak kaçakçısı falan mıymış?"

"O kısmını hiç sormadım" dedi Hunt. Yüzü çok güzel görünüyor, Bryce'ın sevincinden duyduğu mutlulukla parlıyordu. "Sadece ödemeyi yaptım."

Bryce kutuyu göğsüne bastırdı, sonra yüzünü buruşturup kutuyu bıraktı. Plastik kapağı nazikçe okşadı. "Bu çocuklarımıza bırakacağımız bir yadigar olacak, onlardan da kendi çocuklarının çocuklarının çocuklarına kalacak."

Hunt güldü. "Tabii. Hepsi yepyeni JJ'i kim alacak diye birbirine girecek."

"Bu şeyin fiyatı en az..."

"Artık susmanın zamanı geldi."

Bryce'in kalbi acı verecek kadar sevinç doluydu. "Teşekkür ederim. Bu..." Hunt'ın yanağını öptü, dudaklarının altındaki sıcak ve yumuşak tenin tadını çıkardı. "Teşekkür ederim."

Hunt sadece gülümsedi. Bu gülümsemeyle birlikte... Bryce dudağını ısırды, yatakta geriye kayarak ondan uzaklaştı. Bacaklarını hafifçe aralayıp yatarken Hunt her hareketini izliyordu.

"Peki benim hediyemin nerede?" Hunt'm sesi boğuk çıkıyordu.

Bryce kollarını yukarı uzatıp başının üzerindeki yastığın altına sokarak vücudunu ona sundu. "Gel de hediyemi al."

Hunt'ın gözleri arzuyla parlıyordu, eşi üstüne uzanırken Bryce'm bedeni kasıldı. Hunt'm kanatları pencereden içeri sızan güneş ışığını kesiyordu. "Hediyemin paketini ben mi açmalıyım..."

Fakat Bryce elini aniden yastığın altından çıkardı ve -avucunda tuttuğu şeyi- Hunt'a uzattı.

"Sana dün yastığının altına bakmanı söylemiştim Hunt" diye mırıldandı.

Hunt o kadar ani bir hareketle geri kaçtı ki neredeyse yataktan aşağı yuvarlanıyordu. "Hassiktir, bu da ne böyle?"

Bryce güldü, annesine özellikle Hunt için yaptırdığı marul bebek figürünü uzattı. "İşte hediyen." Masumca gözlerini kırptırarak oturdu. "Tek hediyenin seks olacağını sanmıyordun, öyle değil mi?"

Hunt gülmekle odadan kaçmak arasında kalmış gibi görünüyordu. Bryce'm elinde tuttuğu küçük ucube şeyden uzaklaşmak istiyordu. "Yoksa o..."

Bryce bebeğin başını öptü. "Minik bir beyzbol şapkası var. Hem de şapkayı ters takıyor."

Hunt'm yüzündeki kan çekildi. "Ve şunlar..."

"Minik gri kanatlar, tam fırtına bulutu grisi tonunda."

"Beni bir marul bebeğe mi dönüştürdün?"

Bryce dalga geçmek için sesini tizleştirip bebeği sağa sola yatırmaya başladı. "Ben Umbra Mortis'im. Düşmanları korkudan öldürürüm!"

Bunu söyledikten sonra bebeği Hunt'a fırlattı. Hunt bebeği yakalayıp çekinerek tutmaya başladı, sanki onu ısırmasından korkuyordu. Meleksi bir huzur ifadesi verilmiş yüzüne iğrenerek baktı. "Bu hayatımda gördüğüm en korkunç şey."

Bryce sırtıttı. "Demek ki oldukça başarılı bir gündönümü hediyesi."

Hunt ağzı açık bir halde ona baktıktan sonra kahkalara boğuldu. Aniden Bryce'in üstüne atlayıp yüzünü boynuna gömdü. "Seviyorum seni, sadist göt."

Bryce ona sarılıp tüylerini okşadı. "Ben de seni."

Hunt'ın dudakları boğazını buldu ve oraya bir öpücük kondurdu. Bryce'in vücudundaki her kas ve sinir hücresi alarma geçmişti. Bu Hunt'ın gözünden kaçmadı -herhalde kokusundaki değişimi de algılamıştı- ve bacaklarının arasındaki sertliği hissettirmek için kalçalarını Bryce'a bastırdı. "Şu gündönümü yemeği ne kadar sürer?"

"İki saate dönerler" dedi Bryce, vücuduna ateş basmıştı.

Hunt sesinde karanlık bir tınıyla, "Güzel" dedi. Ardından büyüyen aletini tekrar Bryce'in vücuduna bastırdı. Bryce inlemek için dudağını ısırdı.

"Burada sevişmek istemiyorsun sanıyordum" dedi Bryce nefesi kesilerek.

Sert bir rüzgâr odaya dolup -Bryce'la birlikte Hilal Şehir'e gidecek kadar iyi durumda olmayan ama çöpe atılamayacak kadar da değerli- bütün Havalı Yıldız Işığı oyuncaklarını duvara doğru çevirdi. Marul-bebek-Hunt yatağın altına sürüklendi. "Sorun çözüldü."

Hunt'ın eli Bryce'in karnından yukarı kayıp göğsünü buldu, krem rengi kazağının üzerinden memesini hafifçe sıktı.

"Bu bir gündönümü mucizesi" diye fısıldadı Bryce.

Hunt başını kaldırıp Bryce'in gözlerinin içine baktı. Bu gözlerde sadece aşk vardı. "Öyle" dedi Hunt boğuk bir sesle, Bryce onun oyuncaklardan bahsetmediğini anlamıştı.

Bu... onlar. Burada ve birlikte olmaları.

Mucize buydu.

Bryce eşini kalbinde parıldayan bir aşkla öptü. Onları ne bekliyor olursa olsun, nasıl sınavlar ve zorluklarla karşılaşacak olurlarsa olsunlar... hepsiyle beraber yüzleşeceklerdi. Bu hayatının kalanı boyunca her gün minnet duyacağı bir hediye idi. "Gündönümün kutlu olsun, Hunt."